

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

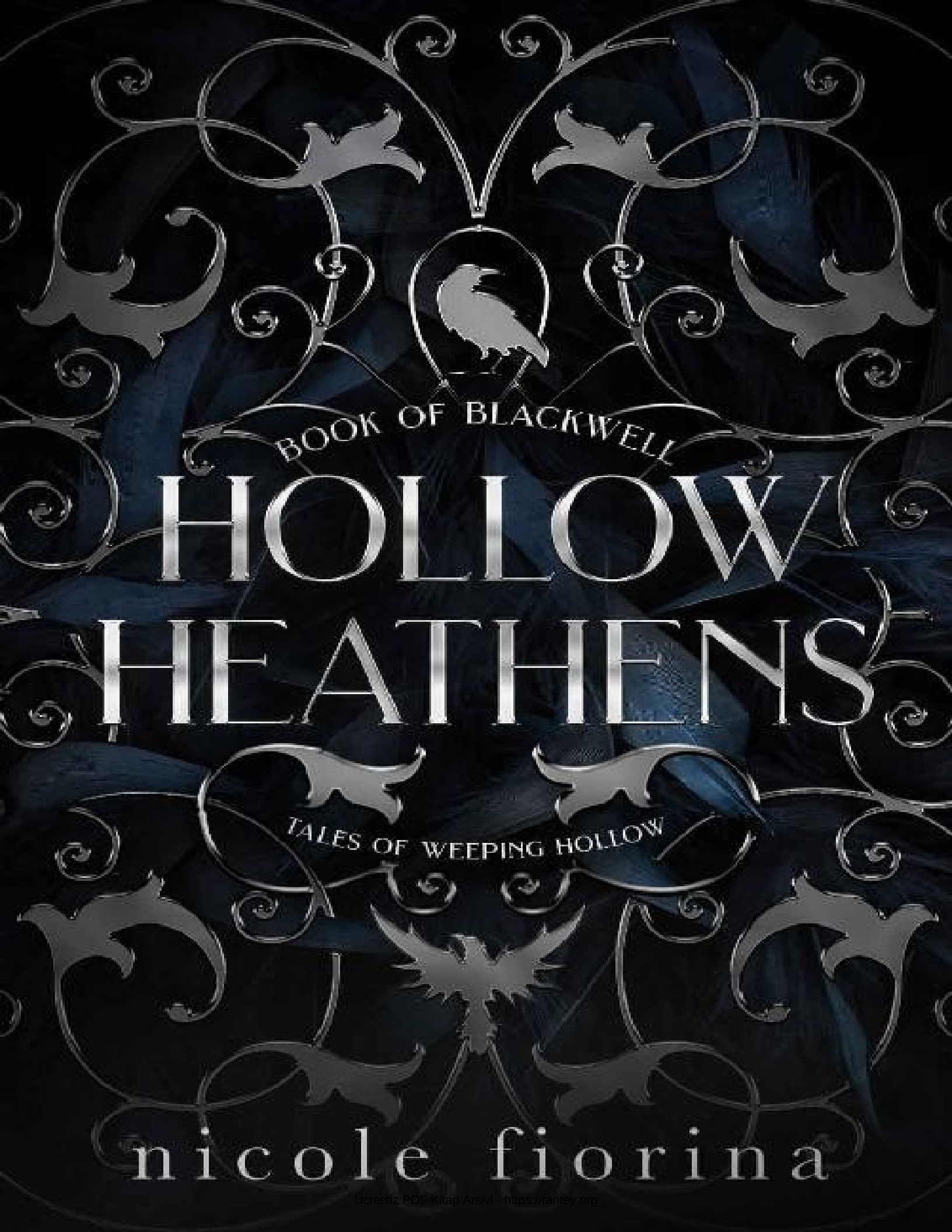
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK OF BLACKWELL

HOLLOW HEATHENS

TALES OF WEEPING HOLLOW

nicole fiorina

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

IÇI BOŞ KAFIRLER

OceanofPDF.com

Blackwell'in Kitabı

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

NICOLE FIORINA

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Yazara Ait Diğer</u>	
<u>Kitaplar Okumadan</u>	
<u>önce, Sözlük</u>	
<u>Karakter Sözlüğü</u>	
<u>Adanmışlık</u>	
<u>Canavarlar ve Ucubeler</u>	
<u>Bir Zamanlar Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Düzenin Korunması Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bellamy ve Sirius'un Sırrı Bölüm</u>	
<u>16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Lunaticus](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[İhanetin Sonuçları](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[İçi Boş Kâfirlerin Laneti Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Julian'ın Şafağı](#)

[Bölüm 50](#)

[Ay ve Gece Gökyüzü Çok Yakında](#)

[Teşekkür Konular &](#)

[Tartışmalar Bir Kitap](#)

[Kulübüne Katılın!](#)

[Ayrıca Nicole Fiorina](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

M O R k B O O f l S B V A U T H O R

Benimle Kal Serisi

(Seri sırayla okunmalıdır)

Gittiğimde Bile

Benimle Kal Şimdi Aç

Gözlerini

Ağlayan Kovuk Masalları Koleksiyonu

(Birbirine Bağlı Bağımsızlar)

Hollow Heathens

OceanofPDF.com

IÇI BOŞ KAFIRLER
Blackwell'in Kitabı
Ağlayan Kovuk Masalları Koleksiyonu
Telif Hakkı © 2020 Nicole Fiorina
Birinci Baskı | e-Kitap
Yayın Tarihi 13 Ekimth , 2020 ISBN:
978-1-7352047-1-0

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak: Okay Creations
Çizimler: Surovi Bain
Yayınlayan: Nicole Fiorina Books
Düzeltilme: Nyla Kourieh & Lisa Bardonski
BohoBooks Publishing Ink tarafından düzenleme
ve formatlama
www.nicolefiorina.com

OceanofPDF.com

YA DA SIZ BİR ŞEY YAPARSINIZ,

Bu, Hollow Heathens'in YETİŞKİN versiyonudur. **GENÇ YETİŞKİN** versiyonu ile ilgileniyorsanız. Ciltli kitap ve e-Kitap 31 Ekim'e kadar Amazon, Barnes & Noble, nicolefiorina.com ve diğer büyük perakendecilerdest 2020 adresinde satışa sunulacaktır.

Yayın tarihlerinden, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olmak için haber bültenime kaydolduğunuzdan emin olun:

www.nicolefiorina.com

Spotify'da çalma listesi
mevcut

<https://spoti.fi/30bzg5C>

Kitap kulübü bilgileri, konular ve tartışmalar
için lütfen hikayenin sonunu okuyun.

OceanofPDF.com

G L O S S A R Y

Uzaklardan: Bu, kasabalı olmayan insanlar için kullanılan bir ifadedir.

Flatlander: Kasabanın *uzaktaki* insanlara verdiği isim. Her iki meclise de ait olmayan ve orijinal kurucu ailelerden hiçbir ataya sahip olmayanlar.

Ayuh: Anlaşmayı ifade etmek için kullanılır. Maine'de ortaya çıkmıştır.

Dümdüz: Çok meşgul anlamına gelen Maine deyim.

Yazlık Ülke: Teosofistler Wiccanlar ve bazı toprak temelli çağdaş pagan dinleri tarafından ölümden sonraki yaşam kavramsallaştırmalarına verilen isim.

Sawa: Kenyalı - "iyi" "her şey yolunda" anlamına gelir

OceanofPDF.com

BÜYÜKBABALARIN SÖZLÜĞÜ

Fopdoodle: Aptal veya önemsiz bir adam; bir aptal.

Whooperups: "Aşağılık, gürültülü şarkıcılar" anlamına gelen bir terim.

Wandoughts: Gücsüz, cılız, zayıf bir yaratık; aptal, halsiz, değersiz bir adam; iktidarsızlık için başka bir kelime.

Rantallionlar: Penis 'rahat' haldeyken skrotum uzunluğunu geçmeyecek kadar uzun olmayan kişi.

Dangalak: Aptal bir insan.

Maffickin': coşkulu bir sevinçle ve komik davranışlarla kutlamak.

Arfarfan'arf: Tembel bir sarhoş.

Kadoova'smm dışmda: Çılgın

Bedswerve: Bir kişinin yatağından diğerine atlamak; yani: aldatmak; karışık bir kişi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHARACTER GLOSSARY

OceanofPDF.com

NORSE WOODS

Norse Woods Kurucu Aileleri Baş
Rahibi: *Clarence Goody*

Blackwell - Element of Spirit

Köken: Vættir

Güncel: *Julian J. Blackwell*

Jolie Blackwell'in kardeşi; Javino Blackwell (merhum) &
Agatha Bianchi Blackwell'in oğlu

Ataları: Horace Blackwell & Bellamy Blackwell

Goody - Hava

Elementi Köken:

Njörd

Güncel: *Zephyr Blue Goody*

Winnifred Goody'nin kardeşi; Clarence Goody & Beatrix Ricci
Goody'nin oğlu (merhum)

Wildes - Ateş Elementi

Köken: Loki

Güncel: *Phoenix Loki Wildes*

Wren Wildes'in kardeşi; Hayden Wildes (merhum) & Amelia Ander
Wildes'in oğlu

Ataları: Kyden Wildes

Parish - Su Elementi

Köken: Ægir

Current: *Beckham Brooks Parish*

Oğlum . Earl "Sarhoş Earl" Cemaat
& Bilinmiyor flatlander (merhum)

Danvers - Toprak Kökenli

Element: Jörđ

Güncel: N/A

Son bilinen Danvers; Foster Danvers (merhum)
Clarice Woolf Danvers'in kocası (merhum)

OceanofPDF.com

KUTSAL DENİZ MECLİSİ

Kutsal Deniz Kurucu Aileleri
Baş Rahibi: *Augustine Pruitt*

Pruitt

Güncel: *Kane Kos Pruitt*
Koraline Pruitt'in kardeşi; Augustine Pruitt & Ginevra De Luca
Pruitt'in oğlu (merhum)

Cantini

Güncel: *Cyrus Olen Cantini*
Camora, Kaser ve Cillian Cantini'nin kardeşi; Darnell Cantini ve
Viola Conti Cantini'nin oğlu
Ataları: Matteo Cantini

Sullivan

Current: *Ivy Amaya Sullivan*
Adora Oria Sullivan; üye değil; kabul edilmeyi bekliyor
Fable Hazel Sullivan; üye değil; kabul edilmeyi bekliyor
Ronan Sullivan & Marcelline O'Connor Sullivan'ın kızları

OceanofPDF.com

TARİKAT ÜYELERİ

Kutsal Deniz'den:

Augustine Pruitt

Viyola Kantini

Norse

Ormanı'ndan:

Clarence Goody

Agatha Blackwell

Flatlanders'dan:

Mina Mae Lavenza

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kızım Grace için.

Her zaman senin başka bir hayattaki annem olduğunu söyledim. Benim inatçı kızım, itiraf etmekten utanıyorum ama bana kimin kime ebeveynlik yaptığını unutturuyorsun.

Kararlı bir ruha, bilgiye susamışlığa ve korkusuzca yaşamaya sahip olduğun için teşekkür ederim. Sen ölümcül bir kombinasyonsun bebeğim ve bu dünyanın buna hazır olduğunu sanmıyorum. Ama çok hızlı hareket ediyorsun. Yavaşla ve etrafındaki dünyayı fark et. En küçük, önemsiz şeyler bile

Şu anda önemli görünmeyen ama bir gün önemli olacak anlar.

Bu hikayeyi planlamama ve kurgulamama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Fallon'a hayat verdiğin için teşekkür ederim. Hayallerimi sizlerle paylaşmak Hollow Heathens'in en sevdiğim kısmı oldu.

*Her zaman hatırlayın, siz sadece bir kız değilsiniz.
Alçakgönüllü olun ve önce kendi sevgiliniz olun.*

xx, Anne

OceanofPDF.com

Bu dünyanın normal olan hiçbir şeyle dolu olmadığına, hepimizin canavarlar ve ucubeler olduğuna inanıyorum ve eğer inançlarım doğruysa, saklandığımız yerlerden çıkıp birbirimizi bulabiliriz.

Bizden daha korkunç ve acımasız bir şeyin bizi oraya, zihnimizin karanlık köşelerine koyduğuna inanıyorum.

Normal olmayan bir şey, çünkü normal, tüm canavarları ve ucubeleri evcilleştiren bir yalandır.

IÇI BOŞ KAFIRLER
Nicole Fiorina tarafından

OceanofPDF.com

BİR AN ÖNCE

KARANLIKTA GIZLENEN ŞEYLER. CANAVARLAR, HAYALETLER, KORKUNÇ

Onları orada tutmak için dipsiz bir enerjiyle bağlanmış, yeryüzüne sabitlenmiş ve yönsüz, amaçsız yürüyen doğaüstü varlıklar. Giderek büyüyen bir delik, kararmış ruhlarını aceleyle besliyor ve çoğu bunun nedenini anlayamıyor. Acı, öfke, üzüntü, keder... duygular yıllar sonra birbirine karışıyor, çoğu geride kalmalarına ve çoğumuz için görünmez olmalarına neyin sebep olduğunu unutuyor.

Ve en acımasız olanı aşktır. Ölümden çok sonra bile aşk hepimizi en karanlık canavarlara dönüştürme gücüne sahiptir.

Bir ayağım bu dünyada, diğer ayağım öbür dünyada doğmuştum. Marietta bana hep "Sen bir Grimaldi'sin" derdi. *Ben bir Grimaldi'yim*, ama bu mantrayı kaç kez tekrarlarsam tekrarlayayım, odamın köşesindeki genç adam gitmeyi reddediyordu. Okuma koltuğuma kıvrılmış, dizlerini göğsüne bastırmıştı. Soğuk aylarda pencereyi açık bırakırdım, böylece serin esintinin çatlaklardan içeri girmesine izin verirdim, ama soğuk yüzünden titriyor olamazdı. Ruhlar sadece kendilerini yiyip bitiren aç duyguları hissederek. Yine de titriyordu. Onda farklı bir şeyler vardı.

"Ağlama," diye fısıldadım aramızdan süzülen kâğıt beyazı ay ışığının altında. Bana gelenlerden korkmamayı öğrenmiştim ve onları sırrım olarak saklıyordum. Ama bu seferkinde farklı bir şey vardı, televizyondaki kötü bir görüntü gibi bir görünüş bir kayboluyordu. Dudakları buzul mavisiydi ve

Saçları bir kutup kurdu kadar beyazdı. Ve gözleri... gözleri şeytaniydi. Soğuk. Yıldızsız bir galaksi gibi. Ve dehşete düşmüştü.

Kalın yorganı bacaklarımdan ittim ve ayaklarımı soğuk ahşap zemine kaydırdım. "Adın ne senin?"

Kalın ıslak kirpiklerinin altından titreyerek bana bakarken buz gibi kaşları birbirine yapışmıştı. Çoğu kişi onları görebildiğime ve varlıklarından korkmadığıma şaşırmıştı ama o sorum karşısında daha şaşkın görünüyordu. Adını hatırlamıyordu, bu da sadece yeni olduğu anlamına geliyordu.

Ama o çok gerçek görünüyordu, boyutlar arasında bulanıklaşıyordu. Diğerleri gibi değildi.

Ayaklarım ilerledikçe döşeme tahtaları gıcırdadı ve Marietta'nın ayak sesleri çukur merdivenlerde yankılandığında yarı yolda durakladım.

"Bana yardım etmelisiniz," dedi çaresiz bir yalvarışla. "Bul beni."

Sonra yatak odamın kapısı gıcırdayarak açıldı ve hemen yatağa dönüp yorganın altına girdim. Ayak sesleri yaklaşıyordu ve ben uyuyormuş gibi yapmak için gözlerimi kapattım. Saçlarım yüzümü kapladı. Kollarımı ve bacaklarımı, el ve ayak parmaklarımı çektim, her parçam kalın, el yapımı yorganın altında saklanıyordu.

Marietta'nın ipeksi sesi, "Uyanık olduğumu biliyorum, ay çocuğu," dedi ve kenarda otururken yatağım eğildi. Yorganı aşağı çekti ve yüzümü ona döndüm. "Gecenin her saati ayakta kalamazsın, yoksa bütün gün uyursun," diye ekledi burnuma hafifçe dokunarak.

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve hayaletin oturduğu sandalyeye doğru baktım.

Ama hayalet artık orada değildi.

Bakışlarım tekrar dadıma kaydı. "Uyuyamıyorum. Bana bir hikâye anlatır mısın?"

"Ah! Duymak istediği şey bir hikâye." Marietta'nın mor dudakları hafif bir sırıtışa dönüştü ve battaniyeyi üzerime örterken kolundaki bilezikler birbirine çarptı. "Sana bir hikâye anlatacağım ve sonra uyuyacaksın." Alnı hilal şeklinde sivrildi.

Hevesle başımı salladım. "Evet, söz veriyorum."

"Ah, bilmiyorum," diye cevap verdi üzüntüyle. "Bunun için hazır olduğumu sanmıyorum."

"Öyleyim, Marietta. Ben varım."

"Oh, çocuğum, tamam. Ama görüyorsun, en baştan başlamam gerekecek." Marietta uzun bir nefes aldı ve yanıma doğru kaydı...

"Bir zamanlar, çok çok uzaklarda, gizemli bir diyar varmış. Bu topraklar bir kasabaya dönüşmüş, ancak yeni kasaba uzaktaki insanlar tarafından görülemiyor, çünkü haritalarda görünmüyor. Birçok kişi adını bilir ve hatta onu bulmak için yola çıkar, ancak bu kasaba yalnızca görölmek istediğinde keşfedilebilir. Dünyalar arasında hiçbir engel yok. Tuhaf olaylar. Batıl inançların ve takımyıldızların tek rehber olduğu, yine de Atlantik gelgiti kadar öngörülemez bir sihir ve yaramazlık kasabası.

"Gördüğünüz gibi, yüzyıllar önce, iki ayrı ve çok farklı topluluk bu toprakları kurdu, ancak yolları kesiştiğinde yıldızlar aynı hizaya geldi. Ülkelerindeki zulümden kaçan bir tekne deniz yoluyla geldi. Aynı anda, Yeni Dünya'dan dışlananlar güneyden geldi, aynı işkenceden kaçtılar, sert sıcaklıklar ve karla karışık yağmur çatlamış yüzlerine çarparken sık ormanlardan geçtiler. İkisi de vardıklarında burayı terk etmedi, ikisi de toprak üzerinde hak iddia etti, halklarını gizlemek ve korumak için bu büyüü, görünmez bir kalkanı yaptı ve kasabayı tüm yabancılar için görülemez hale getirdi. Bu iki cadı topluluğunun da bilmediğı bir şey vardı ki, o ormanda çoktan başka bir şey yaşıyordu.

"Huş ağaçlarının dalları fısıldadı, kuzgunlar en karanlık masallarını söyledi ve ağır çizmelerinin altında düşen yaprakların her çıtırtısında, ormanın sırları çözüldü, kelimeleri bir karadul örümceğinin ağı gibi bir araya getirdi. Ve bu sadece ormandan geliyordu çünkü deniz, çocuk, ah! deniz, kehanetle kükrüyordu, dalgalar ölümsüz kayalıklara çarpıyor, ayın aşkın evreleri sonsuz suların üzerinde parılıyordu.

"Ve bir gün, kasaba seni çağırarak, ay çocuğum. Ama beni dinle, her zaman seçme özgürlüğüne sahip olacaksın. Asla geri dönmeye zorlanmayacaksın. Ama dönersen, kaçış yok. Kasaba gitmene izin verene kadar olmaz."

"Dönmek mi? Nereye dönmek?" Parmaklarım yorganı kavrarken sordum, kulaklarım dikilmişti ve daha fazlası için açtım.

"Weeping Hollow kasabası..."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

FALLON

BUZDOLABININ CAM KAPAĞINDAN SEKEN VE İÇİNDE ÇOK SAYIDA

Kafeinli içecek seçenekleri arasında kendimi hayalet yansıma bakarken yakaladım. Beyaz saçlarım ve soluk mavi gözlerim sanki görsel ikizim soğuk kapının camları arasına sıkışmış gibi opalesan görünüyordu. Kendime baktıkça, kimin gerçekten kime baktığını daha çok merak ediyordum.

"Affedersiniz," dedi bir adam, cam kapıyı açarak ve benim kopuk bakışlarımı yakalayarak. Düğmeleri iliklenmemiş kırmızı ekose gömleği ve kirli kot pantolonuyla, tırnaklarının altında kalıcı siyah çamur bulunan kirli elleri on iki onsluk buzlu bir kahve aldı. Yüzünü bana döndü. "Kararını verdin mi?"

Ağır bir soru. Belli ki kararımı vermiştim. Aksi takdirde, gece yarısı yarısı "S" harfinin kırık ve sarkık olduğu yıkık dökük bir Shell kamyon durağında duruyor olmazdım. Sadece Cehennem yazıyordu, huzursuz gecelerin ortasında yıldızlarla dolu gökyüzünün altında anlatılan hikâyelerde adını duyduğum küçük kasabaya varmadan önceki son durağım. Kendimi geri dönerken hiç hayal etmediğim bir kasaba.

Dirty-Trucker-Man oyalandı, bir yanıt bekledi. Bakışlarım dakikalar önce yansımanın olduğu yere kilitlenmişti, başparmağım yüzük parmağımın etrafındaki ruh hali yüzüğümü tekrar tekrar döndürüyordu. Cam kapı adamın elinden kurtuldu ve adam uzaklaşmadan önce yerine geri düştü, nefesinin altında mırıldandı, "Tamam o zaman. Ne ucube ama."

Ucube.

Buzdolabının kapısını açtım ve içeride kaynayan buz gibi sıcaklık ön kolumda tüylerimi diken diken etti, etimdeki her beyaz kılı kaldırdı. İçeri girip kapıyı kapatmak ve buz gibi akıntıyla birlikte uykuya dalmak istedim. Yine de son fındıklı buzlu kahveyi kaptım ve

kasaya doğru ilerliyordum, başımı eğmişim ama dikkatim etrafımdaydı. Cehennem, gece yarısından sonra, pedofiller ve seri katiller için bir deniz feneriydi ve ben mükemmel bir avdım.

Yalnız. Genç. Tuhaf. Edinilmiş bir zevk. Bir ucube. Kimsenin aramayacağı ya da özlemeyeceği bir kız.

Kasanın diğer tarafında, piyango biletleriyle dolu bir dolabın arkasında bir adam dirseklerini tezgâhtan kaldırdı ve cebine sokmadan önce telefonunu kapattı. Düz siyah saçları bir gözünün üzerine düştükten sonra yana savurdu. "Başka bir şey var mı?" diye sordu zoraki bir iç çekişle, soğutulmuş kutuyu tezgâha doğru sürükleyip taradı.

"Evet..." Kasiyerin burada, Cehennem'de olmak isteyeceği en son yerin burası olduğunu fark ettikten sonra sesimden isteksizlik damladı. Mermer kaplı iPhone'umu çıkarıp GPS uygulamasını açtım, kısmen de yaklaşılabiliyor olmadığı için rahatsız edici bir göz temasından kaçınmak için. "Biraz kayboldum. Weeping Hollow'a giden yolu biliyor musunuz?"

Buzdolaplarının arkasındaki Kirli Kamyoncu Adam, kasiyer boş bakışlarla kasasından başını kaldırırken arkamdan topallayarak geldi. Sonra kasiyerin bakışları beni geçip Kirli Kamyoncu-Adam'a yöneldi. "Heyah'ı onlardan alabilirsin ama heyah'ı onlardan alamazsın." Yarı kıkırdayıp başını sallarken Maine aksanıyla konuşuyordu.

Dirty-Trucker-Man devam etmek için mırıldandı. Telefonumu tutan elimi bıraktım ve siyah-beyaz eyerli oxford ayakkabılarımla yer değiştirdim. Saat gece yarısını geçmişti. Yorulmuştum. Kaybolmuştum. Bilmece için zamanım yoktu. "Bu da ne demek şimdi?"

Kasiyer zoraki bir gülümsemeyle kutunun üstüne vurdu. "Üç on beş dolar."

"Hiçbir şey için teşekkürler," diye homurdandım ve tezgâha beş dolarlık bir banknot atıp içkimi aldım. Çıkış kapısının üzerindeki küçük gümüş çan çıkarken çaldı ve arabama doğru ilerlerken ılık okyanus havası gözlerime çarptı.

Yaklaşık otuz beş saattir yoldaydım, sadece benzin almak ve birkaç fast-food zincirinde yemek yemek için durmuştum. Her geçen kilometrede göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kendimi uyanık tutmak için başımı sallamak zorunda kalıyordum. Her zaman böyle inatçı olmuşumdur. Arabadan Teksas'taki evimizin içine kadar her bir market poşetini taşımak, kollarımı sıralamak, dişlerimi kullanmak, ikinci bir yolculuktan kaçınmak için her şeyi yapmak için her zaman kendime meydan okudum.

Bir keresinde bir otelin otoparkına girerken durmuştum ama sadece gözlerimi dinlendirmek için. Evsiz bir adam muhtemelen ölmediğimden emin olmak için parmağını camıma vurana kadar uyuyakaldığımı fark etmemiştim.

Kafeinimi alıp US-1'e geri döndüğümde, Maine eyaletinin kıyı şeridini takip ederken otoyol boyunca birkaç araba dağılmıştı ve büyükbabamın mektubunda not aldığı yönleri hatırlıyordum. GPS küçük, تنها Weeping Hollow kasabasını tanıımıyordu ve Archer Avenue'den çıkışımı bulana kadar ne kadar uzağa gidersem sinyal o kadar zayıflıyordu.

Donuk tabela dar ve boş yoldan zorlukla görülebiliyordu. Gümüş rengi Mini Cooper'ımın loş farları, solmuş tabelanın yanından yavaşça geçerken tek el fenerim oldu. Yağmur, kasaba adını ve altında 665 *NÜFUS* yazan keskin metal kenarları paslandırmıştı.

Ben geçerken son rakam 666'ya dönüşerek bulanıklaştı.

Gözlerimi ovuşturdum. Yorgundum, bir şeyler görüyordum. Öyle değil mi?

Belirgin ağaçların tünel açtığı ürkütücü karanlık yolda sürünerek ilerlemeye devam ettim. Açıktan ölmek üzere olan akbabalar yolu yol çalışması gibi doldurmuş, ölü bir leş için kavga ediyor ve caddeyi kan ve siyah kanatlarla boyuyordu. Açıktan acımasızlaşan kuşlar ne yollarından çekiliyor ne de Mini Coop'un yollarını kesmesi karşısında tehditkâr görünüyorlardı. Sürünerek ilerledim ve sonraki üç mil boyunca ağaçlar her iki tarafta da azaldı, solumda mezar taşlarına ve sağımda yıkık dökük bir çocuk parkına dönüştü.

Yarı saydam ay yukarıda asılı duruyor, tek giriş ve tek çıkış yolu üzerinde yükselen paslı demir tabelayı aydınlatıyordu.

Weeping Hollow.

Mini Cooper'ım sayısız eyalet sınırını aşan uzun ve yorucu yolculuktan dolayı tekliyordu ve kavşaktan önce bir durakta durup adını sadece hikâyelerde duyduğum küçük kasabayı gözden geçirdim. Güzel Maine eyaletine aitmiş gibi görünmüyordu. Sanki Şeytan, Salem's Lot'u yırtık pırtık bir tuvalin üzerine siyah tüylü bir tüy kalem ve abanoz mürekkebiyle elleriyle yapmış, sonra da ne olacağını -insanların nasıl uyum sağlayacağını- görmek için eserini körü körüne eğlenceye bırakmıştı. Ve öyle de oldu.

Motor durdu, ama önümde uzanan şeye o kadar odaklanmışım ki umursamadım. Antika lamba direkleri kaldırımların her köşesinden parlıyordu. Ve gece yarısı gökyüzünün altında - suluboya grisi bulutlar, yıldızlardan oluşan bir galaksinin önünde şeffaf bir örtü gibi yayılıyordu - kasaba halkı Ağlayan Kovuk'un kalbinde yürüyor, kasvetli sokaklarda rahatça bir aşağı bir yukarı sanki

Bu saatte tamamen normal. Neredeyse sabahın üçünde. Ağustos ayının başında.

Damarlarımda bir ürperti dolaştı. Yirmi dört uzun yıldan sonra nihayet doğduğum ve annemin son nefesini verdiği yere dönmüştüm.

Arabanın anahtarını çevirdim ve motorun hayata dönerken çıkardığı o en lezzetli sesi duymak için dua ettim. Motor nihayet harekete geçmeden önce birkaç saniye tekledi ve çardağın etrafında dönmeden önce direksiyonu tokatladım. "İşte böyle, bebeğim. Neredeyse vardık. Sadece birkaç mil kaldı."

Büyükbabam sahil şeridinde yaşıyordu, deniz kayalıkları ve açık sular tarihi mavimsi yeşil sahil evinin fonunu oluşturuyordu. Evi daha önce Teksas'taki tavan aramızda bulduğum eski tozlu bir kutudan görmüştüm. Dadım Marietta beni tavan arasındaki eskimiş parkelerin üzerinde oturmuş eski fotoğrafları karıştırırken yakalamıştı. Bir keresinde ona fotoğraflardaki kasabaya, yani hikayelerdeki kasabaya dönüp dönmeyeceğimizi sormuştum.

"Sana ihtiyacı olmadığı sürece geri dönemezsin, Moonshine," demişti, önümde çömeliip parmaklarımın arasından fotoğrafları alırken.

Marietta çılgın bir kocakarıydı, kadife gibi bir teni, siyah ve boncuk gibi gözleri, kalın bir Kenya aksanı vardı. Akşamlarını verandada geçirir, sandalyesinde sallanır ve gözlerinde karanlık bir alametle dövülmüş Moskova katır kupasından yudumlardı.

Marietta ve ben çoğu kişi için korkutucuyduk, yanıma yaklaşmaya cesaret eden erkeklere büyü yaptığımız söylenirdi. Lisedeyken iyi tarafımda olmak kötü tarafımda olmaktan daha iyiydi, çünkü cadı dadımın bana zarar verecek biri olursa el yapımı kumaş bebeklerine iğne batıracağından korkuyordum. Dedikodulara karşı asla konuşmadım, bana yaptıklarından sonra değil. Ve ayrıca, bir parçam onların doğru olduğuna inanıyordu.

Büyükbabamın mektubunda yazdığı gibi, posta kutusuna benim için tek bir anahtar bırakılmıştı. Arabayı caddenin kenarına park ettim ve eşyalarımı sabah için geride bıraktım. Ön verandanın basamaklarını çıkarken, deniz kayalıklarına çarpan dalgaların sesi ürkütücü sessizliği dolduruyordu. Tüylerimi diken diken eden bir bakış üzerime indiğinde ayaklarım dondu. Önce hissettim, sonra isteksizce başımı çevirdim.

Uzun boylu, zayıf ve kırılgan bir kadın, yırtık pırtık beyaz geceliğiyle yandaki verandada duruyordu. Tel tel gri saçları omuzlarına dökülmüştü ve uzun kemikli parmakları parmaklığı kavırıyordu. Koyu renk gözleri benimkilere takıldı ve kaslarım derimin altında irkildi. Elimi zorla kaldırdım ve

Küçük bir el salladı ama yaşlı kadın korkutucu bakışlarını çekmedi. Parmaklıktaki tutuşu daha da sıkılaştı, ruhani teninin altında mavi damarlar belirdi ve çelimsiz bedeninin en ufak bir esintiyle savrulmasını engelledi.

Başımı öne eğdim ve eve girmek için el yordamıyla ilerledim. Anahtar deliğinden giren rüzgâr parmaklarımı buz kesti ve bir başka soğuk rüzgâr esip beyaz saçlarımı savurduğunda anahtar kilide tam olarak oturdu. İçeri girdiğimde ağır ön kapı arkamdan kapandı ve ben de kapıya yaslanıp gözlerimi kapattım ve ciğerlerimi dolduracak kadar hava çektim. Eski küflü

Koku burnuma sızdı, beynimi kapladı.

Ama başarmıştım. Sonunda Büyükbaba'ya ulaşmıştım ve sanki Duma Key'e -sadece kitaplarda okuduğunuz hayali bir yere- adım atmış gibi hissediyordum.

Evin içi de daha soğuktu. Kıvrımlı dizlerim titriyor, beni sıcak tutmak için pilili şortumun altındaki ince siyah çorap tabakasından daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Ama vücudumun tepkisine rağmen, soğuk bana evimdeymişim gibi geliyordu. Elimi arkama götürüp kilidi buldum ve yerine yerleştirdim.

Clang! Çın! Çın! Aniden çalan ziller sessizliği delip geçti ve irkilmeme neden oldu. Gözlerimi açtım ve bakışlarım antrede korkunç bir gölge oluşturan kiraz ağacından yapılmış büyükbabamın saatine takıldı. Kulaklarımda çınlayan sağır edici şarkıya rağmen, başımı bir kez daha kapıya yasladım ve karışmış saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak kendime hafifçe güldüm.

Çanlar sustu ve eski ev canlandı.

Antreden aşağıya doğru birkaç tedirgin adım attığımda, eski kalaslar ayakkabılarımin altında gıcırdadı ve antrenin hemen ötesindeki çatlak açık yatak odası kapısından sert, yorucu nefesler gelene kadar duvarların iç kısmına doğru ilerledi. Kapıyı iterek açmadan önce parmak uçlarımla tahta kalasların üzerinden geçerek yatak odasının içine baktım.

Orada, ağzı bir karış açık uyuyan adam, son on iki aydır sadece mektuplar aracılığıyla tanıdığım adamdı. Bir yıl öncesine kadar, yaşayan bir büyükbabam olduğundan haberim yoktu. Weeping Hollow'dan postalanmış ilk zarfı aldığımda neredeyse fırlatıp atacaktım. Ama merak benim kriptonitimdi ve gözlerim ilk kelimeye, *Moonshine*'a takıldığında her şey değişti.

Ay ışığı pencereden sızarak yaşlı adamın ve yatak odasının üzerine bir parça ışık düşürdü. Büyükbaba sırt üstü yatıyordu, başucuna doğru hafifçe eğilmişti. Derisi, yıpranmış elastik bantlar gibi kemiklerinden sarkıyordu. Yaşlanmış ve kırışmış olmasına rağmen loş odada parlıyordu.

antika mobilyalar ve koyu yeşil damask duvar kâğıtlarıyla çevriliydi. Fedoralar ve gazeteci çocuk şapkaları yatağının karşısındaki duvarı süslüyordu. Takma dişleri komodinin üzerindeki cam bardağın içinde, bir çift kaplumbağâ çerçevesi dürbünün yanında duruyordu ve ben onu içeri almak için kapı aralığına yaslandım.

İri kaşları, kafasından rastgele fırlayan gri tüylerden bir ton daha koyuydu. Büyükbaba yüksek sesle horlamaya başladı, boğazını gıcıklayan türden bir horlama. Tam bir öksürükten sonra, sakızlı ağız ardına kadar açık, çakıllı nefes alış verişine geri döndü. Onu o kadar iyi tanı mıyordum ama aldığı her zor nefesle sanki yapması gereken en zor şey miş gibi -çenem gerildi ve kalbim sıkışmaya başladı.

Hastalığı daha da kötüye gidene kadar son mektubunda durumunu itiraf etmemişti, bu da beni buraya getirdi. Söylemesi gerekmiyordu ama son mektubu bir yardım çığılığı gibiydi.

Büyükbabam hastaydı ve bunu tek başına yapmak istemiyordu. Büyükbabamın bilmediğı şey benim de yalnız olduğumdu.

"Buradayım büyükbaba," diye fısıldadım karanlığâ. "Sonunda evdeyim."

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

FALLON

GÜRLEYEN VE HIRSLI DERİN BİR SES TONU ESKİ BINAYA YAYILDI.

Ev.

"Ve bunlar da Pazar sabahı Hollow Manşetleriniz. Üçüncü Ağustos'unuz kutlu olsun. Dışarıda dikkatli olun ve unutmayın, gece 3'ten sonra kimse güvende değildir." Ardından Christina Aguilera'nın Haunted Heart şarkısının girişi beni gıcırdayan demir yataktan halsizce çekti.

Yeni yatak odamın Fransız kapılarının dışında, grinin tozlu tonlarındaki bulutlar nemli gökyüzünde tembelce hareket ediyordu. Gözlerimi ovuşturdum ve merdivenleri bulutlarla aynı hızda indim, Christina'nın şehvetli sesini sanki beni çağırıyormuş gibi takip ettim.

Husky öksürükleri evin içinde ve ben köşeyi dönmeden önce koridorda akıcı bir şekilde ilerliyordu. Büyükbabam tereyağı sarısı mutfağın ortasına yerleştirilmiş küçük kahvaltı masasında oturuyordu, yanında dumanı tüten bir fincan kahve, önünde masaya yayılmış bir gazete vardı. Zaten tamamen giyinikti, askıların altında buruşuk fildişi düğmeli bir gömlek ve haki pantolon giymişti. Yeşil ve taba rengi baklava desenli çoraplar bir çift terliğin içinde ayaklarını örtüyordu.

Torunun yapacağı şey onun yanağını öpmek, kollarımı yumuşamış kaslarına dolamak ve sonunda büyükbabamla ilk kez buluştuğum için birkaç damla gözyaşı dökmek olurdu. Ama mektupları okumuştum. Benny Grimaldi huysuzdu ve pek sevecen biri değildi.

"Ayakta olmaman gerekiyor. Dinleniyor olmalısın," dedim kayıtsızca, denize bakan yarı aydınlık mutfağa girerken. Masada yanında duran eski radyodan Christina'nın sesinin yerini cızırtılı melodiler alıyordu. Büyük gümüş kadranlı bir sefer tası şeklindeydi.

Büyükbaba irkildi, başını kaldırdı ve sanki onu korkutmuşum gibi mendil tutan elini çatlamış dudaklarından çekti. Taba rengi fötr şapkasının kenarından uzun bir süre bana baktı, görünüşümde annemden - tek kızından - parçalar bulduğundan emindi. Cam gibi kahverengi gözleri yirmi dört yıl öncesine ışınlanmış gibi dondu. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

Sonra gözleri tekrar önündeki şeye kaydı. "Ne ölü ne de diri için altı kelime mi?" diye homurdanarak devasa, yuvarlak dürbününü yeniden ayarladı ve bulmacasına geri döndü.

Seyahatlerimi soracağına ya da geldiğim için bana teşekkür edeceğine inanmak aptalcaydı. Mektuplarında, gazete dağıtıcısının The Daily Hollow'un son sayısını ön kapı yerine posta kutusunun yanına atmasından ya da pervasız gençlerin kırık içki şişelerini evinin arkasındaki kayalıklara bırakmasından veya Jasper Abbott'ın Belediye Binası'ndaki Bingo gecesinde öfkeden deliye dönmesinden şikayet ederdi. Büyükbaba kasabanın ve kasabadaki insanların saçma batıl inançları ve gelenekleriyle dalga geçerdi ve ben her hafta onun mektuplarını almak için sabırsızlanırdım. Her nasılsa, onun önyargıları benim sıradan günlerimi güzelleştiriyordu.

Topuğumun üzerinde döndüm ve evsiz tabakların, tencere takımlarının ve eski aletlerin saklandığı karo tezgahla yüzleştim ve hala sıcak olup olmadığını görmek için köşeye yerleştirilmiş kahve cezvesinin kenarına dokundum.

Ne ölü ne de diri anlamına gelen altı harfli bir kelime. "Ölümsüz." Bir kupa aramak için sarı dolapları açtım.

Göğsünüzden gelen ıslak birkaç öksürüğün ardından, "Bu kahve boktan," diye uyardı. "Kasabanın yukarısına gitsen iyi olur. Sakın oraya gitme, kahvenin içine bir şey koyuyorlar. Bean'e git. Ama kendi kupanı getir. Uzaktan gelenleri sevmiyorlar. Hazır gitmişken birkaç tane de sipariş et. Kusmak yok. Hepiniz kemiksiniz."

Başımı ona doğru salladım. "Ben-"

"Ne yapıyorsun Moonshine? Gelmeni ben istemedim!" diye tersledi ve sözümü ısırarak kesti. Bir öksürük onu terk etti ve devam etmeden önce mendili ağzına geri getirdi, "Seni istemiyorum heyah."

Kaşlarım kalktı, karnıma bir yumruk gibi indi.

Yaşlı adam bana iyi olmadığını söylemiş, Weeping Hollow'un talimatlarını bırakmış ve posta kutusuna benim için bir anahtar koymuştu. Eğer bu gelmemi istemek değilse, o zaman neden bu kadar zahmete girmişti? Belki de unutmuştur.

gönderdiği son mektup hakkında. Belki de en başta gönderdiğine pişman olmuştu. Belki de düşündüğünden daha kötüydü.

"Artık buradayım ve seni bırakmayacağım. Sadece ikimiz varız. Geriye kalan tek aile biziz, bu yüzden elimizden gelenin en iyisini yapalım, tamam mı?"

Büyükbaba bir başka öksürük krizinin ardından mırıldandı. "Ne kadar sürer? Jonah'ı arayacağım, cenaze evinde bir iş bulup seni başımdan uzak tutacağım. Neden cesetlerle uğraşıyorsun bilmiyorum... Bana sorarsan hastasın... Kendini meşgul etmelisin... Jonah sana bir iş bulacak..." diye geveledi.

Planım her zaman kozmetoloji olmuştu ama Marietta ölünce plan değişti. Marietta'nın cenazesi açık bir tabuttu ve bu samimi törene katılan tek kişi ben olmama rağmen o da benimle birlikteydi. Tamamen başka birine benzeyen cesedine bakarken ruhu hemen yanımda duruyordu. Makyajı tamamen yanlıştı. İlk kez bir ceset görüyordum ve yapmak istediğim tek şey parlak kırmızı dudak rengini başparmağımın ucuyla silmek, yılan derisi çantamdan Mac mat ruju almak ve kalp şeklindeki dudaklarına Del Rio tonunu sürmektir. İşte o zaman hayatımda ne yapmam gerektiğini anladım.

Cenaze levazımatçısı olmak bir görevdi. Ve ölümden sonra güzellik vardı, solmuş bir gül gibi, yaprakları sert ve kırılğan. Zamansız ve büyüleyici. Yapılmış bir büyü ve en eski masal. Harabelerin içinde zaman içinde donmuş hikayeler.

Tıpkı Marietta'nın Ağlayan Kovuk'la ilgili anlattığı hikâyeler gibi.

"Ona ailelerle ilgilenmediğimi söyle." Keder karşısındaki beceriksizliğim samimiyetsiz görünmeme neden oluyordu. İş için berbat bir durumdu ve her iki taraf için de böylesi daha iyiydi.

"Evet, evet. Bunu Jonah'la halletmelisin," diye cevap verdi büyükbaba.

Dağınık dolabın arkasında nihayet bir kupa buldum ve raftan çektim. "Teşekkürler, büyükbaba."

Yaşlı adam başını salladı ve homurdandı, "Bana Benny de. Etraftaki herkes bana Benny der."

Sırıttım. "Bana Moonshine demeyi bıraktığında sana Benny diyeceğim."

Büyükbabanın iri kaşları birbirine çarptı. "Sana nasıl hitap etmek istersem öyle hitap edeceğim."

Sözlerinde bir gülümseme belirtisi, dudaklarının yanında fazladan bir kırışıklık vardı. Hâlâ adamı anlamaya ve hissetmeye çalışıyor olsam da, belki de beni gördüğü için mutluydu.

"Cenaze müdürüyle konuşacağım. Şimdi söyle bana, doktor öksürüğün için ne dedi?" Kahvemi üzerinde GERÇEK yazan bir fincana doldurdum.

KADINLAR PISLIKLERLE EVLENİR. Rahmetli büyükannemin olmalı. Büyükbaba

kalemi masadan kaptı ve gazetenin üzerine eğildi, siyah beyaz kareli kutuları dolduruyordum. Kuyruk sokumum tezgâha çarptı, Bileklerimi çaprazladım ve dumanı tüten sıcak kahveyi dudaklarıma götürdüm.

"Lütfen bana bir doktora görüldüğünü söyle..." Dedim ki, otoriter ses tonum bardağın içine döküldü. Silgisini ahşap masaya birkaç kez vurdu, bir çocuk gibi soruyu geçiştirdi. Göz ucuyla bana baktığında omuz silktim. "Peki. Onları kendim ararım."

Büyükbabam tahta sandalyeye yaslandı ve kalemin ucunu bana doğrulttu. "Bizim hakkımızda bir şey bilmelisin, Moonshine. Biz işleri farklı yaparız. Her şeyi kendi yöntemimizle hallederiz. Bu virüs doktorun kontrolü dışında. Yapabilecekleri hiçbir şey yok. Bir tavsiye ister misin? Kendi işine bak. Sadece "buruşuk elini önünde salladı", "cenaze levazımatçılığı yap. Etrafta bu kadar ölüm varken meşgul olursun."

"Kendi işime mi bakayım?" Güldüm. "Bu işi bana sırf seni rahat bırakmam için mi vereceğini sanıyorsun? Arkanda duracağımı ve yardım etmeyeceğimi mi?"

Büyükbaba dirseğini masanın üzerine bıraktı ve yap-bozuna geri döndü.

"Peki. Bu kahveyi dışarıda içeceğim ve manzaranın tadını çıkaracağım."

Kahveyi tekmeledim.

Tezgâhın yanından geçip gitti. "Oh, ve ben daha sonra kasabaya gideceğim. Ben yokken ölmemeye çalışın."

Mızımız nefesinin altında homurdandı. "Kasabaya gidersen, o arabayı alma. Buralarda sadece kasıntı züppeler ve holiganlar araba kullanır. Garajda bir scootah var."

Gülümseyerek başımı salladım ve dışarı açılan yan kapıdan çıkmadan önce kanepeden bir yün battaniye alıp üzerime sardım.

Pek bir arka bahçesi yoktu. Müstakil bir garajın yanından geçtim ve taş basamaklardan uçuşumun kenarına doğru yürüdüm. Atlantik'in masmavi suları uzaklara uzanıyor, gökyüzünde kayboluyordu. Tuzlu deniz buğusu yanaklarımı okşadı ve gözlerim denizin kasvetli şarkısıyla kapandı, kahvemden bir yudum daha alırken hava saçlarımda dönüyordu.

Büyükbaba haklıydı. Kahve bok gibiydi.

Gözlerimi tekrar açtığımda, aşağıda, dalgaların kayalarla buluştuğu yerde bir adam vardı. Tek başınaydı, siyah bir palto giymişti ve kapüşonunu başına çekmişti, gri bulutlu gökyüzünün altında siyahımsı mavi okyanusa bakıyordu. Memnun ve huzurluydu, bir kolunu bükerek sarkıtmıştı.

diğer bacağı önünde uzanıyordu. Sanki denizden çok daha büyük bir şey görüyormuş, onun bir parçası olmak istiyormuş gibi ufka baktı.

Dalgalar kayalara çarptı ve su taşıdığına ayaklarının dibinde fildişi köpükler köpürdü ama ona asla dokunmadı. Hiçbir şey ona dokunamazdı. Önce sağa sonra sola baktım, bu saatte dışarıda başka biri var mı diye merak ediyordum. Güneş daha yeni doğmuştu. Ama sadece ikimiz, aynı uçsuz bucaksız okyanusa, aynı lekeli gökyüzünün altına bakıyorduk, aramızda sadece kısa bir mesafe vardı.

Yanından küçük bir taş aldı, parmaklarının arasında inceledi, sonra dalgaların ötesine fırlattı. Uçurumun tepesine bir adım daha yaklaştım ki, arkasındaki keskin düşüşten aşağıya gevşek kayalar yuvarlandı. Adam omzunun üzerinden bana baktı.

Yüzünü siyah bir maske örtüyordu, sadece gümüşü gökyüzüyle aynı renkteki gözleri soğuk bir kış gecesindeki kar gibi üzerime düşüyordu. Hafif ve nazik. Tenimi bir ürperti kapladı. İkimiz de ne bir kasımızı oynattık ne de tek kelime konuştuk. Sanki onu mahrem bir anında yakalamışım gibi, sanki sabahla sevişiyormuş gibi bana bakıyordu. Gözlerimi başka yöne çevirmek yapılacak en doğru şey olurdu ama bu imkânsız gibi geliyordu. Bakışlarımı kaçırmalı ve ona buraya gelme sebebini açıklamalıydım. Belki normal bir kız bunu yapardı.

Ama bunun yerine ona seslendim. "Ne yapıyorsun orada?"

Bükülmüş dizinden sarkan eli havaya kalktı. Cevap verdiyse bile, sözleri dalgaların çarpmasıyla sürüklenip gitmişti. Yüzünü kaplayan maske dudaklarının kıpırdadığını görmemi de engelledi. Ama bakışları hiç duraksamadı. Öylece kaldı.

Ağzım kurudu ve yutkunmaya çalıştım.

"Ben Fallon. Fallon Morgan," diye bağırdım kayanın üzerinden, sesime sızan sinirleri değil de beni duyabilmesini umarak.

Tekrar bana bakmadan önce bir an için başını öne eğdi. Utanmazca göz göze geldiğimizde saniyeler geçti ve parmaklarım gülümseyen dudaklarımın üzerinde gezindi. Acaba o da maskenin arkasından gülümsüyor muydu? Yaklaşmam gerekiyordu.

Gözlerim kayalık uçurumun kenarını takip etti ve bir yol bulana kadar aşağı inmenin bir yolunu aradı.

Battaniye üzerimden düştü. Bir elimle elimdeki sıcak kupayı tutarken, kahvem kenarından sızıyor, diğer elimi keskin kenarlarda dengeleyerek yalınayak aşağı iniyordum.

Onunla aynı alt seviyeye ulaştığımda, kayaların üzerinde sallanırken şapkasının gölgesi altında kalkık kaşlarıyla beni izledi. Dik durup iki parmağının arasında bir taşı ovuştururken sinirlerim omurgamdan enseme doğru sıçradı. Vücudu her an olay yerinden kaçacakmış gibi kıpırdıyordu ama bir şey onu olduğu yerde sabit tutuyordu.

Etrafından dolaştım ve kayanın üst tarafına çıktım. "Seni duyamadım."

"Ve sen bunu bir davet olarak mı algıladın?" Döndü, dikkatini benden ayırmıyor, her hareketimi izliyordu.

Çıplak ayaklarım dengeyi bulduğunda ona baktım ve soğuk gözleri içimde kalan sıcak her şeyi dondurdu. Soğukluk başımdan parmak uçlarıma kadar yayıldı, muhtemelen kahvemi de soğuttu. Bakışları bana sabitlenmişti, muhtemelen huzurlu sabahını bozan bu garip kızı anlamaya çalışıyordu.

"Adın ne senin?" diye sordum. Başını sallayarak tekrar suya bakarken gözleri önce gökyüzüne sonra da aşağıya kaydı. "Tamam..." Kahvemden bir yudum aldım ve bir dalga gelip kayanın üzerinden çıplak ayak parmaklarıma sıçradı. Buzul sıcaklığı tenime binlerce iğne gibi battı ama geri sıçramadım. Gözlerim ona yöneldi, onun uzak, ilgisiz, çelik gökyüzünün altındaki siyah suların ufkuna kilitlenmiş halini fark ettim. "Buraya hep sabahları mı gelirsin?"

"Her zaman değil." Eğildi ve bir avuç dolusu taş aldı. Taşlar avucunun içinde zıpladı ve bir tanesi işaret parmağıyla başparmağının arasına kaydı.

"Suyu seviyor musun?"

Boynundaki bir damar patladı. Bir taşı dalgaların çok ötesine fırlattı ve taş pürüzsüz yüzey boyunca, dalgalı beyaz suların yanından sekerek geçti. "Bundan nefret ediyorum."

"O zaman neden geldin?"

Omuzları kalktı ve bakışlarım profilinde gezindi. Uzun boyluydu, muhtemelen iki metreydi. Yan bir atışla suyun yüzeyine bir taş daha fırlattı. "Eğer sana söylersem, gidecek misin?"

"Duruma göre değişir. Bana karşı dürüst olacak mısınız?"

Çenesi düştü ve kalın kirpiklerinin arasından suya bakmadan önce göğsü genişledi. "Aradaki farkı anlayamazsın."

"Doğru. Ama ben bir yabancıyım. Gerçek olmaktan başka bir şey olman için hiçbir neden yok."

Başını eğdi ve sonunda bana baktı - gerçekten bana baktı. Birbirimizden sadece birkaç metre uzaktaydık ama yine de bakışlarının tek bir hareketiyle nefesimi toplamayı başardı. Gözleri

Kurşunlar, yüz hatlarımın üzerinde sinir bozucu bir titizlikle dolaşıyor, beni ortaya çıkarıyor, inceliyor, öğreniyordu.

Sonra sanki beni kollarından bırakmış gibi bıraktı ve bakışlarını okyanusa çevirdi. "Tamam. Taşları attığımda dalgalar oluşturacaklarını ve bu dalgaların ses dalgaları gibi olduğunu söylesem. Ve" bir taş daha attı, "bu ses dalgaları diğer tarafa geçebilir ve bir mesaj gönderebilir, bu gerçek olur mu?"

"Evet." Bir başka dalga kayamızın üzerine sıçradı ve köpük botlarının burnunda cızırdadı. "Yardım edebilir miyim?"

Taşlar tekrar avucunun içinde belirdi. "Bu tek kişilik bir iş."

"Şey," diye söze başladım, fincanımı koyacak bir yer bulmak için üzerinde durduğumuz kayaya baktım. Eğilip bardağı arkamıza koyarken ayağım sağlam olmayan bir adım attı. "Belki ikimiz, mesaj göndermeye çalıştığın kişiye ulaşabiliriz. Ayrıca," diye devam ettim, kendimi tekrar onun yanında dengeleyerek, "Ben oldukça belalı bir taş kaptanım." Gülümsedim ve avucumun içini gösterdim. Gülümseyip gülümsemediğini anlayamadım. Gözleri mesafeli ve Teksas'ta morgda masamın üzerinden geçen cesetler kadar cansızdı.

"Pekâlâ," diyerek elime tek bir taş bıraktı, "Görelim bakalım."

"Bana bir tane verir misin?"

"İşe yarasın."

"Vay, baskı. Tamam." Taşı havaya fırlattım ve yakalamaya çalışırken ayağım dengesini kaybetti. Adam kolumu tutarak okyanusa düşmemi engelledi.

"Taşlar oyuncak değil," diye azarladı. Gözleri kolumdaki eline kaydı, boğazını temizledi ve sanki onu yakan bir şeye dokunmuş gibi hızla elini bıraktı.

Çelişkili tepkisini yatıştırdım ve "Benim hatam" diye fısıldadım. Omuzlarını dikleştirdi. "Çaylak hatası."

Önümde martılar ciyaklıyordu. Taşı parmaklarımın arasında ovuşturdum, pürüzsüz yüzeyini hissettim, gözlerinin beni izlediğini hissettim, ürpertici bakışları vücudumun üzerinde soğuk, vahşi ve tanıdık bir battaniye gibi kayıyordu, ev gibi. Tüylerim diken diken oldu. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ve bileğimin bir hareketiyle taşı fırlattım.

Sadece birkaç metre ilerledi, suya düştü ve battı. "Haklısın.

Bu... fena bir şeydi," dedi kuru bir sesle.

"Hey!" diye bağırdı biri uzaktan. Döndüğümde bornozlu, yağmur çizmeli, saçları bigudili bir kadının birkaç ev öteden elindeki gazeteyi havaya doğru salladığını gördüm. "Sana aramızdan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum!"

Uçurumun kenarını takip ederek bize doğru yürüdü, kayaların üzerinden aşağı baktı ve izinsiz girişini bir sonraki Belediye Binası toplantısına taşımakla ilgili tehditler savurdu.

Bakışlarımı adama çevirdim. Gözlerinin kenarları kırışarak başını salladı ve arkasını dönüp hızla kayalıklara doğru ilerledi. Kadın tekrar bağırdı. Bakışlarım ona kaydı ve adama döndüğümde çoktan gitmişti.

Soğuk bir duş aldım ve sabahın geri kalanını bavullarımı açarak geçirdim, ardından bir gece önce uyuduğum tam boy poster yatağı hazırladım. Geniş yatak odam ikinci kattaydı, kendi banyosu ve sahil şeridi manzarası vardı. Meşe ağacıyla kaplı katedral tavanın üzerinde alçak kirişler uzanıyordu.

Fransız kapılardan geçip denize bakan balkona çıktığımda bir merdiven aşağıya doğru kıvrılıyordu. Merdivenleri kullandım ve büyükbabamın scooter'ın orada olacağını söylediği garaja doğru çalıların arasından yürüdüm.

Birkaç denemeden sonra tek garaj kapısı kalktı ve üstten katlanırken toz bulutları dışarı fırladı. Kutular üst üste yığılmış, içerideki duvarları kaplıyordu. Üstü kapalı bir aracın ve arkasında oturan beyaz bir scooter'ın yanından geçtim.

Uzun süredir kullanılmamış gibi görünüyordu, anahtarı hâlâ kontakta duruyordu. Beyaz tırnağımı çerçevenin üzerinde gezdirdim. İnce toz tabakasının altında, solmuş gümüş bir amblemin kalıntıları yan tarafı damgalıyordu. Aynı amblem Teksas'ta tavan arasında bulduğum fotoğraf albümlerinin çatlamış derisi üzerine de işlenmişti.

Bir dairenin içinde beş sembol bulunan beş köşeli bir yıldız.

Motoru çevirdim ve küçük şey kükreyerek canlanmadan önce patladı. Deri pantolonum ve kaskın içine sıkıştırdığım saçlarımla, beyaz scooter'ı şehre götürmeden önce mahalle sokaklarında bir aşağı bir yukarı sürdüm.

Ağlayan Kovuk'ta geceleri sokaklarda gündüzden daha fazla insan yürüyordu. Çardağın etrafında dönerken küçük dükkânlar gördüm; Garip ve Sıradışı adında bir kitapçı, bir postane, Hobb'un Bakkalı, bir

Doktorun muayenehanesi, The Corner Store ve büyükbabamın bahsettiği The Bean kahve dükkânı bunlardan birkaçıydı. Kasaba sanki yaz değilmiş gibi donuk turuncular, sarılar ve kahverengilerle süslenmişti. Sanki kasaba Ağustos ayının başında bile sonbaharda sıkışıp kalmış gibiydi. Yapay sonbahar yaprakları çardağın iğlerine sarılmış, saman balyaları ve balkabakları vitrinleri süslüyordu. Ölen yaprakların iç karartıcı kokusu, Teksas'taki samimi ve eğlenceli rüzgârların aksine, her şiddetli esintiye karışıyordu.

Scooter'ı Mina Mae's Diner'ın önündeki yatay boşluğa park ettim ve anahtarı cebime attım. İçerideki atmosfer, kapının hemen dışındaki kasvetten çok farklıydı. Yastıklı bar tabureleri bir uçtan diğer uca uzanan uzun tezgah alanını ve açlıkla bekleyen müşterilerin önündeki mutfak kaplıyordu. Siyah-beyaz ince çizgili gömlekler giyen ve önlükleri yemek lekeleriyle kaplı personel ve garsonlar, nereye gittiklerini görmek için başlarını kaldırmadan öğle yemeği telaşını karşılamak için hızla hareket ediyorlardı. Her nasılsa bu koşuşturmaca içinde kimse birbirine çarpmadı.

Geldiğimde herkes durup bana doğru baktı. Ancak bana baktıkları kadar hızlı bir şekilde, sanki özel bir şey olmadığımı fark etmişler gibi, işlerine, yemeklerine veya arkadaşlarına devam ederek başka tarafa baktılar.

Ayakta duran bir tabelanın kollu cebinden bir menü çıkardım ve pencerenin yanında boş bir kabin buldum. Bankta kayarak ilerlerken bakışlarım lokantanın üzerinde gezindi.

Mina Mae's, Stepford eşlerinin, yargılayan gözlerin ve muhtemelen son elli küsur yıldır her gün buraya gelen müdavimlerin kaynaştığı bir pota gibi görünüyordu. Dikkatimi menüye verdiğimde, süslü şapkalar takmış üç yaşlı bayan bana baktı ve seslerini fısıltıya indirdi, bakışlarının enseme doğru hareket ettiğini hissettim.

"Dur tahmin edeyim," diyen bir ses başımı kaldırmama neden oldu. "Fallon Morgan."

Masamın önünde yirmili yaşlarının ortalarında, bej pantolonlu ve gazeteci şapkalı bir adam duruyordu.

"Evet," diye onayladım, adımlı söylemesine rağmen benimle konuştuğundan emin olmak için etrafıma bakındım. "Ben Fallon Morgan'ım ve tıpkı büyükbabam gibi giyiniyorsun."

"Huysuz Benny?" Karşıma oturdu ve dirseklerini masaya dayayarak bir yığın kitap ve kâğıdı aramıza bıraktı. Başımı sallayarak kabine yaslandım, beni bir başkasıyla karıştırdığını düşündüm.

Fallon Morgan. Daha önce hiç kimse benimle isteyerek oturmamıştı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Görüyorsunuz," başını eğdi ve bir parmağını kaldırdı, "bu adam bir efsane."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?" diye sordum ve adam başını salladı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Söylentiler dolaşüyor. Ben Milo, bu arada. Sen nereden geldin? New York'tan mı?" Gazeteci şapkasını kaldırarak yumuşak kahverengi, yandan taranmış ve uçları doğal bir şekilde kıvrılmış saçlarını ortaya çıkardı. İnce yapılı, bal kahverengisi, duygulu gözleri ve gülümsemesinde anlatacak milyonlarca hikâyesi olan bir adamdı.

Başımı hafifçe kaldırdım. "Neden New York dedin?"

"Parmağını gardırobumun üzerinde havada dairesel bir şekilde gezdirerek, "Bu süslü kıyafetlerinle çok göze batıyorsun," dedi.

Dudağımı ısırdım, sahip olduğum en ucuz şey olan kutu gibi ipek bluzuma baktım ve birden kendimi mahcup hissettim. "Hayır, San Antonio," diye düzelttim, tekrar ona bakarak.

"Mhm... Asla tahmin edemezdim."

Bir omzundan sarkan uzun gri saç örgüsüyle yaşlı bir kadın standımıza yaklaştı. Eliyle ağzını kapatarak çığlık attı. Bir süre daha gözlerinde bir parıltıyla bana baktı.

"Aman Tanrım. Yah Benny'nin torunu." Tatlı yüzlü garson inanamayarak güldü. "Sana sarılırdım ama seni korkutmak istemem."

Gözlerini Milo'ya çevirdi. "Milo Andrews, şu kıza biraz yer açar mısın?"

Paparazziler etrafını sarmadan beş saniyeden fazla durabilir mi?"

Sırıtarak, davetsiz misafiri el sallayarak uzaklaştırdım. "O iyi biri. Bir kez olsun kışında sopa olmayan biriyle konuşmak güzel bir değişiklik oldu."

"Oh, Benny?" Dilini şaklattı. "O adamın seni kandırmasına izin verme, bir yerlerde kalbi var... Derinlerde, derinlerde, orada."

Milo bana yan gözle baktı ve çarpık bir gülümseme takındı. "Mina Mae ve Benny'nin geçmişi çok eskilere dayanıyor, ne demek istediğimi anlıyorsundur." Kaşlarını oynattı.

Mina Milo'nun kafasına bir tokat attı. "Dedikodu yayma, evlat." "Hey, şimdi... iyi bir muhabir sadece gerçekleri söyler," dedi Milo avuç içleri önünde savunma yapıyor.

Mina başını salladı ve elindeki kalemi not defterine bastırarak gözlerini bana çevirdi. "Neyin var canım?"

Milo hemen konuşmaya başladı: "İki denizaltı ve iki kahve. Bırakın yabancıyı ben tedavi edeyim."

Mina defteri kapattı ve kalemle birlikte önlüğünün içine bıraktı. "Fallon Morgan düz arazi insanı değildir." Kesin bir ifadeyle ve başını sallayarak ters yöne doğru yola koyuldu.

"O kadın bazen beni korkutuyor," diye itiraf etti Milo, onun uzaklaşmasını izlerken. "Ama çok iyi denizaltı yapıyor."

Kahvaltıdan sonra Milo beni, ironik bir şekilde daire şeklinde olan kasaba meydanında onunla birlikte dolaşmaya ikna etti. Balıksırtı desenli kaldırım taşlarını yan yana yürüdük, Milo 1.80 boyundaydı ve elindeki kitap yığınının koluyla kalçası arasında taşıyordu. Weeping Hollow'dan ve burada yaşayan sakinlerden bahsederken uzun adımlarına ayak uydurdum.

"Bize pek düzlüklerden gelen olmaz. Bilirsiniz, uzaklardan gelen insanlar. Dış dünya hakkında bilgi edinmeye çalışmayı da unutun. Bu kasaba zamanın içine hapsolmuş. Kurucular bizi toplumdan koparmak ve toplumsal manipülasyondan korumak için böyle yaptı. Sadece düzlüktekilerden bildiklerimizi biliyoruz ve eğer bir mucize olur da internet bağlantısı bulabilirsek." Bir geçide ulaştığımızda durup bana baktı. "Cep telefonunu kullanmaya çalışmanın bir anlamı yok. Tek umudunuz The Bean'de, ama neye baktığınıza dikkat edin çünkü birileri her zaman izliyor."

Milo gözlerini başka yöne çevirdi ve yürümeye devam etti. "Weeping Hollow şebekenin dışında ve iki coven tarafından yönetiliyor. Sen de bir Morgan ve Grimaldi'sin, yani bu seni buralarda son derece önemli kılıyor. Bu sadece bir zaman meselesi..."

Milo bakmadan kaldırımdan bir adım attı ve caddenin diğer tarafına doğru yürüdü. İki tarafa da baktım ve siyah botlarımla ona yetişebildiğim kadar çabuk yetiştim. "Ne için zaman meselesi?"

Durdu ve yolun ortasında benimle yüzleşmek için döndü. "Kabul törenin için tabii ki." Sanki aptalca bir soruymuş ve bunu en başından beri bilmem gerekiyormuş gibi kesin bir ifadeyle söylemişti. Şaşkın ifademe göz gezdirirken kaşlarını birbirine bastırdı. "Bilmiyor musun?"

Avuçlarımı yanlarıma doğru kaldırdım. "Neyi biliyor musun?"

Milo adımlarına devam etti, işaret parmağını havada sallarken gülümsemesi de bir o kadar şaşkıncı. "Her şey anlam kazanıyor, Tobias Morgan'ın seni götürme nedeni." Benden çok kendisiyle konuşuyordu ama babamdan bahsetmesi tüm dikkatimi çekti. "Karmakarışık bir ağa yakalanmış iki cadı topluluğu, ama Grimaldi'ler ve Morgan'lar."

"Cadılar mı?" Ayaklarımın taşakları botlarımın içinde yandı ve onu yavaşlatmak için pazusunu kavradım. "İngilizce konuş."

Durakladı, vücudunu bana doğru kaydırdı, tüvit şapkası yüzünün yarısına gölge düşürdü. "Evet, annen Freya Grimaldi, Norse Woods Coven'dan." Eliyle ormanı işaret etti. "İskandinav ormanı, alt sınıfın geldiği çorak topraklar gibidir. Ama baban?" Milo'nun parmağı denize doğru yöneldi. "O Kutsal Deniz Meclisi'ndendi. Onlar doğuyu, Crescent Sahili'ne kadar olan bölgeyi kontrol eden üst sınıf. Az önce babanın gitmeden önce başlattığı bir kasaba kavgasının içine daldınız." Milo başımın üstünü okşadı. "Er ya da geç ait olduğun yere, Kutsal Deniz'e katılmak zorunda kalacaksın."

Cadılar. Milo kaldırımda ilerlemeye devam etti ve beni boş bakışlarla arkada bıraktı.

Cadılardan bahsetmesi beni Marietta'nın kendine özgü davranışlarına geri götürdü; en tuhaf zamanlarda kendini tavan arasına kilitlemesi, dik ahşap merdivenlerden aşağıya fısıltılar dökülmesi, Weeping Hollow'un tanrıları ve tanrıçaları hakkında somut hikâyeler anlatması gibi. Hepsinin sadece masal olduğunu sanıyordum, gece yarısı masalları.

İskandinav Ormanı ve Kutsal Deniz, bu isimleri uzun zamandır duymamıştım. Ama babamın bir cadılar meclisinin parçası olmasına imkân yoktu. Tobias

Morgan Hava Kuvvetleri'ndeydi, ben on beş yaşıma girdikten sonra savaşta ölene kadar Tanrı'nın ülkesine hizmet eden, cesur ve sadık bir adamdı.

Yine de Ağlayan Kovuk gerçektir. Tüm o hikâyeler de gerçek olabilir miydi? Babamın Marietta'yı, dadımı seçmesinin, bana bakması için bu kasabadan Teksas'a getirmesinin bir nedeni var mıydı?

"Hey," diye seslendim, bir metre ilerideki Milo'ya yetişmek için. "Ama ben cadı değilim. Ben sadece Benny'ye bakmak, iyileşmesini sağlamak için buradayım. Ya bunların hiçbirinin bir parçası olmak istemiyorsam?"

Milo'nun hızı yavaşladı ama bakışlarımla hiç karşılaşmadı. Sonra omuz silkti. "Bilmiyorum ama bundan iyi bir şey çıkmaz. Sen Kutsal Deniz'e aitsin." Milo'nun kahverengi gözleri benim temkinli gözlerime kaydı, sonra yüz hatları yumuşadı. "Bunu kabul etmek çok zor. Şimdilik söylediklerimi unutalım. Benny'nin öksürüğüne iyi gelecek bir yer biliyorum."

Sonbaharda dekore edilmiş bir vitrinin önünde durduğumuzda, kasaba meydanının üzerindeki gökyüzünde sıkıcı ve yorgun bulutlar kayıyordu. Üstümüzdeki tuğladan fırlayan sallanan siyah bir tabelada *Blackwell Apothecary* yazıyordu. Çatlak basamaklardan kapıya doğru çıkarken antika fenerler, balkabakları, su kabakları ve

Çam kozalakları yol boyunca dizilmiş ve her iki taraftaki ızgara tarzı pencerelerin önüne yayılmıştı.

Milo kapıyı açtı ve kahverengi deri ayakkabısının topuğuyla sabitleyerek beni içeri buyur etti. Kapı arkamızdan kapandı ve ben meraklı ve hevesli gözlerle küçük dükkânı taradım. Tavandan sarkan canlı bitkiler, üzerinde el yazısıyla yazılmış etiketler bulunan kavanozların yer aldığı eskimiş raflardan aşağı süzülüyordu. Otlar, çiçekler, baharatlar ve uçucu yağlar duvarları kaplayan eczacı kavanozlarını dolduruyordu. Ben yağların yanına gidip sandal ağacından papatyaya ve tütsüye kadar her birini koklamaya başladığımda Milo ön bürodaki zili çaldı.

"Bunlar inanılmaz," diye mırıldandım, sıcak ve odunsu koku duyularımı tüketirken gözlerimi kapattım.

"Bu benim topraklama karışımım," diye cevap verdi sakinleştirici bir kadın sesi. "Ladin yaprağı, ho ağacı yaprağı, tütsü, mavi papatya çiçeği ve..." belirgin bir çıt! havayı deldi ve hızla rollerball'un kapağını geri taktım, "Ah! evet, mavi solucan otu çiçeği. Zihne ve bedene uyum getirir."

Başımı kaldırdım. Kadının kuzguni siyah saçları ve narin yüz hatlarını çerçeveleyen inatçı gri tutamları vardı. Ufak tefek bir kadındı, kırklı ya da ellili yaşlarındaydı ama bunu sadece arkadan kavanozları taşıyan ellerindeki kırışıklıklar ve yaşlılık lekelerinden anlayabilirdiniz.

Şaşkın gözleri üzerimde gezindi. "Olamaz," diye fısıldadı soluk soluğa, sonra telaşla elindeki eşyaları kasanın yanına taşıdı ve koşarak bana yaklaştı. Nazik parmakları uzun beyaz saçlarımin arasından geçti. "Freya?"

Yüzümü tarayan umut dolu gözlerinin altında donup kaldım. "Freya benim annemdi."

"Elbette," eli düştü ve yüz hatları utanca dönüştü, "Çok özür dilerim canım. Bu sanki... geçmişe bakmak gibi bir şey." Kayıp anılarla dolu zayıf bir gülümseme sundu.

"Annemi tanıyor muydun?" Burada olmak çok garipti. Beni doğuran kadın büyük olasılıkla Mina Mae'nin Lokantası'nda yemek yemiş, bu eczaneyi ziyaret etmiş ve bu sokaklarda yürümüştü. Ağlayan Kovuk'un insanları onu her zaman tanıyacaktı, oysa ben, onun etinden ve kanından olan ben, bunu yapamazdım. Benim asla sahip olamayacağım şeylere, anılara sahiptiler ve ben birdenbire toplumdan kopmuş bir kasabayı kıskanmaya başladım çünkü bir zamanlar onlar annemden kopmamışlardı.

Kadın başını salladı. "Benim için bir kız kardeş gibiydi. Hırsızlar kadar kalın

-" durakladı, başını salladı, "Şey, bilirsin... ama bizi ayıramazdın, annen ve beni," dedi hafif bir kıkırdamayla. Ve gözleri parladığında kahkahası çabucak soldu. "Onu her gün düşünüyorum. Ve seni Fallon, seni çok severdi."

Gözlerini sildi ve soğukkanlılığını toparlayarak bir nefes aldı. "Her neyse, Benny için mi buradasınız? Öksürüğüne yardımcı olacak bir şeyler hazırlayabilirim."

"Evet, hanımefendi," diye araya girdi Milo. "O yaşlı adam her öksürdüğünde tüm kasaba sallanıyor. Hepimizin başı dönüyor."

Ayaklarını yere yapışmış, sadece onun raflardan kavanozları toplamak için dükkânda bir ileri bir geri gidişini izleyebiliyorken kafamın içinde uçuşan o kadar çok soru vardı ki. Kadın ön tezgâha döndü ve her bir kapağı çevirerek açmaya başladı, yaprakları ezip öğüterek bir karışım haline getirmeden önce mermer bir kâseye bir karışım serpti.

"Bu çay boğazını rahatlatacak. Tadı bal gibi tatlı ama ağızda bıraktığı tat dilde acı pekmez hissi uyandıracak. Benny inatçı bir adamdır, bu yüzden ona göz kulak olmalısınız."

Milo bir dirseğiyle tezgâha yaslandı ve yüzünü bana döndü. "Duydun mu Fallon? Bayan Agatha ne yaptığını biliyor. O sıkıcı ve aptal Dr. Morley'den daha iyi." Ayaklarımı yerden kesip Milo'nun yanına doğru yürürken Agatha Blackwell sıkı bir gülümsemeyle eğlencesini gizledi. "Haklı olduğumu biliyorsun." Milo avucunu Agatha'ya doğru kaldırdı, "Gerçekler söz konusu olduğunda nazik olmaya gerek yok."

"Türünün tek örneğisin Milo," diye şarkı söyleyen Agatha, yeni karışımı ayrı bir kavanoza eledikten sonra kavanozu hediye poşetine koyarken başını salladı.

"Sana ne kadar borcum var?" Sonunda sesimi bulabildiğim için sordum.

Agatha sevimli gözlerle bana baktı. "İlki müesseseden. Bunca zaman sonra nihayet seni tekrar görebildiğim için çok mutluyum. Seni son gördüğümde sadece bir bebektin... Dürüst olmak gerekirse bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim. Uzun süre kalacak mısın?"

"Teşekkür ederim ve hayır, sadece Benny ayağa kalkana kadar." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Gülümsemesi bu kez daha zoraki gibiydi ve kollarını tezgâhın üzerinde kavuşturdu. "Her halükarda, geri döndüğünüz için mutluyuz. Benny için nasıl gittiğini bana haber ver."

Vedalaştıktan sonra Milo ve ben eczaneden çıktık ve asfalt kaldırıma adım attık. Ters yöne, scooter'ıma doğru geri dönerken sis daha da yoğunlaştı ve kaygan sokaklarda gezinmeye başladı. Henüz öğleden sonra olmasına rağmen güneş sanki bütün gün bulutları yarmaya çalışmış ama başaramamış gibi çoktan sönmüştü.

Yaya geçidine ulaştığımızda Milo durdu, bir şey dikkatini çekmişti. Bakışlarını caddede takip ettim ve yol sisin içinde kayboldu, uzakta ormanın siyah hatları belirdi.

Nemli sisin içinden gelen dört silüet, bulanıklığın içinden yürüdü. Teker teker, yavaş yavaş ortaya çıktılar. Hepsi de koyu renk palto, yıpranmış pantolon ya da kot pantolon ve çizme giyen dört adam. Dümdüz ileriye sabitlenmiş yüzleri etraflarındaki dünyadan gizlenmiş ve maskelenmişti. Biri bandana, biri Cadılar Bayramı tavşanı maskesi, bir diğeri de düz siyah bir maske takmıştı. Ama en öndeki ve ortadaki bir impalanın kafatasını takıyordu, uzun kül kahverengisi boynuzları bulutlu gökyüzünü işaret ediyordu.

"Kim bunlar?" Adam sürüsünün yaklaşmasını izlerken neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Milo bir elini omzuma koydu ve beni kendine doğru çekti. "Beck, Zephyr ve Phoenix. Bunlar Norse Woods Cadılar Meclisi'nin beş orijinal torunundan son dördü."

"Dördüncü kim?" On beş adımdan daha az bir mesafede, hayvan kafataslı adam adımlarını duraklattı. Tanıdık gümüş gözler benimkilere takıldı, sabit ve bağlayıcı, nefesimi tuttu, bakışlarımı kavradı. Sadece bir anlığına başını çevirip beni serbest bıraktı.

"Ortadaki mi? O Julian Blackwell. Agatha'nın oğlu." Julian.

Kayalıklardaki adam.

Yanımızdan geçip gittiler, diğer üçü de bizi tanımıyor ya da dikkatlerini bize vermiyorlardı. Amaçlı yürüyorlardı. Kesin bir şekilde yürüyorlardı. Duygusuz ve etkilenmemiş bir kalkan takıyorlardı.

Milo'nun omzumdaki tutuşu sıkılaştı. "Bunlar Hollow Heathens."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

FALLON

ÖN TARAFTA, AĞLAYAN KOVUK'UN GİRİŞİNE YAKIN BİR YERDE.

Ağaçlar, mezarlar ve anıt mezarlar mezarlık alanının tozunu alırken, Aziz Christopher'ın Cenaze Evi ormana sırtını dayamıştı. Terk edilmiş tren rayları ana yolu kesiyor ve binanın arkasında ormanın içinde kayboluyordu.

Günlerden Çarşambaydı ve Jonah St. Christopher IV'ü azalan koridor boyunca sarmal bir merdivene ulaşana kadar takip ettim. Jonah beklediğimden çok daha gençti, otuzlu yaşlarının ortasındaydı, dar kot pantolon ve ince siyah kravatlı beyaz bir gömlek giymişti. Saçları kısa kesilmişti, profesyonel ve şıktı.

Sarmal merdivenden aşağı inerken, "Ofisin burada, bodrumda," diye açıkladı. Jonah yarı yolda durdu, kavisli korkuluğu kavradı ve ileri geri salladı. "Dikkatli ol, bunun hâlâ tamir edilmesi gerekiyor."

Ayağım son adımı atarken bir kız masasından sıçrayarak kalktı. Tekerlekli ofis sandalyesi arkasındaki beton duvara çarpana kadar geriye doğru yuvarlandı ve beni mükemmel beyaz dişlerini sergileyen geniş ve sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Oh, yaşasın!" diye bağırды, parlak sarı Vans'ıyla bize doğru adım atarken. Kulağının arkasında gökkuşağı ponponlu pembe bir kalem duruyordu. Geldiğimden beri gördüğüm en renkli yaratıktı, siyah tulumunun altına sarı, sıcak pembe ve elektrik mavisi çizgili dar neon uzun kollu bir gömlek giymişti. Ateş kırmızısı saçları, eli dışarı fırlarken zıplıyordu. "Pazartesi Mitchell. Sen Fallon olmalısın. Merak etme," diye eğildi, neşeli sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyordu, "Jonah dün bana senin ailelerle ilgilenmediğini söyledi. Ben seni korurum."

Jonah ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Evet, Benny aradığında rahatladım. Burada fazladan bir el gerçekten işimize yarayabilirdi." Pazartesi'ye doğru kaydı ve onun başını dürttü. "Pazartesi seni burada işlerin nasıl yürüdüğü konusunda eğitecek. Giyinme, kozmetik ve lo'ların tabutlanması sen sorumlu olacaksın."

Kaşlarım çatıldı ve başımı hafifçe Pazartesi'den Jonah'ya çevirdim. "Lo'nun mu?"

Pazartesi Jonah'a göz kırparak, "Sevdiklerim," diye cevap verdi.

Dudaklarını ince bir çizgiyle birbirine bastırdı ve ekledi: "Ve üst katta bulunan ekipman ve hazırlık odasını temiz tutmak."

"Elbette, her şey kulağa hoş geliyor." Bodruma son bir kez daha baktım.

Pazartesi'nin masası merhumun fotoğrafları, biblolar ve heykelciklerle doluydu. Bodrumun diğer ucunda eski bir bilgisayarın bulunduğu boş bir masa ve arka duvara yaslanmış bir ranza ve şifonyer vardı.

Jonah sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi, "Bu yirmi dört-yedi saat nöbetçi bir iş," diye hatırlattı. Ama son beş yıl boyunca yaptığım tek şey cenaze levazımatçılığıydı. Gece geç saatlere kadar çalıştığımı, aniden gelen çağrılarının ve her şeyi bırakıp ölüye ulaşmak ve onunla ilgilenmek zorunda kaldığımı farkındaydım. Jonah masaya doğru yürüdü ve siyah bir nesneyi alıp geri döndü. "Bu çağrı cihazını her zaman üzerinde taşımalısın."

Bana çağrı cihazını uzattı ve ben de Pazartesi'ye bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Çağrı cihazı mı?"

Jonah'ın ofisine döndüğümde, o Weeping Hollow'da evrak işlerinin ve merhumun raporlanması nasıl farklı şekilde yapıldığını anlatırken ben de gizlilik anlaşmasını doldurdum. Cenaze evinin kurallarını, riskli işlerini ve her şeyi nasıl "kendi bünyelerinde" tuttuklarını dinledikten sonra, yasadışı işlemleri nedeniyle beni asla Maine eyaletine ihbar etmemesini kabul etmesi için ona kendi uydurduğum bir gizlilik anlaşmasını imzalattırdım. Jonah bunu komik bulmadı.

Beni hemen işe aldı ve sabahımın geri kalanını cenaze evinin sunduğu tabutların ve farklı kaplamaların sergilendiği hazırlık ve teşhir odalarını temizleyerek geçirdim. Tuvaletleri ovma veya fayanslardaki vücut sıvılarını silmek anlamına gelse bile, büyük ya da küçük her işe her zaman saygı duymuşumdur.

Mutfaktaki büyük boy buzdolabının üzerine yapıştırılmış gökkuşağı rengindeki kağıtta, tuhaf harflerle kendinize yardım edin yazıyordu. Pazartesi buzdolabını Mina's Diner'dan aldığım şarküteri sandviçleriyle doldurmuştu ve ben de üzerinde İtalyan yazan bir tane alıp havasız binadan çıkıp temiz hava almak için mezarlığın karşısına doğru yürümeye karar verdim.

Sabah sisi dağılmıştı ve düşen yapraklar mezar taşlarından oluşan labirentte iş tenis ayakkabılarımın altında çıtırdıyordu. Ağaçların dalları sanki geçenleri yakalamak için uzanıyormuş gibi başımın üzerinde kıvrılıyordu. Hava nemliydi. Tarih gibi kokuyordu.

Ölüm gibi kokuyordu.

Ve bu kutsal toprağın altında bir yerlerde annem gömülüydü. Yeryüzünün değişen düzlemleri yüzünden çatlamış ve eğilmiş mezar taşları arasında amaçsızca gezinmeye devam ederken bu düşünce aklımdan hiç çıkmadı. Gözlerimi kabartmaları okumaktan alıkoydum, henüz onunkilerle karşılaşmaya hazır değildim. Ruhunu beni hiç ziyaret etmemişti ve bir parçam hep bunun sebebinin onun canını alan kişi olmam olduğuna inanmıştı.

Büyük bir kayın ağacının arkasından ateş motoru kırmızısı saçlar görüldüğünde soğuk denizaltıyı ısırdım. Yaklaştıkça, gözlerim ölü otların üzerinde oturan, yanında parlak bir şeker kafatası beslenme çantası ve ağzından çıkan havuç çubuğuyla Pazartesi'ye kaydını.

Ağzımdaki yemeği yuttum. "Demek kaçıp gittiğin yer burası." İkimiz ve birkaç metre ötedeki mezarcı dışında mezarlık boştu. "Tipik bir cenaze levazımatçısı, mezarlıkta yemek yiyor..."

"Değil mi?" Pazartesi gülümseyerek yanındaki yere vurdu ve beslenme çantasını diğer tarafa kaydırarak yana kaydını. "Gel, otur," diye ısrar etti. "Şehirdeki en iyi koltuk burası."

Yanına çöktüm ve bacak bacak üstüne attım.

Pazartesi'nin bakışları bana kaydını ve gözlerimin yüz hatlarımı taradığını hissettim.

Ona dönüp baktığımda hızla gözlerini kaçırdı.

Büyürken çocuklar sadece hayalet gibi özelliklerimden korktukları için bana iyi davranırlardı. Doğal platin beyazı saçlarım, bembeyaz tenim, soluk mavi gözlerim; kimsenin bir saniyeden fazla bakamayacağı iki kristal küre. Çocuklar sadece söylentiler yüzünden nazik davranıyorlardı. Neredeyse hiç gerçek arkadaşım yoktu. Ancak lise bitip gerçek hayat başladığında tüm bu sorunlar önemsiz görünüyordu. Para, kariyer seçimleri, barınma ve ebeveynler tarafından verilmeyen, kişinin tek başına inşa etmesi gereken bir sosyal statü gibi daha önemli sorunların devreye girdiği bir zaman.

Yetişkinler başkalarının ne yaptığını, benim ne yaptığımı umursamıyordu.

Son İtalyan sandviçini ağzıma atarken, mezarcının yüzüne bağladığı siyah bandana ile toprak yığınlarını küremesini izledim. Monday'in dizi kalçamın yan tarafını dürttü ve bakışımı kırdı. "Tam zamanında geldin, biliyorsun. Batıl İnançlara Meydan Okuma Günü, Mabon, Samhain ..."

Bacaklarımı önüme uzattım ve ayak bileklerimi çaprazladım. Mabon'un Wiccan topluluğunda Şükran Günü'ne eşdeğer olduğunu ve Samhain'in Cadılar Bayramı sırasında ölüleri kutlamak için kullanıldığını biliyordum. Ama... "Batıl İnançlara Meydan Okuma Günü?"

"Hiç duydun mu?"

"Duyduğumu söyleyemem."

"Bana sorarsanız bu aptalca bir tatil. 1999'da icat edilmiş bir bayrama güvenemezsiniz. LFO'nun listelere girdiği yıla güvenemezsin. Onlara ne olduğunu gördün..." durakladı ve havada asılı duran kaşlarımı görmek için döndü. Söylediklerinden habersiz başımı salladım ve çenesi düştü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Rich öldü, dostum. Ve bu işin garip kısmı bile değil. Grup dağıldı, sonra tekrar bir araya geldiler, bam! Biri daha öldü. Sana söylüyorum. Su-per- sti-tion." Monday başını salladı ve havucunu ısırdı. "Böyle şeylere inanmıyorsun, değil mi?"

"Bence batıl inançlara inanmak kötü şans getirir," dedim gülerek.

Aramıza garip bir sessizlik girdi. O bana baktı. Ben de ona baktım, esprimdeki boşluğu bulmasını bekliyordum. Sonra dudakları kıvrıldı. Pazartesi üç saniye gecikmeli bir kızdı. Üç saniye gecikmeli kızları severdim.

"Şimdi anladım." Yavaşça oluşan bir gülümsemeyle başını salladı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Weeping Hollow'un dışarıda olup bitenlerle bağlantısının kesildiğini sanıyordum."

"Doksanların müziğine karşı bir zaafım var," diye omuz silkti, "ve bir zaafınız varsa, bir yolunu bulursunuz. Ama Batıl İnançlara Meydan Okuma Günü'ne geri dönelim. Festival gece yapılacak ve tüm kasaba orada olacak."

Aklıma hemen Julian geldi, bir gün önce kayalıklarda oturan adam. Milo'nun ona taktığı isimle, İçi Boş Kâfir. Bu sabah geri dönüp dönmeyeceğini görmek için uçurumun kenarına gitmiştim ama dönmemişti.

"Belki giderim," dedim ses tonumda bir boşlukla. Kafam başka bir yerdeydi: kayalar, masmavi sular, bir hayvan kafatası ve gümüş grisi gözler.

Pazartesi'nin başı yana kaydı, gözleri büyüdü. "Oh, gitmelisin. Dışarı çıkmalı ve bu kasabanın bir parçası olmalısın, yoksa herkes senin bir taşralı olduğunu düşünecek." Bakmadan havucu ikiye böldü. "Arkadaşlarım da seninle tanışmak istiyor. Onlara bugün burada işe başlayacağını söyledim."

Herkes benim kim olduğumu zaten biliyor gibiydi ve ben bu tür bir ilgiye alışık değildim. Elbette insanlar beni her zaman fark ediyordu ama mesafelerini koruyorlardı. El sallayıp gülümsüyorlar ve bana bir tanıdık gibi davranıyorlardı. Ama Pazartesi gününün benimle sohbet etmesi, bana sorular sorması ve beni bir yerlere davet etmesi gerçeküstü bir şeydi. Hayatımın büyük bölümünü içime kapanarak geçirmiş, son altı yıldır kariyerimden başka hiçbir şeye odaklanmamıştım. Bir işkolik olmuştum, tek dostlarım ölümlerdi. Tüm tuhaf rüyalarımı ruhlara itiraf ederken cesetleri hazırladım. Daire 7901'deki çiftin çığlıklarının geceleri beni nasıl uyutmadığını, sadakatsizlik yüzünden nasıl kavga ettiğimi, bira pongunun nasıl spor olarak kabul edilmemesi gerektiğini ve Netflix'in en sevdiğim diziyi yayından kaldırdığı zamanı... Sonra aklıma geldi.

Kahretsin. Büyükbaba bendim.

"Kutsal Deniz..." Pazartesi devam etti. "Sullivan kardeşler, Milo, Maverick, Cyrus ve Kane. Defy Day'den önce onlarla tanışacaksın ve tam olarak uyum sağlayacaksın. Zaten oraya ait değilsin gibi bir şey değil. Oh," diye yerinde zıpladı, aklına bir fikir geldi, "önümüzdeki hafta işten sonra alışverişe gidip sana bir elbise ve maske bulabiliriz. Maske takmak zorundasın."

Milo'nun adını duyunca "Hâlâ buradaysam giderim," diye kabul ettim. En azından orada iki kişi tanıyacaktım ve belki dışarı çıkmak da o kadar kötü olmayacaktı. Milo babamın bir zamanlar Kutsal Deniz Meclisi'nin bir parçası olduğunu söylemişti. Merakım beni bu dünyaya dalma ve babamın nereden geldiğini, benim nereden geldiğimi ve Milo'nun ailemin cadı olduğuna dair sözlerinin doğru olup olmadığını görme konusunda kararsız bırakmıştı.

Babamla olan ilişkim, ülkemize olan yükümlülüğü nedeniyle uzun mesafeliydi ve Hava Kuvvetleri'ne olan bağlılığından dolayı ona saygı duyuyordum. Belki de bir sebepten ötürü beni ve geçmişini kendisinden uzak tutmuştu ama nedenini bilmek ister miydim?

Ağaca yaslandım ve bakışlarımı, bandanasının altındaki su şişesinden su içen ve kolunu yanında duran küreğe dayamış olan mezarcıya kaydırdım. Zayıf ama formda bir adamdı ve kafası vızıldıyordu. Bize doğru baktı, bandana örtüsünün arkasından ulaşılamazdı.

Yüzü bana Milo'yla bir gün önce gördüğümüz İçi Boş Dinsizleri hatırlattı, kayalıklardan gelen adamı, Julian'ı hatırlattı.

"Peki ya Hollow Heathens? Onlar da gidiyor mu?"

Pazartesi'nin gözleri de mezarcıya kaydı. "Gerçekten etkinlik yapmıyorlar. Ama onlardan uzak durmak istersiniz." Başını mezarcıya doğru çevirdi, bizi izliyordu.

O da onlardan biriydi. Gözlerimi ondan ayırıp tekrar Pazartesi'ye çevirdim. "Nedenmiş o?"

"Beck sessizdir ve seni rahat bırakacaktır. Eğer onları rahat bırakırsan hepsi seni rahat bırakır." Pazartesi bana doğru eğildi, "ama herkes onların kara büyü yaptığını biliyor. Asla bulaşmak istemeyeceğiniz türden ve bizim dokunmadığımız şeyler. Kutsal Deniz sağlıklı ama onlar değil. River Harrison, Jasper Abbott'a şeytani bir büyü yaparak onu delirtenin onlar olduğuna inanıyor."

"Şeytani bir büyü," diye tekrarladım, ardından mizahsız bir sırıtış geldi. Sırtımın nedeni büyüye ya da büyücülüğe inanmamam değildi, çünkü çoğu kişiden daha fazlasını gördüğümünden, dünyanın katmanlarının ardında gizlenen doğaüstünü bildiğimden, görülemeyen şeylere karşı her zaman açık olmuştum. Ama aynı zamanda insanların sizi olduğunuzdan farklı bir şey olarak görmesinin, bir kasabanın en iğrenç söylentisinin merkezi olmanın nasıl bir şey olduğunu da anlıyordum.

"Hiç durup düşündün mü, bu sadece onun kaybetmesi olabilir mi? Zaten böyle bir şey yapmaları için ne sebepleri olabilir ki?"

"Dudakları gevşek olduğu için onu cezalandırmak için, ya da en azından söylentiler böyle." Ben hikâyenin devamını beklerken Pazartesi aniden durdu. Bir havuç ısırды ve havuç dişlerinin arasında çıtırdarken mezarlığa doğru puslu bir şekilde baktı. "Bu gece yarısı benimle mezarlığın arkasında buluş. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Neden-"

Elini önünde salladı. "Sadece benimle buluş. Kendin göreceksin."

Saat gece yarısından otuz dakika önceydi ve dedem mavi yeşil ekoseli koltuğunda uyuyakalmıştı. Cenaze evinden erken çıktıktan sonra köşedeki dükkâna uğrayıp birkaç şey almış, ardından acı biberin tıkanıklığını açacağını ve grip benzeri semptomlarını azaltacağını umarak büyük bir tencere acı biber pişirmiştin. Yanına da tatlı ve ufalanmış ev yapımı

Mısır ekmeği. Ne zaman hasta olsam, ki bağışıklık sistemim hiçbir zaman iyi olmadığından bu sık sık olurdu, Marietta'nın vazgeçilmezi olmuştı.

Büyük boy kot ceketimin altına siyah tayt ve büyük gri bir sweatshirt giymiş, meraktan Pazartesi günü cenaze evinin arkasında buluşmaya hazır, uyuyan büyükbabamın başında durdum. Bitmemiş çayını yeniden ısıttım ve uyanma ihtimaline karşı yan masanın üzerine koydum. Aynı masanın üzerinde, siyah beyaz samimi bir fotoğrafım gözüme çarptı. The Daily Hollow'un bu sabahki sayısındaydı. Göğsümde bir sızı oluştu ve başımı eğerek manşetleri okudum.

FALLON 'MOONSHINE' MORGAN

YIRMI DÖRT YIL SONRA AĞLAYAN KOVUK'A GERİ DÖNER VE MUHTEMELEN SIRLARINI
SAKLAR.

Makale tarafından yazılmıştır: Milo Andrews

"Şaka yapıyor olmalısın."

Milo mu? Gevşekçe katlanmış gazeteyi kaldırdım, yuvarladım, tozluğumun arkasına sıkıştırdım ve garaja gitmeden önce yün battaniyeyi büyükbabamın üzerine çektim.

Kasabanın doğu yakasındaki evler güzel, geleneksel kıyı evleriydi, hepsi mercan, deniz köpüğü yeşili ve büyükbabamın yumurta kabuğu mavisi tonlarında farklıydı. Sokağın sonunda ve uçurumun en yüksek noktası hariç. Köhne malikane orada duruyordu; kırık panjurları, aşırı büyümüş çalıları ve zehirli damarlar gibi kemiğe benzeyen yapıya tırmanan sarmaşıklarıyla, doğanın ve bakımsızlığın pençesindeki ıssız, siyah bir ev.

Kasabalılar cilalı yarım ayın altında kaldırımları yağmalarken saatte on mil hızla meydanın döner kavşağını döndüm. Bu saatte tüm dükkânlar açıktı. Cam vitrinlerin arkasındaki fenerlerin içinde mumlar titriyor, çardağın parmaklıklarının tepesinden jack-o-lantern'ler gülümsüyordu. Bölge sakinleri gümüş kadehlerden içki içiyor ve kolonyal elbiseler giymiş, saçlarında kurdeleler olan küçük kızlar, her şeyin kalbi olan çardağın saçaklarının altına kök salmış hoparlörlerden yayılan ürkütücü melodiler eşliğinde eğleniyordu.

İnsanlar sanki sıradan bir Çarşamba gecesi değilmiş gibi gülüyor ve birbirlerine karışıyorlardı.

Milo, yanında bir kızla birlikte bir bankın üzerinde oturuyordu. Kız uzun parmaklarını Milo'nun gergin gömleğinin içinde köprücük kemiğinde aşağı yukarı gezdiriyordu ve

daha genç, belki on sekiz yaşında, koyu kahverengi saçlı.

Onu görmek göğsümdeki yumrunun yeniden ortaya çıkmasına neden oldu ve bana sırtımda, belimin içinde sıkışmış gazete manşetini hatırlattı. Onunla yüzleşmek zorundaydım ve on dakika kala scooter'ı geri döndürdüm ve tekerlek çardağın önündeki kaldırıma çarpma kadar durmadım. Bir grup çakırkeyif genç sanki onları ezecekmişim gibi geri sıçradı ve ben de sehpayı tekmeleyerek kurtardım.

"Milo!" Elimde sıkıttığım gazeteyle bağırdım. "Bu da ne böyle?" Öfkem alevlendi.

Babamın hiç olmadı ve ben de ruh halimdeki değişimleri hiç tanımadığım anneme yükledim. Ya da aya. Marietta'nın sözleri kafamın içinde dolaşırken, *"Sen ayın evresindesin, çocuğum," diyordu.*

Her iki durumda da yumru balkabağına dönüştü ve mideme indi, bu insanların benim hakkımda çoktan bir yargıya varmış olabileceğini biliyordum.

Kasabalılar, çardağı çevreleyen çimenlikte, sırtını kaldırıp kızın ellerini kovalayan Milo'ya doğru ilerleyişimi izlediler. Ayaklarının dibinde durdum ve önümdeki gazeteyi elimde düzleşene kadar salladım.

"Tobias Morgan'ın tek torunu geri dönüyor, ama bu Weeping Hollow için ne anlama geliyor..." Bir şeyler okudum, sonra gözlerimi kaçırarak tehditkâr bir bakış fırlattım. Milo gazeteci şapkasını çıkardı ve elini kabarık buklelerinin arasından geçirdi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ben de devam ettim: "Emin olduğum bir şey varsa o da hiç kimsenin görüldüğü kadar masum olmadığıdır."

Milo'nun yanındaki kız "Bu bir gerçek," diye işaret edince otoriter bakışlarım ona kaydı. "Ne?" Gözlerini başka tarafa çevirdiğinde gerçekçi sesi bir fısıltıya dönüştü. "Kimse gerçekten masum değildir."

Milo, "River, şimdi olmaz," diye mırıldandı.

Bakışlarım daraldı. "Bu bir *iftira*."

Milo elini gergin kalçalarının üzerine bıraktı ve arkasına yaslandı. "Bu konuda üzüleceğini düşünmemiştim. Bu sadece bir makale."

Gazeteyi ona doğru fırlattım ve yüzüne çarpmadan yakaladı. "Hakkında yazacak başka birini bul." Demek istediğimi anlatmıştım ve daha fazlasını duymak istemiyordum, bu yüzden döndüm ve cildim ısınmış ve zihnim çıldırmış bir şekilde scooter'ıma geri döndüm.

"İnsanlar senin hakkında bilgi edinmek istiyor," diye bağırdı Milo arkamdan. "Ben insanlara sadece istediklerini veririm."

Bir çift kuzgun dev Blackwell anıt mezarının üzerinde yan yana oturmuş, tiz ciyaklamaları kulaklarımı tırmalıyor, mezarlığın derinliklerine ve arka tarafa doğru yürüdüğümde minik siyah gözleri hareketlerimi takip ediyordu. Sürünen sis geri döndü ve mezar taşlarını örttü. Mezarlar nemli boşlukta kayboldu ve ben ceketimin içinde titredim.

Cenaze evinin köşesini döndüğümde Pazartesi'yi siyah havlu kumaştan bir eşofmanla tuğla duvara yaslanmış buldum. Pantolonunun paçaları kırmızı avcı botlarının içine sokulmuştu, sanki tamamen siyah giymeyi reddediyormuş gibiydi. Bu iç karartıcı kasabada bir renk ışığı olan Monday kolayca sevilebilirdi. O kadar kolaydı ki, neredeyse Johnson Lisesi'ndeki kızlar kadar sahte görünüyordu, bu da bana arkadaşlık konusunda daha fazla deneyimim olmasını, yani farkı anlayabilmeyi diletliyordu.

"Geleceğini düşünmemiştim," diye itiraf etti iç çekerek.

Ceketimi göğsüme sıkıca sardım ve sabit tutmak için kollarımı kavuşturdum. "Geleceğimi söyledim. Hem burada ne işimiz var?" Hava karanlık ve geç olmuştu. Kasaba Meydanı'nda devam eden toplantıdan uzakta, izole bir şekilde burada ne yapıyor olabilirdik ki?

Pazartesi duvardan kalktı ve ormana doğru rahat bir yürüyüşe başladı. "Sana bir şey göstermek istiyorum, bunu gördükten sonra o Hollow Heathen'lara asla yaklaşmak istemeyeceksin."

Doğrudan bir yol yoktu ama ben arkamdan gelirken Pazartesi yolu biliyor gibiydi. Tren raylarının yanından geçip ormanın derinliklerine doğru ilerlerken botlarımızın altından dallar kırılıyordu. Ağaçlar bir Danse Macabre balesi gibi sallanıyor, dalları başımızın üzerinde dans ediyordu. Tek ışık, bükülmüş dalların arasından süzülen yanık aydı ve yakından dinlerseniz, ağaçların konuştuğunu, huzursuz yapraklarının gecenin sırlarını döktüğünü duyabilirdiniz. Gözlerimi önümde tuttum, Pazartesi'nin yüksek at kuyruğuna özenle bağlanmış parlak kırmızı kurdeleyi takip ettim.

Uzakta, solumdaki ağaç çizgisinin üzerinde büyük, dairesel bir nesne kıvrılıyordu. "Bu bir dönme dolap mı?"

"Dönme dolap mı?" Pazartesi döndü ve parmağımın işaret ettiği yere baktı, ay ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyordu. "Ben bir şey görmüyorum."

"Tam orada," diye parmağımı ittim, "Ormanın ortasında bir dönme dolabın ne işi var?"

"Şşş, neredeyse geldik." Pazartesi tekrar ileriye baktı, adımları yavaşlıyordu.

Birkaç metre daha gittikten sonra ağaçların arasında turuncu bir parıltı belirdi. Koyu kırmızı ve turuncu kıvılcımlar dalları aşip gece gökyüzüne doğru uçtu. Yukarıdaki dalların arasından dumanlar yükseldi ve Pazartesi bileğimden tutup beni devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasına çekti. Çömeldi ve beni de yanına aldı.

Bu açıdan bakıldığında ateşin önünde iki adam duruyordu, çıplak göğüsleri odunlar çıtırdarken köz ve alevlere karşı parlıyordu. Ateş, başlarının üzerindeki siyah maskelerin iki deliğinin içindeki duygusuz gözlerinden yansıyor, elbise pantolonları kalçalarından gevşekçe sarkıyordu. Kütüğün arkasından kalktım ve yaklaşmak için bacağımı tekmeledim. Daha fazlasını görmem gerekiyordu.

"Hayır, yapma! Nereye gidiyorsun?" Pazartesi panik içinde fısıldadı.

"Göremiyorum." Elimi arkamdan kaldırdım ve olduğu yerde kalmasını işaret ettim. Kamburlaşarak daha yakın bir ağaca doğru süründüm ve ateşin sıcak alevi yüzümü yaladı. Diğer iki adam ortaya çıktı, dördü de uzun gövdeleri çıplak ve başları örtülerle örtülü tam bir daire oluşturmuşlardı, biri hariç. Dördüncü üyenin yüzüne bir hayvan kafatası sabitlenmişti, ağzı kısmen görünüyordu. Titreşen alevler ve mesafe, Hollow Heathens ile benim aramdaki -Julian Blackwell ile benim aramdaki- tek engeldi.

Gözlerim kafatasının gölgesi altında ağzının hareket edişine sabitlenmişti; yavaş, kesin ve büyüleyici bir şekilde. Buzlu gecenin beyaz bulutları, bıraktığım her nefeste ayrılmış dudaklarımdan kayarak onu görmemi engelledi.

Julian'ın bileğine bir ip bağlanmıştı ve ateşin önünde, yanında bir keçi belirlediğinde hafifçe dönerek ipi çekiştirdi. Ter boncukları göğsünden aşağı yuvarlandı ve karnının belirgin çizgilerinin akıntılarını takip ederek kalça kemiklerinden sarkan siyah pantolonuna doğru ilerledi. Avucunu keçinin başından sırtına doğru gezdirerek hayvanın kulağına fısıldadı.

Julian dudaklarını aralayarak bir an durakladı, sonra başını eğdi.

Kafatasının arkasındaki gözlerini göremesem de benimkileri gördüğünden emindim. Parmaklarını sanki onun parmaklarıymış gibi üzerimde hissediyordum ve ağacın arkasında olduğum yerde donup kalırken, kalın tabakalarımın altında omurgamdan aşağı terler akıyordu. Keçinin kulağına fısıldamaya devam ederken nefesim kesildi, bir hava kabarcığı ciğerlerimden çıkmak için yalvarıyordu, uzun parmakları bakır kahverengi kürkte aşağı yukarı geziniyor, keçiye sakınleştiriyor ve korkusunu serbest bırakıyordu.

İlahiler daha da yükseldi, kulaklarımda çarpan kalp atışları gibi hızlandı. Julian arkasına uzandı ve uzun, keskin bir bıçak çıkardı; cehennem alevleri metalden yansyordu.

Sonra da keçinin boğazına dayadı! Çığlık atmak istedim. Ağlamak istedim. Ama hiçbir şey olmadı. Duyularım uyuşmuştu, sadece tırnaklarımı ağaç kabuğuna geçirebiliyordum.

Julian bana bir kez daha baktı ve ne olacağını biliyordum.

"Hayır..." Başımı sallayıp gözlerimi kapatırken nefes nefese kaldım.

Toprağa *çarpma* sesi uzun süre duyulmadı. Dudaklarımı içime çekerek ve tırnaklarımı ağacın derinliklerine gömerek bekledim. Sadece saniyelerdi ama sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi, ki bazen sonsuzluk bu kadar uzun sürebilirdi, özellikle de keçi için.

Ve ilahiler durdu, ama ben gözlerimi açmayı reddettim. Sadece bir metre önümde olanlara, Julian'ın az önce yaptıklarına, aldığı cana inanmayı reddettim.

Serin bir rüzgâr yüzümü yalayıp geçti.

Gevşek saç tellerimin uçları yanaklarımı gıdıkladı.

Ateşli ve anarşik gece yeniden ürpertici ve huzurluydu.

Ateşin sıcaklığı gitmişti.

Gözlerim kırpışarak açıldı ve sadece birkaç santim ötemde duran kemik beyazı bir kafatası ve geniş bir göğüs beni felç etti. Kâfir, Michelangelo'nun elinden çıkmış gibi uzun boylu, yontulmuş ve yontulurken, gözlerim boynunda asılı duran gümüş kolyeye takıldı. Soluk teni ateşten kızarmış, kayganlaşmış ve parlıyordu ve şimdiye kadar gövdesini, yanlarını, göğsünü bir ağacın gövdesi gibi kesen sayısız beyaz ve pembe yara izini fark etmemiştim. Parmaklarının ucundan ormanın zeminine kan damlıyordu. Vücudunu tararken her damlayı duydum, her *damlayı*, her *damlayı*, yaralı göğsü şiddetle kabarıyordu. Tanıdık ve soğuk çelik gözler kafatasının oyuk deliklerinden benimkilere kilitlendi.

Julian Blackwell - bulunduğu yerlerde soğuk noktalar bırakabilecek türden bir varlık.

Ve korkmuş olmalıydım. Belki bir parçam korkmuştu. Ama diğer yanımda, uzanıp ona dokunmak, gerçek olup olmadığından, bir yanılsama mı yoksa taştan mı yapıldığından emin olmak isteyen yanımda, beni yere yapıştırdı.

Dudakları kafatasının altından hafifçe ayrıldı, canlı ve lezzetli bir kırmızıydı. Korku ve hayranlık savaşıırken orman sessizliğe gömüldü. Düşünceler

yarıştı. Ona ne olmuştu? Bana ne yapacaktı? Bıçak hala onda mıydı?

Ama hepsi tek bir kelimede özetlenebilir.

"Neden?" Nefes nefese bir fısıltı olarak çıkmıştı ve cevabım karşısında kasları irkildi. Onun arkasında, diğer üçü durduğumuz yere doğru yürüdüler, yaklaştılar, yaklaştılar ve yaklaştılar...

Bana doğru yaklaşıyorlardı ve korku kemiklerimin arasındaki boş alanlara yerleşti, iliklerime işledi, omurgama tırmandı. Oksijen azalıyordu ve panik boğazımı daraltarak nefes almamı zorlaştırıyordu. Yüzsüz maskeleri yukarıdaki ayı boğuyor, ışığı kapatıyordu.

İçgüdülerim devreye girdi ve dönüp ormana doğru kaçmaya başladım.

Arkamda ikinci bir çift ayak sesi yankılandı, muhtemelen Pazartesi, muhtemelen Hollow Heathens, bu yüzden daha hızlı koştum. Ciğerlerim yandı ve botlarımın altında dallar kırıldı. Ormanın karası, benimle alay eden kafatası suratlarının serabına dönüştü, ama geri dönmeye ya da Pazartesi için geri dönmeye cesaret edemedim. Ayaklarım tren raylarını geçene ve avuçlarım cenaze evinin tuğlalarına çarpana kadar durmadım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

FALLON

BEN MERDIVENLERİN DIBİNDE OTURURKEN BÜYÜKBABAMIN SAATI ÇALIYORDU. Bavuluma daha fazla kıyafet tıktırdım, gardıroptan gıcırdayan yatağa kadar ileri geri volta attım. Kasaba, manşetler ve Heathens tarafından köşeye sıkıştırılmış halde üç gün geçirdim. Kendimi böyle kapana kısılmış hissetmeyeli on yedi yıl olmuştu ve kurtulmanın tek yolu kaçmaktı.

Büyükbabam için bir not yazdım ve kahve makinesinin yanına bıraktım. O notu gördüğünde Connecticut yolunu yarılarmış olacaktım. Ama gittiğim için mutlu olacaktı. Zaten buraya gelmemi hiç istememişti.

Gecenin bir yarısı çantalarımı Mini Kümes'e attım. Fazla bir şeyim yoktu ve üstümü değiştirmeye zahmet etmedim. Birkaç deneme ve yalvarıştan sonra motor çalıştı ve araba kükredi. Şarj aletini ölü iPhone'uma takıp ekranın aydınlanmasını beklerken eski hoparlörlerden "*Sana büyü yaptım,*" sesi geliyordu.

Sisli sokaklardan geçip çardağın etrafından dolanırken kasaba halkının gözleri arabamı takip etti. Milo parktaki banktan kalktı, çocuklar baş döndürücü danslarına ara verdi ve lokantadaki Mina hayal kırıklığına uğramış Jonah'ın yanında elini göğsüne götürdü. Hepsi dışarıdaydı ve ben gözlerimi ayırıp kaplumbağa hızıyla ilerlemeye devam ettim. Agatha Blackwell eczacı dükkânının kapısını itti. Dışarıdan esen rüzgâr ipeksi siyah saçlarını topuzundan savururken Agatha merdivenlerde tökezledi, buğulu gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. Başını iki yana salladı, acısı her halinden belliydi.

Milo'nun hakkımda söylediklerinden sonra bu sürpriz olmamalıydı. Kasabalılar gittiğim için mutlu olmalıydı. Benden bu kadar çabuk kurtuldukları için mutlu olacaklarını düşünmüştüm. Bunun yerine, sanki

incinmiş, aşağılanmıştı. Büyükbabamdan ayrıldığım için miydi? Sevdikleri ve saygı duydukları bir adamdan? Hepsi onu benden daha iyi tanıyordu, o halde neden onun yanında olmak bana düşüyordu?

Weeping Hollow'un kemerli tabelasına ulaştım ve arabam tabelanın altına girdi. Ayağımı gaza bastım ve dar ve virajlı yoldan hızla aşağı indim, dikiz aynamda doğduğum yerle birlikte sadece on metre önümü görebiliyordum. İçimden bir ses geri dönmemi söylüyordu. Kafam ilerlemek için çılgık atıyordu ve düşüncelerimi müziğin içine gömmek için radyonun sesini açtım.

Aynı metal tabela bu kez *Ağlayan Kovuk'tan ayrılıyorsunuz* yazısıyla belirdi. *Arkanıza bakmayın*, keskin kenarların üzerinde bir çift kuzgun oturmuş, gecenin içinde *ötüyor*.

Her iki yanımdaki ağaçlar sıklaştı, iskelete benzeyen figürler Archer Caddesi'ni tünelle geçiyordu. Gecenin siyah zeminine karşı beyazdılar ve sanki dönüyor, kıvrılıyor, hareket ediyor gibiydiler! Hayal gördüğüme inanarak başımı salladım. Birkaç mil sonra önümde duran şeye inanamadım.

Weeping Hollow'un girişine bakarak arabayı yavaşlattım ve durdum.

Kemerli tabela yolun üzerinde duruyordu.

"Ne?" Tek kelime sis gibi çıktı.

Arkama dönüp baktığımda karanlığa gömülen bir yoldan başka bir şey göremedim.

Yüzümü tekrar ileri döndüm, kasabanın radyo istasyonu arabamın hoparlörlerinden yeni bir ürkütücü şarkı pompalıyordu. Omurgamda bir ürperti belirdi ve direksiyonu sıkıca kavrayıp gaza basarak arabayı üç noktadan dönecek şekilde manevra yaptırdım.

"Beni burada tutamazsın," diye fısıldadım direksiyonu düzelterek. Bakışlarım isteksizce dikiz aynasına kaydı. Ne beklediğimi bilmiyordum. Kasaba hareket ediyor olamazdı! Kesinlikle aklımı kaçıırıyordum.

Ayağım gazın üzerindeydi. Radyoda çalan şarkının arasından keskin bir parazit geçtiğinde gözlerim dikiz aynasından önüme doğru gidip geliyordu. Motor durdu, direksiyon kilitlendi ve yoldan çıkarken arabanın kontrolünü kaybettim. Panikledim, anahtarı çevirdim, küfürler savurdum, avucumu kilitli direksiyona vurdum, araba kaldırımdan yuvarlanıp ormana doğru giderken her şeyi denedim.

Arabanın ön tarafı bir ağaca çarptı ve parçalanırken metal çıtırdadı. Enkaz halindeki kaputun altından çıkan dumanlar tembel tembel yıldızlara doğru yükseliyordu. Yenilmiş gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında birikti ve başımı koltuk başlığına yasladım. Marietta haklıydı.

Ağlayan Kovuk gitmeme izin vermedi.

Benimle işi bitene kadar.

Geri dönmekten başka çarem olmadığından nefesimi içime çektim ve arabanın kapısını ittim. Kapı açılırken metal gıcırdadı ve ayağımı kaldırıma koydum.

Arka koltuktaki çantalarım uzandığımda, inci beyazı bir kedi ormandan fırladı ve sokağın ortasına oturdu. Bir yeşil ve bir mavi gözü bana sabitlenmişti, arkasında Ağlayan Kovuk tabelası vardı.

Bavulu küçük kapıdan içeri çektim. "Sen de bu işin içinde olmalısın," dedim kediye ve bavulu bir gümbürtüyle sokağa bıraktım. "Ve ben bir kediyle konuşuyorum." Aklımı kaçırmıştım.

Bavulum arkamda yuvarlanırken kuzgunlar benimle alay etti, beyaz kedi de yanımdaydı - dedemin evine doğru uzun bir yürüyüş.

"Günaydın, Wiccanlar. Bugün Perşembe ve Eylül ayı yaklaşıyor, kutlamalar gece yarısı sokakları tutuşturmaya başladı bile. Ancak, kutlamaların ortasında, ölü sayısı artıyor. Lütfen Gordon ailesini düşüncelerinizde tutun ve sahip olduğumuz iyi talih için şükredelim. Burası Freddy in the Mournin', ve unutmayın... gece 3'ten sonra kimse güvende değildir," dedi yayıncı mutfak radyosundan ciddiyetle.

Merdivenleri halsiz ve motivasyonsuz bir şekilde inerken inilti boğazımda düğümlendi. Büyükbabamın yanına döndüğümde saat sabahın beşine yaklaşmıştı ve neredeyse hiç uyuyamamıştım. Hollow Heathens'in, ateşin, ormanın, keçinin anıları gecenin geri kalanında beni uyutmadı.

"Harika, hâlâ yaşıyor musun?" Büyükbaba aynı tereyağı sarısı mutfaktaki sandalyesinden, önündeki masanın üzerinde duran günlük bulmacayla alaycı bir şekilde mırıldandı. "Bıktın ve gittin sanıyordum. Tıpkı Tobias gibi, beni berbat bir mektupla bırakıp gittin. Yüzüme söyleyecek cesaretin yoktu," diye homurdandı, parmaklarının arasına bir kalem sıkıştırarak.

"Lütfen büyükbaba, uzun bir gece geçirdim." Parmaklarımı şakaklarıma götürdüm ve kahve makinesine doğru yürüdüm.

Dün geceki kedi bacaklarımın arasında dolanıyordu, tanıştığımızdan beri gözümün önünden ayrılmamıştı. Beni dedemlere kadar takip etmiş, eve girmesine izin vermeyince de dış merdivenden yatak odama tırmanmış ve Fransız kapımın diğer tarafında nevrotik rüzgârla birlikte ağlamıştı.

Pes etmiştim. Ona Casper adını verdim.

Telsizden statik sesler geliyordu ve büyükbaba yumruğunu telsizin tepesine vurdu. "Bu lanet şey," diye gürleyen sesi bir öksürük nöbetiyle kesildi. Döndüğümde kutudan bir mendil çıkarıp ağzını kapattığını gördüm. Ciğerlerini temizleyene kadar omuzları öne doğru çıktı. "Ne oldu sana böyle? Yolda ölmüş gibi görünüyorsun. Ve neden buradasın? Dışarıda, sokakta değil."

Onu görmezden geldim, saklamaya çalıştığı belli belirsiz titremeden daha çok endişe duydum ve ona doğru yürüdüm, elimin tersini nemli alnına bastırdım. "*Aman Tanrım*, büyükbaba. Yanıyorsun."

Büyükbabam elimi itti. "Ben iyiyim." "Hayır, seni yatağına geri götürüyorum."

Kısa nefesler alarak küfretti ve başını salladı.

"Eğer yatağa gitmezsen, Mina'yı buraya çağırırım," diye tehdit ettim.

Büyükbabanın gözleri yuvalarından fırlamış, boş boş gazeteye bakıyordu.

Bu doğru, büyükbaba. Lokantadaki örgülü saçlı yaşlı kadın Mina'nın adının dikkatini çekeceğini biliyordum. Oraya gitmemi istememesinin ve onun yerine The Bean'i tavsiye etmesinin bir nedeni vardı. Onunla konuşmamı istemiyordu.

"Düşündüm de, yatak kulağa o kadar da kötü gelmiyor, Moonshine," diye mırıldandı ayağa kalkarken. "Bana şu çayı yapar mısın? Kendi başıma yürüyebilirim, şımartmaya gerek yok." Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi ve büyükbabam masanın üzerinde dengede durup yürümeye hazırlanırken onu geri çektim.

Onu yerleştirdikten sonra yatak odama çekildim ve bavulumu yerden alıp yatağın üzerine koyduktan sonra fermuarını açtım. Ben giysilerimi alıp banyoya yönelirken Casper gardırobun üstünden beni izliyor, uzun beyaz kuyruğu ahşap üzerinde sallanıyordu.

Su saçlarıma ve sırtıma püskürtüldüğünde duş çığlık attı, uzun buklelerim tenime yapıştı. Giyindikten sonra gardırobun üstündeki çağrı cihazını kaydurdum ve bir uyarıyı kaçırdığımı fark ettim.

Lanet olsun. Daha önce hiçbir işten kovulmamıştım ve Jonah dün gece beni şehirden çıkarken izledikten sonra işi bana geri vermemekte sonuna kadar haklıydı. Komodinin üzerindeki saate bir göz attım. Sabahın çok geç bir saatiydi ve orada olmam gereken saati çoktan geçmişti. Ona kendimi açıklamak zorunda kalacaktım. Gerçekten de herkes, özellikle de bir keçi katliamına tanık olduktan sonra, bir çıldırma anı yaşar.

Güneş deniz kayalıklarının üzerinden yükselmişti ve scooter'ı sessiz kasabada sürerken çatlamış tenim sıcak ışınları emdi. Şenlikler sona erdiğinden herkes günden saklanmıştı. Köşedeki lamba direklerinin içindeki ampuller sönmüş, müzik susmuş ve dün gecenin kanıtları çardağın etrafına saçılmıştı. Kadehler parmaklıklara dağılmış, şeker ambalajları rüzgârla savrulmuştu. Kasabanın çıkış tabelasına ulaştığımda scooter'ı durdurdum ve arabamın kaza yaptığı virajlı yola baktım.

Ama arabam artık orada değildi. Gitmişti.

Scooter ileri doğru sıçradı, bir yanım hayal görmediğimden emin olmak için Archer Bulvarı'na doğru sürmek istiyordu ama gidonu kavradım ve direksiyonu cenaze evine doğru çevirdim.

Cenaze evinin kapısından içeri girdiğimde Jonah başını bilgisayarından kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık vardı. Sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Sen bir şey söylemeden önce," diye başladım hemen, kapıyı arkamdan kapatarak, "ben bu iş için biçilmiş kaftanım. Hiç parti yapmadım, hiç arkadaşım olmadı. Erkek arkadaşım bile olmadı. Hayatımı okula ve çıraklığa adadım. Sahip olduğum ve yapmak istediğim tek şey bu. Bu sabah geç kalmak ve dün geceki telefona cevap vermemek bana göre değil."

Jonah'ın iç çekişi sözümü kesti. "Fallon-"

Ama devam ettim. "Bana ikinci bir şans vermelisiniz. Bunu yapmadan bu şehirde kalamam. Bu beni delirtecek. Buna ihtiyacım var."

"Fallon," diye tekrarladı Jonah ve bu kez saçmalamayı bıraktım. "Gittiğini sanıyordum."

"Gerçek şu ki, gitmeye çalıştım. Ama sonra şehrin dışında arabamla kaza yaptım." "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece uzun bir gece geçirdim." "Ve şimdi ... ne? Kalıyor musun?"

Başımı salladım. "Ben kalıyorum. Çok korktum ama bir daha olmayacak. Genelde böyle değişimdir. Aklım hep ..." Ellerimi başıma kaldırdım ve

patlayan bir bombayı taklit etti. "Bu sabah olanları unutabilir miyiz? Etch-A-Sketch gibi mi? Temiz bir sayfa mı?"

Bir ressamın resim yapması ya da bir şarkıcının şarkı söylemesi gerektiği gibi, benim de bunu yapmam gerekiyordu. Bu... bu tutkum, bu çağrı, beni terk etmeyen ya da ölmeyen tek şeydi.

Jonah derin düşüncelere dalmış gibi yaparak bir parmağını çenesine vurdu. Ben dudaklarımı büzdüm, o da dirseklerini masasına dayadı. "İyi, ama sadece şu anda senin bana ihtiyacın olduğundan daha çok benim sana ihtiyacım olduğu için." Sandalyesinden kalktı, masasının etrafında yürüdü ve kenarına oturdu. "Bunu kabul edecek kadar ukala değilim."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Öne doğru atıldım ve kollarımı ona doladım. Onun rustik kolonyasının kokusu duyularımı doldururken, beynimin içinde ona sarılmanın ne kadar profesyonelce bir davranış olmadığı bir kez daha canlandı. "Kahretsin," dedim soluk soluğa, yavaşça onu sıkıca tuttuğum yerden bırakarak. "Özür dilerim. Bu..."

"Etch-A-Sketch gibi," diyerek boğazını temizledi ve ayağa kalkarak, "Hiç olmadı," dedi.

Karşılıklı gülümsedik. Bir adım geri çekildim. "İyi miyiz?"

Jonah siyah düğmeli gömleğinin önünü düzeltti ve kan kırmızısı kravatını düzeltti. "Evet, böyle iyiyiz. Neden bugün izin alıp biraz dinlenmiyorsunuz ve yarın yeniden başlamıyorsunuz?"

"Pazartesi her şeyin üstesinden gelebilecek mi? Kendimi çok kötü hissediyorum. Çağrı cihazındaki alarmı fark ettim." Jonah masasına geri dönerken sözlerim yarım kaldı. Sonra onu dün gece ormanda bıraktığım aklıma geldi. "Pazartesi burada, değil mi? O iyi mi?"

Tekrar otururken kravatını kaldırdı. "Pazartesi burada. O halledebilir o."

Dudaklarımdan rahatlamış bir nefes kaçtı. Başka hiç kimseyi düşünmek zorunda kalmamıştım.

Daha önce. Sadece ben olmaya o kadar alışmıştım ki. "Emin misin? Sorun değil, gerçekten. Birkaç saat uyudum. Sadece birkaç fincan kahveye ihtiyacım var-"

Jonah kıkırdayarak, "Fallon, lütfen," diye araya girdi. "Git buradan."

"Anladım," diye döndüm, sonra parmağımı havaya kaldırarak geri döndüm, "Ve bir şey daha. Archer Bulvarı'nda mahsur kalmış bir arabanız olsaydı ve

kayboldu, nereye gitmiş olabilir?"

Jonah'nın yüzü masasının arkasından kırışarak yirmi yaş daha yaşlı görünmesine neden oldu. "Şey, ilk kontrol edeceğim yer Town'ın yanındaki kaporta dükkânı.

Hall." Sesinde bir tereddüt vardı. "Şehrin karşı tarafında, Voodoos Bar'ın yanında."

"Teşekkürler."

"Biraz dinlen Fallon," diye ekledi otoriter bir tavırla.

"Peki efendim."

Belediye Binası çardağın kuzeyinde, kasabayı ikiye bölen iki noktadaydı. Büyük beyaz binanın karşısında, Main'den Seaside Caddesi'ne doğru sola baktım ve Jonah'ın söylediği gibi Voodoos'un hemen yanındaki oto kaporta dükkanını gördüm. Scooter'ı boş sokakta, duvardaki delik tuğla binanın kaldırımına çıkana kadar sürdürdüm. Garajın içinde Mini Cooper'ım, altında biri çalışırken havaya kaldırılmıştı.

Ayağı tekmeledim ve zıpladım. "Affedersiniz," diye kendimi tanıttım ve yaklaştım. Arabamın altındaki adamın sırtı bana dönüktü ve başında ters bir şapka vardı. Sesimi duyunca durakladı, kollarındaki kaslar esnedi. "O benim arabam."

Başını eğdi ve kendini delikten çıkarmadan önce ellerinin tozunu aldı. "Biliyorum," dedi kayıtsız sesi, gölgeler içindeki arabanın etrafından ön tarafa doğru yürürken. Arabamın kaputunun üzerinden, görüş alanıma girmeden önce kasketini çevirmesini izledim.

Sıvı gri gözleri içimi delip geçti ve bir adım daha atınca geriye doğru tökezledim.

"Daha fazla yaklaşma," dedim elimi aramıza uzatarak.

Julian başını eğdi, ağzını ve burnunu streç siyah bir bezle kapatmıştı. "Gece vakti ormanda dolaşmamalısın." Yağ lekeli ellerini gömleğinin ön tarafına silerek bana doğru yürümeye devam etti. "Yaralanabilirsin," dedi kaşlarını çatarak, "ya da daha kötüsü."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Sordum ama sesim yanlış, kırılgan ve kırılabilir çıktı. Grimaldi gücünü toplayarak gözlerimi kısıtım. "Çünkü beni korkutmuyorsun."

Nefesini bırakırken ağzını kaplayan kumaş kabardı. "Yine de benden kaçtın."

Ondan gelmediğini söylemek istedim. Kaçtım çünkü onlar tarafından bir bütün olarak kafese kapatılmıştım. Ama kaçmadım. Onun yakınlığı, kalbimden çekirdeğime doğru istenmeyen bir arzuyu çekti ve dilimin şişmesine neden oldu. Daha bir gece önce bir keçinin boğazını kesmişti ve şimdi ondan sadece birkaç santim uzakta dururken, düzenli bir nefes alamıyorken, sanki beni tutuyormuş ve yavaşça benimkini kesiyormuş gibi hissediyordum.

Bir adım daha yaklaştı ve ağır çizmelerinin altında çakıllar çtırdadı.
"Neden geri geldin?"

"Ne?" Beni dik tutan tek şey kilitlenmiş gözlerimizdi.
Bunu gerçek yaptı.

"Yirmi dört yıl önce ayrıldınız ve şimdi geri dönmeye karar verdiniz.
Neden?" Şapkanın faturası gözlerine gölge düşürmüştü, güneş artık eskisi
gibi vurmuyordu. Yine de, taş gibi soğuk ve ürpertici rengin ardında,
çekingen ve güçlü kalkanın arkasına gizlenmiş bir nezaket vardı.

Kaşlarım birbirine çarptı. Makaleyi okumuş muydu? Bir şey sakladığımı
mı düşünüyordu? "Benny'nin bana ihtiyacı var."

"Hepsi bu
mu?"
"Evet."

Julian'ın gözleri yüzük parmağımın etrafındaki ruh hali yüzüğümü
döndürdüğüm elime kaydı, sonra bakışlarını kaçırarak garaja yöneldi.
"Araban birkaç gün içinde hazır olur." Raftan bir alet aldı ve omzuna bir bez
attı. "İade edilmesini sağlayacağım."

Bağlantı koptu ama bırakmaya hazır değildim. Henüz bitirmemiştim.
Çok fazla sorum vardı. "Bekle, dün geceki neydi? O ormanda ne
yapıyordunuz?" Onu tepeye, garaja kadar takip ettim. "O keçiyi neden
öldürdünüz?" *Ve tüm bu yaralar nasıl oldu?*

Kasketini düzeltti, arabanın altına eğildi ve deliğe atlayarak işine geri
döndü. Dönüp beni tekrar kabul edecek mi diye birkaç dakika orada
durdum ama çalışmaya devam etti, elleri hızla hareket ediyordu, bir
zamanlar kan damlayan parmaklarına yağ bulaşmıştı.

"Julian?"
Ama hiçbir
şey yok.

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

FALLON

TOM GORDON KALP YETMEZLİĞİNDEN ÖLMÜŞTÜ.

Kalp yetmezliği. Sorgulamadan, muhakeme etmeden her yerde takip edeceğim organ. Kaybolduğumuzda ya da kafamız karıştığında, tamamen güvenmemiz söylenen kalbimizdi. Arzuların sözcüsü, duyguların kurtarıcısı ve umut vericisi. Yine de bizi yüzüstü bırakma cüretine sahipti, tıpkı kasaba izin verseydi benim neredeyse dedemi yüzüstü bırakacağım gibi.

Dün, Pazartesi günü Bay Gordon'u mumyaladım ve bugün derisi başparmağımın her darbesinde daha da sertleşti, donmuş eti yaşamın rengini emmeyi reddediyordu, altın rengi bir bej ve pembe bir leke. Bir ceset üzerinde çalışmak, yaşayanlar üzerinde çalışmaktan çok farklı değildi, ancak farklı teknikler kullanılıyordu. Bazıları hava fırçasını tercih ediyordu ama ben parmaklarımın ucuyla gözlerimi onun hayattayken çekilmiş resmine, Pazartesi günü kederli eşinden istediğim resme kaydırmayı tercih ediyordum.

"Senin işaretin ne?" Monday odanın karşı tarafından sordu ama dikkatim dağılmıştı ve sözleri zihnimin hatalı çatlaklarından kayıp gitti. Onu ormanda bıraktığım için beni kolayca affetmişti ama Weeping Hollow'dan ayrılmaya çalıştığım için beni daha çok uğraştırmıştı. "Fallon?" diye devam etti ben cevap vermeyince, elindeki stres topunu duvara vurarak.

"Kanser." Elimi Bay Gordon'un saçlarında gezdirdim, tıpkı takım elbise giyip kravat taktığı ve yirmi yaş daha genç olduğu, gösterişli gelininin yanında durduğu, elinde bir buket tuttuğu, çıplak ayaklarının kumda olduğu resimdeki gibi doğal bir şekilde yana doğru taradım.

Tom Gordon'a aşık olan kız.

O gün kalbini ona vermişti, artık onun olmayan bir kalbi.

"Bugün şeytanla derin mavi deniz arasında kalmış gibisin ay çocuğu. Seni gergin ve korkulu yapan yoğun duyguların var ama bu konuda sessiz kalıyorsun. Henüz tam olarak ortaya çıkmamış bir ilişki ya da görüş alanınızda olup da görmediğiniz biri söz konusu olabilir. Sizi güçlü ve kontrollü bir konumdan başka bir şeyde görmelerini istemezsiniz. Günün gezegen takımyıldızları kimi kandırdığınız sorusunu akla getiriyor. Savunmasız olmak başkasına güvenmenin bir parçasıdır," diye okudu ve sarı stres topunu beton duvara gözü kapalı sektirmeye devam etti. Topu avucunun içinde yakalayarak sandalyesinde döndü. "Bu tam bir saçmalık."

"Burçlar kasıtlı olarak belirsizdir." Ama bunu söyler söylemez Julian'ı düşünmeden edemedim. Bay Gordon'un yanından kalktım ve ellerimdeki fondöteni yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm. "Tom hazır. Bu gece için eve gidiyorum." Büyükbabamın nefes alıp vermesi daha da kötüleşmişti ve bu sabah mutfağa gelememişti.

"Ama bugün Cuma
gecesi." "Ne olmuş
yani?"

"Öyleyse bizimle gelin. Birkaçımız Voodooos'a gidiyoruz."

"Bar mı?" Bir keresinde yalnız içmiştim. Yirmi birinci yaş günümdü. Bir şişe içki almak için Gabriel'in içki dükkanına gitmiştim. Deneyimsiz ve naif bir şekilde, şişesi güzel olduğu için kararlı gözlerimin gördüğü ilk şişeyi, önceden karıştırılmış Carlo Rossi Sangria'yı kapmışım. Sek kırmızı şarap ve ekşi meyve, kırmızı elmanın tadı beni daha fazlası için geri döndürdü, dilimi yaktı ve sabahın erken saatlerinde bayılana kadar dudaklarımı lekeledi. Gözlerimi açtığımda ve bakışlarım kafamın içinde bir gümbürtüyle benzersiz şekilli, yarısı boş şişeyi takip ettiğinde, kendimi hiç bu kadar acınası ve yalnız hissetmemiştim.

Hatırlayınca iç çektim. "Seni uyarmalıyım, ben deneyimli bir içici değilim."

"O zaman hayatım, bu gece daha da eğlenceli olacak."

Büyükbabama dönerken Mina's Diner'da durup minestrone ve fırında ekmek aldım, sonra Casper pencere pervazında oturup garaj saçağından sarkan kırık kuş yuvasına bakarken, yeşil ve mavi gözleri yaşamı ararken gaz sobasının üzerinde ısıtmak için geri döndüm.

Büyükbabamın odasında sarkık çeneleri titriyordu ve ben yemek ve çay tepsisiyle içeri girdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Freya," diye fısıldadı, ay yatağın üstündeki tozlu pencereden loş ışıklar saçarken,

İnce bacaklarının ve kemikli dizlerinin silüetini ortaya çıkarıyordu. Kahverengi gözleri tanımaktan şüpheye, hayal kırıklığından bir babanın biricik kızını kaybetmesinin verdiği inkâr edilemez acıya kaydı. Karanlık, geçmişinden kalan tüm ışık parçalarını süpüren bir süpürge gibi yüzünü süpürdü. Gerçeğin temiz ve düzenli bir zemini ve yüz hatları soğudu. "Moonshine," diye homurdandı.

"Belki de bu gece evde kalmalıyım." Yemek tepsisini yatağa yaklaştırdım ve yemek tabağını yere bıraktım.

Büyükbaba doğruldu ve göğsüne bir öksürük saplandı. Öksürük kesilene kadar yan döndü, öksürüğün ardından dudakları titredi. "Gitmeni tercih ederim."

"Büyükbaba..."

Büyükbaba yirmi dört yıl boyunca hiç ev olarak görmediği bir evde kapana kısılmıştı ve bu boşluk yavaş yavaş içini kemirmeye başlamıştı. Ben de onu suçlamıyordum. Morgan'ların evinin insanı deliliğe sürükleyen bir yanı vardı. Ya da belki de kasabaydı.

Karısı rahmetli büyükannemin annem doğduğunda öldüğünü öğrenmiştim ve ben dünyaya geldiğimde tarih tekerrür etmiş gibi görünüyordu, annem de doğum sırasında ölmüştü. Milo, annem Kutsal Deniz'den bir adam olan babamla evlendikten sonra Norse Woods Cadılar Meclisi'nin hem annemi hem de büyükbabamı Batı Yakası'ndan kovduğunu ve ikisini de babamın kıyıdaki aile evine, Morgan mülküne taşınmaya zorladığını söylemişti.

"Seninle tartışacak enerjim yok. Sadece git." Büyükbaba bacaklarını kenarda salladı ve bana bakmayı reddederek bakışlarını pencerenin dışında tuttu. Elleri titreyerek kaşığı kaldırıp çorbaya daldırırken aramızdaki garip boşluğu sessizlik doldurdu.

Monday, Voodooos'un kapısının önünde başka bir kızla durmuş, yanan sigarasını ileri geri uzatıyordu. Vızıldayan bir sokak lambasının altındaki otoparka girdiğimde gözleri büyüdü ve izmariti binanın tuğla duvarına sapladı, ikisi de oraya doğru ilerledi.

"Fable, Fallon, Fallon, Fable," diye takdim etti Pazartesi ve gözleri bana kaydı. "Ne. A. Mouthful. Çabuk, içeri girelim, burası serinlemeye başladı." Gözleri ıslık ıslık parlıyordu ve pırıl pırıl bir gülümsemeye bir tarafa eğilmiş, alev kırmızısı saçlarına uygun dökümlü eteğiyle otoparkta yürüyordu.

Pazartesi bize arkasını döndüğünde, Fable üç parmağını havaya kaldırdı ve rahat bir gülümsemeyle zaten çok fazla içtiğini belirtti.

Doğal dalgalı, altın-kahverengi saçları Fable'ın beline kadar sarkıyor, bordo deri bluzundan yansıyor. Podyumdaki bir Victoria Secret modeli gibi büyülü bir güzelliği vardı. Aval aval bakmanıza izin verilen türden bir güzellik, sizi yavaşça transa sokar, ta ki birdenbire her şey yüzünüze çarpana ve ne kadar zaman geçtiğinden tam olarak emin olamayana kadar - büyüleyici güzellik türü.

Kapılar Voodoos'a açılarak dışarıdaki soğuğu toza dönüştürdü. Loş ve karanlık, erkeksi detaylar ve nostaljik bir hava vardı. Tüm masalar doluydu ve müdavimler barın etrafındaki taburelere dizilmişti. Sahnede bir grup tarafından "Black Hole Sun "a unutulmaz bir twist çalındı. Barın etrafına bakınıp kapının yanında beklerken ürkütücü ve insanın içine işleyen kadın sesi havada süzülüyordu.

Odanın diğer ucunda, Hollow Heathens bir bilardo masasının etrafında toplanmıştı.

Üç çift göz bana sabitlenmişti ve bakışlarım Julian'ınkiyle buluşana kadar onların bakışlarını daire içine aldı. Oradaydı, bir elinde bilardo sopası, diğerinde içkisiyle tuğla bir duvara yaslanmıştı. Saçları siyah ve parlaktı ama yine de gür ve düzensizdi. Yüzünü kaplayan siyah maske de dahil olmak üzere tamamen siyah olan krom renkli gözleri odanın diğer ucundan bana dikilmişti. Bakışlarından gelen ürperti mentol gibi içimi soğutuyor ve beni olduğum yerde donduruyordu. Müzik onun bakışlarının arka planına düştü ve tüm vücudum tek bir nabız gibi sert vuruşlarla gümbürdedi.

Nedenini bilmiyordum ama ona gitmek için ayağımı ileri attım. Sonra Pazartesi parmaklarını koluma dolayarak beni ters yöne doğru çekti.

"Arkadaşlarımla tanış," dedi sanırım şarkının sürüklenen sözleri arasında. Heathen'lardan biri gözlerini ayırdığında Julian'ın göğsünü tokatladı.

Pazartesi ikimizi bardaki insanların arasına sıkıştırdı ve köşede bir yer açtı. "Milo'yu zaten tanıyorsun. Bunlar Ivy ve Maverick, diğerleri de birazdan burada olur." Barmenin dikkatini çekmek için parmaklarını havada şıklattı.

Milo başparmağını kaldırdı ve barın aşağısından kaşlarını kaldırdı, sözsüz bir şekilde makalede olanlardan sonra aramızda bir sorun olmadığından emin olmak istiyordu. Başımı salladım. Affetmek bana her zaman kolay gelmiştir. Ne olduğunu görmüştüm.

Kin tutmanın neler yapabileceğini, beni ziyaret eden ruhların ruhlarını nasıl yiyip bitirdiğini.

Ivy'nin parlak siyah saçları omuzlarından kırılmış ve perçemleri altında eşit bir şekilde kesilmişti. Maverick'in koluna girmiş, bana hiç aldırış etmiyordu. Pazartesi onun Fable ve Adora ile birlikte üç Sullivan kardeşten biri olduğunu açıkladı. Maverick başını dikkatsiz bir selamlaymayla kaldırdı, sarı saçları ve özel okulda yetiştirilme tarzıyla dikkat çekiyordu.

"Aldırma onlara," diye fısıldadı Pazartesi. "Maverick diğer adamlar henüz gelmediği ve Heathen'lar geldiği için huysuzlanıyor."

Barmen dönerken kıkırdadı, diğer Hollow Heathen'larla aynı siyah maskeyi takıyordu. Bilardo masasına dönüp baktım, üç Heathen saymıştım, bu dördüncü olmalıydı.

Barmen barın üzerine eğildi, kenarını kavradı ve asık suratlı Maverick'e göz kırptı.

Maverick sarışın başını salladı ve bardağını alıp boşalttı. "Ben dışarı çıkıyorum. Burası ceset kokuyor ve temiz havaya ihtiyacım var." Ayağa kalktı ve bardağı barın aşağısına kaydırды, sonra Ivy'ye döndü, "Siz de geliyor musunuz?" Ivy ve Milo da aynı fikirdeydi ve üçü birlikte arkamızdaki kapıya doğru yöneldiler.

"Ne demek istediğimi anladınız mı?" Pazartesi iç çekti.

Barın arka duvarındaki içki şişelerinin bulunduğu rafların üzerinde bir impala kafatası asılıydı, uzun kahverengi boynuzları yukarı kıvrılıyordu, kafatası Julian'inkine benziyordu.

"Size ne getireyim?" diye sordu barmen ve bana bakan tek şey bir ejderhanın gözlerine benzeyen bir çift altın göz oldu. Yüz hatlarımı incelerken içlerinde bir parça merak uyandı.

Fable araya girerek, "Benim içtiğimden o da içecek," dedi. Kâfirin gözleri benimkilerden Fable'inkilere kayarken uzun bir duraklama oldu ve adam barı iterek uzaklaştı. Fable'ın yüzü düştü ve Pazartesi boynunu bükerek bir uyarı bakışı attı. Fable elini umursamazca salladı. "Bana öyle bakma."

"Onlardan biri mi?" Fısıltıyla sordum.

"Evet, Phoenix Wildes," diye yaklaştı Pazartesi, "Barın sahibi ve bizi geri çeviremiyor. Sanırım bu onu çıldırtıyor."

"Hoş karşılanmayacağınızı biliyorsanız neden geliyorsunuz?"

"Buralarda çok az yer var. Sahildeki Portside Pearl dışında bir bar var, Cuma geceleri takılacak pek yer yok." O

Phoenix önüme bir içki bırakarak döndüğünde omuz silkti ve geri çekildi.

Bilardo topları bilardo masasının yeşil keçesi üzerinde birbirine çarparken büyük bir çatırtı duyuldu. Topların ceplere düşerken çıkardığı sesler müziğe karıştı. Pazartesi ve Fable, Batıl İnançlara Meydan Okuma Günü ve Mabon hakkında ileri geri konuşurken aralarında oturdum. Odayı tarayarak ve parmaklarımı özel barın detaylı ahşap çizgilerinde gezdirerek dikkatimi dağıtmıştım. Julian bilardo masasının üzerine eğilmişti ve bilardo çubuğu parmaklarının arasından kayarken bir başka *çıt!* sesi kulaklarımda çınladı. Başını eğdi ve duruşunu düzeltti, bakışları benimkine kilitlenirken çift top atışına aldırış etmiyordu.

"Yoo-hoo, Fallon," diye tersledi Pazartesi suratıma ve başımı çevirdim, "O ormanda gördüklerimiz senin için yeterli değil miydi?"

"Sorun o değil," dedim, Julian'la ilgili kafasındaki varsayımları saptırmaya çalışarak. "Onunla ilgili bir şey var. Farklı bir şey."

Ve vardı, ya da belki de alkol yüzündendi. Başım dönüyor, sersemliyor, büyüleniyordum, ya içki beynimi zehirliyordu, ya Julian sözde kara büyüsüyle kafamın içine giriyordu ya da kasaba beni hasta ediyordu. Ama onun yaptıklarını gördükten sonra korkmam gerekirken -bir keçiyi katlettiğini gördükten sonra- korkmuyordum.

Monday bacak bacak üstüne attı ve taburenin üzerinde sallanarak bana baktı. "Farklı mı? Maskeler bunu ele vermedi mi? Anlıyorum, hayranlık. Merak," diye parmaklarını aramızda oynattı, "Maskelerin arkasındaki gizemli adamlar kim? Ama inanın bana, bu bir çıkmaz sokak. Soğuklar. Hiç kişilikleri yok. Neredeyse insan bile değiller. Ve mecbur kalmadıkça kimseyle konuşmuyorlar, sanki boşa harcanan nefes *bizmişiz* gibi." Parmaklarıyla saymaya başladı.

Bakışlarım tekrar Julian'ınkileri buldu. Benimle kayalıklarda konuşmuştu ama bunu Pazartesi'ye ya da Fable'a söylememiştim.

Yutkundum ve gözlerimi tekrar kızlara çevirdim. "Bu maske olayı da neyin nesi?"

Fable yaklaşımadan önce kızlar bakiştılar. "Onlar lanetli."

"Hollow Heathens'in laneti," diye ekledi Monday ve pipetinden bir yudum aldı.

Fable uzun kahverengi saçlarını omzundan savurdu ve dirseğini bara dayadı. "Julian Norse Woods Coven'ın bir üyesi ve bir Hollow Heathen."

"Evet, Milo bana onlardan ve o meclisten gelen orijinal torunların son dördü olduklarından bahsetti."

"Doğru," diye devam etti Fable, "Güya maske takıyorlarmış çünkü eğer yüzlerini görürseniz, tek göreceğiniz size bakan korkularınız olurmuş. Yüzleri sizi içine çeker ve bir anda"- diye tersledi, ben de irkildim-"kalbiniz durur, korkudan *ölürsünüz*."

Kaşlarımı kaldırdım, gözlerim kısıldı. "Ciddi olamazsın..."

Fable dudaklarını büzdü ve omuz silkti. "Kimse kesin olarak bilmiyor, kimse bunun doğru olup olmadığını söyleyecek kadar yaşamadı. Bu gerçekten utanç verici. Meclisleri ölüyor. Sanki umurlarında değil." Gözleri hüznünlendi ve Phoenix'in başının arkasına baktı, konuşurken delikler açtı, "Hiçbir şey umurlarında değil."

Pazartesi fısıltıyla, "Fable eskiden Phoenix'e çok aşıktı," diye açıkladı. "Ona ulaşabileceğini düşünüyordu."

"*Ona ulaşamıyorum*." Fable gözlerini devirdi. "Ne var biliyor musun? Unut gitsin. Artık sana hiçbir şey anlatmayacağım."

"Nasıl oluyor da sadece onlar maske takıyor?" Yüzlerini saklayan başka birini görmedim.

İkisinin içinden başka bir sessizlik geçti.

Fable gözlerini Phoenix'in durduğu yere çevirdi ve sonra tekrar bana döndü. "Sadece orijinal beşlinin ilk doğan oğulları. Ölüm her zaman ailelerini takip eder. Julian'ın babası on iki yıl önce yedi kişiyi öldürdü, bu yüzden Tarikat... Öldü diyelim. Beck'in babası içeride kalıyor, onu yıllardır kimse görmedi ve Phoenix... her iki ebeveyni de... gitti," diye devam etti ve gözlerim barın diğer ucunda sırtı bize dönük, kahverengi saçlarını ensesinde düşük bir topuzla bağlamış olan Phoenix'e kaydı. Bir eli kolun üzerinde, eğik bir bardağa bira dolduruyordu ve omuzlarındaki kaslar sanki söylediklerimizi duymuş gibi esnedi. "Onlar ölmekte olan bir tür."

"Bay Goody'yi unuttunuz," diye söze girdi Monday.

"Ah, evet. Zephyr'in babası şu anda Norse Woods Coven'ın Baş Rahibi. Julian'ın babası kurban edildiğinden beri öyle. Clarence Goody'yi er ya da geç göreceksiniz."

Kurban mı? O kadar rahat söylemişti ki.

"Hangisi Zephyr?" Gözlerimi tekrar bilardo masasına kaydırarak sordum.

Fable ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Sarı saçlı, uzun boylu olan. Onu kaçıramazsın."

Julian'ın yanında hepsinden daha uzun boylu, geriye doğru taranmış sarı saçlarıyla Zephyr duruyordu. Parlayan zümrüt parçacıkları rengindeki derin gözlerini koyu halkalar çevreliyordu. O ve Julian kontrollü bir anlaşmazlık içinde gibiydiler ve bakışlarının sabitlendiği yerin bilardo oyunuyla hiçbir ilgisi yoktu. Her iki çift göz de bize doğru sabitlenmişti.

Phoenix yanımızda oturan iki müşterinin önündeki iki bardağı bardağın üzerine çarptı ve üçümüz de köpükler bardakların ağzından taşarken irkildik. Tek kelime etmeden, göz teması bile kurmadan uzaklaştı ve bir sonraki müşteriye yardımcı oldu.

"Bundan sonra bir içkiye daha ihtiyacım olacak," dedim hayatımda ilk kez.

Gece ilerledikçe müzik ve içkiler de arttı. Maverick, Milo ve Ivy birkaç kişiyle birlikte yeniden ortaya çıkmış, grubun sayısı giderek artmıştı. Hepsinin isimlerini ve yüzlerini takip etmek zordu, özellikle de sallanan odanın içinde çift gördüğüm için.

"Tobias Morgan senin baban mı?" Kane adında bir adam yanımdaki tabureye oturarak sordu. Başımı salladım, gözlerim onun çekici yüz hatlarından Hollow Heathen'ların oturduğu yere kaydı. Bilardo oyunu sona ermişti ve hepsi barın diğer ucunda toplanmıştı. "Seni babamla tanıştırmak istiyorum," diye ekledi Kane ama sesi Julian'ın göz ucuyla bana bakışının gerisinde kaldı. Bakışlarımız birleşip birbirine dolanırken ruh halimi yansıtan yüzüğümü parmağımın etrafında düşüncesizce döndürdüm ve ...

"Fallon?"

Başımı öne eğdim. "Öyle mi?"

"Babam, onunla tanışmanı istiyorum," diye tekrarladı Kane.

"Önce beni bir randevuya götürmen gerekmiyor mu?" Şaka yaptım ve boş gözleri kırıştı. "Sakin ol, şaka yapıyorum. Pek komedyen sayılmam ve rahatsız olduğumda ağzımdan kelimeler dökülür."

"Doğru..." Kane'in yüzü buruştu.

"Babam hakkında konuşmayı sevmiyorum," diye itiraf ettim, ama gerçek şu ki, babamın herkesin bildiği bu gizli yönü hakkında konuşmayı sevmiyordum. Bu bana sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Tobias babamın çocukken en iyi arkadaşıydı. Sizinle tanışmayı çok isterdi, randevu hariç." Bardağı dudaklarına götürdü, sonra bir omzunu kaldırdı.

"Özür dilerim."

Dalgınca başımı salladım. "Sadece bir şakaydı. Öyle demek istemedim." Patlamamdan geri adım atmak için esrarengiz bir girişimde bulundum. Beni tanımak için gerçek bir ilgi gösteren ilk grup onlardı ve sosyal beceriksizliğimle onları korkutup kaçırmak istemiyordum.

Kane başını salladı ve içkisinin son damlasını da yutarak bardan kalktı. "Sorun değil, buna alışkınım. Ama gerçek şu ki... sen benim tipim değilsin. Bu arkadaş olamayacağımız ya da babamla tanışamayacağın anlamına gelmiyor."

Sen benim tipim değilsin, diye tekrarladı beynim. Daha önce istemeden defalarca duyduğum bir başka terim. Kaç kez duymuş olursam olayım, yine de aynı şekilde acıtiyordu.

"Elbette, evet," diye kabul ettim zoraki bir gülümsemeyle.

"Sympathy for The Devil" şarkısının yeniden çevriminin ilk ritmi duyuldu ve Kane kaşlarını kaldırdığında kalabalık da aynı anda kükremeye başladı. İçki dolu eller havaya kalktı ve alkol yere döküldü. Kalabalık bar bir çılgınlığa dönüştü.

Monday çılgılık atarak taburenin üzerinden bara tırmandı ve üç Sullivan kardeş de ona katıldı.

"Neler oluyor?" Erkekler bardan içkilerini kapıp dans eden kızlara yer açarken Kane'e seslendim.

"Oraya gidecek misin?" diye sordu bana cevap vermeden, sonra yumuşak kahverengi başını eğdi, burnu saçlarımı okşadı. "Yoksa kasaba henüz seni etkilemedi mi?"

"Beni anladın mı?" Omzuna bir havlu atıp arka duvara yaslanan Phoenix'e baktım, müzik ve ayakkabı sesleri barı titretirken Fable'ı titreyen bir kafayla izliyordu. Julian'ın gümüş rengi bakışları bana kilitlenmişti, dirseklerini bara dayamış ve bir elinde içkisini tutuyordu, sanki bir karar vermemi bekliyordu.

"Ne yapacaksın Fallon? Bir düz arazi insanı mısın yoksa bizden biri mi?" Kane devam etti.

Fable elini uzattı ve beynim bulanıklaştı. "Tamam," dedim, düşünmeden, yarı başımı sallayarak, yarı gülerek.

Zaten kararlıyım, elimi Fable'ınkiyle birleştirdim. Kane kalçalarımı kavrayıp beni bara kaldırdı ve havaya yükseldiğimde etrafıma bakındım. Müzik hoparlörlerden yükselirken kalabalık bana bakıyordu, herkes bir şey yapmamı bekliyordu.

"Ben bir kasabalıyım," diye bağırdım, kollarımı havaya kaldırarak. "Ve çok ama çok sarhoşum!"

Tüm salon bu açıklamam karşısında çılgık attı ve ben de dahil olmak üzere herkes şarkının eşsiz cover'ı eşliğinde dans etmeye geri döndü. Ben kollarımı iki yana açıp dönerken, saçlarım etrafa uçuşurken kalabalık bir bulanıklığa dönüştü. Fable elimden tutup beni ortaya çekti ve Monday ile birlikte bana stomping danslarını öğretmeye başladılar. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umursamayacak kadar sarhoştum. Belki de insanlar bu yüzden içiyordu, düşünmemek için.

Unutmak için. Özgür hissetmek için.

Yüzüm, uyuşmuş dudaklarıma yayılan samimi gülümsemeden dolayı yanıyordu. Uzuvarım sanki kendi akılları varmış gibi hareket ediyordu ve Julian'ın oturduğu yere baktığımda, gözlerinde gizemli bir merakla beni aşağıdan izlemeye başlamıştı bile. İçimde bir yerçekimi dalgası yükseldi, küçük bir tepeyi aştıktan sonraki ağırlıksızlık hissi. Serbest düşüş. Karnımda bir gıdıklanma.

Ama sonra ayağım kaydı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

JULIAN

TEPKİ VERDİM. TEPKİ VERMEMEM GEREKIYORDU, AMA DURAMADAN Ben de çoktan barın üzerinden kaymış ve yere düşmesine fırsat vermeden onu yakalamıştım. Fallon Grimaldi kollarımdaydı ve sanki tüm dünya durmuştu. Müzik çalmayı bırakmıştı. Kalabalık dans etmeyi bırakmıştı. Tüm korku dolu gözler bize doğru çevrilmişti. Benim dışımda herkes durmuştu. Kendimi tepki vermekten alıkoyamamıştım.

Kollarımdaydı ve bunu geri alamazdım.

Fallon gülümseyerek yüzdü. Benden zerre kadar korkmuyordu. Sarhoştı ama korkmuyordu.

"Tekrar merhaba," diye fısıldadı, sesi bir büyü gibiydi.

Bir şey söylemek istedim ama söyleyemedim. Hepsi ona bakarken bana bakıyorlardı. Gözlerindeki berraklığı, elmas şeklindeki yüzünü taradım. Onu tutuyordum ve sanki bir bombayı ya da bir gün batımının renklerini tutuyormuşum gibi hissediyordum - yakalanmamam gereken bir şey.

"Blackwell!" diye bağırdı biri ve beni büyüünden kopardı. Dünyanın geri kalanı tekrar aynı hizaya gelirken gözlerim kapandı. Sonra onları tekrar açtım, ayağa fırladım ve Fallon kollarımdan yere yuvarlandı. Keşke düşüşünü izleyebilseydim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kane yumruğunu barın üzerine vururken havladı.

Onu görmezden gelerek kollarımı düzelttim ve dikkatimi ellerimin ne yaptığına verdim.

Oda sessizdi. Enerji yüksekti.

Phoenix kollarını iki yana açtı, ateş saçan gözlerinde soru işaretleri vardı. Onu ittim ve biraz önce kızların dans ettiği ıslak barın üzerinden geri atlardım. Fallon o küçük şortu, çorapları ve gözlerindeki yedi denizle dans ediyordu, kalçalarını sallıyordu ve üst dudaklarını alt dudaklarının üzerine çektiğinde neredeyse patlayacaktım.

"O ucube gösterisine bakmadığını biliyorum," demişti Zeph sadece bir saat önce. *"O da onlardan biri."*

Tepkimden önce bir hatırlatma.

Ama o dans ediyordu ve ben de onun dansını izliyordum.

Zeph'in bakışları beni delip geçti.

"Gidelim," diye emrettim, kanım simsiyah akarken paltomu silktim, karanlığım herkesin görmesi için Phoenix'in barına dökülmek üzereydi.

"Hey, sana söylüyorum!" Kane arkamdan tekrar kükreyerek sabrımı sınadı.

Kaslarım seğirdi. Başımı yana doğru eğdim. Herkes beni izliyor, tepki vermemi, bir şey olmasını, babam gibi delirmemi bekliyordu, sanki söylentiler doğruymuş gibi, sanki aynı manyaklık benim kanımda da varmış gibi. Blackwell soyundaki gölgenin tedavi edilemez olduğunu, sonumun kaçınılmaz olarak onun gibi olacağını, geçmişimdeki adamlar gibi deli ve dengesiz olacağımı kanıtlamak istiyorlardı. Ve belki de öyleydim.

Gözlerimi Fallon'a çevirdim. Barın arkasında, onu bıraktığım yerde durmuş, sanki kaybolmuş, yolda kalmış ya da zamanın onu yutup yutmadığını merak ediyormuş gibi dümdüz önüne bakıyordu.

"Biz de tam gidiyorduk." Altı Samhain sezonu önce, Kutsal Deniz ay dolduktan sonra buraya geldiğinde ve ışığı damarlarımıza işleyip bizi en çılgınca şeyleri yapmaya ittiğinde olduğu gibi barında başka bir kavgayı göze alamayan Phoenix'e başımla işaret ettim.

"Deli ellerini onun üzerinden çek, Blackwell," diye tükürdü Kane, sarhoş gözeneklerinden cesaret sızıyordu. "O bizimle birlikte. Morganlar Kutsal Deniz bölgesindedir." Kane dinleyicileri varken daha cesurdu. Bu yoldan daha önce de geçmiştik ama kestanenin geri çekildiğini görmek için fazla bir şey gerekmedi. Bizden de diğerleri kadar korkuyordu çünkü lanetin gerçek olduğunu biliyordu. Herkes bir şeylerden korkuyordu, Kane Pruitt bile.

"Phoenix'in kalın sesi Fallon'un arkasındaki odada titreşiyordu. Bakışlarımı ona çevirdim, konuşmasına şaşımamıştım ama keşke konuşmasaydı diye içimden geçirdim. Bırakın onu, kendimi bile kontrol etmem imkânsızdı.

Ona bilmiş bir bakış attım. *Kendine* hakim ol diyen bir bakış. Phoenix kısılan gözlerimi görmezden geldi ve bir adım öne çıktı. Bakışlarım tavana kaydı. *İşte başlıyor...*

"Şimdi anlaşıyor. O şey seninle birlikte."

Dikkatimi Beck'e çevirdim, o da çocukluğumuzdan beri hep yaptığı gibi başparmakları iki yanında parmak uçlarını saymaya başladı. *Bir, iki, üç, dört, bir, iki, üç, dört ...*

Kane haki pantolonunun ve ütülü gömleğinin içinde kıkırdadı. "O pis maskeni çıkar ve bunu yüzüme söyle."

Phoenix hırlayarak barın arkasından bir adım daha attı, kasları derisinin içinde zıplıyordu. Barın içindeki müşteriler dehşete kapılarak saklandılar. Kane'in arkadaşları kulağına fısıldadı, şüphesiz onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışıyorlardı.

Bakışlarım çenesini kapalı tutması için Phoenix'e odaklanırken, kolum Beck'in göğsüne çarparak onu sabit tuttu. Şu anda daha çok Beck için endişeleniyordum. Tek kelime etmemişti ama kalp atışları avucuma çarpıyordu.

"Beck," diye homurdandım, ihtiyat dolu bir fısıltı ya da bir tehdit. Birimizin sakin olması gerekiyordu ve ben Fallon yüzünden zaten gergindim. Onun varlığı beni sıkıyor, kurumaya bırakıyor, güçsüzleştiriyordu.

Gözlerimi barın etrafında gezdirdim. Çok fazla insan vardı. Başımı eğdim, yanımdaki Zephyr'in gözlerinde eğlenceyle beni izlediğini gördüm. Beck'e baktım, boynundaki damarlar kuduz bir köpek gibi dışarı çıkmıştı. Burada, herkesin önünde kendini kaybedecekti.

Kane'in kıkırdaması kulaklarımda çınlayarak durumu daha da kötüleştirdi. "Erkek arkadaşını gerçekten dinlemelisin."

Yorum doğrudan beynime hücum etti. Başımı eğdim, gözlerimi tekrar Kane'e çevirdim, ayaklarım dizginlerimin önündeydi, öfkemi kontrol etmek için parmaklarımı esnetiyordum. İçimdeki dönüşüm bir kurt adam döngüsü gibi hissediliyordu.

Kane'in gülümsemesi kayboldu. Bar taburesine doğru tökezledi.

Herkes dondu kaldı, göğsüm kabarırken gözlerindeki dehşetle ani hareketlerini durdurdular. Kendimi kontrol etmeye çalışmaktan ellerim titredi, ama hissettim, karanlık süzülüyordu, küstah enerji içimde titreşiyordu ve ellerimi yumruk haline getirdim.

Bir kükreme göğsümü titretti, boğazımda titreşti. Onu durduramadım.

Hayvani bir çığlık, farklı mevsimlerin rüzgârlarıyla birlikte havada savruldu. Pencereleler sarsıldı ve her iki giriş kapısı da duvarlara çarparak büyük bir gürültüyle açıldı. Şiddetli rüzgârlar küçük bardan içeri girdi. Nefesleler ve fısıltılar havai fişekleler gibi patladı. ılık, denizin üzerinde yarattığım ses dalgaları gibi dalgalandı. Şişeleler raflarından düştü, yere çarptıklarında paramparça oldular. Kağıtlar duvardan koptu, şiddetli rüzgarla sürüklendi. Phoenix raftan kayan bir başka şişeyi yakalamak için dışarı fırladı, bana seslendi ama sesi beni oradan çekip çıkarmıyordu. Biri sertleşmiş omzumu geri çekti. Beck olduğunu biliyordum ama hiçbir şey vermiyordu.

Ön cam kırıldı ve camlar barın içindeki hortuma doğru uçarken kasabalılar birbirlerine tutunarak çığlık atıldılar. Ama ben bu sersemliğin içinde duramayacak kadar ilerlemiştim. Hiçbir şey beni durduramazdı.

Ta ki bakışlarım Fallon'un fırtınaya karışan uzun saçlarına takılana kadar. Saçlarının beyaz savaşı arasında berrak gözleleri benimkilere kilitlendi. Nefes aldım, sanki yanımda duruyormuş gibi nefes alışının sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Sonra her şey durdu ve kapılar durma noktasına geldi.

Sessizlik. Dinginlik.

Kane'in gözleleri kırış kırış oldu.

Kalabalık şaşkın bir şekilde etrafına bakındı ve az önce ne olduğuna dair cevaplar aradı.

Eve dönen kıza son bir kez baktım ve kalabalığın arasından ilerleyerek Voodoos'tan ıktım, Zeph ve Beck de arkamdan geliyordu.

Üçümüz, arazimin güvertesinin hemen dışındaki ormanda küçük bir açıklıkta ateşin etrafında oturduk.

"Cidden, Jules. Aklından ne geçiyordu?" Beck bira şişesinin ağzını tembelce kavrayıp bükülmüş dizlerinin arasında sallanmasına izin vererek sordu. Saatleler geçmişti ve biz kendimizi düşüncelerimize kaptırırken aramızdaki ateş ıtırdıyordu.

Sözlelerimi düşünerek şişeden bir yudum içtim. "Değildim." Başımı kulübeye doğru eğdim, içeriden gelen yağlı lamba ışığı pencere pervazında titriyordu. "Doğru olmayan bir şeyleler var." Ya da belki de içimde doğru olmayan bir şeyleler vardı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, açıkta. Ben

hiçbirimizi dürtüklenecek bir pozisyona sokmadı. Sandalyeme yaslandım ve şıeyi dizimin üzerinde dengeledim. "Bir terslik var."

"Hadi canım." Zeph başını eğdi ve sarı saçları yeşil gözlerinden birinin üzerine düştü. "Kız yüzünden. O geldiğinden beri farklısın," dedi küçümseyerek.

Sırf onu tekrar görebilmek için arabasını yol kenarından aldığımı bilselerdi, sorular sorarlardı -cevabını bilmediğim sorular çünkü ne halt ettiğimi bilmiyordum. Fallon hakkındaki düşüncelerimi kendime saklamak zorundaydım. "Fallon'un bununla bir ilgisi yok."

"Ne zamandan beri ona ilk ismiyle hitap ediyorsun?" Zeph lafı uzattı. Ona ters ters baktım.

"Her iki durumda da keçi kesimi yeterince iyi değil," diye ekledi Beck, sanki bu düşünceler zaten aklımdan geçmemiş gibi hafif bir sürçmeyle, endişeler ikimizi de yiyip bitiriyordu. Sonunda kanepemde sızıp kalacak ve sabaha mezarlıktaki işine gidecek, evindeki sorunlardan, babasından kaçacaktı. "Laneti bozmanın başka bir yolu olmalı."

Yakınlarda bir kuzgun tünedi, iki küçümseyici göz ormanın derinliklerinden bana bakıyordu. Ciyaklaması kanımı dondurdu. Doğduğumdan beri bu ölüm alameti beni takip ediyordu ama Fallon'un gelişinden beri -arabası Weeping Hollow tabelasının altından geçtiğinden beri- daha da kötüleşmişti. Kuzgun tekrar ciyaklayarak bana fazla zamanım olmadığını hatırlattı. Ölüm geliyordu ve bundan sonra kimin peşinden gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da kimin elleriyle.

"Mutant sana bakıyordu, Blackwell," dedi Phoenix, ormanın karanlık gölgelerinden aniden belirerek, parmağını bana doğrultarak.

Karanlıkta görebiliyordum, gölge yapmayanlar genellikle yapardı. Bakışlarında kin yüzüyordu. Phoenix bir ateşleyiciydi ve iç savaşları parlayan gözlerine yazılmıştı çünkü kendini tutmakta zorlanıyordu ama lanetlinin bu kadar uzun süre hayatta kalmasının tek yolu buydu.

Boş kal, bağımsız kal, cadılar meclisinin hakkını ver.

"Ve her ne oluyorsa karşılıklı olduğuna dair bir his var içimde," diye ekledi.

O dans ediyordu ve ben de onun dansını izliyordum. Fallon düşünüyor ve ben tepki vermekten kendimi alıkoyamıyordum. "Bunu tamamen yanlış anladın."

Anka başını salladı ve tahta bir sandalyeye çöktü. "Bu laneti kırmak her şeyden önce gelir."

Çenem sıkıştı. "Bir şey olmadığını söyledim. Sadece bir tepki, şimdi kes şunu."

Orman, sözlerimden damlayan sertliğin altında göz kırptı. Diğerleri sustu. Geriye kalan tek şey gecenin içinde uyanan ormandı. Kökler soğuk toprağın altında inliyor, dallar ve yapraklar hışırdıyordu. Orman canlıydı ve hareket ediyordu; ben de onun sürekli istikrarına gözlerimi kapadım.

Heathen'lara olan sadakatim olmasa bile, damarlarımda dolaşan gölge kanım önceliklerimi asla sorgulamamam için yeterliydi. Lanetin ailelerimizi nasıl yok ettiğini gördükten sonra, onu bozmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

On iki yıl önce, Johnny'nin ölümünden sonra ormanda bir anlaşma yapmış ve bunu kanımızla mühürlemiştik. Hatırlamak için başparmağımı avucumdaki yara izinin üzerinde gezdirdim.

Diğer yaralarımızdan farklıydı. Bunun bir anlamı vardı.

Son on iki yıl boyunca alçakgönüllü davrandık, kasabanın güvenini kazandık, örnek vatandaşlar olduk, iyi oynadık, erişim sağladık, ilişkilerimizi feda ettik. Babalarımızın yapamadığını yaptık. Ve çok yaklaşıştık.

"O da neydi Jules?" Ateş ayaklarımızın dibinde yanarken Beck sonunda sordu, dördümüz etrafında daire şeklinde oturuyorduk.

Voodoos'taki olay. Kapı açılmıştı. Büyü ve gözdağından oluşan öfke dolu bir fırtına bara doğru esmişti ve Fallon'un bakışları benimkilerle donmuş, beni sarmış, teselli etmiş, beni bir şekilde bu fırtınadan çekip çıkarmıştı.

Başımı geriye attım ve gözlerimi yıldızsız gökyüzüne açtım, ateşten çıkan duman ve kıvılcımların karanlıkta aya doğru tırmanışını izledim. "Bilmiyorum," dedim nefes verirken, yalan boğazımı tırmalıyordu.

"Bu gece biraz gevşeyelim. İçinde bir şey var ve onu dışarı çıkarman gerekiyor." Phoenix büyüsünü ve öfkesini serbest bırakmak istiyordu. Ve beni bahane olarak kullanıyordu. "Koşan adam, Jules. Eskiden olduğu gibi özgür ol, çok uzun zaman oldu."

"Kimse bir yere gitmiyor." On iki yıldır ormanda koşmamıştım. Şimdi de koşmuyordum.

Diğerleri sessizdi. Phoenix elindeki şişeyi ateşe fırlattı. Alevler aramızda gökyüzüne yükseldi ve gözlerindeki altın rengi alevlerin arasından beni inceledi. "Beni kontrol edemezsin."

Zeph ona, "Birinin yapması gerek," dedi.

Beck başını salladı. "Yapamayız. Jules haklı."

"Hayır." Phoenix güldü, ayağa kalktı ve beni işaret etti. "Bu Jules değil. Jules on iki yıl önce gitti. Artık onun kim olduğunu bilmiyorum." Başını salladı ve gitti.

Beck ayağa kalktı, geri çekilmesiyle yüzleşti.

"Bırak gitsin. Sabaha unuttur," dedim iç çekerek ve biramı ağzıma götürdüm. Şişeyi devirdim ve gözlerimi kapattım.

OceanofPDF.com

YA DA DE RİN P RO TE K SİYONU

"1803 yılının son ayında, Dolunay'ın altında, kar yeni bulunan toprakları örtmüştü. Aralık ayının dalgalı sularında yelken açanlar, Atlantik boyunca yaptıkları yorucu yolculuktan dolayı deniz tutmuş ve susuz kalmışlardı. Bir umut çıpası, özgür olacakları bir yer bulmak için onları ileriye taşıdı. Birkaç mil geride bir kadın çocuğunu bırakmaya zorlandı, cadılar meclisi o n u n ölü bedenini kollarından koparıp denize attı, kalıntıları artık okyanusa aitti. Kadının feryatları deniz boyunca ilerledi, sulara gömüldü ve eğer gözlerinizi kapatırsanız, iki yüzyıl sonra bile annenin ağlayışının dalgalara karıştığını duyabilirsiniz.

"Batıdan, Norse Woods Coven ormanının içinden belirdi. Yorucu patikaları, bozulmamış karda sürüklenme izleri bırakıyordu. Önde ve ortada duran beş adam, meclislerinin ağırlığını, derme çatma karyolalarda yatan ölülerini, gözlerinde bir boşlukla taşıyordu. Günler, haftalar olmuştu!

Çünkü kendilerini taşıdıkları kişilerden ayırmışlardı. Hayatta kalmanın tek yolu buydu; geride kalanları kurtarmanın tek yolu. Güçleri tükenmiş, keklik üzümü ve keklik üzümü meyveleriyle beslenirken, geride bıraktıkları evlerindeki cadı mahkemeleriyle aralarına daha fazla mesafe koyarak ilerlemeye devam ettiler.

"Ve işte orada, mermer bir ayın altında, Kutsal Deniz ve İskandinav Ormanı, içlerinde hiç savaş kalmadan kesişti. Her iki tarafın kadınları çocuklarıyla ilgilenirken, erkekler de toprakları ayıran merkezde bir ateş yaktılar. İkisinin de aynı olduğunu, acımasız bir kaderden kaçtıklarını öğrendiler. İki coven yanan ateşin etrafında bir anlaşma yaptı ve bu yeni toprakları sonsuza dek koruyacak ve etraflarındaki düşmanlarından koruyacak bir büyü yaptı - barış anlaşmaları, Düzen'in yasası altındaki bağları. Elementler dengelendi, kovanlar dengelendi, uyum ve barış getirdi ve inançlarını uygulamak için bir sığınak oldu.

"Tarikat liderleri atandığında ve kalkan tamamlandığında, bütün gece sabaha kadar sürdü - Dolunay'ın öpücüğü yılın en soğuk gecesinde gökyüzünü pembemsi bir ışıltıyla aydınlattı. Her iki topluluk da başlarını dinlendirdi, ateş titreyen bedenlerinde sıcak bir nefes gibi hissediliyordu. Tek ses odunların şangırtısı ve kayalık kenarda kırılan suyun sesiydi.

"Yine de cadılar meclisinin haberi olmadan, ormanda gizlenmiş, korkmuş ve hamile iki kadın yaşıyordu. Bu kadınlar, bu yabancıların evlerine dağılışını ağaçlardan izliyor, güneşin doğuşu altında bir ateşin etrafında uyuyor ve gelişlerinin ne anlama gelebileceğinden korkuyorlardı. Bu yüzden, ormanda kalacaklardı.

"Ta ki on altı yıl sonra, ormanın arasında yaşayan, beyaz saçları kar tanelerinden, gözleri akuamarin taşlardan oluşan meraklı ve inatçı bir genç kız dışarı çıkmaya karar verene kadar..."

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

FALLON

"YERİN ÜSTÜNDEKİ HER GÜN GÜZELDIR, SIZE SÖYLEYİYİM. AMA BURADA Havada beni bile ürperten bir şey var. Belki de fırtına geliyordur, bugün sularda dikkatli olun, tuzlu köpekler. Biliyorum, biliyorum, hiçbir fırtına sizi geri tutamaz. Ama hey, teknenizi ne yüzdürürse yüzdürsün,"- kıkırdamak için durakladı- ***"Ve bunlar Freddy in the Mournin' ile Hollow Headlines'ınız. Cumartesi gününe iyi bir müzikle başlayalım..."*** Freddy, büyükbabamla benim konuşmamı bölerek anons etti.

Büyükbaba mırıldandı, çenesi zorlukla tutunan takma dişlerini kemiriyordu. "Çünkü odanın penceresi doğuya bakıyor. Belki de koridorun sonundaki diğer odaya taşınmalısın," diye cevap verdi ama dün geceki kâbusumun penceremin baktığı yönle bir ilgisi olduğuna pek inanmıyordum.

"Tüm bu saçmalıklara inanmadığımı sanıyordum," dedim şakacı bir şekilde, avuçlarımın arasındaki sıcak kupa ve hâlâ aklımdan çıkmayan kâbusla karşısına otururken.

Büyükbabanın gözleri çift odaklı gözlüklerinin kenarlarından benimkilere çarptı. "Bugün seninle konuşmayacağım."

"Evet, evet." Ekmek kızartma makinesinden çıktığında ayağa kalktım. Ekmeği kabuğunun sıcak kenarlarından kopardım ve bir tabağın üzerine bıraktım. Dün gece scooter'ımı Voodoos'ta bırakmış ve yolun geri kalanını yürüyerek eve dönmüştüm. Kane'in "Morgan'lar Kutsal Deniz bölgesidir" sözleri beynime kazınmıştı. Morgan'lar başkasının bölgesi miydi? Bölge.

Kane o kelimeyi söylediğinde sanki kollarımı birbirine bağlamış gibi hissettim. Omurgamdan enseme doğru bir ürperti sıçradı. Bölge.

Tek bir kelime yol boyunca aklımdan çıkmadı ve dün gece rüyamda umutsuzca silmeyi dilediğim o geceyi gördüm. Kan, siyahlık ve o çocukların on yedi yıl önce bana yaptıklarını anlatan çığlıklar. Başparmağım yüzük parmağımın etrafındaki ruh hali yüzüğümü endişeyle döndürdü.

"Moonshine," Büyükbabamın sesi düşüncelerimi böldü. "Kadeh kaldırıyorum."

Bakışlarımı indirdiğimde tostun çoktan tabağa konmuş, tereyağı sürmemi beklediğini gördüm. Nefesimi bıraktım ve çekmecedен bir bıçak çıkardım. "Ailenin babamın tarafı ve Kutsal Deniz hakkında bir şey biliyor musun?" Kremalı tereyağını tostun üzerine sürerken rahatça sordum.

Büyükbaba sandalyesinde arkasına yaslandı ve kalemini bıraktı, bulmaca henüz bitmemişti. Bitirene kadar masadan kalkmaya caktı.

"Etraftaki pek çok şey hakkında çok şey biliyorum. Neden Kutsal Deniz'i soruyorsun?" Başparmağımdan sıçrayan tereyağını yaladım ve çatalı lavabonun üzerine bıraktım. Ona doğru yürüyerek devam ettim: "Dün gece birkaç kişiyle tanıştım. Biri Morgans'ın Sacred Sea... *bölgesi* olduğuna dair bir şeyler söyledi." Bu kelime dilimden kolayca çıkmıyordu. Sanki boğazımın arkasına yapışmış gibi

Zihnim bu kelimeyi yüksek sesle söylemeyi reddetti.

Kane göz açıp kapayıncaya kadar ilgisizlikten aşırı korumacılığa geçmişti. Bir Kâfirin bana yaklaşmasındansa yere düşmemi tercih ederdi.

Bölge ... kapana kısıldı.

Yerime oturdum ve bir dirseğimi masanın kenarına dayayarak ona göz kırptım. "Bu da ne demek oluyor?"

Yaşlı adam başını eğdi ve pencereden denize baktı, çenesi gıcırıyor ve gıdısı titriyordu. O yorgun gözlerin içinde bir tarih müzesi, sırlar ve komplo teorileri yatıyordu. Bakışları bana döndüğünde kaşları çatıldı. "Şimdiden ne biliyorsun?"

Dudaklarım amaçladığımdan daha hızlı hareket etti. "Sen ne bilirsin ki?" "Önce sana sordum."

İnatçılığı esrarengizdi, hatta komikti ama gülmenin sırası değildi. Birbirimize bakıp durduk, ikimiz de Grimaldis olarak geri adım atmadık.

Ama birkaç saniye sonra önce ben patladım. "Ben küçük bir kızken," diye söze başladım, sonra doğru kelimeleri bulmak, iyice düşünmek için durakladım. Bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve dizlerimin üzerine dökülen yulaf rengi hırkamın dikişini sıktım. "Bütün gün uyur, bütün gece uyumazdım. Marietta bana Ayışığı derdi. Ben de bu yüzden

Ben de öyle. Çünkü '*Ayla birlikte uyur ve uyanırdım*,' derdi." Gözlerimi onunkilere çevirdim, "Bana hikâyeler anlatırdı büyükbaba. Ağlayan Kovuk, İskandinav Ormanı ve Kutsal Deniz hakkında. Bazılarını hâlâ hatırlıyorum, bazıları o kadar belirsiz ki rüya gibi geliyor. Ama ben onların sadece hikâye olduğunu sanırdım. Mektuplarını almaya başlayana kadar hiçbirine inanmadım. Sonra buraya geldim ve Weeping Hollow *gerçektir*. Babam bir cadılar meclisinin parçasıydı! Ve annem... annem, onun hakkında hala hiçbir şey bilmiyorum, ama bu kasaba biliyor. Ben hariç herkes her şeyi biliyor gibi görünüyor. Tek bildiğim, dadımın bana anlattığı masalların belirsiz anıları."

Büyükbabanın sert gözleri benimkilere kilitlendi ve aralarında uzun bir duraklama oldu.

Biz

. "Bana bunun ne anlama geldiğini söyle," diye yalvardım.

"El sıkışan züppelerle takılmamalısın.

"Büyükbaba tükürdü, solgun yanaklarının yerini kırmızı bir renk almıştı. "Hiç heyah bile olmamalısın! Çok fazla soru soruyorsun, tıpkı annen gibi. Ona söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Gerçeği bilmenin getirdiği bir yük var. Ağır ve sakatlayıcıdır ve bir bedeli vardır. Duymaya hazır olmadığın soruları sorma."

"Annem hakkında hiç konuşmuyorsun. Asla önemli bir şey hakkında konuşmak istemiyorsun," dedim ve sesimin teneffüste kenara itilmiş mızımız bir çocuk gibi çıkmasından nefret ettim. "Neden herkes benden bir sır saklıyormuş gibi hissediyorum? Sen ve babam, kimse hakkında konuşmak istemiyor-"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok!" Sesi sertti ve gözleri kocaman açılmıştı. "Tobias seni korumak için götürdü. O aptalın verdiği en iyi karar!"

Büyükbabamın ölmüş babam hakkında kötü konuşması yüzümü buruşturdu. Girdiğim her odada aradığım tek şey onun ruhuyken ölüleri görebilen kızını hiç ziyaret etmeyen bir baba.

Yanağımın içini ısırdım ve *aptalca* yorumun geçmesine izin verdim. "*Kutsal Deniz bölgesi* olmam ne anlama geliyor, Benny?" Bu sefer daha sert bir şekilde tekrarlardım.

-Çocuktan çok yetişkin. Adamdan bir şeyler koparmak için son umudumun bu olduğunu fark etmiştim.

"Nasıl olsa bir önemi yok!" diye bağırdı. "Nedenini bilmek ister misin?" "Neden mi?"

"Çünkü sen bir Morgan olsan da, sen de bir Grimaldi'sin! Yah *benim* kan, *benim* torunum," dedi büyükbaba sonunda ilk kez bir ses tonuyla

yüz hatlarında merhamet pırıltısı, yanakları ve parmakları titriyordu. "Kimsenin bölgesi değil, Moonshine!"

Mini Cooper'ım oturma odasının sokağa bakan penceresinin önünden geçerek dikkatimi çekti.

"Ne oldu?" Büyükbaba rahatsız bir şekilde sordu. Büyükbaba kalkacakmış gibi yerinde kıpırdandığında mutfaktaki küçük masadan kalktım ama ikimiz de kalkmak istemediğini biliyorduk. Bulmaca henüz bitmemişti.

"Sanırım burada biri var."

Oturma odasına doğru yürüdüm, pencereden dışarıyı görmek için boynumu uzatıp garaj yoluna baktım. Arabam çakıllı garaj yoluna park edilmişti. Yalınayak, verandanın basamaklarını sürüyerek indim. Doğudan, Atlantik üzerinden kara bulutlar geliyordu ve hava çiyli ve pusluydu. Bir fırtına yaklaşıyordu.

Gözlerimi kıstım, saçlarımın görünmesini engellemek için elimi gözlerime siper ettim. Mini Cooper, kapı açılmadan önce uzun bir süre garaj yolunda rölantide çalıştı.

Botlar çakılların üzerine indi ve gözlerim siyah pantolon ve paltoyu taradı. Yüzünü bana döndüğünde kalın, buz gibi siyah saçları yaklaşan fırtınayla birlikte dalgalanıyordu. Gözlerindeki sıvı dumanla Julian'ın bakışları tehditkâr rüzgârların arasından benimkilerle buluştu.

Julian Blackwell garaj yolumdaydı.

Kutup soğuğu yanımdan esip geçti ve hırkamı göğsüme doğru çekerek atletimi ve göbeğimi örtmeye çalıştım.

"Burada ne yapıyorsun?" Kelimeler beni terk ederken, sorduğum için kendimi aptal gibi hissettim. Sadece arabamı geri getiriyordu. Tamir ettiği arabayı.

Julian bir eli cebinde, diğer eliyle anahtarlarımı avucunda tutarak patikadan bana doğru yürüdü. Attığı her adımda gözleri benimkilerde kaldı ve asla bedenimden aşağıya, yanımdan ya da etrafımdan geçmedi. Bir kilitlenme. Birkaç santim önümde durdu ve örtülü yüzünü görebilmek için başımı kaldırmam gerekti. Kolayca uzanıp bana dokunabilirdi ama buna gerek yoktu. Yoğun gözleri tenimi delip geçti, ruhumu yakaladı ve nazikçe okşadı. Çılgın illüzyonunun duvarlarının ardında gizlenen bir huzur vardı - içinde dolaşmak istediğim bir harikalar diyarının sahte hapsi. İçinde kaybolabileceğim bir yer.

"Anahtarlarınız," dedi ve soğuk bir bakışla anahtarları aramızda tuttu.

Onları elime bıraktığında avucumu uzattım, fiziksel olarak bana dokunmuyor ve bundan emin oluyordum. Soluk bir nefes şarkısı sonraki birkaç saniyeyi saydı, ikimiz de bir şey söylemiyor ya da hareket etmeye çalışmıyorduk.

Sonra açık kapının içinden cam kırılması gibi bir ses geldi ve Julian'ın gözleri benimkilerden ayrılmadan önce bir kez kırıştı.

Farkına vardığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "*Aman Tanrım, Büyükbaba!*" Ayaklarım hızla hareket etti, basamakları çıktım ve ön kapıdan içeri girdim.

Büyükbabam mutfak zemininde hareketsiz yatıyordu, kırık tabak etrafını sarmıştı ve şapkası saçsız kafasından yere kaymıştı. Gözlerim büyüdü, göğsümü bir panik kapladı.

"Büyükbaba!" Ona doğru koşarak haykırdım. Cesedinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözleri kapalıydı. Benimkiler yanıyordu. Hareket etmiyordu.

Ne yapacağım, ne yapacağım, ne yapacağım... aklım karmakarışık, kalbim dışarıda bir yerlerde kaldı, muhtemelen rüzgarla birlikte gitti.

Julian ortaya çıktı ve büyükbabanın başının yanına çömelip iki parmağını boynuna bastırdı.

"Ondan uzak dur!" Omzunu iterek bağırdım. "Ona dokunma!"

Julian eliyle bileğimi yakaladı ve ben donakaldım. "Hâlâ nefes alıyor," diye düzgünce konuştu, sesi kaba ve kopuktu. "Oraya gidip doktoru arayacağım." Parmakları bileğimde sıkıca duruyordu, bakışları benimkileri tutuyordu.

Julian gözlerini benim paniklemiş gözlerimin arasında gezdirdi, sonra elimi dedemin boynuna götürdüm ve parmaklarımı nabzının üzerine koydum. "Hissediyor musun?"-Büyükbabanın nabzı parmaklarıma hafifçe vurdu ve başımı salladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu, dudaklarım titriyordu- "O iyi olacak. Kalp atışlarına tutun."

Julian ayağa fırladı ve duvardan ev telefonunu kaparak arkamda kayboldu.

"Ben buradayım büyükbaba. Sakın ölmeye kalkma, duydun mu beni?" Sözlerimin arasından gözyaşları fışkırdı ve nabzı kâğıt gibi ince derisinin altındaki iki parmağıma çarparken daha dengeli bir nefes aldım. "Hepsi benim suçum," diye haykırdım beni dinleyenlere. Beni takip eden ruhlara, büyükbabama, Julian'a. "Seni bu kadar zorlamamalıydım. "Seni bu kadar zorlamamalıydım.

seni üzdüm. Çok ama *çok* özür dilerim." Tüm kelimelerim birbiri ardına döküldü. Büyükbabam hastaydı ve çok fazla soru sorduğum için onu çok kızdırmıştım. "Bunların hepsi benim hatam."

Büyükbabanın gözleri kırpışarak açıldı ve dudaklarından hırıltılı bir inilti çıktı. Çabucak yaklaştım. "Bir şeyin yok." Kendine geldiğinde rahatlayarak iç çektim, gözümün kenarından bir damla yaş daha süzüldü.

Büyükbaba yerde kıpırdandı ve şaşkın bakışlarını mutfakta gezdirdi.

"Kımıldama Benny. Doktor geliyor," dedi Julian arkamdan.

Dr. Morley büyükbabanın hayati organlarını ve başını kontrol etmekle vakit geçirdi. Büyükbaba yemek sandalyesinde oturmuş, tezgâhın başından kalkmayan Julian'a dik dik bakıyordu.

Doktor termometreyi Büyükbaba'nın ağzından çıkardı. "Ateşin 100 derece. Sana yatakta kalmanı söylemiştim. Kendini aşırı zorlamaya devam edersen asla iyileşemezsin."

Dr. Morley tuhaf bir şekilde uzun boyluydu. Boyu bir metreye yakındı, bu da onu o güne kadar gördüğüm en uzun adam yapıyordu; iri kemikli bir iskeleti vardı. Ayakta dururken bile diz kapakları şişiyordu, kolları düz olduğunda bile dirsekleri de öyle. Pantolonunun paçaları tam baldırlarına, kolları da ön kollarına denk geliyordu.

"*Palyaçolar*. Başım döndü, hepsi bu," diye mırıldandı büyükbaba. "Bu kadar dramatiğe gerek yok."

"Bir kez olsun onu dinle, büyükbaba."

Yağmur mutfak penceresine çarparken rüzgâr evin etrafında uğulduyordu. Fırtına gelmişti, sabahın geç saatlerinde gökyüzü kapkaraydı ve evin ışıkları titriyordu.

"Yarın," diye başladı Dr. Morley, ayağa kalkarak, "Beni görmeye gelin, böylece ofiste daha fazla test yapabiliriz. Daha donanımlı olacağım." Kaşları birbirine yaklaşmış ve aşağıya doğru inmiş olan dedesine baktı. "Yardım edebileceğim bir şey varsa, çok geç olmadan şimdi yapsam iyi olur."

Büyükbaba dudaklarını sert bir çizgi halinde birbirine bastırdı, tek kelime etmedi.

Dr. Morley gidene kadar değil.

Kapı doktorun arkasından kapanır kapanmaz, büyükbaba kendini daha fazla tutamadı. "Uzuvlar Dükü bir morondan başka bir şey değil."

"Büyükbaba!"

"Yola çıksam iyi olacak," diye mırıldandı Julian.

"Haklısın, gitmelisin," diye bağırdı büyükbabam kaplamalarının arasından. "Ve sen, kâfir. Torunumdan uzak dur."

Julian tezgahı itti ve tek kelime etmeden ya da bana doğru bakmadan yanımdan geçti.

Julian'ın arkasından kapanan ön kapının tıkırtısı yankılandı ve ben de peşinden koşmak için ayağa fırladım.

"Nereye gidiyorsun, Moonshine?" Büyükbaba seslendi. "O dinsizlerden uzak dursan iyi edersin... Blackwell'den uzak dur... Beni duyuyor musun? ... *Aptal kız.*"

Ayaklarım hızla hareket etti. Ön kapıyı açıp merdivenlerden koşarak indim, yağmur üzerime çarpıyor, saçlarımı ve giysilerimi ıslatıyor, sert rüzgâr beni her yönden dövüyordu. Kısılmış gözlerimin arasından Julian'ın başı eğik bir şekilde garaj yolunda yürüdüğünü gördüm.

"Hey, bekle!"

Julian sesimi duyunca döndü. "Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı yağmurun altında, araba yoluna doğru geri yürüyordu. Gözlerim boynunda asılı duran ve ileri geri sallanan silindir kolyeye kilitlendi. "İçeri gir!" Arkamdaki evi işaret etti, gür siyah saçları sırlıslam olmuş ve alnına yapışmıştı.

"Eve kadar bununla mı yürüyeceksin? Hayır, bırakın sizi ben götüreyim!" Rüzgâr şiddetliydi ve giysilerimizi bedenlerimizden ayırmakla tehdit ediyordu,

Saçlarımız kafa derimizden ayrılıyordu. Yağmur etimizi delip geçmeye niyetli bir şekilde içimize işliyordu. Bu halde eve yürümesinin imkânı yoktu. Gök gürledi, ses omurgamda yankılandı ve dudaklarımdaki yağmuru yalayarak ıslak çimlerin arasından geçip heykel gibi durduğu yere doğru ilerledim. Sırlıslam ceketinin altındaki gömlek gövdesinin keskin çıkıntılarına yapışmıştı. Saçlarının uçlarından gözlerinin üzerine yağmur damlıyordu.

"Lütfen, sizi götürmeme izin verin. En azından bunu yapabilirim!"

Julian başını salladı, aramızdaki mesafeyi sildi ve ağzını kulağıma götürdü. Bir süre orada durdu. Kulağımda, buz gibi yağmurun şıpırtısına karışan nefesinin sesini duyabiliyordum. "Seninle görünmektense bu kıyafetle eve yürümeyi tercih ederim." Çukur gözleri benimkilere dikildi ve uzun siyah kirpiklerinden yağmur damladı.

Gözlerim gri bir fırtınanın bulanık resminde donup kaldı, gözümü kırpmadan hâlâ onun sözlerini işliyordum.

Julian başını salladı, döndü ve tepeden caddeye doğru indi.
Ve onun gidişini izlerken yağmur üzerime yağdı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

FALLON

YAĞMUR ÜÇ GÜN SÜRMÜŞTÜ VE DÖRDÜNCÜ GÜN

Kasaba, Kasaba Meydanı ve çevresindeki mahallelerde yaşananları temizlemek için birlikte çalıştı. Çardağın yakınındaki dev kayın ağacından kopan bir dal Hobb's Grocery'nin ön camından içeri girdi ve Agatha ile diğer birkaç kasaba sakini durup bakkal sahibinin bir muşamba çıkmasına yardım etti.

Mina, kasabanın çoğunda olduğu gibi lokantasının elektriği kesilmediği için kahve dağıttı ve ben de Jonah ve Monday ile birlikte çalıştım, bakışlarım Julian'ı arıyordu. Fırtına ilk başladığında eve yürüdüğünden beri onu görmemiştim. Dışarıda kasabaya yardım eden hiçbir Heathen görmemiştim. Ama neden görsünler ki? Monday ve Fable'ın bana anlattıklarına göre, hiç kimse ya da hiçbir şey umurlarında değildi. Onlar acımasız bir kan grubuna sahip soğuk yaratıklardı, ormanda saklanan ve sadece geceleri ortaya çıkan Kâfirlerdi.

Telefon hatları tekrar açıldığında, Dr. Morley'i aradım ve büyükbabamı evden çıkarıp Mini Coop'a girmeye zorladım.

"Bu da ne böyle? Bu bir araba değil, cüceler için bir cenaze arabası," demişti büyükbaba, Dr. Morley'in ofisine giderken yol boyunca arabanın üzerindeki düğmelere bakıp durmuştu. *"Sana gerçek bir cah göstereceğim, Moonshine. Bu,"* diyerek gösterge panelindeki tüm düğmelere dokundu, *"Bu bir oyuncak. Benzin alıyor mu, yoksa güç paketi mi alman gerekiyor? Duvara mı takacaksın? Ölü Bahbie'yi kaldırırken böyle mi hissediyorsun?"*

Dr. Morley, büyükbabamın hafif bir kalp krizi geçirdiğini ve beynine kan gitmemesinin başının dönmesine ve bayılmasına neden olduğunu söyledi. Yanımızda

bir şişe aspirin ve stresi minimumda tutmak için kesin emirler. Virüse gelince, kendi yoluna gitmesi gerekiyordu.

O gece Casper yatağın ayakucunda ağladı, ayaklarımı örten yorganın üzerinde bir ileri bir geri volta attı. Ama gecenin bir yarısı beni bilinçsiz halimden çekip çıkaran kedi olmamıştı. Kapalı gözlerin ardında bir gölgenin beni izlediği titrek bir an vardı. Uğursuz bir sükûnetti. O kısacık anlarda, gözlerim açıldığında beni neyin beklediğine dair dünyevi ya da uhrevi hiçbir *fikrim* yoktu, ama oradaydı. Onu iliklerimde, ruhumda hissedebiliyordum.

Hep en kötüsünü hayal etmiştim. Çarpık bir yüz, alnın ortasından ve gözün üzerinden dikilmiş yırtık bir deri, bir araba kazasından kaynaklanan şekil bozukluğu, bir kurşun yarısından dolayı kafanın bir kısmının olmaması, ölümün en korkunç hali.

Tenimi okşayan bir esinti yüzümün üzerinden geçti. O her neyse, burada benimle birlikteydi. Yalnız değildim ve beni bulan ruhu -hayaletleri-tanımadan hemen önce her zaman olduğu gibi tembel bir dehşet damarlarımda gezindi.

Gözlerimi açtığımda her iki balkon kapısı da aralıktı ve rüzgârla birlikte ileri geri gıcırdıyordu. Büyükbabamın saati merdivenlerin dibinden çalıyordu ve bitene kadar nefesimi tuttum. Atlantik Okyanusu'nun renkleri gece gökyüzüyle birdi, karanlığın sonsuz derinlikleri. Yarım ay mürekkepli suların üzerinde parıltıyor, hükümdar renkleri yüzeyin üzerinde ışıldıyordu.

Balkondan hafif bir çocuk kıkırdaması geldi ve gözlerim sese doğru kaydı. Kırpılmış siyah saçları ve çizgili kırmızı-beyaz gömleğiyle küçük bir çocuk, aramızda asılı duran kabarık perdenin arkasında belirdi. Küçük sesi beni yataktan kaldırdı ve iki çıplak ayağımı da ahşap zemine bastım.

Küçük çocuk güldü ve balkondan fırlayarak en üst basamakta gözden kayboldu. Perdeleri ittim ve aşağı bakmak için balkona çıktım. Gözlerimiz buluştuğunda beyaz saçlarım omuzlarımdan kayarak korkuluğun üzerinden sarktı ve nefesim kesildi.

Çocuk çocuk sayılmazdı, en iyi tahminle üç ya da dört yaşındaydı. Parmaklarım tırabzanın üzerinden merdivenlere doğru ilerledi ve bakışlarımı onunkilere kilitleyerek aşağı indim. Orada durmuş, elleriyle gömleğinin alt kenarını kalçalarına doğru kıvrıyordu. Soluk, yanardöner bir teni vardı ve koyu gölgeler yuvarlak ve hüzünlü kahverengi gözlerini boyuyordu.

En alt basamağı bıraktığımda, kuru dudaklarından kemik kıran bir kıkırdama daha çıktı ve evin etrafından sokağa doğru kaçmadan önce olduğu yerde zıpladı. Onu mahallenin dışına, Kasaba Meydanı'na ve kasabanın karşı tarafındaki Norse ormanına kadar takip ettim ama kendi isteğimle değil. Kendi isteğimle yürüdüm, evet, ama eğer yürümeseydim, küçük çocuğun beni yalnız bırakmayacağına dair bir his vardı içimde. Sıçradı, zıpladı ve gece gökyüzünün altındaki boş sokaklarda geri geri yürüdü. Kolları iki yanında sallanırken, her dönüşünde beni çatlak bir gülümseme karşıladı, çocukça bir oyun zamanı. Şarkı söylüyor, gülüyor ve beni İskandinav Ormanı'nın derinliklerine doğru çekiyordu. *Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildik?*

Giydiği mavi lastik çizmeler çamurluydu ve ormanın başlangıcına ulaşana kadar asfaltta sürüklenirken küçük ayaklarına büyük geliyordu. Çıplak ayaklarımın altında yapraklar ufanıyordu ve o da hızlanarak beyaz huş ağaçlarının arasından zikzaklar çiziyor ve devrilmiş dalların üzerinden atlıyordu.

"Bekle," diye fısıldadım, sadece ince bir pijama ve ona uygun pamuklu bir şortla ona yetişmeye çalışıyordum. Hava sıcaklığı ellilerin ortasına düşmüştü ve orman karanlıkta sanki ağaçlar etrafımda büyüymüş, uzuyormuş gibi inliyordu.

"... Küller, küller," Küçük çocuğun ilahi şarkısını duydum ve ağaçların derinliklerine doğru genç ve oyuncu sesi takip etmeye devam ettim.

Ta ki hayalet ortaya çıkana kadar.

Önümde duran şey karşısında koşmam durma noktasına geldi.

Julian ormanın zemininde oturuyordu, ileri geri sallanırken başı bükülmüş dizlerinin arasında saklıydı. Ölü kuzgunlar etrafına saçılırken kan kusursuz çıplak tenine yapışmıştı. Gözlerim, eli Julian'ın omzunda hızla solmaya başlayan küçük çocuğa kaydı.

"*Hepimiz. Düşeriz. Düşeriz.*" Hayaletin son sözleri bunlar oldu ve sonra eski bir televizyonun kapanması gibi, bir anda titreyerek kayboldu.

Elim boğazımdan göğsüme doğru hareket etti, kısmen hâlâ nefes alıp almadığımdan emin olmak için, kısmen de kendi hareketlerim üzerinde kontrolüm olmadığından. Julian'ın bakışları dizlerinin üzerinden kalktı ve iki ölümcül mermi rengindeki gözleri beni hedef aldı. Ve o anda artık nefes almadığımı anladım. Ciğerlerim ağrımaya başladığında anlamıştım.

Bıçak bir dizinden sarkan parmak uçlarından titrerken Julian'ın gözlerinin etrafında koyu halkalar oluştu, bıçağın keskin ucundan kan damlıyordu. "Ölüm burada," diye fısıldadı, maskesi yoktu ve sadece gölgeler

yüzünü siper etti. "O burada ve ben onu durduramıyorum. *Neden durduramıyorum?!"*

"Julian?" Tek kelime panikle alınan bir nefesin üzerine döküldü.

Yavaşça ayağa kalktı, başı eğikti, siyah pantolonu kalçalarından sarkıyordu, göğsü çıplaktı, yalınayaktı ve solgun huş ağaçları gibi orman zeminine kök salmıştı. Dalları onunla birlikte hareket ediyor, yüzüne gölge düşürüyor, onu koruyor, etten çok ağaç olan bu adama tapıyorlardı.

Siyah ve kırmızı duyularımı işgal etti. Koyu kırmızı kan ellerini boyamıştı. Ölü kuzgunlar ayaklarının dibindeki orman zeminini kaplamıştı; bükülmüş boyunlar, kırık kanatlar, gagalar ve cansız boncuk gibi siyah gözlerden oluşan bir yığın.

Sonra Julian'ın boş bakışları benimkilerle buluştu. Gözlerinin içinde tüm ışıklar sönmüştü. Derin bir boşluk, boş odalar, ıssız gezegenler vardı; ölü bölge. O anda anladım. İsteddiği ya da ihtiyaç duyduğu şey her neyse, onu korkunç bir şeye dönüştürmüştü.

"Evine git," diye haykırdı, sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi, boşta kalan eli gümüş zincirlerin yara izlerinin üzerinde asılı durduğu göğsünü tutuyordu. Kalbinin üzerine kan bulaşmıştı.

Hayalet burada olmamı, buna tanıklık etmemi istiyordu ama ne sebeple? Ona yardım etmek ya da bir sonraki avı olmak için. Her iki şekilde de olabilirdi. Ve yine de, her şeye rağmen, bir adım öne çıktım.

"Julian..." Tekrar bastırdım, geçmeye çalıştım ve gözlerinin derinliklerinde bir şey kıpırdandı - hayat, panik, korku, kuruntulu bir düşünce, kafa karışıklığı ya da tamamen başka bir şey. Tam olarak emin değildim. Ama titriyordu, neden titriyordu? Daha da iyisi... ben neden kaçmıyordum?

Ca-Caw! diye uyardı başka bir kuzgun, ayın önünde parlak kanatlarını çırparak tepemizdeki bir dalın üzerine kondu. Julian'ın gözleri kuzgunun şarkısıyla döndü ve parmakları bıçağın üzerinde sıkılaştı, göğsü ritimsiz bir şekilde kabardı. Yaprakların hışırtısı etrafımızda esiyordu, İskandinav ormanlarının bir tekerlemesi. Kalbimin çarpıntısıyla birlikte çalışıyordu.

Ca-caw, rustle, pound!

Ona doğru attığım her adımda saçlarım etrafımda uçuşuyordu. Kollarımı iki yanımda tuttum. Ayaklarımın altındaki kemikler çatladı ve taze kan kayarak ayak parmaklarımın arasından sızdı, tüyler topuklarıma yapıştı.

O zaman aramızda sadece birkaç santim vardı. Parmaklarım aramızda uzanırken titredi ve ön kolunun üzerine koydum. Çok soğuktu ve Julian dokunuşumdan irkildi, gözleri parmaklarımı kolundan bıçağa doğru kaydırdığım yere sabitlenmişti.

"Bana zarar vermek mi istiyorsun?" Beni bekleyen yanıtı engellemek için dişlerimi dudağıma geçirdim.

Vahşi bakışları benimkilere kaydı ve kaşları birbirine çarptı. "Ne?" Sonra gözleri yumuşadı. "Hayır!" Sanki beni de aynı konuda ikna etmesi gerektiğine inanamıyormuş gibi söylemişti.

Burnumdan uzun bir nefes kaçtı ve bıçak ölüm yığınının üzerine düşene kadar parmaklarım onun üzerinde gezindi. Titremesi benim elimde gevşedi. Üstümüzde yaşayan kuzgun tekrar ciyakladı ve Julian'ın gözlerini kapamasına neden oldu. Diğer elimi çıplak göğsüne bastırdım ve gözleri açıldı. Eli benimkini örttü.

"Kuzgunlar beni rahat bırakmıyor," diye dişlerinin arasından kelimeleri ısırdı. "Neden beni hiç yalnız bırakmıyorlar?"

Ağaçlar yine onunla birlikte hareket ediyor, yüzüne gölgeler düşürüyordu. O kadar yakındım ki, karanlık kulesinden ve gözlerindeki dumanı tüten silahtan başka bir şey göremiyordum. Kanlı elini kaldırdım ve boynuma doğru çektim, sonra kaygan, soğuk parmaklarını nabzıma bastırdım, büyükbabam bayıldıktan sonra sakinleşmem için bana gösterdiği gibi. Böyle korkunç anlarda nasıl sakinleşeceğimi bildiğim tek yol buydu, onun sayesinde. Sertleşmiş duruşu gevşedi, nefes alış veriş düzeldi.

Julian parmaklarını boğazıma doladı, başparmağı çenemin altında duruyordu. Gözlerimi kapattım. Beni öne doğru çekti. Dudaklarımda serin bir nefes dolaştı. Sonra dudaklarım titredi.

Julian'ın alını benimkine düştü ve başını eğdi. "Bana bakma," diye fısıldadı ağzımın içine, yüzümün yan tarafını kavradı, dudakları ayırık dudaklarımın üzerinde gezindi. "Ne yaparsan yap, bana bakma."

O bu sözleri söyler söylemez, gözlerim kırışıarak açıldı.

Ciğerlerimdeki tüm oksijen çekildi ve karanlık beni bütünüyle yuttu. Dehşet beni kesip açtı, kabuk bağlamış ama hep orada olan yaralarımı deşti. Aniden etrafımı saran duvarları pençelerken bir çığlık boğazımı yırttı. "Julian!"

Kuyu. Artık ormanda değildim. Julian gitmişti. Gözlerim panik içinde etrafımda dolaştı.

Kapana kısıldım, kapana kısıldım, kapana kısıldım.

Avuçlarım tuğlaya çarptı. Etrafımdaki her yer tuğlaydı. Bu panik içimde patladı ve her taraftaki duvarları çılgınca tırmaladım. Tepedeki küçük açıklıktan dolunay ışıldıyordu. Dizlerime su doluyordu. Duvarları tırmalamaya ve tırmalamaya devam ettim.

çıkış yolu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken tırnaklarım kırıldı. Boğazım düğümlendi. Parmak uçlarım çığ ve kanlıydı. Ama dışarı çıkmak zorundaydım.

"YARDIM EDİN!"

Dişlerim takırdadı, uzuvlarım kasıldı, tüm varlığım yaz gecesinin korkunç sıcaklığında sıcak kuyudan kaçmak için çaresizce çırpındı.

"JULIAN!" Tekrar çığlık attım, sanki nefes boruma cam parçaları saplanmış gibi boğazım yanıyordu.

"... sabah sekizde acil bir Belediye Binası toplantısı yapılacaktır. Her zaman olduğu gibi, herkes davetlidir. Sen hariç, Jasper Abbott. Sen hoş karşılanmıyorsun."- Freddy kıkırdamak için durakladı- ***"Ve bunlar da Freddy ile Yas Tutarken Hollow Manşetleriniz. Perşembe gününe iyi bir müzikle başlayalım ve unutmayın cadılar, gece 3'ten sonra kimse güvende değildir..."***

Yatağımdan irkildim, titriyordum ve dehşete kapılmışımdım. Soğuk bir çiy, kaygan tenimi kaplamış, çarşaflar yarıya kadar yere savrulmuştu. Yükselen güneşle birlikte mavi suların üzerinde kan turuncusu girdaplar çizerek gökyüzüne yayıldı. Casper gardıroptan yatağın üzerine atladı ve yanıma, kalçama uzandı.

Başımı yastığa koydum. "Bu sadece bir rüyaydı," diye kendimi ikna ettim, bir elim hızla atan kalbimi koruyordu. "Hepsi bir rüyaydı."

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

FALLON

BELEDİYE BINASI, BELEDİYE MEYDANI'NDAKİ EN BÜYÜK BINAYDI.

girişin karşı ucunda, çardağın arkasında. Beyaz Saray'ın minyatür bir versiyonu gibiydi; büyük beyaz sütunlar, siyah plantasyon panjurlar ve ana girişin yan tarafındaki kavisli bir kapı, katlanır sandalyelerin bir podyumun önünde sıralandığı geniş bir odaya açılıyordu.

Kasabanın insanları birbiri ardına içeri girerek odayı Mina Mae, Dr. Morley, Agatha Blackwell gibi tanıdık yüzlerin yanı sıra henüz tanışmadığım, sadece tesadüfen gördüğüm yüzlerle doldurdu.

Jonah ve Monday'in yanına oturdum.

Jonah gelmemizin zorunlu olduğunu söylemişti. Üçümüz odanın ortasındaki sıranın sonuna oturduk. Konuşmalar alçak tavanda yankılanıyordu ve ben oturduğum yerde döndüğümde Hollow Heathen'ların kollarını önlerinde sıkıca kavuşturmuş bir şekilde arka duvarda durduklarını fark ettim. Julian'ın gözleri hiç şaşmadı ve ileriye sabitlendi, ancak bakışlarımla gerilirken kollarındaki damarlar sanki hareketsiz ve odaklanmış kalmak için mücadele ediyormuş gibi patladı.

Gözlerimi her kapattığımda, rüya bana geri geliyordu. *Hayalet-Julian*. Siyah buz ve *frenk* üzümü rengi-Julian. Ölüm alametleri ve *ağaçlar-Julian*. Karanlık ve kötü ormanda tenimize yapışan kan ve siyah tüylü kanatlar-Julian, Julian, *Julian*.

Bir rüyada ne kadar gerçek olabilirse o kadar gerçektir ya da bir rüya ne kadar gerçek olabilirse o kadar gerçektir. Saçma sapan şeyler aklımdan geçerken, her şey bir şekilde bana mantıklı geliyordu. Soğuk parmak uçlarını boynumda, nefesini dudaklarımda ve beni ondan koparan dehşeti hâlâ hissedebiliyordum. Bunu durdurmak, kendimi bu anıdan kurtarmak mümkün değildi. Julian

Şimdi orada, benim kötücül hayalimde yaşıyordu ve onun hiçbir fikri yoktu. Zihnimde yürüyen her neyse, onunla tek başıma yürüyordum.

Tahtaya vuran tokmağın çıkardığı belirgin bir ses başımı öne doğru eğmeme neden oldu. Kürsünün önünde, kestane rengi peruğu mükemmel bir şekilde yana taranmış yaşlı bir adam duruyordu.

"Başlıyoruz," diye duyurdu göz kamaştırıcı bir otoriteyle. Konuşmalar onun önünde bir anda kesildi. "Bu toplantı olgunlukla ve saygıyla ele alınacak. Geçen ay yaşananların tekrarlanmasına izin vermeyeceğim."

Jonah ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bu Augustine Pruitt, kasabayı yöneten Tarikat'taki dört kişiden biri. Onları düzenleyiciler olarak düşünün." Başımı sallayarak gözlerimi Bay Pruitt'ten ayırmadım, o devam ederken yaklaşan olaylardan, Weeping Hollow'daki h a b e r l e r d e n ve fırtına sonrasından bahsetti. Odada bir dizi inleme, ooh ve aah sesleri yükseliyor, insanlar katılsalar da katılmasalar da onun her sözüne tepki gösteriyorlardı. Adam anlaşılabilir bir duruşla ayakta duruyor ve lacivert blazer ceketinin altına bir süveter yelek giyyordu. Bilge hatlara sahip yakışıklı bir adamdı.

Ağzının ve gözlerinin kenarları kırışıyordu.

Bay Pruitt'in yanında daha önce hiç görmediğim bir kadın olan Agatha Blackwell ve gözlerinin üzerinde siyah elmaslar olan plastik beyaz bir pandomim maskesi takmış ve siyah dudaklarının üzerine ince, boyalı bir bıyık bırakmış bir adam duruyordu. Tel tel sarı saçları, uzun siyah trençkotunun içinden dışarı taşan kemikli omuzlarına dökülüyordu.

"Kim o?" Bay Pruitt'in yanındaki tuhaf yaratığı başımla işaret ederek Jonah'ya fısıldadım.

"Bu Clarence Goody. O da Agatha Blackwell ve Viola Cantini ile birlikte Tarikat'ta."

Konuşma kasabalılar arasındaki küçük meselelere dönüşmüştü ve Hobb's Grocery'nin sahibi Bay Pruitt tarafından çağırıldıktan sonra kalabalıktan ayağa kalktı.

"Dükkânımın vitrini konusunda ne yapacaksınız?" diye seslendi öfkeyle ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Masrafları kasabadan çıkmalı! O fırtına camımı patlattı ve envanterimin dörtte birini ıslattı! Bu konuda ne yapacaksın, Pruitt?"

Jonah sessizce kıkırdarken omuzları yanımda sarsıldı. "Gus Hobb cimrinin tekidir. Her zaman kasabaya ödeme yaptırmanın bir yolunu bulur. Bilirsiniz, pazar çok *önemli* olduğu için." O yine kıkırdarken kasabanın geri kalanı

tartışmaya ilgi duyuyor, gözlerini deviriyor ve odanın içinde birbirlerine bakıyorlardı.

Bay Pruitt sinirlenerek, "Otur, Gus," dedi. "Kasabanın aidatını iki ay geciktirdiğini hatırlatmama gerek var mı? Geri kalan aidatları ve kırık camı ödeyeceksin. Borcunuzu ödeyene kadar market kapalı olacak. Gelecek hafta gelecek kamyon doğu kanadına kurulacak. Yiyecek masraflarını kasaba karşılayacak ve alınan para kasabaya geri dönecek. Sana en iyi tavsiyem, *Gus*, işlerini toparlaman, yoksa bu anlaşma kalıcı hale gelecek."

Gus'ın yüzü olgunlaşmış bir elma kadar kızardı. "Bunu yapamazsın!" Pruitt onu görmezden geldi. "Kabul edenler '*Evet*' desin."

Kasaba hep birlikte gülümseyerek ve birkaç kahkaha atarak "Evet" dedi.

"Sıradaki işimiz," diye devam etti Pruitt ve Gus, arkasından boş tehditler mırıldanarak Belediye Binası'ndan topallayarak çıktı.

"Sahil şeridinde bir Kâfir vardı!" diye bağırdı arkamdan bir kadın. "Onlardan biri her zaman sabahın erken saatlerinde kayalıkların etrafında dolaşır."

Julian. Arkama döndüm, büyükbabamın komşularından biri parmağıyla odanın arka tarafında duvara dayalı duran dinsizleri işaret ediyordu. Kâfirlerin hiçbiri en ufak bir duygu belirtisi göstermiyor ya da duruşlarında bir bozulma olmuyordu. Julian uzak durdu.

Augustine Pruitt kenara çekildi ve boyalı pandomim maskeli uzun boylu adam Bay Goody'nin kürsüye çıkmasına izin verdi.

"Hangisi?" diye sordu, sesi bas gitara benziyordu.

"Hangisi olduğunu bilmiyorum, Tanrı aşkına. Hepsi aynı görünüyor!"

"Hangisi olduğunu bilmiyorsan, emin misin?"

Kâfir olduğuna hiç şüphe yok mu? Augustine'in oğlu Kane de olabilirdi" - Bay Pruitt bir adım öne çıktı ve Bay Goody elini kaldırdı- "ya da Dolores Claiborne, Jasper Abbott ya da Mournin'deki gizemli Freddy?" Sanki sıraladığı isimler gülünçmüş gibi insanlar topluca güldüler. "Irene, biliyorsun ki izinsiz giren kişiyi teşhis edemezsen yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Onu nasıl teşhis edebilirim ki?" diye karşılık verdi Irene adındaki kadın. "Norse Woods bizim kıyılarımızdaydı! Bundan eminim!" Kalabalık etrafa bakındı, fırtına öncesi sessizlik. "Muhtemelen doğu yakasındaki topraklarımıza büyü yapmaya ya da meclisimizden kadınları almaya geliyor. Tıpkı İskandinav cadısı Freya'nın Tobias'ımızı aldığı gibi. **BAŞPAPAZIMIZ!**" diye sıkılmış dişlerinin arasından konuştu ve kalabalık tepki göstermeye, başını sallamaya, onaylamaya başladı. Midem bulandı, bakışlarım

bir çılgınlık içinde fırladı. "Geliyorlar! aresizler ve hepimiz endişelenmeliyiz! Calla'nın aç kurtları gibi sadece alacaklar, alacaklar ve *alacaklar!*" Kadın öfke dolu gözlerini odanın içinde gezdirerek halkını uyardı. "Sözlerime kulak verin, kaos patlak verecek, düzen parçalanacak ve kalkan düşecek. *Hepimiz* mahvolacağız!"

Kadının sesi tüm odaya yayıldı ve kasaba halkını ateşledi. Odanın yarısından fazlası onun ateşini besledi, endişelerini ve teorilerini benzin ve meşale gibi dile getirdi. İskandinav Ormanı'ndan gelen geri kalanlar ise onların sataşmalarından ve tehditlerinden etkilenmeden hareketsiz bir şekilde oturuyordu.

"Otur yerine, Irene!" Bay Goody bağırdı, kalabalık arasında kargaşa çıkarken tokmağını kürsünün üzerine defalarca vurdu. "Sessizlik!" diye bağırdı bu kez, sarı saçları omuzlarının üzerinde titriyordu. Kimse onu dinlemedi.

Odanın yarısı ayaktaıdı ve parmaklarıyla her yönü, Hollow Heathen'ları, odanın sol tarafındaki insanları işaret ediyordu. Ama İskandinav Ormanı'nın insanları metanetlerini koruyor, yüzlerindeki boş ifadeler sabitleniyordu. Annem ve babamdan bahsedilmesi zihnimi boğdu, düşünemiyor, konsantre olamıyordum. Tek yapabildiğim, gözlerimi insanların yarısının gözlerindeki korkuya, diğerlerinin gözlerindeki boşluğa dikmekti.

"O bendim!" Julian öne doğru bir adım atarken sesi odanın içinde gürledi. Oda sessizleşti ve insanların kolları şaşkınlıkla iki yana düştü. Julian dikkatini Irene'e verdiğinde diğer Heathen'ların bakışları hiç kıpırdamadan ileriye dikildi. "İiniz rahat olsun, kadınlarınızı istemiyoruz," dedi kesin bir ifadeyle, gözlerini bana çevirdi, sonra tekrar Irene'e çevirdi. "Biz kendi kadınlarımıza sadık kalırız. Okyanusa gelince, beni çağırđı ve ben de dinledim."

"Yalanlar, seni canavar," diye tükürdü Irene.

Kane sanki bir kilise ayinindeymiş gibi giyinmiş bir halde odanın önünden ayağa fırladı ve kalabalığın karşısına geçti. "Julian Blackwell Fallon Morgan'ın peşine düştü," diye ekledi. "Ve ben müdahale ettiğimde gölge kanını bana karşı kullandı."

Oda fısıltılarla çınladı ve tüm gözler üzerime çevrildi. Bakışlarının sıcaklığı buz gibi kanımı lav haline getirirken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Ne olduğunu anlayamadan Julian'a baktım ama Julian'ın duruşu değişmemişti ve sakindi. Kane'in babası olduğunu öğrendiğim Augustine Pruitt, atık kaşlarıyla Bay Goody'nin yanına geldi.

"Bu doğru mu?" diye sordu, gözleri Julian ve benim aramda geziniyordu.

"Ben... Ben..." Herkes bana doğru bakarken sözlerim şakalaşma arasında kayboldu.

"Ne derseniz deyin, ama bu suçlama en iyi ihtimalle zayıf," diye alay etti Julian başını eğerek, ses tonunda zehir vardı. "Kız bir Flatlander, değil mi?" Kane ön taraftan homurdandı ve Julian devam etti, "Bir Morgan'ı arzulamanın saçmalığından bahsetmiyorum bile. Bilmen gerekiyorsa, Norse Woods ahlakı temsil eder ve ben de -bir *canavar*- belli bir zevke sahibim. Bu kız Norse Woods'un zamanına ya da ilgisine değmez. Ve evet, şövalyelikten suçluyum. Kane'in egosu onu aşağı çektiği için çaresiz kızın yere düştüğünü görmeye dayanamadım."

Ve onun sözleriyle keskinleşen bir bıçak beni bilinmeyen, hissedilmeyen yerlere doğru bükte. Bu diğerlerinden farklı bir acıydı. *Neden böyle acıyordu?*

Kane aceleyle öne doğru bir adım attı. "Sen-"

"Bay Goody," diye araya girdi Julian, Kane'in sözünü keserek. "Bir yanlış anlaşılma yüzünden panik yaratmaya gerek yok. Daha önemli konulara geri dönelim, örneğin kamyon gelene kadar sakinlerin bu hafta tadını çıkarması gereken yiyecek istihkakları gibi."

"Katılıyorum," dedi Bay Goody ve tokmağını kürsüye vurarak konuyu tartışmaya kapattı. Pruitt konunun ele alınış biçiminden rahatsız olmuş bir şekilde başını salladı, ancak birkaç dakika sonra omuzlarını dikleştirdi ve düşüncelerini geri yuttu. "Bu toplantı sona ermiştir."

İnsanlar toplantının sonucundan tatmin olmamış bir şekilde ayağa kalktı ve etrafımda toplanıp çıkışa doğru yönelirlerken ben yerimde oturmaya devam ettim. Toplantı sırasında iki şey öğrenmiştim. Bir: Gördüğüm rüyadan, paylaştığımız o andan sonra Julian'ın etrafında olmaya dayanamıyordum. Zihnimde, bana karşı savunmasızdı ama yine de karanlık ormanı ve ona musallat olan karanlık şeyleri kontrol eden çok karanlık bir ruhtu. Ama bugün ortaya çıkan Julian tamamen başka biriydi, mesafeli ve nüfuz edilemezdi.

İki: Babamın Kutsal Deniz'in Baş Rahibi olduğunu duymak. Eski nesil ona çok değer verir, saygı duyar, bir zamanlar onu örnek alırdı. Ben bu dünyaya gelmeden önceki bir zaman. Ve annem... Babama aşık olmanın nesi bu kadar korkunçtu? Neden ondan nefret ediyorlardı?

Babam annem hakkında nadiren konuşurdu. Benimle konuşacak kadar bile eve gelmiyordu.

Babam güçlü İtalyan burnu, parlak siyah saçları ve parlak mavi gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Evde olduğu zamanların çoğunu garajda model uçaklarla uğraşarak geçirirdi. Neredeyse her gün, çok sevdiği hobisi için sipariş ettiği parçalarla dolu kutular gelirdi. Marietta ve ben kutuları garaj kapısının önüne yığar, onlar da benim gibi aylarca onun dönmesini beklerdik. Sonra o döndükten sonra daha da uzun süre ortadan kaybolurdu.

Onları inşa etmeyi bitirdiğinde beni tarlaya götürürdü. Orada uzun otlar bacaklarımı gıdıklarken geçirdiğimiz tek baş başa zaman buydu. Ağaç ya da insan yoktu, sadece kilometrelerce uzanan bir arazi ve berrak Teksas gökyüzüne bakıyorduk. Birlikte, güneş battıktan çok sonra uçağı uçururduk. Sözlerini kendine saklardı, kilit altında tutardı. Neredeyse hiç ortalıkta görünmezdi ama uçtuğu zamanlarda ortalıkta olurdu - onda bir hayat kıvılcımı gördüğüm tek zamandı bu. Diğer tüm zamanlarda, uzak anılara hapsolmuştu, aklı hep başka bir yerdeydi. Benim var olmadığım bir yerde.

Nadiren de olsa, geceleri talaş ve motor yağı kokusuyla odama gelir ve yatağımın yanına otururdu. Annem Freya hakkında konuştuğu tek zamandı. Nasırlı parmakları tereddütle beyaz buklelerimi alnımdan iterken ağlıyor, mutsuzluğu için özür diliyordu. Bundan kurtulamamasının kendi suçu olduğunu söylemişti. Onsuz yaşamının bu yavaş ve acılı ölümünün dayanılmaz olduğunu ama devam etmek zorunda olduğunu çünkü bir söz verdiğini söyledi.

Pazartesi günü, "Jonah bizi bugün için serbest bıraktı ama çağrı cihazlarımızı yanımızdan ayırmamamızı söyledi. Hadi alışverişe gidelim." Odayı taradım. Jonah çoktan gitmişti, Julian çoktan çıkmıştı ve oda neredeyse boştu, sadece kapılarda dedikodu yapan birkaç kişi vardı. "Fallon, hey," parmağını önümde şıklattı ve gözlerimiz kilitlendi. "Batıl İnançlara Meydan Okuma Günü, hatırladın mı? Yaklaşık üç hafta sonra ve biraz daha beklersek her şey tükenecek."

"Önce Benny'yi kontrol etmem gerek, iyi olduğundan emin olmalıyım." Büyükbabamın etrafta dolanmamdan nefret ettiği kadar onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordum ama bir şey olursa ve yardım etmek için orada olmazsam kendimi affedebilir miydim bilmiyordum. Fırtına sırasında pek iyi durumda değildi. Bu sabah yatağından kalkmasına izin vermemiş, evden çıkmadan önce kahvesini ve gazetesini başucuna koymuştum.

"Evet, elbette," diye başını salladı Monday, "Git ve onu kontrol et, sonra da otuz dakika sonra çardakta buluşalım. Sizi bekleyeceğiz."

Sabahın geç saatleriydi ve büyükbaba, bitmiş bir bulmaca ve yanında boş bir kahve fincanıyla yarı uykudaydı. Güneş gökyüzünde yükseklerle yerleşmiş, kırıksık yüzüne ışık saçıyordu. Perdeleri kapattım ve katlanabilir komodini temizlemek için döndüm.

"Bırak gitsin, neden yapmıyorsun?" diye mırıldandı titrek nefesinin altında.

"Aç mısın?" Buzdolabında hâlâ Mina'nın bir gün önce fırtına geçtikten sonra bıraktığı çorbadan kalanlar vardı ve Dr. Morley'nin eve uğradığı haberi yayılmıştı. "O çorbayı ısıtabilirim." Tepsi masasının üzerinde duran kalemin ucu kırılmıştı ve gözlerimi mini masanın karşısındaki karmakarışık gazeteye diktim. Derin, koyu halkalar halinde, ay evreleri takvimi o kadar sert daire içine alınmıştı ki kalem

kağıdı delip geçti.

"Chowdah isteseydim şimdiye kadar kalkmış olmaz mıydım sanıyorsun?" diye itiraz etti. "Lanet olası chowdah'ı istemiyorum, Moonshine."

Yanağımın içini ısırdım ve masayı topladım, gazeteyi kolumun altına sıkıştırdım ve bir elimde kahve fincanını, diğesinde kullanılmış mendil paketini tuttum. Kapıya ulaşmadan önce arkamı döndüm. "Biliyorsun, Benny. Fazla bir şey istemiyorum. Buraya kadar geldim, hiçbir soru sormadan seninle ilgilenmek için can atıyorum. En azından bana saygılı davranabilirsin."

"Kaç kere söyledim bilmiyorum, gelmeni ben istemedim. En başından beri gelmeni istemedim!" Gözlerinde öfke ve soğukluk vardı.

Gözlerimin arkasına binlerce iğne batarken kalbim göğsüme çarptı. Ama adamın önünde ağlamayacak ya da onun stresini artırmayacaktım. Bunun yerine kapıyı kapattım, arkama yaslandım ve içimdeki tsunamiyi zapt ettim. Boş kupa elimde titriyordu ve elimi sabit tutmaya zorlayarak aşıya baktım. *Sakin ol, sakın ol, sakın ol ...*

Ne zaman büyükbabam beni burada istemediğini hatırlatma fırsatı bulsa, kendime onun sahip olduğum tek aile olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum, aynı şey onun için de geçerliydi. Zalim dış görünüşünün ötesinde, onun da beni burada istediğini biliyordum. Neden bunu itiraf edemiyordu?

Fincanı lavaboya koydum ve gazeteyi diğleriyle birlikte pencere pervazına yığmaya başladım ki belirli bir tarihin etrafındaki daire dikkatimi çekti.

EKİM AYININ İLK GÜNÜNDEN İTİBAREN İKİ DOLUNAY
GERÇEKLEŞECEK.

Yılın nasıl geçtiğine bakılırsa, bu Ekim ayının sihir, cinayet ve çılgınlıkla dolu olmasını bekliyoruz.

Dolunaylar nezaket gösterebilir, lanetleyebilir ya da gömülmüş gerçekleri açığa çıkarabilir.

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

FALLON

OH MY STARS BUTİK ŞEHRİN DOĞU YAKASINDA YER ALIYORDU

Square, Sullivan ailesine ait. Voodoos Bar'ı ziyaret ettiğimde Fable ile hemen kaynaşmıştık ama diğer iki kız kardeş Ivy ve Adora ile tanışmamıştım.

Üç kız kardeşin yaşları arasında bir ya da iki yaş fark vardı, üçü de kendilerine özgü, zıt şekillerde güzel ve büyüleyiciydi. Ivy en büyükleriydi, kömür karası saçları omuzlarında keskin bir açı yapıyordu. Fable en küçüğüydü, açık kahverengi teni ve kestane rengi saçları omuzlarının etrafında toplanıp beline kadar uzanıyordu. Adora ortancaydı, karahindiba ve bal rengindeki dalları bronz teninden aşağı süzülüyordu ve geldiğimden beri benden en uzak duran oydu.

Parlak zemin elle boyanarak morlar, maviler ve siyahlardan oluşan girdaplı bir galaksiye dönüştürülmüş, duvarlar ve tavan ise canlı ve parlak bir beyaza boyanmıştı. Giysiler ve elbiseler gümüş çubuklardan sarkıyor, mağazanın duvarları boyunca uzanıyor ve ortalarında ayakkabıların, maskelerin ve kostüm takılarının sergilendiği dairesel masalar bulunuyordu.

Botlarımın topukları fayanslarda yankı yaptı. "Zemin muhteşem."

"Öyle, değil mi?" Adora birleşik ellerini göğsüne doğru çekerek iç geçirdi.

"Fable iltifatlardan pek hoşlanmaz ama o gerçek bir *sanatkârdır*." Parmaklarının ucunu öptü ve parmakları havada açıldı.

Fable gözlerini devirdi ve bu vardiyada çalışmak zorunda olduğu için tezgâhın arkasından başını salladı. "Sadece iltifatlara pek iyi yanıt vermiyorum," diye düzeltti. "Bu onları kabul etmediğim anlamına gelmez."

"İnsanlar bu Batıl İnanç Günü'nde ne giyiyor ki?"

"Bu meydan okuyup okumayacağınıza bağlı. Eğer karşı gelersen, evrenin seni görememesi için bir maske takarsın," dedi Monday ve önünde, omuzlarında benimkine benzer çiviler ve sivri uçlar olan siyah bir deri ceket tuttu. Başını yana eğmişti, dudaklarının arasından bir lolipop çubuğu çıkıyordu. "Eğer meydan okumuyorsanız, temelde sadece içiyor ve batıl inançlardan kaçınıyorsunuz demektir. Ama maskeli insanlar seni yakalamaya çalışacak, onları kırmaya zorlayacaklar."

"Maske takıyorum," diye ekledi Fable. "Geçen yılın tekrarını yaşamayacağım."

"Geçen yıl çok iyiydi," diye gülererek katıldı Ivy. "Hatırlıyor musun?" Adora'nın yüzüne döndü, düz siyah saçları karanlık bir fırtına gibi yanağını tokatlıyordu. Adora koluna başka bir gömlek geçirirken dalgınca başını salladı. Henüz bir şey bulamamıştı. "Maske takmayanları batıl inançlara karşı çıkmaya zorluyorsun. Fable..." gülme krizini yatıştırmak için durakladı, "Gecenin sonunda Fable o kadar sarhoştur ki, ben bardağını değiştirdikten sonra bir yudum suyla kadeh kaldırdı. Ve en kötüsü de? Çılgın Jasper Abbott'la beraberdik."

Monday, Adora ve Ivy yüksek sesli bir kıkırdamayla öne atıldılar. Fable yapmadı.

"Çok üzgünüm, Jasper. Ben yapmadım. İsteyerek yapmadım," diye alay etti Ivy Fable'la ve bir yıl önce olanlarla.

Fable bir parmağıyla havaya bastırarak, "Ve şimdi ona bir bakın," diye işaret etti. "Oh, dur. Adam hâlâ hayatta," dedi Adora.

"Anlamıyorum."

Monday, "Birine ölüm dilemediğiniz sürece su ile şerefle yapmazsınız," diye açıkladı. "Sadece bir maske alın. Daha iyi olacaksınız. Kimse seninle uğraşmaz." Orta masadan bir Greko-Romen maskesi aldı ve bana uzattı. "Bu sana yakışır."

Gümüş rengindeydi, kenarları ve gözleri boncuklu bir tasarıma sahipti. "Sanırım maske takıyorum o zaman." Bir yıl önce kendime Ağlayan Kovuk'ta olacağımı, büyükbabama bakacağımı ve Batıl İnançlara Meydan Okuma Günü için bir maske seçeceğimi söyleseydim, buna asla inanmazdım.

"Ah, çok kötü." Adora sinsi bir gülümsemeyle soluk soluğa kaldı. Uzun sarı saçları bir omzunun üzerine dökülürken, kolundaki kıyafetleri kaydırdı. "Buna uygun mükemmel bir elbisem var."

Siyah deri elbisem tenime yapışmış halde aynada kendime bakarken Adora soyunma odasının perdesinin dışında bekliyordu. Bu bir

Kep yakalı, etek ucu kalçamın üst kısmına denk geliyordu ve kolları kapalıydı. Giyebileceğim bir şeydi, ama asla küçük bir kasaba festivaline gitmezdim. Döndüm ve arkamdaki fermuara uzandım.

"Fazla giyinmiş olmayacak mıyım?" Adora perdeyi yana itip arkasından kapattığında perdenin arkasından seslendim. Aynada arkamdan yürüdü ve beyaz saçlarımı bir omzumdan çekip diğer omzuma dökerek belime kadar indirdi.

Fermuarın sırtımdan çekildiğini hissettim. "Biliyor musun Fallon," diye başladı, yeşil gözlerini aynada benden ayırmadan. "İçimden bir ses başının belaya gireceğini söylüyor. Özellikle de bu elbisenin içinde." Ama yüzünde gülümseme, ses tonunda mizah yoktu. Nefesi boynuma çarparken fermuar yavaşça sırtımdan yukarı kaydı.

"Pek sayılmaz," demeye çalıştım ve daha fazlasını söylemek istedim ama odadaki hava giderek yoğunlaştı. İkimiz için de çok küçüktü, çok kapalıydı. Sivri kırmızı tırnakları kolumun üzerinde gezinirken dudaklarım birbirine yapıştı.

Zayıf ve inançsız bir gülümseme Adora'nın dudaklarını büzdü. "Her ne kadar bundan nefret etsem de, bizden biri olmak zorundasın."

Yutkundum. "Neden nefret ediyorsun?" Beni tanıımıyordu. Üç kız kardeş arasında beni tanımakla ilgilenen tek kişi Fable'dı. Adora bugüne kadar benimle hiç konuşmamıştı.

"Çünkü Kane'le birlikte olmam gerekiyordu."

"Ama ben Kane'in tipi değilim, bunu kendisi de söyledi." Yüzümü ona döndüm. "Endişelenecek bir şey yok, Adora." Julian Blackwell düşüncelerimin çoğunu kapladığında zihnimde başka kimseye yer kalmıyordu zaten.

Tamam, tüm düşüncelerim.

Rüyadan kurtulamadım. Çok gerçektir, çok gerçek. Ve bu gece, bunu kanıtlamak için İskandinav ormanına geri dönüyordum.

Adora'nın parmakları kalçalarımın saplanarak beni o ana geri çekti ve arkamda kalarak göğsünü sırtıma bastırarak beni öne doğru sabitledi.

"Önemli değil. O seni seçecek. Senden tek istediğim tüm flört ve yakınlığı benden uzak tutuyor. Bunu görmek istemiyorum." Sözleri bir buzdağı gibiydi. Sert ve soğuktu ama duygularının suları altında yavaş yavaş eriyordu. Bana gelen hayaletlerin yüzlerinde gördüğüm kalp kırıklığının aynısını yansıtıyordu.

"Adora, benim hakkımda yanlış düşünüyorsun," diye onu temin ettim. "Hayır, tatlım. *Bizim hakkımızda* yanlış düşünüyorsun."

Ve böylece Adora perdenin arkasında kayboldu ve beni soyunma odasında yalnız bıraktı.

Büyükbabam kucağında Stephen King'in *Lisey'nin Hikâyesi* kitabıyla koltuğunda uyuyakalana kadar bekledim. Kapıyı arkamdan sessizce kilitleyip scooter'ı sokağa sürmeden önce araba yoluna doğru yürüdüğümde saat gece yarısını çeyrek geçiyordu. Onu uyandırmak istemedim.

Eğer içgüdülerim doğruysa, ölü kuşlar hâlâ ormanda bir yerlerde yığılı olacaktı, bu da geçen gece olanların bir rüya olmadığını kanıtlıyordu ve gerçeği öğrenene kadar bu işin peşini bırakamazdım.

Sokaklar kalabalıktı ve tüm dükkânlar açıktı. Lamba direkleri meydanın üzerinde loş bir sarı renkte parlıyordu. Çocuklar çimlerde oynuyor, liseliler çardağa yayılmış, ben scooter'la geçerken onları izliyordu. The Bean'in elmas camlı penceresinden, Sullivan kardeşler, Monday ve cadılar meclisinden adamlar köşedeki masanın etrafında toplanmış, kupalarından içiyor, gülümsüyor, gülüyor ve ... ait oluyorlardı.

Cenaze evinin arkasına park ettim ve ormana girdim, çaresizdim ve cevapları bulma görevim vardı. Deli olmadığımı kanıtlamak için.

Ormanın üzerine ürkütücü bir sessizlik çöktü ve gölgeler rüzgârın zorlamasıyla ağır ağır kıvrıldı. Karanlıkta attığım her adımda yapraklar ve çam iğneleri botlarımın altında çatırdıyor, tek ışık siyah gökyüzündeki takımyıldızlar oluyordu. Uzun süredir yürümüyordum ama ağaçların arasında derinlere indikçe Norse Words'ü sıralayan evlerin ışıkları soldu.

Bir baykuşun ötüşü gölgeliklerde sekti ve tenimi ürpertti ama yürümeye devam ettim. *Geri dönüş yolunu bulabilirim*, diye düşündüm, her taraftan üzerime gelen geceyi hafife alarak. Serin havayı daha hızlı içime çektim ve adımlarımı hızlandırdım.

Uzakta turuncu bir parıltı belirdi. Yaklaştıkça, bir grup erkeğin rahat sesleri, görüş alanıma girene kadar yükseldi. Dördü bir kulübenin arkasındaki ateşin etrafında oturuyordu ve ben de hiçbirinin beni görmemesini umarak bir ağaca yaslandım.

"-ve belli bir zevkin olduğunu söylediğinde neredeyse ölüyordum, Jules." Biri güldü.

"Morgan iyidir," dedi bir başkası. "Eğer şarbondan hoşlanıyorsanız..." "Onu masanın üzerine yatırabilir ve ucube gösterisini çekebilirsiniz."

Freakshow. Ve kalbim göğsümün içine çöktü. "Onu koklamak mı? Ona on metrelik sopayla bile dokunmazdım." Kahkahalar geceye karıştı.

Daha fazlasını duymak istemiyordum ama olduğum yerde kalakalmıştım. Geriye doğru dikkatli bir adım attım ve bir dal kırıldı, dallardan bir kuş uçu, ormanda bir kıpırtı oldu. Nefesimi tuttum.

Dört Heathen ateşin etrafındaki sandalyelerinden sıçradı ve ormana baktı - bana doğru baktı. Kendimi ağaca yasladım ve hiçbir uzvumun dışarı çıkmadığından emin oldum.

"Kim var orada?" diye seslendi içlerinden biri. "Bir şey görüyor musun, Jules?"

"Gidip kontrol edeceğim."

Bu benim şansımdı. Artık kaçabilirdim ve beni yakalayamazlardı. Ama hareket edemiyordum. Bu ağacın arkasında donup kalmıştım, ayaklarımın bir şeyler yapmasını istiyordum ama hiçbir şey olmuyordu. Başımı ağaç kabuğuna yasladım ve dudağımı ısırdım, burnumdan yavaşça nefes alıp veriyordum. Sessizliği ayak sesleri takip etti. Şansımı kaybetmiştim çünkü şimdi kaçmaya kalkarsam beni yere yapıştırabilirlerdi.

Biri yaklaşıyordu. Kalbim küt küt atıyordu, her adımı nemli toprağın üzerinde ürkütücüydü. Sonra yanımdan geçti, siyah pantolon ve siyah bir ceket giymişti, siyah saçları sanki böyle uyanmış gibi şekillendirilmişti. Bu Julian'dı ve bir an boyunca başı dik, sırtı bana dönük bir şekilde durdu. Kürek kemiklerinin paltosunun içinde nasıl hareket ettiğini, başının hafifçe eğilmesini izledim, ağaçlara dikilmiş sırları dinledim.

"Ne oldu?" diye seslendi arkasından bir ses.

Julian döndü ve bakışları benimkilere çarptı.

Bir an için boş gözleri korku dolu gözlerime baktı. Sonra gözleri tanımadığım bir şeyle doldu. Tanıdık ve korkulu bir şeyin karışımı. İşaret parmağını sessiz bir hareketle maskesinin üzerine çekti ve botlarının ucu oxford ayakkabılarımın ucuna değene kadar yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı.

Başını kaldırdı. "Bir şey yok," diye diğerlerine seslendi, sonra gözlerini benimkilere çevirdi ve "Burada olamazsın," diye fısıldadı.

"Dün gece gerçek miydi?" Sessizce yalvardım, bilmek istiyordum. "Bana gerçek olduğunu söyle. Bana deli olmadığımı söyle."

Julian'ın gözleri kısıldı. "Sen delisin. İşte, söyledim. Şimdi git."

Bir adım uzaklaştı ve bu beni yaraladı. Başım yavaşça sallandı, çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu. Eğer o haklı olsaydı ve ben deliriyor olsaydım, beni bu şekilde saklamazdı. Burada olduğum konusunda arkadaşlarına yalan söylemezdi.

Elim dışarı fırladı ve onunkine yapıştı.
Julian birleşen ellerimizin altında dondu
kaldı.

Vuruşlar geçti ve başını eğdi.

"Lütfen, Julian. Bana karşı dürüst ol." Başparmağım tenini sıyırdı. Benimkini daha sıkı kavradı ve gecenin sessizliği birkaç nefes boyunca bizi tek bir vücut haline getirdi, sonra dönüp beni ağaca doğru götürdü. Boynumun arkasından tuttu ve başımı eğdi.

Julian'ın boğazındaki yumru sallanmaya başladı ve ben onun elinde tutukluyken gözleri yüz hatlarımda gezindi.

"Sana geleceğim ama kimseye söyleyemezsin," diye fısıldadı ve ben de başımı salladım. Gözleri tekrar benimkilere çarpmadan önce diğerlerine baktı ve sonra beni bıraktı, kayboldu ve beni sıg nefesler ve çarpan bir kalple bıraktı.

"Hadi Voodoos'a gidelim," diye diğerlerine seslendi ve bana ormandan çıkış yolu gösterdi.

Ateş bir anda söndü, ısı ve ışık bir anda silindi. Sesleri kaybolduktan sonra uzun süre bekledim ve ormana geri dönmeden önce gittiklerinden emindim.

Ağaçların arasında, yerdeki oyukların üzerinde ne kadar koştuğumu hatırlayamıyordum, belirgin bir çıkış yolu yoktu, her dönüş aynı görünüyordu. Daireler çizerek mi koşuyordum? Orman etrafımda şekil değiştiriyor, bacaklarım yanarken benimle alay ediyor gibiydi, ama Julian'ın düşünceleri beni daha uzağa itmeye devam etti.

"Sana geleceğim," demişti.

Ayağım çıkıntı yapan bir köke takıldı ve yüzüstü sert toprağa düştüm, altımda bir şey çatırdıyordu. Kurumuş, kabuk bağlamış kan, kadifemsi kanatlar ve kemik parçaları ormanın zeminini boyuyordu. Ayaklarımı sürüyerek doğrulmaya çalışırken boğazıma bir çığlık takıldı; ellerimi, kollarımı, bacaklarımı, saçlarımı çekiştiriyor, üzerimdeki pis kokuyu ve ölüm kalıntılarını atmaya çalışıyordum.

Hepsi gerçektir. Bakışlarım kuzgun mezarlığında gezindi. Kuşların gözleri katarakt gibi beyaza dönmüştü ve bedenleri parçalara ayrılıp dağılmıştı.

Hepsi gerçektir. Julian hepsini öldürmüştü, gözlerindeki vahşi ve umutsuz bakış, boynuma vuran parmaklarındaki çılgın nabız, kan,

Dudaklarının benimkiler üzerinde gezinmesi, sonra yüzündeki karanlık boşluk. Dehşet.

Her şey gerçektir ve anıları kafatasıma çarpıyordu. *"Ölüm geliyor..."* demişti ve ormandan çıkana kadar beni takip eden onun sesiydi. *"... Ve ben onu durduramam."*

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

FALLON

SOĞUK GECE ESINTISI YATAK ODAMDA SAATLERCE VOLTA ATTIM.

yanaklarıma çarptı, bu da zaten ürkmüş olan sinirlerimi daha da gerginleştirdi. Yatağın kenarına oturdum, Casper'la konuştum, çantamdan bir dergi çıkardım, okumaya çalıştım ama hiçbir şey huzursuz zihnimi sakinleştiremedi. Birkaç saat içinde güneş Julian'dan hiçbir iz olmadan doğacaktı.

Casper yatağın ayakucuna yayılmış, ben yürürken çıplak ayaklarımın altında gıcırdayan tahta döşemeleri izliyordu. Casper sesimi kulakları seğirerek dikkatle dinlerken, bir yeşil ve bir mavi göz her hareketime sabitlenmişti.

"Gerçektir," dedim iç çekerek, sonra yanına oturdum ve parmaklarımı yumuşak beyaz yelesinde gezdirdim. "Bir rüya işleri kolaylaştırabilirdi."

Casper bir erkek kedinin miyavlayabileceği kadar erkekçe miyavladı, sonra sırtını avucuma yasladı.

"Hayır, olmazdı," dedi bir ses ve başım sese doğru döndü. Hafif dokuma perdelerin ince örtüsünün ardında, Julian balkonumun üzerinde, parmaklıklardan uzakta durmuş, okyanusa bakıyordu. Yine de Ay'ın ışığı onu aydınlattı, gölgesi yoktu.

"Bütün o kuşları öldürdüğümü gördün ve yine de beni bulmak için ormana geri döndün." Döndü ve gecenin gölgeleri arasından soğuk gümüşü gözleri bana saldırdı. "*Sana* delisin demiştim."

Bir adrenalin patlaması kaslarımı derimin altında sarsmaya zorladı ve Casper yatağımdan gardrobun üzerindeki en sevdiği yere atladı. O yaklaştıkça boğazım kurudu ve çalkantılı bir arzu parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar yuvarlandı.

Boğazımı temizledim. "Olanların gerçek olduğundan emin olmalıyım."

Julian tepemde dikiliyordu -arkasındaki açık Fransız kapılarından gece gökyüzü görünüyordu- ve avuçlarım oturduğum yatağın kenarını kavramaktan terlemeye başladı.

"Gördüklerini kimseye anlattın mı? Ne yaptığımı?" Sadece gözleri görünüyordu, maske çizgisinin üzerinde iki gümüş yarık.

"Hayır, bunu yapmazdım," diye kestirip attım ve omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Ama dün gece aramızda ne oldu? Ve o kuşları neden öldürdün?" Aklımda o kadar çok soru vardı ki.

Odayı bir başka sessizlik kapladı. Sabırsızlanmaya başladım, ama tam ağzım konuşmak için açılmıştı ki Julian kollarını kavuşturdu ve kalın siyah kirpiklerinin arasından gümüş renginde parlayan çukur gözleriyle bana baktı.

"Koptum," dedi kararlı bir şekilde, bakışları uzakta kalırken hatırlayarak. "Ne kadar çok olursam olayım-" sözleri orada durdu ve başını salladı, "-daha fazlası geliyor, daha fazlası şarkı söylüyor, daha fazlası bana musallat oluyor. Durmuyor. Sadece daha da kötüleşiyor."

"Kuzgunlar, bir tür ölüm alameti mi?" Marietta'nın kuzgunlar, kara böcekler ve beyaz güveler hakkındaki folklorunu hatırlayarak sordum, kaderin kurtarıcıları. Julian kasvetli bir şekilde başını salladı. Başka bir soru aklıma geldi ve düşündükçe göğsüm ağrıyordu ama nedenini anlayamıyordum. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, ama karşı koymama rağmen kelimeler yine de kaçtı. Bilmek zorundaydım. "Ölecek misin?"

Julian'ın kaşları birbirine kenetlendi. "Bir ölüm alameti yüzünden kuşları öldürdüğümü görüyorsun ve ölenin *ben* olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Yanaklarım kızardı, onun için duyduğum endişeden utandım. Sonra sözleri beni çarptı ve sanki ayaklarımdan kan çekilmiş gibi ısınan etimin beyaz bir soğuğa dönüştüğünü hissettim. Rahatsız edici paniği bastırmaya çalıştım. "Benny mi? Ben mi?"

"Bir gün, evet. Hepimiz yavaş yavaş ölüyoruz." Açık sözlüydü, karnıma hızlı bir yumruk indirdi. Elini siyah saçlarının arasından geçirdi, muhtemelen yüzümdeki dehşeti fark etmişti. Julian sonunda "Kimin için olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti, sonra omzunun arkasına baktı ve bakışlarını tekrar bana kaydırmadan önce yerinde kaydı, "Önemli değil, gelmeyi kabul etmemin nedeni bu değil."

"O zaman neden geldin?"

Julian'ın cevap vermekte acele etmemesi dikkatimi çekti. Sanki dikkatli zihninin çatlaklarında kelimelerin hızla titreştiğini görebiliyordum.

gözleri.

"Bir şeyden emin olana kadar varsayımlarda bulunmayı sevmem. İnsanlara karşı da aynı şekilde davranırım. Ancak, son zamanlarda hoş karşılanmayan ziyaretlerinize dayanarak, tüm cevapları alana kadar durmayan bir tip olduğunuzu görebiliyorum ve Weeping Hollow'da cevap yok. Gerçeklik burada bükülür. Zaman da öyle. Bazı günler neyin gerçek olup neyin olmadığını ayırt etmek zor oluyor. Bu kasaba, anlamaya çalıştıkça sizi delirtebilir. Yani, yapma. Ormandan uzak durmalısın. Benden uzak durmalısın."

"Peki ya istemezsem?" *Ya şimdi yapamazsam?*

Yoğun gözlerinde çelikten bir fırtına kıpırdadı. "Yeterince tanık olmadın mı? Ben seni uyardıkları karanlık, lanetli yabancıyım," diye alay etti, göğsü sertçe inip kalktı ve avucunu göğsüne vurdu. "Seni öldürebilirdim. Seni öldürmeliydim," dedi gözlerinde bir savaşıla. "Ben buyum işte."

"Dün gece tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama her ne olduysa senin hatan değildi..." Söylemeye başladım ama o başını eğdi ve sanki duymak istemiyormuş gibi salladı. "Seni gördüm. Korkmuştun ve neredeyse..."

Julian çenesini eğdi ve göz ucuyla bana baktı. "Ne gibi?"

Ağzım kurudu. "Bilmiyorum, bana ihtiyacın varmış gibi..." Kelimeler kafamın dışında garip geliyordu. "Ve içimden bir ses bana senin beni ya da bir başkasını bilerek incitmeyeceğini söylüyor ve belki ben de yardımcı olabilirim." Nefesimi tutmak için durakladım. "Seni onlar gibi görmüyorum Julian. Onlar gibi korkmuyorum."

"Aptal olma. *Bir şeyden* korkuyorsun ve bu yeterli." Julian kaşlarını kaldırdı. "Ne yapabileceğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu ve çenemi kapattım. "Yüzümü bütünüyle gördüğünde görebileceğin tek şey korkuların olacak. Ve dün gece bana baktığında, o çok korktuğun karanlık yerde seninle birlikteydim. Dehşetini hissettim. Çığlıklarını duydum. Kendi boğazımda hissettim! Ormanda aramızda her ne olduysa," eğildi, başım avuçlarının içindeyken gözlerimin içine baktı, "*Her* ne olduysa, bana baktığın anda yok oldu. Ölmeliydin."

Oksijen ciğerlerimde donmuştu ve kalbim sanki tüm yıldızlar ölmüş ve göğsümün gökyüzüne fırlamış gibi çarpıyordu.

Julian'ın gözlerinde ne kadar yakın olduğumuzun farkına vardı ve ellerini çekip bir tanesini saçlarında gezdirerek ensesini kavradı.

Fable ve Monday'in bana Hollow Heathens hakkında söyledikleri her şey doğruduydu. Lanetlenmişlerdi ve ben buna ilk elden tanık olmuşum. Onun yüzüne baktım ve çocukluğumun kuyusuna geri döndüm.

Her şeyin gerçekliği omurgam boyunca süzüldü. "Eve nasıl gittim? Ondan sonra eve gittiğimi hatırlamıyorum."

"Bayıldın ve seni eve getirdim." Julian derin bir nefes aldı ve başını öne eğdi. "Farkı anlayabiliyorum ve korkun daha çok bir anı gibi görünüyordu. O yere nasıl düştün? Bu yüzden mi karanlıktan korkuyorsun?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "*Karanlık* mı?" Sözlerimde kasıtsız bir ısırtık vardı ve bu şekilde ortaya çıkmasını istememiştim. Başımı iki yana salladım. "Korktuğum şey karanlık değil."

"O zaman nedir?" "Bir önemi var mı?" "Evet," diye tersledi. "Neden?"

Julian yanıma, yatağın kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine indirerek başını omuzlarının arasına aldı. Ben kendiminkini tutup bir yanıt beklerken ağır bir nefes verdi.

Başını kaldırdığında bakışları gözlerinin kenarından benimkine kaydı. "Yüzüme bakıp da öldürmediğim tek kişi sensin. Hayatta kaldın ve bu hiç mantıklı değil. Daha önce kimse benden kurtulamadı."

Nedense, odamda beni korkularımın içine geri çekme gücüne sahip olan yabancıya güvenmişim. Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu ama güvenmişim. Eğer tüm bunlar doğruysa, Julian çocukluğumdaki o korkunç geceyi yirmi dört saatten kısa bir süre önce benimle birlikte yaşamıştı ve bunu anlayabilecek tek kişi oydu.

Bir şekilde birbirimize bağlıydık.

Tüm vücudum şiltenin üzerinde kayarak ona doğru döndü.

Parmaklarım kucağımda kıpırdanırken "Hapsedilmek," diye döküldüm. Daha önce hiç kimseye anlatmamıştım ve itirafımla birlikte üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. "Küçük yerler, duvarlar, hapsedilmek, özgürlüğümün elimden alınması... kapana kısılmak. Hepsi. Eğer kaçamazsam..." Cümleyi bitiremedim. Düşünemedim.

Bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimden, konuyu orada kapattım ve bu açıklamamla birlikte sanki dünya sessizliğe büründü. Esen soğuk rüzgâr bile sakinleşmiş gibiydi.

Julian da döndü ve tüm dikkatini bana verdi. "Bana neler olduğunu anlat."

Ve eli çıplak kalçamın üzerine geldi. Aynı anda hem çok yeni hem de çok tanıdık hissettirdi ve bir ürperti omurgamın merdivenlerini yardı. Buradaydı, daha önce hiç dokunulmamış yerlerimi karıncalandırıyor, bana şiddetli bir şefkatle bakıyordu. Buradaydı ve bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyordu.

Uyanık olup olmadığımı sorgulayarak odayı taradım. Belki de hiç uyanmamıştım.

Gerçeklik burada bükülür. "Bu gerçek mi?" Sanırım yüksek sesle sordum, komodininin üzerinde duran saatin tik takları sessizliğin arkasında çalıyordu.

Julian başını eğdi ve gözlerimi kendi gözleriyle yakaladı. "Olmasını istiyor musun?"

"Evet." Çok hızlı söylemiştim, düşünmeme gerek kalmamıştı. *Evet, söyledim.* "Bana ne olduğunu anlat," diye ısrar etti.

Casper gardıroptan miyavladı, değiş tokuşumuzu yakından izliyordu ve Julian elini çekip yatağa yaslandı, avuçlarını iki yanına koyarak kendini destekledi. Adam hem nazik hem de yoğundu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ay ışığı üzerinde bir gölge oluşturdu ve açık renk gözleri karanlık tabakayı delip geçerek devam etmemi istedi. Ben de devam ettim ama sarsılmış bir nefes almadan değil.

"Sadece yedi yaşındaydım. Sokağımdaki çocuklar sürekli benimle alay eder, taciz eder, otobüs durağından eve kadar beni takip ederlerdi. Bana şeytanın dölü, şeytani bir cadı, *ucube* derlerdi. Aklınıza ne kadar şeytani şey gelirse, bana öyle derlerdi. '*Onun gözlerine bakma*' derlerdi" ve sözlerim çocukluğumun dikiş yerlerinden koptu.

Duygularımı kontrol altına almak, onları uzak tutmak için durakladım. Julian'ın duruşu sertleşti ama gözlerini kaçırmak zorunda kaldığımda bile gözleri beni hiç bırakmadı.

"Bir gün otobüs durağından eve doğru yürüyorduk ve durmadılar. Beni itip kaktılar. Sırt çantamı çaldılar. Saçımı çektiler. Benimle alay ettiler. Benimle alay ettiler. Sonra beni kuyunun içine ittiler çünkü *cadılar oraya aittir*. Cehenneme. İlk başta ayağa kalkamadım. Her tarafım çok kötü ağrıyordu... ama bir noktada kalktım. Ve bütün gece boyunca çıkmaya çalıştım. O kadar çok denedim ki tırnaklarım parmaklarımdan koptu. Kanıyordum, yaralıydım, yalnızdım ve öleceğime inanıyordum. Hayatımın

en uzun gecesiydi."

Oraya geri dönme düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. Julian'ın yüzünü bir daha göreceğim olsam, o kuyuya geri döneceğime emindim ve göğsüm sıkıştı. O fark etmesin diye devam ettim, "Dadım Marietta beni buldu. On üç saat boyunca oradaydım." Başımı salladım, "Jaxon Jenkins ertesi gün görme yetisini kaybetti. Brady Matthews bir hafta sonra dilsiz kaldı... ve... ondan sonra kimse yanıma gelmedi, bana dokunmadı ya da benimle konuşmadı. *İyi davrandılar*," kelimenin tadı dilime acı geldi, "çünkü benden ve yapabileceğim şeylerden korkuyorlardı."

"Tarikat haklıydı. Hiçbir şey değişmedi," diye mırıldandı Julian kendi kendine, kaşları derin düşünceler içinde birbirine kenetlenmişti. "Bunca yıldan sonra dünya hâlâ aynı." Başını eğdi ve bana baktı. "Ama sen o çocuklara o şeyleri yapmadın, değil mi? Sana yaptıkları onca şeyden sonra?"

"Hayır. Yapabilsem bile yapmazdım," diye başımı salladım ve yatağın kenarını çimdikledim. "Ama şimdi gerçekten Marietta olduğunu düşünüyorum ve eğer bunları yapabilseydi, sadece beni korumak için böyle bir şey yapardı. O kötü değildi." Julian'a baktım. "Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim. Babama bile."

Julian'ın buğulu ve azap dolu gözleri tüm çılgınlığıyla üzerimde duruyordu; kaşlarının arasındaki kırıxıklığın derinleştğini fark ettim, bir anlayış ya da bir keder. Bunları fark ettim ve bu benim kalbime çılgınca bir şey yaptı.

Aramızdaki sessizlik rahat ama gürültülüydü. Ne düşündüğünü anlayamıyordum, bu yüzden sessizliği sesimle parçaladım. "Ama sonra buraya geldim ve sanki herkes benimle arkadaş olmak istiyor. Genelde herkesin korktuğu, kaçtığı kız ben olurdum ama burada öyle değil. Burada her şey farklı."

"Çünkü hepsi senden bir şey istiyor," diye yanıtladı. "Seni kendi meclislerinde istiyorlar."

"Sen hariç," dedim sesimi sabit tutmaya odaklanarak. "Senin umurunda değil. Aslında, hafızam beni yanıltmıyorsa," diye başladım, Belediye Binası toplantısında söylediklerini hatırlayarak, "Belli bir zevkin var. Benim gibi birini istemek saçma olurdu."

Bakışları üzerimde dondu kaldı.

"Ben-" "Çünkü ben bir *ucubeyim*, değil mi?"

Julian'ın gözleri yarıklara dönüştü. "Fallon-"

"Hayır, sizi ormanda duydum. Benim hakkımda söylediklerinizi duydum. Hayatım boyunca duydum. Benim hakkımda söylediklerini hep duydum."

orada değil, sanki acıtmıyormuş gibi. Ama acıtıyor! Kendin söyledin, hafızamı gördün. Bana yaptıklarından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Arkadaşlarından dinlemek zorunda kaldıklarımın? Kimsenin zevkine *hitap* etmemek acı vermiyor mu sanıyorsun? Tanrı korusun, biri beni gerçekten tanımak için zaman ayırdı."

Julian'ın duruşu sertleşti, bakışları soğudu. İçinde bir hırıltı gürledi, Voodooos'ta çıkardığı kargaşayı bastırıyordu. Ayağa fırladı, kolumu yakaladı ve beni odanın diğer ucuna, loş odanın köşesinde duran boy aynasına doğru çekerek yansımamla yüzleşmemi sağladı. Arkamda durduğunda kalbim küt küt atıyordu. Göğsü sırtıma çarptı. Yüzümdeki şaşkın ifadeye baktı. Gözlerim aynadaki makyajsız, parlak beyaz tenli ve daha da beyaz saçları olan kıza takıldı. Aynadaki renksiz, korkutucu cam mavisi gözler bana baktı ve başımı başka yöne çevirdim.

"Hayır. Kendine bak," diye emretti, sesi zımpara kâğıdı gibiydi. Julian parmaklarını çeneme doladı ve gözlerim tekrar kendi gözlerime çarpana kadar başımı öne doğru itti.

"Ne yapıyorsun?" Tutuşundan kurtulmak için manevra yapmaya çalıştım ama tutuşu sıkılaştı, bir eli çeneme, diğeri kalça kemiğime kilitlendi.

"Sen bir ucubesin," dedi yavaşça kulağıma. Gözlerimi kapattım ve o da çenemi açana kadar sıktı. "Sen güvensiz bir ucubesin. Şarbon. Toz. Şeytanın yumurtası. Hayalet. Mutant. Lanet olası garip bir şey. Şu haline bak!" Sesi her kelimedede daha da yükseliyordu. Sıkı kavrayışına karşı koymaya çalışırken görüşüm bulanıklaştı. Beni sabit tutmak için göğsüne bastırdı. "O gözyaşları geliyor mu? Bu... ne?" Başını eğdi, gözlerinde alaycı bir ifade vardı ve ben kendi gözyaşlarımı susturmak istedim. "Yirmi dört yıl boyunca onları mı dinledin? Seni tanımlamalarına izin vererek mi? Çünkü herkesin ne düşündüğünü çok önemsiyorsun, değil mi?"

"Dur," diye sıkılmış dişlerimi sıktım, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında birikip titriyordu. Başımı onun elinden kurtarmaya çalıştım. Julian başka bir şeye dönüşmüştü. Çılgılık atan bir şeye. Çiğ bir şeye. Samimi ve acımasız bir şeye. Tutkulu bir gölgenin şekli, acımasızlığın rengi. Söylediğim bir şey miydi? "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ben mi? Bunu kendine sen yapıyorsun," diye ısrar etti, nefes alıp verirken göğsü sırtıma çarpıyordu. "Ve bu üzücü. Kabullenmek hepimizin içine kapatılmaya can attığı on harflik bir hapishane." Gözleri parlak, vahşi ve canlı, "Herkesin sana kim olduğunu söylemesine izin veriyorsun ve dinliyorsun. İzin verirsin

kontrolünüz dışında, sizi kontrol ediyor! Ve ne hale geldiğinize bir bakın - bu hakaretlerin parmaklıklarıyla çevrili kişisel cehenneminize kilitlenmişsiniz. Bu *sizin* hatanız. Günün sonunda, suçlanacak tek kişi sizsiniz. Ve şimdi sen busun. Birazcık. Lanet olası. Ucube. Yıllar önce hala o kuyunun içinde kaldın. Sen hiç gitmedin."

Gözlerim kısıldı ve ona doğru geri itildim. Julian başımı tekrar öne doğru itti ve elini belime sokarak beni önüne sabitledi ve devam etti, "Bahse girerim bu sözler aklından çıkmıyordur. O ikiyüzlülerin yaptığı maskeyi her gün takıyorsun ve bahse girerim benimkinden daha ağırdır."

Sessiz gözyaşlarım uyuşmuş yüzümden süzülüp parmaklarına döküldü.

Julian durakladı, gözleri onlara odaklanmıştı. Sonra maskesini kaldırıp ağzını, canlı kırmızı dudaklarını ortaya çıkardı. Dili dışarı fırladı ve parmak eklemlerindeki gözyaşlarımı yaladı. "Tadı da tuzlu küçük bir ucube gösterisi gibi." Gözleri benimkilere kaydı. "İnsanların her zaman söyleyecek bir şeyleri olacak, ama bu senin suçun. En azından karşılık verebiliyorsun. Bazılarımızın böyle bir lüksü yok."

Popom ona doğru çarptı ve Julian'ın sağ eli boğazıma geldi.

Dondum

kaldım.

Julian

dondu kaldı.

Korku dolu gözlerim, çatışmalar içinde çırpınan gözlerine kilitlendi.

Sonra çatışma koptu ve geriye sadece zayıf, savunmasız ve nefes alamayan bir adam kaldı. Ve zaman yavaşladı. Hareketleri yavaşladı. Dokunuşu yavaşladı. Nefes alış veriş yavaşladı.

Julian saçlarımı toplayıp omzumdan çekti ve başımı eğerken boğazımdaki kavrama nazikleşti. Ve kalbim! O kadar hızlı atıyordu ki artık hissedemiyordum. Üzerimdeki elleri ve omzumun üzerinden hırkamın eteklerine daldırdığı parmakları dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Hırkamı bir kenarından sıyrırken parmakları çıplak tenimi sıyırdı ve tüylerim diken diken oldu.

Sonra omzumu o kadar yumuşak öptü ki kanat ya da fısıltı gibi geldi. Anlamıyordum, tek bir düşünceye bile uyamıyordum. Ağzını, tenimi takip eden yumuşak dudaklarını izledim ve kirpiklerim dalgalanırken kendimi kayarken, ısınırken ve düşerken hissettim, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; öfkeden üzüntüye nasıl geçtiğimi... buna. Ama neydi bu? Hiç geçmesini istemediğim bu his? Adı neydi?

Dili, ağzının sıcaklığı etimi kaplamadan önce omzumun uzunluğunu boynumdaki kıvrıma kadar yaladı. Sertçe emdi, aramızdaki arzuyu çekip itti. Dizlerimin bağı çözüldü ama elleri üzerimdeydi, ağzı benimdeydi, hepsi beni ona bağlı tutuyordu ve aynı sıcaklık bacaklarımın arasındaki boşluğa fırladığında bu işkence gibi geliyordu ama yeterli değildi. Dudakları keskin bir bıçakla kesilmiş gibi şekillenmişti ama boynuma son bir öpücük kondurduğunda etime karşı çok narin hissediyordum.

Julian başını kaldırdı ve buz gibi nefesini az önce ağzının olduğu boynuma üfledi. "İşte," dedi, sonunda sakın ve toparlanmıştı, gümüşü gözleri aynada benimkilere takılmadan önce yaptığı işe hayranlıkla bakıyordu. "Bu sefer sabah uyandığında bunu göreceksin ve bu gecenin gerçek olduğunu anlayacaksın." Hırkamı omzumdan yukarı çekti ve boğazımdaki elini bıraktı. "Ve ormandan uzak durmayı hatırlayacaksın."

OceanofPDF.com

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

FALLON

ERTESİ SABAH ÇAĞRI CİHAZIMIN SESİ BENİ UYANDIRDI. UYANDIĞIMDA

Balkon kapıları hafifçe ileri geri sallandı ve gözlerimi ovuşturarak güneşin ufukta yükseldiğini gördüm, Atlantik Okyanusu boyunca yanan çivit rengi bir bulanıklık. Parmaklarım hemen bana bıraktığı morluğun üzerinde gezindi. Boynumun derisinin yüzeyinin hemen altında sanki kendi kalp atışları olan bir şeymiş gibi titreşiyordu. Ayağa fırladım ve ahşap zemin üzerinde koşuşturarak aynaya baktım. Morluk beyaz tenime karşı soğuk, koyu bir mordu, ağzının olduğu yerin hayaletiydi. Dün gecenin anısı gözlerimin önünden geçerken gözlerimi kapattım.

Aniden geldi ve yine aynı şekilde gitti. Beni bir uyarıyla, arzuyla, ormandan uzak durmamı isteyerek terk etmişti. Ormandan uzak duracaktım ama onun aklımdan çıkmayacağını biliyordum.

Özellikle de onun işareti derimin altında titreşirken.

Hızlıca hazırlandıktan sonra, büyükbabam için bir fincan kahve hazırlarken mutfaktaki ev telefonundan Jonah'ı aradım. Jonah onunla Norse Woods mahallesindeki bir karavanda buluşmamı söylemişti. Beni bekleyemeyeceğini, cenaze arabasını kendisinin kullanacağını ve benim gelmemi bekleyeceğini söylemişti. Karavan parkı Voodoos Bar'ı geçtikten sonra ormanın içine sıkışmıştı. Siyah cenaze arabası, alt kısmına kırık bir kafes çit sarılmış, kül blokları üzerinde yükseltilmiş tek geniş bir karavanın önünde duruyordu. Evin çevresini kapatan sarı bantların arkasında küçük bir kalabalık toplanmıştı ve işte oradaydı, o telaşın arasında Jonah'ın elinde bir silahla bir komşusunu sakinleştirmeye çalıştığını gördüm. polis memuru ve Pazartesi onun yanında.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Pazartesi, öfkeli komşu kalabalığının kargaşası arasında bana doğru ilerleyerek sordu.

Ortalık tam bir kaos ortamıydı. Beni kalabalığın arasına çekerken küfürler ve suçlamalar kulaklarımı doldurdu. Bazıları "*Cemaat yok olmalı!*" diye bağıırıyordu. "*Katil!*" "*Kasabamız artık güvenli değil!*"

Milo da oradaydı, elinde bir not defteri vardı, başka bir kız da onunla bir komşusu arasında bir ses kayıt cihazı tutuyordu, röportaj yapıyor ve özel bir haber arıyordu. Karavan parkını taradım, insanların sundurma basamaklarının tepesinden, bazılarının evlerinin içinden, panjurlardan veya perdelerin arkasından sahneyi izlediğini fark ettim. Bakışlarım sokakta gezinirken kaldırım boyunca dizilmiş arabaları gördüm.

Aklıma geldi.

Kızgın kasabalılar hiç de komşu değillerdi.

Kıyafetler, saçlar, ayakkabılar. Hepsi Kutsal Deniz'in üst sınıfındandı.

Gözlerim büyüdü. "Ne haltlar dönüyor?"

Pazartesi bandı kaldırıp beni altına çekerken bana geniş gözlerle baktı.

Beck karavanın merdivenlerinde oturmuş, dövmele parmaklarının arasında bir sigara tutuyordu. Başını eğmiş, yüzünün karanlık boşluğundan dumanlar yükselirken kapüşonunu yukarı çekmiş ve gür saçlarının üzerine örtmüştü. Dizleri ahşap basamakların üzerinde kontrolsüzce zıplarken kristal mavisi gözleri mesafeli bir bakışla önüne bakıyordu. Onun Beck Parish olduğunu biliyordum çünkü onu mezarlıkta sayısız kez mezar kazarken görmüştüm. Yapısını, tavrını ve kendini taşıma şeklini tanıyordum, ruhunun irislerinde buz gibi sular gizleniyordu.

Pazartesi beni onun yanından geçirip karavanın içine soktu. Sigara dumanı ve bayat içki kokusu havada bir gölge gibi belirliyordu.

Doğruca oturma odasına girdik; bir adam dövülmüş ve çökmüş bir kanepenin üzerinde başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Sahte ahşap vinil her duvarı kaplıyordu ve halı kirli ve lekeliydi. Ev, eğer öyle denebilirse, boş bira kutuları ve paket servis kutuları için bir kül tablası ve mezarlıktı.

Kahverengi iş botları, cesedin yattığı sehpanın arkasından dışarı bakıyordu. "Bu Earl Parish. Beck'in babası," diye tanıttı Monday ve adam ellerini yüzüne bağladığı gömleğinden kaldırıp baktı, parlak mavi gözlerinde öfke ve ıstırap iksiri kaynıyordu. *Beck'in babası*.

Monday yerde yüzüstü yatan cesedin yanına diz çöktü, ben de onu takip ettim. Kan yoktu ve ölüm katılığı çoktan yerleşmişti,

Bu da en az üç ya da dört saattir burada yattığı anlamına geliyordu. Ceset ölüm soğukluğuna hapsolmuştu ve derisi solgundu, cesedin zeminle buluştuğu alt kısımda mor lekeler vardı.

"Konuşmaya hazır mısın Earl?" diye sordu biri, döndüğümde açık kapının altında duran başka bir memur gördüm. "Beck, Julian, kimse konuşmuyor ve ben bugün cevapları alıyorum. Gerekirse üçünüzü de karakola götüreceğim."

Jonah ön kapıdan içeri girdi. "Memur Stoker, konuşabilir miyiz lütfen?" diye ısrar ederek memurun dirseğini kavradı.

İşte o zaman onu gördüm. Açık duran ön kapının arkasına sinmiş karanlık bir şekil vardı. Ruh kapının arkasında seyrelmiş saçlarını çekiştiriyor, sadece benim duyabileceğim küfürler savuruyordu. Diğer herkes sanki o orada değilmiş gibi karavanda hareket ederken, şok olmuş ve korkmuş gözler onun ölü bedenine -sadece saatler önce yaşadığı ve eskiden olduğu şeyin sadece bir kabuğu olan bedenine- sabitlenmişti.

Ama o oradaydı. Onu gördüm, öfkeli, korkmuş ve güçsüzdü.

Memur tekrar devam etti, Earl'ü tehdit etti.

Jonah sabırsızlanıyor, Memur Stoker'ı Earl'den uzaklaştırıyordu. "Ne düşünüyorsun?" Monday sordu.

Başka bir memur eve girerek dışarıdaki kalabalığı kontrol altına almak için daha fazla destek istedi.

Hayalet, kendisini duyacak birilerinin olması için çığlık atarak köşeden çıktı.

Oda sallanırken kulaklarımda bir çınlama uğuldadı, dizlerim etrafımda gelişen kaos yüzünden zayıfladı. Nefesim kesildi. Avuçlarım terliyordu.

Çok fazla insan. Çok fazla ses.

"Sessiz olun!" Gürültüyü bastırmak için ellerimi kulaklarıma götürerek bağırdım.

Hayalet, Jonah, Monday, memurlar, Earl, hepsi donup kaldıkları yerden delici bir dikkatle beni incelediler. Dışarıdaki bağırışlar bile benim sesimle sönükleşti. Avuçlarım kulaklarımdan düştü.

"Dışarıda halledin," dedim. "Bırakın işimi burada yapayım." Asıl istediğim hayalete ulaşip ulaşamayacağımı görmektir. Ruhlar önce gelirdi. *Her zaman* önce onlar gelir.

"Evet," diye ekledi Monday.

Ona doğru baktım. "Sen de, Pazartesi."

"Bekle, ne?"

Ya gerçekten ne kadar tuhaf olduğumu kabul edecektim ya da bu adamın hayaletini burada kendi başının çaresine bakması, kaybolması ve başına ne geldiğinden emin olamaması için bırakmak zorunda kalacaktım. Bu yeteneğe sahip olduğum için, onlara yardım etmenin, onlarla konuşmanın her zaman benim sorumluluğum olduğunu düşünmüştümdür.

Bazı ruhlar ölümlerinin intikamının alındığından emin olmaktan başka bir şey istemiyordu. Diğerleri ise karmanın kendi rolünü yavaş ve işkenceli bir şekilde oynamasını izlemek istiyordu çünkü bu daha kötü ve daha eğlenceliydi çünkü acıları onları buraya bağlıyor, etrafta kalıp izlemelerine izin veriyordu. Ancak izlemek onları çıldırtıcı ve çılgın ruhlara dönüştürdü - asla huzur bulamayan ruhlara.

"Lütfen," dedim daha sakın bir sesle. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Polis memuru Earl'ü odadan çıkardı ve öfkeli kasaba halkının onu beklediği merdivenlerden aşağı indirdi, Jonah ve Monday de hemen arkasındaydı. Kapı arkalarından kapanırken Beck'in önünde duran Julian'a bir an gözüm ilişti ve kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı. Julian tam kapı kapanırken gözlerini benimkilere dikti ve beni içeride bir ceset, bir hayalet ve üzücü bir olayın sonuçlarıyla baş başa bıraktı.

Nefesimi içime çektim ve dikkatimi odanın köşesindeki hayalete çevirdim. "Senin adın ne?"

"Bana ne oldu böyle? Nasıl oluyor da burada duruyorum? Beni tekrar içeri sokun! Ben iyiyim! Sen bunu yok et." Büyümüş gözleri ellerine, gömleğine bakıyor, çılgınca kendini avuçluyordu. "Düzelt beni!"

"Yapamam, sen zaten ölüsün," dedim yavaşça, enerjisini yatıştırmayı umarak. Daha önce bana hiç fiziksel olarak zarar vermemişlerdi ve bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Hatırlayamıyorum," diye kekeledi, sonra kekelemesi bir kükremeye dönüştü ve avucunu defalarca başının yan tarafına vurdu. "Neden hatırlayamıyorum?!"

"Çünkü sana ne olduğunu henüz kabullenmedin. Bunu kabul etmelisin, o zaman anıların geri gelecektir."

"Bunu nereden biliyorsun? Kimsin sen?"

"Fallon. Fallon Grimaldi." *Sen bir Grimaldi'sin*, demişti Marietta bana hep ve o anda neden Grimaldi dediğimi bilmiyordum ama sanki içindeki tüm yakıcı soruları yanıtlayacakmış gibi doğru gelmişti. Ben bir *Grimaldi*'ydim. Hayaletleri görebilen ve onlarla konuşabilen bir kız. Babası bir cadı olan ve annesi hakkında hâlâ hiçbir şey bilmediğim bir kız.

Evet, ben bir Morgan'dım ama aynı zamanda bir Grimaldi'ydim ve belki de bunun bir anlamı vardı.

Yüz ifadesinin farklı evrelere geçişini izlerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, sanki kabullenmeye, hatırlamaya çalışıyordu. Sanki oda onunla konuşuyormuş gibi duvarlara, kapıya ve yere bakıyordu.

"Jüri." Sonra bana baktı. "Benim adım Jury Smith."

Düşüncelerini bozmamak için sessiz kalarak başımı salladım.

"Kendimde değildim... Oraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ama çok kızmıştım. Buraya onunla bir konuda yüzleşmek için geldim ve o da beni gördüğüne şaşırdı. Ama bir şey hakkında olmalıydı. Başka bir adam vardı." Gözleri arkasındaki kapıya kaydı. "O... o bana arkamdan saldırdı!" Eline baktı ve yüzü sanki bir anıyla aydınlanmış gibi değişti. "Elimde bir şey tutuyordum ama yere düştü." Gözleri kanepeye kaydı.

Bakışlarını kanepeye kadar takip ettim ve altına baktım. Bir bıçak vardı ama cesedin yakınında ya da üzerinde veya oturma odasının herhangi bir yerinde kan yoktu. Bıçak kullanılmış olamazdı.

"Yüzü," diye devam etti, "hiç bu kadar ... bu kadar ... bir şey görmemiştim."

"Korkutucu mu?" Kanepenin yanında dizlerimin üzerine çökmüş, ölü gözlerinde dehşet dolu bir dünya taşıyan hayalete bakarken kalbim göğsümün içinde çarparak sordum. Çenesi kapandı ve saçlarının uçlarını tutarak başını şiddetle salladı. "Ne gördün?" Daha fazla araştırdım.

"Sana orada bir palyaçonun saklandığını söylesem bana inanır mısın? O yüzünde?" diye sordu, odanın karanlık köşesinden sarkık alındaki kırıksıklıklarla gelerek. "Palyaço, bir eliyle beni boğdu. Nefes alamıyordum." Hayalet karnını örten gömleği pençeleyerek kaldırdı ve kıllı bağırsağını ortaya çıkardı. "Beni bıçakladı! Ciğerlerimdeki acıyı hatırlıyorum!" İkimiz de bakışlarımızı indirdik ve yerinde dönerken karnını inceledik ama herhangi bir kesik ya da bıçak yarası yoktu. Hayalet tişörtünü düşürdü, vücudu titriyordu. Sonra tuhaf solgun gözlerle bana baktı. "Ama hissettim. Beni bıçakladı."

"O mu? Earl'ü mü kastediyorsun? Beck'i mi?" Midem bulandı. *Julian mı?*

"Hayır!" diye bağırdı. "PALYAÇO!"

JULIAN

O gecenin ilerleyen saatlerinde

Bunca yıldır kendime söylemem gerekenleri ona söyledim. Kendimle yüzleşemediğim her şeyi ona anlattım.

Fallon Grimaldi reddedilmenin ve hakaretlerin ağırlığıyla ruhunda benimkiyle aynı lekeyi taşıyordu. Gözlerini çevreleyen korku benimkini yansıtıyordu ve belki de bu yüzden fark ettim - bu yalan dolu kasabadaki en gerçek şeyin kendisi olduğunu göremediği için içim burkuldu. Benim on iki yıldır taşıdığım yalanların aynısını taşıyordu ama Fallon Grimaldi bir maskenin esiri değildi. Fallon Grimaldi saklanmak, soyutlanmak ya da olmadığı biri olmak zorunda değildi.

Fallon Grimaldi nazikti, benim gibi bir katil değildi. Saftı, benim gibi lanetli değildi.

O benim olmadığım her şeydi, yine de *bana* -bana- sanki aynı iple dikilmişiz *gibi* bakıyordu.

Bana baktı ve bu beni çıldırttı, sakinleştirdi. *Tanrım*, hak etmediğim halde huzur içindeydim. Onun yanında olmak bile sanki göğsüme bir bıçak saplamış ve karanlığımın kanamasına izin vermek için beni kesip açmış gibi hissettiriyordu. Onun yanındayken kendi içime girip ruhumla yüzleşiyormuşum gibi hissediyordum. *Onun yanında olmak mı?* Kendimi çıplak hissetmeme neden oluyordu, yüklerim sergileniyordu, yaralarım değiliyordu, her şey açık bir yara gibi yoğunlaşıyordu. Ve ben kopmuştum. *Kopmuştum!*

Bana hissettirdiklerinden dolayı onu hem cezalandırmak hem de öpmek istiyordum.

Soğukkanlılığımı korumaya, mesafemi korumaya çalışmışım. Kendime bunu yapacağıma dair söz vermişim ama şu anda yaptığı gibi barın karşısından bana bakarken, toz mavisi gözleri hem meydan okurken hem de ay ışığıyla içimi doldururken nasıl yapabilirdim ki? Sanki yirmi dört saatten az bir süre önce bir adamı öldürmemişim gibi. Sanki bunu hak etmişim gibi!

Masumiyeti zaten kafamı karıştırmıyormuş gibi bir de üstüne daracık siyah bir elbise giymek zorunda kalmıştı. Kızın boyu 1.80'den uzun olamazdı ama bacakları vardı, beyaz saçları kafasına dökülmüştü ve ona yaptığım morluk tüm çıplaklığıyla ortadaydı.

Fallon Grimaldi'nin odasına gelen lanetli Kâfiri asla unutmamasını istedim - ormandan uzak durması için yapılan uyarıyı. Bu onun iyiliği içindi.

Benden nefret et, ay kızı. Diğerleri gibi benden nefret et. Benden nefret ettiğim gibi nefret et. Çünkü bunu yapmazsan içimizden biri seni öldürecek ve bu muhtemelen ben olacağım. "Jules, sıra sende," diye seslendi Zeph göz ucuyla.

bilardo masasının etrafında. İçkimin kalanını içtim ve rafa yerleştirdim.

Çocukluğumuzdan beri her Cuma akşamı Voodoos'a gelirdik, tıpkı babalarımızın babalarıyla olduğu gibi. Yandaki yırtık yeşil keçe ben dört yaşındayken 1968 model Brown Custom Camaro Hot Wheels oyuncak arabamı karşıya geçirirken takılmıştı. Arabayı saklamak için yan cebe sokup bir deliğe sokmuştum ve o zamandan beri orada duruyordu. Araba şimdi en az üç bin dolar değerindeydi ve onu çıkarmanın tek yolu bilardo masasını parçalamaktı. Ve biz bilardo masasını severdik.

Sağ köşedeki göçük Beck on üç yaşındayken oldu. Earl'ün karavanından bir şişe çalmıştım. Sarhoş Earl buraya kadar yürümüş ve Beck'in kafasının arkasından tutup köşeye çarpmıştı çünkü Beck beni vermeyi reddediyordu. O gün iki yara izi vardı ve Sarhoş Earl'ün Voodoos'a girmesine son kez izin verilmişti.

Başparmağım, ben on altı yaşındayken Maverick'in Zeph'in kız kardeşinin kışına vurduğu havuz çubuğundaki çatlağı sıyırdı. O zamandan beri Maverick'in adımlarında bir eğiklik var. Sağlam üç toptaki çip mi? Phoenix Wildes ilk kez herkesin içinde patlamıştı ve hiçbirimiz altı yıl önce onu neden barın öbür ucuna fırlattığını bilmiyorduk. Delik hala oradaydı, etrafında boş bir ahşap çerçeve vardı.

Tarih atmış ve "*Silahşör*" diye etiketlemiş.

Bu bilardo masasının etrafında yürümeyi öğrenmiştik ve o zamandan beri her Cuma akşamı etrafında dolaşıyoruz.

Oyunu oynarken sadece iki kuralımız vardı: sihir yok ve başka kimse yok.

Bilardo masası Hollow Heathens'a aitti.

Gözlerimi Fallon'a çevirdiğimde Kane'in elinin barın altında kalçasının üzerinde gezindiğini gördüm. Bilardo çubuğu parmak eklemlerimin arasından çok sert bir şekilde kayarak sekiz topunu masanın arkasına sıkıştırdı. Fallon rahatsız olduğu her halinden belli olan koltuğunu düzeltti ve benim çenem sıkıştı.

"Sence biliyor mudur?" Beck sordu ve ben onu duydum ama duymadım. "Biliyorsun, herkesi kovduktan sonra bir süre benim karavanımdaydı. Bu garipti." Beck, birilerinin Jury Smith'i öldürdüğümü öğrenmesinden endişe ediyordu ve benim tek endişem Kane Pruitt'in olmaması gerektiği halde onun kalçasına dokunmasıydı. "Geçen seferki gibi cesedi yakmalıydık."

Söylediği tüm kelimeleri yakaladım ama Fallon'un gözleri benim üzerimdeydi, Kane'in eli kalçasındaydı.

Beck omzumu itti. "Kendine bir bak dostum. Buradasın ve değilsin."

"Öyleyim," diye ısrar ettim, ona bir bakış fırlattım. Ben Beck'in yanında dururken Zeph topları yeniden dizdi, odağım Fallon'a döndü ve bilardo sopasını sıkıca kavradım. "Hiçbir şey kanıtlayamaz."

Jury Smith'i öldürmüştüm. Jury, Earl'ün karavanına elinde bir bıçakla gelmiş, sanki biri tarafından zorlanmış ya da büyülenmiş gibi çıldırmış ve aklını kaçırmıştı. Jury'nin başına gelenler Earl ya da Beck'in suçu değildi ve onu öldürmekten başka çare yoktu. Jury Smith karavana elleri kan içinde gitmekten başka bir niyetle gitmemişti, bu yüzden bir karar verdim. Herkes bana bağlıydı. Ve Norse Woods Cadılar Meclisi'nin güvenliği her zaman önce gelirdi.

"İkimiz de ölülerin konuşabildiğini biliyoruz," diye devam etti Beck. Gözleri önce Zeph'e sonra tekrar bana kayarken ona baktım. Sesi fısıltıya dönüştü, "Herkes onun da bir Grimaldi olduğunu unutmuş görünüyor. Annesi o ormanı senden daha iyi biliyordu ve bu çok şey ifade ediyor Jules. Freya hep bizim ormanda dolaşır, ölülerle konuşurdu," dedi. Gülmek istedim. Ormanı benden daha iyi kimse bilemezdi. Freya Grimaldi ormanda yürümüş olabilirdi ama ben ormanda uyurdum. İskandinav ormanlarının rahminde, sanki onun soğuk ve sert toprağından doğmuşum gibi kıvrılmış bir alacakaranlık uyku gezgini. "Ya tıpkı annesi gibiyse? Onu köşeye sıkıştırmamız gerektiğini düşünen bir tek ben miyim? Bakalım ne biliyor?"

Zeph'in yeşil gözleri bize dikildi. Duymuştu.

Gölge kanım olmasa Zeph'in ya da herhangi birinin Fallon'a yaklaşmasına izin vermezdim. "Onu köşeye sıkıştırmak ona sadece burnunu sokmak için sebep verir ve açıkçası bu konuda endişelenmiyorum. Bunu ben yaptım. Jury'yi ben öldürdüm, sen değil. Ayrıca ortada kanıt da yok. Bırak ölüer şarkılarını söylesin. Fallon hâlâ hiçbir şey kanıtlayamıyor."

Zeph bilardo sopasını yumrukladı. "Eğer planlarımızı bozarsa-"

Zorla bir kahkaha attım. "Balık kadar beyni olan bir düz arazi insanının planı bozabileceğini mi düşünüyorsun? Yıllardır yapılmakta olan planı?" Tıkladım

Dilimle duygularımı taklit ederek, "Kıza çok fazla kredi veriyorsun." Elimi ensesine doladım ve odağını Fallon'a sabitledim. "Ona bir bak. Sırtını dik tutuyor, içkisini yudumluyor, yeni arkadaşlarının yüzüne bile bakamıyor. Hiç rahat değil." *Benim yanımda hiç yabancılık çekmedi.* "O sadece korkmuş, güvensiz bir kız. Bırakın bizi, Kane'in karşısına çıkmaya bile cesareti yok."

Söylediğim sözlere kendim bile inanamıyordum. Neden onu kendimden koruyordum?

Zeph'i serbest bıraktım, gözleri sertleşmişti. Ama bakışlarım Fallon'da kaldı, kayıp gözleri derin düşünceler içinde hiçliğe bakıyordu. Sırtımı tuğlaya yasladım. Onların yanındayken bunu sık sık yapardı. Gitmiş ama hala orada. *Bunu yaptığında nereye gidiyorsun Fallon?*

Zeph'in bir tur daha kışımı tekmelemesinden sonra, DJ hoparlörlerden bir şarkı çalarken köşede toplandık. Çoğu dans etmek için barı terk etti ve Phoenix'in koşturması yavaşladı, sonunda bize bir tur içki doldurdu. Fallon kenarda durmuş, kızıl saçlı kız elini dans pistine doğru çekerken başını sallıyordu. İçkimi maskemdeki kapağın altından yudumladım, iki parmağımla ağzımın kenarlarını sildim ve dirseğimi bara dayayıp etrafımdakiler konuşurken onu izledim.

"Merhaba," dedi bir kız bas sesleri arasında, arkasında iki arkadaşıyla birlikte endişeyle yaklaşarak.

Olmaması gerektiği gibi bizden çekiniyor ve korkuyorlardı. Genellikle kimse bizimle konuşmazdı - kimse bize yaklaşmazdı - ama ara sıra, bir gece için bir Kâfirle birlikte olup olamayacaklarını görmek için bir cesaret ya da görev olarak gelen cesur askerler olurdu. Nasıl bir şey olduğunu merak eder, bir kalbimiz olup olmadığını görmek ister ya da bizi değiştirmeye çalışırlardı. Canavarların da kalbi olabilirdi ve gerçek şu ki, her canlı gibi bizim de bir kalbimiz vardı. Ama kimsenin onu hissedecek, görecek, alacak, şekillendirecek kadar yaklaşmasına izin veremezdik.

Onları korumak için uzaklaştırmak zorunda kaldık.

Çünkü insanlar yaklaştıklarında ölürlər.

Beck'in gözleri elindeki içkiye yapışmıştı. Phoenix dikkatini bardan ayırmadı, ben de dans pistine odaklanıp Fallon'un pipetini dişlerinin arasına sıkıştırarak garip bir şekilde sallanmasını izledim.

"Arkadaşlarım buraya gelmem için beni cesaretlendirdi," diye devam etti kız ama hiçbirimiz onunla konuşmak için ağzımızı açmadık. Eninde sonunda çekip gidecekti.

Sessiz ve garip reddedişin geri kalanı, Kane Fallon'u kalabalığın içine doğru çekerken, içkisi bacaklarından aşağı sıçradığında arka plana düştü. Sandalyemde gerildim. Fallon onun göğsünü itti, gözleri etrafta gezinirken başını salladı ve bana geldi. İstemiyordu. İçkimi yumrukladım.

"Bir dans değil mi?" diye tekrar denedi kız.

Kane'in elleri Fallon'un yanlarından aşağı kaydı. İnce elbisenin altına giydiği beyaz gömlek yanlardan kıvrılmış, pürüzsüz beyaz tenini ortaya çıkarmıştı. Kendimi barın üzerinden kaldırdım ve körlemesine bir şişeye uzandım.

Phoenix sinirlenerek, "İlgilenmiyorum, şimdi çekilin," dedi ve düzlüktekiler kaçışana kadar onlara el salladı. "Tanrı aşkına, ben bir et parçası değilim," diye tısladı nefesinin altından.

Kane, Fallon üzerinde kendi yöntemlerini kullanıp onu rahatlatırken ben de şişeden bir yudum aldım.

Pruitt'ler Deniz Cadılarıydı; havayı, denizi ve eğer isterlerse küçük ucubeleri de manipüle edebiliyorlardı. Kane zihinleri kandırıp etkileyebilir ve en kötü gününde bilinçaltına girebilir, ıslak rüyalar, şehvet dolu fanteziler verebilir ve herkesi kendisine aşık edebilirdi. Kane'in büyükbabası sağ olsun, hepimizin sihrimizi açıkta kullanmamız yasaktı -özellikle de Flatlander nüfusu arttığından beri- ama Kane çocuksuydu, tek kişilikti.

Fallon'a yaptığı hareket de benim için bir şovdu.

Kane'in manipülasyonu onun üzerinde de işe yaradı. Elleri elbisenin yanlarındaki açıklıklara kaydı ve Fallon'un poposu Kane'in pantolonunu sıyırdı. Fallon'un dudakları sarhoş bir gülümsemeye bürünürken, Kane'in gözleri zafer bakışlarıyla benimkilere kaydı.

"Yapma," diye fısıldadı Beck bilerek **k u l a ğ ı m a**, bakışlarımın anlamını ölçerek. Ondan asla bir şey saklayamazdım, ona karşı asla rol yapamazdım. "Nasıl tepki vereceğine bakıyor."

"Ben oyun oynamam."

"Biliyorum dostum. Sadece söylüyorum."

Kane bana ukala bir sırtış fırlattı, elleri Fallon'un çıplak bedenini kavırıyordu ve ben de boş şişeyi barın diğer tarafındaki çöpe fırlattım. "Gitmeye hazırım."

Zeph başını eğdi ve paltomu giyerken beni izledi. "Daha çok erken."

Bel kemerimi ayarlarken gözlerim kirpiklerimin altından Fallon'a baktı, öfkeyle karışık baş dönmesi yüzeyimin hemen altında kaynıyordu ama tam olarak anlayamıyordum. Zeph ya da Phoenix onun beni ne kadar etkilediğini fark ederlerse aptalca bir şey yapabilirlerdi. Ona zarar verebilir, ondan kurtulabilirlerdi. Bu riski göze alamazdım. Fallon'u ormandan, onlardan ve benden uzak durması için uyarmamın nedeni buydu.

"Sabah erkenden dükkânda olmam gerekiyor."

Çıkarken karanlık beni altına çekti.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

FALLON

YÜRÜRKEN RÜZGAR SAÇLARIMI TARADI VE YANAKLARIMI OKŞADI.

sersemlemiş bir halde bardan eve döndü. Islak kül rengine yuvarlanan bulutlar siyah gökyüzünde geziniyor ve havada nemli bir ölüm nefesi dolaşıyordu. Sızdıran bir musluk gibi yağan iri yağmur damlaları yüzüme sıçırıyor ve giysilerimi ıslatıyordu. Yağmur sona ermek üzereydi. Deri eyer ayakkabılarım su içindeydi ve saçımdaki topuz düşmüş, üzerimde ölü bir ağırlık gibi sallanıyordu.

Hem Kane hem de kızlar beni eve bırakmayı teklif ettiler ama onlara nefes almam gerektiğini söyledim.

Havaya, boşluğa ve onlardan uzak olmaya ihtiyacım vardı ama sessizlik sağır ediciydi, gece fısıldıyordu ve ayaklarım Seaside Caddesi'nde tökezlerken paranoya ensemde karıncalanıyordu.

Saatin kaç olduğunu ben de bilmiyordum. Burada zaman hem hızlı hem de yavaş geçiyordu. Zaman burada sanki hiç yokmuş gibi geçiyordu, arada bir yer, liminal boşluk. Belki de başından beri ait olduğum yer burasıydı. Weeping Hollow, arafta kalmış gizli kasaba.

Kasaba Meydanı'nın köşesini döndüğümde, rüzgâr etrafımda uğulduyor ve boynumdaki morluk derimin altında gümbürdüyordu, Julian'a doğru bir çekim. Kafamın içindeydi. Her yerdeydi ve hiçbir yerde değildi. Ondan kaçamıyordum.

İşte o zaman duydum.

Küçük iniltieler yükselip alçalarak havaya dağıldı. Döndüm, arkamdaki patikayı, etrafımı, boş Kent Meydanı'nın tamamını taradım, ta ki gözlerim gümüş hatlara takılana kadar.

Çardağın basamaklarının üzerinde oturan kırmızı beyaz çizgili gömlekli küçük çocuk, göğsüne bastırıldığı dizlerine sarılmıştı. İlk başta, o

bir sis parıltısından başka bir şey değildi, arkasında beliren merdiven ise benim varlığımın ötesindeki zamanlardan kalma kötü çekilmiş bir fotoğraftı.

Nefesim ciğerlerimde tutuldu. Nabzım hızlandı. Bu gibi durumlara alışkın olmalıydım ama adrenalin yine de aynıydı.

Daha birkaç gece önce beni ormanda perişan haldeki Julian'a götüren de aynı hayaletti. O kadar küçüktü ki, daha yeni yürümeye başlamıştı ve o kadar kaybolmuştu ki, kalbim yavaş yavaş parçalanıyordu. Minik elleri yumruk şeklinde kıvrılırken gözyaşlarıyla dolup taşan hüzünlü gözlerine bakarken duruşum sertleşti.

Ve hayalet ayağa fırladı! "*Jai,*" diye bağırdı. "*Jai, dur! Durdur şunu! Jai, hayır!*"

Çimenlerin üzerinde titreyerek yaklaştı, rüzgâr dönüyordu.

Karşımda belirdiğinde rüzgârının gücü beni eczacı dükkânının tuğlalarına doğru itti. Yüzü solgun ve lekeli, saçları ıslak, gözleri acı ve ıstırap karışımıyla dönüyordu.

"*JAI, HAYIR!*" diye bağırdı ve kalp acısının içime gömüldüğünü hissettim.

Bir soğuk rüzgâr daha esti. Sanki bedenim buz gibi rüzgâra ardına kadar açık bırakılmış bir kapıymış da çarpıp tekrar açılıyormuş gibi, içimde yaşayan perili bir ev gibi kemiklerime hapsolacak türdendi.

Ve ruh parazit gibi sönerek yok oldu. Ortadan kayboldu.

"*Jai, dur,*" diye ürkütücü fısıltıları devam etti ve ben de sesi patikanın aşağısına kadar takip ettim.

Nedenini bilmiyordum ama bu ruhun bana ihtiyacı vardı. Küçük çocuk çok güçlü, çok acımasız, çok kararlıydı ve yardım etmeliydim.

Çığlıkları duyulduğunda ayaklarım hızlandı ve yankılar kaybolduğunda çılgına döndüm. Ara sokağa ulaştım ve beni nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim olmadan zifiri karanlığın derinliklerine daldım.

Koştum, koştum, koştum, ayaklarım uyuştı ve topuklarım su topladı, ta ki avuçlarım alışveriş merkezinin diğer tarafındaki tel örgülere çarpana kadar. Vızıldayan tek bir sokak lambasının altında, Julian bir basketbol sahasının ortasında duruyordu, çıplak sırtı bana dönüktü, omuzları ve kasları esniyordu, bir kızı boğazından tutmuş havaya kaldırıyordu. Tanımadığım bir kız. Kısa siyah saçları vardı ama Ivy değildi. Başka biriydi.

"*JAI, HAYIR!*" diye bağırdı ruh kulağıma.

Bir çığlık havayı ve etrafımı yırttı. Kulakları patlatan bir çığlık. Julian'ın çığlığı.

Karşı koymaya çalıştım ve ileri geri çekerken parmaklarım çiti kavradı. "*Julian!*"

Beni duymadı. İrkilmedi bile. "*Julian!*"

Panikle bakışlarım bir açıklık aradı. En uçta bir tane vardı. Çöp konteynırına yaslanmış uyuyan ya da ölmüş bir adamın yanından geçerek hızla ilerledim. Kontrol edecek zamanım yoktu.

"*JULIAN!*" Ona bağırmaya çalıştım. Bu imkansızdı. "*DUR!*"

Loş ve uğultulu ışığın altında onu yüksekte tutarken kızın yüzü maviye dönüyor ve kulaklarından kan sızıyordu. Başka bir dünyaya kilitlenmişti, sersemlemişti. Tüm gücümle ona saldırdım, Julian'ı yere düşürdüm ve kızı elinden aldım.

Saatler kısa görünüyordu. Saniyeler daha uzun görünüyordu ama geçen saatler değildi.

Kız öksürerek hayata geri döndü ve tökezleyerek ayağa kalkıp basketbol sahasına doğru koşmaya başladı. Başım çarpıyor, yüzümü soğuk betona bastırıyordum. Hiçbir şey duyamıyordum. Sanki kafamın içinde bir atom bombası patlamış gibiydi. Ama Julian'ın çığlıkları kesilmişti. O kadarını biliyordum.

Gözlerimi kırptırdım, onun yarı koşuşunu, yarı yardım çığlıklarını izliyordum. Julian yanımda yatıyordu, pantolonu çıplak bacağımı sıyrıyor, kolu benimkine değiyor, sanki onun bir parçası olmak istermiş gibi gece yarısı gökyüzüne bakıyordu. Hava soğuktı. Islaktı. Nefes alıyordum. Julian nefes alıyordu. Neredeyse öldürdüğü kız da nefes alıyordu, koşuyordu ve hayattaydı. Gözlerimi kapattım ve tekrar açtım, sanki bir olmuşuz gibi yanından ayrılamıyordum.

İster ben, ister bu hayalet, isterse tamamen başka bir şey olsun, ona doğru çekilmememin bir nedeni olmalıydı. Diğerleri gibi onun yüzünü görerek ölüme yenik düşmememin bir nedeni olmalıydı. Tüm bunların bir anlamı olmalıydı...

Kulaklarımdaki sis yavaş yavaş dağılıyordu. Julian'ın göğsü genişledi ve maskesinin ardındaki hüznün donuk bir nefesle dışarı atıldığını fark ettim. "Bana neler oluyor?" diye mırıldandı geceye doğru, ayın ve yıldızların ışığı onun dış hatlarına dokunuyordu. Biçimi, şekli, kenarları, renkleri. Julian hastalıklı bir kara güneş gibi karanlık ve parlaktı.

"Bilmiyorum," dedim ona, sırt üstü dönüp onunla birlikte gökyüzüne bakarak. Bulutlar, mürekkep ve sonsuzluk şeritleri halinde, yıldızlarla kaplı tuvalin üzerinde geziniyordu. "Ne hatırlıyorsun?"

Bir an için Julian konuşmadı. Gece de konuşmadı. Sanki dünya tersine dönmüştü ya da hiçbir endişenin yaşanmadığı başka bir yere nakledilmiştik. Her şey sakindi.

"Hiçbir şey. Yatağında yatıyordum. Şimdi burada yatıyorum. Şimdi seninleyim. Ve bu çok güzel. Gitmek istemiyorum."

Ben de gitmek istemiyorum. "Bu çok sık olur mu?"

"Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Sanki bir şey beni kontrol ediyormuş gibi hissediyorum... İradem yok. Ben ben değilim... Ben başka bir şeyim. Karanlık bir şey. Ve karanlığın bana sokulacak parmakları ya da peşimden koşacak bacakları yok. Beni takip etmiyor ya da avlamıyor. Beni hiçbir şeyin altına sürükleyemez çünkü Karanlık zaten burada. Her yerde... Her zaman... İçimde yaşıyor. Benim her şeyim o. Ben Karanlık'ım." Omzu yanımda gevşedi. "Ve sen hala buradasın. Neden hâlâ buradasın?"

Neden hâlâ buradayım? Weeping Hollow'u mu kastetmişti? Bu basketbol sahasında mı? Onunla birlikte mi?

Cevaplara sahip değildim. Bilseydim bile hiçbiri kimseye bir anlam ifade etmezdi ama hepsi kalbimde bir anlam ifade ediyordu. Hâlâ buradaydım, Hollow Heathen'ın yanında yatıyordum çünkü bu bana tanıdık ve normal geliyordu. Eğer burada onun yanında olmasaydım, *bunu* düşünmek bile benim için bir anlam ifade etmezdi.

Ben de her şeyi altı kelimedede özetledim: "Çünkü burada olmak istiyorum."

Julian bir nefes bıraktı. Ne kadar uzakta olursa olsun yaptığı her şey çok gürültülü ve atmosferimdeydi. Nefesleri kulaklarımda bir davul sesi gibi çınlıyordu ve uzun siyah kirpiklerinin her titreşimi çellodan çıkan notalar gibiydi. Gürültülüydü ve içimi dolduruyordu, ağır nefesler alıp veriyordu.

"Tamam," dedi bana. "Bir süre böyle uzanabilir miyiz?"

Sözlerinden oluşan bir yumruk kalbimin etrafını sararak göğsümün içine yeni bir ritim pompaladı. Bakışlarım silüetinin açılarını, kalın siyah saçlarını ve yanımda uzanırken formundaki sertliği takip etti. Tamamen geriye dönüktü, ruhunu bir deri gibi taşıyordu ve ruhu çok güzeldi. Bir gül gibi değil ama Siyah Kadife bir petunya gibi güzeldi.

Hayatımda ondan daha büyüleyici bir adama rastlamamıştım. Gözlerinde genellikle bir delilik vardı. Kasları, belki de taşıdığı yüklerden dolayı bir şekilde gerilirdi. Ama bazı anlar vardı ki, böyle anlarda nostalji ve hüzün eşit oranda ışıldardı - tatlı bir melankoli karışımı.

Kasaba ve lanet düşünöldüğünde Julian'ın yükleri dengesiz ve rahatsız edici olmalı, onu gölgelerde gizlenen bu kâbusa dönüştürüyordu. Ama tüm bunlara rağmen, o buz gibi bir yumuşaklığa sahipti ve ben kendimi onun içine sarıp soğukluğunda uykuya dalmak istiyordum.

Parmaklarım onunkilere değene kadar elimi ona doğru yaklaştırdım. Gözlerinin tekrar açılmadan önce bir anlığına kapanmasını izledim, muhtemelen içimde yaşayan bu tuhaflığı anlamlandırmaya çalışıyordu. *Ucube gösterisi*. Hayalet benzeyen yaratık -sıradan olmayan bir şey. Ama mesafesini hissetmedim, bu da onun bunu bulmuş ve kabullenmiş olabileceğinin bir işaretiydi.

Julian başını çevirdi ve parmağının ucunu avucumun içinde gezdirirken gözlerimin içine baktı. Parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Sırt üstü uzandık, ellerimizi birbirine bağladık ve bakışlarımızı yıldızlı gece yarısı gökyüzüne çevirdik.

Artık onu anlamaya, ona sorular sormaya gerek yoktu. Sadece onun etrafında olmak. Onunla birlikte olmak. Böyle gerçek olmak. Julian Blackwell lanetliydi ve şimdi ben de lanetliydim.

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

JULIAN

BELEDİYE BİNASI TOPLANTISI SİRASINDA YAŞANANLARDAN VE

Jüri Smith'in ölümünden sonra buraya, Tarikat Odalarına çağrılmamın an meselesi olduğunu biliyordum.

Bu ilk davet edilişim değildi. Evet, Tarikat beni posta damgası vurulmuş ve annemin evine elden teslim edilmiş resmi bir davetiye ile *davet* etmişti; davetiyenin kapağına da Tarikat'ın mührü basılmıştı.

Neyse ki, Mina'nın Lokantası'nın arkasında uyuyan evsiz adam Ocean baygındı ve ben bayıldığımda basketbol sahasındaki düzlüğe çıkma girişimime tanık olmamıştı. Neredeyse öldürdüğüm kız sarhoştı ve hikâyesi pek inandırıcı değildi. Memur Stoker sorgulama için araba dükkanına gelmişti. Ona Voodoos'ta hepimize asıldığını ve onu reddettiğimizi söyledim. Bardan ayrıldıktan sonra doğruca eve gittiğimi söyledim. Sadece bir canavarı korkağa dönüştüren bir yığın yarı gerçek.

Ancak, Emir'in önünde kendini beğenmiş Kane Pruitt'in yanında dururken, bunun Earl'ün karavanında ya da basketbol sahasında olanlarla hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim. Hepimiz burada başka bir nedenle toplanmıştık ve birden bunun Jury Smith'i öldürmemle ya da kıza saldırmamla ilgili olmasını diledim çünkü her şeyin Fallon'la ilgili olduğunu biliyordum.

Odalar çardağın altındaki mahzende yer alıyordu. Augustine Pruitt, Viola Cantini, Clarence Goody ve annem Agatha Blackwell, uzun masalarının arkasındaki merdivenlerin tepesinde oturuyor ve Tarikat'ın dört üyesini oluşturuyorlardı. Tarikat'ın üstündeki taş duvarda, Oda'yı koruyan iki değerli sembol asılıydı. Beş köşeli yıldız pentagramı İskandinav Orman Meclisi'ni, toprak, hava, ateş, su ve ruh elementlerinden gelen beş orijinal aileyi, yani Hollow Heathens'ı temsil ediyordu.

Diğer tarafta, Kutsal Deniz Meclisi - Ağlayan Cadılar'ı temsil eden Kelt düğümü.

Odanın duvarlarındaki çeşitli ceplerde, yerde ve Tarikat'a çıkan merdivenlerde mumlar yanıyordu. Yılın hangi zamanı olursa olsun, oda nemli, soğuk ve aynı durgun sıcaklıkta kalıyordu.

Ortam aylık Belediye Meclisi toplantılarına hiç benzemiyordu; söz almadan konuşamazdınız, Mina Mae dışında atalarımızdan olmayan düzlüklüler hoş karşılanmazdı ve bir cadılar meclisi üyesine verilen ceza düzlüklülerin alacağından çok daha kötüydü. Kendi kasabamızda pek sevilmiyorduk ama bunun nedenini anlıyordum.

Sihrimiz vardı. Avantajlıydık. Onların yoktu.

Mina Mae'nin her zaman arabulucu olarak odanın köşesinde oturmasının nedeni de buydu. Mina'nın ataları 1800'lü yılların sonlarında, biz bu toprakları çoktan sahiplendikten sonra gelen ilk düzlük sakinleri arasındaydı. Tarihten öğrendiğimize göre, kovanlarımız kasabayı nasıl buldukları ve koruyucu kalkanın içinden nasıl geçebildikleri konusunda dehşete düşmüşlerdi -bugün bile buna bir anlam veremiyoruz.

İlk gelişlerinden sonra, her on yılda bir yeni bir aile, çift ya da yalnız bir düz arazi sakini gizemli bir şekilde gelip yerleşiyordu. Bazıları bizim yöntemlerimizi, inançlarımızı öğrenmiş ve bir taraf seçmişti. Bazıları kendi içlerine kapanmış, ancak yetenekleri ve meslekleriyle küçük Weeping Hollow kasabasında çabalamış ve kasabayı bugünkü haline getirmişti. Koruyucu kalkan sayesinde kasabaya girip çıkabilen tek kişiler olan düzlük sakinlerine bağımlı hale gelmiştik.

Mina'nın ailesi de topluluk içinde büyük saygı görüyor, düzlük sakinlerinin sesi oluyor ve Tarikat'ın aldığı her kararın adil ve onların güvenliği için alındığından emin oluyordu. Kasabanın kendi iyilik perisi.

Ellerim arkamda dimdik duruyordum. Viola Cantini'nin oğlu Cyrus arkamızda oturuyordu. Sanki aynı soydan gelmişiz gibi birbirimize benziyorduk, ikimiz de uzun boylu, simsiyah saçlı ve açık renk gözlüydük ama aynı kasabanın içinde iki farklı dünyadan geliyorduk. Cyrus ile aramda hiçbir zaman husumet olmadı. İçine kapanıktı, Norse Woods'a ya da Heathen'lara asla sorun çıkarmazdı. Ama neden burada olduğu, Fallon'la ne ilgisi olduğu ya da bu grubun neden toplandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu küçük odada sayıca deniz cadılarından üstündüm.

Fallon'a karşı tüm zayıflığımı göstererek heykel duruşumu korudum.

Masanın ortasında, önünde bir yığın kitapla Augustine Pruitt oturuyordu. Gümüş varaklı Blackwell'in Kitabı'nı hemen tanıdım. Akademideki eğitimimiz sırasında kitapların her birinden pasajlar öğrenmiştik, sadece kopyalanmış pasajları onaylamıştık. Ancak Tarikat'ın önünde, geri kalanımızın erişemediği, şüphesiz evimizin, ailelerimizin, kasabaya yapılan büyülerin ve lanetlerin ve gölge kanlı Blackwell'lerin tarihini içeren orijinal kitaplar duruyordu.

Bay Pruitt gözlüklerini burnunun üzerine itti ve dişlerini emerek yıpranmış sayfaları çevirdi. "İlk olarak, Voodoos'taki dikkatsiz büyüü tartışacağız. Kane, iddian nedir?"

Kane kendinden emin bir tavırla, lanet olası tekne ayakkabıları ve polosuyla, "Bu, doğadan gelen bir büyü değildi," dedi. "Kasabada o zamandan beri görmediğimiz türden bir sihirdi..." durakladı, gözlerini babasından çevirip yere baktı, "Javino Blackwell."

Agatha kırıldıysa bile bunu belli etmedi. Kalbinin, ruhunun demircisi tarafından altınla harmanlanmış demirin en sertiyile dövülmüş olması şaşırtıcı olmazdı. Merhametini hak edenlere karşı nazik ve empatikti ama kocasını ve oğlunu kaybettiğinden beri kendi duygularını ve kırılganlıklarını bir pelerin gibi gizliyordu.

"Anladık, Blackwell'ler gölge-kanlı," diye konuştu Bay Goody, ailemi her zaman savunan bir tavırla. "Bu bir tarih dersi olsun, olur mu? Onların elementi ruhtur, diğer dört elementi de içerir ve buna karanlık boşluk da dahildir. Bu yepyeni bir bilgi değil, herkes bunu biliyor." Augustine'e döndü. "Julian gölge kanından hiçbir iz göstermeyen olağanüstü bir vatandaş oldu."

"Julian?" Bay Pruitt aniden, mükemmel kesilmiş kaşları gözlüklerinin üzerinden birbirine kenetlenmiş bir şekilde konuştu. "Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"O gece barda hem covens hem de flatlanders dahil olmak üzere altmıştan fazla kişi vardı. Herhangi biri olabilirdi." Bu yarı gerçeklerin arkasına daha ne kadar saklanabilirdim? Kanıtlanamamış olsa da benim hatamdı. "Olanlara rağmen kimse zarar görmedi ve her iki taraf için de somut bir kanıt yok."

Göz ucuyla baktığımda Mina memnun bir şekilde başını salladı.

"Cyrus, sen de oradaydın. Lütfen bana olanları anlatır mısın?" Bay Pruitt sordu.

Kane, Cyrus'la yüzleşmek için döndü. Ben dönmedim. Kutsal Deniz'in dinamiklerini az çok biliyordum. Fallon'un babasının yirmi dört yıl önce ayrılmadan önce Cyrus'un annesi Viola'yı kendi pozisyonunu devralması için atamasının bir nedeni vardı. Cantini'ler acımasız dürüstlükleri ve güvenilirlikleriyle tanınırlardı ve Geri Dönüş Yasası'na göre yaşarlardı: Bir insan dünyaya olumlu ya da olumsuz ne enerji verirse, bu enerji o kişiye üç kez geri döner. İskandinav Ormanları da bu yasaya göre yaşardı ya da en azından biz öyleydik. Cyrus'un olaylar hakkında dürüst olacağından hiç şüphem yoktu.

Cyrus o gece barda olanları, Kane'in taşkınlıklarını ve kötü davranışlarını yüksek sesle ve net bir şekilde anlatırken Kane'in dişleri yanımda sıkıldı. Cyrus kelime kelime arkadaşına ihanet etti, bunu yapacağını biliyordum. Bahsetmediği şey ise gizemli fırtınanın nereden geldiğine dair düşünceleriydi.

"Anlıyorum, tüm bunlar Fallon Morgan'dan kaynaklanıyor," dedi Bay Pruitt, gerçeklerden rahatsız olmuş ve oğlundan utanmasa bile büyük bir hayal kırıklığına uğramış bir halde nefesinin altından. "Açık konuşayım, kalkanın sağlam kalması için bu gece ortaya koyduğumuz yasalara uyulması gerekiyor," diye hatırlattı Oda'daki herkese, bu da göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Tarikat ve kubbenin altındaki herkes dengede kalmalı."

Sonra Viola Cantini'nin sesi odayı doldurdu. "Tobias, açıklayamayacağım nedenlerden ötürü Fallon'un geri dönmesi halinde güvenliğini Kutsal Deniz'e emanet etmişti. Şu andan itibaren Kutsal Deniz'in koruması altındadır."

Zeph bunu bana, geldiği geceden beri kovanlar arasındaki fısıltıları duyduktan sonra söylemişti. Kane, bardan düştüğünde onu yakaladıktan sonra Voodoos'a da aynı sözleri söylemişti. O bir düz dünyalı değildi.

-Özgür değil ama Kutsal Deniz'le birlikte. Vicdanım bile beni uyarmıştı ama içimdeki hiçbir şey bunu duymak istemiyor gibiydi. Haberden etkilenmemiş gibi görünerek dimdik dururken, içim parçalanıyordu.

Başım çarpıyordu. Çenem büküldü. Gözlerim kapandı.

Beni ormanda yalnız ve dibe vurmuş bir halde bulduğu gecenin anıları, Atlantik dalgalarının keskin kenarlı kayalıklara çarpması gibi şiddetle su yüzüne çıktı. Benden kaçmamıştı. Sadece korkularım onu ele geçirene kadar yanımda durmuştu. Fallon beni hiç beklemediğim bir şekilde sakinleştirmeyi başardı, kalbimdeki kırık bir akoru düzeltti ve İskandinav ormanlarındaki bir bülbül gibi yatıştırıcı bir şarkıyla hayata döndürdü. Kayalıklarda onunla ilk karşılaştığımda bir parçam bunun olacağını biliyordum. Görmezden gelmeye çalıştım.

ama artık çok geçti. Birbirimize bağlanmıştık, bu kasaba ve içinde bulunduğu konut kadar dünyevi olmayan bir bağ. Ve son zamanlardaki dengesiz davranışlarımın nedenlerini Tarikat'a açıklamaya çalışmak da bir o kadar gerçek dışıydı.

Kendimi ondan nasıl kurtarabilirim, hem de hızlıca?

Annem herkesi şaşırtarak, "Tobias'ın onu götürmesinin bir nedeni vardı," diye konuştu. Bay Pruitt'e karşı hiç konuşmamıştı ve gözlerim ona kaydı, söyleyecekleri varsa duymak için sabırsızlanıyordum. "Ne o ne de Freya onun bu işin bir parçası olmasını istedi. Fallon'la kendim konuştum. Onun tek amacı Benny'nin iyileştiğini görmek. Bırakın kalmayı, bir cadılar meclisinin parçası olmakla ilgileneceğinden bile şüpheliyim."

"Ayrılamaz. Kasaba buna izin vermez," diye karşı çıktı Bay Goody.

O haklıydı. Fallon, haberi olmadan Yabanmersini Ayı'nın ağırlığı altında kasabaya gelmişti. Yirmi dört yıl önce Tobias'la birlikte kasabadan ayrılabilmeleri için büyük bir birliktelik ve sihir gerekmişti ve kaçışlarında kimin parmağı olduğu çoğu kişi için bir sır olarak kalmıştı. Tekrar gitmeye çalıştığı gece onu ormandan izlemiş, kasabanın onu durdurmasını beklemiş ve bu sırada zarar görmemesini ummuştum.

Ne mistik kasaba ne de Tarikat onun tekrar kaçmasına izin vermeyecek olsa da Fallon'un gitme düşüncesi tüm kasalarımı gerdi. Gitmesi işimi kolaylaştırabilirdi ama hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. En azından burada olsaydı, onu görebilmek mazoşist ruhuma şarkı söylerdi.

"Fallon Morgan Kutsal Deniz'e aittir," diye emretti Bay Pruitt kitap kapanırken. Kalbimle aynı anda sayfalardan toz bulutları fışkırdı. "Kane, kızla ilgileniyor musun?"

Kasalarımın esnemesine engel olamıyordum; bu öfkeyi, omurgamda fokurdayan bu gürültüyü içimde tutmak için zayıf bir girişimdi.

Kane'in gözleri benimkilere kaydı. "Hayır, açıkçası Morgan denen kıza karşı bir ilgim yok." Tekrar babasına baktı, "ama bunu yine de meclisin iyiliği için yapacağımı ve karşılığında onun da benim için aynı şeyi hissetmesini sağlayacağımı unutmayacaksın."

Göğsümdeki vahşi şey parçalanıp dağıldı ve etrafımda olup bitenlere anlam veremez hale geldi.

"Pekâlâ," diye açıkladı Augustine Pruitt. "Morgan kızı Kane'in koruması altında. Ve oğlum, Mabon'a kadar Kutsal Deniz'e katılmasını sağlamak için ne yapman gerekiyorsa yap."

Kutsal Deniz'e girdiğinden emin olmak için mi? Onu zorluyorlar mı?

"Hayır, bu doğru değil!" Odanın içinde bağırdım. "Onda bu kadar farklı olan ne? Neden korunmaya ihtiyacı var? Neden diğerleri gibi seçme şansı yok?!"

Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerinde dehşetle bana bakan Agatha'ya baktım. Belki o da kasabanın geri kalanıyla aynı şeyi düşünüyordu, delirdiğimi. Gölge kanımın beni ele geçireceğini ve tarihin tekerrür edeceğini düşünüyordu. Ama bu karar açıkça savunduğumuz şeylere karşıydı ve Fallon'un özgürlüğü elinden alınıyordu - en büyük korkusu buydu. Agatha da aynı şeyi hissetmeli ve artık kontrol edemediğim bu patlamaları anlamalıydı.

Ama Agatha yavaşça başını sallayarak olay çıkarmamam için bana yalvardı. Gözlerimi kıstım ve dişlerim maskemin arkasında gıcırdadı, sessizce ona *bir şeyler* yapması için *yalvardım*.

"Neden sanıyorsun, Blackwell? Lanetli Kâfirlerden korunmak için! Senden!" Pruitt kükredi. "Biz kararımızı verdik. Babasının istediği buydu. Bu son kararımız. Fallon Morgan'ın üç metre yakınına yaklaşmayacaksın. Biz emretmedikçe onunla konuşmayacak, onu zorlamayacak, ona dokunmayacak ya da ona doğru tek bir nefes bile salmayacaksınız. O Kutsal Deniz'dir ve sen ve Heathen'lar mesafenizi koruyacaksınız."

Gözlerim adama dikildi. "Onun özgür iradesini elinden alıyorsun! Bunu ne kadar ileri götürmek istiyorsun?" Bu iğrenç bir şeydi. Fallon gideli yirmi dört yıl olmuştu ve şimdi onu bir adama veriyorlar, bir mülk gibi elden çıkarıyorlardı. "Bir meclise katılıp katılmama konusunda seçim hakkı olmalı."

Bay Goody ve Agatha karşılıklı bakiştılar. Viola bakışlarını Pruitt'e çevirdi. Pruitt ayağa kalktı, yanakları kızarmıştı. "Odalardaki Düzeni mi sorguluyorsun, *Blackwell*? Soyunu, babanın yaptıklarını ve hepimizin *senin* neler yapabileceğini bildiğini düşünürsek, şimdi geri adım atman akıllıca olur, yoksa harekete geçeceğim."

Bir adım öne çıktım ama Agatha ben daha fikrimi söyleyemeden ayağa fırladı. "Yapılacak doğru şey bu, Julian. Babasının istediği de buydu. Adil görünmediğini biliyorum ama söz konusu olan sadece bir kız." Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ve belki de kaçırmıştım. Daha önce Tarikat'ı hiç sorgulamamıştım, kendime hiç kızmamıştım ama bu yine de bunu doğru yapmıyordu. "Lütfen, *Jai*," diye yalvardı Agatha demir dişlerinin arasından. "Geri çekil."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Beck'i odamda, yatağımda mışıl mışıl uyuyan Jolie'nin yanında, elinde dumanı tüten bir kupayla yatağımın kenarına oturmuş buldum. Çaydaki beyaz yasemin ve balın sıcak kokusu küçük yatak odasını dolduruyor, buharında çiçek yaprakları taşıyordu. Jolie'nin en sevdiğiydi. "Kız kardeşimin burada ne işi var?"

Çoğu zaman, eğer çalışmıyorsa, buradaydı. Beck'in kardeşi yoktu, hele babası hiç yoktu. Bir Flatlandlı olan annesi Beck doğduktan kısa bir süre sonra ölmüştü. Tek gecelik bir ilişkiydi ve Earl ona lanetten ya da neden başını örtmesi gerektiğinden bahsettiğinde ona inanmamıştı ve yeni doğan bebeğinin yüzüne baktığında korkuları onu ele geçirmişti.

Beck Jolie'ye kendi kız kardeşiymiş gibi bakıyordu. Avucunu vızıldayan başının üzerinde gezdirdi ve bakışlarını kaldırdı. "O ve annen daha önce tartışmışlar. Seni bulmak için buraya geldi. Ben zaten buradaydım, o yüzden konuşacaktık. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Ona çay yapmak için sadece beş dakikalığına gitmiştim. Sanırım uyuyana kadar ağladı."

Yatağımın köşesinde, ağır battaniyenin altında kıvrılmış uyuyan Jolie'nin alnı ve yanakları terden ıslanmıştı. Hafifçe horlarken nemli siyah saçları yüzüne yapışmıştı.

"Konu neydi?" diye sordum ve Jolie seslerimizle birlikte yorganın içinde kıpırdandı. Başımı kapıya doğru ittim ve Beck ayağa kalkıp beni takip etmeden önce Jolie'ye bir kez daha baktı.

Buzdolabına doğru yürürken arkamdan, "Emin değilim, ben onu çıkaramadan bayıldı," dedi. Muhtemelen akademideki diğer çocuklarla ilgiliydi. Heathen'ların kardeşleri okulda en zor olanlarıydı ve Jolie onlar yüzünden evime ilk kez üzgün gelmiyordu. Çenesi düşüktü, çoğu zaman başını belaya sokardı, ama kapalı kapılar ardında sadece on beş yaşında, yüreği ağzına sığmayan bir kızdı.

Agatha onun dramatizmine tahammül edemedi. Beck ve ben her seferinde buna kandık.

Buzdolabını açtım ve o devam ederken arkadan iki bira almak için eğildim, "Bir yolu olmalı. Belki Tarikat-"

"Hayır." Buzdolabının kapısı kapandı ve bir bira kapağını tezgâhın üzerine sıkıştırıp yumruğumu üstüne vurdum. Şişeyi ona uzatmadan önce kapak yerinden çıktı. Bununla nereye varmak istediğini zaten biliyordum. "Chambers'tan yeni geldim," diye devam ettim, aynı adımları şişem için de tekrarlayarak. "Eskiden olduğu gibi değil. Bu onların her zaman

aranıyor. Kutsal Deniz Norse Ormanı'nın güç kaybetmesini istiyor, bunu görebiliyorum. Pruitt lanetimizi, dengemizi ya da meclisimizi hiç umursamadı. Korkutma taktikleri kullanarak insanları meclisimizden uzaklaştırmaya başladılar. Pruitt sadece kendi çıkarlarını gözetir."

Beck, "Evet ama annen Tarikat'ın bir üyesi," diye belirtti. "Goody de öyle. O kitaplarda daha önce kimsenin denemediği bir şey olmalı. Onları çalmalıyız. Bu döngüyü sona erdirmeliyiz."

Ağzımda şişenin ağzıyla başımı salladım ve arka kapıyı işaret ederek bu konuşmayı dışarıda yapmak istediğimi belirttim. Jolie uyanırsa, onu daha fazla üzecek ya da endişelendirecek bir şey duymasına gerek yoktu. Jolie endişelenecekti çünkü küçük kardeşim böyle biriydi. Her zaman meclisi ve Heathen'ları kendinden daha çok önemsemiş, bizi savunmuş, bizim için ayağa kalkmış, durması için yalvardığımızda bile bizim için savaşmıştı. Bu onun için her şeyi daha da kötüleştirdi.

Parmağımı şıklatmamla ateş çukuru yeniden alevlendi ve ikimiz Phoenix'le birlikte devrilmiş huş ağaçlarının odunlarından yaptığımız büyük sandalyelere oturduk. Beck bacaklarını uzattı ve başını geriye attı, bandanası burnunu ve ağzını kapatıyordu, mavi gözleri bulutlarla dolu gökyüzüne bakıyordu.

Lanet bizi de etkiledi, birbirimizi ya da kendi yüzlerimizi görmemize asla izin verilmedi.

"Neden odaya çağrıldınız? Jüri ile bir ilgisi var mıydı?" Beck sonunda bakışlarını yukarıda tutarak sordu.

"Hayır. Her halükarda benim olduğumu kanıtlayamazlar." Ama ona Fallon'la ilgili olduğunu söylersem, içimi görecektir ve beni rahatsız eden bu... duyguları bilecekti. Garip, rahatsız edici ve yasadışı olan ve dikkatimi önceliklerimizden çekebilecek duygular. Ama bunu bana karşı asla kullanmazdı.

Beck sadık, şefkatli, anlayışlı ama aynı zamanda bir duygu girdabıydı. Hassas biriydi ve dürtüldüğünde ya da duvara tosladığında ya cehennemden gelen duygusal bir fırtına çıkarır ya da içine kapanırdı.

Beck ilk günden beri herkesin acısını ve ıstırabını kendi acısıymış gibi üstlenmişti. Ancak bu kadar derinden hissetme yeteneğinin yanı sıra, o da psişikti ve bu da hepimiz gibi onun için hem bir lütuf hem de bir lanetti. Kemiklerimizde sihirle doğmanın bir bedeli vardı. Bir dezavantaj. Ve her birimizin bir tane vardı. Benimki gölge kanımdı. Beck'inki psişik yetenekleriydi. Dezavantajımız asla kırılmayacak bir lanetti.

Ve Beck, Fallon'un varlığından o gelmeden çok önce bahsetmişti.

Yıllar önce gece geç saatlerde sarhoşken yaptığı bir konuşmada kendini kaybetmiş ve beyaz saçlı, gözlerinde ay ışığı olan bir kızdan, bir gün gökyüzünden düşüp beni de kendisiyle birlikte aşağı indireceğinden bahsetmişti. Onun geleceğini biliyordum. İkimiz de ay kızı bekliyorduk ama Beck, Fallon'u denizin üzerindeki kayalıkların üzerinde, sanki dalgaları çağırıyormuş gibi dururken ilk gördüğümünden beri hissettiğim bu duygudan hiç bahsetmemişti. Beck Fallon'un dönüşünün bizim için ne anlama geldiğini biliyorsa bile bunu dile getirmemişti. Bana sadece duymak istediklerimi söyledi.

Parmağımdaki tılsımı cam şişeye vurarak, "Tarikat Voodooos'ta olanları bir de benden dinlemek istedi," diye cevap verdim. "Onları başımdan savdım ama o artık Kane'e ait. Augustine'in *zorlama* kelimesini söylemesine gerek yoktu ama Oda'daki herkes onun ne demek istediğini biliyordu," diye homurdandım, onun hakkında konuşmak istediğim için kendime kızmıştım. "Kısacası, ne gerekiyorsa yap ve annem orada oturup hiçbir şey yapmadı. Neden korunmaya ihtiyacı olduğunu anlamıyorum." Onu asla bilerek incitmezdim.

"Benimle kafa bulmayı bırak, dostum." Beck çenesini parmaklarına indirerek beni inceledi. "Bu seni rahatsız ediyor, sadece gerçek nedenini itiraf et."

"Nedenini zaten biliyorsun." Bunu söylediğimi duymak, onun benim için bir anlamı olduğunu kabul etmek istiyordu. Julian Blackwell olarak onu herkesin önünde yakalamak için neden barın öbür ucuna atladığımın tek mantıklı açıklaması bu olabilirdi. Ama bunun yerine ormana baktım ve biramı içtim.

Evet, Beck'e güveniyordum ama duygularım kafatasımın güvenliği içinde yüzleşmek için yeterince zordu. Onları yüksek sesle söylemeyi ve dünyaya, her zaman dinleyen ormana vermeyi hayal edemiyordum.

"*E pur si muove*," dedi Beck, sonra da bandanasının kapağının altından şişesini içti.

Ona doğru baktım. "Affedersiniz?"

"Hâlâ hareket ediyor," dedi yutkunduktan sonra, avucunu vızıltılı başının üzerinde gezdirerek. "Galileo işkenceyle dünyanın güneşin etrafında döndüğü teorisini geri almaya zorlandı. Sonrasında ne dedi biliyor musunuz? Onca alay ve tacizden sonra, herkes ona yanıldığını söyledikten sonra?"

Kaşlarımı kaldırdım ve devam etti, "*E pur si muove*. Hâlâ hareket ediyor." Beck öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak mavi gözlerini benimkilere kilitledi. "Hiçbir dayak, hırpalama ya da tehdit, dünyanın güneşin etrafında dönmeye devam ettiği gerçeğini ortadan

kaldıramaz.

bir yol. Hayatın boyunca inanman için sana öğretilenlere, olmak için çok uğraştığın bu uysal insana, erdemlerine, ahlakına, Tarikat'a ya da anlaşılmamıza rağmen, kendi gerçeğini görmezden gelemes ya da ondan kaçamazsın Jules. Kuzgunlar *hâlâ* peşinde olacak, ölüm *hâlâ* gelecek ve bu kıza karşı *hâlâ* bir şeyler hissediyor olacaksın ve bu hisler sen istiyorsun diye yok olmayacak." Arkasına yaslandı ve uzun ve iç karartıcı bir nefes aldı. "Ne olursa olsun, hala hareket ediyor ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Beck gittikten sonra aynanın önünde durdum.

Maskeyi yüzümden kaydırdım. Derin bir nefes aldım. Başımı kaldırdım ve yüzüme baktım.

Bir anda, arazideki dönme dolabın tepesinde durmuş, aşağıya bakıyordum. Rüzgâr ceketimi çekiştiriyor, tenimi yumrukluyor, beni aşağı çekmek istiyordu. Boğazımda safra yükseldi. Avuçlarım lavabonun kenarına çarptı.

"Mücadele et!" Omurgamdan aşağı ter damlayarak bağırdım. Ama başım dönmeye başladı. Midem bulanıyordu. "Korkmuyorum," diye tekrar tekrar söyledim.

Tekerlekli araba ileri geri sallanıyordu. Çok yüksekteydim. Yerden çok uzaktaydım. Kontrolden çıkmıştım. Gözlerimi açık kalmaya, yükseklikle savaşıma zorladım.

Ta ki kavga dayanılmaz hale gelene kadar.

Kusmuk boğazımı yaktı ve öne doğru sıçrayıp lavaboya doğru kustum. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yaktı ve asla bakamadığım yüzümden aşağı aktı - dumanı tüten bir aynadan. Lavabonun kenarındaki parmak eklemlerim beyazlaştı ve çığlık atarak korkularımı barındıran yansımaya yumruğumu savurdum.

Dürüst bir nefes almaya çalışırken parmak eklemlerimden kan döküldü. Beni tutabilecek bir nefes. Nazik ve sessiz olan. Tadı canlanma gibi olan ve Fallon gibi hissettiren.

Onu tekrar görmeliydim, sadece bir kez daha.

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

FALLON

FABLE STRAFOR KAHVE FİNCANININ KENARINDAKİ KÖPÜĞÜ YALADI.

The Bean'de köşedeki masada oturmuş, diğerlerinin gelmesini bekliyorduk: Monday, diğer iki Sullivan kardeş, Kane ve arkadaşları.

Güneş alçalıyor, Kasaba Meydanı üzerinde kalan azıcık ışığı da yavaş yavaş gömüyordu. Defy Günü gelmişti ve ben de kafenin içinden, satıcıların çardağın etrafına stantlar kurarak kasabayı gece için süslemelerini izledim.

Julian'la konuşmadan üç hafta geçmişti. Birlikte geçirdiğimiz son gece basketbol sahasında yıldızların altında geçirdiğimiz geceydi. Onu düşünmeden edemiyordum; gözlerimin sokaklarda bir aşağı bir yukarı onu aramasına engel olamıyordum. Balkabağı baharatlı lattemden bir yudum daha aldım ve adımı tekrarladığında gözlerimi Fable'a çevirdim.

"Milo bana Jury'nin kalp krizinden öldüğünü söyledi ama ben buna inanmıyorum," diye devam etti. "Beck ya da Sarhoş Earl'ün hatası olmalı. Bu bir komplo. Memur Stoker da muhtemelen işin içinde, soruşturmaya bile tenezzül etmiyor."

Gerçek şu ki, Jury Smith Parish'in evine bir bıçakla girmişti ve nedenini bilmiyordu ya da en azından Jury'nin bana söylediği buydu. Jury arkadan pusuya düşürülmek dışında bir şey hatırlamakta güçlük çekiyordu. Pennywise'ı gördükten sonra kalbi göğsünün içinde patlamıştı. Beck olabilirdi. Sarhoş Earl olabilirdi. Julian olabilirdi.

Ama eğer Julian'sa, onu başka bir şey kontrol ediyor olmalıydı, karanlık bir şey, uğursuz bir şey. Ya da bunu Beck ve Earl'ü korumak için yapmıştı. Ne de olsa elinde bıçakla ortaya çıkan Jury olmuştu. Julian asla birine bilerek zarar vermezdi. Buna inanmayı reddettim.

"Zavallı Bay Jury," diye ekledi Fable ben cevap vermeyince. "Biliyorsun, ölmeden bir hafta önce Kutsal Deniz'e kabul edilmişti. Orada ne işi vardı ki?"

"Her zaman cadı değil miydi?"

"Hayır, Jury ve kız arkadaşı düz arazide yaşıyorlardı. Kurucuların aileleri gibi iliklerine kadar büyüyle doğmamışlar ama Wiccan inançlarını uygulayan herkes cadı olabilir. Yıllar önce Archer Avenue'de arabası bozulunca ortaya çıkmış, hiçbir şeyi olmadan yürüyerek Weeping Hollow'a girmiş ve o zamandan beri buradaymış. Pruitt uzun süre ona Colorado'lu çocuk dedi, dağlarda doğup büyüdüğünü söyledi, düşünebiliyor musunuz?"

"Kız arkadaşıyla arkadaş mısın?"

"Carrie Driscoll? Tanrım, hayır," dedi Fable kararlılıkla. "Onunla zar zor konuşuyorum. O kız beni ürkütüyor, dostum. Ama Bay Pruitt onun avucunun içinden yiyor ve o bizim yaşımızda. Anlamıyorum."

"Ama Jury elli üç yaşındaydı." Aradaki yaş farkı biraz fazlaydı - neredeyse otuz yıllık bir fark.

Fable omuz silkti ve benimkiyle eşleşen kostüm maskesinin altındaki koyu mor dudaklarını büzdü. "Onlar da birbirlerinin tamamen zıttıydılar. Carrie ve Jury, bunu hiç anlamadım. Bak, işte Pazartesi." Fable bileğini yukarı kaldırdı.

Döndüğümde Pazartesi'nin pencerenin diğer tarafından bize el salladığını ve diğerlerinin de sokağın köşesinde bir araya toplandığını gördüm.

Kafeden çıktığımızda, mısır sosislerinin, toz haline getirilmiş huni keklerin ve karamelli elmaların kokusu Kasaba Meydanı'na kadar yayılıyordu. Vitrinlerin saçaklarından merdivenler sarkıyordu ve bozuk paralar, bakır elmaslar gibi sarı lamba ışıklarının altında titreyerek asfalt yürüyüş yollarını ve sokakları kirletiyordu. Her yerde siyah ve beyaz çizgili çadırlar kurulmuştu. Her çadırdaki el falı bakma, kehanette bulunma, kristal toplar, tarot kartları, kristaller ve taşlar satan tüccarlar, tütsü dağıtmak için buhurdanlar ve benzeri hizmetler sunuluyordu.

Erkekler çardağın etrafında kazıklar üzerinde yürüyor, yetişkinler buzlu kadehler taşıırken çocuklara ince çizgili balonlar dağıtıyordu, kasabanın yarısı kostümlü maskeler içindeydi, diğer yarısı ise kaderlerini kışkırtmak istemiyordu.

"Bir saat kadar sonra çocuklar eve dönecek ve asıl eğlence başlayacak," diye belirtti Pazartesi, yaklaşırken çocukları izlediğimi fark ederek. Bu sırada güneş batmış ve soğuk hava dalgası gelmişti. Kot ceketimi yeni siyah deri elbisemin etrafına daha sıkı sardım.

"Fallon," diye dikkatimi çekti Kane, arkadaşları Maverick ve Cyrus, Voodoos'ta kısa bir süre tanıştığım diğer iki adam, onun yanındaydı. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Bir başka esinti yanıımızdan geçip gitti ve saçlarımı vahşi bir girdaba sürükledi.

Kane bana doğru yürüdü, saçlarımı yüzümden itti ve kahvemi elimden aldı. Geri almak için elimi kaldırdığımda çoktan çöpe atmıştı. "Sana gerçek bir içecek getireyim."

Bunun beni ne kadar kızdırdığını belli etmedim çünkü onun yaptıkları çoktan söylenmiş ve yapılmıştı, benim tatlı balkabağı baharatlı kahvem çoktan fıçının dibini yalıyordu. Erkekler bir kadının elinden asla kahve almaması gerektiğini bilmeliydi... tabii ısıtmıyorlarsa. Ancak, bir başkası için küfürlü düşüncelerim varken enerjimi Kane'i düzeltmek için harcamaya hiç niyetim yoktu; bir daha onun etrafında olabileceğim anlamına geliyorsa, yüzünü asla görmek zorunda kalmayacağım biri.

Büyük bir kazanın kuru buzdan bir tepsinin üzerinde durduğu, altından sis yükselen kabine doğru yürüdük. İçine baktığımda sıvının içinde kırmızı ve altın rengi girdaplar gördüm. Mina Mae bronz bir kadehi kepçeyle doldururken kaşlarını oynatarak, "Bu benim Zehirli Elma Şarabım," dedi.

"O kadar güzel ki! Her toplantı için yapar," diye ekledi Monday, kabinden bir kadeh kaldırarak.

Yaklaşık bir saat boyunca sokaklarda yürümeye devam ettik, çadırlara baktık, bardaklarımızdan zehir içtik ve batıl inançlarla dalga geçtik. Kasabanın yarısı maske takıyordu ve karşılaştıkları batıl inançları umursamıyorlardı. Birçoğu maske takmayanları kandırarak merdivenlerin altından geçirmeye ya da yürüyüş yollarındaki ve sokaklardaki çatlaklara basmaya çalıştı. Maske takanlar ise kaderi kışkırtarak, birbirlerine uğursuzluk getirerek, bozuk para almaktan kaçınarak ve sokaklarda geri geri yürüyerek batıl inançlara meydan okuyordu.

El falcısının mor çadırına vardığımızda durdum ve içerideki çubuklara asılı üçlünün çizimine hayranlıkla baktım. Resim daha önce gördüklerimden farklıydı; kalın ve özenli kalem çizgileri ve koyu renk boyalarla yapılmıştı. Birinin üzerinde *Rose Madder* yazıyordu. Diğeri *Büyücü ve Cam*.

"Bunları sen mi çizdin?" Yüksek sesle sordum.

Kız arkasını döndü ve siyah kurdele gibi düz saçları omuzlarına döküldü. Kusursuz bir teni vardı, altın rengi bir şurup rengindeydi ve bal rengi gözleri benimkileri kucaklıyordu. "Evet, ben sadece

bana ne gelirse." Sesi kadife gibiydi. Mükemmel bir ten rengine ve porselen bir bebeğin yüzüne sahipti.

Çadırın derinliklerine doğru yürüdüm. "Adın ne senin?" "Kioni."

"İhtiyaç duyulan şeyleri gören ve bulan kişi," dedim gülümseyerek ve Kioni'nin gözleri bana şaşkınlıkla baktı. "Dadım Kenyalıydı," diye açıklamaya devam ettim. "Benim için el falıma bakar mısınız?" Daha önce hiç el falıma baktırmamıştım ama Kane'in tuhaf davranışlarından bir süreliğine de olsa uzaklaşmak istiyordum. Benimle ilgilenmediğini söylemişti ama bütün gece yanımdan ayrılmamıştı.

Kioni'nin yüzü değişti, biraz üzgündü. "Çok isterdim ama bu konuda pek yeterli değilim. Gördüğünüz gibi, büyükannem Eleanor için çadıra göz kulak oluyorum. O döndüğünde geri gelebilir misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, sadece biraz nefes almaya ihtiyacım var. Avucumu okumak zorunda değilsin, sadece öyleymiş gibi davran?" Başparmağımı arkama bağladım ve fısıltıyla ekledim, "Bu şehirdeki bazı insanlar boğuluyor."

Kioni'nin kahkahası nefes nefese ve içtendi. Başını sallayarak girişe doğru yürüdü ve çadırın kapağını bağından çözdü. Dışarıdan gelen şenlik sesleri uzaktan gelen bir sohbeta dönüştü. Artık tek ışık, parlayan kristaller ve titremeyi taklit eden pille çalışan mumlardan geliyordu.

Küçük yuvarlak masanın altından bir sandalye çekti. "Gel, otur. Saklan." Gülümsedi ve çenesini fincanıma doğru kaldırdı. "Bu Mina'nın Zehirli Elma Şarabı mı?" Başımı salladım ve Kioni öne doğru eğilip kollarını masanın üzerine koydu ve devam etti, "Dikkatli ol. Mina Mae o içeceğin içine bir şey koyuyor. Yalnız Luna adında yaşlı bir cadıdan öğrendiği bir çeşit doğruluk iksiri. Bilinçaltının bazı kısımlarını güçlendirmesi gerekiyor. Her etkinliğimiz ya çardağın önünde bir kavgayla ya da Crescent Plajı'nda bir seks partisiyle ya da her ikisiyle birden bitiyor. Mina'nın ortalığı karıştırdığı biliniyor, sanki Weeping Hollow'un daha fazla karıştırılmaya ihtiyacı varmış gibi."

"Lokantadaki tatlı yaşlı Mina mı?"

Kioni'nin gözleri kısıldı. "O kadın tatlı olabilir ama çok da akıllıdır. O anda hangi taraf işine gelirse iki tarafa da oynayacaktır."

"Buralı değil mi?"

"Hayır, hanımefendi! Mina da bir cadılar meclisine üye değil. O kasabanın bibi... ya da büyükannesi diyebilirsiniz. Ama ona hayranım. O nefret ediyor

sırlarımızı, gerçeklerimizi ve çılgınlıklarımızı arada bir dışarı vurmamız gerektiğine inanıyor. Bunun sağlıklı olduğunu söylüyor."

"Ve herkes bunu biliyor, elma şarabına ne yaptığını?"

Kioni omuz silkti ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Bilmiyorum. Kimse bu konuda konuşmuyor. Uzaklardan geldiğin için sana bir ipucu vereyim dedim."

Kadehi parmaklarının arasında döndürdüm ve ikinci fincanımdaki altın kırmızısı sıvının son yudumunun dönmesini izledim. "Eh, fena halde sıçtım."

Kioni tekrar güldü ve saniyeler sonra çadırın kapağı kenara itildi ve şaşkın bir Pazartesi ikimizin gülümseyen yüzlerine baktı, yana doğru savrulan perçemleri dağılmamıştı ve küçük yüzünü çerçeveliyordu. "Her yerde seni arıyordum!"

Ayağa kalktım ve avucumu önüme doğru uzattım. "Sadece el falıma baktırıyorum," diye geveledim, sanki parmaklarının arasında esrarla yakalanmışım gibi, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi. Pazartesi bana bazen böyle hissettiriyordu.

Pazartesi'nin bakışları Kioni'ye kaydı ve Kioni çenesini kaldırıp ona baktı. "Hepimiz Şeytan'ın Oyun Alanı'na gidiyoruz. Hadi, Kane seni bekliyor."

"İnle," diye mırıldandı Kioni, sonra gözlerini bana çevirdi. "Sana söylediklerimi unutma."

Zehirli elma şarabı. "Teşekkürler."

Belediye Binası'nın büyük çift kapısından içeri giren bir grup vardı. Belediye Binası toplantısı için sadece batı kanadına gitmiştim ama büyük oda, tavanı ve duvarları kaplayan bir aynalar labirentine dönüşmüştü. Yansımam her açıdan yansıyor. Zemin parlaktı ve siyah meyan kökü rengindeydi. İçeriden sis makineleri üflüyor, zemini kalın fırça darbeleriyle sürünen dumanla kaplıyordu.

Adora, parlak ve işbirlikçi bir gülümsemeyle bağlanmış boğucu dudaklarıyla Maverick'in elini tuttu. Bakışlarını kaldırdığı kararlı çenesiyle Kane'e kaydırıp ve Maverick'le birlikte labirentin içinde kaybolmadan önce bir saniyeliğine onun gözleriyle buluştu. Ivy ve Monday ters yöne, Fable ve Cyrus da başka bir yöne doğru koştu, herkes dağıldı ve Kane ile beni girişte bıraktılar.

"Kontrol etmek ister misin?" diye sordu, Adora'nın Maverick'le birlikte havalanmasından etkilenmemişti. Aynalardan oluşan labirentin içinden gelen kahkahalar, akıldan çıkmayan müziğin bas seslerine karışıyor ve buradan yansımalar sanki camdan bedenler geçiyormuş gibi hızla hareket ediyordu. "Sen git, ben sana bir avans vereyim."

Çocuksu bir gülümseme takındı ama Kane iffetli gülümsemesini iyi kullanmıyordu. Eğri büğrü duruyor, iffetsizliği fısıldıyordu.

Gözlerim baş döndürücü labirente geri döndü, şimdiden boğazımın daraldığını hissediyordum. Başımı salladım ve bir adım geri attım. *Kapana kısılmış, kapana kısılmış, kapana kısılmış ...*

Kane ona katılmam için ısrar ederek bir şeyler söyledi ve kulaklarımdaki çınlama artarken iki elimi de avuçlarının içine aldı. Mırıldanmalarımı duymazdan geldi ve beni labirentin derinliklerine doğru sürüklerken geriye doğru yürüdü. Gözlerimi ondan ayırmamaya çalıştım, maskem yüzümün üzerinde bir ağırlık gibiydi. Adımlarım, nefeslerim, titreyen nabzım, hepsi burada daha ağır görünüyordu.

Bir köşeyi döndüğümüzde kendimle yüz yüze geldim. Siyah deri elbise, kalçalarımın sarkan beyaz saçlar, dönüp kaçmam için çılgık atan korkmuş soluk mavi gözler. Dikkatimi tekrar Kane'e yönelttim ve kahkahası camdan elastikiyet gibi yankılandı. Ne kadar korktuğumu neden göremiyordu?

"Gel beni bul," diye seslendi kollarını iki yana açarak ve küstah bir gülümsemeyle, sonra beni burada yalnız bırakarak labirentin içinden çıkıp gitti.

Peşinden koştum, kollarımı önüme açtım, önümde, solumda, sağımda, arkamda sadece kendimi görüyordum. Her yerdeydim. Adımlarım acele ediyor, çılgınca bir çıkış arıyordum.

"Kane!" diye bağırdım. Daha fazla kahkaha, daha fazla alay geldi. Ama Şeytan'ın Bahçesi'nde çalan şarkı kahkahaları bastırdı ve sadece bas vuruşları arasında tekrar geri döndü. Bedenim bir aynaya çarptı ve döndüm, aynaya yaslandım ve titreyen nefesimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Sonra gözlerimi açtım ve aynada *onun* bir parıltısı belirdi.

Sadece bir titreşim, yine de hızla çarpan kalbimi parçalamaya, tüm endişeleri toza çevirmeye yetiyor.

Julian, Julian, Julian... Yansımanın içinde, ölümün gölgesi, yaşamın döngüsü gibi gelip gidiyordu. "Julian..." Aynaların arasından süzülürken avuçlarımı önüme açarak ona doğru yürüdüm.

Adımlarım ve kalbim hızlanırken ellerim soğuk, buğulu camın üzerinde kayıyor, gümüş gözlü ve siyah maskeli adamın silüetini takip ediyordum. O *buradaydı* ve bizi birbirimize bağlayan görünmez bir akor gibi ona doğru çekildiğimi hissettim. Başka bir çıkmaz sokağa girdim ve döndüm, siyah paltosunun, siyah pantolonunun, siyah botlarının, vahşi siyah saçlarının görüntülerini gördüm. *Siyah, siyah, siyah*, ama hiçbir şey beni böyle bir kötülüğe ikna edemezdi.

"Fallon." Kane'in sesleri labirent boyunca süzülüyordu. "Neredesin?" diye şarkı söyledi.

Sırtımı cama dayadım, beni bulamayacağını umarak gözlerimi kaçırdım. Taktığım maskenin içinde buz mavisi gözleriyle bana bakan en az üç kişi vardı. Yansımalar, Mina'nın elma şarabının yan etkisi olarak suya düşen siyah bir boya damlası gibi dönüyordu. Müziğin bas sesi kulaklarımda gümbürdüyordu, Julian gitmişti ve sis beni boğuyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Kaslarım sertleşti ve hareket edemiyordum, boynumu çeviremiyordum. *Kapana* kısılmıştım, *kapana kısılmıştım*, *kapana kısılmıştım*... Yapabileceğim tek şey tekrar gözlerimi kapatıp bu gecenin bitmesini, güneşin doğmasını ve sabah birinin beni labirentte bulmasını beklemektir.

İşte o anda bir elin elimi okşadığını hissettim. Soğuk ve nazik el derimin üzerinde kayarak çarpan parmaklarımin ucuna kadar geldi. Kirpiklerim dalgalandı, dizlerim titredi ve ciğerlerimden bir nefes kaçtı.

"Fallon," diye tekrar seslendi Kane, tam ben duvardan uzaklaşıp başka bir odaya geçerken aynalarda belirdi ve o beni görmeden önce zamanında yetişti. "Hâlâ benden saklanıyor musun Fallon?" Kane'in sesi mizahla karışıktı.

Julian geriye doğru yürürken bir parmağını maskesinin üzerinde tuttu, bizi döndürene kadar beni ileri doğru çekti ve sırtım başka bir aynalı duvara dayandı. Bir soğuk hava patlaması tenimi delip kan dolaşıma girdi. Ona karşı hissettiğim bu şey, adı her ne olursa olsun, içime işlemiş ve çatlaklarımı doldurmuştu.

Julian yaklaştı ve gözlerinde ormandaki, yıldızların altındaki gecedeki aynı soyulmuş ve savunmasız adamı gördüm. Bir zamanlar siyah tüylü kanat yığınları arasında bir kış gülü olan adamı. Bakışları Mors alfabesi gibi yüzümde geziniyor, beni içine alıyordu. Titreyen parmakları kolumdan aşağı süzüldü.

"Julian, titriyorsun," diye boğuldum, göğsüm kabarırken müzikten beni duyabileceğinden şüpheliydim. Tedirgin edici sinirlerime rağmen onunkini fark etmişim ve bu benimkini sakinleştirmişti.

JULIAN

Fallon haklıydı. Ellerim titriyordu. Bunu durduramıyordum, o yakınımıdayken ve değilken bu zincirleme reaksiyonu. Her iki durumda da, artık bir önemi yoktu. Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Defy gecesine Agatha'ya yardım ediyormuş gibi davranarak gelmemeliydim ama uzun zaman sonra onu görmek için can atıyordum. Onu bulmak, Kasaba Meydanı'nda beyaz saçlarını ve cam gibi mavi gözlerini aramak için. Beni maskeden çok insan, Kâfirden çok insan olarak gören gözleri. Ve kalbim, göğsümde karanlıktan başka bir şey için hâlâ yer olduğunu hatırlatarak özgürce koşuyordu.

Bir anlam ifade etmiyorduk, ama onun önünde durduğumda, içimdeki her şeyi gördü. Beni uzun zaman önce terk ettiğim kişiye geri çekti. Fallon lanetin ötesine baktı ve bu yüzden ben de onun ötesine bakamadım.

Gülüşünün şekli gökyüzündeki kabusları renklendiriyordu ve ben ona titremeden, onu tüm detaylarında göksel bir damga olan nadir bir kızıdan başka bir şey olarak görmeden dokunmaya dayanamıyordum.

Bu gece, her şeye ve herkese meydan okuyordum.

Çünkü şu anda yaptığı gibi bana baktığında, dudakları bana hayranlıkla ayrıldığında, gözbebeklerinde bir merak dans ettiğinde, artık Tarikat ya da onun kime ait olduğu umurumda değildi. Tek umursadığım, müzik yoksunluğumun arka planına düşerken, burada onunla birlikte olmaya çalışmaktı.

"Bu işte pek iyi değilim," diye itiraf ettim, güçsüz düşmüştüm. Parmak eklemlerim Fallon'un kızaran yanağını sıyırdı, sonuçlarını umursamadan. Zehri içmiştim ve akılsızlaşmışım.

Fallon'un narin parmakları maskeme uzandı. Bileğini yakaladım ve o yapamadan başımı salladım.

Dudakları kıpırdadı. *Güven bana*, demişti ama kulaklarımda sadece müziğin sesi çınılıyordu. Ona güvenerek parmaklarımı bileğinden ayırdım. Çünkü yanlışların ortasında, bu tek şeyi doğru yapmak istiyordum. Maskemi alttan kıvırdı ve sadece ağzımı ortaya çıkardı. Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. Bu dokunuş içimde bir sıcaklık dalgası yarattı.

Kalp atışlarım bir bas gibi düştü. Fallon ayak parmaklarının üzerine kalktı. Ve dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Yumuşak, nazik, kırılgan ve şok ve korku içimde dolaşıyordu çünkü daha önce hiç kimseyi öpmemiştim, öpmek istememiştim ve öpebilir miydim bilmiyordum,

ve onu öldürme gerçeği dehşet vericiydi. Uzaklaştığında gözümü kırptım. Kaşlarım birbirine çarptı, tepkisini inceliyordum. Fallon'un tozlu pembe dudakları tuhaf bir gülümsemeye dönüştü.

Onu öldürmemiştim. Onu korkunun içine çekmemiştim. Beni öpmüştü. Eğer bu gece sahip olduğumuz tek şeyse, onu boşa harcamayacaktım. Bir elimle dirseğini, diğer elimle başının arkasını kavradım. Ağzılarımız tekrar çarpışana kadar onu kendime çektim.

Ve Fallon'un dudakları benimkilerle eridi. Dilim onunkine değdi ve sonunda ruhum nefes aldı ve kalbim gerçek bir şey gibi tadı olan bu öpücüğün çizgisinde havalandı. Bir battaniye gibi, normalin etrafımıza düştüğünü hissettim.

"Fallon," diye bağırdı Bay Mercedes uzaktan, bize doğru yaklaşıyordu.

Elini tuttum ve labirentte ilerlemeye başladık. Arkama dönüp baktığımda deri elbisesinin vücuduna yapıştığını ve elinin gülüşünü örttüğünü gördüm. Gülümsemem garip ve paslı geldi, kaslarım uzun zamandır kullanılmamıştı.

Başka bir çıkmaz sokağa ulaştığımızda, sırtım başka bir aynaya çarptı. Fallon içime düştü, ellerim çoktan onun saçlarında, dudakları benimkilerdeydi. Bedenlerimiz birbirine yapışmış, gözlerimiz kapalı, aynı zehirden sarhoş, aynı çıldırtıcı büyüünün etkisinde öpüşürken elmanın tadı dillerimizi yaktı.

Sanki hayatımız boyunca öpüşmüşüz ve bunu inkâr etmişiz gibi öpüştük, dudaklar aç, eller kavıyor, vücutlar gıcırıyor, aletim zonkluyordu... Damarlarımdaki tüm kararmış kan yüzeye doğru akarken parmaklarım belini kavrayıp onu kendime doğru çekti. Boştaki elim başının arkasını, beyaz saçlarla dolu bir yumruğu tutuyordu. Dilimde dolunayın tadını aldım. Bir yarısı masumiyet, diğer yarısı yıkım. Bir kâbusun içinde kaybolmuş bir kar tanesi.

Kane'in sesi bulanık sisle birlikte sürüklendi.

Fallon başını kaldırıp bana baktı, nefes alış verişimiz kesilmişti. "Beni buradan götür," diye yalvardı ağzıma karşı.

Kalbim göğsümü yumruklarken Fallon'u bir kez daha labirentin içinden çektim, onu yalnız yakalamaya ihtiyacım vardı ama birlikte yakalanmamızın ne kadar tehlikeli olabileceğini de biliyordum.

Ne düşünüyordum ki? *Zaten* tehlikeliydi. Kane peşimizdeydi.

Labirentin ortasında durakladım, tüten aynalar etrafımızda dönüyordu. "Fallon, nereye gittin?" Kane seslendi.

Gitmesine izin vermeliydim ve bu düşünce bile omurgamdan parmak uçlarıma kadar elektrik çarpmasına neden oldu. Göğsümdeki çığlık serbest bırakılmak için can atıyordu.

Dayanamadım. Bırakamadım.

Aynalar çatırdadı, gölge kanım örümcek gibi damarların camda gezinmesine neden oldu. Panikle yüzünü bir kez daha kavradım, gözlerimi kapattım ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

"Özür dilerim," dedim, kırık bir kaderin iki kelimesi, kendi kendimden nefret eden dudaklarımdan çıkan ve beni pekâlâ yok edebilecek iki kelime. İsteksizce elini bıraktım ve iki aynanın arasından kayarak onu orada Kane Pruitt'e, yani Tarikat'ın ona ait olduğunu söylediği adama bıraktım.

OceanofPDF.com

BELLAMY & SIRIUS'UN SEKRETİ

"Tıpkı benim gibi, Marietta," diye fısıldadım saçlarımı çekiştirerek.

"Beyaz saçlı, tıpkı senin gibi," diye tekrarladı Marietta. *"Kız sonunda ormandan çıktı ve ona Sirius 'Siri' Van Doren adını verdiler, sadece on altı yaşındaydı ve annesi Ida, annesinin en yakın arkadaşı Harriet ve onun kızı Annitah ile birlikte sınırda yaşıyordu..."*

"Dördü, kasabanın bir adı bile yokken oraya kaçmış ve diğerlerinden çok önce, şimdi Ağlayan Kovuk olarak bilinen yerde bir ev yapmışlardı. İki kovan geldiğinde, Ida ve Harriet kızlarına gizlilik içinde yürümeyi öğretti. Ormanda bir fısıltıdan daha sessiz yürümeyi ve asla bir gölge bile bırakmamayı, cadı oldukları bilinmeyen kovanların ne tür bir kara büyü uygulayabileceklerinden korkarak.

"Ama Siri Van Doren'in maceraya düşkünlüğü vardı, evet! On altıncı yaşından sonra, ormanda saklandığı birçok gizli yerden birinden çıktı, tüm bunların nedeni bir çocuğa duyduğu merak ve onun nasıl

zaman içinde genç adam. İlk başta, vücudundaki kasların nasıl büyüdüğünü ve kahverengi saçlarının günler geçtikçe nasıl koyulaştığını izlemişti. Her çizgisini, her hareketini, gülümsemesinin kıvrımlarını ezberlemişti. Siri, Bellamy Blackwell hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu, içinde kim olduğu dışında.

"Gündüzleri daha sıcak, geceleri daha soğuk olan bir bahar ayıydı; tatlı beyaz menekşelerin ve mor trilyumların kızgın bir alevin üzerindeki yağ gibi çılgınca açtığı bir zaman. Bellamy geceleri yalnızdı, pembe dolunayın altında ormanda yalınayak yürüyordu. Bellamy nadiren yalnız kalırdı ve Siri bunun onun için bir şans olduğunu biliyordu. Derin bir hayranlık duyduğu çocukla tanışabilirdi. Annitah'nın dehşetine rağmen Siri onun iyi kalpli olduğundan ve annelerinin söylediği gibi biri olmadığından emindi. Siri, elleri kalçalarında, kendisinden çok daha uzun olan Annitah'ya bakarak, "Tek kelime etmesen iyi edersin," diye uyardı.

"Harriet ve kızı Annitah, Van Doren soyunun koruyucuları, ay çocuklarının koruyucuları olarak biliniyorlardı. Annitah her iki meclisten biriyle konuşmanın iyi bir şey getirmeyeceğini anlamıştı ama arkadaşını çok seviyordu ve sessiz kalmayı kabul etti.

"Siri'nin ayakları ormanda zahmetsizce manevra yaptı ve Bellamy'ye ulaştığında, o andaki sinirleri somutlaştı çünkü bu gerçektir ve on yıldan fazla bir süredir bu anı bekliyordu. Bir ağacın arkasına geçti ve kalbinin sakinleşmesini bekledi.

"Kim var orada?" diye seslendi Bellamy, sık ağaçların arasından kısıp gözlerle bakarak. Bahar rüzgârları beyaz saçlarını esen rüzgârla karıştırmış ve onu ele vermişti. "Dışarı çıkabilirsin," diye ısrar etti Bellamy, onun bir kız olduğunu fark ederek. Daha önce hiç görmediği renklere sahip bir kız. "Sana zarar vermeyeceğim.

"Siri ilk önce ağacın etrafından baktı ve geri çekilmeden önce ikisi göz göze geldi.

"Kendi kendine
gülümsedi. "Kendi
kendine gülümsedi.

"Benim adım Bellamy,' dedi genç adam, sanki dünyanın en büyük hazinesine rastlamış gibi ağaca doğru yaklaşarak. 'Kayıp mı oldunuz?

"Siri ilk başta konuşmadı. Gözleri yıldızların pembemsi ayın etrafına serpiştirildiği gökyüzüne dikildi. Nefesini yakana ve bırakmak zorunda kalana kadar tuttu, ancak tek tük püskürtülerek çıktı. Bellamy

parmaklarını ağacın etrafında dolaştırdı ve onunla yüz yüze gelene kadar onu yuvarladı. Sonra dondu kaldı, çünkü onun gibi bir güzelliğin bu dünyadan olduğunu hayal bile edemiyordu ve ikisi birbirini incelerken dudakları huşu içinde aralandı. "Sana ne diyorlar?" diye sordu adam.

"'Sirius,' dedi kız ve bu ses onun kulaklarına eşsiz bir etkileyicilikte, içine işleyecek kadar güçlüydü.

"Bellamy, titreyen parmaklarıyla uzandı ve parmak uçlarını kadının esnek pembe dudaklarına dokundurdu. Belki de onun gerçek olduğundan, sıcak olduğundan ve doğaüstü bir şey olmadığından emin olmak için. Ve Siri ona izin verdi, başını kaldırdı ve parmakları yüzünün en hassas yerinde nazikçe gezinirken gözlerini kapattı.

"'Buna yakın gördüğüm tek güzellik, ilk kar yağışı sırasında gece yarısı gökyüzündeki nadir mavi aydı,' dedi Bellamy o kadar alçak sesle ki, çırpınan kalbinin sesini zor duydu. Saçlarından birini kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmak uçlarının sanki bir sanat eseriymiş gibi yüzünün keskin kenarlarında gezinmesine izin verdi. "Sanki ayın ışıltısından doğmuş gibisin.

"Ve ikisi bütün geceyi birlikte geçirdiler, ondan sonraki geceyi de, ondan sonraki geceyi de...

"Geceler haftalara, haftalar aylara dönüştü, Bellamy ve genç Siri yıllar boyunca karanlık ormanın derinliklerinde dünyanın geri kalanı uyurken birbirlerini en iyi sakladıkları sır olarak tuttular. İlkbaharın başlangıcında Bellamy, ormanın zeminindeki kar örtüsünün arasından çıkan ilk çiçeği koparır, sonra dolunayla birlikte ulur, daha sonra aşk olduğunu anlayacağı duygularla çılgına dönerdi. Siri ise meşe palamutları elbisesinin ceplerinde zıplarken mevsimlerle dans eder, onların kendisini genç tutmasını ve onunla sonsuza dek yaşamasını umardı. Gün doğarken tutkuyla öpüşüyorlardı, güneş kayalıkların üzerinden her yükseldiğinde bu geceyi bir daha asla yaşayamayacaklarını biliyorlardı.

"'Benimle baş aşağı duran yarım kalp ağacında buluş,' diye yalvardı Siri, isteksizce ağzından uzaklaşarak ama bunu söylemeye ve uyanık olduğu her saat tekrarlayacağı kelimeleri duymaya ihtiyacı vardı. Adam onu tekrar kendine çekti, kalbi çaresizdi.

"'Bellamy, söyle,' dedi Siri onun ağzına. 'Benimle buluşacağını söyle.

"'Seninle buluşacağım,' diye cevap verdi, ah, çok acı bir şekilde, onu tekrar görmeden önce onsuz bir gün daha geçeceğini biliyordu.

"Siri ormana gitmeden önce onu son bir kez öptü.

"SİRİUS VAN DOREN!" diye bağırdı Bellamy, ellerini iki yana açarak onun gidişini protesto etti, onu biraz daha tutmak ve yüzünü bir kez daha görmek istiyordu. Siri kendi etrafında döndü ve beyaz saçları etrafına dağıldı. Parlak gözleri onunkilerle buluştu ve varlığı paramparça oldu ve bundan daha güçlü bir şekilde yeniden inşa edildi. "SENİ ÖLENE KADAR SEVECEĞİM!"

"Siri gülümseyerek Bellamy'nin sanki bir güçmüş gibi geri adım atmasına neden oldu ve ona göre öyleydi.

"Ve seni ay ölene kadar seveceğim!" Siri şarkı söyledi, gözleri yaşardı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

FALLON

DIŞARI ÇIKMADAN ÖNCE KASABANIN UYUMASINI BEKLEDİM.

Büyükbabanın evine ve kasabanın karşı tarafındaki ormana doğru yola koyuldu. Hava tamamen kararmıştı, yıldızlar yoktu ve ara sokaklar ve gölgeli caddeler, sessiz gecede şeytani damarlar gibi kasabanın her tarafına akan siyah akımlardı. Mezarlığa ulaştığımda scooter'ı park ettim ve yolun geri kalanını mezar taşları labirentinin arasından, hayvan bakımevinin yanından geçerek ormana yaklaşıp kadar yürüdüm.

Julian bir keresinde bu kasabanın zihni eğip büktüğünü, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını karıştırdığını söylemişti. Gerçek miydi? Sadece saatler önce Şeytan'ın Bahçesi'nde öpüşmüş müydük?

Bir saate yakın bir süre boyunca pijamalarımın ormanın zemininde yürüdüm, kalbim karnımda atıyordu, dudaklarımda hala bunun gerçek olması gerektiğini hatırlatan bir ürperti vardı. Ama onu görmeliydim, onu görmem *gerekiyordu*. Ay ışığının altında, asık suratlı esintiler bir kabadayıya dönüşmüş, dallardaki yaprakları koparıp atıyor ve ormana dehşet saçıyordu. Ayaklarım ormanda Julian'dan bir iz ararken dallar elbiselerimi parçalıyordu.

Yukarıda bir baykuşun ürkütücü sesi yankılandı ve gözlerim yukarıya dikildi, beyaz ağaç gövdelerinin karanlığı yararak gökyüzüne doğru uzandığını gördüm.

Ayağım devrilmiş bir kütüğün altına takılınca tökezleyerek geri çekildim ve sırtım çıplak bir göğse çarptı. Başımı geriye attım, her zaman orada gibi görünen kişiyle karşılaştığımda kalbim davul gibi çarpıyordu.

"Buradasın," dedi Julian, sözleri saçlarımda dans ediyordu. Beni ayağa kaldırdı ve döndüğümde kaşları panikle havaya kalktı. "Burada ne işin var Fallon? Burada olamazsın!"

Saçlarımı gergin bir şekilde kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, neden burada olduğumu hatırlıyordum ama söyleyemeyecek kadar utanıyordum. "Seni görmek istedim," diye itiraf ettim, kalbim saniyede bir milyon mil hızla çarpıyordu. Onun ulaşabileceği bir yerde olduğum için içimi bir ürperti kapladı ve bunu silmek için bir adım daha yaklaştım. "Seni tekrar görmeye ihtiyacım vardı. Öpüştük ve bu..." Başımı salladım, kelimeler anlamını yitirmişti. Pişmanlığın en yaşlı ruhların içinde nasıl gezindiğini görmüştüm - hayalet içinde hayalet. Ölüm acıyı sona erdirmiyordu; hayaletler de periliydi. Ve eğer bu sözleri söylemezsem, bunun acı çekeceğim bir an olacağını biliyordum. İçimi dökmek zorundaydım. Ona söylemek zorundaydım. "Seni tekrar öpmek istiyorum. Her şeyi istiyorum," diye itiraf ettim, sonra aniden durakladım, çenem yukarıda ve omuzlarım geride, sanki bir güven dünyasını temsil ediyormuşum gibi. Nefesimi içime çektim. "Benim seni istediğim gibi sen de beni istiyor musun?"

Julian acı dolu bir ifadeyle bir adım geri çekilirken bakışları yüzümde gezindi.

Bir adım öne çıktım. "Julian?"

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye ağzından kaçırdı. "İstedğin her şeyi nasıl söyleyebiliyorsun? Söyleyemezsin. Yaptığın gibi beni öpemezsin. İstedğin her şeyi yapamaz ve söyleyemezsin. Bu aptalca ve pervasızca ve..." Başını salladı ve gözlerini ayırdı, aradığı cevapların fısıltılarını duyabilecekmiş gibi kulağını ağaçlara çevirdi, gözleri tekrar benimkilere çarpmadan önce derin düşüncelere dalmış gibi kısıldı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Söyledim ve bitti, hiçbir şeyi geri almıyorum."

Julian'ın yüz hatları yumuşadı ve bana doğru bir adım atarak ellerini omuzlarımın üzerine koydu. Sonra boynuma. Ve saçlarımın arasından. Konuşmak için ağzını açtı ama uzaktaki bir şey dikkatini çekti. Gözlerimiz birbirimize dönmeden önce bakışlarım onu takip etti. "Bu şekilde açıkta olmak çok tehlikeli. Benimle gel."

Julian elimi tuttu ve birlikte ormanın derinliklerine doğru yürüdük. Adımları hızlı, sessiz ve gizliydi, sanki ormanın haritası tabanlarına basılmış gibi ağaçların arasında zahmetsizce ilerliyordu. Beni nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim olmadığı için beklentim benimde uğulduyordu. Arada bir Julian sanki bakışları beni tutup koruyabilecekmiş gibi arkasına bakıyordu. İliklerime buz gibi bir nostalji dalgası fırlattı.

Tren rayları yolumuzu kesiyordu ve beni rayların yolundan terk edilmiş bir tren vagonuna doğru götürürken elimi bıraktı ve sallanan platformun üzerine zıpladı. Julian elini uzattı ve ben önce tereddüt ettim.

Küçük ve karanlık bir alan ve bizi içine hapsedebilecek bir kapı. Dört duvarı olan, tekerlekli, içi boş, metal bir kutudan başka bir şey değildi. İçerisi karanlıktı.

"Lütfen," diye parmaklarını oynattı, elini tutmam için uzattı, "hep burada seninle olacağım."

Gözlerim eline kaydı.

Ormana onu bulmak için gelmiştim ve işte karşımdaydı, elleri sabit ve gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle, sallantılı bir tren vagonu platformunun üzerinde duruyordu. Bana baktı, karanlıkta ona katılmam için yalvarıyordu.

Elim onun eliyle birleşti ve beni yukarı çekti.

Julian bakışlarını benimkilere sabitledi ve platform durma noktasına geldi. "Maskemi çıkarıp kendim olabileceğim pek fazla yer yok," diye açıkladı, siyah paltosunun altında omuzları gerginmiş gibi gerilmişti. Katlanmış kollarımı göğsümden ayırdı ve ellerimi kendi ellerinde tuttu. "Bunu ben de istiyorum ama benimle olmasını istiyorum, sefil bir kâfirle değil."

Kalbim parçalandı. Bu kelimeler, kollarını kalbimin üzerine doladı. Birkaç saat öncesine kadar Roger adında bir çocuk öptüğüm tek erkekti ve bu sadece bir partideki cesaret yüzünden olmuştu. Son sınıflar beni sadece eğlenmeleri için davet etmiş, ucube olduğum için bana *sirk gösterisi* demişlerdi.

Dudaklarımı yaladım ve yutkundum. "Tamam," dedim başımı sallayarak ve tenim ısındı.

Julian vagonun kapısını çekti ve kapı yuvarlanarak kapandı. Ses çelik duvarlarda yankılandı. Zifiri karanlıktı ve ben olduğum yerde donmuş, sığ nefeslerle onu bekliyordum.

"Julian?" Fısıldadım. Gözlerim siyahtan başka bir şey görmeden sağa sola sıçradı.

Kapana kısıldım, kapana kısıldım, kapana kısıldım.

"Buradayım," dedi ve parmaklarını yanaklarımda hissettim.

Julian, Julian, Julian.

Dudağımı ısırdım. "Tamam."

Beni duvara doğru geri geri götürdü ve önce soğuk nefesini hissettim. Dudaklarımda bir uyarı gibi karıncalandı. Orada kaldı, havada asılı kaldı, suları test etti. Ağzımı onunkinin üzerine çektim ve burunlarımız birbirine değdi.

Parmaklarımı yüzüne götürdüm ve maskesinin olmadığını fark ettim.

Julian *maskesizdi!* ve açıktaydı. Gözlerimi sıkarak kapattım, odayı dolduran, bizi dolduran yoğunluk ve duygu karışımını zapt ettim,

Bir insanın nasıl sadece karanlıkta özgür olabileceğini merak ediyordum. Parmağımı uzun kirpiklerinde, burnunun hafif kıvrımında, yüksek elmacık kemiklerinde, alt dudağında, çenesi boyunca gezdirdim, yüzünü zihnimde canlandırdım. Ve Julian bana izin verdi, yüzünü ellerime gömdü, sanki ilk kez biri ona böyle dokunuyormuş gibi daha fazlasını istedi.

Parmaklarımın ucu yüzünün her santimine değiyordu. Julian'a dokunmak neona dokunmak gibiydi, canlandırıcı ama yasak. Kalçalarını bana doğru eğdi ve elimi ensesine götürdüm, parmaklarımı yumuşak, kalın saçlarının arasından geçirdim, karanlıktan başka bir şey görmüyordum ama onu her yanımda hissediyordum. Aynı değillerdi.

Burnu tekrar benimkine değdi, sonra tekrar. Sonra ağız dudaklarımın üzerinde gezindi. Nefeslerimiz hızlandı ve ben daha fazla dayanamadım.

"Julian..." adı içimde bir koro gibi mırıldandı ve yanağını yanağıma bastırdı, nefesi boynumda, kulağımda, bir gölgenin uçuşunu gibi beni çevreledi - her yerde ve hiçbir yerde yeterince, ruhumun her köşesinde, ben bile girmeye korktum. Avuçlarını duvara bıraktığında göğsünden derin bir inilti yükseldi ve titreşimler, o, hepsi içime daldı.

Artık çok gürültülü, cesur ve özgürdü.

Çenemi kavradı ve avucunu boğazımdan aşağı kaydırarak ağızımın açılmasına rehberlik etti.

Sonra dilini açılmış ağızıma tatlı ve yavaş bir acıyla soktu.

Ve battım, battım, battım ve öpücüğünün içinde kayboldum. Tadı gece gibiydi. Dokunuşu, bir tutulmaydı. Julian'ın dilinin her hareketi, her umutsuz ve hevesli dokunuşu, elektrik ve bağımlılık yaratan bir his yayıyordu, zincirleme sigara içmek istiyordum. Bunu doğru yapıp yapmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama teslim oldum, bıraktım ve bana sahip olmasına izin verdim. Üst dudağımı kendi dudağının arasına aldı, hırlarken emdi, birlikte batarken göğsü benimkine karşı yankılandı. Beni sanki arıyormuş gibi, sanki içimde kendinden bir parça bulmuş gibi öptü. Yol boyunca bir yerlerde kaybettiği bir şeyi.

"Biliyorum..." diye çıkmaya çalıştı, boynumu tuttu ve ellerini saçlarımı kavrayana kadar başımın arkasına doğru itti. "Ne olduğunu biliyorum" - bırakmadan önce ağızını bir kez daha benimkine bastırdı- "bana ne olduğunu, neden sadece seninle böyle olduğunu." Sesi o anki gibi kaba ve çiğdi.

"Ne?" Nefes verdim ve elleri kollarımdan aşağı kayarken ağzı çenemde ve boynumda gezindi. Dillerimiz tekrar çarpıştı ve beni çılgınca öperken, beni çözerken, bana serenat yaparken, beni tadarken, başımı döndürürken bana ne anlatmaya çalıştığını unutmuştum.

"*Lunaticus*," diye nefes nefese ağzıma girdi. "Ay sana vurduğunda buna lunaticus denir... ve sen bana vurdun. Sertçe." Beni daha da sert öptü, zehirli elmanın tadı hâlâ dilinin üzerinde gezinirken parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Uzaklaştığında alnını benimkine dayadı. "Bana bir şey oldu ve sana ihtiyacım var."

Lunaticus.

Paltosunu ittim, o da bana yardım etti. Tankımı başımın üzerine kaldırdı, sonra da kendi tankını. Kıyafetler teker teker çıktı ve ben düşünmedim. Düşünemedim! Kendimi tamamen ona kaptırmıştım ve bu ihtiyaç içimde, bacaklarımın arasındaki boşluğa kadar akıyordu. Dili göğüslerimi okşarken başparmakları göğüslerimin üzerinde geziniyordu. Utanmam gerekirdi ama utanmadım. Sırtım onun dokunuşuna doğru eğildi ve ağzı her yerdeydi; köprücük kemiğimi ve göğsümü öptü, sonra tekrar ağzımı buldu. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Julian'ın ağzı benimkinden hiç ayrılmadı, düğmeyi ve fermuarı çözüp pantolonunu kalçalarından aşağı indirirken.

Ve bana doğru eğildi, erkekliği karnıma bastırdı ve beni çelik duvara yapıştırırken solup gittim, karanlıkta yarı çıplak, vücudum titriyordu.

Julian'ın elleri pijama şortumun etrafında kenetlendi ve yere düşene kadar külotumla birlikte aşağı kaydırıldı ve ayaklarımın topuklarından yuvarladı. Dudaklarını kalça kemiğimin hilalinde hissettim. Sanki karanlıkta her şeyimi görebiliyormuş gibi bana karşı, etrafımda, benimle birlikte hareket etti.

"Bu ne?" diye sordu, tenimdeki yamayı yoklayarak.

"Ben bakireyim," diye ağzımdan kaçırıldım, sonra dudağımı ısırıldım, ağzımdan kaçırıldığım için kendimi cezalandırdım çünkü bu beni çok deneyimsiz gösteriyordu. *O sadece bir ucube değil, aynı zamanda bakireydi.* "Kansızlığıma ve... ruh hali değişimlerime yardımcı olması için bir doğum kontrol bandı."

Parmakları tenimde dondu kaldı. "Bakire misin?" Ağzım kurudu ve yutkundum. "Evet."

"Tamam," dedi ve ağzı kalçamın üzerinden karnımın ortasına, uyluklarımın arasındaki hassasiyete doğru hareket etti. Gözlerim büyüdü ve

Isı etime yükseldi. Ayağa kalkıp üzerime gelene kadar saçlarını kavradım. "Şimdilik bakire kalacaksın," diye ekledi, ağır nefesi başımın tepesine çarpıyordu. Julian ağzını benimkine daldırmadan önce ensemini kavradı ve başımın yeniden dönmesine neden oldu.

"Daha önce hiç dokunuldun mu?" diye sordu, eli gergin kalçalarımın arasından yukarı kayarken dudakları, kelimeleri ve nefesi üzerimde zıpladı.

Bacaklarım su, içim ateş gibi olduğu için nasıl ayakta durduğumu bilmiyordum. Yanağımın içini ısırdım ve başımı salladım, beklentim onun varlığı kadar sağır ediciydi. "Hayır."

Sonra üst dudağımı emerken iki uzun parmağı ortama doğru ilerledi. Ağzımdan onunkine bir nefes döküldü, gözlerim sıkıştı, bedenim karıncalandı, zayıfladı ve uyandı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve Julian'ı kendime doğru çekerek yanlarından tuttum, beni keşfetmesini, beni tüketmesini ve beni eşiğe çekmesini istedim. Dilini ağzımın içine soktu, parmaklarının ucu sadece benim dokunduğum hassas yerleri okşarken iniltiLERİMİ yuttu. "Yaptığım şey hoşuna gidiyor mu Fallon?"

"Yesss..." Aleti karnıma baskı yaparken ürperdim.

Elimi kaldırdım ve parmaklarımı penisinin etrafına sardım, elimde sertleşmişti... ve başka bir şey. Kalp atışı gibi nabız gibi atan bir şey. Elim, parmaklarımın uçlarını kalın başının üzerinde gezdirerek uzunluğunu aşağı yukarı hareket ettirdi. Parçalanmış bir ses onu terk etti ve bir parmağını aşağı kaydırıp girişime ağır daireler çizerken beni daha derinden öptü. İçgüdülerimin kontrolü ele almasına izin vererek onu okşadım. Burada onunla birlikte olmak çok doğal geliyordu. Bunu yapıyor olmak bile.

O bana dokunurken ben de ona dokunuyordum. Birlikte karanlıkta birbirimizi keşfediyor, umutsuz bir rapsodi ritmine kapılıyorduk. Öpüşmelerimiz oksijene dönüştü, birbirimiz için ve birbirimizle inşa ettiğimiz yüksek tarafından istila edildi. Dizlerim titriyordu ve onun dokunuşu altında kaydım, kaydım, kaydım, parçalandım.

Julian homurdandı, kalçalarımı kavradı ve beni kaldırdı, beni ona katladı ve sırtımı duvara çarptı. Şaftı ıslaklığımın üzerinde kaydı ve ben onunla bu karanlık yerde yıldızları görerek küçük parçalara ayrıldım. Aramızdaki sürtünme tutkulu bir ateş yaktı, her sinir ucu açığa çıktı ve yeni zirvelere ulaştı. Parmaklarının uçları beni okşuyor, beni çılgına çeviriyordu. Beni hareket ettirdikçe, ıslak merkezimi uzunluğuna karşı öğütürken, inlemeleri derin ve kalınken başım geriye yuvarlandı.

Kendimizi bu çılgınlığın içinde kaybettik ve bacaklarım titremeye başladı, onun beline sarıldım. Julian'ın parmakları popomu kazıyor, üzerimde tam bir kontrol kuruyor ve seksimi onunkine doğru yönlendiriyor ama asla girmiyordu. Diğer elinin parmakları giriş yerimi sıyrıp bastırıyor ve yoğuruyordu ve ben bu tırmanıştan aşağı inemiyordum. Ve alt dudağımı çekiştirmek için kıcımlı bıraktı.

"Benimle gel," der gibi teşvik etti, *"Benimle gel ve sana kimsenin göstermeyeceği her şeyi göstereyim. Benimle gel, sana kimsenin söylemeyeceği şeyleri söyleyeyim, sana her şeyi vereyim, tüm yasak düşüncelerini, istediğini hiç bilmediğin şeyleri besleyeyim."*

Julian ağzını benimkine yapıştırmadan önce dilini dudaklarımda bir kez gezdirdi ve içimde bir his kasırgası patladı. Orgazmımı sanki ruhummuş gibi içimden çıkarırken tırnaklarım kafa derisini deldi. Sürtünmesi kesin ve derine dönüştü, seksim onun uzunluğunda yukarı ve aşağı kayıyordu. Avucunu başımın yanındaki çelik duvara vurarak vagonun içine bir titreşim gönderdi. Boşalırken tenime sıcaklık sızdı, parmağı içimde yukarı doğru sürüklendi, ondan önce kimsenin gitmediği yerleri okşadı.

Başım geriye savruldu, vücudum spazmlar geçirdi. İstila edilmiş ve uçuyordum, kavranmış ve serbest bırakılmışım, ele geçirilmiş ve affedilmişim, hepsi alamadığım tek bir nefeste. Julian parmağının etrafında titreşirken boğazımı öptü.

Daha sonra başımı boynunun kıvrımına gömdüm ve teninde doğanın, ormanın ve alacakaranlığın tadını aldım. Göğüslerimiz birlikte kabardı ve Julian nefes alış verişimiz yavaşlayana kadar bir süre bana sarıldı ve yüzünü boynuma gömerken avuçları sırtımda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Boşaldığında çok sessiz oluyorsun. Bir fısıltı gibisin," dedi saçlarıma doğru. "Görmezden gelmeye çalıştım ama yapamıyorum. Ne derlerse desinler, sen hep benimdi ve hep öyle kalacaksın."

Söylediği kelimeleri anlamıyordum ve boynundaki nabzının dokunuşu dudaklarıma çarptı, kollarında ben varken sözleriyle kudurmuş gibi koşuyordu. Gözlerimi kapattım ve kendime bunun zehir olması gerektiğini hatırlattım. Zehir ona her şeyi söyletiyor, her şeyi yaptırıyordu ve sonunda bu gece geçecek ve o yine ortadan kaybolacaktı.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

İkimiz de vagonun kenarında oturuyorduk, başım onun kucağında, elleri saçlarımdaydı. Julian'ın maskesi tekrar takılmıştı, kıyafetlerimiz de öyle.

Eylül rüzgârları ısınmış tenime buz gibi geldi.

"Ben de," dedi nefes verirken, sonra bana baktı ve şaşkınlıkla başını salladı.

"Böyle şeyleri sık yapmaz mısın?" Neden sorduğumu bilmiyordum ama keşke sormasaydım. Bilmek istiyor muydum?

Derin düşünceler içinde parmak uçlarını boynumda gezdirirken gözlerini ormana dikti. "Asla. Yaptığımız şey farklıydı. Ritüeller için cinsel ilişkiye girdim, evet, ama hepsi bu kadardı. Benim cadılar meclisimden sadece Heathen'lar büyü ile doğar. Ama daha önce maskem olmadan hiçbir şey yapmamıştım. Şimdiye kadar asla bedenimden fazlasını vermedim." Julian sakindi, sakinleşmişti, sözleri sanki uyuşturulmuş gibi tembel ve sabırlıydı. Yine de bunu duygusuzca ve daha çok basit bir gerçek, bir görev gibi söylemişti ve kalbim onunkini hissetti. "Parçalarımı alabilirler ama ben tamamımı almalarına izin vermeyi reddettim."

"O zaman neden ben?" diye sordum, az önce yaptığımız şeye dayanarak sözleri bir anlam ifade etmiyordu. Seks yapmamış olsak bile, yine de bir şeydi. Yoksa bu da onun sadece küçük bir parçası mıydı? Ve eğer öyleyse, bana her şeyini vermeye istekli olacak mıydı?

Julian'ın göğsü çöktü. Başını eğdi ve bana baktı, avucunu tankımın altındaki karnımın üzerine koydu. Yıldızlar onun kızarmış fildişi tenine çok az ışık düşürüyordu. Yabani siyah saçları daha önce aramızda yaşanan sıcak çatışmadan dolayı nemliydi ve uçlarından saç çizgisine kadar bir parıltı yayılıyordu. Nefesimi tutarak benimle yaptıklarının bir hata olduğunu çünkü Mina'nın içkisiyle sarhoş olduğunu ve benim sadece doğru zamanda ormanda bulduğu garip bir kız olduğumu söylemesini bekledim.

"Çünkü bana baktığında *beni* görüyorsun. Seninle her şey farklı. Bana maskenin orada olduğunu bile unutturuyorsun," dedi Julian ve bana ormandaki tuhaf şeyin kendisi olduğunu söyledi. Ucube olan oydu, ben değil. "Bu laneti bozacağım," diye ekledi fısıltıyla. "Yapmak zorundayım."

Uzun bir süre tren vagonunda oturup aramızdaki rahat sessizlikte geceyi dinledik. Her zaman benim kadar tuhaf ve garip biriyle birlikte olmayı hayal etmiştim ama yine de Julian Blackwell'e aşık olmak ne kadar da tuhaf bir hikâye olurdu - ormanı saklanma yeri haline getirmiş ama bana bir mozaik şaheseriymişim gibi bakan o korkunç şeylerden birine. Lanetli Hollow Heathen'lardan biri olan bu adamdan hem korktuğuma hem de ilgimi çektiğine hiç şüphe yoktu.

Dehşete kapıldım... çünkü beni pekâlâ yok edebilirdi.

Ama torunlarımın torunlarına ve onların torunlarının torunlarına anlatabileceği grotesk bir aşk yaşayacağımdan emindim, değil mi? Marietta'nın bana anlattığı türden hikâyeler. Herkesin en çok korktuğu ama yine de sınırsızca acı çekerek sevdiği yaratıklar hakkında yazılan türden hikayeler. Çünkü bizim gibi ucubeler garip ve tuhaf olanı hak ediyordu. Çok şiddetli bir aşk.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Julian.

O ayağa fırlamadan önce kendimi onun üzerinden kaldırdım. Gürültülü bir *gümbürtüyle* yere atladığında tren vagonu hareket etti! Toprağın üzerinde, sonra belimi tutmak için döndü. Ayaklarım yere değer değmez Julian ormanın içinde koşmaya başladı. Gözlerim onun muhteşem formuna sabitlendi, ay ışığının çağlayanının altından geçerken yıldızlar silüetini çiziyordu. Ruhunu taşıyan Kâfirin peşine takıldım, nereye gitmek istiyorsa onu kovalıyordum. Julian çıplak ormanda süzülürken elleri ağaçların derisi üzerinde kayıyor, ormanın onu yatıştırmasına, yönlendirmesine ve beslemesine izin veriyordu.

Derin ve karanlık ormanda birbirimizi kovaladık, ta ki beni "baş aşağı duran, yarı kalpli ağaç" dediği bir ağaca götürene ve beni kaldırıp kıvrımına oturtana kadar. O bana bakarken gövdenin beyaz kabuğuna tutundum, ben ona gülümserken gümüş rengi gözlerinden şaşkınlık geçiyordu. Julian bir an için başını yana eğdi, sonra kalın ve ağır kirpiklerinin arasından bana baktı.

Daha sonra devrilmiş kütüklerin üzerinde dengede durduk ve Julian büyük bir gizlilikle geriye doğru yürüdü, elleri arkasında, gözleri benim üzerimdeydi.

Gözleri hep benim üzerimdeydi.

"Araba tamir etmeyi sever misin?" Bir ayağımı dikkatle diğerinin önüne atarak sordum.

"Evet," cevabı kısa ve özdü.

Ayaklarım kütüğün ucuna ulaştığında atladım. "Neden?"

Bir an düşündü, saçaklara baktı. Gözleri tekrar benimkilere yerleştiğinde, "Nedenini gerçekten bilmiyorum. Sanırım öyle."

Sonra ayın altına uzandık ve bana takımyıldızları gösterdi, Orion'un kemerini, kepçeleri işaret etti ve gökyüzündeki en parlak yıldız olan Sirius'un hikayesini anlattı. Tüm bunları gizli bir seraya rastlamadan önce yaptık. Her türden, şekilden ve boyuttan cam pencereler duvarları oluşturuyordu ve camın arkasında canlı, derin ve koyu renkler yansıyor

gece. Sütunların etrafını saran sarmaşıklardan beyaz çiçekler açıyordu ve Julian'ı yapının etrafında takip ettim.

"Bu da ne?"

Julian parmaklarının arasında bir taç yaprağını ovuşturdu. "Ben küçük bir çocukken, Phoenix ve ben bunu annem için yaptık. Bu onun gece bahçesi. Kasaba Meydanı'nda bir eczanesi var ve ilaçlarını burada yetiştiriyor," diye açıkladı ama ben annesi Agatha'yı zaten biliyordum. Onunla ilk günümde tanışmıştım.

"Ipomoea alba," dedi ve asmadan beyaz bir çiçek koparıp yüzünü bana döndü. Saçlarımı yüzümden çekip çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırdı, gözleri gözlerime yapıştı. "Gece karanlığından sonra uyanan koca bir dünya var. Ay çiçeği sadece ayın ışığı altında açılır." Parmakları yanağımda oyalanırken nefesim göğsümde tutuldu, sanki bana çok daha fazlasını anlatıyormuş gibi. Sanki sözlerinin arasında başka anlamlar da vardı.

Birlikte, zamanımızı dünyanın geri kalanının unuttuğu bir şekilde geçirdik. Telaşsızca, yavaşça. Gerçek olmakta özgürdük. Dolaşmakta özgür. Özgürce dolaşmak. Güneş doğana kadar ağacın gölgesinde öpüştük, sonra o beni bir kez daha öptü, ikimiz de gecemizin bitmesini istemiyorduk.

Scooter'ımın park edildiği cenaze evine doğru yürürken, tehditkâr güneş sabah öncesi karanlığına yayıldı. Cenaze evinin bulunduğu bina görüş alanımızdaydı ve Julian elimi tutup beni kendisine doğru çevirdi.

"Hey." Kalbimi göğsümden sökmek üzereyken bana birçok kez attığı bakışla elimi sıktı. Gözlerinin içine bakamayarak bakışlarımı başka yöne çevirdim. Zehir vücudunu terk etmişti ve hepsini geri almak üzereydi. "Fallon, aramızdaki ilişkinin gerçek kalmasını istiyorum, gerçekten," dedi kararlı bir şekilde. "Ama ben özel bir insanım. Birlikte olduğumuzda neler olduğunu başka kimsenin bilmesini istemiyorum. Her şey farklı olsaydı, ben lanetlenmemiş olsaydım ve sen de Kutsal Deniz'le arkadaş olmasaydın bile. Aramızda olanları asla başkalarıyla paylaşmak istemiyorum."

"Ben de bunu başkasıyla paylaşmak istemiyorum," diye kabul ettim. "Peki, bundan sonra ne yapacağız?"

"Karanlıkta tutuyoruz."

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

FALLON

PAZARTESİ O SABAH SANDALYESİNDE YÜZÜSTÜ YATARKEN INLEDİ.

masa ve kollar yayıldı. "Bugün kendimi başarısız hissediyorum. Hiçbir şey yapmak için motivasyonum yok," diye inledi. "Ve sanırım dün gece birkaç hata yaptım." Başını yana çevirdi ve bir gözünü açıp kısarak baktı. "Neden gülümsüyorsun?" Omzumu kaldırdım. Başını masadan kaldırdı, salyalarından ıslak yanağına kâğıtlar yapışmıştı. "Oh, kötüsün. Kane mi? Dün gece dilini mi yuttun?"

Neredeyse hayır diyecektim ama kelimeyi yuttum. Pazartesi tüm pislikleri öğrenene kadar araştırmaya devam edecekti ve ona Kane'den başka biri olduğu fikrini veremezdim. Julian kimseye söyleme dememiş olsaydı bile söylemezdim. Önceki gece olanlar sadece bize aitti ve ben de öyle kalmasını istiyordum.

Yine omuz silktim, ona hiçbir açıklama ya da gerekçe sunmadım.

Pazartesi yanağındaki kâğıtları sıyırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Peki, nasıl olduğunu anlıyorum. Zaten mumyalamam gereken bir ceset var."

Bir ceset daha ortaya çıkmıştı. Bu seferki bir tekne kazasına aitti. Balıkçının ruhu hâlâ morgdaki bedenine bağlıydı, dönüp duruyor, kayboluyor ve kafası karışıyordu, büyük olasılıkla ölümünün son anlarını sanki durumunun sonucunu değiştirecekmiş gibi tekrar tekrar yaşıyordu. Bedeni bir metre yerin altına girdiğinde, büyük olasılıkla ailesine göz kulak olmak için evine geri dönecekti. Etrafta dolaşmak dayanılmaz hale gelene ya da huzur bulana kadar etrafta dolaşacaktı. Bunu söylemek zordu ve çok erkendi.

Ertesi gün, sabahı kafamı işle meşgul ederek geçirdim, öğleden sonra uyudum ve akşam evde kalıp büyükbabamla takılmaya karar verdim. Akşam yemeğinden sonra oturma odasında kitap okuduk. I

Kucağımda raftan aldığım *Gwendy'nin Dügme Kutusu ile koltuğunun* köşesine kıvrılmış, büyükbabam da King'in *Doktor Uyku* kitabına gömülmüş bir şekilde yatağında oturuyordu. Arada sırada birkaç cümle kuruyorduk ama gece çoğunlukla sessiz ve sakindi.

Büyükbabam odasına çekildiğinde, ikinci kattaki yatak odamda, Fransız kapıları ardına kadar açık, Julian'ın gelmesini bekleyerek saatlerce uyanık kaldım. Hiç gelmedi.

Onun yerine, balkonun tırabzanı üzerine beyaz bir çiçek bıraktı.

-Ay çiçeği. Sonraki iki gece de aynı şey oldu. Üçüncü geceden sonra artık dayanamadım ve bir zamanlar çılgınca koştığımız acı ve bencil ormanda onu aramak için evden çıktım.

Julian hiçbir yerde değildi.

Günler geçti, oto tamirhanesinde yoktu, Town Square'de yoktu ve Perşembe günü, iki yarım ay şeklindeki torbalar gözlerimin altına doldu. Elimde kalan tek şey bu ayçiçekleriydi. Çiçeklerden birini parmaklarımın arasına alarak, ipeksi yapraklarını hissederek ve sözlerini hatırlayarak gecemizi zihnimde durmadan tekrarlardım. Neredeydi o? Neden beni görmek istemiyordu?

Kane, Monday ve Fable son birkaç gün içinde ayrı ayrı zamanlarda işten sonra büyükbabamın evine uğrayıp beni bir yerlere davet etmişlerdi. Crescent Sahili'nde yürümeye, şenlik ateşine, aile yemeklerine. Ama Julian'ı düşünmeden edemiyordum.

Kioni'nin, el falı çadırındaki kızın sözlerini düşündüm. Belki de haklıydı. Belki de Mina'nın zehirli elma şarabı herkesi delilikle sarhoş etmişti ve Julian sadece isyan ve yaramazlık peşindeydi, Meydan Okuma Günü'nde kasabanın geri kalanı gibi serbest kalmak istiyordu. Ama Kioni elma şarabının gerçekleri ortaya çıkaracağını da söylemişti. Bir parçam bu teoriye daha çok inanmak istiyordu. Benim onun için hissettiklerimi onun da benim için hissedebileceğine.

Freddy telsizin hoparlöründen gülerek, *"Neredeyse bir hafta oldu ve ben hâlâ Defy gününün etkisinden kurtulmaya çalışıyorum,"* dedi. *"Mabon yaklaşıyor, Ekim'in ilk dolunayı yaklaşıyor ve sonra, cadılarım, Samhain var. Geleceğimizde pek çok kutlama var, ama Cuma sabahını bir klasiğe ürkütücü bir dokunuşla başlatalım -"* müzik başladı ve *Freddy* uludu *"- ben Freddy in the Mournin' Perşembe sabahı Hollow Manşetlerinizle ve unutmayın, gece üçten sonra kimse güvende değildir."*

Büyükbabamın yatak odasındaki radyoda Britney Spears'ın *Toxic* şarkısının bir cover'ı çalıyordu. Sabahları mutfağa gitmesi daha zor olduğu için eski şeyi buraya taşımıştım. Bugün izin günümdü, tekne kazasından beri yeni bir ölüm olmamıştı ve ikimiz de kucağımızda günlük gazetenin bir nüshasıyla onun odasındaki yatak başlığına yaslanmış oturuyorduk.

"Hey, büyükbaba?" Kalemin silgisi dişlerimin arasındayken sordum. "Neden her zaman,"-ve en iyi derin ve iç karartıcı Freddy taklidimi yapmak için boğazımı temizledim-"*"Gece üçten sonra kimse güvende değil"* diyor?"

"Cadı saati geldi," diye mırıldandı büyükbabam, kâğıttan başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden. Çoktan benim önüme geçmiş, kutuların yarısını doldurmuştu. Ona bunun bir yarış olmadığını söylemişim ama ikimiz de öyle olduğunu biliyorduk. Sabahları rutinimiz buydu; bulmacayı önce bitirmek için yarışır, loş yatak odasında kahve içer ve Freddy in the Mournin' dinlerdik.

"Bu ne anlama geliyor?"

Büyükbabam kalemini büktü ve gözlüklerinden başını kaldırıp üzerinde şapka koleksiyonunun asılı olduğu şifonyerinin bulunduğu duvara baktı, ben de onu ne zaman zorlayıp ne zaman zorlamayacağımı bilerek sabırla bekledim. "Nasıl söylediysem öyledir, Moonshine. Cadı saatinde kimse güvende değildir, özellikle de Flatlandah'lar. Doğaüstü ve kara büyü, her şey güçlü ve kuvvetlidir. Cenaze evinde çalışıyorsun, ne zaman meşgul oluyorsun?"

"Gece üçten sonra."

"Bingo," diye homurdandı. "Duyduğun gibi, gördüğün gibi demek." Ve son kelime çatlak dudaklarından dökülürken, kapı zili çaldı ve eski evin her yerinde yankılandı. "Şu whooperup'lar. Siz gelene kadar kimse beni rahatsız etmedi. O lanet zili bu hafta son yirmi yılda duyduğumdan daha fazla duydum... Hem sabahın bu erken saatinde ne istiyorlar ki?"

Yataktan kalktım. "Neredeyse öğlen oldu."

"Öğlen mi?! Bütün sabah bu bulmacaya takılıp kaldığımızı mı söylemek istiyorsun?"

Kapıyı açmak için odadan çıkarken ağzımdan bir kahkaha fırladı. Kane diğer tarafta duruyordu, rüzgarlığın altında sade beyaz bir polo giymişti ve haki renkteki chino pantolonu bileklerinden sıkıca sarılmıştı. beyaz ayakkabılar. Kolunu indirdi, yan tarafına sarkıttı.

"Komik bir hikaye. Daha önce hepimiz The Bean'deydik ve konuşmaya başladık. Pazartesi senin çok iyi bir espri anlayışın olduğunu söyledi, ben de 'yok artık' dedim. Kızın gülümsediğini bile görmedim. Pazartesi'nin söylediği kadar komik olamazdı. Sonra düşündüm ki... Lanet olsun, bunu görmem gerek

"Onu evden çıkarmalıyım, şakalarını duymalıyım, güldürmeliyim, gülümsemesini görmeliyim. Tüm bunları yapmam gerekiyor ve sen evet diyene kadar durmayacağım." Nefes almak için durakladı ve bir avucunu kapının kenarına doğru kaldırdı. "Kötü bir başlangıç yaptık ve seni daha iyi tanımamın adil olacağını düşünüyorum Fallon."

"Sadece arkadaş mı?"

Kane omuz silkti. "Elbette, eğer istediğin buysa."

Kapıya yaslandım, kaşlarım havadaydı. "Öyle, peki beni nerede güldürmeyi öneriyorsun? Ve ne zaman?"

"Bu gece. Bu gece herkes Voodoo's'a gidiyor ama biz kendi işimize bakabiliriz. Size kalmış. Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim."

Julian son birkaç kez Voodoo's'a gelmişti ve onu tekrar görme şansı sönmüş umutlarımı canlandırdı. Tek istediğim onu görmektir, yaşadığımız her şeyin hâlâ gerçek, ham ve hatırladığım her şey olduğundan emin olmak.

Kane'in nazik jestini kendi bencil amaçlarım için kullanarak, kalbimdeki hilekârlıkla "Voodoo's o zaman," diye kabul ettim.

Kane'in gülümsemesi şaşırtıcıydı ve çenesini kaldırdı. "Pekâlâ, saat onda seni almaya geleyim mi? Ya da ..."

"Seninle orada buluşmama ne dersin?"

"Doğru, elbette. Seninle orada buluşuruz," diye tekrarladı Kane, şansını zorlamadan. Döndü ve beni işaret ederek arabasına doğru geri geri yürüdü. "Unutmayın. Voodoo's. Bu gece onda. Eğer gelmezsen seni kaçırmaya geliyorum!" diye seslendi şakacı ve bembeyaz bir gülümsemeyle.

Gülerek başımı salladım. "Unutmayacağım."

Kapıyı kapattıktan sonra arkamı döndüğümde büyükbabamın uzun, kıvrık kaşlarını aşağı indirmiş ve dudaklarını birbirine yapıştırmış bir şekilde arkamda durduğunu gördüm. Ayağa kalkmış olmasını ya da konuşmamızı dinlemesini beklemediğim için yerimden sıçradım.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır." diye mırıldanarak odasına doğru yürüdü, ben de peşinden gittim. "Hiçbir torunumun bir Pruitt'le ilişkisi olmayacak! Şu aptal..." diye homurdandı ve kapıyı suratıma çarptı.

Başımı eğdim ve nefesimi içime çektim, sonra yatak odasının kapısını açtım. "Ne kadar da olgusun," dedim yatağına geri döndüğünde, öksürüyordu, dirsekleri ve dizleri titriyordu. "Anlamıyorum. Heathen'lardan nefret ediyorsun. Belli ki Kane Pruitt'ten de nefret ediyorsun, o sadece bir arkadaş, seni ilgilendiren bir şey değil.

iş. Lütfen söyle bana büyükbaba, sevgili torununun arkadaşlığını kim hak ediyor?"

"İyi ve terbiyeli bir Teksaslı çocuk," dedi ve ben bir kahkaha attım. "Pruittler hiçbir şey için iyi değildir rantallions--"

"*Rantallions*? Ne. Ne. Sen. Hatta. Söylüyorsun?"

"O süslü teknolojinizle neden bakmıyorsunuz!" Büyükbaba gözlerini kıstı. "Yatağa girmedğin sürece kimi seçtiğin umurumda değil... ve bu kasabadan kimseyi... Hâlâ ne yapıyorsun heyah, her neyse? Haftalar oldu, Moonshine. *Evine git!* Kendin için yarattığın hayata geri dön."

Teksas'ta bir hayat yoktu. Orada kendime bir hayat kuramamıştım. Babam ve Marietta'nın gidişyle, sadece yerimi kaybettiğimi hissettim.

Ama ben bunların hiçbirini söylemedim. "Bana yalvardın, acıma partisi düzenledin. Bana mektup gönderdin, evinin adresini verdin, anahtar bıraktın, iş buldun! Büyükbaba, içten içe beni burada istiyorsun ama bunu kabul edemeyecek kadar inatçısın. Yardıma ihtiyacın olduğunu kendine itiraf edemeyecek kadar inatçısın."

Parmağını havada salladı ve çenesi de onunla birlikte sallandı. "Sana lanet olası işi buldum, ama sana hiç mektup göndermedim. Asla geri dönmeni istemezdim."

Yenilmiş bir şekilde arkamı döndüm ve hızla odasından çıkıp merdivenleri koşarak çıktım. Odama girdiğimde yerden çantamı kaptım ve içindekileri yatağın üzerine boşalttım. Ona kısa süreli hafızasını kaybettiğini kanıtlamak onu yıkabilir ve muhtemelen geçen seferki gibi bir kalp krizi daha geçirmesine neden olabilirdi. Ama mektubu avucumda tutarak merdivenlerden inerken, bunu nazikçe yapmaya karar verdim. Büyükbabam bana ihtiyacı olduğunu ve bunun sorun olmadığını görmeliydi. Onun için burada olacaktım.

Yatak odasına girdiğimde dedem kahvaltı tepsisinin üzerinde gazeteyi önüne koymuş, bulmaca üzerinde özenle çalışıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmadı ve ben de onun yanına, yatağın kenarına oturup mektubu gergin parmaklarımla açtım.

"Yaklaşık bir yıl önce bana ilk kez mektup gönderdiğinde ve bana *Moonshine* dediğinde, Marietta öldüğünden beri ilk kez mutlu olmuştum. Sana cevap yazdım büyükbaba ve bir yıl boyunca her gün posta kutumda mektubunu görmeyi dört gözle bekledim. Eğer senin bana ihtiyacın yoksa, benim de sana ihtiyacım olduğunu söyleyecek kadar inatçı değilim. Burada olmak istiyorum, hasta olduğun için değil, büyükbabamı tanımak istediğim için."

Mektubu ona uzattım ama yine de bana bakmadı. Mektubu okurken sanki bir ömür geçti ve ben nefesimi tutarak bitirmesini ve bir şey söylemesini bekledim. Üzülmediği, sinirlenmediği ya da daha kötüye gitmediği sürece ne söylediği umurumda değildi.

"Moonshine," dedi kabaca. "Sen bana son on iki ayda altmış beş mektup yazdın, ben de sana altmış altı mektup yazdım." Durdu ve derin düşünceler içinde bana baktı. Yüz ifadesinden, gözlerinin bir savaşa dönüştüğünü görebiliyordum. Canını sıkan bir şey vardı ve bir an önce söylemesini diledim. "Bu lettah mı? Bunu ben göndermedim. Bunlar benim sözlerim değil. Bu," diye mektubu elinde tutup salladı, "Bu benim el yazım değil. Gelmeni asla istemezdim. Sadece seni uzaktan sevmek istedim. Zaten yeterince ölüm yaşadı. Benimle tanışmak zorunda kalıp beni de kaybetmek hiç iyi olmazdı."

Omuzlarım sözlerinin ağırlığı altında gevşedi. Beni sevmek istediğini söylemişti ve bu söylediği diğer her şeyin önüne geçmişti. İtirafı gözlerimin dolmasına neden oldu çünkü itiraf etmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ancak büyükbabamın yüz ifadesi tam tersiydi. Gözleri anlayış ve biraz da dehşetle doluydu, bu da beni onun yüzleştiği aynı soruya geri çekti.

"O zaman bu mektubu bana kim gönderdi?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

FALLON

CASPER BENİ YATAK ODASINDAN BANYOYA KADAR TAKIP ETTİ.

Gece için hazırlanmak üzere aynanın karşısına geçtiğimde bacaklarımın arasında duruyordu. O ayaklarımın dibinde miyavlarken ben kalın rimel sürdüm ve göz kapaklarıma kanatlar çizdim. Sanki Casper nereye gittiğimi biliyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Daha önce büyükbabam mektup hakkında başka bir şey söylemeyi reddetmiş ve sadece yorgun olduğundan bahsetmişti. Ben yemeğe başladıktan sonra uyandı ve ben Salisbury bifteğini patates püresi ve sosla birlikte bitirirken ayaklarını sürüyerek mutfığa gitti. İkimiz de yemek boyunca sessiz kaldık, düşüncelerimiz mektuba kaydı, kimin yazdığını ve bizim için ne anlama geldiğini merak ettik. Büyükbabam cevapları bilmiyordu ve onu hiç bu kadar şaşkın ve paniklemiş görmemiştim, bu da beni daha çok endişelendiriyordu.

Voodoos'a on buçuk gibi geç bir saatte vardım ve mekân tıklım tıklımdı. Weeping Hollow'a gelmeden önce sadece iki kez bara gitmiştim. Her seferinde de üniversite finalleri ve iş arkadaşlarım yüzünden gitmiştim. Yine de, işte yine buradaydım.

Bakışlarım Pazartesi'nin parlak kızıl saçlarına takıldı ve kalabalığın arasından sıyrılıp kimseyle omuz omuza gelmemek için kendimi zor tuttum. Kalabalığın çoğunluğu köşedeki dart tahtalarının yanında, tuğla duvarın üzerinde asılı duran büyük bir kara tahtanın yanında toplanmıştı.

Adora odanın köşesinde, yüksek bir taburenin üzerinde, parmaklarının arasında tebeşirle oturmuş, uzun bacak bacak üstüne atmış ve gözlerini Kane'e dikmişti. Soyunma odasında olanlara rağmen, yine de ona şüpheyle yaklaşmak istedim. Sadece Kane ve beni görmek istemediğini söylemişti.

Kane'i sadece bir arkadaş olarak görmeme rağmen, onun burada olup olmayacağını ya da buraya gelmemin ona nasıl hissettireceğini hiç düşünmeden geldim.

Çoğunluğunu Kutsal Deniz'in oluşturduğu kalabalığı tarayarak pistin ortasında durakladım. İnsanlar yanımdan itiş kakış geçerken kendimi yabancı hissettim. Sinirlerim yüzeye çıktı ve vicdanımı aceleyle besledi.

"Fallon!" Bakışları odanın öbür ucundan benimkini bulduğunda Fable seslendi. Uzun ve sarmal kahverengi saçları kalçalarının üzerinde salınırken avuç içleri yanlarında bana doğru yürüyordu. "Maverick Kane'in kızı tekliyor ve Kane kaybediyor," diye beni bir grup insanın toplandığı yere doğru götürürken bilgilendirdi. "Kane her zaman kazanır. Her turnuvada, asla başarısız olmaz," diye devam etti ve ben elimde olmadan Heathens'a baktım - Julian'ı aramak için.

Mümkün olsa, göz göze geldiğim her yüzle birlikte kalbimin sıkıştığını fiziksel olarak hissedebilirdim. Göğsümün içi buz kesti. O burada değildi ve bakışlarımı Fable'a çevirip gülümsemeye zorladım.

Kane kolunu omzuma atıp beni göğsüne çekerken diğerleri beni selamladı. "Oh, şimdi başın belada Mav. İyi şans tılsımım geldi," diye seslendi Maverick'e ve dudaklarından sıcak ve içki dolu nefesi döküldü. Kollarımı garip bir şekilde iki yanıma sarkıttım, beni bırakmasını bekledim ve sonunda bıraktı.

"Kane, şu dartı at artık," dedi Adora iç çekerek ve elini salladı.

Diğerleri de aynı fikirdeydi, müzik ve yüksek sesli konuşmalar arasında bağırıyorlardı. Barda Monday ve Fable'ın yanına oturdum, Kane'in formunu düzeltmesini, gözlerini kısarak dartı iki parmağının arasına sıkıştırmasını ve çenesini kaldırmasını izledim, ciddi mod aktifti.

Monday başını bana doğru eğdi, dikkati hâlâ Kane'deydi ve herkes gibi onun da bir dart atmasını bekliyordu. "Bir içki ister misin?"

Arkama baktım, Phoenix barın telefonunu omzuyla başı arasına sıkıştırmış, buz gibi bir bardağa bira doldururken göz ucuyla bana bakıyordu.

"Barmen meşgul görünüyor," dedim korkarak. İçmek istemediğimden değil ama daha önce hiç sipariş vermek zorunda kalmamıştım. Nasıl yapılacağını bilmiyordum. İlk kez benzin almak ya da taksi çağırmak gibi. *Filmlerdeki gibi elimi mi sallayacaktım?*

"Oh, saçmalık." Pazartesi döndü ve dirseklerini bara dayayarak eğildi. "Barmen, doğru mu söylüyorsun yoksa? Kızıma bir içki getir."

Phoenix bardağı müşterinin önündeki barın üzerine bıraktı, parayı aldı ve bana doğru dönmeden önce telefonu ahizeye geri astı. Eğildiğinde parmakları barın kenarını kavradı. "Size ne ikram edebilirim?"

"Bira mı?"

"Emin misin?" Sarı gözleri siyah maskesinin üzerinden kırıştı. "Ne tür?"

Omuz silktim ve döküldükleri yeri işaret ettim. "Şunlardan biri."

Başını bir an için arkaya çevirdi ve tekrar yukarı baktığında gözlerinde mizah yüzüyordu. "Bira dolduran bir makine mi istiyorsun?"

"Onunla uğraşmayı bırak ve ona bir cin tonik getir," diye araya girdi Fable, sonra gözlerini gökyüzüne dikerek bana döndü. "Onu görmezden gel. Sanki insanlarla nasıl konuşulacağını bilmiyorlar," dedi, Fable'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve Fable bakışlarını tekrar ona kaydırды.

Grup büyük bir gürültüyle ayağa kalktı ve ben de boynumu Fable'ın etrafından dolaştırarak Kane'in hedefi on ikiden vurduğunu ve Maverick'in önüne geçtiğini gördüm.

İçkim geldi ve herkes birbirine karışırken ben köşede sessizce oturdum. Dart şampiyonu Kane bir sonraki rakibine geçerken arada bir bana göz kırpmıyor ve gülümsüyordu. Sahte bahanelerle gelmiş olsam da böyle olacağını düşünmemiştim, geceyi bir köşede geçirip kızlar içip özgürce gülerken onun oyununu izleyecektim. Diğer çocuklar ileri geri şakalaşıyorlardı ve ben, ait olmadığım ve kendimi yersiz hissettiğim için bir başparmak gibi göze batıyordum.

Müzik klasik rock'tan parti müziğine döndü ve bir DJ grubun yerini alarak sahnenin önündeki alanı hararetli ve terli bir dans alanına çevirdi.

Dart tahtalarından dans pistine bir geçiş oldu ama Kane hâlâ galibiyet serisinin zirvesindeydi ve sadece arkadaşları onu izliyordu. "Hepinizi yeneceğim *orospu çocukları!*" diye bağırdı, bu sefer paramparça olmuştu. Parmakları barda geziniyordu. "Senin kıcını çoktan yendim, senin kıcını ve senin kıcını..." diye geveledi, kazandığı her kişiyi işaret etti, ama sonra parmağı durdu ve gülümsemesi özensizden sinsiyeye dönüştü.

Parmağının indiği yere baktım, barın kapısının önündeki kalabalık, içeri giren üç Heathen'ı göstermek için ayrıldı. Julian, Beck ve Zephyr.

Julian'ın yüzünün üst yarısı bir hayalet gibi maskeyle kaplıydı, güzel ağzı sergileniyordu. Benim öptüğüm aynı ağız. Bakışları beni seçti.

Kalabalığın arasından sıyrıldım ve içimdeki her şey çılgınca bir yükselişle aydınlandı ve yükseldi. Ama onun bakışları bunun tam tersiydi. Julian'ın gözleri soğuk, kopuk ve boştu.

Kane devam etti, "Ve Julian Blackwell,"-konuşmalar azaldı ve herkesin başı hayalet maskeleri, koyu renk paltoları ve geçirimsiz dış görünüşleriyle duran Heathen'lara döndü- "Kabul edelim, zaten kaybettiniz."

Sacred Sea üyeleri ağızlarını kapattı, barın müşterileri nefeslerini tutarak bekledi.

Julian gülümsedi, saklamak için başını yana eğdi ama ben yine de yakaladım. Çok hızlı ve kolaydı, canlı bir şey gibi sıçradı. Sanki Kane Pruitt'in tek hecesi bile değersizmiş gibi sözsüz bir şekilde diğer ikisiyle birlikte bara oturdu. Phoenix, Julian'a barın üstünden bir içki uzattı ve o da gözlerini benimkilerden ayırmadan içkiyi aldı.

Julian Kane'den rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyordu ve paylaştığımız gece de onu etkilememişti. Bana bir merhaba bile dememişti, el sallamamış ya da onaylamamıştı.

Barın geri kalanı tekrar kaynaşp dans etmeye başladı ve Kane hayal kırıklığına uğramış, hatta Julian'ın tepkisinden ya da tepkisizliğinden dolayı sinirlenmiş görünüyordu. Kane bardağını yanımdaki bardan kaptı ve hepsini bir dikişte içti, sonra geri koydu ve parmağını havada şaklatarak bir tane daha sipariş etti.

"Fallon, sıra sende," dedi Kane, bir avucunda terli dartlarla beni bar taburesinden kaldırarak.

Başımı salladım. "Daha önce hiç oynamadım."

"Hayır, kendime karşı oynuyorum." Ellerini omuzlarıma koyarak beni dart tahtasının altındaki duvarın önüne yerleştirdi. "Sen sadece orada dur ve güzel görün."

İlk başta anlamadım. Ta ki Kane geriye doğru yürümeye başlayana ve herkes bana bakana kadar, bazıları endişeli bakışlarla, bazıları da espriyle.

"Hayatta olmaz," dedim ve bölgeden bir adım uzaklaşıp sandalyeme geri döndüm.

Kane başını yana eğdi ve dart tutan elini kaldırdı. "Oh, hadi ama. Bana güvenmiyor musun? Adora, bana güveniyorsun, değil mi?" Adora başını *hayır anlamında* salladı. Kane sinirlenmiş görünüyordu ve tüm vücudu

alkolün görünmez gücüyle bir tarafa doğru eğildi. "Adora, dart tahtasının altına gir," diye emretti.

Adora gözlerinde endişeli bir ifadeyle bana baktı. Bakışları Kane'e döndü, aralarında bilmiş bir bakış geçti. Adora sandalyeden ayaklarının dibine çöktü, bohem tarzı elbisesinin alt eteği yere düştü ve gözlerinde dehşetle sinirli bir şekilde duvara doğru yürüdü. Sanki Kane onun üzerinde tam bir kontrole sahipti ve başka seçeneği yoktu.

"Tamam, ben yaparım," diye atıldım, nedenini bilmiyordum. Nedense Adora'nın bana güvenmesini istiyordum. Onun sandığı gibi bir kız olmadığımı, hayatını zindan etmek ya da ondan bir şey almak için burada olmadığımı bilmesini istiyordum.

-Bir arkadaş olabileceğimi ya da en azından deneyebileceğimi. "Ben yaparım," dedim tekrar, tahtanın önüne doğru yürürken. Bar taburesine geri dönerken yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

"İşte benim kızım!" Kane övdü, sonra da dartın ucunu yaladı.

Topuklu ayakkabılarımla başım, bütün gece çivilediği hedefin yaklaşık on santim altına ulaşıyordu. Büyük ihtimalle beni vurmayacaktı ama bu yine de endişemin artmasına ve avuçlarımdan terlemesine engel olamadı.

Sonra göğsümde oturan ağır bir şeyin ağırlığını hissettim. Avuç içimi pilili şortumun önünden aşağıya doğru kaydırmak istedim ama hareket edemiyordum. Başımı yana çevirmeye çalıştım, izleyemiyordum ama olduğum yerde çakılıp kalmıştım. Uzuvarım ve hareketlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu, sanki bir büyü gücü beni duvara bağlamış, burada tutuyordu ve Kane bana sinsi bir gülümseme attı.

Tedirginliğim arttı, nefes alışım sığlaştı ve bakışlarım barda bir akbabadan daha hızlı hareket eden Julian'a takıldı. Kane dartı atmaya fırsat bulamadan Julian arkasında belirdi ve elinden aldı.

"Kendine karşı oynamak hiçbir şeyi kanıtlamaz. Benimle oynayın." Sesi herkesin dikkatini çekiyordu.

Konuşmalar kesildi ve herkes kendisine en yakın şeyi tutarak izledi.

Ve hâlâ hareket edemiyordum! Kapana kısılmıştım ve tek yapabildiğim göz kırpmak, yutkunmak ve hâlâ nefes alıp almadığımdan emin olmak için nefesime odaklanmaktı.

Kane döndü, neredeyse Julian kadar uzun boyluydu ve bir an için genişlemiş gözlerle ona baktı. "Onun için korkuyor musun, Blackwell?"

Julian'ın ağız seğırdi. "Kız tahtaya zar zor ulaşıyor. Onu hedef almadığın sürece ona çarpmamak için fazla yetenekli olman gerekmez." Bana baktı ve ok yumruğunun içinde sıkıştı. "Bırak onu," diye emretti yüksek sesle ve başını salladı.

Kane beni işaret etti ve gözlerini indirdi. "Hayır, o kalıyor," başını Julian'a doğru eğdi, parmağı yukarı doğru düzleştirilmiş bir avuç içine dönüştü, "Devam et, Heathen," diye meydan okudu. "Sen o atışı yap, ben de onu elimden kurtarayım."

İkisi arasında sessizlik geçti. Julian çenesini sıktı ve boynundaki damarlar patladı. Kane'in sözlerini düşünüyordu ve benim gözlerim Julian'dan Kane'e, oradan tekrar Julian'a kaydı, kalbim göğsümde sertçe çarparken ne olduğu ya da Kane'in sözlerinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu yaparsam gitmesine izin mi vereceksin?" Julian onayladı. "Onu elinden **k u r t a r a c a k** mısın?"

"Ab-so-lute-ly," diye şarkı söyledi Kane ve bir adım geri çekilerek başını arkasına doğru itti. "Ama bunu arkadan yapmak zorundasın."

Dart tahtasının altında durduğumda daha fazla insan toplanmıştı, midem boğazıma kaçmış gibi hissediyordum. Kalın bir ter damlası ensemden aşağı süzüldü. Nasıl olmuştu da herkes beni görmezden gelirken herkes bana bakmaya başlamıştı? Hava o kadar sıcaktı ki ceketimi çıkarmak istedim ama kendimi bu pozisyondan kurtaramadım!

Zephyr ayrılan kalabalığın arasından bir adım öne çıktı. Diğerlerinden daha uzun boyluydu, en az 1.80 boyundaydı ama bir o kadar da zayıftı ve Julian'a bir şeyler fısıldamak için başını eğdi. Zephyr'in sarı saçları, parlak kireç yeşili gözleriyle bana bakarken kaygan yerinden beyaz maskesinin üzerine düştü. Julian başını salladı.

Kane gergin bir şekilde kıkırdayarak kalabalığa baktı. "Öpüşmeniz bitti mi yoksa?"

Julian gözlerini benden ayırmadan birkaç adım geri çekilince üçü birbirinden ayrıldı. Ve bana bakışı tüm sinirlerimi altüst etti. Paniğim dağıldı, sadece tek bir belirgin ses duydum. Bir kalp atışının sesi. Kulaklarımda çok gürültülü atıyordu. Sakinleştirici. Sabit. Dengeli. Buna odaklandım. Rahatlamam ve ona güvenmem için bana izin verdi.

Julian durakladı, daha fazla değilse bile en az yirmi adım ötedeydi ve ben gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım.

Sonra oku iki parmağının arasında yuvarladı ve Julian ile Zephyr bana odaklanırken, beni hissederken, beni solurken, bana dokunurken tüm duyularımı gümüş ve yeşil renkler kapladı. Sanki sadece santimetre uzağımda duruyorlarmış gibi her yerdeydiler.

Julian hiçbir uyarıda bulunmadan bileğini oynattı ve dart aramızdaki havayı delip geçti. Oda o kadar sessizdi ki dartin ıslık sesini duydum, sonra da duvara *çarparak* kayboldu! Gözlerimi kırpmadan Julian'inkilere dikerek donup kaldım ve bir şeyin bana nefes almamı söylemesini bekledim çünkü zihnim artık tek bir komutu bir araya getiremiyordu. Julian'ın göğsü çöktü ve gözleri kısa süreliğine kapandıktan sonra benimkilere doğru açıldı.

Rahatladım. Aynı anda nefes aldık ama aramızda yirmi metre vardı. Diğer herkes sessiz kaldı. Birkaçının çenesi açık, gözleri kocaman ve kaşları havadaydı.

"Tebrikler Julian," dedi Kane ellerini yavaşça çırparak. "Nerede durduğunu görüyor musun? Fallon Morgan'a en çok yaklaşılabileceğin yer orası."

Julian'ın gözleri Kane'in sözleriyle kısıldı, göğsü hızla inip kalktı. Hâlâ dartin ağırlığı altında duruyordum, hiç şüphesiz hedefin içindeydim ama kontrol edemeyecek kadar felç olmuştum. Julian bakışlarını benimkilere sabitledi ve benim aracılığım ile kendini sakinleştirdiğini hissettim.

Kane güldü ve bakışlarım iki dünya arasında sürüklendi, kalp atışlarım hâlâ kulaklarımda çarpıyordu. Zaman yavaş ilerliyordu. Kane parmaklarını şıklattığında ise hızlandı ve bar tekrar aynı hizaya geldi. Üzerimdeki ağırlık kaymıştı. Kaslarım özgürlükle eridi ve bedenim sanki kilometrelerce koşmuş gibi hissetti.

Julian bana Şeytan'ın Bahçesi'nde, ormanda vedalaşırken attığı özür dileyen bakışın aynısını attı. Bakışı bana yine ortadan kaybolmak üzere olduğunu söylüyordu ve başımı salladım ama işe yaramadı. Hâlâ arkasını dönüyordu ve ben onu durdurmak için herhangi bir şey kullanamayacak kadar zayıf ve bitkin düşmüştüm; sesimi, kollarımı, ayaklarımı.

Julian elini Phoenix'e doğru kaldırdı ve Phoenix barın arkasından başıyla onayladı.

Sonra Dinsizler gittiler.

Kane sinsi bir gülümsemeyle gözlerini kısa bir süreliğine geriye çevirdi.

"Bu inanılmazdı," dedi Adora, önüme gelerek Kane'e daralmış bakışlarımı kırdı ve beni

Dart tahtası. Kane arkadaşlarıyla konuşurken beni bara doğru götürdü, hepsinin gözü Julian'ın az önce gittiği yoldaydı. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum," diye devam etti, ama Julian'ın bir zamanlar verdiği yüksekliğin yerini ciddi bir boşluk aldı. Peşinden koşmak, ona teşekkür etmek, tokatlamak ve aynı anda öpmek istedim. Ama Adora bir takdir dalgası altında dudaklarında bir gülümsemeyle bana sarıldı.

"Önemli bir şey değildi," dedim boş bir sesle, gözlerim Julian'ın az önce girdiği kapıya kilitlenmişti. Tekrar gitmesine izin veremezdim. Onunla konuşmak zorundaydım. Paylaştığımız geceden sonra aklının nerede olduğunu öğrenmeliydim.

Sonra ayaklarım aynı yöne doğru hareket etmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Adora'nın arkamdan seslendiğini duydum. Bilmiyordum ama bu şekilde gitmesine izin veremezdim.

Omuzlarım insan kalabalığını itti ve ortaya çıkmakla tehdit eden endişeyi yuttum. O gitmeden önce ona ulaşmalıydım. Az önce ne olduğunu, bize neler olduğunu ve benden neden kaçtığını öğrenmeliydim.

"Fallon!" Kane arkamdan seslendi ama ben ilerlemeye devam ettim.

Çift kapıyı iterek açtım ve taze soğuk hava yüzümü tokatlarken bardan dışarı tökezleyerek çıktım. Julian'ın kafası Beck ve Zephyr'inkilerle birlikte döndü. Üçü de ayakta duruyordu, boyunlarında gümüş zincirler sallanıyordu.

"Bu kadar mı yani? Merhaba yok mu? Veda yok mu? Buraya sadece hava atmaya geldin, hepsi bu mu?" İçimde bastırdığım adrenalini ona doğru hışımla koşarak seslendim. Aramızda olanları karanlıkta tutabilirdim ama benimle konuşmayı ya da beni tanımayı reddetmek ya da yabancıymışız gibi davranmak çok ileri gitmekti. Julian önce Zephyr'e sonra da bana baktı. "Ne anlamı vardı ki?!" Kendimi kullanılmış hissederek bağırdım.

Zephyr Julian'ın omzundan çekerek onu geri çekti ve fısıldayarak, "Bu ucube neden bahsediyor, Jules?" diye sordu.

Julian başını salladı, gözlerinde şok ve milyonlarca yalan vardı, Zephyr omzunu geri çekti.

"Fallon!" Kane arkamdan seslendi ve Voodoos'un içinden gelen müzik sesi onunla birlikte otoparka yayıldı. "Seninle dalga mı geçiyorlar?"

Julian'ın karanlık bakışları benimkilere kilitlendi, göğsü şiddetle kabardı, yumruğu sıkıldı. Gözbebeklerinde kelimeler uçuşuyordu. İçlerinde, haykırmak istediği her şey vardı, öfkeli bir şarkı gibi ondan yayılıyordu.

Sonra döndü ve beni soğuk noktalarında bırakarak uzaklaştı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

FALLON

GENÇ BİR KADIN, BİR FLATLANDLI, CENAZE TÖRENİNE NAKLEDİLMİŞTİ.

bu sabah eve geldi. Jonah bana haber vermeden cesedi alma görevini üstlenmişti, dedemle geçireceğim sabahı bölmek istemediğini söylemişti, dedemin kötüleştiğini biliyordu. Ve dün gece Julian'la olanlardan sonra fazladan uyumaya ihtiyacım vardı.

Bütün gece onun gidişini düşündüm. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Dün gece, herkesin yıkılmaz olduğuna inandığı Julian, bir seyircinin önünde kırılmanın eşiğindeydi ama o bunun olmasına izin veremezdi. Onu düşündükçe, bu beni daha da çıldırtıyordu.

Ve bu sabah meydana gelen ölümü zihnimi dağıtmak için kullandım.

Cesedin, Norse Woods'un sonundaki nalbur dükkanının sahibi Jeremy ve Christine Clayton'ın on sekiz yaşındaki kızları Beth Clayton'a ait olduğu tespit edilmişti. Cesedi, Weeping Hollow'da yaşayan ve Ocean adını kullanan tek evsiz adam bulmuştu.

Ocean, Batı Yakası'ndaki alışveriş merkezinin arkasındaki ara sokakta bir çadır kurmuştu. Ocean'ın elinde kızın öldürüldüğü saatlerde nerede olduğuna dair kanıtlar olduğu için Memur Stoker onu sorgulamak üzere gözaltına almamıştı. Boğuşma olduğunu gösteren herhangi bir savunma yarası bulunmamasına rağmen, Beth'in dudakları ölümden sonra siyah iplikle dikilmişti. Morga ilk gelen Milo olmuş, kasabanın tatlı ve masum Beth Clayton'ının ölüm nedenine ilişkin cevaplar talep etmişti.

Bunu Milo'ya söylememiştim ama Jonah, Dr. Morley ve ben cesedi inceledikten sonra kalp yetmezliğinin nedenine dair hiçbir belirti bulamadık. Tüm işaretler Hollow Heathens'ı, yani Julian'ı gösteriyordu. Gençti, sağlıklıydı, kalbinin durması için bir neden yoktu. İhtiyacım olan tüm kanıt

önüme serilmişti ama kalbim bunu kabul edemedi. Belki benim kalbim de beni hayal kırıklığına uğratiyordu.

Beth ve benim aramda benzerlikler vardı. Uzun beyaz saçlar, soluk ten, aynı boy, aynı yapı. Sadece o benden altı yaş küçüktü. Jonah bir şey söylememişti, Dr. Morley de söylememişti, fark ettilerse de bir şey söylemediler. Ama aşikâr olanı inkâr etmek mümkün değildi.

Beth Clayton ve ben kardeş gibi geçinebilirdik.

Bu endişelerimi bir paranoya olma ihtimaline karşı kendime sakladım. Ama büyükbabamdan başka birinden Ağlayan Kovuk'a dönmem için aldığım mektuptan sonra, birilerinin peşimde olduğunu düşünmeden edemedim.

Ya da belki de suçu Julian'dan başka birinin üzerine atmak için nedenler buluyordum.

Ocean da bulduğu kıza saygılarını sunmak için uğramıştı.

Ocean, her zaman Bram Bulvarı ile Joyland Lane'in köşesinde oturmuş mızıka çalarken gördüğüm ince ve kıllı bir adamdı. Onunla şimdiye kadar hiç konuşmamıştım ve onu sadece büyükbabamın mektuplarından tanıyordum. Ocean her şeyi bilen biriydi. Kimse izlediğini bilmediğinde bir şeyler görür, kimse dinlediğini düşünmediğinde bir şeyler duyardı. Mina Mae, geceleri Kasaba Meydanı'nı gözlediği sürece onu besledi, yaşayan ve nefes alan güvenlik kamerası.

Ama erken saatlerde, üç ile dört arasında, tatlı Beth Clayton'ı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ocean pek konuşmazdı ama söylediği tek şey aklımdan hiç çıkmadı, o da onu nasıl bulduğuydu. *"O kadar huzurluydu ki, önce uyuduğunu sandım... ta ki ağzının dikişle kapatıldığını görene kadar. Mor çiçeklerden bir battaniyenin üzerinde, çöplüğün yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece yatıyordu. Tatlı, tatlı, Beth,"* demişti. *"Sahne çok trajikti."*

Mor sümbüllerdi. Beyaz saçlarından birkaç tane koparmıştım ve emin olmak için ofisimde internetten kontrol etmiştim. Mor sümbüller üzüntünün sembolüydü, bazen de af dilemek için kullanılırdı. Yanlış kıyı seçtikleri için mi üzgündüler? Agatha'nın gece bahçesinden miydi? Julian kendini kontrol edemediği için mi üzgündü?

Cenaze evinden çıktığımda, Kane Pruitt iki elini haki Chino pantolonunun içine sokmuş, arabasının bagajına yaslanmıştı.

"Hey, Fallon," diye selam verdi hemen, sesi özürle doluydu ve yüz ifadesi bir utanç karmaşası sergiliyordu. Bir an durakladım

Bir an yüz hatlarını inceledikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak ona doğru yürüdüm. "Pazartesi öğle yemeğine kadar çıkacağını söylemiştin." Durakladı ve sanki gerginmiş gibi etrafına bakındı. "Dün gece tam bir pisliktim," dedi sonunda.

Çantamı omzumun üzerinden kaydardım. "Devam et, dinliyorum." Kane sıırttı. "Bunu telafi etmek istedim."

"Genelde *önce davranıp sonra af dileyen* biri misiniz?" "Dürüst olmak gerekirse, evet. Ama *bu kızdı hoşlanıyorum ama ben-öyle-im'e* doğru ilerliyorum.

kafamın üstünde bir adam."

"Bu bir mazeret değil," diye belirttim.

"Biliyorum ama elimde bir tek bu var. Bu ve toyluğum." Omuz silkti, sahte bir masumiyetle bana baktı.

Başımı sallayarak dudağımı ısırdım. "Sanırım o zaman o adamı affedebilirim. Bilirsin, dürüstlüğü için."

Kane elini göğsüne götürerek rahatlamış bir nefes verdi. Zaten bir randevuda değildik. Sadece arkadaşlık ve belki de *sahip olmamam gerekirken daha fazlasını bekleyen bir kız* olarak abartılı davranmıştım.

"İyi çünkü..." bagajı açıp bir soğutucu çıkardı, sonra kapağı kaldırdı, "Bize sandviç ve içecek aldım ve öğle yemeğini iskelede yiyebileceğimizi düşündüm. Var mısın?"

Dün gece yaşadıklarımın ve vahşi sabahtan sonra kabul ettim. Kane çabalıyordu ve içmediği sürece katlanılabilir biriydi. Hatta hoştu.

Büyükbabamın evinin yakınında bulunan iskeleye doğru scooter'ımla onu takip ettim. Weeping Hollow'un ön ucunda, Pruitt'lerin sahilde küçük bir deniz ürünleri restoranı ve yem dükkânı vardı. Kane beni uçurumun üzerindeki dik ahşap basamaklardan aşağıya, teknelerin bir kayıkhanenin arkasındaki güvertenin iki yanında sıralandığı iskeleye götürdü. Önümde yürürken bir elinde soğutucuyu tuttu ve iskelenin uzunluğuna doğru ilerledi. Martılar yukarıda daireler çizerken, balıkçılar sabah gezintilerinden teknelerini boşaltırken ve dalgalar rıhtıma çarparken kıyı kuşları tahtalar boyunca koşuşturuyor, Eylül ayının keskin havasına tuz yapışıyordu.

Sonuna geldiğimizde Kane kenarda bir yere oturdu ve soğutucuyu yanına koydu. "Umarım İtalyan seversin." Denizaltıyı bana doğru fırlattı.

"İtalyancayı seviyorum." Onu havada yakaladım ve yanına oturdum, ikimiz de dalgalı sulara bakıyorduk.

Geldiğimden beri okyanusu pek çok farklı şekilde görmüştüm: bir aşk şarkısı kadar yumuşak, gecelerim kadar huzursuz, zihnim kadar sabırsız, Julian ne zaman aynı odada olsa kalbim kadar canlı. Ama şu anda okyanus ruhum kadar kararlı ve karışık; rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yerken Kane, ben ve sorunlu zihnim için en büyük dikkat dağıtıcı ve tampon görevi görüyordu.

Yanımda oturan adam bir gece önce bardaki adamdan farklıydı. Kane rahatlamıştı, yorgundu, sanki bir maskaralığa ayak uydurmak yorucuymuş gibiydi.

"Şunu görüyor musun, birkaç mil ötedeki deniz fenerini?" Kane sağ tarafı işaret etti. Uzakta, siyah beyaz sarmal bir deniz feneri Atlantik'in ortasında, öğle vakti gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Başparmağımla ağzımın kenarını sildim. "Evet."

"Orası Kemik Adası. Yirmi yıldır terk edilmiş durumda. Eskiden orada yaşayan deniz feneri bekçisi ben beş yaşındayken öldü. Cesedi kayalıklara vurdu. Bir keresinde babam adayı kontrol etmeleri için üç adam gönderdiğini söylemişti ama geri dönmediler. O zamandan beri başka adam göndermedi ve sanırım bu on sekiz yıl önceydi," dedi tek gözünü kısarak, "on sekiz yıl önceydi. Tüm bunların en ürkütücü yanını bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Deniz feneri hâlâ çalışıyor." "Nasıl?"

"Kimse bilmiyor ama bazıları adanın perili olduğunu söylüyor." "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Omuz silkti, sonra yemeğini yutarken boğazı düğümlendi. "Bence bir ara kontrol etmeliyiz. Hayaletlerden korkar mısın Fallon Morgan?" Güldüm. Keşke bilseydi. Kane kaşlarını kaldırdı ve gözlerim yarıklara dönüştü. Sırıttı ve "Hadi, seni biriyle tanıştırmak istiyorum" dedi. Ayağa fırladı, pantolonunun arkasını sildi, sonra elini bana uzatarak kalkmama yardım etmeyi teklif etti.

Gökyüzü güneşsizdi, başımızın üzerinde hafif pastel bir gri uzanıyordu. Kane, demirli teknelerini boşaltan birkaç adama başıyla işaret etti, biri iskeledeki hafif balık kokusunu hortumla temizliyordu. Beyaz kuşlar rıhtımda zıplayarak yemek artıkları arıyor, etraflarında dolaşırken ayak bileklerimize su sıçratıyorlardı.

"Bizimle ne zaman geliyorsun, Kos?" diye sordu bir balıkçı Kane'e. Kristal mavisi gözleri, kirli sakalı vardı, tulum ve siyah lastik çizme giyiyordu.

Her iki elinde de balık bağırsağına benzeyen bir şeyle dolu büyük kovalar vardı.

Kane çarpık bir gülümsemeyle, "Patron bana sabah izin verdiğinde," diye şaka yaptı. "Çok geç kalıyorsun Chap, erken çıkarsan daha şanslı olursun."

Yaşlı adam gülümseyerek başını salladı ve kovaları rıhtıma bıraktı. Su sıçradı ve tahtaların çatlaklarından sızdı. "İşte bu yüzden sana ihtiyacımız var!"

"Sana Kos mu dedi?" Restorana çıkan merdivenlere ulaştığımızda sordum.

Kane elimi tuttu ve beni önüne çekerek onun önüne geçmemi sağladı. "Evet, bu benim göbek adım."

"Nereden geldi bu?"

"Glaûkos. Uzun hikaye, başka bir gün için..."

Bir balıkçı denizi Portside Pearl'ün geniş beyaz güvertesini doldurmuştu. Her masanın üzerindeki buz kovalarından bira şişeleri buket süsleri gibi fışkırıyordu. Kane elimi tuttu ve beni, komi ve garsonların öğle yemeği telaşından arta kalanları temizlemek için boşaltılmış yemek alanının etrafında koşuşturduğu serulean mavisinin binanın içine götürdü. İçeride ise Portside Pearl, Maine'in kıyı cazibesini tüm ayrıntılarıyla kavrayan gösterişli bir yerdi.

Bar bölümünü geçip paslanmaz çelik mutfığa girdik ve arka taraftaki ofislere ulaştık. Kapıyı üç kez çaldı ve ben de parmaklarımı kolumda gezdirdim, tüm çalışanların gözleri görevleri arasında bize bakarken etrafıma bakındım.

"Girin," dedi bir adam ve Kane kapının tokmağını çevirdi.

Ofis genişti ve Atlantik Okyanusu'na, az önce yürüdüğümüz uzun rıhtıma ve deniz fenerine bakıyordu. Aydınlık ve havadar olan Augustine Pruitt masasının arkasından hoş bir şekilde gülümserken yanında bir kadın duruyordu.

"Fallon, bu babam Augustine Pruitt," diye tanıştırdı Kane, ama bakışları babasının yanındaki kadının üzerinde gezinirken tavrı heyecandan hayal kırıklığına dönüşmüştü. Bay Pruitt elimi sıkmak için ayağa kalkarken dişlerinin arasından, "Bayan Driscoll'un burada olmasını beklemiyordum," diye ısırdı.

"Lütfen bana Carrie de," diye ısrar etti ve ardından elimi sıktı.

Carrie Driscoll, adını hatırladım. Fable ondan bahsetmiş, Jury Smith'in kız arkadaşı olduğunu söylemişti, ama ne kadar güzel olduğundan hiç bahsetmemişti, sarı, bala batırılmış saçları

Omuzları ve beli köpük köpüktü, gözleri bir buzulun parçalarını taşıyordu.

Bay Pruitt genç kadına gururla gülümseyerek, "Carrie Seaside açıklarında oturuyor," diye bilgi verdi. Fable haklıydı; Carrie bizimle aynı yaşlarda olmalıydı, yirmi dört ama en fazla yirmi altı. "Seaside'daki eski siyah malikânenin arkasındaki serayla ilgili planları hakkında beni bilgilendiriyordu. Mülkiyeti almakla ilgileniyor."

Kane kaşlarını çattı. "Lance öldüğünden beri o mülkle kimse ilgilenmedi. Plan yapmadan önce benimle konuşmanı isterdim. Benim de bir ilğim olduğunu biliyorsun. O evi ve deniz fenerini önemseyen tek kişi benim."

Bay Pruitt koltuğunda arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne atarak çenesini parmaklarının üzerine koydu. "Biz de bunu tartışıyorduk, bahçe ve tekne işlerinden anlıyor ve planımıza göre kendi seramıza ihtiyacımız var. Bırak deniz fenerini, bahçeyi öğrenmeye ve ilgilenmeye bile vaktin yok. Portside Pearl'ü devralmak istediğini sanıyordum?"

Kane çenesini sıktı. "Evi istiyorum."

"Dünyayı istiyorsun." Bay Pruitt kıkırdadı ve hazırcevap bakışları odanın içinde gezindi. Bay Pruitt'in gözleri Carrie'nin üzerine dikildiğinde Carrie gülümsedi, ama Bay Pruitt tekrar Kane'e döndüğünde gülümsemesi hemen kayboldu. "Bunu sonra konuşuruz, Carrie." Çok kalın ve boğucu bir gariplik ortamı sıkıştırdı ve Carrie ofisten çıkarken bakışlarını ayaklarına indirdim. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve Bay Pruitt onun çıkışıyla birlikte gözlerinde onaylamama ışıltısıyla konuştu. "Oğlum adına özür dilerim Fallon. Terbiyesini iskelede bırakmış olmalı."

Göz ucuyla baktığımda Kane kıpırdandı, omurgasını çelikleştirdi ve ellerini önünde kavuşturdu. Gözlerini tavana çevirdi.

"İyi bir adam yetiştirmişsin," diye yalan *söyledim sanırım*. Kane'i iyi tanı mıyordum ama kasabanın liderlerinden biriyle yaşamının onun için kolay olduğunu düşünemezdim.

Kane'in ela gözleri benimkilere kaydı ve baykuş gibi kırıştı. Bunu söylediğim için o da en az benim kadar şaşırılmıştı, özellikle de önceki gece bana karşı davranışından sonra. Voodoos'ta pek iyi bir üne sahip değildi ama bir yanımda onun için üzülmüyordu.

Bay Pruitt boğazını temizledi. "Bu akşam yemekte bize katılacak mısınız?"

"Hayır, Benny'yi yalnız bırakamam, bu gece olmaz. Belki başka bir zaman?"

"Pekala, dört gözle bekliyor olacağım."

Kane'in eli benimkine yapıştı ve beni odadan çıkardı. Kapılar kapanmadan hemen önce Bay Pruitt'in sesi arkamızdan gürledi. "İkinizi birlikte gördüğüme sevindim."

Kane döndü, bir kez başını salladı ve beni dışarı çıkarmadan önce elini sırtımın alt kısmına götürdü.

"Deniz fenerinde erkeklerin öldüğünü söylediğini sanıyordum," diye fısıldadım mutfağa doğru yürürken. "Neden bekçi olmak istiyorsun ki?"

"Benim için önemli olan deniz feneri değil, köşk. O ev benim için bir şey ifade ediyor ve ne yazık ki ikisi el ele gidiyor," diye öfkeyle kulağıma konuştu. "Carrie Driscoll benim lanet evimi alamayacak."

Büyükbaba aç olmadığını iddia ederek yemek yemeyi reddetti. Onu okuyabileceği oturma odasına götürmeyi teklif ettim ama başını şiddetle salladı, öksürük nöbetleri daha da kötüleşti. Beyaz peçeteye kan bulaştı. Saklamaya çalıştı ama ben çoktan görmüştüm.

Sağlığı gittikçe kötüye gidiyordu ve Dr. Morley'in verebileceği tek tavsiye onu rahat ettirmektir. Büyükbaba yetmiş sekizine merdiven dayamıştı ama en azından on yıl daha yaşaması gerekiyordu. Son birkaç aydan önce hep sağlıklıydı. Hızlı düşüşünün, ateşinin, göğsündeki hırıltının bir nedeni olmalıydı.

Akşam geçti ve balkondaki şezlonga çöktüm, Mac'im kucağımdaydı ve tirabzanın üzerinde duran yeni serilmiş ay çiçeğine bakıyordum. Ayağa kalktım ve onu silkeledim, tekrar oturmadan önce aşağıya doğru süzülüp sallanmasını izledim. Dizüstü bilgisayarın pedine umutsuzca tıklayıp bir bağlantı bulmak için interneti yenilerken bulutlar yukarıdan sıyrılarak çilli yıldızlarla dolu geceyi aydınlattı.

Milo, Dr. Morley'in bir doktor için aptal olduğunu söylerken haklıydı. Arkama yaslanıp büyükbabamın kötüleşmesini izleyecek değildim.

Sonunda bilgisayarı bıraktım ve bir kenara koydum. Kalın yorgani boynuma kadar çektim ve rüzgâr bana tatlı ve sakinleştirici bir şarkı söylerken yukarıya baktım. Soğuk yanaklarımı öptü, beni rahatlattı ve uykuya dalmamı sağladı.

Ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyordum ama gözlerim acılı ve hırıltılı bir inleme sesiyle açıldığında hâlâ karanlıktı. Gözlerim sesin geldiği yere doğru kayarken derimin üzerinde dalga dalga küçük şişlikler oluştu. *Bu bir hayalet*, dedim kendi kendime. *Sadece bir hayalet*. Eğer onları görmezden gelirsem, bazen yok olurlardı.

Ama nabzımın karıncalanan tenime her çarpışında inilti her da yükseliyordu.

İsteksizce başımı kaldırdım.

Aşağıda, uçurumun kenarında, sırtı bana dönük bir kadın duruyordu. Saçları siyah geceye ve siyah okyanusa karşı beyaz bir nehir gibi sırtından aşağı akıyordu. Göz açıp kapayınca kadar söndü ve çimenlerin ortasında, bana dönük olarak yeniden ortaya çıktı! Baş aşağıda olduğu için hayaletin yüzünü göremiyordum. Tekrar gözümü kırptım ve balkonun hemen altında duruyordu, platin sarısı başının tepesi bana bakıyordu. Ayağa fırladım! Yorgan balkonun zeminine düştü. Titreyen ellerimle korkulukları kavradım, kanım damarlarımda bir izdiham gibi dolaşıyordu.

Göz kırptı. Ortadan kayboldu.

Gözümün ucuyla balkonun en üst basamağında beliren hayalet dikkatimi çekti ve bakışlarımı yutana kadar başımı salladım. Başını kaldırarak yaklaştığında sırtım karşı korkuluğa çarptı.

Manzara dengemi kaybetmeme neden oldu ama elim korkulukları kavrayarak beni yakaladı.

Mavi dudakları dikilerek kapatılmıştı ve yüzünü hemen tanıdım. "Beth mi? Beth Clayton?"

Yine inleyerek konuşmaya çalıştı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

"Sana ne oldu?" sesim titriyordu. Onun burada olduğuna inanamıyordum. Daha bu sabah öldürülmüştü ve cesedinin yanında fazla kalmayarak beni aramaya başlamıştı bile. "Bunu sana kim yaptı?"

İri gözlerini beyaz bir film kapladı ve dikilmiş dudaklarını tırmaladı. İpliğin birbirine dolandığı deliklerden kan sızıyor, tırnakları etine batarak ağzını parçalıyordu. Tırmalayarak ve çaresizce, beyaz gözlerinden akan yaşlarla bana doğru sürünerek yaklaştı, bir eli uzandı, diğeri ipliği kopardı.

Boğazından bir inilti çıktı ve evin içinden büyükbabamın saati çalarken ciğerlerimden bir çığlık yükseldi. Gürültülü çanlar

Gecenin içine sıçradı ve sıcak bir el alınımı yumuşattı.

Gözlerimi açtığımda gümüş rengi gözlerin yüzümde gezindiğini gördüm. Şezlongda sarsıldım. Nefes alışım yavaşlayamadı. Sinirlerim yatışmıyordu. Gözlerim Beth Clayton'ı, hayaleti aradı.

Julian yanımda oturuyordu, eli başımın alt kısmını kavrıyordu. "Hey, hey, hey," diye seslendi, gözleri benimkilere doğru yol alırken dikkatimi tekrar ona yönlendirdi. "Sorun yok, sadece bir kâbustu," dedi siyah maskesinin arkasından telaşla. "Sadece bir kâbus."

Başımı geriye attım ve dudağımı ısırarak paniğimi geri çektim. "Hayır, onu gördüm," diye ısrar ettim. "Tam oradaydı." Beth burada olmalıydı, bana bir şey söylemeye çalışıyordu.

Julian'ın omuzları gevşedi ve elim onun da bir rüya olmadığından emin olmak için yanağımda gezindi. Eli benimkinin içinde gerçektir. Uzun bir nefes aldım ve başparmağı çene çizgimi okşarken bir an için gözlerimi kapattım.

Sonra Voodoos'tan ayrılış şeklini hatırladım. Herkesin önünde bana nasıl davrandığını hatırladım ve gözlerimi kırıştıtararak açtım. "Julian ..." Daha uzun oturdum, battaniye omuzlarımdan düştü ve eli yüzümden kaydı. Gözlerimi kısmıştım. "Ne yapıyorsun burada?"

Elini kucağına götürdü ve şezlongun kenarında dönerek botlarına baktı. "Bu gece Phoenix'le birlikteydim. Birinin öldürülen bir kız hakkında konuştuğuna kulak misafiri olduk. Tek duyduğum 'beyaz saçlı kız' oldu ve doğruca buraya geldim," dedi sanki yaptıklarına, söylediklerine inanamıyormuş gibi. Kafasında bir şey tıklanmış gibi tunç gözlerine şaşkınlık çöktü ve yüzünü bana döndü. "İyi olduğundan emin olmalıydım."

"Şimdi de benimle mi konuşuyorsun?" Başımı sallayarak sordum.

Başını eğdi ve kaşları birbirine çarptı. "Ne?"

"Benimle sadece senin için uygun olduğunda konuşuyorsun. Beni sadece işine geldiğinde görüyorsun. Dün gece beni kabul bile etmedin-" Başımı salladım, sesimin de titrediğini fark ettim. Kendimi durduramayacak kadar ileri gitmişim ve içimi dökene kadar ne kadar incindiğimi fark etmemiştim. "Gitmen gerekiyor."

"Ne? Hayır, her şeyi yanlış anladın." Julian'ın kaybolmuş ve şaşkın gözleri hızla yüzümde gezindi. Kaşları birbirine çarptı. "Bak, Voodoos'ta olanlar için üzgünüm-"

"Git Julian," diye fısıldadım, aklım bana bunun en iyisi olduğunu söylüyordu ama kalbim öyle olmadığını biliyordu. "Aramızdaki bu şey hiç olmamış gibi davranmaya devam et."

"YAPAMAM, SORUN BU!" diye gürledi. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Sana karşı bu hisleri beslemek *istediğimi* mi?!" Julian öfkeyle yumruğunu dizine vurdu. Gözlerim büyüdü ve avuçlarının içine bırakıp saçlarını yumruklamadan önce başını salladı. "Öyle demek istemedim. Durum biraz karışık, tamam mı?"

Ayağa kalktım ve Julian'ın bakışları her hareketimi takip etti. Şezlongdan battaniyeyi aldım ve odama doğru yürürken omuzlarıma sardım.

"Fallon," dedi umutsuzca, ayağa kalkarak. "Bekle, yavaşla ve bana bir saniye ver."

Casper peşimden Fransız kapılarına doğru koştu.

"Hoşça kal Julian," diyerek kapıları kapattım ve onu balkonumda bıraktım.

Ve sürgü bir klik sesiyle yerine oturdu.

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

JULIAN

FALLON'UN EVİNİN ÖNÜNDE SOĞUKTA NE KADAR DURDUĞUMU BILMIYORDUM. balkonda, beni ondan ayıran kapılara bakıyordum. Gece rüzgârı, arkamdaki kayalıkların çatlaklarından iniliyor ve ılık çalıyordu. Gözlerim onun balkon kapısından yansıyan silüetimin siyah hatlarını takip ediyordu çünkü onunkini takip edemiyordu.

Beni reddetmişti. Yine de Voodoos'un dışında ona davranışımın sonra bunu hak etmiştim. Sırtımı duvara dayamıştım. Başka ne yapabilirdim ki?

Onun balkonundan ayrılıp ormana dönmek istemiyordum. Fallon Grimaldi kapıyı yüzüme kapattı ve bu yüzden ona karşı olan hislerim daha da yoğunlaştı. Ona verdiğim değerden çok daha güçlüydü ve ben beş dakika daha olsa bile onun yanında olmak için her şeyi riske atabilecek aptal ve hasta bir adamdım. Çünkü o bir şekilde içimdeki karanlık tarafı sakinleştiriyordu. Ve eğer onunla birlikte olmak, bunu düzeltmek için bir şans istiyorsam, bu bastırılmış öfkeyi laneti kırmak için kullanmaktan başka çarem yoktu, böylece Tarikat beni artık bir tehdit olarak görmeyecekti.

"Aynı Fallon Morgan'dan bahsediyoruz, değil mi? Kane'in kızı, hani şu bira sipariş edemeyen?" Şafak sökmek üzereyken kasabayı çevreleyen ormanda yürürken Phoenix ses tonundaki mizahı yükselterek sordu.

Kane'in kızı demişti ve diğerleri bir avuç kahkaha atarken kendi kulaklarımı koparmak istedim, sanki onları yumruk yapıp ağaçların gölgeliklerine fırlatmışlardı ve sadece yinelenip sekiyorlardı

ve lanetli kulaklarımı tekrar dolduruyor. Sürekli bir hatırlatma.

Kane'in kızıydı, benim değil. O Kane Pruitt'e aitti, bana değil.

Çılgın Abbott'a kulak misafiri olduktan sonra onlardan kaçma nedenimi onlara asla itiraf etmemeliydim. Ya da kapıyı yüzüme kapattığı gerçeğini.

"Pekala, o kadar da kötü değilmiş," diye devam etti Phoenix, "Sırtında bir ısırık var mı?"

Bu hoşuma gitti. Belki de içinde biraz Grimaldi vardır."

"Ya da Pruitt," diye ekledi Zeph, ardından gelen bir başka duygusuz kahkaha. Zaten reddedilmiş ruhuma bir darbe daha. Sessiz kaldım ve Zeph geriye çekilip koluma dirsek attı. "Ona gitmek bile aptallıktı. Morgan planın bir parçası değil ve bizim sorumluluğumuzda da değil," dedi bana alçak sesle, sesi acımasızdı. Ben gölgesi olmayan bir gölge kanlı olabilirdim ama Zephyr Goody bir *gölgeydi*. Atalarımız ona başka türlü birini ikna edebilecek tüm özellikleri vermişlerdi: açık sarı saçlar, havadar yeşil gözler, benimkinden daha soluk bir ten. Ancak hava elementi olan Zephyr, bir kehanetten daha tehlikeli, tüm duygulardan yoksun, karanlık bir fısıltı, geceleri ortaya çıkan tüm diğer varlıklardan daha korkunç gizemli bir güçtü. "Eğer ucube Kasaba Meydanı'nın ortasında ölürse, öyle olsun. Onlar için bir üye eksilmiş olur, bu da bize iyilik olur."

Onu ağaçların arasından geriye doğru çekip bir tanesine çarptığımda karanlık orman botlarımın altında gürledi. "Onun hakkında böyle konuşma!" Sözcükler ben onları geri alamadan içimden patladı ve onun iki yeşil küresi sırtarak parladı. Ceketini yumrukladım. "Yaşadığımız kuralları unutma," diye ekledim Fallon'a karşı tepkilerimin sıcaklığını azaltarak.

Zephyr Goody gölge olabilir ama ben karanlıkta bile görebiliyorum.

Göğsü şişti. Orman sustu. Kâfirler sustu. Buz gibi gölgem kanıma karıştı.

"Sadece şaka yapıyor," dedi Phoenix arkamdan, avucunu omzuma koyarak. "Değil mi, Zeph? Sadece bir şakaydı."

"Sabrımı sına," diye uyardı Zeph, beni üzerinden iterek.

Paltomu bırakıp düzelttim ve bakışlarımı Heathen'ların arasında gezdirerek şüpheli gözlerini kısan Phoenix'e odaklandım. "Şu işi bir an önce bitirelim."

Plan basit ama cesurdu: Lanetimizi kırmak için Odalardan ilk ailelerin kitaplarını çalmak.

Belediye Binası'nın yaklaşık bir mil gerisinde, Odalara giden bir yeraltı geçidine açılan tuzak kapısının üzerinde durduğumuzda, orman inliyor, gelecekte Tarikat'a ve kasabaya ihanet edeceğimiz için bizi şimdiden cezalandırıyordu. Yapraklar rüzgârda hışırdıyor, bizi uyarıyordu ama tek yol buydu. Sesleri bastırmaya çalıştım ama uzaktaki kuzgun ciyaklayarak bana ölümün her yerde olduğunu ve sıradakinin Fallon olabileceğini hatırlattı.

Yeraltı tünelleri Weeping Hollow'un altında İskandinav Ormanı pentagramı şeklinde bir örümcek ağı gibi yayılıyordu. Beş giriş noktası vardı. Bu bir tanesiydi, Belediye Binası'nın hemen kuzeyinde. İkincisi Pruitt Konağı'ndaydı. Üçüncüsü Morgan arazisinin güneydoğusundaki deniz kayalığının altındaki mağaradaydı. Dördüncüsü mezarlıktaydı. Ve son giriş noktası Goody Plantasyonu'ndaydı. Tam bir çember, hepsi de orijinal Odaların bulunduğu çardağın altında ortaya çıkıyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Phoenix saçlarını arkadan bağlarken Beck sordu. "Çünkü bunu bir kez yaparsak geri dönüşü olmaz." Ondan bunu bekliyordum, beni şimdi geri adım atmaya ikna etmesini çünkü yaptığımız şey yanlıştı ve normalde asla kabul etmeyeceğim bir şeydi. Beck tereddütlerimin tenimden dağıldığını hissedebiliyordu. Hayır desem de yanımda duracaktı çünkü Beck böyle biriydi.

Phoenix çömeldi ve bize bakmadan önce ahşap kapaktaki yaprakları temizledi. "İçeri gireceğim ve hepinizle ya da hepiniz olmadan yeşil mili yürüyeceğim." Böyle diyorduk çünkü mahkumlar kurban edilmeden önce, babamın yaptığı gibi, tünel boyunca kilometrelerce yürümek zorundaydılar.

"Julian, sıra sende." Zeph gözlerini tuzak kapısının kilidine doğru çevirdi.

Phoenix'in bakışları bana çevrildi, hiçbiri bir gürültüye neden olmadan tuzak kapısının sürgüsünü açamadı.

İhtiyacım olan küçük gücü toplayarak ormanı içime çektim. Sonra başımı eğdim. Sürgü tıkırdayarak açıldı.

İçeri girdik ve Zeph küçümseyen bakışlarını üzerimde gezdirdi. Aramızda asla bir yarışma olmadı. Ben Zephyr Goody'den daha güçlüydüm. Sarhoş Earl dışında o nesilden geriye kalan tek kişi babası olduğu için, Tarikat için sırada Zephyr vardı. Babam ölmeden önce benim olmam gerekiyordu ama Tarikat'ın yükünün omuzlarıma binmesini hiç istemedim. Zephyr hızlı bir entelektüel çeviklikle ve duyguları araya girmeden yürütebilirken, ben yapamazdım. Tek istediğim

adil ve dengeli kaldı. Ancak bu laneti kırmak Zeph'in hortlak kalbini asla iyileştiremezdi. Zephyr Goody'yi iyileştirmenin tek yolu kendisinden daha çok sevdiği birini bulmasıydı.

Ahşap kapı gıcırdayarak açılırken yapraklar ve toprak aşağı kaydı. Kapı toprağa doğru çöktüğünde, yarasalardan oluşan bir kasırga açıklıktan içeri girerek Phoenix'i tiz bir çılgılla geriye doğru fırlattı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bir kıkırdamayla kendini sakinleştirirken hepimizin gözleri Phoenix'e sabitlendi. "Hadi ama, hiçbirimiz bunu beklemiyorduk."

"Sen nasıl istersen." Önce ben indim.

"Kim böyle çılgık atar biliyor musun? Kızlar," dedi Beck arkamdan gelerek. "Kızlar böyle çılgık atar, Nix."

"Ve Doğu Yakası'ndan gelen şu dangalaklar," diye belirttim. "Onlar da aynı," diye ekledi Zeph.

Hepimiz içeri girdik ve yeraltına inen dar merdivenlerden aşağı indik. Phoenix'in meşalesi arkadan yanıyordu ve ben yolu gösterirken yumuşak sarı bir parıltı önümdeki taş duvarlardan aşağı süzülüyordu. Çatlak taşlardan su damlıyor ve atalarımızın oyduğu pentagram tünelinin pürüzlü kenarlarından aşağı kayıyordu. Yeraltı, yüzeydeki hava koşulları ne olursa olsun yıl boyunca elli sekiz Fahrenheit derecede kalıyordu.

Farklı geçitler birbirlerinden ayrılarak ayrı mağaralara açılıyordu; bunlardan birinde kristal berraklığında suların aktığı bir yeraltı kaynağı vardı. Bu gece yüzmek için zamanımız yoktu. Chambers'ın bibliotheca'sına, yani orijinal ailelerin günlüklerini saklayan kitap deposuna gitmemiz gerekiyordu.

Soğuk, ıslak taşın çatlaklarından sızan ve tüneli kaplayan küçük su birikintilerine inen suyun *damlama, damlama, damlama* sesini dinleyerek yarım milden fazla yürüdük. Yolun yaklaşık dörtte üçüne geldiğimizde metal parmaklıklar girişimizi engelledi ve demir parmaklıkları yumruklarım ile kavrayıp ileri geri salladım. Kimildamıyorlardı, kırılacak bir kilit de yoktu.

"Kolay olmayacağını biliyordum," diye mırıldandı Beck yanımda.

Phoenix nefesinin altından küfrederek Beck'le benim arama girdi ve metal kapıyı tekmeledi. Gürültülü bir *zang! sesi* tünelde çınladı.

"Kendine hâkim ol," diye homurdandım ve onu geri çekmek için elimi omzuna koydum. "Bunu atlatabileceğini düşünüyor musun?"

"Onu kontrol etmek için yardımına ihtiyacım olacak," diye itiraf etti Phoenix, feneri duvara bırakırken.

İkimiz de parmaklıkların önünde durduk. Elini meşaleden çıkan ateşe uzatan Phoenix'e baktım. Alevler elinin üzerine yayıldı ve parmak uçlarında dans etti. Phoenix elini önüne uzatırken Beck ve Zeph geri çekildi ve diğeri enerjimi almak için bileğimi yakaladı. Bir ayet okudu. Ben de onu takip ettim, elindeki ateşin büyüsüne kapıldım ve tenimizde yayılan ısıya boyun eğdim.

Sonra Phoenix'in parmakları yumruk şeklinde kıvrılınca ateş yutuldu. Yakıcı sıcak alevin sarsıntısı onun kolundan geçerek bağlı olduğumuz yere, parmak uçlarıma kadar ulaştı. Ateşi içimde hissettim ve birlikte parmağımızı parmaklıkların üzerinde kaydırarak demiri sanki bunaltıcı bir bıçakla keser gibi kestik.

Demir çubuklar büyük bir gürültüyle yere düştü!

"Vay canına çocuklar," diye alkışladı Beck, yanımızdan geçip ellerini birbirine sürterek, "çok güzeldi."

Peşinden parmaklıkların üzerinden atladım. "Kitapları alalım ve çıkalım."

Yolun dörtte birini indikten sonra, Wiccan hapishanesinin hücrelerini geçtikten sonra, Oda'nın ahşap kapısına ulaştık. Kilidi açtım, kaybedecek zamanım yoktu.

"Sadece günlükler," diye talimat verdim. "Sadece ihtiyacımız olanı alıyoruz." Onlara Cantini kitabını da istediğimi söylemedim. Cantini'nin kitabı Ağlayan Kovuk'un sırlarını saklıyordu. Fallon geri dönerse babasının onu neden Kutsal Deniz'e katılmaya zorlayacağını cevaplarını içeriyordu ve mazoşist bir nedenden ötürü bunu kendi gözlerimle görmek istiyordum. Tobias'ın lanet yüzünden Fallon'u yakınımızda istemediğinin teyit edilmesini istiyordum. Başka bir nedeni yoktu. Döndüm ve Beck'in mavi gözleriyle karşılaştım. "Sen çıkışı gözetle. Ben Cemaat Kitabı'nı alacağım."

Başını salladı ve taş duvara yaslandı.

Kapı açıldı ve kavisli çerçevenin altından geçerek arka taraftan Oda'ya girdik. Buraya diğerlerinden daha fazla gelmişim ve koridorun aşağısını, kütüphanenin olduğu sol tarafı işaret ettim.

"Burası her zaman tüylerimi ürpertiyor," diye fısıldadı Phoenix, duvarlarda bize ait olmayan gölgeler hareket ederken. Atalarımızın dikkatli gözleri.

Tozlu cam kutularda kafatasları, bir torba kemik, taşlar ve geçmişten kalma eserler rafları oluşturuyordu. Kitapların olduğu duvara doğru yöneldim ve sırtlarına doğru üfledim. Toz bulutları dağıldı ve folyo harfler belirdi,

Phoenix'in meşalesinin ışığında parlıyordu. Başımı arkaya doğru eğdiğimde Zephyr'in eski bir kutudaki resimleri karıştırmakla meşgul olduğunu ve Phoenix'in de kapının yanında durmuş koridoru izlediğini gördüm. Gözlerim Cemaat Kitabı, Goody ve Wildes'in üzerinde gezindi. İhtiyacımız olanlardan sadece üçü buradaydı. Danvers'in Kitabı, Cantini'nin Kitabı ve ... benimki ile birlikte kayıptı - Blackwell'in Kitabı. *Blackwell'in Kitabı neredeydi?*

Hevesli gözlerim açgözlülükle okurken daha fazla sırtın üzerinden geçtim. *Blackwell, Blackwell, Blackwell.*

Gözümün takıldığı tek şey tarihler, isimler,^{11/22/63}, ve benzerleriydi. Phoenix'e doğru yürüdüm, meşaleyi kaptım ve kitap duvarına döndüm, meşaleyi yüksekte tutarak ailemizin gümüş folyosunun ateşten sekmesi için sessizce yalvardım. "Neredesin sen?" Gözlerim kitap sırtlarında, satırlarda ve sütunlarda gezindi. Burada değildi.

"Zeph," diye seslendim yüksek sesle fısıldayarak, elimdeki üç kitabı kaptım. Phoenix başını bize doğru eğdi ve gözlerim fotoğrafları bırakıp bana doğru yürüyen Zephyr'e kaydı. "Danvers ve Blackwell burada değil." Ona Cantini Kitabı'nı da aradığımı söylemedim. Kayıp kitapları daha birkaç hafta önce Tarikat'la yaptığım toplantı sırasında görmüştüm. "Hâlâ sunakta olmalı."

"Yeterince var," dedi Zeph bana kendi fikrini hatırlatarak: "*Blackwell'ler kara lekeler ve delilikle lekelenmiş durumda.*" Yani, Blackwell Kitabı işe yaramazdı. "Danvers'a da ihtiyacımız yok. Bir asırdan fazladır ölüler." Ama lanetin cevapları bu kitapların herhangi birinde olabilir. Bu beş kitabın hepsinde. Ve Fallon hakkında ihtiyacım olan onay, sırları saklayan Cantini'nin Kitabı'nda olacaktı. Buraya gelmek için her şeyi riske atmamın nedeni bu kitaplardı.

"Lanet başladığında Danvers'lar buradaydı," diye belirttim sabırsızlıkla.

Zeph başını öne eğdi. "Beşinci aile zayıf ve değersizdi."

Öfkeli bakışlarımı hizaya getirdim. "Bütün kitapları almadan gitmiyorum."

Üç kitabı onun kollarına bıraktım ve Phoenix'in yanından geçerek koridorda, Tarikat'ın önünde durduğum yere, Augustine Pruitt'in Kane'e her şeyi verdiği yere doğru yürüdüm. Bu sadece Hollow Heathens'in Lanetini bozmak için ihtiyacımız olan cevapları bulma görevi değildi. Fallon'un babasının onu neden bir cadılar meclisine katılmaya zorladığını öğrenmeye, Tarikat'ın neden ilk kez benim bir cadı olmamı yasakladığını anlamaya kararlıyım.

Birinin yakınında. Agatha, "*Sadece bir kız*," demişti ama sadece *bir kız* değildi.

Bir kız, o kızdı ve ben bunun peşini bırakamazdım.

Bütün kitaplara ihtiyacım vardı. Tüm cevaplara ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Botlarım basamakları tırmanarak uzun masaya ulaştı ve gözlerim umutsuzca yüzeyde gezindi.

Masa boştu. Etrafımda döndüm, tüm odayı taradım.

Kitaplar gitmişti. Başka biri, bizden başka biri, Oda'dan çalmıştı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

FALLON

"GÜNAYDIN VE ON DOKUZ EYLÜL KUTLU OLSUN. ÖZEL BİR PROGRAMIMIZ VAR. Cumartesi sabahımızı başlatmak için buradayız. Milo Andrews, millet."- önceden kaydedilmiş alkışları girin- "Milo, bize neler olup bittiğine dair bir fikir verebilir misin? Önce Bay Gordon, sonra Jüri Smith ve şimdi de tatlı mı tatlı Beth Clayton..."

"Biliyorum Freddy, bu korkunç. Ve Mabon'a sadece iki gün kalmışken ..."

"Söyledikleriniz doğru mu? Üçü de kalp krizinden mi öldü?"

"Raporlar öyle diyor," diye doğruladı Milo.

"Daha fazlası olmalı ve ben böyle bir şeyi yapabilecek bir grup adam tanıyorum."

"Evet ama benim işim dedikodu yaymak değil Freddy. Buraya sokağa çıkma yasasına uymanın ne kadar önemli olduğunu yinelemek için geldim, özellikle de bu geceki geleneksel Ağlayan Kovuk Film Gecemizden sonra. Rocky Horror Picture Show bu yıl bir saat erken, 11'de başlayacak. Bu gece iyi vakit geçirelim, cadılar."

"İşte, Hollow Manşetleriniz ve unutmayın," diye başladı Freddy, sonra Milo da katıldı, "Saat üçten sonra kimse güvende değildir."

Bu sabah sabah kahvelerimizle birlikte odasına girdiğimde dedem hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmak istemedim ve kahvesini komodinin üzerine, dişlerinin yanına bıraktım.

Dün gece korkunçtu.

Ne kadar istemesem de Julian'ı kendimden uzaklaştırmıştım.

Bu da yetmezmiş gibi büyükbabamın ateşi yükselmiş, öksürükleri birinci kattan merdivenlere kadar ulaşmış ve nefes alabilmek için sendelemeye başlamıştı. Çılgına döndüm ve gecenin bir yarısı Dr. Morley'i aradım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Şaşırtıcı bir şekilde cevap vermiş ve hemen gelmişti.

Büyükbabam yataktan ona bağırıp stetoskopunu ve ilaçlarını iterken gecemin çoğunu Dr. Morley'den özür dileyerek geçirmiştim. "Fallon, bunu ben hallederim. Sen oturma odasına git, biraz dinlenmeye çalış," demişti Dr. Morley.

Oturma odasına gittim ama uzanamadım. Onun yerine bütün gece uyumayıp bekledim.

Aradan bir saat geçtikten sonra Dr. Morley dedemin yatak odasının kapısından içeri girdi ve ateşinin düştüğünü, mışıl mışıl uyuduğunu söyledi. Başımı ellerimin arasına alıp ağladım. Belki de son birkaç gündür zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş olduğum için. Belki de büyükbabamla düşündüğümünden daha hızlı yakınlaştığım için. Belki de Julian'ı düşündüğümünden daha fazla önemseydiğim için.

Gözyaşlarımı silmek için ellerimi yüzümde gezdirirken ona "Özür dilerim," dedim. "Bu düşündüğümünden çok daha zor."

Dr. Morley kanepenin üzerinde durup yumuşak ve içten bir gülümsemeye bana bakarak, "Sevdiğin birine bakmak kolay değildir," dedi. "Elinizdekilerle yapabileceğinizin en iyisini yaptığınızı unutmayın. Yola çıkacağım ama lütfen beni istediğiniz zaman arayın."

Daha önce hiç duymadığım bir şarkı hoparlörleri doldurdu ve beni dün gecenin anılarından çekip aldı. Büyükbabamı uyandırmamak için radyoyu dışarı çıkarmıştım, arka verandada kahvemi içiyordum. Gün doğumu uçsuz bucaksız denizin üzerinden yükseliyordu ve ben bulmacayı kucağıma aldım. Büyükbabam yanımda değilken kendimi kötü hissediyordum ama kalemi kulağımın arkasından çekip aldım, bunu onun için bitirmeye kararlıydım çünkü o bitiremiyordu.

Beth Clayton yarına kadar benim için hazır olmayacaktı, bu yüzden evde kaldım ve evi derinlemesine temizledim, küf kokusunu dışarı atmak için tüm pencereleri açtım, süpürdüm, süpürdüm, toz aldım. Evin içindeki odaların çoğu depoya dönüşmüştü, elimin altında karıştırabileceğim pek çok kutu vardı ama bugünüm elimden kayıp giderken geçmişini karıştıracak vaktim yoktu.

Öğleye doğru büyükbabam uyandı ve ben de ikimize öğle yemeği hazırladım.

"Bana söz ver Ayışığı," diye yalvardı büyükbaba yataktan. "Bana söz ver, ne olursa olsun Norse Woods Coven'dan uzak duracaksın."

"Ama sen İskandinav Ormanı'ndan geliyorsun, büyükbaba. Bunu neden söyledin?" "Sadece bana söz ver. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Kutsal Deniz ben ... geçtikten sonra."

Söz vermedim. Kelimeleri söyleyemedim. Sadece başımı salladım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Kasaba Meydanı'nda yürürken Fable'ın kolu benimkinin yanında sallanıyordu.

Çardağın yanındaki yeşilliklerin üzerinde büyük bir perde duruyordu. Sakinler kollarının altında, ellerinde battaniyeler ve piknik sepetleri taşıyarak içeri girmeye başlamışlardı. *Rocky Horror Picture Show* yaklaşık bir saat sonra başlayacaktı ve Fable ile ben içecek ve patlamış mısır almak için yola çıktık.

"Ne... ne..." Fable'ın sesi Eylül gecesine karıştı. Açılır büfenin önündeki kuyruk sokağın etrafını sarmıştı ve adımlarını durdurup yanımda dramatik bir şekilde iç çekti. Tereyağlı patlamış mısır, çikolata kaplı şekerler ve bira biraları insanların ellerinde ve kollarında hokkabazlık yapıyordu. Fable yanımdan geçmekte olan iki çocuğun önüne çıktı. Bizden daha gençtiler, on yedi ya da on sekiz. "Fable başını kaldırdı ve çocuk bana baktı, teklifini düşünüyordu, "Ödediğinizin iki katını veriyorum ve ikimiz de biliyoruz ki orada bir fıçı var, küçük Wildes. Aptal olma, kabul et."

Küçük Wildes. Yandan taranmış kahverengi saçlarının altındaki kısık gözlerinde altın rengi benekler parlıyordu. Uzun boyluydu, kot ceketinin altına uzun beyaz bir tişört, üstüne de yırtık siyah bir kot giymişti, yakışıklıydı ve sanki tüm *kartlar* elindeymiş gibi gülümsüyordu - her zaman. "Kırk, ve senindir."

"Unut gitsin." Ağzımdan dökülen bu iki kelime, kuşkulu bir kahkahayla birleşmişti. "Buna değmez, Fable. Seninle oynuyor."

Fable gözlerini devirdi ve bir kez daha çizgiye baktı, neredeyse spor ayakkabılarının içinde zıplayacaktı. "Pislik herif."

"Hazırlıklı gelmeliydin, tatlım." Elini göğsüne yasladığı patlamış mısırın içine soktu ve bir avuç dolusu mısırı ağzına atarak uzaklaştı. Küçük bir grup arkasından onu takip etti.

"Kimdi o?"

"Can sıkıcı bok parçası. Arayan Wren Wildes'ti, Phoenix'in küçük kardeşi."

Şikâyetler ve homurdanmalar imtiyaz için bekleyen kuyrukta bir domino etkisi gibi yayıldı. Boynumu uzatıp çadırın içindeki Mina Mae'yi fark ettim, gri saçları örgüsünden dökülüp yüzünü çerçeveliyordu, standda volta atıyor, patlamış mısır ve içeceklerle hokkabazlık yapıyor ve para bozduruyordu. Patlamış mısırı akıtan ve içecekleri dolduran sadece bir yardımcısı vardı ama elindeki havluyla alnını sıvazlayan Mina her an bayılacakmış gibi görünüyordu.

Aklıma bir fikir geldi ve çadıra doğru yola çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" Fable seslendi, sonra ben büfeye girip tezgâhın arkasında dururken yanıma yetişti. "Fallon," diye fısıldadı ama ben kıyafetlerimin üzerine bir önlük geçirip arkamdan bağlamaya devam ettim. Giydiğim şeffaf siyah kazak The Row'dan alınmıştı ve lekelenmesini istemiyordum. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

Mina Mae, siyah beyaz ince çizgili önlüğüyle yanımdan hızla geçti. "Fallon, *canım benim*. Birinin yardım etmesinin zamanı gelmişti. Herkes etkinliklerin tadını çıkarmak istiyor ama kimse pis işleri yapmak istemiyor."

"On dakika," dedim Fable'a, bir sonraki müşteriye el sallayarak. "Şu sırayı azaltmama izin verin," -müşteri patlamış mısır makinesine kaymadan önce siparişini geveleyince eğildim- "Sırada beklemekten iyidir ve Mina bizi ödüllendirecektir. Değil mi, Mina?"

"Birkaç tane de sıcak kek atarım canım." Göz kırptı.

Fable eşikten atladı ve kancadan bir önlük kaptı. Mina's Diner'dan bir çalışan da dahil olmak üzere sadece dört kişiydik ve sırayı yakalamamız yirmi dakika sürdü. Müşteriler arasında gözlerim yukarı kaydı ve gümüş rengi olanlara takıldı.

Nabzım hızlandı. Nefesim kesildi. İçim sonbahar esintisine karşı ateş gibiydi.

Julian eczane vitrinine yaslanmış, bir ayağını uzatmış, koyu renkli bir gölgenin altından beni izliyordu.

"İyi iş çıkardınız kızlar!" Mina yorgun bir iç geçirdi ve ben de gözlerimi önüme çevirip patlamış mısır kovağını son müşteriye uzattım. "İstedığınızı alın ve filmin tadını çıkarın," diye devam etti ve Julian'a dönüp baktığımda gitmişti.

Önlüklerimizi astık, ikişer bira, bir kova patlamış mısır, Twizzlers ve çikolata kaplı Mashuga Nuts aldık. Saçlarım yüzüme çarptı, şeker ve tereyağı karışımı gibi kokuyordu.

Fable, Angry Orchard'ından aldığı ilk yudumun ardından nefesini verirken, "Kesinlikle buna değdi," dedi. "Ve iyi bir şey yaptık." Çimenlere ulaştığımızda yüzünü bana döndü. "Beni daha iyi bir insan yapıyorsun Fallon Morgan. Weeping Hollow'u asla terk etme."

Gülümseyerek ağızma bir Twizzler attım ve ucunu kopardım.

Sacred Sea üyeleri en arkada oturuyordu ve biz de tam film başlarken gelmiştik. Çimlerin üzerindeki geniş battaniyeye yayıldık ve Kane beni yanına oturmam için çekti. Arada sırada Blackwell'in Eczacısı'nın olduğu yere bakmaktan kendimi alamıyordum, beni kontrolden çıkmış gibi hissettiren Heathen'ı arıyordum.

Kane ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Mabon'a iki gün kaldı," diye fısıldadı. Başımı salladım, bakışlarım Julian'ı arıyordu. "Bayramdan sonra Crescent Plajı'nda bir şenlik ateşi olacak. Resmi olarak onlardan biri olmak için mükemmel bir zaman!" Başının arkasını ovuşturarak döndü. "Kahretsin, Pazartesi. Neden bana vurdun?"

"O zaman konuşmayı kes!" diye fısıldayarak bağırdı.

Kane kolunu bana doladı ve burnunu saçlarımla arasına sokarak beni kendine çekti. "Bizden biri ol."

"İkinizden birinin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum," diye fısıldadım, ondan uzaklaşarak. Kane fırtına sırasında içki dolu bir okyanus gibi kokarken, Julian doğa, orman ve temiz hava kokuyordu. Julian berrak bir kış gecesi gibi kokuyordu.

Gözlerim kısa süreliğine kapandı ve beni onun bir pisliğe dönüşmesinden önceki gecelerimize götürdü. Tekrar açtığımda, diğer Heathen'larla birlikte açık hava TV ekranının yanındaki büyük kayın ağacının altında duruyordu, siyah paltosuyla kalın gövdeye yaslanırken gümüş gözleri bana bağlıydı.

Kane'in eli dikkatimi başka yöne çekmek için yüzümde gezindi, sonra kulağımla arkasına bir dal doladı. "Zevk ve gücün tatlı bir karışımı. İşte biz buyuz." Sonra kulağıma anlayamadığım alçak bir mırıltı söyledi ve başım Julian'ın kamyondan kalktığı tarafa düştü, göz ucuyla bizi izledi. Kane'in ağzını boynumda hissettim, eli şortumun eteklerine yakın bir yerden kalçama doğru kayıyordu. "Ne diyorsun?"

Birden başım döndü, kafam karıştı, ihtiyaçla uğuldadım, ya Kane'in büyüleyen sesinden ya da Julian'ın gözlerindeki keskinlikten, yumruklarını iki yanında sıkarak kendini yerinde durmaya zorlamasından.

"Kane, dur," diyebildim ve Kane'in eli kalçamı kavradı, beni altına çekmeye çalıştı ve ağzını ağızma zorladı. Onu ittim.

Ben. "Ne oluyor, Kane?"

"Ne?" Kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. "Sen de işin içindeydin."

"Hayır," diye ayağa kalktım ve kazağımı düzelttim. Gözlerim Julian'a kaydı ve o da birkaç metre öteden en az Kane kadar şaşkın görünüyordu. "Sakin bunu bir daha benim üzerimde deneme," dedim diğerlerinin şaşkın ifadelerini tarayarak. "Sonra görüşürüz çocuklar." Ve az önce ne olduğundan emin olmadan yeşilliklerin arasından scooter'ıma doğru yola çıktım.

"Geri gel, özür dilerim!" Kane seslendi ve kasabalılar topluca arkamdan ona çenesini kapatmasını söylediler.

Loş ışıklı ve boş sokaklarda koşarken ayaklarım önümde kaldı. Scooter'ımın gidonundan kaskımı kaptım ve Mina'nın lokantasının önündeki lamba ışığı vızıldarken kafama geçirdim.

"Neydi o? Sana ne yaptı?" Julian binaların arasındaki gölgelerden belirerek sordu.

Başımı sallayarak bir bacağımı scooter'ın üzerine salladım. "Git buradan, Julian." "Konuş benimle, ne oldu?" Israr etti, avucunu motosikletin tuğla duvar.

"Sadece bir pislik gibi davranıyordu."

"Demek işe yaramadı," dedi benden çok kendi kendine, elini saçlarında gezdirerek. Gözleri benimkilere kaydı ve öne doğru eğildi. "Fallon, sen buna kanmadın."

Buna kanmak mı? Kaşlarımı kaldırdım ve scooter'a geri oturdum. "Tabii ki hayır, seni aptal kâfir. Nedense seni düşünmeden edemiyorum."

"Öyle mi?" Julian ara sokaktan ileriye doğru adım atarken gözleri parladı, sonra gölgenin altına geri çekilmeden önce etrafına bakındı. "Buraya gelir misin?"

"Hayır, sana hâlâ kızgıyım," dedim gidonu kavrayarak.

"Buraya gelip beni öpmek mi istiyorsun, yoksa tartışacak mıyız? Çünkü bana gerçekten karışık sinyaller veriyorsun ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Her şey benim için çok yeni Fallon."

"Benim için de her şey yeni," diye söze başladım, kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Ama yine de sana bazı şeyler anlattım, kimseye anlatmadığım şeyler. Seni herkesten daha fazla içeri aldım. Senin için soyundum-" Boğazım yandığında durakladım, beni uyarıyordu. Etrafıma bakındım, Şehir Meydanı'nın bu tarafında sadece iki kişi olduğumuzu görüyordum, tek bir sokak lambası hâlâ başımın üzerinde vızıldıyordu. Julian gölgede kalırken ben spot ışıklarının altındaydım. "Biliyorsun, deneyimsiz olmam ya da böyle görünmem kendime saygım olmadığı anlamına gelmiyor. Sen

Kesinlikle kolay olacağımı düşünen ilk adam değilim. Ama tahmin et ne oldu Julian? Ben çaresiz *değilim*! Sana bir şans verdim çünkü farklı olduğunu düşündüm. O kadar insan varken senin anlayacağını düşünerek aptallık ettim. Aramızdaki şeyleri karanlıkta tutmakta sorun görmüyordum. Ne yaptığımızı asla kimseye anlatmazdım ama toplum içinde tamamen yabancı olmak için de imza atmadım. *Bunu yapamam.*" Başımı salladım. "Bana karşı dürüst ol, benimle görünmek istemediğin için mi? Benden utanıyor musun? Böyle bir *ucube* olduğum için mi?"

"*Ucube gösterisi* mi? Fallon, şaka yapıyor olmalısın. Bunu aştığımızı sanıyordum."

"O zaman bana gerçek bir şey söyle. Bütün bunları anlamlandıracak bir şey söyle. Bana herhangi bir şey söyle!" Ben yalvardım ve Julian aramızda sessizlik yayılırken dondu kaldı. Hava değişti, ruh hali değişti ve ikimiz de bu noktadan sonra sadece iki şeyin olabileceğini fark ettik. Ya bu scooter'dan atlayıp ona gidecektim ya da gidecektim. Ve görünüşe bakılırsa, Julian saklandığı yerden çıkmak için herhangi bir sert önlem almıyordu.

Saklandığı yerden asla çıkmazdı.

Öne doğru eğildim, gidonu kavradım ve motoru devirdim.

"Yükseklik korkum var!" diye bağırdı gölgelerin arasından ve bakışlarımı ona çevirdim. "Her gün maskemi çıkarıp aynanın karşısına geçiyorum ve bir anda," -avucunu duvara vurdu- "ya dönme dolabın tepesinde ya da uçurumun kenarında durup aşağıya bakıyorum. Midem bulanıyor, başım dönüyor, her şey sallanıyor, ya kusacakmışım ya da dengemi kaybedip düşecekmişim gibi hissediyorum. Mantıksız olduğunu biliyorum. Ama üstesinden gelebileceğimi düşünerek aynada kendime bakmaya devam ediyorum. Korkularıyla yüzleşebileceğimi, böylece bir gün bunu aşabileceğimi ve korkunun arkasındaki adamı görebileceğimi, böylece kendi yüzümü görebileceğimi, belki de laneti kırmanın anahtarının ben olduğumu umuyorum. Ama bayılmadan hemen önce arkamı dönüyorum." Durakladı ve bu duygudan kurtulmak istercesine başını salladı. "Bazen hangisinden daha çok korktuğumu unutuyorum, yükseklikten mi yoksa kendimden mi?" Güldü ama boş bir kahkahaydı. "İşte gördünüz. Yükseklikten korkuyorum."

Scooter altımda gümbürdedi. Gözlerimiz kilitlendi, Julian'ın gözlerinde çaresizlik vardı. Julian Blackwell yüksekten korkuyordu. Kasabanın yarısının kendisinden korktuğu bir adam için çok normal, çok önemsiz bir korku.

Yükseklikler ve bu his onun ani itirafıyla üzerime geldi.

Scooter'dan atladım ve duruşunu düzelten Julian'a doğru ilerledim. Gölgelelerin arasına girmemi bile beklemeden ışığa doğru uzandı ve elimi tutarak beni de altına çekti.

"Özür dilerim," dedi, elleri çoktan yüzümdeydi, sırtım çoktan duvara yaslanmıştı. "Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını bilmelisin."

Maskesini kaldırdı ve beni öpmeden önce bir kez dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve bu beni elastik bir bandın kopması gibi bir kasırganın içine çekti. Zaman da onunla birlikte sıçradı ve beni tren vagonunda birbirimizi keşfettiğimiz, bizi özgürleştiren ve özgürleştiren geceye geri götürdü.

"Onların hepsi yalancı ama biz değiliz. Bu bir yalan değil," diye boğazında bir kalınlıkla yalvardı. Dili benimkinin tadına baktı, sanki kollarının arasında yok olacaktım ya da toza dönüşecekmişim gibi beni sert ve derin öptü.

Bir elimi sıkıca boynuna koyup diğerini göğsüne yaslayarak başımı başka yöne çevirmeye çalıştım. Aklım ve kalbim bile savaş halindeydi. "Julian," dedim ve başını indirip omzuma yerleştirdi. Bir inilti göğsünden benimkine yapışmış kalçalarına doğru titreşti.

"Deniyorum Fallon," dedi kulağıma "Fallon" diye bastırarak.

"Tek istediğim birbirimize karşı gerçek olmaktır. Bana karşı gerçek, kendine karşı gerçek. Gerçekliğe *ihtiyacım* var." Durakladım ve yüzümü onun gür saçlarına bastırdım. Onun kokusunu, kış ve orman kokusunu içime çektim ve kendimi bunu söylemeye zorladım. "Belki de korktuğun şey yükseklik değildir. Belki de sadece düşmekten korkuyorsundur."

Julian başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi.

Peşimden koşmayacağını bildiğim için altından sıyrıldım ve scooter'a geri koştum.

"Fallon, neden bahsettiğini bile bilmiyorsun," diye bağırdı Julian, ben kaskımı indirip bacağımy scooter'ın üzerinden sallarken avucunu tuğla duvara vurarak. "Yapma bunu."

Ben yaptım ve ikimiz de kaybettik.

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

FALLON

KORKUYA DUYULAN HAYRANLIĞI HEP MERAK ETMİŞİMDİR. SADECE korku, ama gerilim de. Gerilim ve kanlı kısımlar... Tüylerimi diken diken eden, zıplamama, saklanmama, çığlık atmama ve ışıklar açıkken uyumama neden olan kitaplar. Kaslarımın gerilmesine, kalbimin çarpmasına ve midemde yaraların uçuşmasına neden olan kitaplar. Tüm vücudumun tepki vermesine, savaş ya da kaç moduna geçmesine neden olan kitaplar.

Büyükbabamın çalışma odasındaki raflarda duran kitapların aynısı.

Korku sevgisinin ardındaki büyüğü merak etmiştim ve şimdi anlıyorum.

Belki de kalp kırıklığımızı, kederimizi, yalnızlığımızı, bundan daha fazlası olduğunu unutturmak ya da doldurmak için bir yoldur. Her zaman yalnız olmadığımızı kendimize hatırlatmak için. Çoğu kişi her gün yanımızda yürüyen ya da önümüzde saklanan şeyleri göremese de, belki de görülemeyen aşk yine de vardır. Belki de aşkın bir yüzü olsaydı, şeytani ve bağımlılık yapan bir şeye benzerdi - akıl almaz bir açlığa sahip duygusal bir canavar.

Evet, belki de bu yüzden korkuyu seviyorum, çünkü kaslarımı geriyor, kalbimi hızlandırıyor ve midemde kelebekler, *yarasalar* uçuşuyor. Tüm vücudumun tepki vermesini, tıpkı onun yaptığı gibi kaç ya da savaş moduna geçmesini sağlıyor. Kısa bir an için korku, içimde doldurulmayı, yüzleşmeyi ya da unutulmayı bekleyen ne varsa tatmin ediyor.

Sabahın beşinde cenaze evinde Freddy ile ilgili bir şeyler vardı. Elektrikli tıngırtıların fısıltıları hazırlık odasına yayılıyordu,

İçi boş kalbimi bir hava gitarı gibi çalıyorsun.

Soğuk metal masanın üzerinde yatan Beth Clayton'ın kaskatı bedeninin üzerindeki tek lamba dışında karanlık etrafımı sarmıştı ama o burada değildi. Sadece ben ve boş bir kap vardı. Cımbızı parmaklarımın arasına aldım ve inatçı dudaklarından ipliği çektim. Bunu yapmak için ben de hevesliydim, bana geri dönmesini ve ruhunun içinde hapsolmuş sırları dökmesini umuyordum. Belki de katili bu yüzden dudaklarını dikmişti... benimle konuşmasın diye.

Ama katili bunu yaptığına göre, ölülerle konuşabildiğimi biliyorlardı. Onlar, her kimse, Beth Clayton'ın masama düşeceğini ve ruhunun gözlerimin önüne geleceğini biliyorlardı.

Kimse bunu bilemezdi.

Aklıma hemen Jury Smith ve onunla konuşmak için herkesi odadan kovduğumda orada olan insanlar geldi. Pazartesi, Memur Stoker, Earl Parish, Beck Parish, Jonah St. Christopher, Milo Andrews, Julian... Julian Blackwell.

Julian, Julian, Julian. "Ölülerle konuştuğumu duyabilirler mi?" Bu düşünceyle ürperdim.

Kaşlarını doldurdum, göz kapaklarına açık renk far sürdüm ve parmaklarımın ucuyla elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirerek renk vermek için kalın katmanlar uyguladım. Beth Clayton güzeldi, tatlı, tatlı, güzel, tüm hayatı önündeydi. "Ne oldu sana böyle?"

Cenaze levazımatçısı olmak kolay değildi.

Masalarımın üzerinden geçen çocuk bedenlerini görmek zordu. Beth Clayton gibi genç kızların daha zor olduğunu düşündüm.

Karşılaştığım her bedene yaptığım gibi başparmağımı önce dudaklarıma, sonra alına bastırdım. "Özgürsün tatlı kız, artık seni hiçbir şey tutamaz."

Tek bir tatlı gözyaşı gözümün kenarını ısıttı. Sadece bir tane, her seferinde olduğu gibi, ve onu kuruladım.

"Çok güzeldi," dedi bir ses. Arkamı döndüğümde Jonah kapı aralığında duruyordu, saçları dağınıktı ama gardırobu her zamanki gibi kusursuzdu ve elinde iki kahve vardı. Duvarı itti ve bana doğru yöneldi. "Bunu hep yapar mısın?" diye sordu, bana bir fincan uzatarak.

"Evet."

Kupayı dudaklarına götürürken kaşları kalktı. "Onlar için bir dua mı?" "Sadece yaşayanlardan ölülere bir dilek sanırım. Özel bir şey değil."

"Bana oldukça özel geldi ve öyle göründü."

Gülümseyerek Beth'in cesedinin yanındaki masanın ucuna vurdum. "Yarınki cenaze töreni için hazır."

"Hemen çıktın mı buradan?" Bileğini salladı ve saati kaydı. "Saat sabahın altısı."

"Beş kırk beş," diye düzelttim, ayağa kalktım ve suyu açmak için lavaboya doğru yürüdüm. "Yaklaşık bir saattir buradayım. Büyükbabamın yanına dönmek ve uyandığında yanında olmak istiyorum." Ellerimi silkeledim ve sebilden kağıt havlu aldım. "Teşhir ve hazırlık odasını temizlemek için daha sonra döneceğim. Clayton'lar saat on gibi burada olurlar."

Jonah başını salladı, ben çarşafı Beth'in bedeninin üzerine çekerken bakışları beni takip ediyordu.

Saat altıda, açılır açılmaz Mina'nın lokantasındaydım, hak ettiğim sıcak keklerimi ve Daily Hollow'un iki sayısını almıştım. Altı buçukta da dedemin evine dönmüş, elimde taze bir fincan kahveyle kayalıkların üzerinde durmuş, güneşin doğuşunu izliyor ve uyanmasını bekliyordum.

Bu artık benim günlük rutinimdi ve buna aldırıyordum. Uzun zamandır ilk defa artık yalnız değildim. Büyükbabam ve ben iyi anlaşıyorduk. Birlikte bir ritim bulmuştuk. Beni buraya getiren mektubu hiç göndermemiş olsa da, onunla geçirdiğim bu zaman için daha fazla minnettar olamazdım. Ve kalbimdeki sızı, onun sayılı olduğunu bildiğim her gün daha da büyüdü.

Gözlerim Julian'la ilk karşılaştığım noktaya takıldı.

Ara sokakta ona teslim olmak istemiştım. Bunu yapmamak için her şeyimi verdim. Herkes size hayatınızı nasıl yaşayacağınızı söyler, ama kimse size acı vermeye başladığında sevdiğiniz hayattan nasıl uzaklaşacağınızı söylemez. *Evet*, Julian'la hayatı seviyordum çünkü bana kendimi ölümsüz hissettiriyordu. Hayalet benzeyen, hayaletlerle konuşan, hayaletler tarafından büyütülen bu kıza bakılmaya değer, aranan biri olduğunu hissettirdi. Ama bunu benden de kolayca alabilirdi. Eğer ona teslim olursam, bana bu şekilde davranmanın normal olduğunu düşünecekti ve bu normal değildi.

Büyükbabam uyandığında, sonraki birkaç saati sıcak kekleri yiyerek ve Freddy in the Mournin' dinleyerek yatağında bulmacalarımız üzerinde çalışarak geçirdik. Bu sabah çok daha sessizdi ve kalemim gazeteye her vurduğunda gözleri ilerleyişimi yakalamak için kayıyordu.

O akşam, Weeping Hollow'da internet bağlantısı umudu olan tek yer olduğunu duyduktan sonra The Bean'e girdim. Büyükbabam akşam yemeği boyunca neredeyse hiçbir şey yememişti. Belirtilerini araştırmam, bu virüse cevap bulup bulamayacağımı görmem gerekiyordu.

Kömür karası sarkıt lambaların sıra sıra asılı olduğu uzun siyah tezgâhın arkasında soluk tuğla bir duvar dükkânın yarısını kaplıyordu. Bitişik duvar boyunca, dikdörtgen kara tahtalar seçilmiş menüyü sergiliyordu. Kahve dükkânı köşedeydi, duvarların geri kalanı ise baklava desenli pencerelerden oluşuyordu. Küçük mekân tıklım tıklımdı ama sessizdi, genç yetişkinler dizüstü bilgisayar ekranlarının arkasında çalışıyor ya da bir kitaba dalmışlardı. Milo'nun karşı uçta, pencerenin yanında Monday ve Kane ile oturduğunu fark ettim.

Rocky Horror Picture Show film gecesinde olanlardan beri Kane'le konuşmamıştım.

Kane de beni fark eder etmez yanına çağırdı ve sanki geçen gece hiç yaşanmamış gibi elini salladı. Etrafıma hızlıca bir göz atıp boş bir masa aradım ama yoktu. Kendimle kısa bir tartışmadan sonra, omzumdan sarkan siyah beyaz çizgili Kate Spade dizüstü bilgisayar çantamla onlara doğru adım attım.

"Dünya küçük," diye şaka yaptım, bakışlarımı aralarında bir ileri bir geri gezdirerek.

Pazartesi, yarım topuzuna siyah kadife bir fiyonk takmış ve kaşlarını çatmıştı. "Dün gece bizi terk ettin ve gerçek şovu kaçırdın," dedi. "Hollow Heathen'lardan biri çıldırdı, beni canlı canlı yiyebilirdi."

"Daha iyi olur. Fallon sonunda seni morgda güzel gösterebilir," diye gülerek şaka yaptı Kane.

"Pislik herif," diye alay etti Monday, masanın altına tekme atarak. Kane inledi. "Sözlerimi bir kenara yaz," diye parmağını kaldırdı Monday, "Bu ateşli vücut için tek seçenek yakılmak. Kimse bana dokunmayacak."

Kane'in doğrudan göz teması kurmak için hiçbir hareket yapmadığını fark ederek kıkırdadım. Şapkasını yüzüne daha da indirdi ve ben de eğilip gözünün üstündeki morluğu gördüm.

"Ne oldu sana böyle?" Ona sordum. "Bu bir çürük mü?"

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum," diye haykırdı Monday. "Blackwell denen o kâfir birdenbire çılgına döndü ve sebepsiz yere onu yumrukladı. Bir Kâfirin toplum içinde böyle kontrolünü kaybettiğini hiç görmemiştım."

Kane yumruğunu masanın üzerine bırakarak, "O da enayi yumruğuydu," diye homurdandı. "Benim de düzelmem için yeterince uzun kalmadı."

Milo, "Çünkü iki dakikadır baygındın," dedi ve ardından gülümsemesini sıkı dudaklarının arkasına sakladı.

"Sana yumruk mu attı?" Biraz rahatsız bir şekilde kayışı omzumun üzerinden kaydırđım. "Neden sana yumruk atsın ki?" Bunu hak etmediğini söyleyemezdım çünkü hak etmişti.

Kane gözlerini kıstı ve çenesini indirdi. "Sence neden?"

"Çünkü biz erkeğiz," dedi Milo sırtını kabine yaslayarak, "Kavga eder, yalan söyler ve çalarız."

Pazartesi'nin yüzü buruştu. "Neden?"

"Çünkü. İstedığımızı böyle elde ederiz." Milo bana yer açmak için banktan aşağı kaydı. "Daha iyi bir haberim var, Mabon yarın. Sonunda bizimle Crescent Beach'e geliyor musun?"

Yanına oturdum ve dizüstü bilgisayar çantamı önüme çekerek cevabımı düşündüm. Dün gecenin tekrarlanması istemiyordum ve büyükbabamla birlikte, Kane'in dengesiz davranışları ve Julian'a karşı artan duygularım hakkında endişelenmekten başka yeterince derdim vardı zaten. "Bilmiyorum."

Pazartesi kahvesine doğru eğilip küçük bir yudum aldıktan sonra, "Oh, yapmalısın," dedi. "Sahilde şenlik ateşi yakılacak, müzik olacak, dans edilecek..." bir şey hatırlayarak yerinde zıpladı, "Oh, ve gece yarısı, okyanusa atlayacak kadar cesur olanın bir yıl boyunca iyi şansa sahip olacağı söyleniyor."

Kaşlarıım havaya kalktı. "Uçurumdan atlamak gibi mi?"

"Bunu yapabilecek kadar çılgın olan tek kişi Mav," diye konuştu Kane, kabinde arkasına yaslanıp bir kolunu masanın üzerine bırakarak kupasını kavradı. Küçük bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. *Konuşalım* mı? *Özür dilerim* mi? Her neyse, bu sefer işe yaramayacaktı.

Ve sohbet devam etti. Güldüklerini ve ileri geri konuştuklarını biliyordum ama ben bakışlarımı dükkânın penceresinden Kent Meydanı'na sabitlerken sesleri arka plana düşüyordu. Bir yanıım her şeyin farkındaydı ve Julian'ı arıyordu, diğer yanıım ise bu bedenin içinde kaybolmuş, bu kafenin içinde sıkışmış, bu insanlarla birlikte kapana kısılmıştı. Garip ve eşsiz bir duyguydu. Zamanın akıp gittiği ve dünyanın bana ihtiyaç duymadan yoluna devam ettiği hissi - ben burada olsam da olmasam da dünya iyi olacaktı. Julian'ın etrafında olmak bana böyle hissettirmiyordu, bu yüzden kendimi onu ararken yakalıyordum - ya dışarıda ya da zihnimin köşelerinde.

"Yoo-hoo, Fallon." Monday parmaklarını havada şıklattı ve ben de bakışlarımı ona çevirdim. "Biz de çıkmak üzereydik. Eleanor'a gidiyoruz."

sokak. Biraz ondan, biraz bundan yapıyor."

"O bir medyum," diye yanıtladı Milo. "Sadece medyum olduğunu söyle."

Aklıma hemen Kioni geldi, Defy gecesi el falı çadırında tanıştığım kız. Belki o da orada olur ve beni büyükannesiyile tanıştırdı. Büyükbabamın sağlığıyla ilgili Google sonuçlarından ziyade bir medyumun okumasıyla daha şanslı olabilirdim.

"Doğruyu mu söylüyorsun yoksa ne?" Kane sordu. "Peki, tamam. Gidiyorum."

Monday ve Milo, Kane ve benden önce, çardağın arkasındaki asfalt sokaklarda yürüdüler. Solmakta olan güneş ormanın üzerinden alçalıyor, gökyüzünü kadife çiçeği, karanfil pembesi ve lavanta fırça darbeleriyle boyuyordu.

Kane koluma dirsek attı. Başını eğdiğinde ona baktım. "Hey, dün gece için gerçekten üzgünüm. Gerçekten zarar vermek istememiştim. Bana ne oldu bilmiyorum."

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Keşke sorun olmadığını söyleyebilseydim ve hiç olmamış gibi davranabilseydim, ama sorun yoktu. Keşke bunu unutabilseydim ama unutmak benim açımdan aptalca olurdu. Bunun yerine, durumu katladım ve zihnimin arkasında "bir *daha asla*" yazan bir dolaba yerleştirdim.

"Blackwell ile aranızda neler olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Kane, "Ama kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, geri çekilecektir."

"Onun için iyi olan ne?" Sanki Kane'in tehdit ettiği benmişim gibi gücenerek sordum.

"Kutsal Deniz'in koruması altındasın diyelim. Blackwell bizim iznimiz olmadan sana bir metre bile yaklaşamaz. Eğer sana yaklaşıp ya da seninle konuşursa, Tarikat onu cezalandırır, tünellere atar. Bu yüzden, eğer onu önemsiyorsanız, siz de uzak durmalısınız." Ellerini ceplerine soktu ve yanımda yürümeye başladı. "Herkes için en iyisi bu."

"Bekle," diye yürümeyi bırakıp Kane'e baktım, "Neden? Neden benim yanımda olamıyor?" Julian bu yüzden mi garip davranıyordu? Bizi saklamasının nedeni bu muydu? Bu her şeyin cevabıydı ama Julian neden bana söylemedi?

"Blackwell'in neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı? Bir hata yaparsan ölürsün. İstedğin bu mu?" Kaşlarını birbirine bastırdı ve eğildi. "Sence Benny torununu gömmek mi istiyor? Çünkü ben istemiyorum."

"Bu çok alçakça, Kane. Senin için bile. Benny'yi bu şekilde kullanmak." Başımı salladım, "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, korunmanın beni ellemek anlamına geldiğini de sanmıyorum. Dur dediğimde ciddiyim. Sadece arkadaşız dediğimde, bunu kastediyorum. Gizli bir çizgi ya da altta yatan bir anlam yok. Eğer bana bir daha böyle dokunursan-"

"Üzgün olduğumu söyledim. Bu sadece sarhoş ve azgın bir pislik olduğum içindi, Fallon. Anladım, tamam mı?" Kaşları havada, kolları iki yanında duruyordu. "O an geçti. *Güven bana*, bir daha olmayacak." Bunu öylesine tiksintiyle söylemişti ki, sanki bana bakma düşüncesi bile ağzında ekşi bir tat bırakmıştı.

Aramızda sessiz saniyeler geçti ve dizüstü bilgisayar çantamın askısı omzuma batarak her birinde dayanılmaz bir şekilde var olmamı sağladı. Büyükbabamın söylediklerini, Kutsal Deniz'in o öldüğünde beni koruyabileceğini düşünürken gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu.

"Kutsal Deniz beni kimden koruyor?"

Kane'in gözleri büyüdü ve başını salladı. "Muhtemelen şu Hollow Heathen'lardır," diye nefes verdi ve ben de gözlerimi devirerek omzumu geri çektiğinde yerimde kıpırdandım. "Bak, tek bildiğim babanın geri dönersen cadılar meclisinin seni korumasını istediği. Sen geri döndün Fallon. Kendini böyle bir durumun içine soktun. Benim tavsiyem Blackwell'den uzak durman. Daha önce insanları öldürdüğünden şüphem yok, seni de öldürecektir. Kimsenin bağışıklığı yok. Babasının kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Başımı salladım ve Kane nefesini içine çekti. "Javino Blackwell. Kayalıklarda yakılmadan önce yarım düzine insanı öldürdü. Bu Blackwell'in kanında var ve kanında olan bir şeyi düzeltemezsin."

Yolun geri kalanı sessizdi ve ben artık burada olmak istemiyordum.

Julian'ı bulmak istedim. Ona söylediği sözlerin aynısını söylemek istedim. Ben.

Ona *hepsinin yalancı olduğunu ama bizim yalancı olmadığımızı* söylemek istedim. Söylemek istedim

Ona hiçbirine inanmadığımı, onu benim tanıdığım gibi tanımadıklarını söyledim.

Ama dördümüz bir dövme dükkânı ile bir salonun arasına sıkışmış küçük bir vitrinin önünde dururken duygularımı bastırdım. Yan tarafta yanıp sönen neon mavisi bir tabelada "*Medyum*" yazıyordu.

"Sizi onlar hakkında uyarmıştım, değil mi?" Monday, hepimiz içeri girmeden önce kapıyı açarken, Hollow Heathen'lardan bahsederek fısıldadı.

Julian'ı savunma ihtiyacı hissederek, "Sadece herkesin söylediği kadar kötü olduklarını düşünmüyorum," diye fısıldadım.

Kane inledi.

Pazartesi kıkırdadı. "Bunu, onlar yüzünden neredeyse Ağlayan Kovuk'tan ayrılacak olan kız söylüyor."

Çoktan kenara çekilmiş olan Milo sessizliğini korudu ve kitapların rafları tıka basa doldurduğu, yerden tavana kadar istiflendiği duvara doğru yürüdü. Kitapların sırtları yıpranmış, çatlamış ve soyulmuştu; bu da defalarca okunmuş olduklarının kanıtıydı. Yazı karakterleri solmuştu ve parmağımı engebeli çıkıntıların üzerinde gezdirerek toz topladım, sonra parmağımın ucundaki tüyleri üfledim.

Pazartesi avucunu tezgâhın ziline defalarca vurdu. "Alo? Bayan Eleanor!"

"Sakin ol. O geliyor," diye tısladı Milo.

Pazartesi gözlerini ona dikti, tam o sırada boncuklardan oluşan perde ortadan ikiye ayrıldı ve kafası tıraşlı, kulaklarının kenarlarında altın halkalar olan uzun boylu bir kadın belirdi. Dikişleri altın detaylar ve payetlerle süslü siyah pantolonunun üzerine siyah panelli bir bluz giymişti. Geniş dudaklarında tanıdık ve bilmiş bir sırıtiş belirdiğinde, gece kadar siyah gözleri odanın öbür ucundaki benimkileri buldu.

Nefesim kesildi ve göğsüm sıkıştı. "Tıpkı-"

"Marietta," diye cümlemi tamamladı ve başını salladı. "O benim ikiz kardeşimdi." Kenya aksanı Marietta'nınki kadar pürüzsüz, güçlü ve inatçıydı, Mainer'lar tarafından lekelenmemişti. Sanki Marietta'yı yeniden görüyordum ve duygularım göğsümden boğazıma doğru birikti ve gözlerimin arkasına battı. Hemen yanına gidip kollarımı ona dolamak, biberiye ve adaçayının kendine özgü kokusunu içime çekmek istedim. "Ve sen de bizim Moonshine'ımız olmalısın."

"Özür dilerim," diye başımı salladım ve düzenli bir nefes almaya çalıştım. "Bu benim için çok zor. Tıpkı ona benziyorsun."

"Ben de onu özlüyorum çocuğum. Gel, konuşalım."

Eleanor beni boncuk perdesinden geçirerek arka tarafa doğru götürdü. Duvarlardan kadife moru ve yeşil tuvaler sarkıyor, kutular ve envanterle dolu dar koridorun köşelerinde tütsüler yanıyordu. Küçük bir odanın kapısını açtı ve ikimiz de içeri girdik.

Odanın ortasına yerleştirilmiş yuvarlak bir masanın üzerine ipek mor bir masa örtüsü örtülmüş, iki püsküllü sandalye birbirine bakacak şekilde yerleştirilmiş, kolları kıvrılmış

ve ahşaba oyulmuş parşömen detayları. Bir deste tarot kartı masanın ortasına yayılmıştı. Duvarlardaki eski büfelerin üzerinde farklı boylarda mumlar sıralanıyor ve koyu renkli duvar kâğıdının üzerinde dans eden gölgeler oluşturunuyordu.

Nedense Marietta'ya olanlar için özür dilemem gerektiğini hissediyordum, sanki benim hatamış gibi. Sanki Marietta'yı Eleanor'dan ben almışım ve onu beni büyötmeye zorlamışım gibi. Çalınan onca yıl için ve Marietta hastalandığında yanında olamadığı için özür dilemek istedim. Ama keder dilimi sıkıca kavradığı için hiçbir şey söyleyemedim.

Eleanor aklımdan geçenleri okuyarak, "Sorun yok çocuğum," dedi. "Bugünün geleceğini biliyorduk."

Eleanor büyük bir sandalye çekti ve oturmamı teklif etti. Ben de yavaşça başımı sallayarak oturdum. "Anlamıyorum."

Eleanor karşıma oturdu. "Yapacaksın." Küçük bir gülümseme sundu ve kartları temiz bir deste halinde katlayıp diğer iki destenin arasına yerleştirirken altın bilezikleri şingirdadı. "Daha önce hiç fal baktırdın mı?"

"Hayır," derken sesim kısık çıkıyordu. "Şimdiye kadar bu tür şeylerle hiç tanışmadım. Yani, büyü, cadılar ve doğaüstü olayları duydum ve bunların gerçek olduğunu biliyorum. Bundan hiç şüphe etmedim. Ama Weeping Hollow'a döndüğümünden beri, sanki normalin var olmadığı alternatif bir evrene atılmış gibiyim. Çoğu zaman neyin gerçek olduğunu bile bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedi Eleanor onaylamayan bir ses tonuyla, sonra kafasında bir şey klik sesi çıkarır gibi başını salladı. "Görünüşe göre Marietta doğru seçilmiş." Hafifçe güldü. "Tarot kartları ruhunuza tutulan bir aynadır. En büyük yanılgı, onların geleceğin anahtarını tuttuklarıdır, ama asıl kilidini açtıkları şey, kişinin iç sezgisi ve bilgeliğidir, yaşamı yönlendirmek için bir rehberdir." Gözleri yanımda duran üç desteye kaydı. "Hadi bakalım. Bir deste seçin."

Üç desteyi inceledim, hepsi de bükölmüş, şekillerini kaybetmiş, kenarları yıpranmış ve artık birbirlerinin üzerine düzgün bir şekilde oturmuyorlardı. İlk deste altın, ikincisi siyah ve üçüncüsü gümüştü ama üçü de birçok okumadan geçmişti. Gümüş destede bir kuşun pençelerinin aşağı doğru inişini gösteren bir resim vardı ve dikkatimi çekmişti. "Gümüş."

Eleanor'un ifadesi değişmedi ve benden yer değiştirmemi istedi.

Yaptım ve kartları ona vermeden önce kaydırıp tekrar yerine yerleştirirken kartlar becerikli parmaklarıma karşı zayıftı

uzatılmış avuç içi. Eleanor karıştırılmış desteyi aramızda masanın üzerine koydu. "Sawa, üç deste yap canım."

İstedığı gibi desteyi ayırdım. Kısa bir süre sonra Eleanor bir destenin en üstteki kartını çevirdi ve destenin önüne koydu. Sonra aynı destenin en altındaki son kartı kaydırды ve yüzü yukarı bakacak şekilde destenin üzerine koydu. Bu adımları her üç deste için de tekrarladı.

"Geçmişiniz, bugününüz ve geleceğiniz," diye açıkladı. Altı kart, yüzleri dönük bir şekilde bana bakıyordu. Öne doğru kaydım, koltuğun kenarına oturdum, kulaklarım dikilmişti, daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyordum. "Gergin mi hissediyorsun?" diye kıkırdadı ve gözlerim onunkilere kaydı. "Küçük bir psişik şaka."

Eleanor'un uzun tırnağı geçmişi işaretleyen yığının kenarını kazıdı. "Münzevi kartı, bu bana gençlik yıllarında çoğunlukla içine kapanık olduğunu söylüyor ve... tersine çevrilmiş Şeytan ile eşleştirilmiş. Tuzak. Kaçışın olmadığı bir geçmişi ve kaçışa giden bir yolu ifade ediyor. Tutsaksınız ya da başınıza gelen bir durum var. Belki de daha gerçekçi bir şey -"Tuzağa düştüm." Gözleri benimkilere dikildi ve ben hızla gözlerimi kaydırдыm. "Beni anlıyor musun, Moonshine?"

Boğazımda bir yumru oluştu. "Ben... Bilmiyorum," diye yalan söyledim, kuyudaki korkunç gecenin görüntüleri kafamın içinde tekrar tekrar oynadı - duvarların kapanması, soğuk, ıslak gecedeki fısıltılar, boğazımın çığlık atmaktan çiğ kalması...

Elini benimkine doğru uzattı ama yarı yolda durdu, fikrini değiştirdi.

"Hediye," eli bir sonraki desteye kaydı, "Ah! hileci."

Eleanor, üzerinde akan bir nehrin üzerinde kılıç taşıyan soluk bir kadın ya da erkek resmi olan karta hafifçe vurdu -bu noktada bunu söylemek çok zordu. "Kart ters çevrilmiş. Bu durumda, etrafınızdaki dünyanın yanılsamasını temsil ediyor. Gördüğünüz ya da duyduğunuz her şeye ya da herkese inanmayın," diye öğüt verdi. Parmağı, üzerinde ÖLÜM yazan eşleştirilmiş karta gitti. Büyükbabamı düşündüğüm anda çenemin açıldığını hissettim ve Eleanor dilini şaklattı. "Bir ayrılık geliyor ve bu acı verici olacak. Ne düşündüğünüzü biliyorum ama bu hayatınızın herhangi bir alanında olabilir. Neredeyse kesinlikle önemli ve mutlak olacak."

Kalbim göğsümde titrerken gözlerim Ölüm kartından onun siyah kartlarına kaydı. "Neredeyse mi? Yani, bu değişebilir mi?"

"Şüpheli. Ölüm hayatın doğal bir sürecidir. Geldiğinde, onu kucaklamak için içsel gücünüzü kullanın. Yine de, geleceğiniz çok tuhaf." Ses tonundaki hayal kırıklığı gözden kaçmadı. Yüz hatlarından geçen ifade acıma ve üzüntüden başka bir şey değildi.

Muhtemelen kartlardan beklediği şey buydu. "Burada talih çarkı var ama tersine dönmüş. Kaderinde yazılı olan kaçınılmaz yazgının kontrolünü kaybettin. Başına bir felaket gelecek." Gözlerim çarkıfelekle eşleşen karta yöneldi ve iki kuşun altında bir adam ve kadın gördüm. "Mhmm... Aşıklar kartıyla eşleşiyor." Konuşurken sesi değişti, şok ve öfke yükseldi. "Bu olamaz," gözleri benimkilere kaydı, sözlerini bitirmekte zorlanıyordu, "Bir seçim ve fedakârlık yapman gerekecek. Ama bu seçimi hafife alma, çünkü sonuçları kalıcı olacak!"

"Bunların hiçbirini anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor ki?" Sorular içimden sızıyordu, kartlar pek bir şey ifade etmiyordu ve kalbim gözlerimdeki yaşlarla birlikte beklemedeydi. *Talihsizlik mi? Ölüm mü? Kontrol kaybı mı?*

Eleanor gelecekteki kart yığınını kendine doğru çekti ve yüzünde sert bir ifadeyle hızlıca yarı düzgün bir şekilde geri katladı. "Alight! Yanlış yolda ilerliyorsun. Çok yakınlım. Sana yardım edemem." Tüm tavrı değişmişti ve yanılmıyorsa kızgın görünüyordu. Sandalyesinden sıçradı ve kapıya doğru kaydı. "Sizin için inme vakti geldi!"

"Ama bana yardım etmek zorundasın. Bütün bunları bana anlatıp beni dışarı çıkmaya zorlayamazsın! Lütfen." Elimi çantama soktum ve bir tomar para çektim. Birkaç banknot parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Çaresizdim, umutlu bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı. Büyükbabamın iyiliği için endişeleniyordum, kötü talihimin onun ruhunu dinlendirmeyeceğini bilmem gerekiyordu. "Bana bir şey ver," diye yalvardım, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Eleanor kolumu sıkıca kavradı ve boncuk gözlerini benimkilere dikti. "Seni çevreleyen hileye kanma. Kaderini belirleme gücüne sadece sen sahipsin, ay çocuğum," dedi Eleanor ve kapıyı arkamdan çarpmadan önce beni odadan kovdu.

Sert bir rüzgâr saçlarımı savuruyor, düşen sıcaklık enseme gergin bir ürpertiyle kavırıyordu. Milo, Monday ve Kane etrafımı sarmışken Eleanor'un dükkânının önünde durdum, sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde onun sözlerinde kayboldum. Eleanor'un son sözleri karşısında onların konuşmaları çok uzaktı. *"Kaderini belirleme gücüne sadece sen sahipsin."* Bu mantra kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor, kafatasımın köşelerinde zıplıyordu.

Büyükbabam, hiç tanımadığım annemle aramda kalan tek bağıdı. Yine de, sanki kaderi ters çevrilmiş ve bir kartın üzerine basılmış gibiydi - bizim

Gelecek on beş dakika içinde söyledi ve etimin altındaki kemiklerimi titreten sinir bozucu ürperti beni gerçek olduğuna inandırdı.

Gerçekleşiyordu. Büyükbabam ölecekti.

"Eğer yardımı olacaksa, bir keresinde bana kendi mezarımı kazacağımı söylemişti. Söylediği her şeye inanmak zorundasınız," diye ısrar etti Monday.

"Evet, ben de zamanın içinde kaybolurdum," diye ekledi Milo.

"Hayır, benimki daha iyi," diye göğsünü kabarttı Kane, "Gece yarısı güneşinin altında, bir gezginin düşüşünde gücümü kaybedeceğim, bu ne demekse artık."

"Gördün mü?" diye güldü Pazartesi, "Hepsi eğlence için."

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

JULIAN

FALLON BENİ DAHA ÖNCE GÖRMEMİŞTİ.

Beck ile Bean kahvelerimizi yudumlarken kitapları çalan hırsızın kimliğine dair teorilerimizi gözden geçiriyorduk. Fallon beni görmemişti ama ben karanlık ruhumu gizlemek için karanlık maskemin ardındaki karanlık köşeden onu izliyordum.

Siyah-beyaz deri ayakkabıları, o çok sevdiğim küçük şortuyla gelmişti, kıcının yanaklarının kıvrımları tam etek ucuna vuruyor, tüm kan damarlarımı sıkıştırıyordu. O beni görmemişti ama ben onu beyaz saçları çözülmüş ve kar yağışı gibi sırtından aşağı dökülmeye bırakılmış halde görmüştüm. Gözlerimi kapatmış, gölge kanlı ruhumu okşayan karanlık düşünceleri içime çekmiş, soğuk bir gece gibi karşılamıştım.

Babamın beni uyardığı şey bu muydu? Bir kadın, hem de inatçı bir kadın, bu duyguların kilidini nasıl açabilirdi? Bu ... bu istekleri? İçimdeki bu karanlık şeyi susturabilecek tek kişi nasıl o olabilirdi?

Dün gece yumruğumla tanıştığım dangalağın karşısında otururken onu izlemiştim, her zaman olduğu gibi, ait olmadığı insanların yanındayken olduğu gibi kafasının içinde kaybolmuştu. Hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim ama onu daha elime geçirmeden kaybediyordum. *Tanrım*, bana ne yapıyordu?

Ama asıl soru şuydu: Fallon Grimaldi kimdi?

Kane'in büyüculüğü Fallon üzerinde Voodoos'ta olduğu gibi işe yaramamıştı. Film sırasında çimenliğin karşısından onu hissederken izlemiştim ve eğer şeytan gerçekse, parmağı tetiği çekmeye hazır bir şekilde siyah lav dolu nabzıma dokunuyordu.

Ama onun üzerinde işe yaramadı. Beni düşünmeden duramadığını söylemişti ve belki de anahtar buydu.

Beck parmağını aramızda şıklattı ve gözlerim onun bir saat önce oturduğu kabinden ayrıldı. "İyi olduğuna emin misin, dostum? İyi misin?"

"Evet, ya sen? Josephine nasıl?" Konuyu değiştirerek sordum.

Josephine onun bakıcısının kızıydı, ailesi öldükten sonra onun bakıcısı olacaktı. Henüz on dört yaşındaydı ve griple mücadele ediyordu ve durumu daha da kötüye gidiyordu.

Beck'in gözleri beni geçti. "Durum iyi görünmüyor. Bizim devreye girmemize ihtiyaç duymaları uzun sürmeyecek."

Eğildim ve bakışları tekrar benimkilerle buluşana kadar omzunu sıktım. "Tıpkı bisiklete binmek gibi, bebeğim Beck. Bunu birçok kez yaptık, her şey y o l u n a girecek. Bize ihtiyacı olursa yanında olacağız. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Evet," diye başını salladı, gözlerindeki endişeyi kırptırdı, "Hadi gidip sahaya inelim."

Burası 1900'lü yılların başında komşu bir kasaba tarafından inşa edilen eski karnaval alanıydı ve Weeping Hollow'un sınırında yer alıyordu; yarısı bizim ormanımızda, diğer yarısı da dünyanın geri kalanında kalıyordu. Kasabalılar kalkanın zayıf olduğu bir dönemde karnavalcıları kovduktan sonra terk edilmişti, ancak arazi hala oradaydı ve yılda bir kez karnaval canlanıyordu. Hareketli oyuncaklar, parlak ışıklar, gülen, çığlık atan ve şarkı söyleyen çocukların sesleri ve bir RL Stine kitabını Disney tarafından yazılmış gibi gösterebilecek ürpertici karnaval müziği. Yılın diğer her gecesi, alan karanlık ve ürperticiydi. En karanlık sihirlerle ulaşmaya yetecek kadar göksel enerji barındıran sessiz bir yer.

Norse Woods, meclisimizin kara büyüü en son bir asır önce kullandığını söyledi. Kardeşlerim ve ben daha önce hiç kara büyüyle uğraşmamıştık ve bu gece de uğraşmayı planlamıyorduk. Laneti bozmak için ne kadar çaresiz olsak da, tavşan deliğine düşmeyi reddettim.

Hayır, sadece mahremiyete ve seks büyüü için bir yere ihtiyacımız olduğunda araziye çekildik çünkü seks en güçlü enerji kaynağıydı. İskandinav Ormanı kızlarıyla seks, perili bir karnaval ve dört Hollow Heathen, arazinin peynir ekmek gibi satılacağını düşünürsünüz. Ama cadılar meclisimiz dışında kimse varlığını bilmiyordu. Araziyi maskeli tuttuk. Ne Kutsal Deniz ne de düzlüktekiler onu ayık bir gözle görebiliyordu.

Beck ve ben The Bean'den çıktık ve Fallon muhabir, küçük kızıl saçlı kız ve Kane'le birlikte çardağın diğer tarafına geçip Kent Meydanı'nı geçer geçmez kâğıt bardaklarımızı çöpe attık. Manzara ciğerlerime sıkılmış bir kurşun gibiydi, acımasızdı ve beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Herkes bana uzak durmamı tavsiye etse de yapamadım. Onun kafasının içinde kalmak istedim. Kane'in ona ulaşamayacağı anlamına gelse bile beni düşünmeye devam etmesini istedim.

O kasabaya dönmeden önce hayat daha kolaydı, soğuk rüzgârlar ruhumun kırık mazgalları ve kanatları arasından esiyordu. Soğuğa, saklandığım gölgeye ya da düşüncelerimle baş başa kalmaya aldırımıyordum ama artık her düşüncem ona yöneldiğinde değil. Bu sadece bir işkenceydi. Onun da bunu bildiğini biliyordum. Aramızdaki bu şeyi inkar etmek mümkün değildi. Adını koyamadığım bu şey, sihir gibi hissettiriyor ve tabu gibi okunuyordu.

Onu benimle bu sır içinde yaşamaya, ara sokaklarda saklanmaya, gölgelerin içinde sevişmeye ve gece çöktükten sonra kötü İskandinav ormanlarında sevişmeye ikna etmem için ne gerekiyordu? Çünkü bu laneti kırana kadar ona verebileceğim tek hayat buydu.

Fallon anlamadı. Ondan utandığım için saklanmıyordum. Ondan asla utanamazdım. Fallon ve ben aynıydık.

Ama kendimi kanıtlayabileceğim başka yollar da vardı.

"*HALKA DUYURU!*" Kasaba meydanından seslendim, artık kendimi durdurmak için çok geçti.

Beck yan tarafımdan dirsek attı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Hiçbir fikrim yoktu ve Fallon başını çevirdiğinde beyaz saçları savruldu, diğerleri de öyle. Neredeyse hiç kalabalık olmayan sokaklarda, emirlere göre ondan yeterince uzakta olmama ve onunla doğrudan konuşmamama rağmen beni tünellere tıkmaya yetecek kadar tanık vardı. Artık umurumda değildi. Sınırlarımı ne kadar zorlamak istediğimi bildiğinden emin olmalıyım.

"*HERKESE DURAMAYACAĞIMI BİLDİRMEK İSTİYORUM FALLON'U DÜŞÜNÜYORUM!*" Ellerimle ağzımı kapatıp bir gece önce bana söylediği sözleri tekrarlayarak bağırdım.

Beck yanımda başını salladı. Bundan daha fazlası gerekecekti, biliyordum. Ama bu bir başlangıçtı. *Çünkü senden hiç utanmadım Fallon.*

Fallon gülümsemesini zorla uzaklaştırmaya çalıştı ama gülümsemesi kazandı. Elli metreden daha uzaktaydım, olmam gerekenden ve olmak istediğimden daha uzaktaydım ve

O gülümseme hâlâ göğsüme çarpma gücüne sahipti ve sanki bir güçmüş gibi geri adım atmama neden oluyordu. *Ve benim için öyleydi.*

"*SEN APTALSIN!*" diye karşılık verdi ve dudaklarımdan bir kahkaha dökülürken başımı yana eğdim.

Küçük kızıl saçlı kız elini tutarak onu ileri doğru çekti ve köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda gülümsemem soldu. Beck nefesinin altında mırıldandı, mavi gözlerinde kayalık sular vardı. Ama bunun olacağını biliyordu.

"Hâlâ hareket ediyor," diye fısıldadım gece esintisine.

"O kadın seni değiştiriyor," diye mırıldandı Beck. "Seni o zamandan beri böyle görmemiştim-"

Johnny. "Biliyorum."

Zephyr ve Phoenix çoktan arazinin girişine varmışlardı. Norse Woods Cadılar Meclisi'nden gözleri bağlı dört üye demir kapıya doğru dizilmişti. Göz bağları gerekliydi. Kızlar koşulları anlamıştı. Bu onların bir Kâfirle ilk karşılaşmaları değildi. Onları güvende tutmak için önlem almak zorundaydık. Zeph, eşleştirildiği kız Francesca'nın yanından geçti ve kapının parmaklıklarından içeri süzüldü.

Bizim için onlarla seks yapmak eğlence ve oyun için değildi. İhtiyacımız olan tek şey bu güçlü eylem sırasında erkek ve kadından alınan enerjydi. Açık ve basit, bu bir amaç için bir araçtı, bu geceki nihai amaç değil, bir iş anlaşmasıydı. Biz bir laneti bozmaya çalışan dört Hollow Heathen'dık, sadece seks. Fallon öptüğüm ilk kızdı çünkü bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi ise kendimi bedenimden daha fazlasına vermeyi düşündüğüm tek kızdı. Büyü ya da ayin için olmayan bir şekilde.

Tabitha orada duruyordu, gözleri bağlıydı, siyah saçları bir palyaço peruğu gibi kafasına oturmuştu, plastik bir oniks parlaklığı vardı. Muhtemelen beni dinlemek için başını çevirdi ve saçının düz kenarı omuzlarını sıyırdı. O da bu duruma uygun giyinmişti, küçük üstünün altına siyah dantelli bir sütyen ve sanki fark edecekmiş gibi kolay erişim için mini bir jean etek giymişti. Bu laneti kırmak için ne kadar çaresizdim? Sikim sadece benim gibi beyaz saçlı aptal bir ucubenin içine girmek için can atarken seks büyüsu yapacak kadar çaresiz miydim? Tabitha'ya aşağı yukarı bakarken, hiçbir şey ifade etmese de, her şey yanlışı görünüyor, görünüyor, hissediliyordu. Fallon'dan önce, yükümlülüğümden hiç şüphe etmem gerekmemişti. O zaten kafamın içindeydi.

Phoenix kitaplarla dolu sırt çantasını taşıdı ve geri kalanımız parmaklıklardan kayarak eski dönme dolaba doğru yola koyulduk. Ben grubun arka planında kötü bir ruh gibi gizleniyordum, umutsuzluk ve pişmanlık kalbime baskı yapıyordu. Bu hiç hoşuma gitmiyordu ama devam etmeye kararlıyım.

Kızlar kulübenin altında toplanmış, ileri geri konuşuyor, dönme dolabın yanında durmuş bizi bekliyorlardı. Phoenix dönme dolabın köhne ve soluk yolcu kabinine yayılmış, kucağına yığılmış kitaplardan birini karıştırıyordu. Gece devam ederken geri kalanımız bir şeyi elden ele dolaştırdı - kızlar uzaktan gülüyordu. Kendimizi onlardan olabildiğince soyutladık. Ön sevişmeye gerek yoktu.

"Julian, benimle zirveye kadar yarışır mısın?" Zeph altında durduğumuz büyük tekerleğe bakıyordu.

Midemde ani bir bulantı olmadan başımı kaldırıp bakamıyordum. O kadar yüksekte olma düşüncesi zihnimin kapanmasına, vücudumun titremesine ve görüşümün zayıflamasına neden oldu. "Oh, bu hoşuna giderdi, değil mi, sürtük?"

Zeph'in gözlerinde duygusuz bir sırıtma belirdi.

"Dün gece burada görmüştüm," diye mırıldandı Phoenix, Wildes Kitabı'nın sayfalarını karıştırırken. "Kyden Wildes tarafından yüz yıl önce yazılmış bir pasaj. Evet, işte burada," -boğazını temizledi- *"Mağaralardaki yasak kızı duyduğumda gece yarısını geçmişti ve Tarikat'ın toplanmasından çok sonraydı. Şarkı söylüyordu, sesi kalın bir melodiyle akıyor, kabarıp sönüyor, beni çağırıyor ya da bana yol gösteriyordu, emin olamadım. Ama şarkısı beni göksel sulara götürdü ve orada asla hayal edemeyeceğim bir manzaraya tanık oldum. Foster Danvers'in karısı Clarice, Matteo Cantini'nin kulağında İskandinav Ormanı'nın fısıltılarıyla titriyordu. Hollow Heathens'in lanetini kırmak için yardım karşılığında zevk vaatlerinde bulundu. Yine de, Danver'in karısını Cantini'nin cevapları bildiğine inandıran neydi? Bize lanetin bozulamayacağı söylendi! Bunu kardeşlerimden, sevgili dostum Foster'dan sakladım. Çünkü sevgilisinin bir düşmanla cinsel ilişkiye girdiği haberi onu yok edebilecek bir haberdi. Bu riski almak istemedim."*

Dördümüz birbirimize bakışırken aramızda bir sessizlik geçti.

Sessizliği ilk bozan Phoenix oldu. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

Beck şişeden bir yudum almadan önce, "Bu, atalarınızın bir Danver'in karısı ile bir Cantini'yi tünellerde sevişirken yakaladığı anlamına geliyor," diye sözlerini tamamladı.

Zeph dönme dolabın kabinini itti ve iki avucunu sarışın başının üzerine bıraktı, belki de düşünmek için havaya, boşluğa ihtiyaç duyuyordu. Phoenix soluk arabanın içinde sallanarak onu izledi ve şöyle dedi: "Laneti bozmak için ihtiyacımız olan cevapların... ne bileyim, bir asırdır ortalıkta olmayan bir Denver'in karısının elinde olduğunu mu söylüyorsunuz? Tabii bir de Cantini'yi unutmayalım!"

"Bunun arkasında Kutsal Deniz'in olduğunu hissediyordum," diye homurdandı Zeph.

Hiç mantıklı değildi. Cantini'ler iyi insanlardı, sırların koruyucusuydular. Her zaman Doğu Yakası'ndan denge yasalarını koruyan ve meclisimize saygı gösteren tek aile olmuşlardı. Elbette bunu bir Pruitt'ten beklerdim ama Cyrus'un ailesinden değil.

"Bu hiç mantıklı değil, Phoenix. Geri dön ve tekrar oku." Hikayenin devamı olmalıydı.

Phoenix tekrar okudu ve sonra durup bana baktı, altın rengi gözleri parlıyordu. "İşte bu kadar. Her şey bitti. Sence Danvers soyu bu yüzden mi yok oldu? Kovanlar arasındaki sadakatsizliği ve laneti bozma girişimini başka biri mi öğrendi?"

Danvers. Norse Woods Coven'in beşinci kurucu ailesi. Toprak elementi. Phoenix haklı mıydı? Kutsal Deniz onları öldürmüş müydü? Danvers soyu bu yüzden mi kesilmişti? "Bir Cantini'nin bu işe karışması hiç mantıklı değil," dedim, başım zonklamaya başlamıştı bile.

Phoenix uzanıp Beck'in elinden şişeyi aldı. "Bu gece ya bu kallesiz kızı, Clarice Danvers'ı ya da Matteo Cantini'yi çağırabiliriz." Kitabı kapattı ve dik oturdu.

Zeph'in gözleri Phoenix'e kaydı. "Eğer bu kadın kocasına ihanet ettiyse, bize karşı dürüst olacağını nereden çıkarıyorsun?"

"*Cantinifuck*'ı arayamayacağımız kesin." Beck başını salladı. "Ya Kutsal Deniz'e geri dönerse? Samhain hemen köşede. Bu işi araştırdığımıza dair ipuçları verebilir."

"Haklısın." Elimi alnıma götürüp saçlarımın arasından geçirdim ve enseme kavradım. Etrafımdaki Heathen'lara bakınca ne olduğunu anladım. "Danvers denen kızı arayıp ne bildiğini öğrenmeliyiz. Laneti nasıl bozacağına dair cevapları alıp almadığını öğrenmeliyiz. Matteo Cantini bize yardım etmez." Bizden biriyle yattığını duyduktan sonra olmaz. Tarikat'ın da ruhum kadar yozlaşmış olduğuna inanmaya başlamıştım.

Zeph avuçlarını birbirine sürterek şahin bakışlarını kızların üzerinde gezdirdi. "Şimdi, bir beden seçin."

"Tabitha," dedim çabucak.

"Yalnız mı gidiyorsun?" Phoenix omzumu kavradı.

Beck'in bilmiş bakışlarının damarlarımda dolaştığını hissettim. "Onun gibi bir şey."

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi, "Yine de hepimizi alacak," diye belirtti.

Tabitha, Beck'in bir sopayla toprağa çizerek bitirdiği dairenin ortasında çıplak bir şekilde duruyordu, gözleri bağlıydı ve hem soğuktan hem de buraya gelmeyi beklediğinden emin olduğum şeyden dolayı titriyordu.

Ama onunla seks yapmayacaktım. Bu sefer yapmayacaktım.

Geri kalanımız dağıldı ve ben boş ve تنها olan dönme dolap evine çekildim, bencilce elimde sikimle Fallon'a odaklandım. Başımı duvara yasladım, etrafımdaki inleme ve tokat orkestrasını bastırdım. Şaftımın kalınlaşması, ağırlaşması ve yumruğumun içinde gerilmesi fazla zaman almadı. Tek gereken onun gülümsemesini düşünmekti. Bunu yaptığının farkında bile değilken bana musallat olan gülümsemesi. Yirmi metre ötede, dalgın, gözleri uzakta, kıvrık dudaklarının etrafındaki küçük kıvrım, gözlerindeki aylarla elmas şeklindeki yüzünde üst dudağı alttan biraz daha dolgun olan.

Elimin bacaklarının arasında nasıl hissettiğini, tadının nasıl olduğunu, orgazmı içinden çekip çıkarırken karanlıkta vücudunun nasıl titrediğini, kollarımda erirken bir fısıltı gibi çok hafif ve özel bir şekilde çözüldüğünü düşündüm. Benim için bir gösteri yapmamıştı. O kadar sessizdi ki, kendini bırakırken o kadar dürüsttü ki.

Ve beni öpüş şekli ...

O gecenin anıları, rüzgârın huzursuz dalgalar halinde çemberden büyük bir şiddetle yükselmesine ve uğuldayan tenimi tokatlamasına neden oldu. Yumuşak teninin parmaklarımın ucunda nasıl hissettirdiğini hatırlayınca karın kaslarım gerildi, kaslarım sarsıldı. Gözlerimi açtığımda ayın kalın gri bulutların ardında gökyüzündeki zirvesine ulaştığını gördüm ve gök gürültülü bir alkış gökyüzünü parçaladı.

"Kahretsin," diye homurdandım, sikim elimde sarsılırken gözlerimi bir kez daha kapattım.

Onun renginde kayboldum.

Beyaz saçlar. Süt gibi ten. Toz pembe dudaklar. Gözlerinde kış mevsimi.

Tamamen tükenmiş bir halde, neden burada olduğumuzu, bunu neden yaptığımızı neredeyse unutmuştum.

Kendimi tekrar pantolonumun içine soktum ve ayağa fırlayıp fermuarımı çektim.

Yukarı.

İlahiler etrafımda daha da yükseldi. Tabitha'ya doğru yürüdüm, sersemlemiştim, ve bencilce bir ay kızının üzerine çıktılar, diğerleri de bitirdiklerinde onlara katıldılar.

Çemberin etrafında üç kez aynı dizeyi söyleyerek Clarice Danvers'ı çağırdık. Yukarıda bir şimşek çaktı, mavi neon siyah gökyüzünü yırttı. Tepemizde kuru bir fırtına, aşağıda tembel bir toprak kasırgası dönüyordu.

Sonra gökyüzü sakinleşti, bulutlar dağıldı ve bakışlarımı Tabitha'ya çevirdim.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Tabitha gülümsedi. *"Kyden Wildes."* Başını Phoenix'e doğru çevirdi ve Phoenix kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. *"Sen bir ateş çocuğusun, değil mi? Bu sefer suyun içinden geç. Kalbin tehlikeli bir bölgeye giriyor."*

Phoenix gözlerini kıstı. "Clarice Danvers'ı biz çağırdık, siz neden buradasınız? Nerede o?"

Kyden, Tabitha aracılığıyla, *"Tek bildiğim burada olduğum,"* dedi.

Zephyr bir adım öne çıktı. "Clarice Danvers ve Matteo Cantini arasında olanlarla ilgili günlük yazınızı okuduk. Bu doğru mu? Kutsal Deniz her zaman Heathens'in lanetinin arkasındaki kişiydi-"

"Laneti nasıl bozacağını biliyor musun?" Sözünü kestim çünkü bu daha önemliydi ve ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorduk.

Kyden, Tabitha'nın içinden, *"Hayır,"* diye çıkıştı. *"Ben sadece şunu biliyorum. Clarice çaresiz ve aptaldı ve bir başkasını, Kutsal Deniz'den birini bile ayartmak ve baştan çıkarmak da dahil her şeyi yapabilirdi. Sonra, ayrı bir olayda, o ve Matteo mağaralarda atalarımızın günlükleri hakkında kavga ettiler. Kayıp bir günlük vardı. Ertesi gün Clarice ortadan kayboldu ve o zamandan beri görülmedi. Foster Danvers delirdi ve karısının onu terk ettiğine inanarak intihar etti. Gördüklerimi asla itiraf etmedim ve bu yüzden suçluluk duyan bir ruh olarak kalacağım. Ama meclis için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Danvers elementi Hollow Heathens'ta olmayabilir ama sen, Blackwell, dört elementin hepsisin, ruhu ya da gölge kanına bağlı olarak karanlık boşluğu temsil ediyorsun. Bu meclisi bir arada tutan anahtar sensin. Tabii karanlığa yenik düşmezsen."*

Uyanmalısın, Blackwell!" diye kükredi küçük kızın derin sesi ve hepimizi şaşkına çevirdi.

"Bana Matteo'nun ondan kurtulduğunu mu söylüyorsun?" Beck kollarını havaya kaldırarak konuyu tekrar tehlikede olan şeye getirdi. "Onlardan yardım istediği için mi? Onlardan bir kitap çalmış olabileceği için mi?"

Bir kitap çalmış. "Kimin günlüğü?" Aciliyetle sordum. Oda'da üç kitap kayıptı. İçlerinden biri cevapları içeriyor olmalıydı.

Tabitha'nın kafası bana doğru döndü. *"Bunu kesin olarak bilmiyorum. Cantini'ler Ağlayan Kovuk'un sırlarını saklıyorlar. Lanetin nasıl ortaya çıktığını biliyor olmaları mümkün ama lanet bozulabilir mi? O kadar emin değilim."*

"Tebrikler, Nix. Hiçbir işe yaramayan aptallar soyundan geliyorsun," dedi Zeph kuru bir sesle ve Anka'ya zehirli yeşil bir bakış fırlattı.

"Anlamıyorum." Parmaklarım uyluğuma şiddetle vurdu ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak bir adım öne çıktım. "Neden bu kadar zahmete girsin ki? Kendini çoktan Foster'a bağladı, onu olduğu gibi kabul etti. Annemin ve ondan önceki her kadının yaptığı gibi laneti kabul etti. Neden kocasına ihanet etsin ve Tarikat'tan kitap çalsın ki? Neden her şeyi riske atacak kadar umursasın ki?"

Tabitha omurgasını dikleştirdi. *"Bir insan neden böyle aşırı önlemler alır, olmadığı bir şeye dönüşür?"*

Sonra aklıma geldi, unutmak için çok çabaladığım geçmişimi hatırladım. "Bir çocuğun aşkı için," diye fısıldadım. Ve hiçbir uyarı olmadan Tabitha yere yığıldı. Ve Kyden Wildes'le olan bağlantı koptu.

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

FALLON

DAHA ÖNCE, ŞEHİR MEYDANI'NDAKİ MABON GEÇİT TÖRENİNİ VE TÜM akşam yemeğine davet edildim ve akşamımı büyükbabamla geçirmeye karar verdim.

Artık yataktan çıkamıyordu. Günler geçtikçe vücudu iflas ediyor, onu yarı yolda bırakıyordu. Son birkaç hafta içinde o kadar hızlı kilo kaybetmişti ki, derisi kemiklerinden sarkmış ve yanakları çökmüştü. İnatçılığı olmasaydı, bulmaca çözmek için kalem bile tutamayacaktı. Sanki dört gözle beklediği tek şey olan bu görev için bir günlük enerjisini toplayabilirdi.

Büyükbabam da tuvalete kalkamadığı için Mina Mae her sabah ve akşam yardıma geliyordu. Büyükbabam karşı çıkıyordu elbette ama Mina da bir o kadar ısrarcıydı. İlk başta neden burada, dedem ve benim yanımda olduğunu merak etmiştim ama sonra gözlerindeki bakışı fark ettim, tıpkı Julian'ın bana baktığı gibi ve bunun ona çok değer verdiği için olduğunu biliyordum.

Ben bulaşıkları yıkarken Mina oturma odasından geldi ve kirli çamaşırlarla dolu bir sepeti yere koydu.

"Sana sahip olduğu için şanslı," dedi, elini kirli yığının üzerine koymuş, tezgahın diğer tarafından bana hayranlıkla bakarken. Gelip gitmeler arasında, büyükbabamın homurtularından daha ağır bir konuşma bile yapamadık.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "İkimiz de şanslıyız." Son tabağı kuruladım, sarı kurutma örtüsünün üzerine koydum ve yüzümü ona döndüm. "Ve sana sahip olduğumuz için de son derece şanslıyız. Cidden," diye iç geçirdim, "buralarda bana yardım ettiğin için sana borcumu nasıl ödeyebilirim bilmiyorum."

Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Çok fazla, bunu tek başına yapmana izin veremezdim."

"Evet," diyerek tezgâha yaslandım, "yine de burada olduğuma memnunum." "Ben de burada olduğun için mutluyum canım." Mina sepeti aldı ve üzerine koydu.

Kalçasının üzerinden. "Bunları senin için yıkayacağım, başka bir şey söylemene gerek yok."

Güldüm. "Hey, bu konuda seninle kavga etmeyeceğim." "Bu gece şehirde bir şey yapacak mısın?"

"Evde kalmayı düşünüyordum. Bilirsin, büyükbabamın bana ihtiyacı olursa diye." "Oh, o dışarıda. Benny uzun bir süre uyanmayacak." Mina başını okşadı.

tezgâha doğru eğildi. "Bana bir iyilik yap ve git biraz eğlen. Bugün Mabon ve ne olacağını ya da şansın sana nasıl döneceğini asla bilemezsin." Ve oturma odasındaki duvarın arkasında kaybolmadan önce göz kırparak oradan ayrıldı.

Saatler sonra, Fable şenlik ateşinin önünde bir kütüğün üzerinde yanıma oturdu, ikimiz Cyrus'un ailesinin mahzeninden bir sürahi ev yapımı elmalı turta kaçak içkisini elden ele geçirdik. Monday, Ivy ve Adora uzun, fırfırlı elbiselerinin altlarını ıslatarak suyun üzerinde dans edip dönüyorlardı. Dalgaları tekmeliyorlardı, gökyüzünde ince bir ay dilimi asılı dururken su püskürüyordu. Fable ve ben arkamıza yaslanmış, diğer üç kızın denizden gelen sirenler gibi rüzgârla dans edip şarkı söylemesini izliyorduk.

Hippie Sabotage kuma yerleştirilmiş eski hoparlörden döküldü ve Maverick şenlik ateşinin üzerine bir kütük daha atarak yanan korların kıvılcımlarını siyah gökyüzüne gönderdi. Cyrus'un yanındaki koltuğuna döndü ve sarı saçlarını bir hamlede gözlerinden silkeledi.

"Kane nerede?" Maverick bakışlarını Cyrus'tan bana kaydırarak sordu. "Şimdiye kadar burada olmalıydı."

Cyrus dirseklerini dizlerinin üzerine indirdi ve uzun bir sopayla gergin kalçalarının arasından bir kütüğü dürttü. "Babası konuşmak istedi," diye açıkladı, sonra açık renk gözleri ateşin üzerinden bana baktı, kara kaşları kalktı. "Şeytan demişken."

Kane ipli keten pantolonu ve kısmen düğmeleri açık beyaz gömleğiyle sahil boyunca bize doğru yürürken bronz teni okyanus yüzeyindeki yıldızlar gibi parlıyordu. Yumuşak kahverengi saçları bu gece gür ve dalgalıydı.

Gece havasıyla birlikte. Bir elinde başka bir şişe taşıyordu ve ela gözlerini benimkilere dikti, birindeki morluk çoktan renk değiştirmişti.

"Başardın," dedi, sesi alçaktı ve bu gece hangi ruh halinde olduğunu merak ederek ruh hali yüzüğümü parmağımın etrafında döndürdüm. Arkamda durdu ve başını boynuma gömdü. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Başımı salladım ve Kane arkamda duruşunu düzeltti, ateşin etrafında yürüdü ve Maverick ile Cyrus'un arasına oturdu. İki yorgun gözü şenlik ateşinin dalgalanan alevlerinin arasından bana dik dik baktı ve şişeden bir yudum aldı, boğazındaki yumru her yudumda sallanıyordu.

"Bu gece o gece Fallon," diye duyurdu.

Bir sopayla kuma daireler çizen Fable'a baktım, bakışlarını yere indirmişti. Bakışlarım tekrar Kane'e kaydı. "Ne gecesi?"

"İnisiyasyonunuzun başlangıcı. Kutsal Deniz için üç aşamalı bir süreçtir. Ben geçtim. Cyrus, Mav ve Ivy de geçti." Durakladı ve gözlerini kıstı, "Baban da geçti... Senin de geçmen önemli. Diğer kızlar da bunu bekliyordu, özellikle de senin kızın Monday." Bakışlarını su kenarında dans eden kızların üzerinde gezdirdi. "Ama şu anda Tobias Morgan'ın kızı olarak sana odaklanmış durumdayız."

"Ben cadı değilim," dedim, bu fikre neredeyse gülerek.

"Evet, öyle. Zaten içinizde ve inisiyasyon sırasında onu dışarı çekmenize yardımcı olacağız. Tamamen içine girdiğinde sen de göreceksin." Üç adam da ateşin karşısında bana doğru baktı. "Seni koruyabiliriz Fallon, ama bize güvenmek zorundasın. O duvarlarını yıkıp teslim olmalısın, yoksa işe yaramaz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benny'yi koruyabilir misin?"

Kane başını salladı. "Benny bir kazazede, bizim topraklarımızda yaşayan eski bir İskandinav Orman cadısı. Ona yardım edemeyiz."

"Ama o benim büyükbabam, benim ailem," diye ısrar ettim. "Hayır Fallon, biz senin ailen olacağız."

Başımı salladım, ay ışığını kumdan temizledim ve ayağa kalktım. "O zaman ilgilenmiyorum," dedim uzaklaşırken, her adımda çıplak ayaklarımdan kumlar havalanıyordu.

Baharatlı kehribar rengindeki sıvıdan birkaç yudum aldıktan sonra kendimi soğuk kayalıklara yaslanmış, tüm güzellikleriyle kızları izlerken buldum; kolları suyun üzerinde bir bale gibi zahmetsizce hareket ediyor ve *Tainted Love*'ın yeniden çevrimine eşlik ediyorlardı. Gözlerim kapalı, hayatımın ne hale geldiğini düşünüyordum. İstedğim tek adam

bana yaklaşmasına izin verilmiyordu. Cadılar buradaydı ve gerçekte, havada cinayet vardı, biri peşimde olabilirdi ve Büyükbaba ölüyordu.

Solumda, Kane bana doğru yürüyordu ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Deneyebilirim," dedi, bir avucunu kayanın üzerine bırakıp üzerime eğilerek. Kavanozu tuttum ve çıplak ayaklarımızın kuma batışına baktım, *denemenin* yeterli olmayacağını düşündüm. "Hey," diye seslendi Kane. "Benny'ye yardım etmek için elimden geleni yapacağım, tamam mı? Babamla konuşup bir şeyler ayarlayacağım."

Uzaktan Adora'nın şarkı söyleyen sesi geliyordu. "Neredeyse gece yarısı oldu.

Kim okyanusa atlıyor?"

Gözlerim tekrar Kane'inkilere kaydı, aklıma bir fikir geldi. "Hayır, Kane. Bunu senin meclisin olmadan kendi başıma halledeceğim." Kolunun altından kaydım ve gruba doğru yürüdüm. "Ben!" diye bağırdım, kumların arasından koşar adımlarla ilerleyerek. "Atlamak istiyorum." Hepsi okyanusa atlamanın insana iyi şans getireceğini söylüyordu ve Eleanor'la yaptığım okumadan sonra çaresizdim. Büyükbabamın fazla zamanı kalmamıştı ve ben her şeyi yapardım, buz gibi denize atlamayı bile.

Fable ayağa fırlayarak, "İmkânı yok," diye reddetti. "Maverick'ten başka kimse atlamadı ama o bir moron."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Maverick.

Fable gözlerini devirdi. "Bu bir sır değil, dostum. Sen bir aptalsın." "Ama şanslı bir orospu *çocuğusun*."

Saçlarımı yüzümden ittim ve vücuduma sarıldım. "Yani bu doğru mu? Zıplıyorum ve iyi şeyler mi geliyor?" Göğsümde bir umut kırıntısı belirdi. Büyükbabamın kaderini değiştirebilirdim.

Adora kumların üzerinde zıpladığında Fable omuz silkti. "Bunu görmeliyim," diye şarkı söyledi, sonra Ivy'nin elini tuttu ve kayalıklara doğru yola çıktı. Kalabalığın geri kalanı da onu takip etti, gecenin karanlığında bağırarak yanan şenlik ateşini ve alkolü geride bıraktı.

Sahilin kuzey ucuna, eğimin o kadar dik olmadığı yere tırmandık. Maverick ve Cyrus kızları kollarından çekerek ilk tırmananlar oldu. Hepimiz sağlam zemine geri döndüğümüzde, uçurumun kenarı boyunca, dipte kayaların toplanmadığı dik düşüşe doğru yürüdük.

Durduğumuzda, bakımsız siyah köşk arkamızda dururken sekizimiz kenardan baktık. Şenlik ateşi buradan bir mum alevini andırıyordu ve sinirlerim örümcekler gibi üzerimde geziniyordu. Soluma döndüm ve

Maverick'e bakarken uçurumun en yüksek tepesinde korkuluk görünümlü büyük bir heykel fark ettim. "O da ne?"

Maverick döndü ve ba parma ını arkasına taktı. "Oh, bu mu? Bu Wicker Man."

Daha önce fark etmemi tim ama kıyı şeridinin bu kadar a a ısına da hiç gitmemi tim. "Bu ne için?"

"O bizim celladımız." Maverick bana doğru döndü ve ayak parmaklarının uçları yanımdaki kenarla bulu tu. "A a ıya doğru düz bir ini  var, kayalık yok ve su burada derin. Hava soğuk, bunu yapmak istediğine emin misin?"

Nefesimi içime çektim ve soğuk hava ci erlerimde cam kırıkları gibi paramparça oldu. "Evet," diye başımı salladım. "Bunu yapacağım." En azından denemek zorundaydım.

"Madem  yle diyorsunuz," dedi Maverick, diğerleri gibi bir adım geri çekilerek, " nce bayanlar."

"Bunu yapmayacak," diye fısıldadı Ivy.

"Yüz dolarına bahse girerim ki öyle," diye karşılık verdi Adora.

Çıplak ayaklarım uçurumun üzerinde sallanırken gerginli imi atmak için ellerimi salladım.

 şte buydu.

Takımyıldızların siyah tuvaline son bir kez baktıktan sonra birkaç adım geri attım ve ko maya ba ladım...

Ben de atladım.

Kimse bana uçarken zamanın durduğunu s ylememi ti. Hava ci erlerimde sıkı mı tı. Nefes alamıyordum, d   nemiyordum. Korku ruhumu kavradı ama beni  zg r bıraktı, bilinmeyen beni dipte bekliyordu, yaşam ve ölüm arasındaki bir boyuttan geçerek.

Belki de babamın içi ve hobisiyle kendini kaybetmesinin nedeni buydu. Belki de burada, bu arada kalmış yerde kendini anneme daha yakın hissediyordu. Model uçaklara her zaman bu kadar hayran olmasının ve onu benden alıp havaya kaldıran tek bir telefon g r  mesini dört gözle beklemesinin nedeni buydu.

Okyanusun yok olmasını ve yerçekiminin var olmamasını diledim. Kısa bir süre için hiçbir şeyin önemi yoktu. Uçurum ve deniz arasındaki her şey huzurlu bir rüya gibi büyüleyici görünüyordu ve sonsuza kadar bu yerde kalabilmeyi, kendimi gökyüzüne sabitleyebilmeyi, beni galaksiyle bir kılmayı diledim.

Ama sonra çok acıttı.

Vücudum acı soğuk suya beton gibi çarptı, bir dalga üzerime çarptığında etimi ısırđı ve soktu. Kollarım ve

Kayalık suların altında kontrolü tekrar ele almaya çalışırken bacaklarım iki yanımda çırpındı, ancak dalgalar beni uçuşuma doğru uçurdu ve başım bir kayaya çarptı.

Yüzeyin altına battım, yüzüm yukarı dönüktü ve gece gökyüzüne bakıyordum. Gittikçe daha derine, dakikalar önce arkamda bıraktığım panik halindeki insan grubuna odaklandım, birbirlerini işaret ediyor ve itip kakıyorlardı ama bu suların içinde hiçbir şey duymuyordum. Gözlerimi kırıştırdım, uzuvlarıma beni tekrar yüzeye çıkarmalarını emrettim - hayatta kalma açlığımın devreye girmesi için yalvardım- ama vermediler. Daha derine batarken kaslarım dondu, bedenim dalgalarla birlikte yüzeyin altında sallanıyordu.

Buz gibi okyanus beni ele geçirdi, ağzıma, burnuma döküldü, beni içti ve ölümcül soğuğuyla doldurdu. Deniz beni tamamen ele geçirmişti ve beynim yanıyormuş gibi hissetmeme rağmen, kan dolaşımda bir ayaz akıyordu. Atlantik buzlarını etrafımda dolaştırıyordu.

Oksijenim tükenmişti ve korku omurgamı tırmalıyordu. Nefes almam gerekiyordu.

Ağzımdan baloncuklar patladı. Vücudum sarsıldı ve çılgınlığım bozuldu. Deniz beni susturdu. Tek yapabildiğim yukarıya bakmaktı. Uçuşumun tepesinde bir figür belirdiğinde gözümü kırptım, hassas ve melek gibi bir formla suya balıklama dalıyordu. Gittikçe daha derine batarken zihnim bana oyunlar oynuyordu, beyaz saçlarım bulutlar gibi etrafımda dalgalanıyordu.

Sanki yeryüzü güzel, dolu bir an için sessizliğe bürünmüş gibi huzur geldi. Sular da doluydu. Beni yutmuştu, göğsüme, başıma baskı yapıyordu. Basınç göğsümü çökertti ve derinlerde son bir kez çırpındım.

Önümde yüzeye doğru minik kabarcıklar yükseldi.

Ve batmak, batmak, batmak için gözlerimi kapattım.

Sonra belimden kaldırıldım, bir ağız benimkine yapışana kadar suyun altında yukarı çekildim, şiddetli ve çaresiz, sıcak yaşamı bana geri üfledi ve ciğerlerimi çözdü. Kısa bir an için onun kollarında kendimi yazın yağın kar gibi ağırlıksız hissettim ve zihnim şunları kaydettiğinde tüm varlığım uyandı -*Julian*.

Kasvetli siyah sularda hiçbir şey göremiyordum ama belimi kavrayan eller, dudaklarımı kavrayan dudaklar ve bizi yüzeye doğru iten uzun bacaklar korkacak hiçbir şeyim olmadığını anlamamı sağladı.

Sonunda başlarımız yüzeyden ayrıldı ve başımın arkasına uzanıp beni boynuna çekti. Bir koluyla kıyıya doğru yüzerken diğer koluyla sırtıma kilitlenerek altımızdan çıktı. Boğuk derin sesi

Ses bana ulaştı, ama başka bir dünyada, unutulmuş bir zamanda. Gözlerimi takımyıldızlara diktim, gözyaşlarım köşelerde donmuştu ve donma etimi kesiyordu. Nefes almamıştım. Nefes alamıyordum. Kaydığımı hissettim ama hâlâ yıldızları görebiliyordum ve onlara odaklandım.

Gökyüzündeki en parlak yıldız olan Sirius'a odaklandım.

OceanofPDF.com

JULIAN

"F-F-Fallon," onu kıyıya çektikten sonra sözlerim dağıldı.

Ben onu kumda sallarken ıslak uzuvları kollarımda gevşek bir şekilde yatıyordu. Kaslarım derimin altında sarsılıyor, o üzerimde ölü bir ağırlık gibi yatarken vücut ısıyı yükseltmek için çaresizce çırpınıyordu. Sulardan mı yoksa yüzümü görmüş olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Düşüncelerim panik içinde olduğu için bilmiyordum. Parmağımı boğazına bastırdım, kalbim tekrar nefes almamı sağlayacak o tek gümbürtüyü beklemeye başladı.

"P-p-lütfen," diye mırıldandım, diğer elim onu ısıtmak ya da içine yeniden hayat vermek için korkunç bir çabayla sırtını aşağı yukarı ovuyordu. "Nefes al."

Sonra işte oradaydı, gümbürtü. Hissettim. Kanıt. O iyiydi.

Deniz ağzından sahile doğru fışkırırken Fallon öne doğru savruldu.

Başımı tekrar kuma gömdüm, onu da yanıma aldım, yüzünü boynumda tutmak ve beni maskesiz görmesini engellemek için elimi başının arkasına bastırarak derin bir nefes verdim.

Rüzgârla birlikte gelen bir ses duyduğumda hilalin altında bedenlerimiz titriyordu.

"İşte orada!" diye bağırdı biri. Başımı yana çevirdiğimde uzakta bir grup gördüm ve kalbim göğsüme çarptı.

"Özür dilerim Fallon." Dudaklarımı onun soğuk yanağına bastırdım, sonra da koşarak altından çıktım. Uçurumun ağzına, Benny'nin evinin altına gizlenmiş tünel girişine doğru koştum.

Rüzgârın, kemiklerime buz hapseden bir soğukluk taşımasını gölgelerden izledim. Kane Fallon'u kucağına alıp sahile taşırken kızlar ağlıyordu. Gölgeleri kıyıda kaybolduktan sonra bile kayaların arasında titreyerek ve ıslanarak karanlıkta saklandım.

LU NAT IC U S

"Ormanın onunla konuştuğunu söylediğinde kimse Bellamy'ye inanmadı. "Nazik gece yarısı rüzgârları kulaklarında masalsı bir sessizlikle çınlıyordu. Dallar bükülür ve uçlarını en güvenli yerlere doğru uzatırdı. Tehlike yaklaştığında ormanın kara kuşları huzursuz kanatlarını çırparak onu uyarıyordu.

"Ama bu gece, yıldızların yukarıdaki siyah tuvali süslediği kağıttan bir fener gökyüzünün altında, ormandaki tek ses Bellamy ve Siri'nin nefes orkestrasıydı. Onu ormanın zeminine yatırdı ve gecenin ayı sevdiği gibi sevdi - sonsuz ve tüm evrelerde - ve sonra uzun bir süre onun yanında yattı.

"Bellamy bir hoşnutluğun içine düşerken, Siri parmak uçlarıyla seyrek çillerini birleştirerek teninin üzerinde takımyıldızlar çizdi. İskandinav ormanlarının kalbinde, sanki tattığı ve soluduğu tek şeymiş gibi ateşli ateşin içinde yüzüyor ve dönüyordu. Bellamy, Siri'ye dönerek, "Bu şekilde devam edemem," diye mırıldandı. 'Gündüzleri bir canavar da olabilirim, her şeye katlanan

Sürekli yas tutan, bu kısa huzur aralıklarını özleyen bir canavar. Günlerim amaçsızca geçiyor, sensizken artık bir kalbim yok, yönsüz yürüyorum, akşama kadar kaybolmuş ve kafam karışmış bir haldeyim ve sen, bana tamamen sahip olan kişi, sadece bu acıyı tekrarlamak için beni canlandırıyorsun. Nasıl oluyor da gündüzlerim soğuk, karanlık gecelerim sıcak oluyor? Söyle bana Siri, sen de benim gibi hissediyor musun? Eğer öyleyse, güneşin altında birlikte yürüyelim. Ailelerimizle yüzleşelim, meclisimle. Benim ol, Siri. Her zaman ve daima.'

"Kalbi mutlu olsa da Siri kaşlarını çatı ve parmak uçlarını adamın yanağına değdirdi. Diğer kadınların neye benzediğini görmüştü, hepsi kendisinden çok daha farklıydı. Çok sevdiği arkadaşı Annitah da farklıydı. Annesinden başka aynı soluk ten rengine, gözlerindeki aynı berraklığa sahip birine henüz rastlamamıştı. "Beni anlamazlar.

"'Ah, ay kız,' dedi Bellamy, acı dolu yüzünde bir sırıtış belirerek. 'Sen yanlış anlaşılmışsın ve bu yüzden de derin bir parlaklığa sahipsin. Tek gördüğü o olana kadar onun üstüne yuvarlandı ve onu çiğ çiğ öptü. 'Eğer kimse bunu göremiyorsa, bizi reddettikleri, elimizi zorladıkları için hepsini geride bırakacağız. Seni buradan, güneşten ve aydan çok uzaklara götüreceğim, gecelerini boş ve gündüzlerini bizimkiler gibi soğuk bırakacağım. Aşk değilse ne için savaşmaya değer?'

"Sen utanmaz bir kâfirsın, senden asla meclisi terk etmeni isteyemem," dedi Siri, gülümsemesi inkâr edilemezdi.

"Asla yapmadın ve yapmak zorunda da değilsin. Benim sefil ruhum bu hayatta ve bundan sonraki her hayatta seninkini seçerdi - çünkü sen olmasaydın, eminim ki bana bir canavar olurdu.

"Sirius eğilip elbisesinin cebine uzandı ve üzerinde bir kolye ucu olan gümüş bir zincir çıkardı. 'Sonsuza dek,' diye fısıldadı, kolyeyi onun boynuna geçirirken.

"Bellamy kolyeyi avucunun içine alıp ona değer vereceğine söz verirken ve gülümsemesini bir öpücükle mühürlerken kelimeler kifayetsiz kalıyordu. 'Sonsuza dek,' diye tekrarlardı.

"Yukarıdaki bir ağacın dalına tünemiş bir kuzgun, kötü ormanda bir huzursuzluk yarattı. Bellamy başını seslere doğru çevirdi ve ağaçların verdiği uyarıları dinledi. "Geliyorlar," çıplak haliyle ayağa fırladı, "dördü birden! Uzakta, meşaleler onlara doğru senkronize bir yürüyüşle bir yolu aydınlatıyordu. "Bir terslik var, acele etmelisiniz!

"'Kim geliyor?' diye sordu Siri, elbisesini omuzlarına çekerek.

"İskandinav ormanlarının dinsizleri. Babam!"

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

JULIAN

İKİ GÜN GEÇMİŞTİ. SABAH SISI YOĞUNLAŞMIŞTI.

arka verandada, gecenin bir yarısı ormana bakıyordum. Sis dallara kadar yükseldi. Oraya vardığımda sisi parçalandı, ince gri pençelere dönüşerek beni ormanın derinliklerine doğru çağırdı.

İskandinav ormanı atan tek bir kalp gibiydi. Nefes alan bir organ beni istiyordu ve ne olduğumun bir adı yoktu. İçi boş bir kâfir mi? Bir cadı mı? Ormanın oğlu mu? Bir katil mi? Bunların hepsiydim ama asla bir kahraman değildim.

Yine de denizdeki uçurumdan gece yarısı sularına dalmış ve Fallon'u derinlerin pençesinden çekip almıştım. Onu kıyıya çekmiş, ıslak uzuvlarını kollarımda sallamıştım. Bunları tek bir tereddüt bile etmeden yapmıştım. Dalgaların arasında sürüklenişini, okyanusun dibine batarken beyaz saçlarının dört bir yana savruluşunu hatırlayınca göğsüm daraldı. Onun anıları. Johnny'nin anıları. Gözlerimi kapattım.

"Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum," diye açıkladı Beck. Bir elinde iki açık birayla kamaramın arka kapısından içeri girdi. Bir tanesini bana uzattı. "Johnny ile olanlardan sonra bu kolay olmamıştır. Sen nasılsın?"

Johnny. Adının sesi ciğerlerimi kavradı.

Gözlerimi kapattım ve o korkunç anının geçmesini bekledim.

"İstemiyorum..." *Bu konu hakkında düşünmek, konuşmak, duymak istemiyorum.*

Biradan bir yudum aldım ve sıvının dilimin etrafında nasıl döndüğüne odaklandım. Sonra zorla içtim. Rüzgâr çıktığında yapraklar hışırdadı.

Beck konuyu Fallon'a çevirerek, "Jonah birkaç gün içinde işe döneceğini söyledi," dedi. "Kane Pruitt bir kahraman." Sözlerinde bir öfke mermisi yükselmişti ama gecenin sesi aramıza girerken sustu.

"O iyi olduğu sürece."

Gözlerini bana kaydırıldı. "Onu göreceksin?"

Gecenin esintisi nefesini tutmuş, cevabımı bekliyordu.

"Henüz değil," diyerek duruşumu değiştirdim, zeminin sağlamlığına imrenerek, "Bilmiyorum. Bilmemeliyim. Yapamam," diye bitirdim. "Bu her ikimiz için de işleri daha da kötüleştirir."

Yan yana durup ormana bakarken Beck göz ucuyla başını salladı. "Belki de ona karşı dürüst olmalısın. Neden birlikte olamadığınız konusunda-"

"Peki sebepleri ne Beck? Hepinizle kan bağı kurduğum için mi? Tarikat yüzünden mi? Lanet yüzünden mi? Onun *dışında* bu lanet kasabadaki herkese sadık olmak zorunda olduğum için mi? Eğer buna iznim yoksa onunla nasıl birlikte olabilirim? Ne kadar derine inersek o kadar zor olacak ve bu bizi nereye götürecektir? Zaten yeterince zor. Ve daha kötüsü, ya onu öldürürsem? Johnny öldükten sonra zar zor kurtuldum, ama onunla? Hayır, geri dönmem mümkün olmaz." Göğsüm titredi ve daha düzenli bir nefes aldım. "Her şey nihai-"

"Ve eğer kanarsa, acı çeker," diye tamamladı Beck benim yerime, bana insan olduğumuzu hatırlatarak.

"Biliyor musun," diye devam ettim başımı sallayarak, "bir keresinde bana '*Amaç neydi?*' diye sormuştu. Ve mesele şu ki, hiç mesele yok. Sadece öyle, Beck. O zaten benim bir parçam, gölge kanımla birlikte içimde hareket ediyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." *Ama ya onu ben öldürmediysem? Ya laneti bozabilir ve onu herkesten üstün tutabilirsem? Ya karanlık ve sefil hayatımdaki tek ışığa tutunmuşsam? Başıma gelen tek gerçek şeyi?* Birayı kavradım, gözlerimi kapattım ve çenemi kaldırdım, ağaçların fısıltılarını, kalbimin fısıltılarını dinledim. "Dayanamıyorum. Sanırım onu görmeliyim."

Beck kıkırdadı. "Bir ileri bir geri gidiyorsun."

"Evet, onu görmeliyim," diye tekrarladım, kararlıydım, kararımı vermiştim. "Pekâlâ, dostum."

"Onu görmeye gideceğim."

"Sen öyle yap. Ben burada olacağım. İçiyorum. Her zamanki gibi."

Fallon'un balkonunun dışında durdum. Deniz rüzgârları tenime çarpıyor ve saçlarımı tarıyordu. Gece siyahtı ve bu kez yıldızların ışığı altında ben ve karanlıkta sessizce uyuyan o vardı. Güçlü rüzgârlar perdeye çarptı. Sanki kötü rüyalar çarşısından gelmiş gibi zıpladı ve döndü. Yatak odasının şöminesinde ateş yanıyordu ama balkon kapısı sanki beni bekliyormuş gibi ardına kadar açıktı.

Uzun bir süre orada durdum, sanki ay kalbinin altına sıkışmış ve galaksi ruhuna dokunmuş gibi görünen kızı izledim. Beyaz saçları yastığının üzerine dökülmüştü, beyaz çarşaflara karşı soluk bir teni vardı. Bir anlam ifade etmiyorduk. Çok farklıydık ama yine de hepimiz aynıydık. Kâbuslar ve rüya manzaraları, bizlerin özeti.

Karanlığa doğru adım attığımda kalbim göğsümde çarptı, ince çarşafların altında yüzüstü yatıyordu. Ateşin sıcaklığı buz gibi tenini çözmüş, teninin üzerinde çiy damlalarına dönüşmüştü. Üst kısmı yükselmiş, omurgasının tabanını öpen iki gamzeyi ortaya çıkarmıştı. Hâlâ keşfetmediğim çok yer vardı ve gecelerimiz asla yetmeyecekti.

Kenara oturduğumda yatak çerçevesi gıcırdadı. Fallon'un beyaz kedisi odanın karanlık köşesinden uyumsuz gözleriyle bana bakıyor, beni tehdit ediyordu. Gözlerimi kıstım. Balkona doğru kaçtı.

Sıkılmış yumruğum, parmak eklemlerim çene çizgisinin kenarını sıyrana kadar uzandı. Dudaklarından tüy gibi hafif bir nefes kaçtı. Mavinin en soluk tonuna sahip gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve alevler şaşkın ifadesinde bir vals yaptı.

"Julian," diye fısıldadı, başı dokunuşuma gömüldü. Bu küçük jest göğüs kafesimi parçaladı ve kalbimi açıkta bıraktı. "Sendin," gözlerini kapattı, "Sen olduğunu biliyorum. Uçurumdan atladin ve beni kurtardın. Yükseklikten korktuğunu sanıyordum?"

"Sanırım daha çok korktuğum başka bir şey buldum," diye itiraf ettim, birden kendimi gergin hissederek. "Fallon, sana bir şey söylemek zorundayım." *Artık senden ayrı kalmak istemiyorum ama buna mecburum çünkü lanetim seni öldürebilir. Ve bunu geri almaya çalışıyorum çünkü hiçbir şeyi daha fazla istemedim.* Ama Fallon yataktan kalkıp kollarını boynuma doladığında tüm bu sözler boğazımda düğümlendi.

"Yanıma yaklaşmana izin verilmediğini söyleyebilirdin," dedi kulağıma.

Önce gözlerim büyüdü. Sonra kapandılar ve rahatlamış bir nefes aldım. Fallon biliyordu. Ve yüzünü boynuma gömdü. Başının arkasını tutarak onu yanımda tuttum. O bana tutundu. Ben de ona tutundum.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve onun kollarımda ne kadar kaldığını bilmiyordum çünkü bunun bir önemi yoktu. Fallon Grimaldi kollarımdaydı ve bu beni lanetli ya da lanetlenmemiş bir adama dönüştürdü. Beni sadece bir erkeğe dönüştürdü, olmak istediğim tek şeye. Bu düşünce beni ona daha sıkı sarılmaya, tüm vücudunu bana doğru bastırmaya itti. Onun tek boynuzlu at, folklor ve ayranlı konfeti kek kokusunu içime çektim.

Ya ölseydi. Ya orada olmasaydım.

Ya karanlık ruhuma şarkı söyleten tek ucube olmadan Weeping Hollow'da yaşamaya devam etmek zorunda kalsaydım?

Gözlerim kapandı.

Fallon bir keresinde belki de düşmekten korktuğumu söylemişti ama yanıldığını biliyordum. Bu doğruydı, içimde kaynayan bir aşk vardı. Ona karşı hissettiğim bu şey, belki de bir meclisi, bir kasabayı parçalayacak kadar güçlüydü. Hatta belki bir Kâfiri bile dize getirebilirdi. Ama benim de içimde bir karanlık vardı. Derimin içinde bir yolcuya dönüştü, kötü bir ruh gibi içimde yavaşça hareket ediyordu. Ve eğer birine kendimi kaptırmazsam, diğeri tarafından ele geçirilecektim.

Paltomu çıkardım, köşedeki sandalyenin üzerine serdim ve yatağın kenarına oturup ona baktım. "Uçurumdan atlama cüreti. Yükseklikten korktuğumu biliyorsun."

Solgun yanakları kızardı. Gözlerini yere indirdi. "Yapmak zorundaydım."

Onu daha iyi görebilmek için saçlarını yüzünden çektim. "Zıplamanın Benny'ye yardım edeceğini mi düşündün?" Kaşlarımı kaldırdım ve Fallon başını salladı. "Ya orada olmasaydım? Doğu Yakası'ndan kimse senin peşinden geliyor gibi görünmüyordu. Onların senin arkadaşların olması gerekmiyor muydu? Cadılar meclisin?" Bu düşünceyle irkildim, beni düzeltmesini umuyordum çünkü Kutsal Deniz'in kabul töreninin ne gerektirdiğini biliyordum. *Lütfen bana yanıldığımı söyleyin.*

Fallon çenesini kapattı ve gözleri benimkiler arasında gidip geldi.

Çaresiz, tekrar denedim. "Kutsal Deniz'e mi aitsin Fallon?"

"Hayır," dedi ve omurgamın etrafındaki rahatlama çözüldü. "Neden oradaydın ki? Kayalıklarda ne yapıyordun?"

Uzun bir süre düşündüm, cevapları aradım. Endişe verici hiçbir cevap bulamadım. "Önemli değil."

"Yine mi oldu? İyi misin?" Uzun kirpiklerinin altından bana baktı ve yüz hatlarını gölgeleyen endişeli bir ifade vardı.

Beni önemsiyor mu? Ve eğer daha önce bilmiyorsam, o anda biliyordum. -Onun için her şeyi yapardım. Kalbimi isteseydi, göğsümden söküp çıkarırdım. Eğer bir seçim yapmak isterse, beni seçmemesi anlamına gelse bile ona özgürlüğünü verirdim. Her şeyi yapardım. Korkunçtu.

"Ben iyiyim," dedim parmaklarım pantolonumun paçasına vurarak. "Bu gece bir süre seninle yatabilir miyim?"

Fallon biraz gergin bir şekilde başını salladı. Pantolonumu üzerimde bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım ve onun yanındaki yatağa uzandım.

Birbirimize bakarken Fallon elini benimkiyle birleştirdi ve alınlarımız birleşti.

"Bu gerçek mi?" diye sordu.

Gülümsemesi benimkini cezbetti, içine çekti. "Evet, bu çok gerçek," dedim ona. Gözleri benimkiler arasında gidip geldi, maskeye kaydı, sonra tekrar gözlerime takıldı. Gülümsedim, o göremiyordu. "Bu öpüştüğümüz kısım mı? Çünkü bana sanki beni öpmek istiyormuşsun gibi bakıyorsun ve ben de verdiğim onca emeğin içine etmek istemiyorum."

"Evet." Fallon güldü.

Gözlerini kapattım, maskemi indirdim ve dudaklarını kendi dudaklarımla kavradım.

Dilim onunkine değer değmez boğazımda bir inilti koptu ve Fallon'un kirpikleri avucumun içinde tüy gibi uçuştı. İlk başta öpücük, bir bombanın üzerine konan nadir beyaz bir güve gibi narin ve ölümcüldü. Sonra dayanıklı ve cesaret doluydu, bizimki gibi bir dünyada hayatta kalabilecek türden bir öpücüktü.

Maskemi tekrar takmak için onu göğsüme çektim. Keşke her şey daha farklı olabilseydi. Keşke ona daha fazlasını verebilseydim. Babamın ve annemin nasıl yaşadığını görmüştüm ve bizim için bunu istemiyordum ama gitmesine de izin veremezdim. Artık çok geçti.

İki yanımızdayken uzun süre sessizce birbirimize baktık, onun bakışları benim manik zihnimi susturdu.

"Bana bir hikâye anlat," diye fısıldadı Fallon. "Meclisin hakkında."

"Meclisim hakkında mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum, ilgilenmesine şaşırmıştım. Fallon başını salladı ve ben de gözlerimi kısa süreliğine kapadım. "Meclisim eskiden olduğu gibi değil. Yıllar içinde çok değişti. Birçoğunun yolunu kaybettiğine inanmaya başlıyorum. Bu çok yıkıcı."

"Eskiden nasıldı?"

Agatha'nın bir zamanlar bana anlattığı hikâyeyi hatırlayarak, "Sana her şeyin nasıl başladığını anlatacağım," dedim. "Ama ben pek iyi değilim, o yüzden sen iyi olmalısın."

Bana karşı sabırlı ol." Fallon başını salladı ve sanki bir günlük yazısını açıklıyormuşum gibi sinirlerimin gerildiğini hissettim. Kişisel bir şey.

"Bir zamanlar gökyüzünden Njörd adında, hava elementinden bir çocuk düşmüş. Njörd yalnız olmaktan memnundu, ama can sıkıntısı asla onun arkadaşı olmadı. Zephyr'e çok benziyordu, bağımsız ama meraklıydı. Her şeyi bilmek ve havayı sözleriyle doldurmak zorundaydı. Ve bu yalnızlık döneminde, Njörd'un onu duyacak kimsesi yoktu. Njörd her sabah gökyüzüne bakıyor ve büyük bir şey olması için yalvarıyordu. Dağınık, kafası karışık ve bir bakıma kaybolmuştu. Sonra bir gün gökyüzünde bir çarpışma oldu ve Ægir ile Jörð ortaya çıktı. Su ve toprak."

"Kime benziyorlar?"

"Beck su elementini temsil eder ve yaşayan son toprak cadısı da Foster Danvers'tı," diye cevap verdim, İskandinav Ormanı'nın hikâyesiyle, cadılar meclisimle ilgilenmesi hoşuma gitmişti. "Üçü suları ve karaları aşip mevsimler boyunca yolculuk ettiler. Kış geldiğinde bir ateş yakmışlar ve sabah olduğunda küllerin arasından Loki adında bir çocuk çıkmış.

"Loki dramatik ama eğlenceliydi, konuşma ve yaşama tarzıyla her zaman düşüncesizdi ama diğerleri tarafından çabucak kabul gördü. Onlar kardeşti. Hepsi çok farklıydı ama farklılıklarına rağmen birbirlerine destek oldular. Dördü bir anlaşma yaptı," dedim parmağımın ucuyla şakağına dokunarak. Bakışlarım avucumun içindeki yara izine takıldı. "Ne olursa olsun, her zaman birbirlerinin yanında olacaklar. Bu yüzden etlerini kestiler ve kanlarını toprakta oluşturdukları bir çukurda birleştirdiler.

"Ve anlaşmadan, kanlarıyla dolu çukurdan iki çocuk *daha* çıktı. Baldr ve Höðr, aydınlık ve karanlık. Ama Njörd ikisini de tutmayı reddetti, sadece bir tane daha için yer olabileceğini söyledi. Derinden hisseden Ægir aynı fikirde değildi, ikisini de temsil ettikleri şey için kabul ediyordu ve ikisinden de ayrılamazdı. Böylece Loki ve Jörð ikisini bir araya getirmek için bir plan yaptılar. Ve tüm elementlerin kanından ve dinsizlerin sevgisinden Vættir doğdu. Ruh elementi."

"Sen," diye fısıldadı Fallon, gözleri ağırlaştı, çırpınarak yaklaştı.

"Evet, beşli geldikleri yerdeki elementleri, Doğa Ana'larını ve Gökyüzü Baba'larını onurlandırdılar ama bir şey eksikti. Dişi enerji ile birliğe ihtiyaçları vardı, bu yüzden onu bulmak için yola çıktılar. Ve her biri bunu başardı, İskandinav Ormanı Meclisi oldular. Cadılar meclisi doğal dünyaya, yaşam ve ölüm döngüsüne ve seçim özgürlüğüne saygı duyuyordu. Herkesi kendilerinden üstün tuttular ve hiç kimseyi herkesten üstün görmediler. Mevsimlerin değişimini kutladılar,

büyülerini onurlandırmak için törenler düzenlediler. Kimseye zarar vermediği sürece, istediklerini yapıyorlardı. Ve mutluydular. Yüzyıllar geçti ve en zorlu savaşlardan, yargılamalardan ve alaylardan sağ çıktılar. Hepsi birbirlerine sahip oldukları içindi... ta ki şimdiye kadar..." Fallon hareketsiz, sessiz ve huzurlu bir şekilde uyuyordu. "Artık herkes bir İskandinav Ormanı Wiccan'ı olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş gibi görünüyor."

Uzun süre uyanık kalıp onu izledim. Ve
bir süre onunla yattım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

FALLON

"BU DA NE BÖYLE?" BÜYÜKBABA SORDU, GÖZLERİ ELLERİNİN ÜZERİNDE SABITLENMİŞTİ.

İki gözlü, havada çatal, bir yeşil bir mavi göze bakıyordu. Casper pencere kenarından miyavlayarak ona baktı.

"O bir kedi, büyükbaba. Onu daha önce de görmüştün."

"Kedi falan hatırlamıyorum... Bir kedi hatırlardım... Kedi istemiyorum."

"Çok kötü, sende bir tane var ve o iki aydır burada."

Büyükbaba homurdandı. "Ayakkabıma işemediğine eminim, Moonshine," diye homurdanarak kahvaltısına ve bulmacasına geri döndü. "Kadoova'sından çıktı... eve geliyor... dönüyor... arfarfan'arf..."

Gülümsedim. "Terbiyeni geri aldığını gördüğüme sevindim." *Ve iştahını.*

Büyükbaba günlerdir ilk kez odasından çıkıp mutfağa gidecek enerjiyi bulmuştu. Sabahın geç saatleriydi ama bu ilerleme anlamına geliyordu. Beyin sarsıntısı geçirmiş ve iki gün yatakta kalmıştım ama belki de uçurumdan atlamak işe yaramıştı. Belki de şansımızı döndürmüştüm ve büyükbabam iyileşecekti.

Dün gece Julian'la birlikte uyuyakalmıştım. O da uyuyakalmıştı. Arada bir eli sırtımda, kolumda geziniyordu. Hoş bir şeydi. Bu sabah, o gitmişti.

Julian'ın gün doğumuna kadar kalmasını beklemiyordum ama yine de gülümseyerek uyandım.

Ön kapıdan bir rap sesi geldi. Büyükbabam yine homurdandı, sandalyemi ittiğimde nefesinin altında mırıldandı.

Pazartesi geniş bir gülümsemeyle ön verandada durdu. "Selam." Omzumun üzerinden baktı. "Arya ne yapıyor?"

"Kahvaltı. İçeri gelmek ister misiniz?"

Arkamı işaret etti ve "Benny orada mı?" diye fısıldadı.

"Evet, hadi gel. Ekstralar yaptım."

"Hayır, teşekkürler. Yaşlı insanlar beni korkutuyor, derileri, kolları ve bacaklarıyla," diye ürperdi, "Pileli eteğin insan versiyonu gibiler."

Dudaklarımın arasından bir kahkaha döküldü. "O zaman burada ne işin var?"

"Seni kontrol ediyorum," diye durakladı ve bir nefes verdi, "Tamam, bu bir yalan. İyi olduğunu biliyorum. İyisin, değil mi? Uçurumdan ve okyanustan sonra..."

Julian'ın söylediklerini düşünerek kalçamı kapıya yasladım. Okyanusa atlamanın benim hatam olduğunu biliyordum. Kimsenin peşimden gelmesini beklemeden bir karar vermiştim. Ama bu gerçeği değiştirmiyordu: hiçbiri gelmemişti. Benim hatam olan bir şeye tutunmam bencillik miydi? Bu benim kararım mıydı?

"Ben iyiyim," dedim ona ama kelimeler ağzımdan çıkarken iyi hissettirmiyordu. Yalan gibi geliyordu. Ben iyiydim ama aramızın iyi olup *olmadığını bilmiyordum*.

"Güzel," dedi uzun bir nefes alarak. "Çünkü bu sabah erken saatlerde kayalıklarda bir ceset bulundu ve işte gerçekten yardımına ihtiyacım var. Yarına kadar dönmemen gerektiğini biliyorum ama seni yanımda görmeye çok alıştım. Seni kontrol etmediğim için kendimi boktan bir arkadaş gibi hissediyorum ama sana biraz zaman tanımak istedim. Sen yalnız kalmaya ihtiyacı olan bir kıza benziyorsun, ben ise aşırı güçlü olabiliyorum ve bunun üzerinde çalışıyorum-"

"Ben giriyorum," diye araya girdim, nefes alamadığı için yüzünün kızardığını görüyordum. Ayrıca, eski rutinime geri dönmeye hazırdım. Sadece birkaç gün olmuştu ama bu evde dedemle baş başa geçirdiğim günler ve Mina Mae'nin ara sıra uğraması, en akli başında insanı bile Deliler Enstitüsü'ne sürükleyebilirdi.

Pazartesi'nin gözlerinde rahatlama parladı.

"Gece vardiyası mı?" "Orada olacağım."

Ağır kapı arkamdan çarparak ecza deposunun raflarını salladı. Dikkatli olmadığım için başım belaya girecekmiş gibi bakışlarımı etrafımda gezdirdim, Agatha Blackwell'i arıyordum. Dağınık, siyah saçlı, topuz gibi bir kız tezgâhın arkasından fırladı ve olduğum yerde donakaldım.

"Üzgünüm, kapı-"

Elini sallayarak, "Bunu her zaman yapar, kafana takma," dedi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Gülümsemem kolay ama orantısızdı. "Lütfen," diye devam ettim tezgâha doğru ve çantamı aramızda yukarıya çektim, "Agatha, Benny'nin öksürüğü için bana bu çayı yaptı ve içine ne koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama işe yaradı!" Boynumu bükerek arka odaya baktım. "O burada mı?"

"Hayır, annem akşama kadar dönmeyecek." Kaşlarım çatıldı. "Annen mi?"

"Evet." Tezgâhın altından bir dosya çıkardı ve aramıza koydu. "Bu hafta okullar tatil, yani bana kaldın."

Eğer Agatha onun annesiye, Julian da kardeşi oluyordu. Başımı eğip yüz hatlarını inceledim. Gençti, siyah saçlıydı ve belirgin bir İtalyan burnu vardı. Çok güzeldi, tüm özellikleri benimkilerin tam tersiydi.

"Adın ne senin?"

"Jolie. Ve sen de Fallon'sun, değil mi?"

"Doğru," omuzlarım gevşedi, "adımı biliyorsun."

Jolie omuz silkti, sayfaları çevirdi, gözleri kesik satırları taradı. "Herkes senin adını biliyor. Ve beklediğim gibi görünmüyorsun."

"Nasıl yani?"

Gözleri kirpiklerinin altından fırladı. "İnsanlar senin hakkında konuşurken sanki üç başın varmış gibi konuşuyorlar. Tabii aniden ortaya çıkmazlarsa."

"Hayır. Sadece bir kafa," dedim işaret parmağımı kaldırarak.

"Cehennem köpeklerini geri çağırın," dedi gülerek ve başını salladı. "Sana söyleyeyim, insanlar acımasız. Annemin tarifi buraya yazdığından da şüpheliyim. Sürekli yeni karışımlar hazırlıyor, o yüzden kime ne verdiğinden asla emin olamıyorum. Belki bu gece tekrar gelebilirsin," diye devam etti Jolie, parmakları sayfaları biraz daha çevirirken.

"Sorun değil. Geri gelebilirim."

"Emin misin?" Topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Kendimi kötü hissediyorum. Bana üzerinde çalışabileceğim bir şeyler bırakacağını düşünmüştüm. Muhtemelen bir şeyler karıştırabilirim ama aynı olmayacak. Annem tüm sırlarını bana vermiyor. İki bitki uzmanının aynı olmadığını söylüyor. Kendi yolumu bulmam gerekiyormuş." Gözlerini devirdi.

"Hayır, sorun değil. Bu gece çalışmam gerekiyor ama başka bir zaman gelirim. Önemli değil." Çantamı tezgâhtan indirdim ve omzuma attım. "Yine de seninle tanışmak güzeldi. Julian'ın bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum." Benim

Adı dilimden döküldüğünde gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yakın olduğumuzdan falan değil," diye düzelttim, Julian'ın yanımda olmaması gerektiğini hatırlayarak.

Jolie ilgiyle gülümsedi. "Yani, yakın değil misiniz?"

"Hayır, yani onunla tanıştım. Yollarımız kesişti. Ben sadece... bilmiyordum

."

"Dinsizlerin bir ailesi olabilir mi? Bir anneleri? Bir kız kardeş?" O Kollarını kavuşturdu ve kalçasına yaslandı. "Kasabanın geri kalanının düşündüğü gibi mi düşünüyorsun? Onların sadece ne olduğunu? *Canavar* mı? Bir lanetten doğduklarını ve bir aile olmadıklarını mı?"

"Hayır, hayır, hayır. Tabii ki Julian'ın bir ailesi var." Bu konuşma dönüyor, dönüyordu ve sesim kendim gibi çıkmamaya başlamıştı. Jolie boş bir yüz ifadesi takındı. Ağzı kapalı, gözleri bekliyordu. *Nasıl çıkacağım?* "Öyle demek istemedim, sadece-"

Jolie'nin kıkırdaması dudaklarının arasından süzüldü. "Fallon, seninle dalga geçiyorum." Derin bir nefes çekti ve bıraktı. "Jai'nin Beck'le senin hakkında konuştuğunu duydum, yani ikinizi zaten biliyorum."

Nefesim göğsümde sıkıştı. "Jai?"

"Evet, Julian'ın göbek adı. Annem ne zaman başımız derde girse ilk ve göbek adı kombinasyonunu kullanırdı. '*Julian Jai kışını içeri sok!*'" - hatırlayarak güldü- "Her neyse, küçük kardeşimiz ona Jai derdi. Bu onun ilk kelimesiydi. Bu yüzden annem ve ben de ona böyle seslenmeye alıştık." Omuz silkti.

"Küçük bir kardeşin mi var?"

Yüz ifadesi düştü. "Şey, uzun zaman önce vefat etti." Başını öne eğdi. "Hikayeyi bilmemene şaşırdım. Bu kasabadaki insanlar bunu Hollow Heathen'lara karşı kullanmayı severler. İnsanları onlardan korkutmak ve İskandinav Ormanı'ndan uzak tutmak için kardeşimin ölümünü kullanıyorlar. Bana sorarsan iğrenç. Bu bir kazaydı. Babam kötü bir adam değildi."

Göğsüm titredi. Julian'ın babası yanlışlıkla kardeşlerini mi öldürmüştü? *Jai, Jai, Jai*, hatırladım. Kırmızı beyaz çizgili gömlekli küçük çocuk, beni iki kez Julian'a götüren ruh. Julian'a olan hislerime o kadar kapılmışım ki, yardım için haykıran hayaleti görememiş, ikiyle ikiyi bir araya getirememişim.

Küçük çocuğun yüzünü tekrar zihnimde görünce başım dönmeye başladı ve kendimi toparlamak için başımı salladım. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

"Zaten Jai onu gündeme getirmezdi. Kendisi hakkında konuşmayı

sevmez. Onun hakkında bilmeniz gereken şey de bu, o... o

insanları uzaklaştırıyor. Ama o herkesin söylediği gibi biri değil. Değil." Kararlı bir şekilde başını salladı. "O bir canavar değil. Jai, Beck ve diğerleri, insanlar uzak dursun diye öyle davranmak zorundalar. Bu onları korumak için. Bu gerçekten üzücü. İnsanlar yapmak zorunda kaldıkları fedakârlıkları, *hâlâ* yapmakta oldukları fedakârlıkları ve nelerden vazgeçmek zorunda kaldıklarını görmüyorlar." Benimki gibi onun da gözleri yaşardı. "Üzgünüm, ben sadece

..."

"Sorun değil," diye güvence verdim. "Onları önemsiyorsun."

Gözyaşlarından bir kahkaha fışkırdı. "Jai her zaman çenemi ne zaman kapatacağımı bilmediğimi söylerdi." Başını salladı. "Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"

"Hayır, sadece çocuk."

"Jai de bir tane olabilir. Ben beş yaşımdan beri o ormanda tek başına yaşıyor. Ondan öncesini pek hatırlamıyorum." Uzun bir nefes aldı ve omuzlarını gevşetti. "Sadece ondan vazgeçme, tamam mı?"

"Yapmayacağım," diye söz verdim dürüst bir gülümsemeyle.

Bu beş kısa dakika içinde Jolie, Julian hakkında bildiğim her şeyi doğruladı. Kasabanın geri kalanı Heathen'ları küçümserken başka birinin onu savunduğunu duymak güven verici ve temiz bir nefesti.

Ona sarılmak istedim ama aramızdaki tezgâhta sadece yüzlerimizde gülümsemeler vardı. Dükkândan çıkmadan önce arkamı dönüp onunla yüzleştim. "Hey, Jolie? Küçük kardeşinin adı neydi?"

"Johnny," ve gülümsemesi zayıftı, onun anısına taşınmıştı, "Johnny Blackwell."

Saat gece yarısını dört geçiyordu ve *iskelet ekip* dediğimiz gece vardiyası saatler önce ayrılmıştı.

Jolie'nin sözlerini düşünmeden edemiyordum. *Jai* ismi kafamda çınılıyordu. Johnny hayaletin adıydı. Johnny onların küçük kardeşiydi. Kalbim neler olabileceği, babalarının neler yapmış olabileceği ihtimaliyle sıkıştı.

Kendime daha fazla araştırmayacağıma ya da soru sormayacağıma dair söz verdim ama gerçek, bu karanlık ve loş cenaze evinde zaten etrafımda duruyordu. Sandalyeyi geriye ittim ve Pazartesi'nin masasının olduğu yere doğru yürüdüm. Altında her zaman fazladan bir anahtar seti bulundururdu. Bobblehead'ler benimle alay edercesine aşağı yukarı zıplıyordu.

"Tek kelime etmesen iyi edersin," diye fısıldadım, elim tahta üzerinde ileri geri hareket ederken Jordan Knight'lardan birine bakıyordum.

Parmağım tahtadaki

iskelet anahtarı, ve bandı geri sıyırdım. "Bulan alır." Jordan'a göz kırptım.

Tüm evraklar Jonah'ın dosya dolabında kilitliydi. Döner merdiveni çıkmadan önce masa lambasını kapattım ve monitörümü kapattım. Jonah'ın ofisi ana kattaydı ve oraya yürürken suçluluk duygusu omzuma tünemişti. Küçük bir çocuğun ölümünü araştırıyordum. Ama bu bana ulaşmaya çalışan bir hayaletti, hem de iki kez. Johnny'nin bana ihtiyacı vardı, bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Sonunda ona huzur getirebilirdim. Bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu.

Jonah'ın ofisinde, dosya dolabının önünde çömelip anahtarı kilide soktum. Sarı dosyalar yuvarlandı, sekmeleri soldu, kenarları yıprandı. *Blackwell*'i aramak için onları süzdüm. Jonah onları sıradan bir insanın yapacağı gibi alfabetik olarak düzenlememişti. Düşündüm de, bu binada hiçbir şeyi düzenli değildi. Zihni karmakarışık bir haldeydi.

Jonah Doğu Yakası'ndanmış gibi giyiniyordu ama açıkça kimseyle bir bağı yoktu. Zihni bir yapboz gibiydi ama her parçası onun için anlamlıydı. Sadece benim ve diğer herkesin görmemizi istediği şeyleri görmemize izin veriyordu, tüm parçaları kasıtlı olarak dağılmıştı, böylece kimse onun şifresini çözemezdi. Burada olduğumu bildiğine hiç şüphe yoktu. Jonah her zaman her şeyi biliyor gibiydi. Jonah her zaman izliyor gibiydi.

Gözlerim açıldı. *Blackwell*. Kalın dosyayı çıkardım.

İçinde, 1900'lerin başına kadar uzanan çok sayıda sekme vardı. En son iki dosya on iki yıl öncesine aitti. Johnny ve Javino Blackwell. Julian babası öldüğünde sadece on dört ya da on beş yaşındaydı.

Johnny ve babası Javino aynı iki haftalık süre içinde öldüler.

Odadaki yükseklik değişti ve basınç her taraftan içime doğru itildi. Başım suyun altındaymış gibi hissediyordum, kalplerim Atlantis'teydi. Kanıt tam buradaydı. Javino Blackwell oğlunu öldürmüştü.

Bir kaza. Gözlerim zorlukla okunabilen el yazısını taradı. *Johnny ve Javino ormanda oynuyorlardı. Javino Johnny'yi kucağına aldı ve Johnny babasının maskesini yırttı. Lanet Johnny'nin canını aldı. Ölüm nedeni: boğulma.*

Johnny sadece üç yaşındaydı. Johnny bugün 15 yaşında olacaktı.

Johnny'nin morg masasındaki cansız küçük bedeninin siyah beyaz fotoğrafı duyularıma saldırdı. Gözlerim sulandı ve onları sıkarak sabit bir nefes bulmaya çalıştım. Bacaklarım tutmadı ve popom

beton zemin. Sırtım dolaba yaslandı ve kâğıtlar etrafıma saçıldı.
Döşemededen bana tekrar tekrar kelimeler haykırıldı.

*Boğulma. Maskesi yırtılmış. Üç yaşında. Johnny Blackwell.
Norse Woods.*

İçi boş bir kâfir üç yaşında bir çocuğu öldürdü. Çok çaresiz birini. Lanetin umurunda değildi. Kim olduğu ya da bağların ne kadar güçlü olduğu umurunda değildi. Lanet herkesi alabilirdi, en çok sevdikleri insanları bile.

Avuçlarım gözlerime gömüldü, gözyaşlarım sıcak ve yakıcı, kanım soğuk ve çalkantılı. *Önemli değildi çünkü lanetin umurunda değildi*, diye tekrarladı zihnim. Nefesim titriyordu, Johnny'nin yüzü göz kapaklarımın arkasındaki siyah tuvalde resmediliyordu. Başımı arkaya yatırdım ve keskin bir nefes verdim. *Lanetin umurunda değildi.*

Başımı tekrar aşağı indirdiğimde bakışlarım fayansın üzerinde gezindi. Gözümün ucuyla fotoğrafın altından mükemmel ve kusursuz bir el yazısıyla yazılmış bir mektup göründü. Mektubun geri kalanını açarken parmaklarım titredi. Olaydan altı gün sonrasının tarihiydi. Mektup Julian Jai Blackwell'den geliyordu.

Weeping Hollow halkına,

Eğer bu mektubu alıyorsanız, babam Johnny'ye olanlar için suçu üstlenmiş demektir. İşte resmi açıklamam. Bilinsin ki Javino Blackwell sadece bir babanın yapması gerektiği gibi beni korumaya çalışıyordu. Size yalvarıyorum, babamı suçlamayın. Onu Wicker Man'e götürmeyin. Javino Tarikat'ın iyi ve saygıdeğer bir adamıdır. Dikkatsizliğim yüzünden babamın yanışını izleyemem.

Johnny'nin başına gelenlerin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Onu ben öldürdüm! Beni alın! Benden başka suçlanacak kimse yok! Lütfen, beni bu suçluluk duygusundan ve yalandan kurtar ve özgür bırak, beni ateşe ver! Artık bu şekilde yaşayamam-

"Ne yapıyorsun sen?!" Jonah mektubu elimden kaptı ve ikiye böldü.
"Ofisime girmeye hakkın yok!"

Ayağa fırladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu, kâğıtlar ayaklarımın altındaydı.

Jonah yumruğunu parçalayıcının *açma* düğmesine vurdu ve mektubun iki yarısını makineden geçirdi, yüzü kızgın, gözleri kırmızı bir öfke içindeydi.

"Onu koruyorsun," diye fısıldadım, anlayarak. "Heathen'ları koruyorsun."

"Her şeyini topla Fallon," dedi Jonah, kâğıt parçalanmış ve sonsuza dek yok olmuştu. "Kovuldun."

"Asla kimseye söylemem," diye ağladım. "Lütfen, ben-" Gözlerimin kenarlarında donmuş yaşlarla durakladım. Derin bir nefes aldım ve omurgamı dikleştirdim. "Onu seviyorum Jonah. Asla bir şey söylemem. Bana inanmak zorundasın."

"Çık dışarı!" diye bağırdı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

OceanofPDF.com

JULIAN

JONAH BU SABAH KULÜBEDE BELİRMİŞ, KAPIYI TIKLATMIŞTI.

Gün doğmadan önce.

"O biliyor," demişti bana.

Nedenini bilmiyordum ama o anda içimi bir rahatlama kaplamıştı. Beck ve Jonah dışında biri gerçeği biliyordu. Yalan içimi yavaş yavaş kemiriyordu.

Fallon biliyordu ve sonunda nefes alabildim. Fallon biliyordu ve belki de bu en iyisiydi. Onu incitme, öldürme, kalbini kırma olasılığı hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Ona bir şey yapacak kişi ben olmak zorunda değildim. Bunu bana yapacak kişi o olacaktı. Ve bu benim için sorun değildi.

Bu şekilde olmasını tercih ederdim. Üç yaşında bir çocuğu öldürmüştüm, bunu kim görmezden gelebilirdi ki? Onun gerçekten ve bilmeden vereceği acıdan daha azını hak etmiyordum.

Nefret et benden, ayım. Benden nefret ettiğim gibi nefret et.

Çünkü eğer yapmazsan, öleceksin ve muhtemelen bu da benim hatam olacak.

Hepimizin bir hikayesi vardı. Geçmişimizin bizi tanımlamadığını söylerlerdi ama tanımlardı. Geçmişim beni bu hale getirdi. Rotamı değiştirmemin sebebi de buydu. On dört yaşında, neden kurallar olduğunu anlamaya başlamıştım. Kuralları takdir etmeye ve takip etmeye başlamıştım, Düzen'e saygı duyuyordum. Sırf laneti bozmak için kurallara uymuyordum. Kuralları beynime kazıyıyordum çünkü kendim olmanın hayatları nasıl tehlikeye atabileceğini görmüştüm. Taktığım maskeye dönüşmüştüm.

Johnny ölmeden önce sınırları zorlamıştım çünkü damarlarımda sihir ve cehalet akıyordu. Bir zamanlar ormanda çıplak koşan bir çocuktum,

Geceleri uludum, çocuklarla vakit geçirdim, güldüm, oynadım ve hatalar yaptım. Johnny ölmeden önce hepsine sahiptim.

Çünkü bir zamanlar çok vahşi ve çok özgürdüm.

Babamın ilk doğan oğlu olduğum için, ruh elementinin soyunu devam ettirecek tek umut bendim. Babam artık işe yaramazdı ve suçu üstlenecek mükemmel bir Kâfirdi. Bir oğul sahibi olarak Blackwell soyunu devam ettirmek bana bağlıydı ve Danvers'lar gibi koparılamazdı.

Tek umut bendim ya da Jonah, suçumu itiraf etmek için Tarikat'a mektup gönderdiğimi itiraf ettikten sonra böyle açıklamıştı. Jonah araya girmiş ve yanlış ellere ulaşmadan önce itirafımı geri çekmişti, işlediği son cinayetlerden sonra babamın hayatını feda etmeye fazlasıyla istekliydı - gölge kanımız yüzünden. Mükemmel bir yalandı.

Fallon dönene kadar da uykusuzlukla yaşadım.

Artık o da gitmiş olacaktı. Ama bu en iyisiydi.

Ben lanetlilerden biriydim. Canavar olmak benim doğuştan hakkımdı.

Atlantik'in yüzeyinde bir taş sektirdim. Güneş ufukta soluk sarı renkte yumuşak bir göz kırpıyordu. Ayın gelgiti çektiği gibi onun da beni çektiğini hissettim. O buradaydı.

Ona doğru döndüm. Bir metre ötede durmuş, anlayamadığım bir hayranlıkla beni izliyordu. Her zaman giydiği küçük şortunu örten büyük bir kazak giymişti, uzun bacakları vücudunun yarısından fazlasını kaplıyordu. Her zaman ya öyle ya da böyleydi. Ya pijamalı, makyajsız, saçları dağınık ve masumiyetini sergiliyordu. Ya da marka kotlar, pahalı ayakkabılar, her teli yerli yerinde ve inatçıydı.

Ama Fallon'u her şekilde elde edebilirdim. Onun da aynı şeyi hissetmesi mümkündü. Belki *de gölge kanımın* onu öldürmesine izin verene kadar bana her şekilde sahip olabilirdi.

Fallon yaklaştı, her birine adım atmadan önce gözleri aşağıda kayaların üzerinde geziniyordu. Benim yanıma geldiğinde elini uzattı. Avucuna birkaç taş bıraktım. Tekrar denizle yüzleştik.

Onun sessizliğinin bizi bir bütün haline getirmesine izin vererek uzun süre kayaları atlamaya devam ettik.

Ay ve güneş bir süre aynı gökyüzünü paylaştı. Aynı şekilde biz de üzerinde durduğumuz aynı kayayı paylaştık.

"Hayaletleri görebiliyorum," dedi aniden aramızdaki boşluğa doğru. Havaya doğru. Bunu nasıl yaptığını, nasıl bu kadar rahat konuştuğunu bilmiyordum. Buna imreniyordum.

onun hakkında. "Daha önce hiç kimseye söylemedim ama bu doğru. Onları görebiliyorum. Onlarla konuşabiliyorum. Çoğu zaman onlara yardım edebiliyorum. Yine de hiç yardım edemediğim biri vardı. Adını hiç bilmiyordum ama onun da bildiğini sanmıyorum. Beyaz saçları ve siyah gözleri vardı. Her zaman çok soğuktu. Sanki donmuş gibiydi."

Beck haklıydı ve bu beni şaşırtmadı. Fallon tıpkı annesi gibiydi.

Fallon ölümlerle konuşabiliyordu. Sessiz kalıp dinledim.

"Sanırım bir parçam ona hiç yardım etmek istemedi çünkü onun gitmesini hiç istemedim. Bir süre için benim tek arkadaşımdı. Ama sonra bir gün hiç geri dönmedi ve nedenini asla anlayamadım. Ona huzur verip vermediğimi bile bilmiyorum ve bu bana onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettiriyor ..."

Bunun nereye varacağını bildiğimden sözünü kesmek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı.

"Johnny'yi gördüm," dedi ve ani bir duygu patlamasıyla başım gökyüzünün altına düştü. "Okyanusa geldiğinizde burada değil ama mesajlarınızı duyuyor."

Yumruğumu sıktım. Taşlar derimi deldi, kan akıttı. "İstemiyorum..." *bunu yapmak*, bitirmek istedim.

"Julian, seni affediyor. Bunun senin hatan olmadığını biliyor. Seni çok seviyor," diye fısıldadı.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Geçmişim içimi parçaladı, küçük kardeşim dalgaların çarpmasıyla birlikte göğsüme çarpıyordu.

Johnny Blackwell, sudan korkan küçük kardeşim. Okyanusun onu yutacağından korkan küçük kardeşim ve sonunda benim yüzümden yuttu.

"Bunca zamandır seninle birlikte ve sen çığlık attığında çok üzülüyor." Göz ucuyla bana döndü. "Sen çığlık attığında tüm dünya üzülüyor, Julian."

Çılgınca uzuvları kollarımda koştururken nefes nefese kalmış, kâbusuyla boğuluyordu, yüzümün denizi nefesini kesiyordu.

Neden ondan kaçamadık? Neden bizi özgür bırakamadım?

Çok küçüktü, çok zayıftı, korkusundan kurtulamayacak kadar kırılgandı. Kendimi anıların içinde kaybederken ellerim titredi. Dünyadaki tüm güce rağmen, tamamen güçsüzdüm! Boğazım yandı, boğazımı parçalayan çığlığı hatırladım.

"Onu ben öldürdüm," diye fısıldarken itirafım sabaha karıştı. *O bendim. Ben yaptım. Küçük kardeşimi öldürdüm.* "Bunu yapmak istememiştim."

o!" Kollarım iki yanımda döndüm. Taşlar ellerimden düştü. "ÜZGÜNÜM, JOHNNY!" Beni duyabileceğini umarak okyanusu, kayalıkları tarayarak çığlık attım. Kelimeler dudaklarımdan dökölüyordu ama zihnim sis içindeydi. Rüzgâr bana karşı savruluyordu, güneş artık kör edici ve tehlikeliydi.

Dizlerim kayaya çarpmadan önce gerisini hatırlamıyordum.

"Hayır, Julian. Senin acın yeterli. Onu sevdin, o da biliyor ve bu yeterliydi," diye fısıldadı Fallon ve beni boynuna çekerken maskem düştü. Kolları beni bir güneş tutulması gibi sardı. Onu içime çektim, nefesimi verdim, sığınacak bir yer buldum. "O biliyor, Julian. Johnny biliyor ve seni hâlâ çok seviyor. Sen o karanlık yerdeyken o hep orada. Her zaman seninle birlikte. Sen asla yalnız değildin ve o seni sevmekten asla vazgeçmedi."

Ve parlayan güneşin altında, eskiden olduğum adamın bir parçasının tekrar yerine oturduğunu hissettim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

OceanofPDF.com

FALLON

HAFIF GÜNLER GELDİ VE GEÇTİ. HER SABAH UYANDIĞIMDA

beyaz ayçiçeği yastığın üzerinde duruyordu. Yine de Julian'ı görmemiştim. Bir haftadan fazladır. Ona gelmemesini söylemiştim. Tünellere atılmasına değmezdi ve bana söylememesinin nedeninin de bu olduğunu söylemişti. Ama her sabah, beyaz ay çiçeği hala görünüyordu. Ve her sabah, onun burada olduğunu bilerek gülümsedim.

Ekim'in ilk günüydü ve büyükbabam kahvaltı masasına gelmişti, Freddy in the Mournin'in sesi duyabileceği şekilde açılmıştı. Bulmacayı rekor sürede bitirmiş, kalemlerimizi masaya vurmuştuk. Kalemler amatörler içindi. Ve sabahın geç saatlerinde, dar siyah kot pantolonum, en sevdiğim deri ceketim ve siyah süet botlarımla meydana gitmek için soğuk havaya göre giyinmiştim.

Rengârenk yapraklar ağaçlardan dökülüp sokakları kapladı, dönerek ve vals yaparak büyük finallerine doğru ilerlediler ve sanki bu korkunç bir ölüm cezası değil de kutlanacak bir şeymiş gibi görünmesini sağladılar. Ve altın ve ateş rengi için öyleydi. Kışın yakında beni bu renkten mahrum bırakacağını bilerek rengi ciğerlerimin derinliklerine çektim. Kamp ateşi, ekşi elma ve yeni başlangıçlar kokuyordu. Yeni başlangıçlar çünkü işsizdim ama *ah*, tıpkı sonbahar gibi, nasıl da düşüyordum.

Scooter'ı The Bean'in önüne park ettim ve kaskımı hımbıl siyah bir bereyle değiştirirken yansımam elmas camlı vitrin camından yansıdı.

"Günaydın Fallon," diye mırıldandı Hobbs Bakkaliyesi'nden Bay Hobb, sanki bir görevdeymiş gibi elinde bir evrak çantasıyla, başını sallayarak asfalt yolda topallayarak ilerlerken. Ona hafifçe el sallamak için döndüm ve gözlerim

Agatha Blackwell, birkaç blok ötedeki dükkânının önündeki sonbahar yapraklarını süpürüyordu. Bu da bana daha sonra durup büyükbabam için onun gizli çay karışımından almam gerektiğini hatırlattı. Agatha el salladı ve ben de soğuktan çıkıp kafeye dalmadan önce jestine karşılık verdim.

Kapı çaldı ve sıra köşeye dolandı. En sonda yerimi aldım ve elim zaman öldürmek için telefonuma uzandı, orada olmadığını unutmuştum.

İki aydır cep telefonumu kullanmıyordum, kapattım ve komodinin üst çekmecesine bıraktım. O zamandan beri ihtiyacım olmamıştı. Dünyanın geri kalanından kopuk bir yerde, başkalarının yargılayıcı gözleriyle yüzleşmek, düşüncelerimle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Bu düşüncelerin içinde kaybolmuş bir halde düşüncesizce sıraya doğru ilerlerken içimde, etrafımda yumuşak bir vızıltı duydum. Kafenin içinde, milyonlarca kilometre ötede ama tam arka planda, uzaktan gelen bir sohbet sesi vardı.

"Nereye gittin Fallon?" Kulağıma bir fısıltı, sanki soğuk bir hava varmış gibi saçlarımda buz gibi bir nefes. Arkama bakacaktım ki kotumun belini kavradı ve beni gövdesine doğru çekti. "Rahat davran, olur mu?" Julian fısıldadı, ses tonunda bir şakacılık vardı. Çenemi indirdim ve gülümsedim. "Az önce nereye gittin?"

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi etrafta gezdirerek ileriye doğru bir adım atarken sesim kısıktı. Kimse bizi fark etmemişti. Kimse ucubelere dikkat etmiyordu.

"Bunu çok yapıyorsun. Kafanın içinde kayboluyor ve hiçbir şeye bakmıyorsun. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama," dedi ve parmak eklemlerini omurgamın tabanında gezdirerek vücudumun geri kalanına bir dalgalanma gönderdi, "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Zihnin seni nereye götürüyorsa orada olmak istiyorum."

Gülümsemem utanç vericiydi. "Zaten oradasın."

Julian nefes verirken iç çekmeyle karışık bir uğultuya benzer bir ses çıkardı. Bu duygunun, bizim duygumuzun elle tutulur olmasını diledim. Keşke bu heyecanı yakalayabilseydim, şişeleylebilseydim. Sonsuzluk için saklayabilmeyi.

"Senden ayrı kalmak istemiyorum," dedi saçlarıma doğru. "Bu gece sana geliyorum." Başımı salladım ve hırladı. "Oh, sen soğuk kanlısın." Parmak uçları omurgamın çıkıntılarında, kot pantolonumun eteklerinde gezindi. "Ama yine de geliyorum. Benim için hazır ol."

Nefesi bir kalp atışı gibi kulağımdaydı. Gözlerim kapandı, başım döndü. Ve sonra beni soğuk noktalarında bırakarak gitti.

Bir adım daha attım; bedenim hâlâ uğulduyordu.

Tezgâha ulaştığımda River Harrison beni kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. "Her zamanki balkabağı baharatınız mı?"

"Eh, daha güçlü bir şeye ihtiyacım var." Beni Julian'ın büyüsünden uyandıracak bir şey. Onun arkasında, bakışlarım şenlikli kahve seçeneklerini taradı.

"Weeping Hollow'un kendi Wicked Death Wish'ini deneyecek kadar cesur musun?" River'ın kaşları çatılırken dudakları gergin bir çizgiyle birbirine yapıştı. Topuklarımın üzerinde kıpırdandım.

"Bu güzel günde bunu iki yapalım," diye duydum ve Kioni'nin arkamdan gelip tezgâha bir onluk vurduğunu görmek için başımı çevirdim. "Ağır kırbaç ve ekstra çiseleyen yağmur." River kasada çalıştı, ona para üstünü uzattı ve Kioni ile ben kenara çekildik. "Rahatsız etmek istemezdim ama o sırada beklemeyi reddediyorum ve bana geri ödeme yapma zahmetine girme. Bir sonrakini sen alabilirsin." Cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırırken bana baktı.

Ona teşekkür ettim ve siyah saçlarını salladı, gözleri yeni basılmış bakır paralar gibi tarçın kahverengisi titriyordu.

"Nasılsınız? Hâlâ burada olduğunu görmek güzel."

"Öyleyim! Dürüst olmak gerekirse bu kadar uzun süre dayanabileceğimi düşünmemiştim."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu ve sorusunun basitliği bana işimi nasıl kaybettiğimi hatırlattı.

Acı-tatlıydı. Günün geri kalanında istediğim her şeyi yapmakta özgürdüm, ancak yapmak istediğim tek şey kendimi morga kapatmak ve bir cesede geri getirebildiğim küçük hayatı geri getirmektir.

Ya da Julian'la birlikte ol. Tercihen Julian'la.

"Gerçekten bilmiyorum. Meydanda dolaşırız herhalde."

Kioni'nin çenesi düştü. "Hayır," diye başını salladı, "Az önce bir Wicked Death Wish sipariş ettin. Kendinden geçeceksin. Şehirde öylece dolaşamazsın-" İçkilerimiz bitmişti ve ikimiz de kâğıt bardakları tezgâhın üzerinden kaydırarak. "Bugün bana katılacaksın."

"Sana katılayım mı?" Gülümsedim, fincanı dudaklarıma götürürken kaşlarımı kaldırdım ve kahvenin küçük deliğinden akçaagaç, tarçın ve graham krakeri gibi kokan bir şey fışkırdı.

"Evet." Kioni kapıyı iterek açtı ve soğuk her taraftan üzerimize geldi. "Güzel bir gün olacak."

"Hiç vücudunuzdaki her şeyin sizi terk etmek istediğini hissettiniz mi? Sanki kalbiniz çok sert atıyor ve bu korkunç bir şey... Sanki tehlikenin yaklaştığını hissediyor. Ama hareket edemezsiniz. Ne zaman kusacakmış gibi hissediyorsun?" Sırt üstü uzanmış, sanatında, kalın siyah çizgilerinde kaybolduğu nalbur dükkanının arka duvarına bakarken Kioni'ye sordum.

Tuğlanın üzerine boya tebeşiriyle "*Yalan Yalan Ülke*" yazmıştı. Altında da bir buket siyah balon.

"Evet. Dün. Wicked Death Wish'in sabah dozunu aldığımda."

Başımı eğdim, siyah kelimeler çok keskin, çizgileri çok temizdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Benim her güzel günüm, ay çocuğum. Kusacak gibi mi hissediyorsun?"

"*Moonchild*," diye inleyerek başımı iki yana salladım, "Evet, ölüyormuşum gibi hissediyorum. Sanki tüm vücudum ... *Bum! Boom! Boom! Boom! Boom!*" Parmaklarımı iki yanıma uzattım, terliyordum ama terim soğuk akıyordu. "Ama sonra kalbim *ba-boom! Ba-boom! Ba-boom! O kadar* hızlı koşmak istiyorum ki, içimden çıksın. Bu şeyi her gün mü içiyorsun?"

"Vay canına, kesinlikle kafeinin etkisi altındasın." Güldü, sonra gülüşü soldu. "Evet, her gün. Hayatın kontrol edildiği ve planlandığı bir dünyada büyüdüğünüzde, dayanıklılık buluyorsunuz. Benimki Wicked Death Wish ve sanat. Hepimiz bağımlıyız ama benim bağımlılıklarım gizli değil. Herkesin görebileceği şekilde." Kioni sırtarak bana döndü.

Kendi halinde, düşünceleriyle, kaldırımda uzanmış, kimseye ihtiyaç duymadan bu kadar rahat görünmesine imreniyordum. Kendinden o kadar emindi ki, kimse tarafından kabul edilmeye ihtiyaç duymayan biriydi.

Kioni hayır diyebilen, sınırlar koyabilen bir kıza benziyordu. İsteddiği için evet de diyebilen bir kız. Olmak için çabaladığım türden bir kız. Julian'a bu gece gelmesini istediğimi söyleyebilecek türden bir kız. Gitmesini asla istemediğimi. Ama gelişiyse birlikte hep yokluğu da gelirdi ve *ah*, yokluğundan nasıl da nefret ederdim.

Ve birdenbire Tarikat'a ve Kutsal Deniz'e karşı içimde bir kırgınlık dalgası kabardı. Julian ve beni ayrı tutanlara. Ve Julian haklıydı, Doğu Yakası'ndan hiçbir peşimden uçurumdan atlamamıştı. Geçtiğimiz iki ay boyunca, meclislerini bana dayatmaktan başka bir şey yapmadılar, beni üçüncü teker ya da arka planı dolduran biri gibi hissettirdiler. I

Gözlerimi kapadım, bir şeyleri anlamak için bir süreliğine onlardan uzaklaşmam gerektiğine karar verdim.

Wicked Death Wish'in yan etkileri geçtikten sonra ayağa fırladık ve birbirimize tekrar kahve içmek için buluşacağımıza söz vererek vedalaştık. Kioni'nin yanında olmak kolaydı. Bana sanki tüm hayatımız boyunca arkadaşmışız gibi hissettirdi. Baskı yok, kural yok, art niyet yok. Arkamı kollamak zorunda olmadığım bir his.

Eve dönerken Agatha's Apothecary'de durdum, dedemin çayını aldım ve günün geri kalanını yaşlı bunakla ilgilenerek geçirdim. Mina akşam yemeği için geldi ve o dedemi oyalarken ben de odasını temizledim ve yatak çarşafalarını değiştirdim. Büyükbaba uykuya daldığında, Mina Mae ve ben arka verandada okyanusu dinleyerek kaçak içki içtik. Hafif sisli bir yağmur yüzümüzü öptü, kara bulutlar gecenin içinde yuvarlanıyordu.

Julian hazır olmak için bu gece geleceğini söylemişti ama riske girmesine izin veremezdim - tam olarak neyi riske *atacaktı*? Tüneller neyi gerektiriyordu? Sallanan sandalye gıcırdarken gözlerini kapatmış olan Mina'ya döndüm. Çok rahattı, yüzü bilgelikle kırışmıştı, birkaç neslin bilgisiyle doluydu. Belki daha iyi anlamama yardımcı olabilirdi.

"Tarikat hakkında bir şey biliyor musun?" Korkmadan önce hızlıca sordum.

Mina "Evet, Ordah'ı biliyorum" diye cevap verirken gözleri kapalı kaldı.

"Birisi kurallara uymazsa, ona ne olur?"

"Bu kimin kurallara uymadığına bağlı. Bir Flatlandah'dan mı yoksa bir cadıdan mı bahsediyoruz?"

Sanki çok normal bir şeymiş gibi cadı demişti. Sanki bir cinsiyet ya da ırkmış gibi. "Bir cadı için."

Gözleri açıldı ve bana baktı. "Javino Blackwell cezalandırılan son cadıydı. Ordah dengesinin bu kasabayı koruyan, gizli tutan tek şey olduğunu anlamalısınız. Cadı meclislerinin cadılarından barışı korumaları beklenir. Biz adiliz Fallon, ancak bir cadı çizgiyi aşarsa kalkanı sağlam tutmak için fedakarlıklar yapılmalıdır."

"Javino'ya ne oldu? Ona ne yaptılar?"

"Çok fazla soru soruyorsun. Öğrenmeye hazır olduğuna emin misin?"

Hayır. "Evet."

Mina sallanan sandalyede mırıldanarak altın renkli sıvı dolu kavanozu dudaklarına götürdü. Bir yudum aldıktan sonra dudakları birbirine çarptı ve

kendini uzak bir zamana geri götürmek istercesine gözlerini kapattı.

"Javino iyi bir adamdı. Blackwell'lerin içinde karanlık denen bir şey var ama Javino bununla savaştı. Yaklaşık yirmi dört yıl öncesine kadar. Kasabada insanlar kaybolmaya başladı. Sonra küçük Johnny öldü. Küçük Johnny, çok tatlı bir ruhtu. Herkes küçük Johnny'yi tanırdı, tıpkı Julian'ın küçüklüğünde olduğu gibi, çocuk her yerdedi. Her zaman güler, bağırır ve yüzünüze bakardı. İlgi odağı olmak zorundaydı. Küçük Johnny öldüğünde bütün kasaba sessizleşti. Kimse geçmişe bakamadı. Kasaba cevap istiyordu. Sonra Javino öne çıktı ve itiraf etti." Başını salladı. "Gözlerindeki acıyı asla unutmayacağım. Bana kalırsa lanetin oğlunu alması yeterli bir cezaydı ama ne Ordah için ne de kasaba için."

"Ona ne yaptılar?"

"Bir cadı için onları yedi gün boyunca hücreye kapatırlar. Onları zayıflatır, yaptıklarıyla baş başa bırakırlar. İnsan öldürmek, kuralları çiğnemek, suçun boyutu önemli değil. Denge ve kasabanın güvenliği her şeyden önce gelir. Ve yedinci gün, Wickah Man'e kadar yeşil bir mil yürürler ve Ordah onları yakar. Yaptığı yanlışlar için ruhunu teslim eder, doğal dünyadan af diler. Kasabaya ve kalkana dengeyi geri getirin. Bunu yapmazlarsa, kalkan düşecek."

Gözlerim büyüdü. Göğsüm sıkıştı. "Onu canlı canlı mı yaktılar?"

"Unutmayın, o zamana kadar zaten yarı ölü bir yerde yaşıyordu. Yedi gün aç ve susuz kaldı, ondan sonra insandan geriye pek bir şey kalmadı. Ve kalan son parça da yeşil yolda yürürken bırakılır. Bir adam sadece fiah'ın onu alması için yalvarır."

"Bu korkunç. Bu yanlış!"

Julian buna tanık olmak zorunda mıydı? Bu düşünce kalbimi acıttı. Başımı salladım, Julian'ın neden beni görmek, etrafımda olmak, beni kurtarmak için bu kadar zahmete girdiğini anlamıyordum. Birlikte olduğumuz her an bir risk, bir ölüm cezasıydı.

Ben sadece bir kızdım, özel biri değildim. Tüm düşünceler beni anlayamadığım nedenlere götürüyordu. Zaten karanlığıyla mücadele etmek zorundaydı ve eğer ona bir şey olursa, Tarikat onu alırsa, buna dayanamazdım.

Bu gece geliyordu ve yapılacak tek doğru şey onu uzaklaştırmaktı.

Yağmur şiddetlendi ve biz de içeriye kaçtık. Kaçak içkiden sarhoş olan Mina Mae kanepeye kıvrıldı ve yorganı üzerine çekti. Bir şeyler mırıldandı.

Hasır Adam'dan, Tarikat'tan bahsediyor, kelimeleri geveliyor, yüzü acıdan iki büklüm oluyordu.

O uyuduktan sonra, merdivenlerden yukarı attığım her adım kalbimi kırıyordu. Fiziksel olarak ağrıyordu. Casper beni takip etti ve zeminin gıcirtısı benimle alay etti. *Lütfen orada ol, Julian. Lütfen orada olma. Gitmeni sağlamak zorundayım. Kalmanı istiyorum.* Zihnim bencilce bir kararsızlıkla dönüp duruyordu. *Ne yapmam gerekiyordu? Doğru olan ne, Julian?*

Yatak odamın kapısını açtım ve o oradaydı.

Fransız kapılarının diğer tarafında yapmak üzere olduğum bir hatanın silueti duruyordu.

Kalbim kasvetli bir bas gibiydi, göğüs kafesime ağır ve acı verici vuruşlarla çarpıyordu.

Casper'ı diğer tarafta tutarak yatak odasının kapısını arkamdan kapattım. Balkon kapısı açıldı ve Julian siyah ceket, siyah pantolonu ve yüzünün üst yarısını örten beyaz maskesiyle döndü. Yağmur esiyordu. Dışarıdan, kıyafetleri sıırıslı ve donmuş bir halde geldi.

"Fallon," diye itti, başını salladı ve aceleyle bana doğru geldi. "Neden sordun ki?" Başımın arkasını kavradı ve alnını alnıma bastırdı, parmakları kafa derimi kazıyordu. Üzgün ve çaresizdi, sanki hiçbir şey yeterince yakın değilmiş gibi kendini bana doğru itiyordu. "Neden her zaman her şeyi bilmek zorundasın? Neden sürekli kazmak, kazmak ve *kazmak* zorundasın? Aşağıda seni duydum. Bilmek yardımcı olmuyor! Daha da kötüleştiriyor!"

"Bana ne kadar kötü olabileceğini söylemedin. Sana neler yapabileceklerini söylemedin!"

"Bu lanetin içinde her gün bir hapisane! Ben *zaten* hapisteyim Fallon, ama seninle değil. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, sen buraya gelmeden önce nasıldı. Seninleyken hiç olmadığım kadar kendimim. Ve sırf senin yanında olmak için her şeyden ve herkesten vazgeçerim, anlamıyor musun?!" Tek bir nefeste çıktı ağzından. O beni öperken gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. "Bu laneti bozacağım. *Yemin ederim* bozacağım, ama o zamana kadar beni kendinden uzaklaştırma!"

Başımı salladım, dudakları dudaklarımdaydı. "Peki seni aldıklarında ne olacak?"

"O zaman her şeye değdi," dedi beni yatağa doğru geri geri yürüterek. "Gerçek olmamı mı istiyordun? İşte karşında. Seni istiyorum ve gerisi önemli değil."

Sırtım yatağa çarptı ve Julian yavaşladı, gömleğimin düğmelerini çözdü ve iterek açtı. Avuç içi karnımda düzleşip göğüslerimin arasına kaymadan önce soğuk tenimin üzerinden kaydı. Ciğerlerim gerildi, havayla doldu.

"O tren vagonunda olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu, dudağımı ısırdım ve sırtım onun dokunuşuna doğru yükselirken başımı salladım. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim ve sesim buğu gibi çıktı.

Eli boğazımı kapattı. "Kanıtla."

Gözlerimiz kilitlendi ve bir an için birbirimize baktık. Aramızda güvensizlikler geçti, ama tereddüt etmeden kendiminkini terk ettim. Yataktan kalkıp balkon kapısına doğru yürürken Julian'ın eli boynumdan düştü. Dolunay gökyüzünde asılı duruyordu ve ben Julian'a döndüm.

Orada durmuş, karanlıktan beni izliyordu. Gömleğim yere düşerken gümüş gözleri o kadar parlak, o kadar gürültülüydü ki. Sonra sütyenimi çıkardım, bir askı omzumun üzerinden bir seferde kayıyordu ve kalbim göğsümde çok sert çarpıyordu. Pantolonumu ve külotumu çıkarmak için eğildiğimde saçlarım göğsümün etrafına düşerek beni örttü. Julian'ın ağır ve ateşli bakışları bir metre ötemden vücudumun üzerinde geziniyordu. Sadece beni.

Ve üzerime bir şey geldi, bir adrenalin patlaması, bir heyecan yükü. Dolunayın altında, bir başkası tarafından anlaşılan, şüphesiz kabul gören biri haline gelmişim.

"Buraya gel," dedi Julian, sesi kalındı ve balkon kapılarını kapatmak için döndüm, karartma perdelerini indirdim. Onun için odadaki tüm ışığı sildim, böylece saklanmak zorunda kalmayacaktı - Julian kendisi olabilsin, her zaman olması gerektiği gibi benimle kendisi olabilsin diye.

Hiçbir uyarıda bulunmadan arkamdan yaklaştı, pantolonu arka tarafımı sıyırdı, parmaklarının uçları boynuma değdi. Karanlıkta nabızlarımız çarpıştı ve avuç içi boğazımı, çenemi yumuşatmadan önce benimki hızlandı.

"Korkuyor musun?" diye sordu ve avuç içleri kollarımdan aşağıya, sonra da yanlarıma doğru hareket etti. Konuşamadan başımı salladım. Korkmuyordum. Sadece onun gideceği, ellerinin üzerimde, dudaklarının dudaklarımda olmayacağı düşüncesinden korkuyordum.

Julian saçlarımı avucunda topladı ve beni kendine doğru çekti. Kulağımın kenarını ısırdı, altındaki hassas noktayı öptü ve boştaki eli karnıma yaslandı. Başım dönmeye başladı, halsizleştim ve onun

Dudakları boynumun uzunluğunu okşadı, avuçları göğsümü avuçlamak için yukarı kayd.

Daha fazlası için çaresiz, Julian beni kucağına aldığında kollarında döndüm ve bacaklarımı beline doladım. Başlarımız birleşti ve o da kendi başını eğerek ağzını benimkine sürttü. Dudaklarından birçok kelime döküldü, hiçbir kulağıma ulaşmadı ama doğrudan ruhuma ulaştı. Beni yatağa götürürken başımın arkasını, popomu kavradı, parmakları içime girdi. Maskesini çıkardım ve ağızlarımız havada asılı kaldı, kendimize işkence ettik, bu çılgılık atan, sert anlara asıldık.

Şafak yok, gün yok, gece yok. Sadece kalplerimizin beklenen gümbürtüsünü duyduğumuz bir uzak-zaman. Wicked Death Wish gibi.

Boom Boom Boom

"Sadece sana bir şey olmasına izin verme," diye yalvardım.

Julian başını salladı. "Yapmayacağım," diye söz verdi... *Boom... ..*

Boom...

"Senin olmadığın bir yerde olmak istemiyorum."

İşte bu, düşüncelerim benimle alay ediyordu... bum...

İşte bu... Sonra ağızım onun öpücüğüyle doldu.

Sanki bir erkeği değil de karanlık ormanı öpüyormuşum gibi hissettim. Ama sonra yatağa doğru geri çekildi, sanki tüm güç bendeymiş gibi beni üstüne aldı ve beni bunun tam tersi olduğuna inandırdı. Boğazını öptüm, pantolonunun içindeki kalın uyarılmışlığına sürtündüm. Julian inledi, ben inledim ve elleri her yerde, saçlarımda, boynumda, göğüslerimde, kalçalarımdayken çılgınca öpüştük. Beni başka herhangi bir erkek için mahvedecek kadar yoğun, aç bir şekilde öptü.

Julian parmağını girişime bastırdı ve beni sırlıslık buldu. "Oh, siktir," diye inledi, parmağını içime soktu, sonra arkadan yarığımdan geçirdi. "Oh, siktir, Fallon," diye homurdandı, kalçalarım tekrar ona doğru itilirken, sürtünme, serbest bırakma, daha fazla övgü için açlıktan ölüyordum.

Tanımadığım birine dönüşmüştüm.

Belki de dolunaydı. Belki de bizdik.

Julian ben kucağındayken yataktan kalktı, tamamen doğrulup ceketini ve gömleğini çıkardı, öpüşmemize sadece kısa bir an için ara verdi. Sanki hiçbir şey yeterince hızlı değilmiş gibi, sanki yeterince yakın değilmişiz gibi. Çıplak göğsü göğüslerime çarptı ve köprücük kemiğimi öptü, dudaklarını meme ucuma doladı. Parmağı içimde daha da derinleşti, diğer eli başımın arkasını kavradı, pantolonuna yaslandım, onu her yerde hissetmek istiyordum ve

Beni oraya götürmesi için yalvardım. Ayağa kalktı ve kemerini, fermuarını çözüp pantolonunu yere iterken beline yapıştım.

Julian bizi yatağın kenarına geri götürdü ve kaygan merkezim onun sert ve sıkı şaftında yukarı ve aşağı kaydı. Arkasına yaslandı, beni çılgınca öperken ona sürtünmeme, onu keşfetmeme, kullanmama, ona güvenmeme izin verdi. İri avuçları kıcımlı kavradı, omurgamı yukarı doğru sürükledi. Dudaklarım tekrar boğazını buldu ve inlemeleri beni ateşledi.

"Bunu hak etmediğimi bilmelisin," dedi ve kolunu bana dolayarak beni sırtüstü yatırdı.

Yağmur, arzusun şarkısıyla birlikte camlara vuruyordu. Ekim ayının soğuk havası şöminenin içinden süzülerek yatak odamda buz gibi bir hava akımı yaratırken o da üzerimde geziniyordu. Sanki beni öğreniyormuş gibi öptü, yaladı ve dokundu, grotesk zarafetiyle beni renklendirdi.

Ağzı karnımın altından geçerken tırnaklarım saçlarını taradı. Bacaklarımın arasına doğru eğildi ve zifiri karanlık beni içine çekti. Seksimin etrafındaki hassas bölgeyi yalayarak geçirdiği geniş zamanda nabzımın attığını hissettim. Elleri uyluklarımın üzerinde geziniyordu ve hisler patlayıcı, sarsıcıydı. Tüm sinir uçlarım canlandı, onun kara sularına daldı ve vücudum sarsıldı!

Elim alnında, saçlarının arasında gezindi. "Julian," diye nefes aldım, kalçalarım yuvarlandı, dizlerim yanlara düştü, daha fazlasına ihtiyaç duydum.

Sonra dili beni bir, iki, *üç kez* okşadı! Ağzı etrafımı sarmadan önce ve dilini yarığımdan derin ve yavaşça geçirirken gözlerim karanlık odada şişti. Bacaklarımı kapatsam mı yoksa daha geniş açsam mı bilemedim. Yasal olamayacak kadar iyi hissettiriyordu ve ağzı beni kaplarken çarşafı yumruklarımınla kavradım ve başım geriye yuvarlandı. Julian boğazından inledi, dilini kullanırken titreşimler merkezime doğru yayıldı. Vücudum bir spazm içinde çırpındı, daha yükseğe, daha yükseğe ve daha yükseğe tırmandı.

"Julian," diye uyardım, içimde bir dalgalanma oldu.

"Fallon," diye karşı çıktı, avucunu göğsüme bastırıp beni tekrar yere yapıştırdı, göğsümü avuçlayıp meme ucumu sıktı. Ben dudağımı ısırırken dili iki yana açılmış bacaklarımın arasında geziniyor, içimi kavuran bu beyaz sıcaklıkla bacaklarım titriyordu.

Orgazm her kasımı kavradı. Orgazm beni beyaz bir gürültüye dönüştürdü.

Hızını yavaşlatırken Julian'ın gözlerini üzerimde hissederek yükseklerle ulaştım.

İş bittikten sonra beni bir kez kalçamdan, sonra da hassas cinsel organımdan öptü.

"Gelme şeklini, bu kadar sessiz olmanı seviyorum." Titreyen gövdemden yukarı doğru sürünürken sesi kesildi ve başını tutup ağzını kendime çektim çünkü konuşmıyordum.

Dili ağzıma girdi, zayıf ve sıcak çıplak vücudu benimkini kapladı, sert aleti kaygan merkezime doğru kayıyordu. Bunun o an olduğunu biliyordum ve Julian'ın kendine ya da bana işkence ettiğinden ya da korktuğundan emindim. Sonra beni bulmak ve kendini hizalamak için dirseğinin üzerinde doğruldu. Uzanıp elimi yüzüne koydum, o da parmaklarımı dudaklarına götürdü, parmaklarımın uçlarını öptü, kalın başını orada tuttu. girişimi yoğurdu.

O anın durduğunu hissettim. Kalbimin tek bir çarpışını hissettim. Gözlerini üzerimde hissettim. Tüm bunları bir kalp atışı kadar kısa bir sürede hissettim...

Bileğimi kavrayarak, "Bu acıtacak," diye nefes nefese kaldı.

Sonra kendini içime soktu, tek bir hamleyle beni parçaladı.

Julian vahşi bir hırıltıyla parmak uçlarıma küfretti.

İçimden acı verici bir sızı saplandı! Vücudum yanarken anında gerildi ve tam dudaklarımdan bir çığlık çıkarken Julian dişlerini parmaklarımın ucuna geçirdi. Tüm acı seksimden elime kaydı ve nedenini anlayamadım. Geri çekilmeye çalıştım ama bileğimi sıkıca kavramıştı, ısırtığı neredeyse derimi parçalayacaktı. Göğsüm tutuldu ve bu şekilde bağlı kaldığımız için yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzüldü.

İyi hissetmedim ve başımı salladım.

İyi hissettirmiyordu ve insanların bunu neden yaptığını anlamıyordum. Sonra iki parmağımla ağzına götürdü ve nazikçe emdi.

"Fallon," dedi Julian, parmaklarımı, avucumu, bileğimi öperek. "Güven bana."

Çekildi ve yavaşça vücudumun üzerinden aşağı inerken aleti seksimin içinden kaydı. Burnu kulağımın kenarını sıyırdı, ağzı yanağımla ve sonra ağzımı öptü. Elim karnının alt kısmına ulaşana kadar aramıza çekti ve parmak uçlarımla saçlarının hafif bir kısmını sıyırdı.

"Dokun bana," dedi bana ve sesi sert ve sinir bozucuydu ve cama vuran yağmur gibi ağzımı parçaladı. "Bize dokun. Bunun ne kadar gerçek olduğunu, *bizim* ne kadar gerçek olduğumuzu hisset."

Parmaklarımı sikinin dibine doladı ve yavaşça içeri girdi, ta ki derinlere inip beni doldurana ve tutacak bir şey kalmayana kadar. Tekrar birbirimize bağlandık, acı hafifledi ve Julian'ın ağzı benimkinin üzerine kaydı. Elim, içimde sallanırken vücudunun nasıl hareket ettiğini hissetmek için gövdesinin sert hatlarında gezindi.

"İyi misin?" diye sordu, yavaş bir tempoyla içime girip çıkarken burnu tenime değiyordu. Başımı salladım çünkü iyiydim. "Yavaş gitmeye çalışıyorum ama kendimi tutmaktan titriyorum çünkü çok sıkısin ve bu çok doğru ve *Tanrım*, Fallon... sanki benim için yaratılmışsın gibi. Bu delirtici."

"Ben iyiyim," diye söz verdim, yüzünü avuçladım ve o da ellerime gömüldü. "Sana güveniyorum."

Çünkü ben yaptım. Hem de nasıl.

Sonra Julian derin ve hipnotik itişlerle içime girdi, pelvisi klitorisime sürtünerek gözlerimin arkasında canlı renkler görmeme neden oldu. Dişleri dudağıma saplandı ve dudağım morarana kadar sertçe öpüştük, bencilce birbirimize sahip çıktık ve birbirimiz üzerinde yüzeyin altına inecek kadar derin, bizi damgalayacak kadar derin bir etki bıraktık. Her sürtünme beni baş döndürücü bir büyüünün içine çekti. Mükemmel bir şekilde kaynaşmıştık. Kanımız aynı yöne akıyor, kalplerimiz aynı hızda atıyordu. Günahkâr siyah bir dolunayın altında bağlanmıştık. Çok iyi acıtıyordu.

Julian boşalırken ağzını ağzıma bastırdı, içimde sarsıldı ve beni sıcaklıkla doldurdu ve daha sonra, kararsız bir kara bulut gibi üzerimde hareket etti, ağzımı, boğazımın kenarını, köprücük kemiğimi öptü, başını göğsümün üzerine koyana kadar, bacaklarımın arasına battı.

Göğüslerimiz kabardı ve kalp atışlarını karnımda hissettim, ciğerleri seksime karşı yükselip alçaldı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, soğuk nefesi hassas tenimde geziniyordu.

Parmaklarımı saçlarında, boynunda ve sırtında gezdirdim. "Sanki bir... gezegen çarpmış gibi."

Julian başını karnıma koydu ve güldü. Nefes nefese ve gırtlaktan gelen bu ses tüylerimi diken diken etti. Gülüşünü neredeyse hiç duymamıştım ve şimdi hep onu güldürmek istiyordum.

Başını kaldırdı ve gözlerini üzerimde hissettim. "Bazı teorisyenler buna büyük patlama diyor," dedi kıkırdayarak, sonra kalça kemiğimin kıvrımını öptü ve parmağını tenimde gezdirdi. "Bunu daha önce hiç fark etmemiştim."

"Ne?" Kendimi kaldırmaya çalıştım ama karanlıkta hiçbir şey göremiyordum. O nasıl görebiliyordu?

"Bu," diye tekrar tenimi öptü, sonra dilini etimin üzerinde gezdirdi. "Ayın şekli gibi."

"Oh, doğum kontrol bandım... bilirsin işte," Kalçalarımı salladım, bunu görmesinden nefret ediyordum. Tenimdeki kabarık izden her zaman utanç duymuşumdur.

"Hoşuma gitti." Julian vücudumun uzunluğuna doğru ilerledi ve elini kalçalarımın arasına sokarak beni çıplak tarafına sıkıştırdı.

Gece boyunca aramızda fısıldaşmalar geçti ve sonunda onun kollarının rahatlığında uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda, okyanusun müziği açık Fransız kapılarından içeri süzülüyordu. Taze sonbahar esintisi de odayı süpürerek gözlerimin açılmasını emretti, ama etrafımda sürünen boşluğu çoktan hissetmiştim. Gözlerimi sıkarak kapattım, kalbimi sabit tutmaya zorladım çünkü o burada değildi.

Sonunda gözlerimi açmak zorunda kaldım. Gökyüzü soluk mavi, pembe ve altından oluşan bir girdaptı. Dolunay gitmişti. Julian gitmişti. Ve ben yapayalnızdım.

CHAPTER 29

OceanofPDF.com

JULIAN

HEATHEN'LARDAN, KASABADAN KAÇTIM. SEFALET OLMAYAN TÜM SESLER

Bana işkence ediyordu. Yalnızlık bir canavarın tek tesellisiydi; derin, karanlık, ölüm gibi bir yalnızlık.

Fallon'un içinde olmak hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Görüntüler zihnimde tekrar oynadı ve gözlerimi kapattım, beyaz saçlarının uçları yüzümü okşarken, hafif öpücükleri boynumdan aşağı inerken seksini benimkine nasıl dayadığını hatırladım.

Üstümde hareket ederken, beni kendini tatmin etmek için kullanırken hiç utanmıyordu. Ve eğer istediği buysa tüm gün boyunca ona izin verirdim çünkü bunun gerçek olduğunu biliyordum. İçimde barındırdığım tüm güç suya dönüştü. Onu almadan önce masumiyetinin tadına bakmak için sırt üstü çevirmeden önce neredeyse kırılarak içinden kaydım. Sonra, sonunda aldığım da, güçsüzleştim. Bu benim ilk seferim olmalıydı çünkü öyle hissettiriyordu.

Bir süre onunla yattım, çıplak ve huzur içinde, uyku onu alana kadar gece saatleri boyunca konuştuk. Birkaç saat daha uyanık kalmış, sonsuza kadar bu şekilde nasıl yaşayabileceğimi düşünmüştüm. Yapacağım şeyleri, ihanet edeceğim insanları. O kollarımın arasında kıvrılmış, yüzü göğsüme gömülmüş bir halde sessizce uyurken zihnim dönüp duruyordu.

Kafamın içinde kaybolup kendimle savaştığım noktaya kadar yapacağım şeyler beni dehşete düşürüyordu. Kendimi çıldırtana ve titreşimlerin geri döndüğünü, Karanlığın beni tam zamanında, sabahın üçünde altına çektiğini hissedene kadar ileri geri, ileri geri.

Bir çılgılık göğsüme saplanmıştı ve beni acıtan noktaya kadar ondan kurtulmaya çalıştım. Hissetmişim ve mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalıştım.

onunla daha uzun süre kalmak için daha sıkı. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama sadece daha da güçlendi. Zalim bir güneş gibiydi, yakıp kavuruyor, boğuyor ve tenimi yakıyordu. Ve bunun için kendimden nefret ettim.

Fallon'a yarım bir erkekten fazlasını verebilmeyi dileyerek altından sıyrılıp ona doğru koşmaktan başka çarem yoktu. Eğer vermeseydim, Karanlığımın onu da alacağından korkuyordum.

Gözlerimi tekrar açtım ve bakışlarım Fallon'un yatağındaki gibi değil, şimdi ve buraya, kulübeme geri döndü. Sanırım gün ortasıydı ve kulübemin zemininde oturuyordum, kırık dökük deri koltuğumun rahatlığında bile değil. Karanlıkta, yerde, etrafım kırık bira şişeleriyle, parçalanmış bir fenerin camlarıyla çevrili, ayaklarımın üzerinde alev alev yanan bir ateş ve Fallon'un tatlı kokusu hala tenimde. Hatırladığım son şey, mezarlıktaki Blackwell mozolesinin karşısında çıplak bir şekilde uyandığım ve hiçbir şey hatırlamadığımdı.

Ne kadar zamandır burada oturduğumu ben de bilmiyordum. Başımı önce sola, sonra sağa çevirdim. Etrafımdaki her şey kırılmış bir Kâfirin kanıtıydı.

Hayal ettiğime inanarak ateşe bakarken, kapımdaki tıkırtı çok uzaklardan geliyordu. Hayal edip etmediğimi umursamadan.

Bang! Bang! Bang! Yine geldi. Şişemden içtim.

"Kâfir, orada olduğunu biliyorum!" diye seslendi tedirgin bir ses ve ben başımı geriye attım. "Seni sefil kâfir!"

Her kimse, gitmiyordu. Tökezleyerek ayağa kalktım, çıplak göğsümü kaşıdım ve maskemi düzelterek kapıya doğru yürüdüm.

Kapı hafifçe aralandığında Gus Hobb diğer taraftaydı ve yumruğunu havaya kaldırarak kapıyı tekrar çaldı.

"Ne?" Çenemi sıkarak sordum.

Gus bir adım geri çekildi ve aramızdaki havayı havalandırdı. "Ölüm gibi kokuyorsun, Heathen." Kulübemin içine baktı ve ben de acıma duygumun gölgeli derinliklerinden küçük açıklığın önünde durup gözlerimi kısarak baktım. "Şimdi, otuz dakikadır dükkanın dışında bekliyorum. İşimin bitmiş olması gerekiyordu. İçeride neler oluyor? Sakın bana benim işim üzerinde çalıştığını söyleme."

"Dükkânlar bugünlük kapalı," diye tersledim ve kapıyı kapatmaya gittim.

Gus'ın avucu yukarı kalktı ve kapıyı çarparak geri açmaya çalıştı. "Şimdi bir dakika bekle. Cah'ıma ihtiyacım var. Pruitt çoktan

Pencereyle ilgili taşaklarım. Eğer tamir ettirmezsem, bir ay boyunca kapalı kalacağım. Bir aylık kiran var mı? Çünkü benim yok."

"İki ay geride kaldın, Gus. İki ay. Beklenmedik durumlara hazırlıklı olduğum için istediğim zaman dükkânı kapatabiliyorum. Paranı akıllıca kullansaydın, bu çıkmazda olmazdın. Araba hazır olduğunda hazır olacak. Bugün dükkân kapalı. Şimdi, mülkümden defol."

Gus ayağını kapıya sıkıştırarak daha fazla kapatmamı engelledi. "Bir cah'a ihtiyacım var, Heathen. Bu sıkıntıdan kurtulmamın tek yolu teslimat yapmak ve kendine çeki düzen versen iyi olur, yoksa gün batımına kadar tüm Weeping Hollow bir Hollow Heathen'ın aklını kaçırdığını öğrenecek."

Bir an için tehdidi karanlık zihnime ulaştı ve rahatsız edici düşünceler uyandırdı. Bir tanesinde boynunu kırdım ve ahşap verandamın üzerinden gümbürtüyle düşüşünü izledim.

Bir tanesinde yüzü renk değiştirene kadar onu boğmuştum.

Şişeyi elime alıp kapı çerçevesine vurduğum ve kırık, sivri parçayla boğazını kestiğim yer.

Bir an için bu şeytani düşünceler aklımdan geçti. Ama sonra onu düşündüm.

Fallon'u düşündüm ve kapının yanındaki duvarda asılı duran anahtarları alıp ona doğru fırlattım. "Bronco'yu al. Ve ona karşı nazik ol."

Gus gülümseyerek, "İşte müşteri hizmetleri diye buna derim," dedi. Döndü ve topallaya topallaya verandadan aşağı indi, sakat bacağını bir hoppa gibi sıvazlayarak ıslığıyla bir şeyler mırıldandı.

Kapıyı kapattım ve kilidi yerine kaydırdım. İki avucum da kapının üzerine düştü ve derin bir nefes aldım.

Günler gelip geçmişti ama ben bu noktadan, kulübemin güvenli zemininden kalkmamıştım. Ateş sönmüştü ve ben burada, ait olduğum yerde, soğukta, karanlıkta kalmıştım. Yemek yememiş olsam da aç değildim. Hastalık ve nefret içimi birden fazla şekilde dolduruyor, bana istediği zaman beni alabileceğini hatırlatıyordu. Üzerimde tam bir kontrolü vardı.

Bu dünyadaki her saniye bir hediye değildi. Gölge kanlı bir Blackwell için bu bir cezaydı. Mutlu olmayı hak etmiyordum. Bu yüzden

Böyle yaşamayı hak ediyordum. Karanlığın bana söylediği buydu. *İstediğin kadar yüksek sesle ve tutkuyla çığlık at. Kimse seni duymaz.*

Yine de Fallon çığlıklarımı duydu. Sadece duymakla kalmadı.

Ruhu da çığlık attı.

"Julian." Adım etrafımda akıyor, beni çevreliyordu. Kulağa kopuk geliyordu, gerçekten burada değildi. "Julian!" Tekrar dönmeye başladı.

Başımı kaldırdım ve çok canlı, çok yoğun görünen altın gözlere baktım. Phoenix Wildes. Ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki bir cesedi inceliyor, ölüm nedenini araştırıyormuş gibi bana bakıyordu. *Kendini yok etme, Nix.*

"Clarence'ı aramanın zamanı geldi," dedi, sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Clarence Goody. Diğer Heathen'lar görüş alanıma girdiğinde bakışlarım tembelce odanın içinde gezindi. Beck'in neon mavisi gözlerinde bir endişe dalgası, dövmele parmakları ağzının etrafında kıvrılmıştı. Zephyr'in ürpertici ve bilmiş bakışları sadece onun anladığı bir dilde konuşuyordu. Hepsi buradaydı, dikkatle aşağıya bakıyorlardı.

"Siktir git." Başımı çevirdim ve bakışlarımı ateşin hayaletinin salındığı şömineye doğru sürükledim. Ama söneli günler olmuştu.

Gözlerimi kırıştırdım, kül ve soluk renklerden başka bir şey göremedim ve boş bir şişeden su içtim. Çünkü günler geçmişti ve beni böyle görmeleri beni kızdırıyordu. Dördümüzü bir arada tutan tek Kâfir dağılıyordu.

Güvenebilecekleri tek kişi sonunun babası gibi olacığıydı.

O anda buz gibi su beni içine çekti. Her kasım uyandı ve ayağa fırladım. Saçlarım, göğsüm, pantolonum sıırıslıkladı ve gözlerimi, yanında büyük bir tencere asılı duran Phoenix'e diktim.

"Uyan, Blackwell!" diye bağırarak tencereyi şömineye fırlattı. Tuğladan açılan delikten kül fışkırdı. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?!"

Orada donmuş bir şekilde dururken saçlarımdan sırtımdan aşağı su damladı.

Phoenix'in gözleri sertti, kordan çukurlar halinde dönüyordu. "River Harrison bu sabah bulundu."

"Kaybolduğunu bilmiyordum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, vücudum şoktan titriyordu.

"River Harrison bu sabah bulundu," diye tekrarladı Zeph, sesi daha kararlıydı, "Whister Park'ta boğulmuş ve boynu kırılmış halde. Onu sen öldürdün."

Phoenix tekrar konuştuğunda Beck arkada sessiz kaldı. "Jonah işe giderken cesedini bulduğu için şanslısın ama bu River Harrison." Göğsü kabarıyor, gözleri alev alev yanıyordu. "Neyin var senin? Neden bu işi halledemiyorsun, Julian?"

"Bana öyle deme! Beni insanlaştırma!" Artık bir ismi hak etmediğim için öfkelen dim. Canavarca şeyler isimleri hak etmez.

Ve yaptığım ama hatırlamadığım şeyler için kendime kızgındım, gölge kanımla savaşıacak kadar güçlü olmadığım için kızgındım. Onu becerdikten sonra terk ettiğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Tanrım, kendimi tamamen kaybetmiş miydim?

"Temizlen ve işe koyul. En azından rol yap ve bir kızı öldürmemiş gibi davran." Zephyr başını salladı ve kapıya doğru yürüdü, diğerlerini beklemek için geri çekildi.

Beck'in yüzü yumuşadı ve gözleri acımaya benzeyen bir şeyle doldu. "Anlaşmayı unutma. Eğer bir şeye tutunacaksan, buna tutun. Çok yakınız ve bunu sensiz yapamayız."

Kapı onların gidiş iyle kapandı. Kulübenin duvarları sarsıldı. Ve ben boşa harcadığım yerin su birikintisi içinde yere çöktüm.

Tutunabildiğim tek şey, göğsümde yer olan tek şey oydu.

Öğleden sonranın geri kalanını kulübeyi temizleyerek, kırık ve boş şişeleri çöp torbalarına atarak, su şişelerini tıka basa doldurarak ve Agatha'nın ön kapıma bıraktığı İtalyan karidesli makarna ve yaban mersinli kafes barları yiyerek geçirdim. Beck'in durumuma şahit olduktan sonra onu ziyaret ettiğinden hiç şüphem yoktu.

Duştan sonra, kırık aynanın önünde sadece boxer külotumla durdum, gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım ve içimden kararlılık akıyordu. Bu fikir düşündüğüm kadar mantıksız olamazdı. Fallon için denizdeki uçurumdan atlamıştım ama aynadaki adamla yüzleşebilir miydim?

Gözlerimi kısıtım ve ciğerlerimi doldurdum. Bunu yapabilirdim. Artık yükseklikten korkmuyordum ama kendimden ve beni bekleyen bilinmezlikten korkuyordum.

Kendimi toparlamak için yüzümü tokatladım, eğildim ve lavabonun kenarına tutundum.

Gözlerimi kaldırdığımda kara bir delik beni içine çekti.

Bir anda sanki biri karnıma yumruk atmış, ciğerlerimi bedenimden söküp almış gibi hissettim. Fallon kollarımda gevşek bir şekilde yatıyordu, uzun beyaz saçları

parmaklarıma dolanmıştı, ellerime! Titriyorlardı ve kontrolden çıkmışlardı!

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum! Çaresiz bir telaşla iki parmağımı boynuna bastırdım ama nabız alamadım çünkü parmaklarım titriyordu ve durmuyordu, hiçbir şeye tutunamıyordum. Göğsüm yanıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerim yanıyordu, bakışlarım onun mavi ve soğuk yüzünde geziniyordu.

Bu gerçek değil. Bu gerçek olamaz, ama çok gerçekçi hissettiriyor!

"Hayır!" Kalbim sıkışmıştı. Kulağımı ağzına yaklaştırdım ve hiçbir şey duymadım. "Hayır!" Onu salladım, uyanması için yalvardım. Yüzüne vurdum, soğuk dudaklarının arasına hayat üfledim. "Fallon!" diye bağırdım ama cansız bedeni uyanmadı! "FALLON!" Onu göğsüme çektim ve başının arkasını tuttum, onu salladım ve beni duyabilecek herhangi bir tanrıya seslendim! Bir çığlık göğsümü yırttı, boğazımdan yukarı çıktı ve gece gökyüzünü deldi.

Kabus beni tükürdüğünde yere yığıldım. Sırtım duvara çarptı. Panik içime işledi, tenimi paylaştı. Sağlam bir nefes almak için soluk soluğa kaldım ama odadaki tüm oksijen emilmişti.

Daha önce de panik atak geçirmiştım, tüm vücudum kalp atışlarımla dolmuştu ve kendi tenimden kaçmak istemiştım. Bu farklıydı.

Bu bir panik atak gibi hissettirdi. Bu bir

dehşetti. Bu benim yeni gerçekliğimdi.

Ve bir daha asla yansımanı görmek istemedim.

CHAPTER 30

OceanofPDF.com

FALLON

ÇOK AŞIKTIM.

Ve ünlü şairlerin söylediği gibi bir şey değildi.

Bu *garip* bir *aşktı*... her zaman iyi hissettirmeyen türden... en büyük korkularımın süründüğü türden, ama aynı zamanda sonsuz bir kabulleniş. Bir aynanın önünde durmak zorunda kaldığım, beni olduğum gibi görmeye zorlandığım türden. Bunun ne olduğunu. Kendimi ve bildiğim her şeyi sorgulamam gereken türden. Bunun başka hiçbir şeye benzemediğinden emindim... yine de karşılaştıracak hiçbir şeyim yoktu. Belki de hiç kimse kıyaslayamazdı. Ve belki de göremediğimiz nokta buydu. Hiçbiri aynı değildi... ya da asla olmayacaktı. Ve bunun ne olduğuna asla bir cevap bulamayacaktım ama aşıkтым... King'in dediği gibi; "*Kan kanı çağırdı.*"

Çünkü çok aşıkтым. Ve *belki* o da öyleydi.

"Bakın, muhteşem bir sabah daha. Tam Hasat Ayı aramızda ve Weeping Hollow'daki küçük işletme sahiplerimizi kutlamak için bugünkü Hollow Güz Festivali'nden daha iyi bir yol olabilir mi? Desteğinizi gösterin ve cüzdanlarınızla kasaba meydanında dans edin. Ben Freddy in the Mournin', kötü bir Pazar günü geçirin cadılar ve unutmayın, gece üçten sonra kimse güvende değildir." Freddy'nin çardak hoparlörlerinden gelen uluması Michael Jackson'ın *Thriller'ına* dönüştü ve başım arkaya düşerken gözlerimi kapattım, Pazar sabahı güneşi yüzümü ısıtıyordu.

Mina Mae'nin turtalarından gelen balkabağı, elma ve tarçın, tenimi okşayan keskin sonbahar havasına karıştı ve Pazartesi yanıma çarptı.

Gözlerimi açtım ve "Berbat bir şey bu," diye fısıldadığında kırmızı saçları kolumu sıyırdı.

Bastırdığım dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve dikkatimi çardağı çevreleyen çimenlerin üzerinde sıra oluşturan bir avuç sakine çevirdim.

"Neler oluyor?" Kalabalığı tarayarak sordum. Sonra, bir anda, kasabalılar mükemmel bir senkronizasyonla Thriller dansına başladılar. "Hayır," diye güldüm, avuçlarım çadırımızın altındaki masaya çarpıyordu, "bu harika."

Pazartesi bir iniltiyle başını geriye attı. "Utanç verici, bekle."

Pazartesi yanımda, Jonah'ın bize giydirdiği aynı kırmızı tişörtlerin üzerinde kollarını kavuşturdu. Tişörtlerin arkasında cenaze evinin logosuyla *birlikte Benim günüm seninki bittiğinde başlar yazıyordu.*

Daha bu sabah Jonah büyükbabamın evine gelip bana işimi geri vermeyi teklif etmişti ve Julian'ın bununla bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyordum. Cezam sonbahar festivalinde çalışmak ve üç kişinin bir çam paltosu (büyükbabamın tabut demeyi sevdiği şey) ve bir mezar için kapora yatırmasını sağlamaktı. Saat sabahın onuydu ve ben henüz bir tane almamıştım.

"Annnddd işte başlıyoruz," diye fısıldadı Monday, parmağıyla çimlerin üzerinde ay yürüyüşü yaparak ortaya gelen Milo'yu işaret ederek, tam da hoparlörlerden nakarat çaldığında. Milo askılı pantolonu ve gazeteci şapkasıyla dans etmeye başladı.

"Hayatta olmaz," sözcükleri ağzımdan döküldü. "Milo!" Avuç içim göğsüme çarptı. "Pazartesi, böyle bir şey olmaz. Bu normal değil."

"Ne yazık ki bu bizim normalimiz." İcini çekti ve Michael Jackson'ın sesi meydanda süzülürken dans eden insanları izlerken gülümsemem alevlendi. Bazıları kostümlü, bazıları günlük kıyafetli, bazıları yaşlı, bazıları gençti. "Bu her yıl olur. Milo bunu çocuklar için yaptığını söylüyor ama hadi ama, şuna baksana," diyerek avucunu Milo'ya doğru çevirdi, "bayılıyor."

Başımı salladım, inançsızlık içime işledi ve sonra gözlerim her zaman olduğu gibi Julian'ı aramaya devam etti.

Ve sadece birkaç gün önceki anımız, sanki sevgilim ziyarete gelmiş gibi içime çarptı; aramızdaki sıcaklık sarmalı, buz girdabı

etrafımızda, zevk ve acı dalgaları. Neden hem bu kadar mutlu hem de bu kadar mutsuz hissediyordum? Paylaştığımız geceden ve onun gidişinden sonra düşünebilmek ve gününe devam edebilmek, *ah!* Fildişi bir ayda uyanmak ve arkamda kara bir bulutun belirmesi gibi geliyordu. Her nasılsa, Julian inkar edilemez bir şekilde bana yakın, kanımda gibi hissediyordu. Sanırım Aşk'ın zayıflığıydı gözlerimizi yolumuza çıkan şeylerden çeviren, kalplerimizin bu duyguda gezinmesine izin veren. Ya da Aşk'ın gücü olabilir mi? Ve düşüncelerimin nerede olduğunu biliyordum... Keşke Julian bilseydi...

Julian bir keresinde kendini asla tamamen kimseye vermeyeceğini söylemişti ama o gece bana her şeyini vermişti, ben de ona. Onun sürekli yokluğunu görmezden gelebilir miydim? Güneş tamamen doğduktan sonraki hayaletini, gidişinden hemen sonraki anları? *Beni* hep terk etmişti ama hiçbir zaman gerçekten *terk* etmemişti. Beni asla terk etmek istemediğini söylemişti ve belki de bunu başka bir şekilde kastetmişti. Bu yol gibi - içimde, etrafımda, kalbimde, kafamda, şimdi çok yüksek ve *kalıcı ve kalıcı*.

Yalnız uyanmıştım ve ona bir şey olacağı endişesi aklımın onda kalmasına, gözlerimin her yerde onu aramasına neden oluyordu. Midemde bir düğüm, göğsümde bir ağrı tuttu.

Ama ona gidemezsem iyi olup olmadığını nasıl bilebilirdim?

"Geliyor," diye fısıldadı Pazartesi, omurgasını dikleştirip sahte bir gülümseme takındı, çok iyi bildiğim türden bir gülümseme.

Jonah elinde bir kutuyla arkadan belirdi. "Bir şey var mı?"

"Hayır," dedim Pazartesi'ye bakarak. "Kimsenin tabutu için çarşaf seçmek için acele ettiğini sanmıyorum."

Jonah gözleriyle kalabalığı tarayarak, "Gelecekler," diye ısrar etti. "Kimse Jasper'ın yanına gömülmek istemez - Bayan *Driscoll*, güneydın!" Jonah'ın oktavı, kadın kabine yaklaştığında değişti. "Tişörtler için tekrar teşekkür ederim."

"Jonah, bunu konuşmuştuk," diye gülümsedi, uzun, ağır kirpiklerini kırıştıtarak, "Bana Carrie de. Kendimi yaşlı bir kadın gibi hissettiriyorsun." Bakışları bana çarptığında, gözleri mavi bir şimşek gibiydi; keskin ve hızlıydı ve beni kesip geçti. Bakışlarını Jonah'a çevirdi ve konuşma devam ederken yüz hatları yumuşadı. Duruşuna, altın rengi dallarına, kusursuz tenine hayranlıkla bakarak donup kaldım.

Jonah ve Carrie şakalaşarak yan yana kulübeden uzaklaşırken Monday, "O kadar mükemmel ki mide bulandırıcı," diye fısıldadı.

"Bu hiç adil değil. Evren neden iyi görünüşü pislikler ve sürtükler için harcıyor?"

Güldüm. "Bilmiyorum," diye omuz silktim, "Denge?"

"Eğer bu Ekim ayında Kutsal Deniz'e kabul töreninde benim yerimi alırsa çok kızarım," diye devam etti Monday. "Herkesin girmesine izin vermiyorlar ve ben üç yıldır bunun için çalışıyorum."

"Neden onların meclisinde olmayı bu kadar çok istiyorsun?" Dikkatimi Jonah'ın bıraktığı kalemler, panolar ve kayıt formlarıyla dolu kutuyu boşaltmaya vererek sordum.

Onunla çalışmak zorunda kaldığımda mesafemi korumak zordu. Bu kasaba inanılmaz derecede küçükken Kutsal Deniz'den herhangi birini kol mesafesinde tutmak zordu.

Gözümün ucuyla Pazartesi döndü ve masaya doğru eğildi, parlak kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyordu. "Anlamıyorsun. Bir ailenin parçası olmak gibi bir şey. Ait olacağın bir yer ve senin için savaşacak insanlar."

"Peki ya ailen?" Gözlerim ondan mavi kalemlerle doldurduğum fincana kayarak sordum.

"Beni hiç umursamadılar." Pazartesi döndü, gözleri meydanda daraldı. Ben de onun bakışlarını takip ederek döndüm. Çardağın diğer tarafında, bir çadırın altında üç ceset duruyordu. En üstte boydan boya uzanan pankartta *Wicked Soul Cakes* yazıyordu. "Ben hep farklıydım," diye fısıldadı. "Sütçünün bebeği."

Sesindeki gerginlik, gözlerindeki acı, ifadesindeki özlem, hepsi çok tanıdıktı. Bu kasabada bir ailesi, bir evi vardı ve hâlâ onlar tarafından reddedilmiş hissediyordu. Kısa bir an için onu hissettim. Onu anlayabiliyordum.

"Bu senin kardeşin mi?" diye sordum ve daha iyi görebilmek için elimi gözlerimin üzerine attım. Çadırın altında sarı saçlı bir çocuk, sarı saçlı anne babasıyla birlikte duruyordu. Gözlerim tekrar Pazartesi'nin yüz ifadesine kaydı.

"Evet, yanlış yapamayan kişi."

"Onların kaybı," dedim, onu rahatlatmaya çalışarak. Yine de, yardımcı olmak için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Gülümsedi ama içi boştu. "Kesinlikle."

Gün ilerledikçe, kasabanın geveze delisi efsanevi Jasper Abbott'u iki mezar yaptırmaya ikna ettim. Biri onun için, diğeri köpeği Cujo için. Jonah bir insan için olması gerektiğinden bahsetmemişti. Pazartesi ve ben kahvelerimizi bitirdiğimizde sadece bir taneye daha ihtiyacım vardı.

"Ben The Bean'e gidip iki tane daha alacağım. Kabine göz kulak ol,"
On dedim.
u.

Kane ve Maverick masamıza yaklaştığında Pazartesi başını salladı.
Ben gidiyordum. "Nasıl olduğunu anlıyorum," diye seslendi Kane ve ben de
dönüp omuz silkerek avuçlarımı iki yanıma kaldırdım, zamanlama
mükemmeldi.

Jolie, ben yanından geçerken eczacı dükkânının dışındaki annesinin
standının altından bana el salladı, saman balyaları her iki tarafı da
süslüyordu. Bakışlarım onların standında ve dükkânın içinde dolaştı, Julian'ı
bir an görebilmeyi umuyordum ama bunun boş bir çaba olduğunu
biliyordum.

"Fallon" rüzgârda uçuşurken parmaklarım tokmağın soğuk meteline
dokundu. İlk başta, hepsinin kafamda olduğunu düşündüm. Ta ki tekrar
duyana kadar.

Başımı yana çevirip gözlerimi kısıtım ve onun orada durduğunu, The
Bean'in köşesine yaslandığını, tutkulu gözlerinin bana sadece ikimizin
konuştuğu akıcı bir dil gibi dokunduğunu gördüm. Güneş tam arkasında
asılı duruyor, dış hatlarını gümüş renginde çiziyordu. Yaklaştıkça ışıktaki
halelenmiş gibi görünüyordu. O bana bakarken gözlerimi korumak için
elimi alnıma götürdüm.

"Benimle gel," diye fısıldadı Julian, sonra başını eğip yana baktı.

Bu saatte Şehir Meydanı'nda bu kadar açıkta olduğuna
inanamıyordum. Gözlerindeki vahşilik bir sırrın ifşasıydı ve
gülümsememi şekillendirdi. "Yapamam, doldurmam gereken bir mezar
daha var," diye açıkladım, varlığının üzerimdeki etkisini hafifletmeye
çalışarak. "İlgileniyor musun?"

"Fallon Grimaldi," diye dilini şaklattı Julian, "beni sadece vücudum için
istediğini biliyordum."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve bizi izleyen biri olup olmadığını
görmek için meydanı taradım. Kimse ucubeyi izlemiyordu. Kimse beni ya da
ne yaptığımı umursamıyordu. Tuhaf bir şekilde birbirimize baktık, sanki
sessiz bir tartışmaydı bu. Sesim yükselene kadar bakışlarımız birbiriyle
savaştı. "Julian
..."

"Fallon," diye ısrar etti, başını sallayarak. "Benimle gel. Sadece bir
dakikana ihtiyacım var."

Peşinden The Bean'in köşesinden kaymadan önce bir kez daha etrafıma
bakındım.

Julian'ı Seaside Caddesi'nden aşağıya, bir ara sokağa kadar takip ettim

ve göğsüm, kalbimin içinde bir kalp çarpıntısı varmış gibi çırpındı. Bir kez gölgeler

Julian döndü ve kalçalarımı yakaladı. Nefesim kısa bir an için kesildi, onu bekliyordum.

Parmakları yanlarıma kilitlendi, beni geriye doğru yürüttü. İçimde bir **s ı c a k l ı k** sarmalı tırmandı, kanıma karıştı. Ve sırtım tuğla duvara çarptığında çığlık dolu gözleri benimkilere kilitlendi.

"Bir zamanlar," dedi aceleyle, bana doğru eğilerek. "Kendini kaybetmiş bir Kâfir vardı, öyle yüksek sesle bağırdı ki..." ellerimi duvarın üzerine kaldırdı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi, "Kurallara uyardı, yasalara uyardı ama göğsünün içindeki işe yaramaz şeye asla uymazdı." Elleri uzanmış kollarımda gezindi, avuç içleri tenime değen soğuk bir losyon gibi üzerimde yumuşadı.

Bedenim duvara yaslandı ve gözlerimi ondan ayırmadan kuruyan boğazımı temizledim. "Şimdiye kadar. Şimdiye kadar... demen gerekiyordu."

Julian kalçalarını benimkilere bastırdı ve ağzını kulağıma dayadı. "Şimdiye kadar."

Ağzımı araladım ve gözlerimi kapattım. Boynumun sıcaklığını kavrayıp yerini soğukluğuna bıraktığında nefesim kesildi. Nefesi tarçın gibiydi, duyularımı baştan çıkarırken ısıırıyordu.

Sesi fısıltıya dönüştü, "Sana kadar." Ve içindeki çatlağı, hecelerinin kıvrımlarında gezinen acı uçurumunu duydum.

Sana kadar. Bizi birbirimize bağlayan iki kelime.

Birbirimiz tarafından anlaşıldığımız bir alan yaratan iki kelime.

Soru sormak yok.

"Özür dilerim," diye devam etti kulağıma. "Ertesi sabah orada olamadığım için-"

"Sorun yok," diye kestim sözünü, başımı salladım. "Sen iyisin." Dudağımı ısırdım, elimi göğsünün üzerine koydum. O artık buradaydı. "Önemli olan tek şey bu."

Sonra beni öptü. *Tanrım!* Beni öpüyordu. Dili obsidyen bir girdap gibi benimkine doğru hareket ederken, onu olduğu gibi kabul etmemi, içinde bulunduğumuz bu durumu kabul etmemi isteyen çaresiz bir güçle nefesimi tutamıyordum. Ben de onu öptüm, bir itme ve çekme, bir kavga ve bir çığlık.

Seni anlıyorum, Julian. Zaten duydum! Sırlar ve sözler aramızda bir anlaşma gibi değiş tokuş edildi. Yüzümü kavradı ve beni ayak parmaklarımdan üzerine çekti ve ben onun akıntısında, dudaklarında taşıyan bir dalga oldum.

O beni öpüyordu ve ben uçuyordum.

"AHHHHHH!" diye bir ıgık patladı! ve kulak zarımı deldi!

Bir refleks gibi, Julian'ın avuç içi gözlerime çarptı, aynı anda başı yana kaydı. Ggs benimkine çarpıyordu, kasları derisinin altında seğiriyordu, kaçmaya hazırды.

"BİRİ YARDIM ETSİN!"

"ok özür dilerim." Acı sözlerine kazınmıştı - acı, çünkü gitmek zorundaydı.  kelimedenden çok daha büyük olan  kelime.

Onlar aramızda bir boşluktu. Soru sormak yok.

Sonra eli yüzümden düştü ve soğuk bir rüzgâr tenime çarptı.

Julian'ın gittiğini anlamak için gözlerimi amama gerek yoktu. Soğuğın onun yokluğunu nasıl delip geçtiğini görünce şok oldum. "FALLON, AMAN TANRIM, FALLON!"

Tenim, dudaklarım, onun olduğu her yer, artık vücudumun geri kalanından farklıdı. Artık tamamen benim değildi. Bu his benden uzaklaştı. Düştü. Katı ve stratosferi terk etti.

"Yaralandın mı?!" Carrie Driscoll önümde belirdi ve yüz hatlarımı gözden geçirdi. "Merak etme, yardım geliyor" dedi ve ben bir şeyler söylemek istedim. Ona yardıma ihtiyacım olmadığını, onun yanlış bir şey yapmadığını söylemek istedim! "Tanrıya şükür tam zamanında geldim."

Tam zamanında, sözleri yankılandı.

OceanofPDF.com

JULIAN

Daha hızlı, daha sert koşuyordum, bacaklarım bükülmekle tehdit ediyordu. Görüşüm bulanıklaşana kadar koşuyordum. Nefes alışım kafamın içinde yankılanıyor, göğsümü sarsıyordu. Nefes alıyor, nefes veriyor, acının ötesine, sevdiğim ve korkulmadığım İskandinav ormanlarına doğru koşuyordum.

Ve orada durmadım. Koşuyordum, göğsüm yanıyordu. Büyücülüğümün ihanetinin serbest bırakılmak için yalvardığını hissediyordum; ellerimdeki sarsıntı, damarlarımdaki titreşim. Beni çekiyordu ve daha akşam bile olmamıştı! Bunu anlayamadım. Maskem gitmişti, yol boyunca bir yerlerde kaybolmuştu. Sıcaklık yüzümü ısıyor, tırnaklarını gözlerime batırıyordu. Onları zorla açtım, kuru, yanan ve akan.

Sonra İskandinav ormanlarının kalbinde bir yere yığıldım.

Gölge çok az ışığın süzülmesine izin veriyordu. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimden başka ses yoktu. Kollarımı iki yanıma açtım ve ağaçların koyu renkli saçlarının altında ellerimi yumruk yaptım, orman zemininin kadife etini kavradım, bu birikimi boşaltmak için çaresizce çırpındım.

Bacaklarımı hissetmiyordum ama kaçınılmaz azabın her zerresini hissediyordum. Gözlerimi açtığımda, güneş ışınları sonbahar yapraklarının kırmızıları ve altınları üzerinde parıltıyordu -Ekim'in kaleydoskopu. Etrafımda, içimde çılgın bir alev patlaması. *Yanıyorum!*

Gözlerimi sıkıp kapattım ve bıraktım.

Çığlığım yankılandı, beni serbest bıraktı. Göğsümü yaktı, boğazımı yırttı ve ormanı doldurdu. Çığlık attım, daha fazla atamayana kadar ateşi dışarı attım. Karanlık beni yutup susturana kadar çığlık attım. Yolumu aydınlatan tek şey burada yatma isteğimdi çünkü onunla yatamazdım. Ve ağaçlar her zaman olduğu gibi cevap verdi, ormanın fısıltıları bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Kalbim İskandinav ormanlarını terk etmiş olsa da İskandinav ormanları beni terk etmemişti.

Ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

FALLON

Kasaba halkı etrafımda toplanmıştı, yüzleri bulanıktı. Carrie Driscoll beni The Bean'in dışındaki bir banka çekti ve Pazartesi, Kane ve yabancılar etrafımda konuşup Kâfirleri lanetlerken elini omzuma koydu. Öfke katlanarak artıyor ve kaynayan bir kargaşaya dönüşürken ben de şoktan çıkıyordum.

"Hayır," diye tekrarlayıp durdum, "Öyle değildi, öyle değildi! Her şeyi yanlış anladınız."

Sözlerimi çarpıtıp aradaki boşlukları doldururken beni duyup duymadıklarını bilmiyordum. Başım titredi, bulanıklaştı ve nefes alamadım.

Ayağa kalktım, hava ve boşluk arıyordum. "Alana ihtiyacım var," diye bağırdım, üzerime baskılar yığılırken, konuşmaları hiç kesilmedi! "Neden kimse beni dinlemiyor!"

"Fallon," dedi Jolie, insan kalabalığının arasından geçerek. "Fallon, benimle gel. Sana biraz su getirelim."

Elimi tuttu ve beni eczaneye doğru götürdü; her adımda içimi yakan sıcaklık biraz daha artıyordu. Aklım başımdan gitmişti. Gözlerim Julian'ı aradı ama tek gördüğüm insanlar, çadırlar ve Ağlayan Kovuk'un endişeli, dikkatli gözleriydi.

Eczaneye girdiğimizde dükkânın zili çaldı ve Jolie beni arka tarafa, sallanan bir kapıya doğru yönlendirdi.

"Otur," diye ısrar etti, sonra bir fincan doldurmak için lavaboya doğru döndü. "Ara sokakta ne oldu? Kardeşime ne oldu?"

Parmaklarım plastik sandalyenin kenarını kavradı ve başımı kaldırıp ona baktım. "Bilmiyorum. Öylece çekip gitti." Julian'ı ve ona yapabilecekleri her şeyi düşündüm. "*Aman Tanrım*, hepsi benim suçum, değil mi? Ne yapacaklar ki? Başı belaya girebilir mi? Her şeyi berbat mı ettim?"

Jolie elinde bir kâğıt bardak suyla bana döndü ve fayansın üzerine oturmadan önce bana uzattı. "O kadar uzağa gitmeyecek. Hiçbir şey olmadı. Bir şey olmadığı sürece her şey spekülasyondan ibaret ve kanıt da yok. Eğer bir şey olursa, Tarikat seni sorgulayacaktır, ama hepsi bu. Jai'nin ormanda olduğundan hiç şüphem yok. Orada güvende ve bunu unutturacaklar."

Bunu ortadan kaldıracaklar. Norse Woods'u, hatta Jonah'ı kastediyordu. Ya da Jonah Norse Woods'un bir parçasıysa ikisini de.

Ama Jolie'nin kararlı sesini duymak beni rahatlattı.

"Bu bir daha olamaz," diye devam etti elini benimkinin üzerine koyarak, "Sana sahip olduğu için mutluyum Fallon. Gerçekten öyleyim ama onu kaybedemem. Siz ikiniz daha dikkatli olmalısınız. Kimse onu bir daha seninle göremez. Bir kez, belki şans eseri oldu ama iki kez?" başını salladı, "Bir daha olamaz."

"Olmayacak," diye söz verdim.

"Fallon?" diye bir ses duyuldu ve ikimizin de kafası Agatha Blackwell'i görmek için kapıya doğru döndü. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim hızla, ayağa kalkarak. Jolie de beni takip etti ve saçlarımı yüzümden çekip dik durduğumda gözlerini üzerimde hissettim. "Her şey yolunda. Sadece biraz başım döndü."

Agatha gözlerini kısarak ikimizi inceledi. "Dışarıda neler oluyor, bu Hollow Heathen muhabbeti de neyin nesi?"

"Önemli bir şey değildi," diye onu temin ettim. "Ara sokakta tek başıma yürüyordum ve biriyle yolum kesişti. Birisi beni karanlığa çektiğini düşündü ama hepsi bir yanlış anlaşılmaıydı. Bana dokunmak şöyle dursun, neredeyse hiçbir şey söylemedi bile." Yalan, *hepsi yalancı*, ben bile. "Carrie çığlık attı ve o da kaçtı ama yanlış bir şey yapmadı," diye tekrarlardım. Agatha Blackwell Tarikat'ın bir parçasıydı. Oğlunun bana zarar vermediğini biliyor olmalıydı. *Gerçek*.

"Oh, güzel," diye başını salladı, "İnsanlar kendilerini kaptırmayı sever. Bu daha önce olmamış bir şey değil." Gözleri bir süre daha oyalandı ve Jolie sessiz kaldı, ama sanki düşüncelerini uzak tutmak için bir mücadele veriyormuş gibi ondan yayılan her enerji parçasını hissettim. "Tüm bu dram için özür dilerim."

"Sorun değil," diyerek herkesin yapması gerektiği gibi olayı geçıştirdim, "Kulübeye geri dönmem gerekiyor. Pazartesi'nin döndüğünden şüpheliyim ve birinin tabut seçmek için ölme ihtimaline karşı orada olması gerekiyor. Ya da bir mezar. Bilirsiniz, cenazeye eğlence katan şeyler," diye saçmaladım, sonra başımı daha fazla belaya sokmadan durdum.

Jolie ve Agatha'ya teşekkür edip eczaneden çıktım ve Julian'ı bulmak için İskandinav ormanına koışmamak için kendimi zorlayarak sonbahar festivaline geri döndüm. Bu her şeyi daha da kötüleştirirdi. Olması gereken buydu ve ben bundan nefret ediyordum.

Böyle olmak zorunda değil.

CHAPTER 31

OceanofPDF.com

JULIAN

"DÜN GECE CESEDİ YAKTIM," DEDİ JONAH, ARABANIN KOLTUĞUNA YASLANARAK. Garajı ofisimden ayıran kapı. "Bu senin sorumluluğundaydı. Sen neredeydin?"

Phoenix'in motosikletinin önündeki mavi sandığın üzerine oturarak motorun çalışıp çalışmayacağını görmek için anahtarı çevirdim. Motor tekledi, korkunç bir öksürük sesi geldi ve egzoz borusundan bir duman bulutu fışkırdı. Alnımdan gözüme ter damladı ve havaya karışan dumanlar gözlerimin yanmasına neden oldu. Gözlerimi sıkarak kapattım. Elimi kaldırmaya çalıştığımda kolum boruya sürtündü ve sıcak çelik derimi yaktı.

"Ah, lanet olsun," diye tısladım ve kolumu geri çektim. "Julian?" Jonah havladı.

Ayağa fırladım ve botumu tekerleğe geçirerek bisikleti yan yatana kadar altından çıkardım. Çarpmanın etkisiyle plastik çatırdadı ve parçalar uçtu. "NE?!"

"Nerelerdeydin? Günler oldu! Pazartesi günü yapılan aylık Belediye Meclisi toplantısını kaçırdın. Sonbahar Festivali'nde yaptığın numaradan dolayı insanlar çok öfkeliydi ve orada olsaydın sana yardımcı olabilirdin. Kendini açıklayabilirdin! Sonra da beni morgda ölü bir kızla baş başa bıraktın, bu arada bunun hesabını veremem. Ben senin lanet temizlik ekibin değilim, Blackwell."

Şapkamı çıkardım, avucumun topuğunu gözüme soktum. "Hava almam lazım," diye mırıldandım, garajdan çıkıp otoparka girdim.

Kara bulutlar tepemde öfkeyle hareket ediyor, kasabanın üzerini modası geçmiş bir grilikle örtüyordu -renkler solmuş, hayat sönmüştü. Son zamanlarda, günlerim

bulanıklaştı. Şafak yok, akşam karanlığı yok, sonsuz bir alacakaranlık. Jonah'ın eli omzumu kavradığında gömleğimi gözlerimin üzerine çektim.

"Onu seviyor musun, Blackwell?"

Soru beni derinden etkiledi ve varlığım sözün devamında dondu kaldı. İçi boş olmakla ünlü bir soydan geliyordum ama bu dört harfli kelimeyi yutmak çok zordu. Yaptığım onca şeyden sonra böyle bir şey yapmam mümkün değildi.

Belki de bu duyguya aşık olmuştum.

"Aşk mı?" Burnumdan hava üfledi ve babamın sözlerini hatırlayarak başımı salladım. "Aşk burada yaşamaz, Ağlayan Kovuk'ta sadece korku büyür. Aşk bir aptalın fantezisi ve bir canavarın kâbusudur."

Bir Kâfir için aşk başlı başına bir lanetti. Eğer onu sevdiğimi kendime itiraf edersem, onu terk etmekten başka çarem kalmazdı. Bakışlarımı Seaside'a çevirdim, öğleden sonra boş sokaklarda yuvarlanan ölü yaprakları izledim ve Fallon'dan uzak durmak zorunda kalırsam bana ne olacağını merak ettim. Onu kaybetmek bir yana, bundan daha büyük bir acı düşünemezdim. *Onu sevemem.*

"Bir şey beni ele geçirdi," diye itiraf ettim. "Daha da kötüye gidiyor."

"Birden fazla kişi tarafından itiliyor, çekiliyor ve parçalanıyorsun. Yönler," dedi Jonah ve sözlerinde çok fazla gerçeklik payı vardı. "Dinsizler, cadılar meclisi, kasaba, Tarikat, karanlık..." nefes aldı, "Ve bir de Fallon var."

Bir de Fallon var. "Ne yapacağım ben?"

"Size ne yapmanız gerektiğini söyleyemem. Kendiniz karar vermelisiniz, ancak deneyimlerime dayanarak söyleyebileceğim şey, bir bağımlılığı öldürmenin en hızlı yolunun başka bir bağımlılık olduğudur. Kendini karanlıktan kurtarmak istiyorsan, ondan daha güçlü olan şeye tutunmalı ve onun seni ele geçirmesine izin vermelisin. Ruhunuz yaşamak için can atıyor ama korku sizi geri tutuyor. Bu tanık olduğum en trajik şey ve bunu cenaze evi sahibi bir adam söylüyor." Jonah'nın kahkahası hafifti ve sönmeden önce kulaklarıma zor ulaştı. Ellerini ceplerine soktu ve ayaklarının üzerinde sallandı. "Bu şekilde devam etmek kimse için adil değil. Bir seçim yapmak zorundasın. Ya onu ya da diğer her şeyi."

Yarılmış dudaklarımdan bir nefes kaydı ve başımı sallayarak burnumun kenarını sıktım.

Jonah omzumu sıktı. "Ve sessizliğin bana cevabını her zaman bildiğini söylüyor."

Perşembe sabahı binaların arasındaki tuğlalara yaslanmış kahve içiyor ve The Bean'in penceresinden Kenyalı kızın karşısında gülümseyen Fallon'u izliyordum. Gülümsemesi sabahımı hak etmediğim renklere boyadı, onsuz geçen korkunç bir haftadan sonra sabahımı aydınlattı. Yeni arkadaşlığını sevmiştim. Kutsal Deniz'le arasına daha fazla mesafe koyması ve burada, kendi memleketinde bir rutine girmesi dikkatimi çekmişti. Fallon Grimaldi her zaman buraya aitti, tıpkı onun bana ait olduğu gibi.

Onunla geçirdiğim son birkaç hafta aklımı sorumluluklarımdan uzaklaştırmıştı. Phoenix haklıydı ama Jonah da haklıydı. Fallon'u ilk gördüğüm andan beri onu seçmiştim. Ama onunla hak ettiği şekilde birlikte olmanın tek yolu laneti kırmaktı, böylece Tarikat beni artık bir tehdit olarak görmeyecekti.

Fallon pencerenin diğer tarafından gülümsedi. Eliyle ağzını kapattı ve ben de omurgamı dikleştirdim, parmaklarımı yanıma uzattım. Sokaktan gelen esintiyle aynı anda içimdeki sıcaklık dalgalandı ve göğsümün içindeki şey ağıladı-öğürdü!

Ona ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hiç söylememiştim. Benim için ne kadar güzel olduğunu, bu büyüleyici bir şeydi. Ona söylemem gereken şeyleri hiç söylememiştim çünkü söylemezsem bana daha fazla zaman kazandıracağını düşünmüştüm. Ve korkuyordum. Hiç kimseyle aram iyi olmamıştı ama buna rağmen o bana hep geri döndü. Her nasılsa, Fallon'la ilgili her şeyde iyiydim.

Bakışlarım Kasaba Meydanı'nda geziniyor, onu benim gibi fark eden biri olup olmadığını merak ediyordum. Kane ve Maverick çardağın diğer tarafından Belediye Binası'na doğru yürüyorlardı. Adora Sullivan butiğin kapısının önünde durmuş, gözleri meydanda gezinirken onlara el sallıyordu. Jasper Abbott çimenlere yayılmış, sabah gökyüzüne bakıyor ve ölüm perilerinden, sirenlerden ve eski masallardan bahsediyordu. Üç yaşlı kadın çardağın önündeki banklarda oturmuş, Fallon hakkında dedikodu yapıyor ya da River'ın ortadan kaybolduğunu fark edip söylentiler çıkarıyorlardı.

Gözlerim, Bay Pruitt'in The Bean'e bakan merdivenlerde öfkeli bir Irene ile sohbet ettiği Belediye Binası'na kaydı. Onun gölgesinde, Carrie Driscoll, gözlerini büyük güneş gözlüklerinin arkasına saklamış, sarkık, dokuma bir güneş şapkasıyla duruyordu. Ona bakarken bile içimde bencilce bir öfke kaynıyordu, beni Fallon'la yakalayışına, bizi ayırışına.

Sonra başını bana doğru eğdi ve ben gölgelerin altına kaydım.

OceanofPDF.com

FALLON

"Yılın en sevdiğimiz ayı ve böylece geri sayım başlıyor. Samhain'e yirmi iki gün kaldı. Ben Freddy, Cuma sabahı Hollow Manşetlerinizle Yastayız. Ve unutmayın: sevgili canavarlar, siz önemsizsiniz, sonsuz sayıdaki yaratıklardan sadece birisiniz. Beni dinleyin, gece 3'ten sonra kimse güvende değil....Owooooo!" Freddy uludu ve ben kalemimi alıp kulağıma sokmak istedim.

"Şeker mi şaka mı yapıyorsunuz?" Kahvaltı masasında karşısında oturan büyükbabama sordum.

Büyükbabam kıkırdadı ve gözlerim ona kaydı. Garip bir kahkahaydı, daha önce hiç duymadığım, duymayı hiç beklemediğim bir kahkaha. Muhtemelen bir daha asla duyamayacağım bir kahkahaydı. Yanaklarımı yakacak türden gerçek bir gülümsemeyle gülümsedim.

"Şu kıkırdamayı suratından sil... sanki hayatında hiç güldüğünü duymamış gibisin."

Daha çok güldüm ve üzerinde GOT THE MORBS yazan kupamı kaptığım gibi susturmak için dudaklarıma götürdüm.

"Hayır, yine de sokaklarda maffickin yapıyorlar." Takma dişlerini çiğnedi, sonra ayağa kalkmadan önce kalemimi yere çarptı. "Yumurtayı ben alıyorum, Moonshine. Hadi Caspah, yaşlı adamın biraz kestirmeye ihtiyacı var."

Casper'ın büyükbabamı mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru takip edişini izlerken yüzüm buruştu, gözlerim büyüdü.

Yine yalnız başıma, cumbalı pencerelerden dışarıya ve kemikli ağaçların tüm yapraklarını dökerek garajın oluklarına yığıldığı ve arka verandayı kapladığı arka bahçeye baktım. Bugün işe gitmek için bir nedenim olmadığından, mutfağı temizlemek ve bulaşıkları yıkamak için biraz zaman harcadım. Zihnimi meşgul edecek ve Julian'dan uzak tutacak herhangi bir şey yaptım.

Yalnız ya da insanlarla çevrili olmam fark etmiyordu, onun düşünceleri her zaman ateş açıyordu. Güz Festivali sırasında ara sokakta karşılaştığımızdan beri onu görmemiştim. Belediye Binası toplantısına da gelmemişti. Tek istediğim onu görmektir.

Geçen gün Jonah'a onu sormuştum. Bana söyleyebildiği tek şey Julian'ın iyi olduğuydu. Hepsi bu kadardı. *Julian iyi*. Ama ben iyi değildim ve bu adil değildi.

Oturma odasına doğru ilerlerken, kitap raflarını, yan sehpayı ve sehpayı silerken düşüncelerim fırladı. Raftaki kitapları yeniden düzenledim çünkü düşüncelerimi yeniden düzenleyemiyordum.

Bir an için dedemin koltuğunun kenarına oturdum ve King'in *Susannah'nın Şarkısı* kitabını, kitap ayracı yere düştüğünde aldım. Köşeleri solmuş, biraz bozulmuş eski bir fotoğraf ayaklarıma değdi. Onu almak için eğildim ve kalbim göğsümde zıpladı.

Bendim ama değildim.

O benim annemdi ve tıpkı bana benziyordu ama benzemiyordu.

Kucağında bir bebekle yatarken uzun saçları yüzüne yapışmıştı. Kollarında *ben* vardım. Nefesim tutuldu ve parmaklarım titredi. Daha önce onun bir fotoğrafını hiç görmemiştim ve bu çok fazlaydı. Bu çok fazlaydı. Bir damla gözyaşı kaçtı ve güç toplamak için başımı arkaya eğdim. Sakinlik.

Onu hiç tanımamıştım ama bir annenin yokluğu, özlediğim her şeyi merak etmek, içimi bir keder ve sahip olamadığım her şey heyelanı gibi doldurdu. Tekrar aşağı baktığımda görüşüm bulanıklaştı ve tişörtümü gözlerimin üzerine çektim. *Neden ölmek zorundaydı ki?*

Nefesimi içime çektim, bıraktım ve tekrar resme baktım.

Bana nasıl baktığına baktım. *Bunların son anları olduğunu biliyor muydu?*

Resmin köşesinde, Agatha Blackwell annemin yanında durmuş, elini annemin omzuna koymuş, diğer eliyle de sanki annem beni tutacak kadar güçlü değilmiş gibi benim küçük başımı destekliyordu. O ölüyordu, ben yaşıyordum ve bu hiç adil değildi.

Resmi kitabın içine ittim, kapağını kapattım ve yan masanın üzerine geri bıraktım. Hazır değildim. Annemi tanımak istiyordum ama hazır değildim. Hiç hazır olacak mıydım?

Kapı çalındı ve ayağa kalkmak için nefesimi içime çektim.

Kapıya doğru giderken gözlerim büyükbabamın saatine takıldı. Öğlene sadece bir saat vardı.

Kapıyı açtım.

"Fallon, merhaba canım," diye selamladı Carrie Driscoll. Üst kısmı sıkıca bağlanmış ve alt kısmı gizli ayaklarına kadar fırırlı sarı bir elbise giymişti. Daha uzun durdum, başımda dağınık duran saçlarımı düzelttim, uzun tişörtümü düzelttim, evime gelen o olmasına rağmen kendimi rahatsız hissediyordum. *Benim evim*, diye tekrarlardı zihnim. Evet, burası benim evimdi.

"Merhaba," diye cevap verdim ama çocuksu bir sesle. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim: "Merhaba Carrie." Altın rengi bukleleri omuzlarına dökülüyor ve göğüslerinin etrafında dalgalanıyordu. Ellerinde Mina Mae'nin logosunu taşıyan plastik bir kap vardı. Bir masal kitabından fırlamış gibi görünüyordu, o kadar mükemmel ve buradaydı ki... "Neden buradasın?"

"Ben de seni düşünüyordum! Gelip seni kontrol etmek için zaman bulmaya çalışıyordum, Kâfirlerle yaşadığın kıl payı kazadan sonra nasıl olduğunu görmek için," diye ısrar etti, yüz hatlarını güzel bir gülümseme süslüyordu. Turtayı adak olarak daha yükseğe kaldırdı. "Bu Mina'nın Sonbahar hasat turtası. Elmalar Goody Çiftliği'nde evde yetiştirildi."

"Gerçekten gerek yoktu," dedim, ayakkabıcıyı beceriksizce alıp önümde tutarak. "Toplantıda da söylediğim gibi, bu bir yanlış anlaşılımdı, benim hatamdı. Orada olmamalıydım. Ara sokaktan kestirme bir yol bulabileceğimi düşündüm. Yanlış yer, zaman ve her şey."

"Orada olmasaydım neler olabileceğini hayal bile edemiyorum. Uzun süredir burada olmadığını biliyorum ama asla çok dikkatli olamazsın Fallon. İyi olmana çok sevindim," diye devam etti ve o devam ettikçe, durumla ilgili dramatizasyonu beni daha da sinirlendiriyordu. Mantıksız olabilirdi ama tek düşünebildiğim Julian'ı neredeyse bir haftadır görmemiş olmamın onun suçu olduğuydu. Onu hiç tanımadan kasabaya korku yayan onun gibi insanlardı. Durumu daha da kötüleştiriyorlardı. Dilimi tuttum ve başımı salladım, içimdeki duygu boğazımın arkasına doğru kayarken gülümsemeye zorladım. "Pruitt'ler yıllık Samhain balolarını düzenliyorlar, katılacak mısınız?"

"Bu konuda hiçbir şey duymadım," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama bana bir davetiye göndermiş olsalar bile Benny'yi burada tek başına bırakamazdım."

"Saçmalama, gitmelisin. Tobias Morgan'ın kızı en azından ortaya çıkmazsa Pruitt'lere kötülük etmiş olursunuz."

"Belki." Sadece Julian'sız bir hafta değil, aynı zamanda Kane ve Sacred Sea'nin geri kalanından uzak durduğum bir hafta olmuştu. Gördüğüm tek insanlar Jonah, Monday ve Kioni'ydi. Kane'in Mabon şenlik ateşi sırasındaki bariz reddinden sonra beni hâlâ cadılar meclisine almaya hevesli olup olmadığı konusunda büyük şüphelerim vardı. Özellikle de Kasaba Meydanı'ndayken ondan kaçmak için kullandığım bariz yöntemlerden sonra. Her zaman arkadaş edinmek ve uyum sağlamak isterken şimdi insanları kendimden uzaklaştırdığımı düşünmek çığıncaydı. "Göreceğiz bakalım."

"Pekâlâ, Benny'ye iyi dileklerimi ilet Fallon. Sen kendine iyi bak."

O gittikten sonra, kapalı ön kapıya doğru düşerken ciğerlerimden bir hava boşaldı.

"Kimdi o?!" Büyükbabamın yatak odasından seslendiğini duydum.

"Carrie Driscoll," diye cevap verdim, kabın kurcalandığına dair herhangi bir kanıt olup olmadığını görmek için turtayı taradım, onun zehirlediğine dair bir tür kanıt bulmaya çalıştım. Hiçbir şey yoktu.

"Ondan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı çatlak kapısından. İçimi çektim. "Kimseden hoşlanmıyorsun."

OceanofPDF.com

CHAPTER 32

OceanofPDF.com

FALLON

AHŞAP ZEMİN GICIRDIYOR, GECE HAVASI GICIRDIYOR VE SOĞUK

Karanlık, tenimi yalamadan önce dudaklarını yaladı ve beni uykumdan uyandıran bir ön uyarı oldu. Bir o yana bir bu yana savruldum ve sırtüstü dönerek, topaz rengi ayın mat siyah gökyüzünde Atlantik'in üzerinde süzüldüğü açık balkon kapılarına baktım. Evden belli belirsiz bir *gıcirtı* daha fısıldandı ve bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde yatak odamın karanlık köşelerinde hiçbir şey göremedim. Muhtemelen büyükbabamla uyuyan Casper bile yoktu.

Kalbimi sakinleşmesi için eğittim, battaniyelerin geri kalanını kaygan bedenimden attım.

Sonra karanlık köşeden bir gölge çıktı ve bana doğru hamle yaptı! Onun ağırlığı beni yatağa bağladı. Kollarımı önüme doğru savurup onu iterken gözlerim korku ve şaşkınlıktan şişti.

Julian'a karşı! Julian'dı!

"Julian!" Bağırdım ama eli tüm gücüyle boğazımı kavradı ve beni boğarak boynumu şilteye gömdü.

Bir anda oksijen yok oldu! Göğsünü, omuzlarını pençeledim! Nefes alamıyordum! *Julian, nefes alamıyorum! JULIAN, BENİM!* Çığlık atmak istedim ama kelimelerim ve sesim çılgın zihnimin içinde sıkışıp kalmıştı.

Boynundaki mavi damar patladı ve Julian'ın boş ve çukur gümüş gözleri beni öldürmek niyetiyle boş boş bana baktı. İçlerinde tüm ışıklar sönmüştü. Ölü bölge, boş odalar, ıssız gezegenler. Daha önce de gördüğüm aynı bakış.

Omuzlarını tırmaladım, tırnaklarımı gergin boynuna geçirdim. Derisini deldim ve boynumu sıkıca kavrarken boğazından kan sızdı!

Julian, lütfen! Kocaman gözlerim yandı, gözyaşlarım dondu, beni orada kilitli bir şekilde tutarken görüşümü bulanıklaştırdı, baygın ve soğuk, çok soğuk! Vücudum onun kine karşı çırpındı, ama faydası yoktu, çünkü bacakları üzerime binmiş, beni yerimde sabitlemişti.

JULIAN, DUR! Zihnim bulanıklaştı, uzuvlarım uyuşmaya başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum! *Ne yapacağım ben?!*

Tek gördüğüm gümüştü, ciğerlerim hava almak için can atarken siyah maskesinin üzerinde buz gibi iki gümüş yarık vardı.

Savaşmayı bıraktım, çünkü faydasızdı. Beni öldürüyordu. Tuzağa düşmüştü. Buna bir anlam veremiyordum.

O burada değildi. Julian'ın zihninde, ben onun altında ölürken o başka bir yerdeydi. Her saniyenin geçtiğini hissettim ve başını ellerimin arasına aldım, parmaklarımı çarpan nabzına yerleştirdim.

Kaybolmuştu, çok kaybolmuştu. Beni öldürüyordu ve ben onu seviyordum. Sonra Julian göz kırptı. Bir, iki, üç kez.

Gözlerini kırptırdı ve şimdi şaşkın bakışları yüzümü, boynumdaki elini ve bağlı olduğu bedeni tarıyordu. Tanıdık geldi. Gözlerindeki değişimi fark ettim; gözleri soğuktan, bükülen bir yaraya dönüşmüştü.

"Fallon," diye soludu ve elini bıraktı, göğsü kabarmaya, vücudu titremeye başlamıştı. "Hayır... Fallon... hayır, *lanet olsun!*" diye küfretti.

Boğazımdan aşağı süzülüp ciğerlerime dolduğunu hissettiğim bol miktarda havayla boğuldum. Gözlerimden yaşlar akarken, göğsüm oksijen için hırıldarken bir türlü nefes alamıyordum. Julian titreyen ellerini şilteden kaldırdı, benden uzaklaşırken saçlarını çekti.

Mesafesini, acısını hissettim. Bunu, elini boğazımda hissettiğim kadar gerçek hissettim ve tekrar nefes alamadım. Sıkı teninin altında, kasları sanki benden kaçmak için bir emirmiş gibi irkildi. Gözyaşlarım nihayet düşebildiği için başım sallandı.

"Julian, yapma," diye yalvardım, gömleğinin yakasını kavradım ve onu kendime çekmeye çalışırken yırttım. Bana bakması için maskeyle kaplı çenesini tuttuğumda boynundaki tüm kaslar sıkıştı. "Julian!"

Gözlerini kıstı, sonra açtı, gözleri dalgındı, kafası karışmıştı, sanki gerçek olanla olmayan arasında gidip geliyordu.

"*Tanrım*, neyim var benim?!" diye bağırdı acı içinde. Ter alnını, saç çizgisini kaplamıştı. Gözbebekleri büyümüşü, sadece gümüş bir

Şimdi etraflarını sarın.

Odayı taradı, sürüklendi ve başını salladı ve ben tekrar yüzünü tutmaya gittim. Julian ayağa fırlamadan önce bir elini kaldırarak her girişimimi engelledi.

Çaresiz, ceketini yumrukladım ve geriye doğru iki büklüm oldum. "Julian, sen olmadığını biliyorum. Seni tanıyorum ve o sen değildin. Sorun yok, sana yardım etmeme izin ver."

"Hayır, Fallon, bilmiyorsun! Hiçbir fikrin yok. Böyle söyleme. Hiçbir fikrin yokken beni tanıyormuş gibi davranma. Beni tanıyorsun! *Lütfen!* Bırak gideyim!"

"*Hayır!*" Anlamsız ve acınası bir sesle bağırdım. Elimden çekip aldı. Panik, balkona doğru attığı her adımda her korkunç saniyeyi ikiye böldü. Ben de peşinden gittim. Soğuk rüzgâr her açıdan etrafımı sarıyor, gözyaşlarımı yanaklarımda donduruyordu. "Julian, dur!"

Ama o durmadı. Arkasını bile dönmedi. Balkona çıkıp gecenin içinde kaybolurken tek gördüğüm kafasının arkasıydı.

Çekmeceyi açıp bir çift şort giyerken kalbim küt küt atıyordu. Şifonyerimden anahtarları aldım ve ayakkabılarla uğraşmadım. Kafam karışmıştı, aklımı meşgul eden tek şey Julian'dı. Onun böyle gitmesine izin veremezdim. Bunu tek başına yapmasına izin veremezdim.

Sokaklarda ilerlerken, soğuk tenimde buz gibiydi. Saçlarım yüzüme çarptı ve gaza bastım, titreyerek ve gidonu sıkıca kavrayarak ormana doğru yol aldım. Alacakaranlık ile şafak arasında bir yerde, gecenin soğuduğu ve garip yaratıkların ortaya çıktığı bir zamanda zaman benim için kaybolmuştu. Ama aynı zamanda, Julian ve benim çok parlak bir şekilde yanabildiğimiz bir zaman.

Sokak tabelaları, binalar ve ağaçlar yanımdan geçip gitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan ormanın başlangıcına ulaşmıştım. Scooter'dan kaydım, yere bıraktım ve tamamen karanlık tünele, Julian'a doğru koşmaya başladım.

Ayaklarım daha hızlı hareket ederken nefesim kulaklarıma geliyordu. Orman beni bir duyumdan mahrum bırakırken diğerlerini güçlendiriyordu. Döndüğüm her yer siyahtı. Tek duyabildiğim nefes alış verişimin, kanat çırpışlarımdan ve kuzgunların geceye doğru ötüşlerinin bir karışımıydı.

"Julian!" Rüzgâr ağacın çıplak dalları arasında tıslarken haykırdım. Ormanda hiçbir şey yoktu ve ormandan gelen her seste başımı savurup bedenimi çeviriyordum. Hayal gücüm çılgınca çalışmaya başladı

Boşluğu doldurmak için dehşetle doluydum, bu yüzden onu uzaklaştırmak ve düşüncelerimi onunla doldurmak için daha hızlı koştum. "JULIAN!"

Hızımı yavaşlattım ve yenik bir şekilde durdum, sağlam bir nefes almak için ağrıyan tarafımı tuttum, ancak her girişimde ciğerlerimi kurutan bir soğukluk çektim. Avuçlarım dizlerime çarpıyor, kaslarım ağrıyor, ayaklarım acıyordu. Her an bayılacakmışım gibi hissediyordum ama yine de kendimi toparlamayı ve sırtımı dikleştirmeyi başardım.

"Gitmiyorum, seni korkak!" Hayal kırıklığına uğramış bir halde ormana seslendim. "Hep kaçıyor ve saklanıyorsun. Bir kez olsun erkek gibi davranıp benimle yüzleşir misin?!" Bir nefes daha çektim ve gözyaşlarıma yapışan beyaz saç tellerini çıkardım. "Bu karanlık seni kontrol ediyor, bunu biliyorum. Seni tanıyorum Julian! Uzun zamandır benim için hep bir gizemdin ama seni kendimden daha iyi tanıyorum. Farkımız yok!" Durakladım, boğazım hâlâ acıydı ve sesim sert çıkıyordu ama pes etmiyordum. Birkaç öksürükten sonra boğazımı temizledim ve devam ettim, "Arabalar üzerinde çalışmayı neden bu kadar çok seviyorsun biliyor musun? Çünkü etrafınız ölümle çevriliyken bir şeyi hayata döndürmek iyi hissettiriyor ve bunu anlayabilecek biri varsa o da benim!"

Nefes nefese bir kahkaha bıraktı beni ve gözyaşlarımı geri çektim. "Ruhunda bir şarkı var ve o kadar yüksek ki duyabiliyorum. Ve ne zaman gülümsediğini biliyorum. Bir maske takıyorsun ve gülümserken hâlâ başını yana eğiyorsun çünkü bunu hak etmediğini düşünüyorsun. Ama hak ediyorsun, Julian! Bir konuda endişeli olduğunu biliyorum çünkü taktığın o aptal yüzükleri kalçana vuruyorsun. Ve tüm düşüncelerini uzun süre içinde tutup sonra da büyük bir tutkuyla tek bir nefeste hepsini birden ağzından kaçırmayı. Bunu yapmana bayılıyorum! Doğru şeyi nasıl söyleyeceğini asla bilemediğini biliyorum, ama yine de söylüyorsun çünkü buna inanıyorsun ve arkasında duruyorsun ve kimi kırdığını umursamıyorsun. Bazen de hiçbir şey söylemiyorsun çünkü her şeyi söylemek istiyorsun! Doğru gelmese bile her zaman doğru olanı yapmaya çalıştığınızı biliyorum. Ve herkes yanlış olduğunu söylediğinde doğru hissettiğimiz için, her şeyi sorgulamanıza neden oluyor!

"Artık vücudunun nasıl hareket ettiğini ben de biliyorum. Kasların koşmak, koşmak ve koşmak için derinin altında seğiriyor çünkü kontrolün tekrar sende olduğunu hissettiğin tek zaman bu. Ve çılgılık attığını da biliyorum çünkü içinde kimsenin göremediği şeylerden kurtulmana yardımcı olan tek şey bu! Kendinden başka herkese sadıksın. Ama sen bir lidersin, Julian. Sen

istediğin her Şeyi yapabilirsin... meclisini kurtarabilirsin, bu laneti bozabilirsin, *her Şeyi!* eğer onları dinlemeyi bırakırsan!

"Oradakinin sen olmadığını biliyorum ve bir Şey seni ele geğirdiğinde bunun ne kadar korkutucu olduğunu da biliyorum ęünkü sen de beni ele geğirdin!" Karanlığa doğru ęıđlık attım, sesim yavaş yavaş beni yarı yolda bırakıyordu. "Şu anda beni duyabildiğini biliyorum! Her Şeye rağmen hâlâ buradayım ęünkü seni seviyorum, seni aptal pislik ve hiçbir yere gitmiyorum," diye ani bir itirafta bulundum. "Bunu Şimdiye kadar neden göremedin?!"

Onu arkamda hissettiğimde soğuk bir hava ciğerlerime doldu. Nefes alış veriŐi kalp atışı gibiydi. Ayak sesleri kulaklarımı sağır etmişti ama Şimdi varlığı ęok gürültülüydü ve beni ęevreliyordu. Olduğum yerde donup kaldım. Göğsüm tutuldu ve kendimi paręalanmaktan korumak için yumruklarımı iki yanına kıvırdım.

"Julian, ben-"

"Bir konuda yanılmıŐsın," dedi, sesi kalındı ve nefesi başımın arkasına ęarpıyordu. "Beni özgür hissettiren tek Şey ęıđlık atmak değil."

Duygularım içime işledi. Gözlerimi sıkarak kapattım.

Julian nefesini verdi ve gövdesi arkamdan bana doğru bastırdı. Saçlarımı yana yatırırken göğsü ęıplaktı ve sırtımı okşuyordu.

"Ęok üzgünüm," dedi bana, atletimin askısını parmaklayıp omzumdan kaydırarak. Parmak eklemlerini kolumun üzerinde gezdirdi. "Beni seviyor musun?"

Başımı sallayarak "Evet" dedim ve o da iç ęekti.

Hırlamadı. iç ęekti. Sanki trajik ama kaçınılmaz bir Şeymiş gibi.

Omzumu öptü ve dudakları bir zamanlar elinin beni boğduğu ağrıyan boynuma doğru ilerledi ve ben de ona doğru gömüldüm.

Sonra Julian gözlerimin üzerinden bir Şey geçirdi - maskesi - karanlığı kendi türüyle değiştirdi. Kıpırdamadan durdum, tamamen ona bağımlıydım ama yine de ona güveniyordum. O her yerdeydi, bir gölgenin Şiddetli ve tutkulu gücü. Duyularımın her biri onun tarafından yutulmuŐtu.

Julian ęenemi yana yatırırken parmağı ęene ęizgimde gezindi, ağzımı onunkine doğru yönlendirdi, tüm bedenim onunla yüzleşmek için döndü. Ve yarılmış dudaklarımın arasından dili kaydı ve beni geriye doğru yönlendirirken tadını içime doldurdu.

Sırtım bir ağaca ęarptı ve Şortumu ve külotumu aşağı ęekti. Onları kenara fırlattım ve soğuk bir sağ dalgası uğuldayan tenimin üzerinde dalgalandı. Julian beni bacaklarımın arkasından tuttu ve

Ağzını tekrar bana verdiğinde beline sarıldı. İçinde bir yerlerden bir inilti geldi ve dilime çarparak titreşti. O kadar yoğun ve parçalanıyordu ki, sanki kollarımda yıldız tozundan yapılmış gibiydi. Sanki gece gökyüzünün bir ürünüydü, sonsuz ve anlamlıydı. *Oh*, böyle ne kadar güzeldi.

Ben de geceyi öptüm, onun gökyüzünde kayboldum ve onun zamanında asılı kaldım. Karanlığı da öptüm, sanki bildiğim tek şeymiş gibi, çünkü onun bir parçasıydı.

Çıplak ve kaygan göbeğimi dar karnının şeridine bastırırken sırtım sert ağaç kabuğuna yaslandı. "Julian," diye ürperdim, vücudum onun ön tadıyla titreşiyordu.

"Biliyorum," diye nefes nefese kaldı.

Gözlerimin üzerindeki maskenin ardında görebildiğim tek şey onun siyah gölgeleriydi. Ensesini kavradım, tırnaklarımı gür saçlarında gezdirdim ve göğsünden bir inilti yükseldi. Boğazımı öptü, pantolonunu indirirken çıkardığı ses saniyeleri sayıyordu. Aletini bıraktığında hiç vakit kaybetmeden içime daldı.

"Siktir, Fallon." Nefes nefese kulağımın dibindeydi, ellerini kıcımla ağacın arasına daldırdı, tuttu ve kendini daha derine itti. Karıncalanma ve sıcaklık dalgası göbeğime kadar hücum etti ve tüm kan hücrelerimi canlandırdı. "Haklısın, çok doğru hissediyoruz," diye itiraf etti nefes nefese ve tekrar içime girip kendini gömdüğünde başımı ağaca yasladım.

Ağzı benimkini bulduğunda burunlarımız birbirine değdi ve kalçalarımızı birbirine yapıştırıp beni çıldırtacak kadar derine inerek bana sürtündü.

Hepimizin *gerçeği* şimdi havada.

CHAPTER 33

OceanofPDF.com

JULIAN

BUICK 8'DEN AYAKLARIM GOODY FARMS'IN ZEMİNİNE İNDİ, sınırın kuzeybatı ucunda yer alıyordu. Beyaz plantasyon evi mısır tarlaları ve sıra sıra elma ağaçları arasında yer alıyor, yabani yaban mersini, kıvılcık ve çilekler araziye kaplıyordu. Kasabanın gıda kaynaklarının çoğu Goody Çiftliklerinden geliyordu ve bu da Norse Wood'un Goody ailesini Weeping Hollow'un en zenginlerinden biri yapıyordu. Goody Çiftlikleri ve Hollow Heathens, Kutsal Deniz'in kasabayı başarılı bir şekilde ele geçirememesinin iki somut nedeniydi.

Gece dolunaydı ve yanardöner gri bulutlar tembel tembel ayın üzerinde kayıyordu. Uzaktan bir karga ciyakladı ve Phoenix klasik arabamın kaputunun üzerinden bana bilmiş bir bakış fırlattı.

Siyah kuşların takip ettiği bendim. Kargalar, kuzgunlar, artık pek fark etmiyordu. Hiç bitmiyordu çünkü Ölüm'ün katliamı bitmemişti. Sesleri her zaman takip etti, her zaman hatırlattı. Beni her zaman tetikte ve farkında tuttular. Karanlık beni her an ele geçirebilirdi ama artık daha güçlüydim çünkü Fallon ve ben güçlüydük.

Zephyr'in kız kardeşi Winnifred piyanoda iç karartıcı bir melodi çaldı ve notalar içi boş evde yankılanarak zaten açık olan ön kapılardan içeri girdi. İkimiz onun yanından geçerken başımızı sallayarak selamlaştık. Winnifred, buğday sarısı saçları ve kalkık gözleriyle gelişigüzel konuşan bir yaratıktı. Parmakları piyanonun tuşlarından hiç ayrılmıyor, ağzının bir tarafı kalkıyor, dolgun göğüsleri bir korseyle birbirine ve yukarı doğru bastırılıyordu. Ay ışığı yerden tavana kadar uzanan pencereden içeri süzülüyor, kuyruklu piyanonun üzerine beyaz bir ışık huzmesi düşürüyordu.

Gözlerim önce gökyüzüne, sonra ileriye, oturma odasından evin arka tarafına doğru ilerleyen Phoenix'in sırtına kaydı. Ağabeyimi ve babamı kaybettiğim zamandan beri girmedığım odanın oymalı ahşap kapılarına ulaşana kadar attığımız her adımda sinirlerim zıplıyordu.

İçeri girdiğimizde Zeph ve Beck'in yanı sıra Clarence Goody ve Sarhoş Earl de oradaydı. Son Hollow Heathen'lar da bu odayı doldurmuştu. Bakışlarım Beck'ten Zephyr'e ve Phoenix'e kayıyor, cevap arıyor ama bulamıyordum.

Clarence Goody, kutsal Kâfir masasını çevreleyen üç boş sandalyeyi işaret ederek, "Oturun," dedi.

Her bir sandalye Wilde'ler tarafından el işçiliğiyle yapılmış olup, aile ismimiz ahşaba oyulmuş ve altına da eşleşen element sembolü kazınmıştı. Orta masadaki beş mumdan ikisi yanıp sönüyordu, yanlarında da bir kibrit kutusu vardı.

Phoenix elini mumun üzerinde gezdirdi ve bir alev tutuştu. Yerime oturmadan önce ben de aynısını yaptım, bakışlarım altında toprak elementi sembolü olan Danvers sandalyesine takıldı. Baş aşağı duran üçgen, dümdüz bir çizgi. Yanmayan tek mum, bir asırdan fazla süren bir boşluğu yayıyordu.

Phoenix'in şahin bakışları odada gezinirken o da aynı şeyi yaptı ve babasının bir zamanlar oturduğu sandalyeye, uzak bir akrabasının bir zamanlar inşa ettiği sandalyeye oturdu.

Sessizliği o bozdu. "Sarhoş Earl'ün burada ne işi var?"

Earl'ün yüzünü lekeli bir bandana örtüyor, gri saçları parmağını prize sokmuş gibi her yöne doğru uzanıyordu. Earl'ün bileği, tahta sandalyenin kolundan gevşekçe sarkıyor, pahalı bir konyak bardağını kavırıyordu. Kendini beğenmiş bir gülümseme yüzünü kaplamıştı.

Beck'in dirsekleri dizlerine gömülmüş, başparmakları çenesinin altında, sabırsız dizleri babasınıninkinin yanında zıplıyordu. Zeph rahat görünüyordu, her şeyin rahatsızlığı içinde evinde gibiydi.

Düz beyaz saçları maskesini perdeleyen Clarence Goody, "Earl bir Hollow Heathen, öyle muamele görmeyi hak ediyor," diye cevap verdi.

"Earl büyü israfı," diye tısladı Phoenix.

Sarhoş Earl elini önüne doğru salladı. "Devam et ve ben burada yokmuşum gibi davran."

"Yirmi yıldır ne yaptığımı sanıyorsun?" Phoenix Wildes.
Her zaman bebek Beck'in koruyucusu.

Beck ağızına bir sigara attı, öne doğru eğildi ve masadan kibrit kutusunu kaptı.

"Burada ne işimiz var?" Fallon'a, dükkâna, burası dışında herhangi bir yere dönmek istediğimi söyledim.

Bu küçük, çekilmez oda benim şehitliğimdi - Jonah, Clarence ve Agatha'nın *daha büyük bir iyilik* için benim yerime babamdan vazgeçme komplolarını dinlemek zorunda kaldığım zamanları hatırlatıyordu. Babamı uçurumlara götürüp Hasır Adam'ın içine tıkmalarından hemen önceki bir zamandı. Bedenini ateşe vermelerinden önceki zaman. *Burası dışında herhangi bir yer.*

Clarence'ın beyaz pandomim maskesinin arkasından parlak yeşil küreler ışıldıyordu. "Yaklaştın mı?" diye sordu, sesi odanın çatlaklarını, kuytularını bile dolduran bir bas gibiydi.

Beck konuşmaya başladı ama ben araya girdim, "Ne demek istiyorsun?" "Laneti bozmak," diye cevap verdi ve ben de Zeph'e bir bakış fırlattım.

babasına geri döndü. "Odada kitaplar kaybolduğunda beni sorguladılar. Beni aptal yerine koyma. Cevaplar için odaya giren ilk kâfir sen misin sanıyorsun?"

"Hayır, yakın değiliz," diye sıkılmış bir çeneyle homurdandım, bunu bilmesinden nefret ediyordum. Tarikat'tan birinin bizi bununla tehdit edebilmesinden nefret ediyordum. Kendi oğlu Zephyr'i riske atmak anlamına gelse bile.

Clarence başını salladı. "Seni çağırıp Tobias Morgan'ın kızından uzak durmanı emredinceye kadar bunu fark etmemiştim. Neyin peşinde olduklarını bilmiyorum ama iki adım geride kalmayacağım. Kutsal Deniz'in dengeler değiştiğinden beri yaptığı gibi, cadılar meclisini kasabanın önüne koymanın zamanı geldi. Ve denge değişti."

"Katılıyorum," dedi Phoenix ve sesinde bir rahatlama hissettim. Belki de Clarence'ın da bu işin içinde olabileceği, laneti kırabileceği konusunda rahatlamıştı. Bizim tarafımızda olabilirdi ama yine de ona güvenemiyordum.

"Oh, güzel. Ateşin oğlu," Clarence bacak bacak üstüne attı, sadece daha da zayıflamıştı ve arkasına yaslandı. "Sen en yaşlısın Phoenix ve hâlâ meclisten bir eş seçmedin. Bunun nedenini tartışalım mı?"

"Seçmeye değer birini bulamadım," diye tersledi ve dikkatim ona doğru kaydı. Phoenix'in gözleri neon sarısı bir renkle parlıyordu ve o anda masanın önünde yattığını anladım. Hainliğin ve ihanetin hoş karşılanmadığı kutsal bir alan.

Phoenix gözlerini indirdi ve Goody bardağını yan masaya bıraktı. "Yirmi yedi yıl önce, tam da bu masada otururken

Büyükbabam her soyun devam etmesinin önemini anlattı. On altı yaşındaydım, Phoenix. Sen neredeyse yirmi sekiz yaşındasın. Julian ve Zephyr, siz ikiniz onun çok gerisinde değilsiniz. Siz farkına varmadan emekli olacağım ama bu meclisin bir baş rahibesi ve devam etmek için sağlam bir planı olmadığını bilerek rahat edemem. Neredeyse iki yüz yıldır bu kadar *kötü* olmamıştık. Neyi bekliyorsunuz? Neden ikinizden birinin hâlâ bir oğlu olmadı?"

Zeph doğrulup oturdu. "Zorlanmak-"

"Sakin ol. Seni zorlamıyorum, Zephyr. Şu anda değil," diye araya girdi Clarence, sonra dikkatini Phoenix'e geri verdi. "Sakin bana laneti bozmak için beklediğini söyleme, çünkü senden önceki her Kâfir denedi ve her Kâfir başarısız oldu. Elimizdeki tek kesinlik, sihirli elementinizi geçirdiğinizden emin olmak." Gözlerini Sarhoş Earl'e kaydırdı ve ekledi, "Ve tercihen bir düz dünyalı ile değil. Siz dördünüz meclisi birbirine bağlayan şeysiniz. Sizin büyüne güvenen pek çok insan var."

"Otuz yaşına kadar vaktimiz var," diye duyurdum.

Clarence, "Kızım dinsiz olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor," dedi.

Phoenix bu ima karşısında irkildi. "Winnifred mi? Şaka yapıyor olmalısın." "Dikkatli ol," diye uyardı Zeph.

Phoenix'in bakışları Zeph'ten Clarence'a kaydı ve derin bir nefes aldı. "Dinleyin Bay Goody, Winnifred söz konusu olduğunda güzellik hiçbir zaman sorun olmadı. Karınızın kızına aktardığı iyi genleri herkes görebilir. Ama benim iki yılım var. Eğer bu laneti iki yıl içinde bozamazsam, ateşten spermlerimi aktaracağım. Ama o zamana kadar, tüm saygımla söylüyorum, bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum."

Clarence kuru bir sesle, "Bizi zayıf görüyorlar," diye cevap verdi. "Değişimin şimdi yapılması gerekiyor."

Phoenix gözlerinde inançsızlıkla başını bana doğru eğdi ve kahverengi saçları tutunduğu yerden düştü, uçları çene çizgisine çarptı. Kocaman gözlerini Clarence'a çevirdi. "Otuz yaşına kadar vaktim var. Bana borçlu olunan zamanı kullanıyorum."

"O zaman bana söz veriyor musun?" Clarence karşı çıktı. "İki yıl sonra kızım Winnifred'i mi seçeceksin?"

Phoenix'in kasları gerildi. Ateş saçan gözleri kısıldı. Gözlerim odanın içinde gezindi. Herkes benim gibi bekliyordu ama kimse onun ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Phoenix Wildes tahmin edilemez ve etkileyici bir jokerdi. *Söylemeden önce ne söyleyeceğinizi düşünün*, diye düşündüm.

"Evet," diye kabul etti ama sözleri güvensizlik ve şüpheyile doluydu. Gözlerimi kapattım. Phoenix her zaman verdiği sözü tutardı. "Meclisin iyiliği için sana söz veriyorum."

"Gördün mü, şimdi bir yerlere varıyoruz. Şimdi Julian," diye seslendi bana ve bakışlarımı Phoenix'ten başka yöne çevirdim. *Lütfen bana Fallon hakkında soru sorma.* Sorarsa yalan söyleyemem, burada olmaz. "Gölge kanın altı can aldı, Blackwell. Altı!"

"Altı değildi." Doğrusu, tam olarak hatırlayamıyordum. "En fazla beş."

Jonah River'ı bulana kadar aklımı ne kadar kaçırdığımı fark etmemiştim. Sonra Fallon'la olanlar beni sınırın ötesine itti. Onların kanı ellerimdeydi, her ölüm vicdanımı yiyip bitiriyordu. Bu bir kısır döngüydü ve sadece Fallon beni bundan kurtarabilirdi ama sadece ona bağımlı hale gelemezdim.

Clarence Goody kaşlarını kaldırdı. "Beth Clayton?"

"Beth Clayton'ın dudakları iğne ve iplikle dikilmişti. Beni hiç dikiş setiyle dolaşırken gördünüz mü?" Sandalyemde geriye yaslandım ve iki yanımdaki kolları kavradım. "Ben yapmış olamam," dedim öfkeyle. Ve sonra, uzun, sessiz bir an sonra, "Olabilir mi?"

"Cadılar meclisi senin yaptığını doğruladı," dedi. "Kanıt ne olursa olsun, gölge kanın ve Javino'ya olanlar yüzünden bu sakinlerin sayısının hızla azalmasının suçunu sana yükleyecekler. Böyle devam ederse Tarikat'ın seni Hasır Adam'da yakmaktan başka çaresi kalmayacak ve henüz bir oğlun bile yok." Panik bütün benliğimi sardı. "Gölge kanın kontrolden çıktı ve bu yüzden Dolunay'a kadar, işler değişmezse, bir ihraç girişiminde bulunacağım sonucuna vardım."

Sanki odadaki tüm oksijen çekilmiş gibi hissediyordum.

Beck ve Phoenix beni savunmak için ayağa fırladıklarında felç olmuşum.

Sarhoş Earl oturduğu güvenli koltuktan gülme krizine girerken sözleri odanın içinde uçtu.

"Bunu yapamazsın," diye yanımdan Phoenix'in sesi yükseldi. "Katatonik hale gelir! Bir hiç olur."

"Tabii ölmezse," diye mırıldandı Zeph, sonra bardağından bir yudum içti.

"Ölmeyecek," diyerek Clarence gözlerini benimkilerden ayırdı ve bakışmamızı k e s t i . "Katatonik hale gelebilir ama yine de ruhun büyüsunü içinde barındıracak. Biz de

onu komaya sokacak. Spermelerini kontrol altına almanın yanı sıra, dışarı atma sırasında onu kontrol etmenin tek yolu bu olacaktır."

"Seni hasta orospu çocuğu!" Yumruğumu kutsal masanın üzerine vurarak bağırdım. "Yirmi altı yıl boyunca bu cadılar meclisine boyun eğdim. Hayatımdan, ilişkilerimden, ahlakımdan, özgürlüğümünden, erkekliğimden vazgeçtim. Ve şimdi ruhumu mu alıyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun, Clarence?" İnanılmaz bir nefes aldım, bunun saçmalığına inanamıyordum. "Sen aklını kaçırmışsın. Bu şekilde olmaması gerekiyordu!"

"Ben senin baş rahibinim, nerede olduğunu ve kiminle konuştuğunu unutma! Sen cadılar meclisi için bir araçtan başka bir şey değilsin, yoksa bunu unuttun mu?" Clarence'ın sesi titriyordu. "Altı kişiyi öldürdün! Jury Smith'ten sonra seni İskandinav odalarına ben götürmeliydim. Doğal dünya sana göz kulak oluyordu ama bu uzun sürmeyecek. Sana önceden haber veriyorum, Blackwell! Bir can daha alırsan meclis harekete geçecek."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye güvence verdi Phoenix, sonra Clarence'a döndü. "Meclis bunu asla kabul etmeyecek. Agatha asla kabul etmeyecek. Ona yardım etmeliyiz, onu hapsetmemeliyiz! Kaç hayat kurtardığını bir düşünün!"

Zephyr, "Bu toplantı sona ermiştir," dedi ve rüzgârı odaya doğru hızla esti. Mumlar titredi.

Clarence'ın sesi duvarları titretti: "Daha bitirmedim." Dördümüz ayağa kalkmış, kutsal yuvarlak masanın üzerinde yükselmiş, gözlerimizi Clarence'a dikmiştik. "Pruitt'ler Samhain sırasında yıllık balolarını düzenliyorlar ve içimden bir ses onun kayıp kitapları sakladığını söylüyor. Pruitt ile bizzat konuştum. Dördünüzün barmenlik yapmasına izin verdi. İçeri girebilirsiniz. Ama kayıp kitapları geri almak hepinize bağlı."

Bu toplantının daha da kötüye gidebileceğini düşünmezken, daha da kötüye gitti. Clarence'a olan tüm güvenimi ve saygımı uzun zaman önce kaybetmiştim ama yine de beni şaşırtmaya devam etti. Pruitt kendini beğenmiş bir pislik olabilirdi ama o ve Viola Cantini sadece Fallon'un babasının isteklerini yerine getiriyorlardı. Bu işin nereye varacağını biliyordum ve beni Pruitt'lerin evine girip kitapları karıştırmaya ikna etmek için bir *duygudan* fazlası gerekecekti. Bu plan -eğer öyle denebilirse- Chambers'a zorla girmekten farklıydı. Burası birinin eviydi.

"Kayıp kitapların Pruitt'te olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz?"

"Benim de bir Kâfir olduğumu unutuyorsun. Çok eski bir Kâfir. Büyüm zamanla azalmış olabilir ama rüzgârdaki fısıltıları hâlâ duyuyorum." Elini kaydırdı

Clarence sanki oğluna bakmaya dayanamıyormuş gibi önce Zephyr'e sonra da bana baktı. Hiç şüphem yoktu ki, Clarence buna mecbur kalmasaydı hava elementini asla aktarmazdı, bencilce ölene kadar saklardı. "Kitaplar evin altındaki Kutsal Deniz odasında."

"Tekrar ifade edeyim, anlamaya çalışın. Kutsal Deniz'in odasına girmemizi mi istiyorsun? Dördümüz de idam edilebiliriz," diye yineledim, bize bunu emretmesine şaşırmıştım.

Clarence'ın da laneti bozmak için bizim kadar çaresiz olmasına şaşırmadım ama Dinsizleri riske atmak? Meclisi bir arada tutan tek kişileri? Aklını mı kaçırmıştı?

"Sana söyledim, bu meclis için değişimin gerçekleşmesi gerekiyor. Bu lanetin kırılması gerekiyor, o yüzden yakalanmayın," dedi ve kadehinden bir yudum içti. "Hazırlanmaya başlayın. Samhain ayininde siz dördünüzle görüşeceğim. *Şimdi* gidebilirsiniz."

Mumlar, alevleri Goody rüzgârı tarafından yutulana kadar titredi.

Ve karanlık üzerimize çöktü, içimize.

OceanofPDF.com

CHAPTER 34

OceanofPDF.com

JULIAN

BİR KERESİNDE, KADINLARIN GENLERİNE İŞLEMİŞ BİR ŞEY OLDUĞUNU OKUMUŞTUM. Bir erkeğin erkekliğine gölge düşürmeden duygularını açığa vurmasına izin verirdi. Sanırım bu yüzden kendimi Fallon'un balkonunda, perişan ve aklımı kaçırmış bir halde, onun her zaman tatmin edebildiği aynı rahatlık ve huzura ihtiyaç duyarken bulmuştum. Fallon Grimaldi benim için güvenli bir yer olmuştu.

Clarence ve Heathen'larla buluşmam bana bir nesne ya da silahtan başka bir şey olmadığımı hatırlattı, o anda nasıl olmamı istiyorlarsa ve nasıl uygun görüyorlarsa. Büyü için bir ev sahibi.

Meclisime sadık kalmıştım. İşlerin hangi noktada değiştiğini hatırlayamıyordum, çünkü sanki yozlaşmanın kendisi yozlaşmış gibiydi. Belki de her zaman böyleydi ve ben kör bir aptaldım ya da babamın benim adıma Yeşil Yol'da yürüdüğü an da olabilirdi.

Bilmiyordum ve bir an için, meclis düşerse bunun kasabaya ve Dinsizlere bir iyilik olacağını düşündüm. Ama sadece bir anlığına. Çünkü her şeye rağmen onlar benim ailemdi.

Fallon, "Seni rahatsız eden bir şey var," diye işaret etti. Belime sarıldığı için yatağında sırtüstü yatıyordum, beyaz saçları yüzümü, gözlerimi perdeliyordu ama buna aldırmadım.

"Endişelenecek bir şey yok." Clarence'ın beni tehdit ettiğini bilmesine gerek yoktu. Ve River Harrison'ı öğrenirse, benim için her şey bitebilirdi. Günlerim sayılı olabilirdi ve ben onları Fallon'la geçirmeyi tercih ederdim. Zihnimi dağıtmak için ona ihtiyacım vardı. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Tobias'la yakın mıydınız? Seni bu konuda hiç uyardı mı?"

bir şey var mı? Kasaba, biz ya da tuhaf bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Ne kadar çok bilgi sahibi olursam o kadar iyiydi.

Babası onun seçim hakkını elinden almıştı ve ben bunun nedenini bilmek zorundaydım. Sadece onu Ağlayan Kovuk'un canavarlarından korumak için miydi, yoksa benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

"Hayır, neredeyse hiç konuşmadık. Bırakın kasabayı, annem hakkında bile nadiren konuşurdu," dedi Fallon ve benden uzaklaşıp dik oturdu. "Neden bana babam hakkında sorular soruyorsun?"

Ellerimi başımın arkasından çözdüm ve parmaklarımı bileğine dolayarak onu kendime doğru çektim. "Baban Kutsal Deniz'in korumasını istedi. Nedenini bilmek istiyorum," dedim ona, saçları tekrar yüzüme düşerken. Üstümde olması hoşuma gidiyordu, hafifliği sanki beni iyileştirebilecekmiş gibi her yerime dokunuyordu.

"Teksas'tayken bana bu mektup gönderilmişti. En başta bu yüzden gelmiştim ama dedem hiç göndermediğini söyledi," diye açıkladı, yüz ifadesi mesafeli bir hal alırken parmağı şakağında tembel daireler çiziyordu, hatırlıyordu. "Yaklaşık bir yıl boyunca mektuplaştık, biliyorsun. Sonra sonuncusu elime geçti ve onun olmadığını anlamalıydım. Ama ne kadar hasta olduğunu okuduğumda bavulumu topladım ve arabaya atladım. Bu konuda iki kez düşünmedim bile."

"Onun göndermediğini nereden biliyorsun?"

"Bana kendisi söyledi. Yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Beni korkuttu. Kolay kolay korkmadığımı bilirsin ama Julian, sanki... Bilmiyorum ama korktuğu her şey ona geri bakıyor gibiydi. Günlerce benimle konuşmadı. Düşündüm de, ona mektubu gösterdikten sonra sağlığı gerçekten değişti. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama düşüncelerim gidip geliyor, sonra da her zaman en kötüsünü varsayarak sarmal oluyor. Yine de büyükbabamın pes ettiğini, dolayısıyla vücudunun da pes ettiğini düşünmeden edemiyorum." Durakladı ve gözlerini aşağıya doğru kaydırды. "Sanki başıma kötü bir şey geleceğini, bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu ve benden önce ölmek istiyordu. Ya da belki de hepsi benim kafamda."

Göğsüm sıkıştı. "Bir bakayım."

Fallon'ın berrak gözleri benimkilere kaydı. "Neyi gördün?" "Bu mektubu. Onu bana göster."

Dönüp yatağın kenarından sarkarken elim kalçasından düştü, bir şeyler ararken poposu havadaydı. Bakışlarım

küçük yuvarlak poposunda, kalçalarının arasındaki küçük boşlukta gezindi. Fallon'la yaşadığım yakınlığı başka hiç kimseyle yaşamamıştım. Her zaman zorlama ve doğal olmayan bir şey gibi gelmişti ve bunu yapmaktan utanıyordum çünkü zorlanan *ben olduğum* halde kendimi bir dişiye zorluyormuşum gibi hissediyordum.

Ama Fallon'la bu özgürleştiriciydi, ondan önceki herkesle yaptığım gibi son saniyede ondan asla uzaklaşamamamın nedeni buydu. Fallon isteyerek kendini bana verdi. Fallon bana güvendi. Fallon benimle birlikte hareket etti. Büyümü hiç umursamadı, benden onunla gerçek olmaktan başka bir şey istemedi.

"İşte burada." Elini yatağın kenarından kaldırdı ve mektubu parmaklarının arasına aldı. Ben yatak başlığına yaslandım, o da yanıma sürünerek geldi ve bacak bacak üstüne atmadan önce mektubu bana uzattı.

Tırnağını dişlerinin arasına almış bakışlarının ağırlığını hissederek mektubu gözden geçirirken dakikalar tam bir sessizlik içinde geçti. "Benny hep tüy kalem ve mürekkeple mi yazdı?"

"Bir ne?" diye sordu, parmağı hâlâ dişlerinin arasındaydı.

"Bu mektup," diye mektubu ters çevirdim, "tüy kalemle yazılmış." Gözlerim onunkilere takıldı ve Fallon omuzlarını huzursuz bir şekilde silkti. Tarikat'ın Odalarına davet edildiğimde ya da herhangi bir yazışma aldığımda, her zaman tüy kalem ve mürekkeple yazılmıştı. Ama el yazısını tanıımıyordum. "Zarf sende mi?"

"Hayır," omuzları çöktü, "Hayır, istemiyorum."

"İyi düşünmeni istiyorum Fallon. Zarfın üzerinde herhangi bir mühür var mıydı? Norse Woods sembollü balmumu mühür gibi mi? Dairenin içindeki yıldız?"

"Hayır, bahsettiğiniz sembolü biliyorum. Bunu hatırlamam gerekirdi."

Mektubu mükemmel bir kare şeklinde katladım. "Bunu saklayacağım," dedim ona, arka cebime sokmak için yana doğru eğilerek.

Ağlayan Kovuk'ta tüy kalem ve mürekkeple yazan başka kimseyi tanıımıyordum. Tarikat'tan olmalıydı ve eğer öyleyse, Pruitt'i, babasının Fallon'un geri dönmesini istemediğini bile bile neden birinin onu eve geri çektiği konusunda sorgulamaya hakkım vardı.

Ancak sağlam bir kanıt olmadan onlarla yüzleşmek geri tepebilir ya da dikkatleri Fallon'un üzerine çekebilirdi. Şimdilik tek seçenek, kitapları Kutsal Deniz'den geri çalma planıyla ilerlemek ve ihtiyacım olan cevapları bulup bulamayacağıma bakmaktı.

oradaydı. Bu büyük bir riskti... ama nasıl olsa batacaktım, bari Tarikat'ı da yanımda götürüyüm.

"Zaten başınızda çok fazla şey var. Bu benim sorunum, senin değil," diye ısrar etti Fallon.

Elimi hiç düşünmeden morarmış boğazının üzerine koydum ama Fallon irkilmedi. Başını yana eğdi, boynunu uzattı ve kendini bana sundu; avucum boynunda yukarı doğru kayarken gözlerini kapatışını izledim.

Ondan gelen küçük tepki ağzımın maskemden ayrılmasına neden oldu, kelimeler göğsümden fırladı ama aramızdaki havaya asla giremedi. Onu sadece bir gece önce boğmuştum ve bana olan güveni koşulsuzdu. O anda neredeyse ona onu sevdiğimi söyleyecektim ve bu ani düşünce kalbimin parçalanmasına neden oldu.

Onu sevemezdim, bu yüzden onun yerine dudaklarımı birbirine bastırdım, başparmağımla keskin çene çizgisini izledim. "Lütfen, bu benim trajik hayatımın dikkatini dağıtıyor."

"Başka bir şey daha var..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne oldu?"

"Deli gibi konuşacağım," diye başladı, gözleri aşağıya doğru bakarken başını salladı.

Çenesini kaldırdım. "Anlat

bana." "Beth Clayton'ı

hatırlıyor musun?"

Yutkundum. "Evet," dedim ve sesim titredi. Boğazımı temizledim. "Evet, peki ya o?"

"Birinin onu ben sandığını düşünmeden edemiyorum. Sanki yanlış kızı yakalamışlar gibi. Weeping Hollow'da benimle aynı saç rengine sahip tanıdığım tek kız o. Benimle aynı boyda. Aynı yapı, her şey. Ya onu öldüren kişi ben olduğumu düşündüyse?"

Parmaklarım ondan ayrıldı. Gölge kanımın Fallon'u tekrar öldürmeye teşebbüs etme olasılığı kafamı bulandırdı, kalbimi yumrukladı. Bunu hiç kontrol altına alabilecek miydim? Tüm bunlar çılgın bir tesadüf müydü?

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu, onu asla incitemeyeceğime inanmak istiyordum ama zaten bir kez incitmiştim. Tekrar denemeyeceğimi ve daha da kötüsü başaramayacağımı kim söyleyebilirdi ki?

Fallon'un gözlerinde düşüncelerine inanmamı ve bu düşüncelerde yalnız olmadığını söyleyen bir yalvarış vardı. Benim bu işle hiçbir ilgim olmadığına inanan gözleri vardı ve bu beni bir şekilde hain gibi hissettirdi.

"Sana inanıyorum," dedim, sonra bakışlarımı bir an için ayırıp tekrar onunkilere diktim, ona yalan söyleyemezdim. "Ama ya Beth Clayton'ı öldürdüysem? Bu ihtimal çok da uzak değil, düşününce..."

"Hayır," diye başını salladı Fallon, yaklaşıp elimi tuttu. "Ne düşündüğünü biliyorum, o konuya girme. Bana mektup göndermedin, o yüzden sen yapmış olamazsın. Bu çok saçma-" durakladı, sonra "Beni buraya başka biri getirmeye çalışıyordu. Bunu başka biri yaptı."

Clarence, Beth Clayton'ı öldürenin ben olduğumu doğruladı ama Fallon'u aksi yönde ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını hissediyordum. "Bana inanmaman gerekirken çok fazla güveniyorsun."

Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra, "Bana geldi, biliyorsun," bana yaklaştı ve dizini yanıma dayadı, "Ruhu geldi. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu ama söyleyemedi çünkü dudakları dikilmişti."

"Onu kim öldürdüyse ruhları görebildiğini biliyor," diye sonuca vardım ve cevaplar için olayla ilgili bir anıyı beynimde aramaya çalıştım. Neden hatırlayamıyordum?

"Ben de öyle düşünüyordum," diye fısıldadı, bana bakıyordu ama *gerçekten* bana bakıyordu. O gözlerin ardında akli başka yerlerdeydi. "Şimdi korkmuş gibi davranma Fallon Grimaldi," dedim ona. "Sen hiçbir şeyden korkmuyorsun, hatırladın mı?" "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Kelimeler çok hızlı ve kolay çıkmıştı ama ciddiye dim.

"Bu çok fazla. Buna hazır olduğuna emin misin?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bir uçurumdan atladım. Bu noktada her şeye varım," dedim kıkırdarak, sonra yatağına yan yattım, konuyu değiştirmeye kararlı bir şekilde onu da kendimle birlikte aşağı çektim. "Şimdi bana gerçek bir şey söyle." Bu aramızdaki bir oyundu ve genellikle bana dış dünyadan bir şeyler anlatırdı, bu da olağanüstü bir şey kaçırmadığımı doğrulardı.

Parmağının ucu göğsümün ve karnımın üzerinde hayali çizgiler çizdi, üç çilimin noktalarını birleştirdi. Karın kaslarım sıkıştı. "Bana *gerçekten* bir hikâye anlatmanı istiyorum," diye fısıldadı.

"Bir hikâye." Güldüm. Benden hep hikâyeler duymak isterdi, gerçek olanları ve olmayanları. Efsaneler, masallar ve çocukluğumla ilgili olanlar. "Tamam," dedim, gözlerimi kapattım, aklıma bir tane geldi

onu rahatlatı. "Ben çocukken, Johnny ve Jolie doğmadan ve sadece ben varken, Agatha bana her gece ay sütü yapardı. Ben de çok iyi uyuyan biri değildim, hiçbir zaman herkes gibi uyumam gerektiği şekilde uyumadım. Uykuya daldıktan sonra bile, cadı saatinden sonra uyanır ve sanki bir şey arıyormuşum gibi ormanda uyurgezer gibi dolaşırdım, sürekli arardım. Agatha her zaman benim ormanın rahminden sadece yarım bir ruhla doğduğumla ilgili bir şaka yapardı. Bunu gerçekten anlamıyordum ama ay sütü yaptığı geceler en sessiz gecelerdi. Uyanmadan uyuduğum geceler. Bana papatya, taze çilek ve üzerine serpilmiş kırmızı çiçek yaprakları, lavanta kakaosu ve biraz da graham krakeri ve hatmi ile ay sütü yapardı. Ama benim favorim mavi Majik ay sütüydü. Tarçın, akçaağaç şurubu ve vanilya-" Durakladım, elimi saçlarının arasından geçirdim. "Bir gün senin için yapmam gerekecek."

Fallon gülümseyerek başını salladı. "Bu hoşuma giderdi."

Kendi gülümsemem bu kez maskemin arkasında belirdiğinde başımı yana eğmedim. Belki de bunu hak etmişim. "Jolie doğduktan sonra, o zamanlar on yaşlarındaydım, uyumakta zorlanıyordu, gecenin her saati ağlıyordu. Annem dinlenebilsin diye ona ay sütü yapmak için uyandığımı hatırlıyorum ama bu içecek Jolie'de hiç işe yaramadı. Sonra Johnny'ye de aynı şeyi yaptım ama yine de onlara hiçbir faydası olmadı. Bir gün Agatha'ya gece yarısı içkisiyle neden sadece benim rahatladığımı sormuştum. Ay sütü tariflerinin Ağlayan Kovuk'un Yalnız Luna'sından geldiğini, sadece bir Blackwell'in ilk doğan oğlu için huzursuz gecelerde ona huzur vermesi için tasarlandığını söylemişti. Ve sanırım birkaç ay öncesine kadar bunu hiç anlamamıştım."

"Nedenmiş o? Neden sadece birkaç ay önce?"

"Çünkü Yalnız Luna Freya Grimaldi'ydi. Senin annen."

FALLON

"Harrison'lar kayıp on sekiz yaşındaki River Harrison'ın bulunmasına yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi arıyorlar. Bildiğiniz bir şey varsa Memur Stoker'ı görmeye gidin." Durakladı ve bir nefes aldı, "Diğer haberlere gelince, Samhain'e iki hafta var, cadılar. Umarım küçük düzlük sakinleri için şeker stokluyor ve kutlamaları nerede yapacağınıza dair planlarınızı tamamlıyorsunuzdur. Kim bilir, hemen yanınızda olabilirim ve siz bunun farkına bile varmazsınız. *Spooooooky*, değil mi? Ben Freddy in the Mournin', Cumartesi sabahı Hollow Manşetlerinizle karşınızdayım. Dışarıda dikkatli olun ve unutmayın, gece 3'ten sonra kimse güvende değildir. *Owooooo*," diye uludu Freddy.

Kasaba meydanındaki kayın ağacına iliştirilen broşür sabahın ortasında esen rüzgârla dalgalanırken, River Harrison'ın siyah beyaz bir fotoğrafının üzerine "*Beni gördünüz mü?*" sloganı yazılmıştı.

Havaya bir serinlik yayıldı. Kış korkusunun ısırtığı değil, sadece bizi uyarmak için bir ısırtık. Kasaba Meydanı'nın üzerinde bulutlar dolaşıyor, güneş sadece ince bir gri bulut tabakasının arasından vitraylı bir pencere gibi parlıyordu. Ağaçların çoğu çıplak duruyor, kırmızı ve altın sarısı güzellikleriyle kaldırımları süslüyordu. Nasıl oluyordu da ölüm mevsimi bu kadar çekici olabiliyordu? Ruhumun unutulmaz sonbaharda yaşadığına ikna olmuşum.

Kioni ve ben, turtalar ve kırıntılar havada kabarırken, herkes yün paltolar ve kulaklarını örtmek için rahat şapkalar içinde balkabağı tarlasında yürüdük. İnatçı dalların yorgun dallarından yapraklar dökülüyordu. Her biri sanki görünmez bir el tarafından koparılmış gibi düşüyordu, Sonbahar'ın kar küresi versiyonu.

"İşte bu," dedi Kioni, tarladaki en büyük balkabağının önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, parmaklarının arasından Wicked Death Wish ile dolu bir fincan sarkıyordu. Arabayı ona yaklaştırdım ve bakışlarımı balkabağından onun akçaağaç gözlerine, oradan arabaya, sonra tekrar ona yönelttim. Omuz silkti, balkabağını inceliyordu. "Daha büyük bir arabaya ihtiyacımız olacak."

"Daha küçük bir balkabağına ihtiyacımız var. Ya da bir forklift." Gözlerimi kıstım. "Belki bir vinç."

"Hayır," saçındaki siyah kurdeleleri salladı, kahvesini bıraktı, "Bunu Goody'lere bırakmayı reddediyorum. Winnifred her zaman kazanır. Bu yıl ben kazanıyorum. Hadi, bana yardım et." Kioni bacaklarını ayırdı, balkabağının tabanından tutmak için diz boyu çizmeleriyle eğildi. Ben kıpırdamayınca çaresiz gözlerini benimkilere dikti. "Lütfen, ikimiz de

yapmalıyız."

"Ödül ne?" Arabanın kolunu bırakıp karşı tarafa doğru yürürken sordum.

"Bir yıllık... tedarik..." balkabağını tahta sandığın zemininden kaldırmaya çalışırken ağır bir nefes aldı "-Mina'nın sıcak kekleri." Balkabağı kaymadan önce inledi ve ikimiz de kış üstü düştük. "Bu şeyin içinde ne olabilir ki, bir ceset mi?"

"River'in olabilir," dedi arkamızdan gelen bir ses. Kane yaklaştı ve kalkmama yardım etmek için elini uzatırken ona baktım. Elini tutmadım. "Şuna bakar mısın, Fallon'un yeni bir *arkadaşı* var ve birdenbire bizim için fazla iyi oldu." Teklifini geri çekti, ellerini arkasında birleştirdi ve Maverick ile Cyrus onun yanında belirirken bana baktı. "Kafanı bizim hakkımızda saçma sapan şeylerle mi dolduruyor?"

Ayağa kalktığımda botlarımın altında yapraklar çıtırdadı ve karıştırdı, Kioni dev balkabağının tepesine oturduğunda saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Evet, Kane, çünkü üçünüz de çok ilginçsiniz. Lütfen *devam edin*," diyerek elini salladı, "öğleden sonra için daha fazla malzemeye ihtiyacım *var*."

Kane gergin dudaklarla gülümsedi. "Görüyorum ki Goody Çiftliği'nde yaşamak ruh halini bozmuş. Neden sen ve annen bir süre benimle kalmıyorsunuz? İkiniz için de yerim var," dedi kollarını iki yana açarak. "Sizi çiftliğe geri bırakmadan önce olgunlaştığınızdan bile emin olacağım." Maverick güldü ve Cyrus kusursuz bir duruşla sessiz kaldı.

"İğrençsin-" diye başladı Kioni, Kane'in sesi onunkini yutunca, "Sakin ol. Ben sadece kızımı geri istiyorum." Bana baktı. "Bu senin son şansın Fallon. Bu gece Crescent Sahili'ne gel. Meclisin orada seni bekliyor olacak." Onlar öfkeli kalbimden başka bir iz bırakmadan uzaklaşmadan önce söyleyecek parlak bir şey bulamadım.

Biz arkalarından bakarken havada gerilim dolu bir sessizlik vardı.

"Pislik," diye fısıldadım.

Kioni bana yan gözle baktı. "Şimdi mi bir şey söylüyorsun?"

Söğütlerle kaplı toprak yoldan kulübesine doğru ilerlerken arabanın tekerlekleri Kioni'nin bisikletinin arkasından sallanıyordu, tombul balkabağı onu yavaşlatıyordu. Sonbahar renklerinden oluşan tünelden daha az korkmuştum ve

Nefes alış veriş sertleşip kayalık yol kadar engebeli bir hal alan Kioni için endişelendi.

"Goody Farms?" Yokuşu çıkmaya çalışırken scooter'ımla onun yanında giderken sordum. "Goody Çiftlikleri'nde yaşadığınızı mı söyledi? Clarence ve Zephyr Goody Çiftlikleri gibi mi?"

"Şey... burada... başka... Goody... yok," diye nefes nefese homurdandı.

"Değiştirelim," diye önerdim, bu balkabağını almaya kararlı olan o olmasına rağmen kendimi çok kötü hissediyordum.

Kioni başını salladı, yardım teklifim sadece kararlılıkla ilerlemesi için ona ivme kazandırdı. "Buldum."

"Onlarla konuşuyor musun?"

Bir platoya ulaşmıştık ve Kioni'nin omuzları rahatlayarak çöktü. "Pek sayılmaz, hayır." Yüzündeki siyah buklelerden birini savurdu. "Winnifred en çok benimle konuşuyor ya da aslında kendi kendine konuşuyor. '*Kioni, bu elbise güzel değil mi? Evet, öyle.*' '*Oh, Kioni, bana bir sürahi su getir.*' '*Kioni, fildişi ipek mi, dantel mi? Ah, dantel olur,*'" diye alay etti Kioni, dudaklarına yabancı olduğu kuşku götürmeyen hafif ve kabarcıklı bir sesle. "Günlük programı girişe asıyorlar, böylece onlarla konuşmak zorunda kalmıyorum. Başkaları için garip bir durum gibi görüldüğünden eminim ama bu hep böyle olmuştur."

Etrafımızda kilometrelerce uzanan tepeler vardı. Mısır tarlalarının arasından geçiyor, haç şeklinde tahtalara bağlanmış bir korkuluğun yanından geçiyorduk. Hasır şapkanın üzerine tünemiş bir karga kanatlarını çırparak öğleden sonraki kasvetli gökyüzüne doğru ötüyordu. Sağımızda sıra sıra elma ağaçları uzaktaki beyaz plantasyon evine giden yolu gösteriyordu ve bir tepenin içine gizlenmiş küçük bir kulübeye varana kadar mülk sınırını takip ettik.

Kioni bacağını bisikletinin muz koltuğundan sıyırıp ahşap bir çitle çevrili, bir metreden daha yüksek olmayan bir kapıdan geçerken scooter'ım durdu. Kulübenin önünü kaplayan yeşil yosunlar iki küçük pencereyi ve kavisli ahşap kapıyı belirginleştiriyordu. Sadece bir masal kitabında bulabileceğiniz büyüleyici bir şeydi. Scooter'ın yanında durduğumda ağzım açık kalmıştı.

"Hemen geliyorum," diye seslendi Kioni, yanmayan bir ateş çukurunun üzerinde asılı duran siyah saksının yanından geçip ön kapıya doğru yürürken.

Beklerken dakikalar ürkütücü bir sessizlik içinde geçti ve Kioni geri döndüğünde kolundan pamuklu bir çanta sarkıyordu ve her iki elinde de birer bardak vardı.

"Bibi'min selamı var." Gülümsedi, taş patikadan bana doğru yürüyordu. "Baharatlı sıcak elma şarabı hazırladı. Onsuz balkabağı oyulamayacağını söylüyor."

"Sanırım büyükannen benden nefret ediyor," diye itiraf ettim, çok belirsiz ama acımasız bir psişik okumadan sonra beni dükkânından zorla çıkardığı zamanı düşünerek. Beni deniz uçurumundan atlamaya yönlendiren aynı okumaydı.

Kioni güldü. "İşi konusunda çok tutkulu ve duygusallaştığında çok gergin oluyor. Eğer dramatikse, bu sadece önemsedığı anlamına gelir." Kapıyı geçti ve çantasından battaniyeyi alıp sermemi istedi. "Onu tam vagonun üzerine oyacağız. İçimden bir ses canavarı çıkarmayı başarırsak, bir daha geri alamayacağımızı söylüyor."

Elinden bir bardak almadan önce vagonun önündeki battaniyeyi açarak kabul ettim. "Sadece sen ve büyükannen mi varsınız?"

"Hayır, annem de burada. Şu anda değil ama büyük ihtimalle hala Goody'lerde çalışıyor."

"Yani ikiniz de onlar için mi çalışıyorsunuz?" Kendimi meraklı bulduğum için yüzüm buruştu ama sorular her zaman düşünmeden dudaklarımdan dökülürdü. "Özür dilerim, bu kadar müdahaleci olmak istemezdim."

"Fallon, sorun değil," diye ısrar etti. "Goody ailesiyle bu kadar uzakta tek başına yaşamamanın tuhaf görüldüğünü biliyorum ama aslında onlar da bizimle birlikte yaşıyor. Atalarım, topraklarımızı elimizden almadan önce buradaydı. Goody'ler *'sebepler oldukları rahatsızlığı gidermek'* için büyük büyükannemle bir anlaşma yaptılar. Çiftlik ve yaşam alanlarıyla ilgilendiğimiz sürece kulübemizde kalabiliriz." Başını salladı, bir nefes verdi. "İdeal değil ama Bibi işini açabildi." Çantasından oyma aletlerini çıkardı ve etrafımıza yayarak şöyle devam etti: "Ailem iki yüz yılı aşkın bir süredir, belki de daha uzun bir süredir bu kulübede yaşıyor. Burası bizim evimiz. Savaşlarımızı seçeriz ama yerimizde dururuz çünkü evimiz bizim evimizdir, bir evin olması gerektiği gibi." Sanki prova yapmış ya da tüm hayatı boyunca aynı şey söylenmiş gibi açıkladı.

Kioni balkabağının sapının etrafından bir daire kesti ve birlikte balkabağını kazıyarak yapışkan ve lifli bağırsaklarını ve çekirdeklerini daha sonra turta ve balkabağı yemekleri yapmak için plastik bir torbaya eledik. Kioni'nin balkabağı bittikten sonra, aynı adımları tekrarlayarak benim daha küçük boyutlu balkabağıma geçtik.

Öğleden sonranın geri kalanını oyma yaparak, yeniden doldurduğumuz sıcak elma şarabımızı içerek ve büyükbabamın sağlığı ile benim aramdaki her şey hakkında konuşarak geçirdik

Kayıp River Harrison'a doğru uçurumdan atlıyor.

"Her gün insanlar kaybolmuyor. Demek istediğim, kasaba dört mil genişliğinde. Nereye gitmiş olabilir ki?" Kioni şaşkınlıkla sordu. "Ailesi bibi'nin d kk nına geldi, cevap bulmaya çalışıyorlardı."

"Bir şey buldu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Kioni ve sesi daha çok bir soru gibiydi, sanki kendisi de inanamıyormuş gibi.

River Harrison ölmüş olsaydı, bana gelirdi. Ama gelmedi.

Belki de ölmemişti. Belki de şehri terk etmiştir.

Ama Kioni'ye bunu sorduğumda, "Bu mümkün. Ne de olsa o bir düz  lkeliydi ve istediği zaman buradan ayrılabilirdi. Ama burayı çok seviyordu. Ayrılmak istemesi için bir neden göremiyorum."

Onun yorumu düşüncelerimi birbirine karıştırdı, karmakarışık bir karmaşa içinde dönüp durdular. Battaniyenin  zerine uzandım ve sonbahar rüzgârları yanaklarımı ısırırken gri bulutlara baktım. "Buradan hiç ayrılmak istemiyorum," diye fısıldadım, kendimi şaşırtarak.

Kioni yanımda sırt üstü uzandı. "O zaman yapma."

O anda Kioni'ye Julian'dan bahsetmek istedim. Aşık olduğum adam hakkında özgürce konuşabilen, hissettiğim her şeyin tamamen normal olduğunu onaylayan kız olmak istedim. Hiç annem ya da kız arkadaşım olmamıştı. Sadece Marietta vardı, o da bana sadece geceleri ortaya çıkan türden bir aşk hakkında masallar anlatmıştı. Julian ve benim paylaştığımız türden ve her şeyin kalması gereken yer. Karanlıkta.

Bu yüzden çenemi kapalı tuttum. *Belki bir gün*, diye düşündüm.

"Yalan  lkesi," diye fısıldadı Kioni yanımda. "Dünya çok gürültülü olduğunda gittiğimiz yer. Zihnimizin içindeki sessiz bir yer, keşkeler ve olabileceklerle dolu vahşi bir hayal gücü." Yüzümü ona döndüğümde Kioni'nin gözleri kapalıydı ve ipeksi saçları porselen yanaklarına d k l yordu. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki başını bana doğru çevirdi ve gözlerini açtı. "Crescent Sahili'ne gitme Fallon." Bunu bir uyarı ya da yalvarış gibi endişeyle söylemişti. Ya da ikisinin arasında bir şey.

"Bunu planlamıyordum." Aslında o konuyu açana kadar bunu unutmuştum. "Kutsal Deniz'in etrafındayken garip bir hisse kapılıyorum. * yi* bir tuhaflık da değil. Sanırım arkadaş edinmek ya da babama yakın hissetmek için çok çaresizdim, biliyorsun, çünkü o da Kutsal Deniz'in bir parçasıydı. Onların etrafında olmanın anlamama yardımcı olacağını düşünmüştüm ama bu beni daha da

Kafam karıştı. Babamı tanıdığımı sanıyordum ama onlar gibi biri olduğunu düşünemiyorum."

"Çünkü öyle değildi," dedi Eleanor ve ben de dirseklerimin üzerinde doğrulup kapalı kapının arkasında durduğunu gördüm. "Tobias iyi bir adamdı, Moonshine. Kutsal Deniz'de iyi olan tek şeylerden biri. Onunla ilgili anılarına sımsıkı sarıl. Doğru olan bu."

Bana Marietta'yı o kadar çok hatırlattı ki, bu duygu kalbimi sızlattı. Başımı salladım.

"Şimdi işe gidiyorum," dedi yanımdan geçerken. "Fallon, bu gece burada uyumalısın."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama Benny'nin yanına gitmeliyim." Eleanor'un yüzü asıldı ama yola çıkmadan önce başını salladı.

Balkabağımı scooter'ımın arkasına bağlarken, bakışlarım Goody'lerin evinin üst kat penceresinde duran bir figür buldu. Buradan kesin olarak bilemiyordum ama siluet Zephyr Goody'ye ait gibi görünüyordu ve damarlarımdaki kan dondu.

CHAPTER 35

OceanofPDF.com

FALLON

JULIAN BENİ ÖPMEK İÇİN KISA BİR SÜRELİĞİNE DURDU VE ÖPÜCÜĞÜ AÇ VE balkonda ve sütlü bir yarım ayın altında acil olarak, neredeyse fikrini değiştiriyordu.

"Git," diye ısrar ettim hafif bir kahkahayla, dudakları boynumda, ağzı kulağımdaydı. O bana taparken gözlerimi kapalı tuttum. Ağzı bir kez daha benimkini kaplamadan hemen önce aramızda fısıltılar ve inilti dolaştı, dilini gezdirdi ve tadı Aralık ayındaki bir sıcak dalgası gibiydi. Başımdan topuklarıma kadar tüm vücudum ısınmıştı; sıcaklık karnımın alt kısmına yayılıyordu.

"Geri geleceğim," diye söz verdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Beck'i sırtımdan indireyim, sonra sana döneceğim. Şimdi, ben seni uyandırana kadar uyu."

Gözlerimi açmadan önce gitmişti, o kadar hızlı ve iz bırakmadan, sadece hala devam eden sıcaklık ve tenimin her yüzeyindeki tüylerim diken diken olmuştu.

Açık Fransız kapılarından dışarı bakarak bekledim. Köşede otururken, balkabağımın içinde yanan mum, çekik gözleriyle şeytani bir gülümsemeyi aydınlattı. Uykuya teslim olmadan önce gördüğüm son şeydi bu...

12:33.

Eller ayak bileklerimden tutup bileklerimi arkadan bağlayınca sarsılarak uyandım. O kadar çoktular ki! Yüzüme ve ağzıma bir tıkaç çektiler, başıma bir çuval geçirdiler ve diğer tarafta hareket eden tek şey gölgelerdi.

Boğazımda bir çığlık yandı ve havayı yırttı. Bacaklarımı tekmeledim, panik beni ele geçirip manik hale getirirken vücudum terliyordu. Beni tutmaya çalıştıkça tutuşları kayıyordu, sonra yataktan çekildim ve soğuk sert zemine düştüm. Kucağa alındım. Erkek eli değmişti. Uzun kollar beni sarmış, göğüslerine sabitlemişti.

"Kavga etmeyi bırak," dedi kulağıma.

"*GRAA-*" Bir el çığlıklarımı bastırıp beni daha sıkı sarmadan önce ağzımı tıkamaya çalıştım.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu ve tenim yanıyormuş gibi hissediyordum, öfke ruhumun iliklerinden yükseliyordu. Parmaklar tenimi kavradı, yanana kadar etimi büktü.

"Moonshine?" Büyükbaba merdivenlerin dibinden seslendi.

"Herkes sussun!" dedi adam.

"*MOONSHINE?! NE OLUYOR?!*" Büyükbabamın sözlerini bir dehşet kapladı ve ahşap basamakları tökezleyerek çıkarken çıkardığı sesi duydum. Bana ulaşamayacaktı. Bana ulaşmasını istemiyordum. Ona ulaşmalıydım ve ayağımı ileri doğru attığımda bir bedene çarptı. Bir şey yere düştü. Büyükbabam merdivenlerden çığlık atarak seslendi, "*BIRAKIN ONU! LÜTFEN, KAÇAK İÇKİMİ BIRAKIN!*"

Elimi ağzımdan kurtarmaya çalışarak başımı salladım. Casper tısladı ve umutsuz bir çığlık attı. Başımı salladım ama her yer karanlıktı.

"Ah, lanet olası kedi!" diye bağırdı biri ve ardından bir *güm!* Casper ikinci bir ses çıkardı, tanımlayamadığım ama peluş bir köpek oyuncağının sıkılmasına benzeyen bir ses.

Kulağıma gelen her ses bileğime saplanan bir kesik gibiydi çünkü kurtulamıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum. Kapana kısılmıştım, sıkıştırılmıştım, susturulmuştum, uzuvlarım ne kadar mücadele ederse etsin kısıtlanmıştım.

"*YALVARIRIM, LÜTFEN! MOONSHINE! Sakın... torunuma zarar verme...*" Büyükbaba kapının hemen dışındaki merdivenlerden umutsuz bir çırpınıyla bağırdı,

Sanki biri göğsüme bir kazık saplamış, onu bükmüş gibi hissediyordum. Büyükbabamın korkmasını istemediğim için mücadele etmeyi bıraktım. Sonra merdivenlerden gürültülü bir takırtı geldi ve bir *Güm!* sesi evin içinde, kafamın içinde, kalbimin içinde yankılandı.

Sonra dünya sessizliğe gömüldü. Hala.

"*HAYIR! GRAMPS! HAYIR!*" Çığlık attım, elime doğru ağladım ve başımı şiddetle salladım, en kötüsünü hayal ettim, onu merdivenlerin dibinde yatarken hayal ettim, çok çaresiz. "Lütfen, dur," kelimelerim boğuk ve zorluydu. "Lütfen, büyükbabam. Beni alabilirsin, bana ne istersen yapabilirsin, sadece lütfen önce ona yardım etmeme izin ver."

Bir an sessiz kaldılar ve sonra biri, "Devam et," diye talimat verdi. "Bacaklarından tut."

Beni balkon merdivenlerinden aşağı taşırlarken okyanusun kayalıklara çarpışını, buz gibi deniz melteminin terli ve yanan tenimi tokatlayışını duydum. Beni bir çeşit kamyonetin arkasına attılar. Bir SUV. Cızırtılı döşeme zaten tahriş olmuş etime sıcak geliyordu. Sanki bir tünelden geçiyormuşum gibi alçak ışık huzmeleri geçiyordu ama çardağın etrafında dönerken bedenim arkada yuvarlanırken bunun Kent Meydanı'nın köşe sokak lambaları olduğunu biliyordum.

Araba sessizdi ama çarpan kalbim sessiz değildi. Her yerde nabızı hissediyordum.

-Düşüncelerim büyükbabam için çıldırırken her hücrede. *Güm.*

En kötüsünün olduğunu bilerek gözlerimi sıkıca kapattım. *Gümbürtü*, kalbimin atışıyla eşleşti. Sanki biri kapımı çalıyor ve bana bir mesaj iletliyordu. Ama ben onu ittim, büyükbabamın tanıdığım en güçlü insan olduğu alternatif bir evrende yaşıyordum.

Her şeyin üstesinden gelebilirdi ve gözyaşlarım acı verici bir güçle dışarı itilirken başım sallandı, tüm varlığım kanadı. *İyi ol, seni pislik. Benim için ayağa kalk ve iyi ol!* Çünkü uçurumdan atlamıştım ve şansımın yaver gitmesi gerekiyordu, onun da iyi olması gerekiyordu.

OKEY OL, diye haykırdı ruhum ve onun inatçı yüzü zihnimde parıldarken içimi parçaladı.

Sonra araba sessiz bir şekilde durdu.

1:06.

Bagaj kapısı açıldığında, gece çağırdı. Ağzımdaki tıkaçın arkasından boğazıma yerleşen yanmayı öksürerek çıkarmaya çalıştım. Bakışlarım gözlerimin üzerindeki bezin arasından geçmeye çalışıyordu ve etrafımdaki hava nefesini tutmuş ölüm kokuyordu. Ağaçlar hışırdadı ve bir kuzgun *gakladı!* Beni kaldırıp taşıdıklarında uzakta. Beni toprağın üzerine attılar. Sert bir şeye çarpana kadar geriye doğru süründüm.

Başımdaki çuvalı yırtıp attıklarında, görmeyi beklediğim şey bu değildi.

Monday siyah eşofmanını giymişti, elinde bir kürek vardı. Vücudunun yarısı bir çukurun içindeydi, kızıl saçları savrulmuş ve alnı terlemişti. Önümde çömeldiklerinde haki pantolonları görüş alanımdan geçti. Kane'in acı dolu ifadesi bana bakıyordu, kasvetli gözleri benimkiler kadar yaralıydı.

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi bana alçak bir fısıltıyla. "Neden bunu kabullenemedin? Neden bu kadar zorlaştırdın?"

Gözlerim kısıldı ve başımı salladım, çığlıklarım tıkaçtan boğuk boğuk geliyordu.

Maverick ön kolundaki kanı emerken, "Lanet olası kedi beni iyi yakaladı," diye tısladı.

Kane başını onun arkasına doğru eğdi. "Çocuk gibi davranmayı bırak. Tabutları hazırlayın." Yüzünü bana döndü, yanağıma ve alnıma yapışan saç tellerini kopardı. "Bu senin kabul töreninin başlangıcı Fallon. Sana Pazartesi günkü seçeneğin aynısını sundum ama sen gelmedin. Başka seçeneğim yok. Olması gereken bu. O tabutun altında beş saat geçireceksin. Bunun üç yolu var." Kane dirseğini bükülmüş dizine dayadı ve bir parmağını kaldırarak seçeneklerimi saydı. "Beş saat boyunca hayatta kalabilmek için kalp atış hızını yavaşlat ve oksijenden tasarruf et, seni kurtarmak için büyüünü kullan ya da öl. Seçim senin."

Tabutlara, Pazartesi'ye, mezarlara ve Kane'e gidip geldim. Yapamadım. *Yapamadım.*

Başımı salladım, ondan kaçmaya çalıştım ve arkamdaki mezar taşıyla bütünleşmek istedim. Kapana kısıldığım yere, kuşatıldığım, boğulduğum ve özgür olmadığım yere geri dönemezdim. *Dönemezdim.*

Kan dolaşımdaki panik dayanılmaz seviyelere yükseldi ve onlardan kaçmak için çaresizce kendimi sağıma attım. Yüzümün yan tarafı

toprakla buluştu ve kir gözlerime bulandı, ağzıma sızdı. Boğazımdan hayvani bir ses yükseldi.

Kane inledi ve ayağa kalktı. Yavaşça arkamdan yürüdü, ellerini koltuk altlarımdan geçirdi ve beni ayakta durur pozisyona çekti. Bedenim savaştan yorulmuştu, kaslarım yorgundu. O ağırlığımı desteklerken bağlı ayaklarımdaki enerji tükenmişti.

"Baban yaptı," diye kulağıma mırıldandı, saçlarımı omzumdan çekerek. "Sen bir Morgan'sın. Kutsal Deniz her zaman planın bir parçası olmuştur. Korktuğunu biliyorum ama sakinleşmezsen seni kurtarabilecek tek şey büyün olacak."

"Hemen yanında toprağa gireceğim," dedi Monday, gözlerinde özür dileyen bir bakışla delikten bana bakarak. "İyi tarafından bak Fallon. Kardeş olacağız." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Sanki dedem merdivenlerin dibinde çaresizce yatmıyormuş gibi.

Kane parmağını tıkaçıma soktu ve çenemden tutup boynumu yana doğru bükmeden önce tıkaçı aşağı çekti. "Hayatta kal."

Gözlerim büyüdü ve kalçalarımı geriye atıp öne doğru sıçradım, ağzımdan kir ve gözyaşı tükürdüm.

"*Lütfen*, Kane," diye bağırdım, eğildim. "Benny'yi kontrol et, *lütfe*n. Sana yalvarıyorum. Yaralanmış olabilir! Yaralanmış olabilir..." Söyleyemedim. Söyleyemedim! "*Lütfen!*" Kane elini ağzıma attı, kolunu göğsümün üzerinden geçirdi ve beni kendine doğru çekti.

"Ne oldu?" Monday kafası karışmış bir halde sordu. Maverick'in gözleri arkamdaki Kane'e kaydı. "Bir şey mi oldu?"

Kane, "O iyi," dedi. "Tabutu açın." Kane yana doğru eğildi ve bacaklarımı tutup kaldırdı, tabuta doğru yürürken beni kollarının arasına aldı.

"Lütfen, Benny'yi kontrol et," diye tekrar yalvardım ama Kane beni görmezden geldi, yüz ifadesi ağırbaşlı ve ulaşılmazdı.

Beni çukura çekti, tabutun içine yatırdı ve ikisi başımda dikilirken Pazartesi'nin kendi isteğiyle tabuta girdiğini duyduğumda aklıma bir fikir geldi.

"Sanırım Eleanor haklıydı, Pazartesi. Kendi mezarını kendin kazdın," diye seslendim. Burnumdan oksijen boşaldı ve içimde bir öfke dalgası kabardı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Kane? Bir gün bir gezginin düşüşü yüzünden tüm gücünü kaybedeceksin. Tıpkı onun sana söylediği gibi! Ve, hey, belki de gezgin benim, ama şu anda ve burada doğru olanı yapma seçeneğin var."

şey. Geleceğini değiştirmek için. Büyükbabama yardım et, Kane. Orada tek başına acı çekmesine izin verme, lütfen!"

Kane bir eliyle tabutun kapağında duruyordu, arkasındaki ayla birlikte yüzü bomboştı. Bir an için fikrini değiştirdiğini sandım ama sonra, "Beş saat sonra görüşürüz," dedi.

Tabutun kapısı kapandı ve karanlık beni yuttu.

OceanofPDF.com

JULIAN

Sabah 4:36.

Saat dört olmuştu. Phoenix ve Zephyr yaklaşık bir saat önce ayrılmış, iki haftadan kısa bir süre sonra yapılacak Pruitt Balosu gecesi için planlarını hazırlamışlardı. Bebek Beck sallanan ateşin diğer tarafında otururken, ateş bizi önden kavuruyor, Ekim sıcakları sırtımızı donduruyordu. Alevlerde bizi gülümsemeden ama yine de memnun eden bir şey vardı, belki de şömine başının yankıları. Beck alevler tarafından hipnotize edilmiş gibi mırıldanırken ateş aramızda eğilip sallanıyordu.

Onu bir süre önce susturmuştum, tahta sandalyede arkama yaslanmış, bayılmasını ya da gitmesini bekliyordum ki kıza geri dönebileyim. *Benim kızıma*. Gece yarısı gökyüzünden daha fazla olasılık barındıran kıza.

Rüzgâr tısladıkça dallar sallanıyor, öfkeli bir esinti ormanı süpürüyordu. Sağımda, bir kuzgunun ağır gaklaması rüzgârı kesti ve başımı sese doğru eğdim. Kederli gözleri ve mürekkep lekeli kanatlarıyla kuş hızlı bir uçuşla üzerimden süzüldü. Ormanın derinleştiği yerin başlangıcındaki alçak dala kondu ve bir kez daha öttü. Beni sandalyemden çekip aldı ve ben de ona doğru yürüdüm, söylediklerini görmezden gelemezdim.

Sanki dinlediğimi biliyormuş gibi gözlerini içime diktiğini ve omurgama dokunduğunu hissedebiliyordum. Sonra başka bir kuzgun geldi. Sonra bir tane daha.

Bir kanat orkestrası etrafımda kanat çırpıtı, beni çevreledi. Onlardan bir sürü. İskelete benzeyen dallar o kadar siyah kuşlarla doluydu ki, daha çok gölgelere ya da belki de daha uğursuz bir şeyden kesilmiş silüetlere benziyorlardı. En koyu mürekkep damlalarının deforme olmuş yaprakları gibi dallara dizilmişlerdi.

Nefesim sığlaştı ve bir el omzuma indiğinde geriye doğru tökezledim. Olduğum yerde döndüm ve Beck'in donuk ve boş ifadesi beni itti.

"Ona git," dedi, her zaman ıslıl ıslıl parlayan kutup mavisini gözleri şimdi donuk ve şaşkıncı. "Fallon, ben Fallon."

Göğsüm çöktü ve omuzlarını kavrayıp onu sarsarak uyandırdım. "Beck! Ne oldu? Sorun ne?!"

Beck'in yüz ifadesi boş dururken de değişmedi. Boş. Onu sadece bir kez daha bu kadar esrarengiz, bu kadar ulaşılmaz görmüştüm, çünkü o

uzaktaydı, evde kimse yoktu. Kuzgunlar etrafımda çığlıklar atarken kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

Çaresiz ve aklımı kaçırmış bir halde onu göğsüme yaklaştırdım ve kolumu geri çekerek karnına sağ elimle bir kroşe indirdim. Beck iki büklüm oldu ama ben onu yakınımda tuttum, maskeli yüzünü kavradım ve gözlerini benimkilere diktim.

"Ne gördün?! Beck, bana ne gördüğünü söyle!" Beck sıkıca tuttuğum elimde sersemlemiş bir halde etrafına bakınırken yanağını okşadım ve parmaklarımı şıklattım. "Tam burada Beck. Ne oldu? Fallon nerede?"

Gözlerini kıstı ve kocaman açarak kendine geldi. Kalbim boşa geçen her saniyede çarpıyordu.

"Toprakta," diye mırıldandı ve sanki ona bir anlam ifade etmiyormuş gibi başını salladı. "Yerin altında. Kapana kısıldı." Gözleri benimkilere kaydı ve yan tarafını tutup soluk soluğa kaldı. "Nefes alamıyor. Zaman tükeniyor!"

BETRAYALIN SEÇENEKLERİ

"Bellamy kulübenin içinde babasının karşısında otururken yağmurlu gece puslu bir sabah getirmişti. 'Birlikte olacağız, ister burada ister başka bir yerde olsun, her şey cadılar meclisine ve onu seçtiğimi kabul etme yeteneğine bağlı. Onu kilit altında tutamazsın,' dedi Bellamy. Babasının gülümsemesinin belli belirsiz şafağı ihtiyatla teninde gezindi. Bakışlarındaki savaş umutsuzluğa dönüştü. "Ona ne yapacaksın?" diye sordu Bellamy, yumruğunu ateşin önündeki ahşap masaya vurarak. "Eğer ona zarar verirsen-

"Karanlık, bedensel bir yaratık olmalı. O şeyin sana ne yaptığını göremiyorsun! Seni birden fazla şekilde baştan çıkardı ve bu ne kadar süredir devam ediyor? Ne kadar zamandır inancınızla oynuyor? Bir an önce ruhunu temizlemeliyiz!' Horace Bellamy'nin kolunu sıkıca kavradı ve onu masadan sürükledi. Onu sabaha çıkarırken çıkan kargaşayla sandalye geriye doğru yuvarlandı.

"Kulübenin dışına çıkınca Horace kolunu Bellamy'nin ensesine sokarak bir ağaca yasladı.

"Bana ne yapman gerekiyorsa yap ama ona yapma," diye yalvardı Bellamy, yanağını bir huş ağacının gövdesine dayamıştı.

"'Gecenin yarattığı hak ettiğini bulacak,' diye fısıldadı Horace oğlunun kulağına. 'Goody, bir daha asla başkasını baştan çıkaramayacağından emin olmak için o şeyi tüm iffetsizliğinden arındıracak. O zaman onu sevebilir misin?

"Bellamy saatlerce babası tarafından dövüldü. Acıya dilini tutarak ve dişlerini gıcırdatarak katlandı, yumruğundaki kolyeyi kavradı, aldığı ceza ne olursa olsun Sirius'un başına geleceklerden daha kötü olamayacağını biliyordu. Sonraki günlerde Bellamy, İskandinav Ormanı'nda aşkı Siri'yi aradı. Hiçbir hava onu durduramadı. Geceler çok soğuktu, buz kadar soğuk! Ama o vazgeçmeyi reddetti, aşkının ona bıraktığı gümüş zincire tutundu. Sonsuzluk vaadi. Orman, uyuduğu yatak haline gelmişti ve depresyon onu acı ve sefaletten fiziksel olarak hasta olana kadar götürmüştü.

"Yine de Bellamy onu bekledi.

"Bu arada haftalar gelip geçmişti. Sirius kulübeden kaçıp Bellamy'ye ulaştığında tüyler ürpertici bir geceydi ve onu geceleri geçirdikleri ağacın altında titrerken buldu. Bellamy onu mavi dudaklarıyla öptü ve sözcükleri anlamını yitirdi. Sanki onun zarar görmediğini bilmeden nefes alamayacakmış gibi vücudunun her santimetresine dokundu. Parmakları kalçasındaki derin bir yara izinin üzerinde gezindi ve gözlerinden yaşlar çarpıcı bir güçle dışarı fırladı.

"'Ben iyiyim,' diye güvence verdi Siri, başını ellerinin arasına alarak. 'İyileşti, gördün mü? Bellamy başını şiddetle salladıktan sonra yüzünü Siri'nin göğsüne gömdü ve Siri onun asi, siyah saçlarını okşarken kollarının üst kısmını kavradı. "Bir bebeğim olacak," diye fısıldadı Bellamy, onu nazik dokunuşlarla rahatlatmaya devam ederken.

"Bellamy başını kaldırıp Siri'ye baktı ve yüz ifadesini inceledi. 'Bir bebeğimiz olacak,' diye düzeltti Bellamy onu.

"Siri'nin yüzü onun umut dolu bakışları altında düştü.

"'Senin değil,' diye tekrar fısıldadı, ta ki kendini de ağırlarken bulana kadar.

"Bellamy onun yanaklarını tuttu ve gözyaşlarını silmek için başparmağını gözyaşlarına sürdü. "Sana ne yaptılar?" Kızın gözlerindeki korku dolu ifadeyi görünce durakladı ve avucunu kızın beyaz saçlarının üzerinde gezdirdi,

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu çünkü o zaman anlamıştı. İçinden ve kalbinden Bellamy yaptıkları şeyleri biliyordu. İkisi ağlarken Bellamy onu boynuna çekti. 'Eğer o seninse, benimdir. Çocuğu seni sevdiğim gibi seveceğim ve babamla Goody sana yaptıklarının bedelini ödeyecekler!

"Bellamy, hayır! Durumu daha da kötüleştireceksin! Bellamy ayağa kalkarken ona sarılan Bellamy'nin tüm sözleri boğuklaştı, vücudu büyük bir öfkeyle gözle görülür bir şekilde titriyordu.

"Yapmalıyım! Onu öldüreceğim,' diye tükürdü. 'İkisini de öldüreceğim ve öldürdükten sonra senin için geri geleceğim."

OceanofPDF.com

CHAPTER 36

OceanofPDF.com

JULIAN

SACRED SEA'NIN KABUL SÜRECİ NORSE WOODS İÇİN BİR SIR DEĞİLDİ. BİZ ne gerektirdiğini anladı. Büyüyü çekmek için önce korkuyu gömmek ve çekmek gerekiyordu. Büyü yoksa, hayatta kalmaları gerekirdi. En güçlü olanın hayatta kalması. Yeniden doğduktan sonra, açıkta bırakılan, etrafı suyla çevrili deniz günleriyle olan bağ gelirdi. Sonuncusu ise yeni cadılar meclisinin bağıydı. Soyulmuş ve Büyük Ayın ritüeliyle üyelerle birleşmiş. Hepsi onu dolaştırır ve becerirdi ama o bunu isteyerek yapmazdı. Ne bana, ne de kendine. Ne de bize. Onu zorlamış olabilirler mi? Midem bulandı ...

Pruitt'in Odalarda ne kadar kararlı olduğunu duyduktan sonra vazgeçeceklerine inanmak benim için aptallıktı. Kendime yalanlar söyledim, kendini yatıştırıcı ve kör edici yalanlar, onun basit reddinin yeterli olacağını, ancak Kutsal Deniz'in Fallon'a sahip olmak için benim kadar çaresiz olması gerektiğini söyledim. İkisinin de farklı sebepleri vardı.

OceanofPDF.com

SABAH 4:49.

Ve yine de, Kutsal Deniz'in kabul töreni başlamıştı ve piçler... kızı aldılar. Benim kızımı! Her ince nefesinde ruhumu taşıyan kızı. Onun dehşete düştüğünü ve benim orada olmam gerekirken olmadığımı düşünmek bile içimden yeni bir şey çıkardı. Bu sefer karanlık değildi, göğsümden fıskıran güneş kadar yakıcıydı. Arabanın gümbürtüsü öfkemi yakarken, ateşe verirken gaza bastım.

Mezarlığa doğru sürdüm, gözlerim görüş alanımdaki iki figüre odaklanmıştı. Bronco mezar taşlarının üzerinden geçerek kutsal zemini bozdu ve doğruca onlara doğru ilerledi. Durmadım. Yapamadım! Bir şey beni ele geçirmişti. Düşüncesi bile çıldırtıcıydı, kızım üstümde değil de bir metre altımdaydı. Tüm bunlar beni aşk acısı içinde ilerlemeye itti. Direksiyonu sıkıca kavradım, gecenin nefesinde ölümün tadını çıkardım.

Gözlerim yolumun üzerinde yeni bozulmuş iki toprak yığınının takıldığına hızım altmışa ulaşmıştı. *Fallon*. Bronco yana doğru kayarak ikisi de ayakta duran Kane ve Maverick'in önünde durduğunda direksiyonu kırdım. Kapıyı kapatma zahmetine girmeden Bronco'dan atladım. Onlara doğru koşarken göğsüm öyle bir kabardı ki, her soğuk nefes ciğerlerimi yaktı.

"Çoktan başladı," dedi Kane, Maverick geri çekilirken. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Adrenalin damarlarımda pompalandı ve gece gökyüzü o kadar alçaldı ki kalbim klostrofobik oldu. Bulutlar havada asılı duruyor ve şiddetlenen rüzgârlar dönüyordu ve ben kör edici öfkenin yaklaştığını fark etmemiştim. Fark etmemiştim, çünkü çok ileri gitmiştim.

Kane'i gömleğinin yakasından tutup havaya kaldırdım, şimşekler etrafı saran kara bulutları parçalıyordu. "Hangisinde?" Bastırıcı bir patlama gıcırdayan kelimelerimi kırptı. Ter alınına sıçradı ve parmakları ön koluma saplandı. Sıkı tutuşum karşısında boğuldu ve bana söylemeyi reddetti. "*HANGİSİ?*" Çığlık attım ve kötü niyetle yüklü rüzgârlar onu elimden koparmakla tehdit etti.

"Julian," Cyrus'un havlaması arkadan geldi. "Aptalca bir şey yapmadan önce bunu bir düşün. Tarikat senin için gelecek. O sadece bir kız ve meclisin için neyin doğru olduğunu düşünmelisin," diye ekledi.

Agatha'nın odada kullandığı sözcüklerin aynısını. Cyrus Cantini, mantıklı bir adamdı ama söz konusu Fallon olduğunda mantık diye bir şey yoktu.

Çığlık atarak Kane'i havaya fırlattım ve bir anıt mezara çarptı. Taş çarpmanın etkisiyle çatladı ve sistemimde siyah bir şey tıngırdarken, titreşimler çekirdeğimi sarsarken döndüm.

Maverick ve Cyrus gözlerini kocaman açarak geri çekildiler, yüzlerinde şaşkın ifadeler vardı. Yumruklarımı sıkarak dizlerimin üzerine çöktüm, kulağımı toprağa bastırdım, avuçlarımı mezarların üzerine koydum ve kalbinin tanıdık nabzını hissetmek için gözlerimi kapattım. Sonra onunkini seçtim ve ona yapıştım, çünkü yaşıyordu ve nefes alıyordu.

Kalbi, şimdi kulaklarımda pompalanıyordu. Çok gürültülüydü ve parmak uçlarıma kadar içimi dolduruyordu. Göğsümden yeni bir çığlık koparken avuçlarım nemli toprağa çarptı, sanki öfkemi yakabilirmiş gibi toprağı yaktı!

Toprak yerden kalktı ve şiddetli rüzgârın içine doğru kaydı. Sıcaklığın içimi, tenimi kuruttuğunu hissettim. Yanıyordu ama Fallon'u henüz görememenin acısı beni ileri itti, motive etti.

Rüzgârın uğultusu artık kulaklarıma ulaşmıyordu, duyduğum tek şey onun atan kalbinin sesiydi. Toprağı yumrukladım, sıkıttığım ellerimi kaldırdım ve toprak yerden kalkarak kasırgayla birlikte dönmeye başladı. Mezarın geri kalanı kalkana ve tahta tabut ortaya çıkana kadar toprak benim coşkuma boyun eğdi ve yerçekimine meydan okudu.

Delğin içinde kendimi mezarın kenarına yasladım ve kapağı açtım. "Fallon," diye sığ bir nefesle soluklandım.

Fallon gözlerini sıkıca kapadı ve tekrar açtı. Yüzü kıpkırmızıydı ve yanaklarından aşağı lekeli çizgiler akıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş ve büyümüşü; uzun, beyaz ve karışık saçlarını kir bulandırıyor. Bana uzanırken çığ ve kanlı parmakları titriyordu, dudakları titriyordu. Kollarından tuttum ve zar zor çıplak bedenini tabuttan sürükledim.

"Buradayım," dedim ona, mezarın kenarına yaslanıp onu da yanıma alarak. Fallon yüzünü göğsüme gömdü, her kası gergindi. Saçlarını okşadım, onu bir arada tuttum. "Sana sahibim."

Fırtına yerini sakin bir geceye bıraktı ve ikimizin üzerine siyah konfeti gibi toprak yağdı.

"Buna pişman olacaksın," diye uyardı Kane, Fallon'u mezardan çıkarırken eğilip yan tarafını tutarak. "Sabahın ilk ışıklarıyla Tarikat'a gidiyorum. Bunun için yanacaksın, Blackwell." Onu görmezden gelerek

Fallon'u kollarıma aldım ve Bronco'ya taşıdım, onu yolcu koltuğuna yatırdım ve ön tarafa yuvarladım. "Az önce ölümünü mühürledin!"

OceanofPDF.com

SABAH 5:23.

Fallon kamarama kadar yol boyunca şok dolu bir sessizlik içinde oturdu. İnce ve gergin parmakları kucağında kıvrılırken bakışlarını ileriye doğru çevirdi, uzun süredir acı çeken bedeni hala yolcu koltuğunda titriyor, kopuk ve uzakta duruyordu.

Onun korkularına daha önce de tanık olmuşum. Çocukluk travmasında onun yanındaydım. Onu dışarıdan izledim, sanki onunkinden ayrılmış bir ruhun hayalet bir yarısıymışım gibi, ama onun acısını kendi acım gibi hissettim. Beni her zaman yatıştırabilirdiği gibi onu da yatıştırmak istedim. Söylemek istediğim pek çok şey vardı ama hiçbiri ne yeterince iyi ne de kendimi onun hak ettiği şekilde ifade etmek için konuşulmuş bir dil olabilirdi.

Onun elini tutmak için elimi uzattım. Ve bunu yaparken, bunun yeterli olmayacağından çok korktum. Fallon'un bunun asla bir seçim olmadığını bilmesini istedim.

İster bu hayatta, ister reenkarne olduğumuz hayatta olsun, her zaman o olacaktı. Her zaman olduğu gibi. Tehlikemizin doğası zorlayıcı olabilirdi, ama parmakları benimkilerin arasından geçerken, ölüm gibi değil de yaşam gibi hissediyordum - o kadar güçlü, o kadar ayrılmaz, o kadar sonsuz. Ve düşündüm ki, belki de sakat bir canavarın cesur eli kendi adına konuşabilirdi. Bağlılığını duymak için kelimelere ihtiyaç duymayacağını.

Göz ucuyla kısa bir an için gözlerinin kapanışını izledim, sonra nefes alış veriş titremeye başlamadan önce gözleri açıldı. Elim sıkıca kavradı ve gece boyunca yolumuza devam ettik.

Kulübeye vardığımızda, Bronco'yu topladığım araç mezarlığına çektim ve kamyoneti ona doğru yuvarlamak için dışarı atladım. Yolcu kapısını açtıktan sonra Fallon koltukta döndü ve iki elimi birden kavradı.

"Büyükbaba," diye fısıldadı, gözlerinin kenarlarında yeni yaşlar titriyordu. "Beni eve geri götürmelisin. Büyükbaba... ölüyor, bunu hissedebiliyorum! Bir şey oldu, Julian. *Lütfen!*"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Onu oraya geri götüremezdim.

Kulübemin ön kapısı gıcırdayarak açıldı ve Beck verandadan çıkıp bize doğru yürüdü. İçgüdüsel olarak Fallon'ı arkamda tutarak döndüm.

"Sen aklını mı kaçırdın? Onu *buraya* geri mi getirdin?" Beck ona bakmak için boynunu bükerek sordu. "Jules, o burada olamaz-" sesini alçalttı, "-burada olamaz ve diğerleri bunu öğrendiğinde... o kadar da kabullenici olmayacaklar."

Çenemi sıktım. "Birazdan güneş doğacak ve benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Beck kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir an için başını öne eğdi. Sadık gözlerle bana bakmadan önce derin bir nefes aldı. "Ne oldu?"

Bronco'nun anahtarlarını ona fırlattım, o da bir eliyle havada yakaladı. "Morgan arazisine git ve Benny'yi kontrol et."

"Gerçekten o pisliğin yanına yaklaşmama izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapamam-" diye söze başladım, sonra dişlerimi sıktım. Arkamı döndüğümde Fallon'un perişan bir halde oturmuş, boşluğa baktığını gördüm. Öne doğru bir adım attım, Beck'in kolunu tuttum ve Fallon duymasın diye onu kenara çektim. "Onu oraya geri götüremem Beck. Bunu yapamam. Ve onu yalnız da bırakamam. Lütfen, benim için bu tek şeyi yapmanı istiyorum."

Bir adım geri çekilirken kaşları çatıldı. "Bir şey mi var? Tüm bunlar boyunca bir kardeşin yapması gerektiği gibi sana destek oldum. Sorgusuz sualsiz. Ama bu çok fazla dostum ve sen de bunu biliyorsun. Seni her yerde takip edeceğimi biliyorsun. Hiç tereddüt etmeden, The Wicker Man'de senin yanında ölürüm. Peki ya Jolie? Annen? Onları hiç düşündün mü? Cadılar meclisini? Sana güvenen insanları düşün Jules."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, suçluluk ve çaresizlikle sırlıslıklam olmuştum. "Evet, Jolie'yi düşündüm. Neyin doğru olduğunu ve onun benden ne yapmamı isteyeceğini düşündüm. Yaptığımız gibi kaçıp saklanmak yerine sonunda hayatımla ilgili bir şeyler yapmak. Beck, senden rica ediyorum, sana yalvarıyorum. Fazla zamanımız yok. Eğer ..." Fallon'un şaşkınlıkla kulübeye baktığını görerek başımı eğdim, "Benny hâlâ hayattaysa, Tarikat'ın önünde bunun zorla yapıldığını itiraf edebilir ve benim de onu mezardan çıkarmaktan başka çarem kalmaz. Hem Benny'nin hem de Fallon'un sözüne karşı onların sözü olur. Ne kadar çok tanık olursa o kadar iyi ve bana biraz daha zaman kazandırması için buna ihtiyacım var."

"Hâlâ hayatta mı? Ya *öldüyse*?"

Üzerimize bir sessizlik çöktü.

"Şu anda bunu düşünemem. Sadece git, zaman tükeniyor. Eve arkadan girebilmelisin. Merdivenlerden

balkon."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SABAH 5:46.

Ön kapımın yanındaki kancamdan sarkan fener ve arka taraftaki pencere pervazında duran fener, küçük kulübenin her tarafına yumuşak bir ışık yayıyordu. Gün ışığı erken saatlerde içeri süzülüyor, sabah öncesi karanlığını yiyordu. Ben odanın karanlık köşesinden onu izlerken Fallon bir süre tahta döşemenin üzerinde yürüdü. Ona sinirlerini yatıştırmak için Beck'in Benny'ye bakacağını söylemişim ama huzursuz zihni ve kalbi tek bir yerde duramıyordu. Geçirdiği geceden sonra bunu yapabileceğini de sanmıyordum.

Birçok kez ağzımı açıp kapadım, bir şeyler söylemek isterken küçük sesi kabinin her yerine yayıldı. "Belki de çığlık atmamalıydım. Belki de sessiz kalıp beni almalarına izin verseydim. Eğer hiç karşı koymasaydım, bana yardım etmek için bu kadar uğraşmazdı." Parmağı izini sürdüğü örtüyü bıraktı ve dönüp bana baktı.

"Yapma bunu," dedim ona başımı sallayarak. Onu böyle görmeye dayanamıyordum ve bunun beni parçaladığını biliyordum çünkü boğazımın arkasında, göğsümde hissediyordum. "Ben de oradaydım, keşkelerle ve neyi farklı yapabileceğinle dolu o yerde. Bu senin hatan değildi Fallon. Evindeydin. Orada kendini güvende hissetmen gerekiyordu. Öylece içeri girip seni uykundan almamalıydılar. Bu onların hatası, senin değil."

"Onu duymalıydın," sesi titredi ve sesi ölene kadar soldu. Nefesini içine çekti ve göğsü genişledi. "Büyükbabamı daha önce hiç böyle duymamıştım."

Onun sıkıntılı zihnini rahatlatmak bir şeyler söyleyebilirdim. Belki "*Hemen sonuca varmayalım*" ya da "*Her şey yoluna girecek*" gibi bir şey ama bunu bilemezdim ya da söyleyemezdim. Benny'nin iyi olup olmadığını ya da her şeyin yoluna **g i r i p** girmeyeceğini bilmiyordum. Bilmiyordum, onun yerine onu evin arka tarafına götürdüm, temiz kıyafetler aldım ve duş aldırđım.

Fallon ortalığı temizlerken ben de kulübede volta atıyor, Beck'in haberlerle dönmesini bekliyordum. Kendimi meşgul ettim, şöminede ateş yaktım, gaz ocağının üzerinde bir tencerede süt ısıttım ve kulübenin arka tarafındaki buğulu pencereden dışarı şaşkın şaşkın baktım. Kullandığım büyü beni zayıflatmıştı ve beni bayılmaktan alıkoyan tek şey Fallon'un burada olmasıydı. Benim kulübemde.

Fallon Grimaldi evimdeydi ve bunun yas tutma zamanı değil, hararetli bir an olması gerekirdi. Yine de duşumda olduğu her saniye en kötüsünden korkmaktan kendimi alamadım.

Fallon koridordan çıktığında ona baktım ve omurgamı dikleştirdim. Benim tişörtlerimden birini giymişti. Alt paçası kalçasının ortasına geliyordu ve daha önce hiç giymediğim ekose pijama pantolonu ayak bileklerini sarıyordu. Şişmiş, hafif gözlerinde yorgunluk vardı ve baktığımı fark edene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Boğazımı temizledim ve tekrar ocağa döndüm. "Yatak odamdan birkaç battaniye ve yastık getirdim," dedim spatulayı camgöbeği mavisi renkle dolu paslanmaz çelik tencereye vurarak. "Kanepede daha rahat edersin diye düşündüm."

Fallon başını salladı ve oturma odasının etrafında döndü. "Uyuyamayacağım."

"Biliyorum, ama denemek zorundasın." Gazı kapattım ve ocağın üzerindeki ahşap raftan tarçını aldım. "Dinlenmeye ihtiyacın var ve Beck yeni bir haberle döndüğünde seni uyandıracığıma söz veriyorum."

Onun yerinde olsaydım ben de uyuyamazdım ama şişmiş gözlerini açık tutmak için nasıl mücadele ettiğini fark etmiştim. Fallon kanepeye oturdu. Derin derinin içinde çok küçük görünüyordu ve mavi Majik ay sütünü bir bardağa doldurup ona getirdim. "İç bunu. Yardımı dokunacak ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Belki biraz." Fallon kupadan bir yudum aldı ve gözleri kapandı. Kaşlarımı kaldırdım. "Beğendin mi?"

Başını salladı, bir yudum daha aldı. Omuzlarım gevşedi. "Ben hızlıca bir duş alacağım. İç ve uzan. Beck yakında döner."

Alnından öpmeye gittim ve normal olmadığımı hatırlayarak yarı yolda durakladım. İstedğim her şeyi yapamazdım, onu istediğim zaman öpemezdim. Ben, uysallık maskesi takmak zorunda bırakılmış lanetli bir Hollow Heathen'dim. Burnumdan bir nefes verdim ve alnım onunla birleşti.

Duştan aceleyle çıktım ve pamuklu pantolonumu giyip maskemi taktım. Banyodan çıkarken kırık aynaya bir göz attım, çatlaklar ve eksik parçalarla dengesizleşmişti. Ruhumun olumsuz bir yansımasıydı. Fallon'un kendimi yok edişimin kanıtını gördüğünü fark ederek göğsüm sıkışmıştı.

Oturma alanına döndüğümde Fallon, sehpanın üzerinde duran boş kupayla birlikte derin bir uykuya dalmıştı. Belki de içkinin doğal büyüüne kapılan sadece ben değildim. Tarif annesinden gelmişti ve o zaman ona anlattığım hikâyeyi hatırladım. Belki o da hatırladı ve

Bu küçük bilgiyi bilmesi onu bir şekilde rahatlattı ve en çok ihtiyaç duyduğu anda annesinin sevgisini hissetmesini sağladı.

Ateş kısık bir alevle yanmaya devam ediyordu ve kapı hafifçe vurulduğunda masadan fincanı aldım. Kanepenin çatlağına kıvrılmış olan Fallon'a baktım ve cevap vermek için sessizce yürüdüm.

Beck diğer tarafta duruyordu, yüz ifadesi anlaşılamıyordu.

"Konuş benimle, Benny iyi mi?"

Beck başını salladı, bir adım geri çekildi ve ben de onu verandaya kadar takip ettim, kapıyı arkamdan usulca kapattım ama aralık bıraktım. Sabahın erken saatlerindeki sıcaklık çıplak göğsümü ve sırtımı yalayıp geçti. Onu perişan düşünceler içinde izlerken sabrım giderek azalıyordu.

"Fallon-"

"Uyuyor," diye araya girdim ve devam etmesi için çenemi ittim. "Benny öldü," diye fısıldadı aceleyle, bir adım öne çıkarak. "O öldü.

Fallon'a ulaşmak için basamakları tırmanmaya çalışmış olmalı, ama düştüğünde..." başını salladı, "Ona dokundum, Jules. O son anları gördüm ve Fallon'un çığlıklarını duydum. H-he," Beck boğuldu, neredeyse yıkılıyordu, herkesin iddia ettiği canavara hiç benzemiyordu, "Denedi, dostum. Gerçekten denedi ama çok korkmuştu ve kalbi dayanamadı." Beck avuçlarını tıraşlı başının üzerinde gezdirdi, şakaklarını sıktı.

"Bu gerçekleşiyor olamaz." Döndüm, şakaklarımı ovuşturdum, "Böyle bir şey *olamaz*," diye homurdandım ve iki elimi evin önüne koyup avuç içimi dış cepheye vurdum. "*Lanet olsun!*"

"Fallon seninle," diye fısıldadı fısıltıyla ve yanımda belirdi. "O seninle ve Benny de Morgan'ların evinde, merdivenlerin dibinde *kalp krizinden* ölmüş yatıyor. Kane ve onlar, tüm bu olanları senin üzerine yıkacaklar. Onu geri almalısın."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Fallon'u kendi iyiliğim için Benny'yi o şekilde görmeye zorlamamın imkânı yoktu.

"Evet, Jules," diye öfkелendi.

"HAYIR!" diye bağırdım ve arkasından yumuşak çığlıklarını duyduğumda gözlerim büyüdü.

Ben.

CHAPTER 37

OceanofPDF.com

JULIAN

KAPIDAN BAKINCA FALLON'UN BAŞINI ELLERİNİN ARASINA ALDIĞINI GÖRDÜM. Benny için ağlarken. O duydu ve ben iki dünya arasında kaldım. Beck ve Fallon arasında.

Gözlerimi kapattım. "Jonah'ya git. O Benny'nin icabına bakacaktır," diye Beck'e tavsiyede bulundum. "Diğerlerine gelince, bırak gelsinler."

"Hata yapıyorsun," dedi Beck, gözleri beni yargılıyor, cezalandırıyordu. Cevap vermeyince başını salladı ve merdivenlerden aşağı indi.

Kapıdan içeri süzüldüm, kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim. Ona doğru yürürken tek söyleyebildiğim "Fallon, çok üzgünüm," oldu, neye ihtiyacı olduğunu biliyordum ama yine de onu teselli edecek bir şekilde bunu iletip iletemeyeceğimden emin değildim. Sözlerim anlamsız, derin, çizik çizik şeyler gibi görünüyordu.

Bileğimin bir hareketiyle panjurlar kapandı ve etrafımızdaki karanlığı kucakladı. Fallon'un yanına oturup onu göğsüme doğru çektiğimde kanepede eğildi. Uzun bir süre bu şekilde kaldık. Zaman geçtikçe kendimizi kanepenin üzerinde uzanırken bulduk, uzuvlarımız birbirine karışmış ve onarılmıştı. Fallon titrek bir nefes aldı ve yüzünü boynuma gömdü. Vücudu kollarımda titriyordu ve gözyaşları tenimde buz sarkıtları gibi hissediliyordu. Kalbimin nutku tutulmuştu.

Bunu söyleyebilir miydim? Kalbimin suskun olması mümkün müydü? Kesinlikle öyle hissediyordum. Onu daha sıkı tutmaktan, avuçlarımı sırtında aşağı yukarı gezdirmekten başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Agatha'nın döktüğü tek gözyaşı şaşkınlık ve öfkeydi. Jolie'nin ağlamalarına birçok kez şahit olmuşum ve Jolie sanki tüm vücudunu ortaya koyarak ağlıyordu; pasaklı, ıslak ve yüzü kızarmış, elleri feryat ediyor ve omuzları titriyordu, tüm kasabanın Jolie Blackwell'i tanıdığından emin olmak istiyordu

üzgündüm. Onlara nasıl yardım edeceğimi öğrenmişim, Jolie ve Agatha ile evrim geçirmiştim ama bu... bu farklıydı. Fallon'un kalp acısının her kırık nefeste kaçtığını duydum.

Fallon'un çığlıkları, buğulu bir pencereden aşağı süzülen sağlam olmayan yağmur damlaları gibi sessiz, yumuşak ve nazikti. Her bir gözyaşı tenimin üzerinde kayıyordu, her biri okyanusla kıyaslandığında çok küçük bir su damlasıydı. Neredeyse önemsiz. Ama değil. Kesinlikle değil. Seyircisiz ağladı ama beni kalkan olarak kullandı. Gözyaşları içinde yalnız kalmak istiyordu ve benim de burada olmama ihtiyacı vardı. Sessiz kaldım ve yumuşak çığlıkları onu uyutana kadar ona zaman tanıdım. Sonra, sonunda, uyku beni de aldı.

OceanofPDF.com

ÖĞLEN VE GECE ARASINDA...

Akşam çökmek üzereydi. Ormanın çocuğu olduğunuzda böyle şeyleri bilirsiniz, bu da en az on saattir uyuduğumuz anlamına geliyordu. İkimizin de şimdiye kadar uyuduğu en uzun süre olduğuna emindim.

Fallon kıpırdandı ve tüy kadar hafif bir nefes dudaklarından çıkıp boynuma dokundu. Yan yatmıştık ve elim gömleğinin altından kayarak onu göğsümde tutuyordu. Vücudumun içine kıvrılmıştı, oraya aitti ve tüm boş yerlerimi dolduruyordu. Yüzümü onunla yastığın arasına gömdüm, sonsuza dek onun yanında yaşamak istiyordum.

Tüm eksiksizliğime rağmen, olacakların tehdidi her zaman bir adım gerimizdeydi. Fallon'un peşinden gitmek ve Kutsal Deniz inisiyasyonunu bozmak, iki ayrı konuda Tarikat'a karşı bir meydan okuma işareti göstermişti. Sadece bir ritüeli bölmekle kalmamış, bana asla alamayacağım söylenen bir kızı da almıştım.

Ama öyleydi ve geriye dönüp düşündüğümde bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapardım.

Jonah şimdiye kadar Morgan'ın mülküne gitmiş, Benny'nin cesedini morga geri götürmüş ve muhtemelen Fallon'dan hoşlanmaya başladığı ve onun bu olayın sonuçlarıyla yüzleşmesini istemediği için temizlik de yapmış olurdu. Yine de kasaba kıyameti koparmaya gelmemişti. Tarikat benim için birini göndermemişti. Son on saat içinde bana daha fazla zaman kazandıracak bir şey olmuş olmalıydı. Belki de meclisim müdahale etmiştir.

Burada onunla birlikte yatarken, Fallon'u ve kendimi buradan uzaklaştırmak için yardım istemek üzere kaçmayı ve meclisimle yüzleşmeyi düşündüm. Bu ana kadar Ağlayan Kovuk'tan ayrılmayı bir kez bile düşünmemiştim. Birlikte olabilirdik. Ama meclis benden ayrılmayı asla kabul etmezdi ve ben lanetli olduğum sürece dış dünyadaki her gün Fallon için bir risk olacaktı. Ayrıca Norse Woods Meclisi benim ailemdi, yozlaşmış ve yanlış yola sapmış olsalar da yine de ailemdi.

Bunlar benim kararlarımdı, benim yaptıklarımdı ve bunun için onlarla yüzleşmem gerekiyordu. Kaçmak korkan birinin tepkisiydi. Bu hayatı bir korkak olarak yaşamaktansa dürüst bir adam olarak ölmeyi tercih ederim.

Kapı çalındı. Fallon'un altından sıyrıldım ve dik durup belimi düzelttim. Kapı tekrar çalındı ve ben de

Zifiri karanlıkta, alışkanlıkla maskemin sabitlendiğinden emin olarak kabine girdim. Nefesim göğsümde durma noktasına geldi. Düşüncelerim kudurmuş gibiydi.

Buradalar, diye düşündüm. *İşte buradalar.*

Kapıyı açmadan önce bir kez daha kıza baktım. *Benim kızıma.*

Alev alıncaya kadar fenerin düğmesini çevirdim, sonra da kancasından kaldırdım. Kapı bir parça açıldı. Çatlaktan içeri soğuk bir ürperti süzüldü ve Agatha kalın paltosunun içine büzülmüş bir halde ön verandamda durdu. Gri saç telleri bağlarından düşmüş ve şimdi dağınık bir şekilde yüzünü çerçeveliyordu.

"Bu doğru mu? Kutsal Deniz'in ayinine müdahale mi ettiniz?" Agatha hemen sordu. Verandaya çıktım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım. Agatha gözlerimin içine baktı, gözleri her şeyi bilerek değişmişti, hem şaşkın hem de perişandı. Elini ensesine koyarken eli titriyordu. "*Tanrım, Jai, o şimdi orada mı?*"

Ona zar zor bakabiliyordum. "Evet."

Sert eli yüzüme çarptı ve başım yana savruldu. "Sana inanamıyorum! Bunu bana neden yaptın?" Gözlerimi kapattım, onun gözyaşlarını duyuyordum. "Hayır... *hayır, Jai.* Neden bunun dışında kalamadın? Neden mesafeni koruyamadın? *NEDEN?*" diye fısıltıyla bağırdı, duygularını boğazında tutmayı başaramamıştı. "*Tanrım, seni kurban edecekler. Seni The Wicker Man'de yakacaklar, Julian Jai. Tanrım!*" diye bağırdı, "Neden?! Bunu bana neden yaptın?"

Başımı sallayarak omuzlarımı kaldırdım ve Fallon'dan ayrı kalamayacağımı açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştım. Bunu yapmak ruhuma zarar veriyordu. Karanlığı asla söküp atamaz ya da temizleyemezdim. Ama onunla, onun yanındayken farklıydım. Ben yine bendim, lanetli ya da hastalıklı bir şey değil. Onunlayken, onun olduğum kadar kendimdim de. Onunlayken Karanlık bana dokunamazdı.

Bu yüzden, gözlerim Agatha'nın incinmiş ve korku dolu gözlerine takıldığında, sadece gerçeği söyleyebildim. "Seviyorum-"

"*Sakın buna cüret etme!*" diye bağırdı başını sallayarak. "Sakın bu sözleri söylemeye cüret etme, buna hakkın yok!" Annem beni göğsüme doğru tokatladı, tekrar tekrar, beni dövmeye devam etti ve ben de ona izin verdim. Fener elimden fırladı ve yere düştü. "Sen bir canavarsın," diye bağırdı. "Sadece bir canavar bana senin verdiğin acıyı verebilir. Bebeğim Johnny'yi benden aldın. Javino'mu elimden aldın, sırf sen de ölebilesin diye mi? Sen bir canavardan başka bir şey değilsin, Jai! Beni öldürdüğüne inanamıyorum."

Ben seni korumak için her şeyi yaptım ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun?!" O beni döverken donup kaldım, kalbinden acı ve ihanet akıyordu.

Sonunda, zayıfladığında kol ve bacakları gevşedi ve ben de kollarımı ona doladım, ağırlığını desteklemek için onu göğsümde sıkıca tuttum. Görmesini sağlamak için söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Agatha'nın belli belirsiz çığlıkları, ben onu sımsıkı tutarken etrafımızdaki derin ve loş orman tarafından yutuldu.

Kendini toparladı ve geri çekildi. "Seni gerçekten sevebileceğini mi düşünüyorsun? İçi boş bir kâfir mi?" diye alay etti. "Senin yüzünü bile görmedi!" Devam ederken çenem sıkıldı, "O bizden biri değil. Cadılar meclisinin seni kullanmasını, *dövmesini, şiddet uygulamasını, istismar etmesini*, doğduğun şekilde senden büyü çekmesini izlemeye razı olur mu sanıyorsun? Sence buna katlanır mıydı? Senin meclisine her zaman ikinci sırada gelmeyi kabul edeceğine gerçekten inanıyor musun? Neye bulaştığına dair bir fikri var mı?" Derin bir nefes aldı, ikimiz de bunların ona anne dememe asla izin vermemesinin nedenleri olduğunu biliyorduk. Kendini olabildiğince uzak tutmanın bir yoluydu çünkü buna kendisi de katlanamıyordu. İçi boş bir Kâfirle oğlu olarak yaşayabilmesinin tek yolu buydu. "Sen bir Kâfirsin, bir erkek değil, Jai. Bir masalın içinde yaşıyorsun."

"O beni *seviyor*. Gerisi saçmalık," dedim dişlerimi sıkarak. Aramızdaki şey gerçektir. "Bu lojistik ya da bir listeyi kontrol etme meselesi değil, Agatha. O *sadece* bir kız değil, ben de *sadece* bir Kâfir değilim. Sana, meclise, Tarikat'a cevap vermekten bıktım."

"O zaman bütün bunlara kandığın için iğrenç birisin. Kızı geri getirmelisin," dedi Agatha, eskisinden daha sakindi. "Bunlar senin kararlarındı ve şimdi sonuçlarına katlanmalısın çünkü bunu yapmazsan Freya için durumu daha da kötüleştirmiş olacaksın." Çenesini kaldırdı, gözlerinde iki demir yumruk vardı, "Bırak da Tarikat senin kaderine karar versin. Freya'nın kızını kendi sefil hayatına çekmeden önce ondan kurtul."

Agatha gittikten sonra içeri girdiğimde Fallon'u karanlıkta boş bir yüzle koltukta otururken buldum. "Duydun," diye bitirdim sözümü, ona doğru yürürken. Fallon tek kelime etmedi ve sessizlik sağır ediciydi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o haklı. İşleri senin için daha da kötüleştiriyorum. Hayat benimle daha kötü olurdu. O da bunu bilirdi Fallon. Çok şey yaşadı,

ve o sadece herkes için en iyisini yapmaya çalışıyor. Yaptığım onca şeyden, bu kasabaya getirdiğim ölümden sonra, seninle geçirdiğim bu son aylar hayatımın en güzel aylarıysa, daha fazlası olabileceğimi bilerek ölebilirim. Yeniden kendim olabileceğimi bilerek."

"Bu hiç adil değil," diye fısıldadı Fallon. "Deneyiniz boyunca beni hiç düşündünüz mü?"

"Yapma Fallon, bu bir deney değildi. Bunun başımıza gelmesini beklemiyordum, bir anda oldu ve sen de bunu biliyorsun. Pişman değilim. Pişman değilim ve hiçbir şeyi değiştirmedim... ama işin bu noktaya geleceğini hep biliyordum."

"Aman Tanrım, aklına bu kadar çabuk mu girdi? Yani seni alacaklar ve sen de onlara izin vereceksin. Bunun bana ne yapacağını hiç düşünmeden beni burada tek başıma mı bırakacaksın?"

"Ne olursa olsun, ben ölü bir adamım Fallon! Kendini kandırmayı bırak. Herkesi öldürenin ben olduğumu biliyordun. Johnny, Tom, Jury, *Tanrı aşkına*, River Harrison. Muhtemelen kasabanın kıymetlisi Beth Clayton'ı da ben öldürdüm ve liste uzayıp gidiyor, sen daha gelmeden önce uzun bir ölümler dizisi. Ama içten içe hep ben olduğumu biliyordun. Biliyordun ve yine de sen-" Durakladım, başımı salladım, şimdi onun üzerinde duruyordum, parmağımı göğsüme bastırdım, "*Beni* bulan sendin! Benimle sen konuştun! Beni öptün! *Sen*. Becerdin. Beni, Fallon! Bu benim olduğu kadar senin de hatan! Tam olarak ne bekliyordun? Meclisimin beni cezalandırmayacağını mı? Kasabanın bu insanlara hiçbir şey olmamış gibi davranacağını mı? Hayır Fallon, işler öyle yürümüyor. Her iki şekilde de Tarikat eninde sonunda ne yaptığımı öğrenecek. Bu işin sonu benim için hiç iyi olmayacaktı!"

Fallon çarpıcı, cam gibi gözlerini benimkilerin arasında gezdirerek bana baktı, kaşları birbirine çarpmıştı. Nefesimi içime çektim, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ve devam ettim: "Kasaba dengeyle büyür. Yaptığım pisliklerden sonra o günün geleceğini hep biliyordum. Johnny'yi öldürdüğüm günden sonra bir gün daha yaşamayı asla hak etmedim, ama büyüünün ötesinde bir şey onları yaşamaya devam etmeme izin verdi ve belki de seninle tanışmak için, belki de en azından Heathens için laneti kırmak için, toprak onu almadan önce ruhumu kurtarmak için. Bilmiyorum, ama bu hep bir zaman meselesiydi ve... kahretsin! Seninle bir süre daha birlikte olmak istediği için Julian Blackwell'e lanet olsun!"

"Annen kafana girmiş!" Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bunca yıldır yaptıkları gibi kafana girmesine izin verdin," diye fısıldadı, koltuktan kalkıp bana bakarken

tiksinti. "Hayır, seni tanıyorum Julian. Seni tanıyorum ve seçme şansın olsaydı bunların hiçbirini yapmayacağını biliyorum. Sen iyisin, Julian. Çok iyisin. Bu sen değilsin. Bu sen değilsin! Nasıl yapabildi? Öz annen sana canavar dedi!"

"ÇÜNKÜ BEN ÖYLEYİM!"

Fallon sürekli başını sallıyor, olayları olduğu gibi görmüyordu. "Hayır, değilsin! Bir kez olsun durup düşündün mü? ve diğer herkes karanlık mı? Julian, seni tam olarak istedikleri yerde tutmak için ne kadar süre boyunca bu sözlerle seni tekrar tekrar kırdılar. Seni evcilleştirmek için. Sesini çalmak için. Özgüvenini. Bunu bana *sen* öğrettin!" Bana baktı, gözleri vahşi ve canlıydı. "Canavar! Kâfir! Katil! *İçi boş bir şey, şu haline bak!*"

"Fallon, dur," diye homurdandım ve o da avuçlarını göğsüme bastırdı. "Hayır," diye başını eğdi, "Bu ne demek, Julian mı? Yirmi küsur yıl Seni tanımlamalarına izin vermenin ne demek olduğunu biliyor musun?" diye alay etti, sözlerimi bana karşı kullandı ve beni kızdırdı. "Onların söylediği her şey oldun ama sayende en azından ben karşı koydum! Bunu senin yerine *küçük kız kardeşinin* yapmasına izin vermek yerine ne zaman kendin için ayağa kalkacaksın?"

Narin boynunu kavradım ve kanım kaynayarak onu göğsüme çektim. "Benim böyle bir lüksüm yok."

Fallon'un çenesi sıkıştı. Ön kolumu kavradı. "Kim demiş?" diye fısıldadı tutuşuma karşı. Gözlerim onun öfkeli gözleri arasında gidip geldi ve elini yaralı gövdem üzerine koydu. "*Bu* nasıl oldu Julian? Bunu sana *meclisin* mi yapıyor?"

Çenem gerildi, kaslarım gerildi. "Sen anlamazsın."

"Tabii ki bana söylemeyeceksin." Fallon güldü ama benim gibi içi boştu. "Doğduğun andan itibaren tüm kasabanın seni bir kenara attığı çok açık. Bunu sana onlar yaptı! Ve sen bunun için yaratılmadın Julian, yaratılmadın! Meclisin için çok fazla sevgi ve tutkun var, ona liderlik etmek için doğdun, hikayende söylediğin gibi onu eskiden olduğu gibi geri getirdin. *Bu* hale gelip bu ormanda saklanmak *için* değil. Sen onlardan daha iyisin!"

Kalbim göğsümde sıkıştı. Gözlerim parladı, bulanıklaştı. Gözümü kırpamadım, kırparsam ne çıkacağından korktum.

Yine de konuşurken gözlerimin kenarlarında tehditkâr yaşlar titriyordu, "On iki yıl önce sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?! Johnny'yi öldürmeden önce neredeydin? Hollow beni almadan önce neredeydin?"

Bana mı? Bunu bana yapmaya hakkın yok. Geri dönüp hiçbir şeyi değiştiremeyecekken buraya gelip bana yalan yanlış şeyler anlatmaya hakkınız yok. Gerçekler hâlâ aynı. Olan oldu! Geri dönüp bunu geri alamam! Çok güzel bir konuşmaydı *Fallon!* Ama on iki yıl geç kaldın!" Çığlık attım, onu serbest bıraktım, pişman olacağım bir şey daha yapmadan ya da söylemeden önce onu iterek uzaklaştırdım. Ellerimi iki yanımda birleştirip başımı çevirdim. "Arabaya bin. Seni eve götürmek zorundayım."

"Korkak!" diye tükürdü.

"Canavar," diye düzelttim ve bir gömlek almak için odama çıktım. Fallon da arkamdan geldi. "İkiyüzlü."

"Suçluyum." Yatağımdan bir gömlek kaptım ve başımın üzerine geçirdim. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, gözyaşları kızgın yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. "Bunu bana yapma," diye fısıldadı umutsuzca. "Lütfen Julian, seni almalarına izin verme."

"Başka seçeneğim yok."

Önümüzde parlayan cesur farlar gece tarafından yutuldu. Morgan Mülkü'ne doğru ilerlerken kulübenin içini endişeli bir sessizlik doldurdu. Fallon bastırıldığı araba kapısına dönüşebilseydi, dönüşürdü. Gözlerini buğulu camdan dışarıya dikti, bakışları yıldızları birbirine bağlıyordu.

Aklından neler geçtiğini merak ettim. Kaloriferleri yakmama rağmen neden titrediğini merak ettim. Bir gün bunun için beni affedip affetmeyeceğini merak ettim.

Garaj yoluna girdiğimde neredeyse fikrimi değiştiriyordum.

"Seni seviyorum Julian Blackwell," diye fısıldadı, bakışları önümüzde duran eve kilitlenmişti. "Hiçbir şey değişmedi. Her zaman sen oldun. Her zaman."

Fallon arabanın kapısındaki kolu çekti ve göğsüm sıkıştı. Arabanın kapısı açıldı ve kalbimde bir acı zonkladı. Bir ayağını yere bastı ve ben buna dayanamadım.

"Fallon, bekle," diye ağızımdan kaçırıp ve kolunu tuttum.

Arabanın kapısı açık kaldı ve başının arkasından tutup gözlerinin içine baktım. Söylemek istediğim her şey nefes borumda yanıyordu. Gözlerimi kapattım. Sonra açtım. Boğazımdaki sıkışıklığı hissederek yutkundum. Kelimeler ağızımdan çıkmadı ve Fallon başını sallayıp kendini tuttuğum yerden çekti.

Başımı ellerimin arasına almadan önce avuçlarımı direksiyona vurdum, onun uzaklaşmasını izleyemedim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 38

OceanofPDF.com

FALLON

İÇİMDE TUTTUĞUM ACI, ÇİMENTO GIBİ SOĞUK VE AĞIRDI.
göğsümde kuruyor.

Eve girmek istemiyordum. Arkamdaki arabada oturan Julian ile önümdeki kapının diğer tarafında duran büyükbabamın yokluğunun ürkütücü boşluğu arasında sıkışıp kalmıştım. İğne şeklindeki sefalet göğsüme batıyor, kalp kırıklığı sırtımı bir kırbaç gibi kesiyordu. Her iki taraftan da üzerime gelen bu acıdan kaçamıyordum.

Kapı yerine oturur oturmaz boğazımdan yabancı bir feryat yükseldi. Kapiya yaslandım, ahşap zemine doğru kaydım. Ve daha fazla gözyaşı kalmadığını düşündüğümde, vardı.

Oh, nasıl da vardı.

Sonsuz bir deniz ve her biri mavi bir alev kadar sıcak.

Ev de soğuk ve ağırdı, sanki herkes toplanıp gitmiş gibiydi. Büyükbabamın bedeni burada değildi. Büyükbabamın ruhu da burada değildi ve ben burada, merdivenlerin dibinde, büyükbabamın saatinin önünde kıvrılmış yatıyordum. Her üç saatte bir çalarak bana zamanın geçtiğini hatırlatıyordu. Büyükbabam olmadan. Julian olmadan.

Babam öldüğünde, daha büyük bir acı olmadığından emindim. O noktada, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. İnsanların hakkımda söyledikleri, bana davranış şekilleri, hiçbir şey. Hiçbir şey babamı bir daha göremeyeceğimi fark etmek kadar canımı acıtmadı, hatta beni hiç ziyarete gelmediği için daha da çok acıttı.

Sonra Marietta öldü ve ben zaten en büyük kaybı yaşadığım için hazırlıklı olduğumu düşündüm. Ama yanılmışım. Tamamen yeni bir acı seviyesi vardı. Tıpkı bir annenin ikinci bir bebeği olana kadar içinde ne kadar sevgi olduğunu fark etmediğini söylemesi gibi. Ben ne kadar çok

Tekrar kaybedene kadar hissedebileceğim acı. Ve tekrar. Ve yine. Bu ne zaman sona erdi?

Ev o kadar sessizdi ki burada, yerde uyuyakaldım ama bunun tek nedeni ruhunun gelmesini beklerken daha fazla uyanık kalmaya dayanamamamdı. Saatler geçti. Kapıdan gelen bir *gümbürtü* beni uyandırdı, üzerimde hâlâ Julian'ın gömleği, kalça kemiklerimden sarkan ve ayaklarımı örten Julian'ın fazla büyük pijama pantolonu varken kendimi zorla ayağa kaldırdım. Kapıyı açtım ve sabah gazetesi yaprak kaplı paspasın üzerinde ironik bir şekilde duruyordu. Orada durup gazeteye baktım. Ironikti çünkü postacı çocuk sonunda haberleri ön kapıya getirmeyi öğrenmişti ama ancak dedem burada olup göremeyince.

Şerefsiz. Ya da büyükbabamın dediği gibi: *mankafa*.

Sanırım doğruydu. Ancak sen öldükten sonra insanlar dinlemeye başladı.

Sanki bunu binlerce kez yapmışım gibi, elimde gazeteyle kahve cezvesine gittim ve kahveyi açtım. Arka planda Freddy in the Mournin' çalışıyor, Cadılar Bayramı'ndan, Samhain festivalinden, başka şeylerden de bahsediyordu, emindim. Hiçbirinin önemi yoktu.

Sonra büyükbabam için bulmacayı bitirdim çünkü o yapamadı, bu rutine sanki Gerald'ın Oyunu'nun hastalıklı bir dönüşüymüş gibi tutuklandım - King tarafından yazılan ve kocası kalp krizinden ölmeden hemen önce gözlerden uzak bir göl evinde yatağa kelepçelenen bir kız hakkında bir kitap. Tıpkı onun gibi, hangi açıdan bakarsam bakayım, hâlâ buradaydım. Sıkışıp kalmıştım. Yalnızdım çünkü büyükbabamın ruhu hala beni ziyaret etmemiştir.

Duş almam iki günümü almıştı. Evi

temizlemek üç gün.

Büyükbabamın gelmeyeceğini anlayınca, dört

kişi oradan ayrıldı. Ona gitmem gerekecekti.

Cenaze evine giden her sokak tabelasında, aldığım her nefesi fark ettim. Her nefes verişimde beyaz nem bulutları dışarı atılıyordu. Soğuk tenimi ısırdı, bir kış uyarısının buzlu öpücüğü. Yeni mevsimin hala geleceğine dair bir söz. Zaman hala ilerliyordu ve dünyanın en yaşlı pisliğinin kaybı ya da bir sevgilinin terk edişi tarafından kontrol edilmiyordu. Etrafımda gökyüzü sert bir griye bürünmüş, kasvetli kasaba kasvetli kül renklerine kilitlenmişti. Yüzüm uyuduğu için hiçbir koku alamıyordum.

Park alanına girdim. Mezarlıkta, Blackwell mozolesinin solunda Beck kırık mezar taşlarının parçalarını topluyordu

ve onları bir tekerlekli varile atıyordum. Ona doğru yürürken çizmelerimin altında kararmış yapraklar ufalanıyordu, onunla yüzleşmeye ve ona sorular sormaya hazırdım. Beck'le daha önce hiç konuşmamıştım ama diğer üç Hollow Heathen arasında Beck Parish en az korkutucu olanı gibi görünüyordu.

Belki de gözleriyle ilgili bir şeydi ...

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Bakışlarım onun eğilmiş sırtına ve etrafımızdaki taş yığınının gidip gelirken sordum.

Beck'in gözleri önce bana, sonra da almak üzere olduğu taşa kaydı. "Hayır," dedi, taşı elinde tutup bir *gümbürtüyle* el arabasına fırlatmadan önce!

Ellerini birleştirdi ve ceketinin altından kalçalarına doğru sarkıttı, sanki bana konuşmam ya da gitmem için izin veriyormuş gibi bakıyordu. Gözlerindeki mavi, okyanusun yüzeyinden denizin dibine kadar kulaç kulaç derindi - bir duygu akıntısında akan binlerce mavi tonu. Onların içinde kaybolur, nefes alamadan boğulurdum. Her seferinde. Gözleri kalkan ve kılıç olan Julian'ın aksine Beck'in gözleri bana her şeyi gösteriyor, her şeyi anlatıyordu. Bilmek istediğim şeyler hariç her şeyi.

"Julian nasıl? Onu aldılar mı? O iyi mi?"

Beck başını salladı, bakışlarını etrafımızda gezdirdikten sonra bir taş daha almak için arkasına yaslandı. "Seninle konuşmamalıyım-"

"Biliyorum," diye söze girdim. "Ama lütfen, günler oldu ve ben hiçbir şey bilmiyorum. Bu beni öldürüyor. Sadece iyi olduğunu söyle."

"Julian iyi."

"Sana böyle söylemeni söylediğim için mi böyle söylüyorsun, yoksa o gerçekten iyi mi?"

Beck dik durdu ve omuzlarını dikleştirdi. "Tarikat, Agatha ve Goody sayesinde Benny'nin başına gelenleri göz önünde bulundurarak merhamet gösterdi. Ben oradaydım, Benny'nin son anlarını anlatabildim," durakladı, alnını sildi, "Ve hayır, Julian iyi değil. Julian tam bir enkaz." Gözlerini benden ayırdı, eğildi ve bir taş daha alıp el arabasına attı. "O sadece herkes için doğru olanı yapmaya çalışıyor. Çünkü Julian böyle biri."

Ama o iyiydi. Onu götürmediler ve ben derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, yavaşça bıraktım.

Cenaze evine girdiğimde Jonah masasında değildi. Morga doğru yürüdükçe hava daha da soğudu. Julian ben kendimden geçerken, uykumda ondan bahsettikten sonra büyükbabamın burada olduğunu ve Jonah'ın ona iyi bakacağını söylemişti.

Elim morgun soğuk gümüş kapısını iterek açtığında ürpertici bir nefes enseme gezindi ve nabzımın hızlanmasına neden oldu. Beyaz beton duvarlara asılı krom saatin sabit *tik tak tik tak* sesi zemini, tavanı tokatlıyordu.

Tik-tak. Tik-tak. Bir ileri bir geri. Sinir bozucu bir saat.

Endişemi yatıştırmaya çalışarak boynumu ovuşturdum. Bu odada benimle birlikte havadan fazlası vardı. Burada uyuyan tüm güzelliklerim yatıyordu. Büyükbabam da. Hazır olup olmadığımı sorgulayan sinirlerim gürlüyordu.

Birinin hazır olup olmadığını sorgulamak.

Uzak duvarda sıra sıra dolaplar sıralanmıştı. Önünde durdum, büyükbabamın adını arıyordum ama Jonah'ın işaretleyip işaretlemediğinden emin değildim. Bir adım geri attım, sonra gözlerim sağa kaydı ve en uçtaki dolaba doğru bir çekim hissettim. Gözlerimi kapattım ve yeni bir sinir dalgası omurgamdan geçerek sanki oraya aitmiş gibi yerleşti. Sanki olması gerektiği gibi insanları kaybetmeye alışkınmışım gibi. Ama değildim.

Kaçmaya fırsat bulamadan parmaklarımı kola geçirdim ve kapıyı geri çektim. İçeriden gelen dondurucu sıcaklık yüzüme vurdu. Karyola kolayca açıldı ve vücudunun üzerine ince beyaz bir çarşaf serildi. Kimse bunu tek başına yapmak zorunda kalmamalıydı. Hiç kimse bunu yapmak zorunda kalmamalı.

Ciğerlerimi doldurup çarşafı geri çektim ve bakışlarım onun zayıf, solgun yüzüne yerleşir yerleşmez duyularım işe yaramaz hale geldi. Parmaklarım titriyor, bacaklarımı sabitlemek için karyolanın kenarını buluyordum. Kendimi başımı sallarken buldum, onun gittiğini kabul etmek için kendimi zorlamaya çalıştım ama yapamadım, sonra başım titremeye başladı.

"Özür dilerim," diye ağladım, eğilerek. Gözyaşlarım çarşafın üzerine düştü, kanadıkça koyulaştı. Burnum damlıyordu ama silmek için karyoladan elimi çekemiyordum. "Bana bir gün daha ver, *Tanrım*, lütfen, bana onunla bir gün daha ver. Daha fazla zamana ihtiyacım var," diye mırıldandım, gözyaşlarım ve sümüğüm birbirine karıştı ve gözlerim bulanıklaştı. "Beni bırakamazsın, büyükbaba. Beni bırakamazsın! Neden beni terk etmek zorundaydın ki? Neden beni görmeye gelmiyorsun?!"

Başımı arkaya attım, floresan ışıklarına baktım. Sesini duymak istiyordum ama bir daha asla duyamayacaktım. Ve onu

hissedemiyordum. O

burada değildi! Veda edemedim ve *çok canım* yandı!

"Bana geri dön, büyükbaba! Sana ihtiyacım var, seni pislik! Bana annemden hiç bahsetmedin. Bana hiçbir şey söylemedin ve yanıldın! Gerçeği bilmenin sakatlayıcı olduğunu söylemiştin! Ama kim olduğumu bilmemek sakatlayıcı!"

Hiperventilasyon geçirerek, sağlam bir nefes almak için çubuğu bırakıp yan tarafımı tuttum. "Çok özür dilerim. Neden böyle olduğumu bilmiyorum," diye zar zor söyleye bildim, saçma sapan konuşuyordum ama düşüncelerimi olması gerektiği gibi şekillendiremiyordum. Birileri beni bir araya getirirken bazı parçaları unutmuştu. "Veda etmek istemiyorum!"

Ağzımı tekrar açmaya korkuyordum. Ağzımdan ne çıkacağını bilmiyordum. Ciddi olmadığım halde onu suçlamak. Ona lanet okumak. Başka bir yürek yakan ağlama. Bir çılgılık. Ya da her ikisinin korkunç bir kombinasyonu. Bacaklarım tutmadı ve yere yığılmadan önce tanıdık bir çift kol beni yakaladı ve göğsüne doğru çekti.

"Geri dönmeyecek," diye bağırdım gömleğinin içine, pamuğu yumruklarımınla kavrayarak. "Neden geri gelmeyecek?"

"*Shhh ...*" Julian başımın arkasını, sırtımı ovdu. Bizi yere, dolapların karşısına götürdü ve beni kollarının arasına aldı. "Ölüm bir son değil. Eskiden olan, yine olacak."

Söylediği şeylerden sonra neden burada olduğunu bilmiyordum. Sadece burada olmasına sevindim ve gömleğini daha sıkı kavradım.

"Bu doğru olamaz," dedim ve Jonah'nın elinden büyükbabamın mektubunu kaptım. "Büyükbabam her iki cadıdan da nefret ederdi."

"Norse Woods Coven'ın bir üyesi olduğunda, sen ailedensin Fallon. Her zaman. Ayrılması Benny'nin ya da Norse Woods'un seçimi değildi, Tobias ve Freya'nın birlikteliğiydi. O mektup daha geçen yıl yazılmıştı. Hâlâ karısının yakıldığı yerde yakılmak istiyordu. Ne yazık ki Javino artık töreni gerçekleştirmek için aramızda değil, bu yüzden Goody'nin yapması gerekecek."

Başımı salladım. "Hayır. Eğer büyükbabamın istediği buysa, o n a törenini Norse Woods'la birlikte yapacağım ama Clarence Goody yapmayacak. Sen yapacaksın."

"Ben baş rahip değilim."

"Umurumda değil. O adam, Clarence Goody, bana kötü bir izlenim veriyor. Bunu benim için yapmalısın. Clarence'ın dedemin cenazesine katılacağını d   nemiyorum bile. Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Siz onun en yakın akrabası olduğunuz için, dileklerinizi yerine getireceğim. Töreni bu ak am ger ekle tireceğiz. İ kandinav Ormanı Meclisi dışından davet etmemi istediğiniz kimse var mı?"

"Bilmiyorum. Mina Mae?"

"Tamam, Mina'yı arayacağım." Jonah masasının üzerindeki kâğıt yığının hafifçe vurdu ve sandalyesinde dönüp onları bir zamanlar benim kirdiğim dosya dolabında dosyalamadan önce yerlerine yerle tiler.

"Hey, Jonah?"

"Mhm?" diye ofladı, ağzında bir kalem vardı. "Julian orada olacak mı?"

Jonah gelip beni bu odaya getirmeden önce Julian morgda benimle bir saat kadar kalmıştı. Sonra da gitmi tı. Her şey çok kısaydı.

"Evet, Julian törenin bir parçası," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "İkinizin yakın olmasından ve herkesin izlemesinden endi eleniyorsanız, endi elenmeyecekler. Kutsal Deniz ya da Tarikat  zel inançlarımıza ya da rit ellerimize müdahale edemez. Cenaze töreni sırasında yanınızda olduğu için onu disipline edemezler."

O ak amın ilerleyen saatlerinde, boy aynamın önünde durmuş, dolabın arkasından çıkardığım beyaz pamuklu elbisemi d zeltiyordum. Sa ımın  st kısmı gevşek bir şekilde Fransız örgüsüyle  r lm  tı ve uçları göğü kafesime değiyordu. Casper'ı görmeyi umarak yere baktım ama orada değildi. Casper o zalim geceden beri d nmemi tı.

Mina Mae beni seksenli yıllardan kalma Chevy Woody Wagon'la evden aldı ve birlikte, midem d ğ mlenmi  bir halde Norse Ormanı'na doğru sessizce yol aldık. Mina burnunu çekmeden önce eğildi, kucağımda b k lm   parmaklarımı ok adı, orada olduğunu, yakınımda olduğunu bilmemi sağladı. Belki de bu jest benden çok onun içindi.

Araba, dalları ba ının üzerinde kıvrılıp bükülen ağaçlardan oluşan bir tünelin içinden geçti. Yolun sonuna ula tığımızda, yapraklarla kaplı zeminin üzerine sürdü ve arabayı park etti.

"O kapı içeriden açılmıyor, deah.  n taraftan gelip seni almam gerekecek," dedi. Kulübeden çoktan çıkmış olmasına rağmen başımı salladım.

Güneş yavaşça ormana daldı, gökyüzüne sepya renkleri sıçrattı ve sessiz ve loş ormanda uzun bir yürüyüşten sonra vardık. Bir sunağın etrafında daire oluşturmuş, el ele tutuşmuş en az yirmi otuz kişiyi görünce olduğum yerde donup kaldım.

Aralarında tanıdıklarım da vardı, daha önce hiç görmediklerim de. Jolie ve Agatha. Wren Wildes. Dövme salonunun sahibi Bay Hyland ve kızı. Ocean, evsiz adam. Birkaç kişi daha vardı ama daha fazla isim çıkaramadım. Kadınlar çeşitli renklerde elbiseler giymişlerdi, başlarında çiçekten taçlar vardı. Erkekler orman yeşili cüppeler giyiyor, boyunlarında kemik ve zincirlerle, dinsizlerin taktıklarının aynısı olan kolyeler asılı duruyordu. Burası sessiz ve huzurluydu. Kalbim çarpıyordu, nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Mina yanımda duruyordu, o da bir yabancıydı.

Sadece pantolon giymiş ve yüzüne bir hayvan kafatası ilıstirmiş olan Julian içeri girdiğinde çember kırıldı. Çıplak ayakla, parmaklarından sarkan bir çiçek tacıyla bana doğru yürüdü. Adımları toprağa çarpıp ses çıkarmadı ve ayaklarımın dibinde durdu. Burnundan bir nefes çıktı.

"İyi misin?" diye fısıldadı, tacı başıma yerleştirenken gümüş gözleri benimkilerden başımın tepesine doğru gidip geliyordu. Başımı salladım, keskin dudaklarına, eşit orantılarına, aşk tanrısının yayının eğimine, çenesine, çene çizgisinin açısına baktım, hepsini hafızama kazıdım, onu bir daha ne zaman böyle göreceğimden emin değildim.

Elini uzattı. "Benimle gel." Beni çemberin içine doğru götürmeden önce elimi onunkine koydum. Herkesin bakışlarını üzerimizde hissettim ama bu bir yargılama ya da inceleme bakışı değildi. Sanki o hayran olunacak bir şeymiş de beklediğim gibi bir şey değilmiş gibi hissediyordum.

Julian başını eğdi. "Burası güvenli bir yer," diye fısıldayarak beni temin etti. "Kendini rahat hissediyor musun?"

"Evet," dedim sesimi alçaltarak ve etrafıma baktığımda Jonah'ın sunağın arkasında, diğer dinsizlerin de Jonah'ın yanında durduğunu gördüm. Clarence Goody etrafımdaki çemberde diğerleriyle el ele tutuşuyordu ve bakışlarım sırayı takip ederek kendine bir yer açmış olan Mina'ya geldi.

Jonah konuşmak için boğazını temizlediğinde Julian yanımda durdu ve elimi tuttu. Kendisini ve pozisyonunu, cenaze evinin sahibini ve bizi buraya neyin getirdiğini tanıttı. Benim adımlı, büyükbabamın adını söyledi ve meclise destekleri için teşekkür etti. Julian elini elimin üzerinde gezdirdi, parmaklarını benimkilerle ördü. Sonra sanki sevgisini içimden geçiriyormuş gibi elimi nazikçe sıktı.

"Hepimizin annesi, bizi kollarında topla. Sevdığımız birini kaybetmenin acısını bilen sen, bize teselli gönder. Babamız ve koruyucumuz yanımızda dur. Sen ki yaşamı ve ölümü bilirsin, bize rehberlik gönder..." Jonah devam etti ve ben bakışlarımı dedemin önümde uzanan bedeninden alamadım. Jonah konuşmayı bıraktığında fark etmemiştim.

"Fallon?" Başımı sese doğru çevirdim ve Julian hafif gümüşü gözleriyle bana bakıyordu. "Ateşi yakmadan önce birkaç şey söylemek ister misin?"

Boğazım tıkanıp ve ağzım kurudu. "Yangın mı?"

"Anka Kuşu ve ben onun ruhunu Yazlık Diyar'a götüreceğiz, orada huzur içinde olacak ve dönüşünü bekleyecek. Onu tekrar göreceksiniz. Söz veriyorum," diye güvence verdi.

Büyükbabama dönüp baktım, dünyalar arasında -yaşam ve ölüm arasında- gidip gelme yeteneğimi ve ölüleri görme lanetimin her zaman güvenilir olamayacağını merak ediyordum. Elim Julian'ın elindeyken ve büyükbabama ben uçurumun karşı tarafındayken, Julian'a inanmak istedim. Julian'a inandım. Onun inancına inandım, çünkü o bu konuda ölçülemez bir güvenle konuşuyordu.

Büyükbabama yaklaştım ve bedenine doğru eğildim. Gözlerimi kapatarak alnının olduğu kumaşa bir öpücük kondurdum ve yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü.

"Özgürsün büyükbaba, artık seni hiçbir şey tutamaz." Daha önce yüzlerce kez ettiğim duanın aynısıydı. "Eskiden olan yine olacak," diye ekledim fısıltıyla. Julian'ın morgda bana söylediği sözlerin aynısını.

Ben bir adım geri çekilirken, Jonah bir şiirden bahsetti. İkinci kez söylendiğinde, Dinsizler de katıldı. Üçüncü kez söylendiğinde ise İskandinav Ormanı'ndaki herkes aynı derin huzur sözcüklerini söyledi.

Julian yanımdan ayrıldı ve Phoenix'in karşısında, dedemle aralarında durdu, avuçlarını dedemin vücuduna koydular, bastırıldıkça kollarındaki kaslar esniyordu. Çemberin geri kalanı duaya devam ederken Büyükbaba alevler içinde kaldı ve ben gözyaşlarına boğuldum.

Ateşin korları ve kıvılcımları yıldızlı gökyüzüne doğru yükselirken gece devam ediyordu. Gözlerimi gökyüzünden ayırmıyor, sarıları, turuncuları ve gri dumanı siyah tuvale karşı izliyordum. Bir noktada Julian arkamda durmuştu. Birlikte hiçbir şey söylemeden uzun süre izledik.

Yakma töreni sırasında herkes teker teker bana huzur diledi ve ayrılmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. Jolie ve Agatha bana sarıldı. Mina Mae de yakma işlemi bittikten sonra beni eve götürmek için geri geleceğini söyledi.

Ben de saatlerce kaldım.

Gece yarısını geçti.

Hollow Heathens ve Jonah da kaldı. Sessiz kaldı.

Alevler söndüğünde Julian cebinden bir şey çıkardı. Sunağa doğru ilerlerken avucundan narin bir gümüş zincir sarkıyordu. Bana döndüğünde kolyeyi boynuma taktı. Julian'ın ve meclisteki diğerlerinin göğüslerine taktıklarına benziyordu. Gözlerim sıkıca kapandı ve kolye takıldıktan sonra büyükbabamın küllerinden oluşan kolyeyi kavradım.

"Teşekkür ederim," diye bağırdım.

Ayrılmadan önce, Zephyr'in ellerini iki yana açarak ters bir kasırga yaratmasını huşu içinde izledim. Büyükbabamın küllerinin geri kalanı Zephyr'in rüzgarına karıştı ve spiral çizerek yıldızlara doğru yükseldi.

Seni seviyorum, büyükbaba.

OceanofPDF.com

CHAPTER 39

OceanofPDF.com

FALLON

YAĞMUR BALKON CAMLARINA ÇARPTI VE BİR TIRMALAMA SESİ DUYULDU.

bir yerden geliyordu. Sanki ağaç dallarının sivri uçları camın üzerinde çivi gibi sürükleniyordu. Fırtınanın vaazıydı, hepsi içeri girmek istiyordu.

Pencereler ve kapılar kapalıydı, ısılk çalan rüzgârı dışarıda tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yine de fırtına evin içindeki havanın kabarmasına neden oldu. Evin ışıkları yanıp sönüyor, balkon kapısının dışında dalgalar daha da yükseliyor, daha sert çalkalanıyor, beyaz dalgalar deniz kayalıklarına çarpıyordu.

Eski ev zifiri karanlığa gömüldü ve korkuluklara tutunarak dikkatlice merdivenlerden aşağı indim. Koridorda mutfağa doğru eski bir kulübe duruyordu. İçinde bir sürü mum vardı. Bir elime şamdanları aldım ve kollarımı her boydan mumla doldurdum. Çekmeceyi açtım ve dağınıklığı karıştırarak kibrit kutusunun kare şeklini bulmaya çalıştım.

Her şimşek çakışında gri gökyüzünü lacivert bir renk kaplıyor, oturma odasına giden yolu görebilmem için bana çok az ışık veriyordu. Her şimşegin ardından gök gürlüyordu ve ben kollarımdaki eşyaları sehpanın üzerine boşalttım, her bir mumu yaktım ve onları evin her tarafına dağıttım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyordum ama ev boştu. Bu duvarların içindeki tek ruh kendiminkiydi, ama yine de bu duygudan kurtulamıyordum.

Büyükbabamın koltuğunda kıvrılmış oturuyor, tirmalamaları, yağmuru ve gök gürültüsünü dinliyordum ki karanlık bir gölge oturma odasının zemininde hareket etti. Başımı pencereye doğru salladım ve pencerenin önünde yarım bir silüet yakaladım.

Buğulu camın diğer tarafında. Kaybolmadan önce sadece bir anlık bir görüntüydü.

"Orada kimse yok," diye kendimi ikna ettim. "Bu gerçek değil." Nasıl oluyordu da şu anda yaşayanlardan ölülerden daha çok korkuyordum?

Büyükannemin kalın yorganını üzerime daha sıkı çektim ama o tuhaf his hiç geçmedi.

Sonra ön kapıya üç kez yüksek sesle ve çarpıcı bir şekilde vuruldu. Ayağa kalktım, yan masadan bir mum aldım, kalbim kapı tokmağının başıboş yankısı gibi tıngırdıyordu. Buraya kimse gelmezdi, özellikle de bu fırtına sırasında. Ve bu Julian olamazdı. Daha önce hiç ön kapıyı çalmamıştı. Her zaman balkon merdivenlerinden çıkmış, kendi başına girmişti. O da kimdi?

Kapıyı açtığımda, mor yağmurluğunun içinde titreyerek duran Kioni'nin gülümsemesi düz bir çizgi halindeydi.

"Beni içeri alacak mısın, almayacak mısın?"

"Deli misin sen? Burada ne işin var?" Şiddetli rüzgâr saçlarımı tutup hırkamı çekiştirirken kenara çekildim. Kioni hızla fırtınanın içinden sıyrıldı ve ben de rüzgârla mücadele ederek ön kapıyı tekrar kapatıp kilitledim.

Kioni sıırıslıkla olmuş paltosunu çıkardı, ben de ondan alıp askıya astım. Arkamı döndüğümde saçını düzeltiyordu.

"Bibi'nin arabasını ödünç aldım. Şu anda bunun içinde yalnız olmamalısın." Önce bir botu, sonra diğerini çıkardı, "Ne zamandır garaj yolunda oturup yıldırım çarpmadan önce kapıya kaç adımda varabileceğimi saydığımı biliyor musun? İşte gerçek bir arkadaş."

Omuzlarım gevşedi. "Oh, penceredeki sen miydin?"

"Ben mi? Hayır, neden? Pencerede birini mi gördün?" Başını eğdi, bakışları pencereye kaydı.

"Hayır, sanırım değil. Önemli değil." Ona sarıldım, burada olduğu için mutluydum.

Kioni de beni sıktı ve ben bıraktığımda kolundaki çantayı açmadan önce bir parmağını kaldırdı. "Bize biraz atıştırmalık getirdim. En son ne zaman yatıya kaldın?"

Julian dışında mı? "Um...asla." Güldüm, sonra kapı bir kez daha çalındı. "Şimdi bu kim olabilir?"

Kapıyı açtığımda Kioni arkamdan geldi. İki beden kapıyı itip arkalarından çarparak kapatırken rüzgâr uğuldadı.

giriş holü birdenbire çok küçük gelmeye başladı. Monday ve Fable, Kioni ve bana bir ileri bir geri baktılar.

"Bu tuhaf bir gece olacak," diye mırıldandı Pazartesi.

"Bana mı söylüyorsun?" Hırkamı belime doladım, "Burada ne işin var? Evimde istenmiyorsun!"

"Sen ve ben," dedi Monday parmağını aramızda sallayarak, "Konuşmamız gerek. Şu anda benden nefret ediyor olabilirsin ama en azından beni dinle. Ayrıca, fırtına varken beni dışarı atamazsın. Bu zalimlik olur."

"Demek her şeyi planlamışsın."

"Evet, öyle sayılır," dedi Monday, çantasını demir portmanto sehpasının yanına yere bırakarak. "Hakem olarak Fable'ı getirdim ama görünüşe göre senin kendi hakemin var."

"Bu çok saçma. Seninle konuşmak istemiyorum." Gök gürültüsü evi salladı ve Pazartesi gözlerini indirdi. Fable garip bir şekilde koridora baktı. Kioni kollarını kavuşturmuş, gözlerini ikisine dikmiş, yanımda duruyordu. Onlardan hoşlanmamasının bir nedeni mi vardı? Bunu ilk günden beri fark etmiştim ama şimdiye kadar sormayı hiç düşünmemiştim. "Fırtına bitene kadar kalabilirsin."

"Ama benim Whoopie Pies'imi yemek yok," diye

ağzından kaçırdı Kioni. "Kimse senin Whoopie

Pie'larını istemiyor," diye alay etti Monday.

Kioni gözlerini devirdi. "*Herkes* bir Whoopie Pie istiyor."

Fable parmağını kaldırdı. "Evet, ben de bir Whoopie Pie isteyebilirim."

"Oh, Tanrı aşkına, şu Whoopie Pies'i bırak," diye homurdandım.

Büyükbabamın saati gece yarısını çaldı. Dördümüz oturma odasında oturuyorduk. Konuşmuyorduk. Hepimiz en az bir metre uzağa yayılmıştık. Fable ve Monday uzaktaki kanepede, her iki uçta birer kişi. Kioni daha uzun olan kanepede tek başına, ben de büyükbabamın koltuğunda. Cehennem kadar garipti ama fırtına hala devam ediyordu ve kimse yakın zamanda ayrılmayacaktı.

"Bir fikrim var," diye geveledi Fable. Tayt ve üzerinde Voodoos logolu, neon renklerde silindirik şapkalı bir iskelet olan büyük bir büzgülü kapüşonlu tişörtle gelmişti. Çapraz kollarını açtı. "Hadi içelim. Eminim Benny'nin evinde bir yerlerde iyi alkol vardır. Ne de olsa o bir Grimaldi. Fallon, sakıncası var mı? Ya da..."

"Evet, çünkü alkol her şeyi çözer," dedi Monday kanepenin diğer tarafından.

"Sorun değil." Ona el salladım.

Fable kanepeden kalktı. "Alkol her şeyi çözüyor... geçici olarak," diye mırıldandı, kanepenin etrafından dolaşıp mutfağa doğru giderken. "En azından geceyi atlatmamızı sağlayacak, çünkü merhaba... garip."

Kioni koltuktan fırlayıp merdivenlere yöneldiğinde Pazartesi'nin bakışları Fable'ın peşinden gitti.

"Nereye gidiyorsun?" Beni Pazartesi'yle odada yalnız bırakmasını istemediğim için koltukta dönerek sordum.

"Burada yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Gidip boş odaya bakacağım, bakalım bir şeyler bulabilecek miyim?"

Mutfaktan tencerelerin yere çarpma sesi yankılandı. "Ben iyiyim! Her şey yolunda!" Fable seslendi.

Dudaklarımı emdim, koltuğa geri yaslandım ve Pazartesi'ye bakmayı reddettim. Pazartesi'nin ciddi bakışlarını üzerimde hissettiğimde gerginlik daha da arttı. "Benny için üzgünüm," dedi alçak sesle odanın diğer ucundan. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve eğer bilseydim... Kimse bunun olmasını istemezdi, Fallon"

Gözlerim irileşti. "Kane evime girmeseydi bunlar hiç olmayacaktı." Başımı salladım, "Anlamıyorsun, değil mi? Mahvolmuş bir elbiseden ya da kaybolmuş bir çift küpeden bahsetmiyoruz, Pazartesi. Büyükbabam öldü. *Öldü!* Kane'in aptal şakası ya da her ne haltsa onun yüzünden. *Büyükbabam*, Monday! Kane yaptığı şey için çürümeli ama çürümeyecek. Ona hiçbir şey olmayacak. O bir pislik. Neden onlarla takılıyorsun ki?"

Pazartesi dudağını ısırды, gözleri yaşardı. "Nedenini biliyorsun. Sana nedenini söyledim.

Kutsal Deniz benim tek ailem. Bunu anladığını sanıyordum."

"O dublör, sahip olduğum tek aileyi elimden aldı ve sen sadece seni affetmemi mi bekliyorsun?"

"Hayır, beni affetmeni hiç beklemiyordum ama en azından beni dinlemeni istedim."

Fable'ın mutfaktan gelen sesi bizi böldü. "Tam anlamıyla kalp şeklinde bir şişe tekila buldum. Sevgililer günü kalbi değil, bir organ kalbi." Oturma odasına girdiğinde, diğer elinde dört plastik bardakla şişeyi başının üzerinde salladı. Pazartesi'ye bir bakış fırlattım,

Artık bu konuda konuşmak istemiyordu. "İşimiz bittiğinde şişeyi alabilir miyim?"

"Gerçekten de o şişeyi bir gecede bitirmemizi beklemiyorsun, değil mi?" Kaşlarını birbirine vurarak şaşkınlıkla sordum.

Hepsinin burada olması, evine girmeleri, içkisini içmeleri beni rahatsız etmeliydi. Ama rahatsız etmedi. Bunların hepsi eşyaydı. Bir insanın öldüğünde yanında götüremeyeceği önemsiz şeyler. Bir kez bile bir ruh benden *çantasını* ya da saatini saklamamı istememişti. Artık bunların hiçbirinin önemi yoktu.

"Kiminle konuştuğunu biliyor musun?" Fable şişeyi ve fincanları sehpanın üzerine koyarak meydan okudu. Kioni'nin ayak sesleri merdivenlerden yankılandığında doldurmaya başladı. "Bir tane sana, bir tane de ... sana." Yanlarında Hobb's Grocery yazan plastik bardakları elden ele dolaştırmaya başladı.

Kioni tekrar kanepeye uzandığında elinde bir kutu, başında da Gatsby döneminden kalma, tavus kuşu tüyü olan koyu mor bir şapka vardı. Avucuyla kutunun önündeki tozları temizledi. "Uzun zamandır ruh çağırma tahtasıyla çalışmamıştım."

"Seks gibi," diye mırıldandı Monday. "Oyunda hiçbir şey değişmedi."

Fable son bardağı aldı ve kanepeye döndü. "Ben buna oyun demedim."

"Ouija tahtasının iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Sesimin bu kadar gergin çıkmasını istememiştim.

Kioni gülümsedi. "En kötü ne olabilir ki?"

Dördümüz ilk tekilamızı içtik, yastıkları ve battaniyeleri koltuklardan kaldırıp yere serdik ve ruh çağırma tahtasının etrafına oturduk, tekila şişesi Fable ile benim aramdaydı. Pazartesi karşıma oturdu ve mumlar karanlık odada titreyerek duvarlara dans eden gölgeler düşürdü. Dışarıda yağmur hala sakinleştirici ve ritmik bir sırayla sertçe vuruyor ve fırtına kapının altındaki çatlaktan ılık çalıyordu.

"Tamam, peki bunu nasıl yapacağız?" Gözlerim üçü arasında gidip geldi.

Monday onun başını dürttü. "Kioni psişik bir kız."

Kioni kollarını uzattı, parmak eklemlerini kırdı. "Medyum bir aileden geliyor olmam nasıl yapılacağını bildiğim anlamına gelmez."

Pazartesi kaşlarını çattı. "Yani bunu nasıl yapılacağını bilmiyor musun?" "Hayır, nasıl yapılacağını biliyorum. Sadece söylüyorum... varsaymamalısın."

"Bu hiç mantıklı değil," diye gülümsedi Monday, "Sen medyumsun ve haklı olmama rağmen varsaymamam gerektiğini söylüyorsun."

Kioni gözlerini kapattı, parmaklarını planchette'in üzerine koydu. "Sus, başımı ağrıyorsun ve konsantre olmam gerekiyor."

Pazartesi inledi.

"Tamam, tamam, tamam, hadi yapalım şunu," dedim ve geri kalanımız da parmaklarımızı planchette'in üzerine koyduk.

Hepimiz sessizliğe gömüldük ve geriye sadece evin dışından gelen sesler kaldı. Kısa bir an için hiçbir şey kıpırdamamıştı ki biri "Başlamadan önce kâğıt kalem almamız gerekmez mi?" diye sordu.

Tek gözümü açtım. "Bir hayalet yazar çağırıyoruz, bir roman bekliyoruz," diye açıkladı Kioni, yüzü donuktu ve dudaklarımın arasından bir kahkaha kaydı. "Basit sorular soracağız ve eminim harfleri hatırlayabiliriz. Şimdi herkes bir kadeh daha içsin ve gözlerini kapatsın. Planchette'i zorlamayın. Hareketler diğer taraftan gelen dürtüyle gerçekleşiyor."

"Tamam," diye hepimiz hemfikir olduk ve birer kadeh yuttuk.

Ben sonuncuydum, yanan sıvıyı ağızda tutup yavaşça içme hatasını yaptım, ki bu daha kötüydü. Tadı oje çıkarıcı gibiydi. Daha önce hiç oje çıkarıcı tatmamıştım ama öyle kokuyordu.

"Hazır mıyız?" Kioni son bir kez daha sordu, hepimizin parmak uçları artık planchette'in üzerindeydi.

Fable ve ben hep bir ağızdan

"evet" dedik. Pazartesi sessiz kaldı.

Kioni'nin gözleri kapandı, ifadesi sakinleşti ve göğsü genişleyerek derin bir nefes aldı, sonra ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi hafifçe araladığı dudaklarından bıraktı. Mum ışığı bir projektörünki gibi yumuşak bir titreşimle yüzünde parlıyordu.

"Ortaya çıkmak isteyen ruhlar var mı?" diye sordu ciddi ve sakin, kadifemsi bir ses tonuyla.

Tek gözümü tekrar açtığımda, Pazartesi'nin kahkahalarını zapt etmeye çalıştığını gördüm. "Kahretsin," diye soluk soluğa kaldı Fable, "Tamam, bunu kim yapıyor? Monday, sen misin?"

"Hayır, dostum."

Tahta "Evet" in üzerinde hareket etti ve hepimiz aynı anda kelimeyi fısıldadık.

"Tamam, tamam, tamam, teşekkür ederim, bu harika." Kioni saygılı modundaydı. "Bize adınızı söyleyebilir misiniz?"

"W... H..."

"Ağlayan'ı hecelelemeye mi çalışıyorlar?" Fable sordu, "W H nedir? Ne anlama geliyor?"

Hepimiz onu susturduk.

"O ... O ... P ... I-" Pazartesi'nin kahkahası kaydı "-Whoopie?"

Kioni ellerini tahtadan çekti. "Bu hiç komik değil."

"Belki de bir adakla başlamalıydık," diye gülümsedi Monday, "Whoopie Pies nerede?"

"Kimse Whoopie Pies'e dokunmayın!" Kioni organ şişesini kaptı, içti ve ben dahil herkes kahkaha krizine girerken şişeyi elden ele dolaştırdı. "Tamam, bu sefer ciddi olalım."

Parmak uçlarımız tahtaya dönmeden önce kahkaha büyüümüzün ölmesi bir ya da iki dakika sürdü. "Ortaya çıkmak isteyen tüm ruhlara sesleniyorum," diye söze başladı Kioni. "Biz buradayız. Dinliyoruz, lütfen bize adınızı söyleyin."

Mum ışığı sanki emir verilmiş gibi söndü ve oda karardı. Aramıza bir ürperti girdi ve gözlerimi etrafta gezdirdim ama herhangi bir hayalet göremedim. Planchette tahta üzerinde hızla kaydı. Bu sefer çok hızlıydı ve zorlukla yetişebildik. "F," diye bağırdık ve tekrar kaydı, "I."

Pazartesi'nin gözleri büyüdü. "Tamam, bu sefer ben değilim," diye itiraf etti şok olmuş bir halde. Ve planchette aceleyle, neredeyse öfkeyle hareket etti.

"N" ... "D" ... "M" ... "E" ...

Tahta durdu ve tüylerim diken diken oldu, kalbim boğazıma düğümlendi.

"Bul beni," diye fısıldadım, parmaklarım tahtadan düştü.

Başımı salladım. Bu o olamazdı. Beni uzun zaman önce terk eden hayalet olamazdı. Beyaz saçlı ve gözlerinde galaksi olan. Gözleri simsiyahtı. Şeytani. Ben daha sekiz yaşındayken bana ilk gelen.

"Adını bilmezsem seni *bulamam*," diye seslendi Pazartesi avuçlarını iki yana açarak.

"Çünkü adını hatırlamıyor," diye fısıldadım kendi kendime.

"Fallon?" Kioni elini kalçama koydu. "Her şey yolunda mı?"

Yerimde kıpırdanırken başımı salladım ve pijama şortumu, hırkamı düzelttim, daha sıkı sardım. Yerimde duramıyordum. "Ben iyiyim, şişeyi uzat."

"Emin misin-" diye başladı Fable.

"*Evet*," dedim, niyetlendiğimden daha şiddetli bir şekilde. Ve sonra, daha sakın bir şekilde, "Sadece bir içkiye ihtiyacım var." Elimi *geçistirme* hareketi yaparak salladım. Tekila boğazımı yaktı, göğsümü ve yanaklarımı ısıttı. Rahatlayarak nefes verdim.

"Bunu yapmayalım," diye konuştu Kioni, tahtayı katlayarak kutuya geri koydu.

Fable iç çekti. "Az önce ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ve neden o aptal kapüşonluyu giydiğini bilmek isterdim." Pazartesi kumaşı kopardı.

"Yani her Cuma gecesi orada sarhoş olabiliyoruz ama ben spor yapamıyorum öyle mi?"

Pazartesi'nin kaşları birbirine çarptı. "Ve Phoenix Wildes'in bununla hiçbir ilgisi yok mu?"

"Ne ima ediyorsun?"

Gözlerim bir tenis maçı gibi aralarında gidip geliyordu.

Monday, "Her Cuma gecesi ona nasıl *baktığını* görüyorum," dedi ve ikisi ileri geri konuşmaya devam ettiler. Yanımda Kioni ağzına koca bir Whoopie Pie tıktırdı. Fable'ın dikkati dağılmış elinden şişeyi aldım ve kapağını açtım.

Kioni yana doğru eğildi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. Ağzı dolu ve gözleri tartışan kızların üzerindeyken, "Onlar da öyle mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hemen hemen."

Kioni yutkundu, sonra elini bir kez çırpı. "Fable Sullivan, bunu nasıl çözeceğimize dair bir fikrim var," dedi. "Bu gece kocanla tanışmak ister misin?" İki kız başlarını Kioni'ye doğru çevirdi ve Kioni'nin gülümsemesi köşede belirdi. Gerginliği bu kadar kolay dağıtmasına hayran kalmıştım. "Hadi ama, Ekim ayındayız." Omuz silkti. "Yoksa daha önce yaptın mı?"

"İmkânı yok," diye başını salladı Fable. "Yapmadım ve yapmayacağım. Kaderimle oynamayacağım. Bilmek de istemiyorum."

"Phoenix'i aynada görmekten korkuyor musun?" Monday sordu ve Kioni ile bana döndü. "Ben yaparım."

"Ne yapmak?" Ben sordum.

Kioni, "Ekim ayı boyunca, bir mumla zifiri karanlık bir odaya girip aynaya bakarsanız, omzunuzun üzerinden gerçek aşkınızın yansımasını göreceğinizi söylerler," diye açıkladı.

"Bu sadece bir batıl inanç," diye ekledi Monday ve elini önünde salladı. "Fallon bu tür şeylere inanmaz."

"Yani, ben mükemmel bir deneğim," dedim, sonra Kioni'ye baktım.

"Bunu yapacağım." "Ama onu görürsen, bu senin kafanı karıştırır ve Farkında olmadan bilinçaltında bir şeyleri mahvediyorsun," diye tembelce cevap verdi Fable, alkolün etkileri onu etkilemişti. "*Hem* pastanı alıp *hem* de yiyemezsin."

Gözlerimi kısmıştım. "Evet, şansımı deneyeceğim," dedim ayağa kalkarak. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Fallon Morgan, şu haline bak." Monday aşağıdan sinsice gülümsedi. Eğilip şamdanlığın tabanına uzandı ve bana doğru tuttu. "Bunu al ve tuvalete git."

"Elma yemesi gerekiyor," dedi Fable ve parlak ela gözleriyle bana baktı. "Bir elma yemelisin, yoksa işe yaramaz."

"Elmayı yemek zorunda değil, sadece soymak zorunda," diye düzeltti Kioni onu.

Üçünün arasına baktım, sıcak balmumu parmaklarımın üzerine damlıyordu. "Sizler çok tuhafsiniz."

Beş dakika sonra alt kattaki banyoda aynanın önünde duruyordum. Mum, lavabonun üzerinde duran aynada yüzümün etrafında yumuşak bir parıltı yansıtıyordu. Bir elimde elma, diğerinde soyacak vardı.

"Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey," dedim kendime, sonra gözlerimi aynadan ayırdım ve parlak kırmızı deriyi tek bir sarmal halinde soymaya başladım. Bu renk bana Julian'ın dudaklarını hatırlatıyordu. Onları tatmayalı, ağızda hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Julian'ı en son büyükbabamın cenazesinde görmüştüm, o da günler önceydi.

Bunu benim için bu kadar unutulmaz kılacak kişinin o olacağını ya da meclisinin beni destekleyeceğini hiç beklemiyordum.

Julian o zamandan beri balkona dönmemişti ve onu özlediğim için göğsüm ağrıyordu. Parmaklarım soyacağı daha sıkı kavradı. Bir *damla!* ... *damla!* ... *damla!* ... sızdıran musluktan kalp atışı gibi bir ses geldi ve yanıp sönen yağmur tabakaları banyo penceresine çarptı.

Elmaya ve ellerimin yaptıklarına odaklandım, bunu yapmak isteyip istemediğimden ya da doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim. Ama ben de duramadım. Parmaklarım hareket etmeye devam ederken bir şey beni ele geçirdi.

Aralarında elma dönüyordu. Etrafımdaki hava soğuktu ve kollarımdaki küçük tüyler diken dikendi, odada yumuşak bir vızıltı vardı.

"Fallon." Adımın fısıltısı havaya karıştı ama ben soyunmaya devam ettim, bedenim uğulduyordu. "Bana bak." Derin bir ses çok yumuşak ve meleksi.

Başımı salladım, soymaya devam ettim, soydum ve soydum. Julian burada değildi ve bunu düşünürken bile içimde bir yerler acıyordu. Julian burada değildi. Belki de bunu yeterince sık söylersem, buna inanmaya başlayacaktım. Ve bu kadar acıtmazdı.

Julian burada değildi.

Soyacak parmağımı kesti ve elma ellerimden düştü. Kan, beyaz porselenin üzerinde ve lavabonun giderinde kırmızıya boyandı. Parmağımdan damlayan kanı izledim ve bakışlarım kıpkırmızı akıntıyı takip etti. Kan, görünmez bir parmak tarafından bir şekil çizerek bir desene dönüşürken hipnotize olan gözlerim tembelleşti. İlk başta kesişen desenler, bir yıldız oluşturan kadar. Beş köşeli bir yıldız.

"Fallon," diye bir ses geldi yine, sıcaklıktaki düşüşle birlikte. Dudaklarımdan beyaz bir sis bulutu yükseldi. Çok soğuktu.

İşte o zaman göğsünün sırtıma bastırıldığını hissettim.

Beş güzel parmak, parmağımı kavrayıp lavabonun kenarından çekene kadar kolumun uzunluğunu takip etti. Elimi yukarı doğru yönlendirdi ve bakışlarımı aynadaki yansımaya doğru kaldırdım. Julian arkamda duruyordu, impala kafatası yüzüne yapışık. İki kül kahverengisi boynuz tavanı işaret ediyordu. Boynunda gümüş zincirler asılıydı, birinde sevdiği birinden kalma silindir külahlar vardı. Nefesim kesildi ve parmağımı dudaklarına götürüp sıcak ağzının içine daldırdı. Dilinin parmağımın üzerinde kaydığını hissettim ve kıpırdayamadım.

"Julian," dedi titrek bir nefesle ve diğer eliyle belimi kavrayıp kalçalarımızı birbirine yapıştırdı. O kadar gerçektir ki, onu her yanımda hissedebiliyordum. Her yerde...

Julian'ın avuçları tişörtümün altındaki çıplak karnımda, şortumun bel hizasının hemen altında gezinirken gözlerimi kapadım. Parmakları hassas tenimi sıyrıldığında içimde bir sıcaklık patladı. Gözlerimi açtım ve dili parmağımın etrafında dönerken gözlerimi gümüş rengi olanlara kilitledim. Sonra parmağımı ağzından çıkardı ve parmak ucumla alt dudağını boyadı. Ona her dokunuşum hafifti ama sinir uçlarına dokunmak gibiydi, yoğundu.

"Ben de seni özlüyorum," diye fısıldadı kulağıma, bilerek ve bunun o olmasını istedim çünkü bu hisler yanııcıydı... bu duygular tehlikeliydi... hepsi çok fazlaydı...

"Neredeydin, neden bana geri dönmedin?"

"Ceza olarak beni ormana bağladılar, buradan ayrılamıyorum. Burada sıkışıp kaldım ve onları durduramıyorum. Durmalarını istiyorum!" dedi boynuma doğru neredeyse acıyla. "Lütfen, Fallon. Bana gel. *Bana* gelmek zorundasın."

Bam! Bam! Bam!

Ve sonra, "Fallon, uzun zaman oldu, orada iyi misin?" diye sordu biri.

Fable mı?

Gözlerim lavabodan fırladı ve aynada yine sadece kendimi gördüm. Bir adım geri attım ve lavabodaki kan gitmişti. Parmağımda kesik yoktu. Yere baktığımda vücudum ürperdi.

Ayaklarımın etrafındaki elma kabukları tek bir kelimeyi heceliyordu.

Gerçek.

OceanofPDF.com

CHAPTER 40

OceanofPDF.com

JULIAN

BİR ANDA GÖZLERİM AÇILDI, GENİŞLEDİ, BİLİNCİM DİBE VURDU

Gerçekliğe, yani kişisel cehennemime geri döndüm. Başımı salladığımda sağımda Zephyr'i, solumda Phoenix'i ve karşımda Beck'i gördüm.

Saatlerdir buradaydık, fırtına hâlâ ahırın hemen dışında şiddetini koruyordu. Açık ahır kapılarından içeri giren yoğun sis çıplak bedenimi donduruyor, ben olduğum yerde titrerken bedenim acı veren sarsıntılarla savaşmaya çalışıyordu.

Sadece bir elimiz tavana zincirlenmişti, ayaklarımız ise yere çakılmış çelik çubuklara bağlıydı. Zeph şimdi bir yerlerde kaybolmuştu, Rebecca bileğine doladığı kemeri kullanarak elementini dışarı çıkarırken gözleri kapalıydı. Phoenix yanımda sızlanıyor, maskesinin altından köpükler saçılıyordu. Kardeşlerimden gelen her acı dolu inilti göğsümün içindeki şeye yapışıyordu.

Gözlerimi sıkarak Fallon'a dönmek istedim, tanrılara beni bu ahırdan alıp huzurlu ve sakin olduğu yere, onun huzuruna götürmeleri için yalvardım. Bir dakika önce bunu nasıl yapabildiğimi bilmiyordum çünkü şimdiye kadar böyle bir şey hiç olmamıştı. Onunla geçirdiğim kısa bir andı ve sanırım bunu bir şekilde acıdan yaratmıştım, resmen aklımı geçici bir duruma kaybetmiştim. *Beni geri götür, beni geri götür.*

Bir kesik daha ve sonra, "Artık yapamam!" Phoenix homurdandı, başını geriye attı, kahverengi saçları sıırılsıklamdı ve alnına yapıştı.

"Şimdi, şimdi, Kâfir. Bunu kimin için yaptığını unutma. Yakında her şey bitecek." Clarence'ın sesi arkamızdan ahırın duvarlarına çarparak yankılandı. Cadılar meclisindeki kızlardan birinin iniltileri ve çığlıkları neme karıştı.

Beck'in derisini kesti. Kırbaç omurgamda şakladığında yüzümden soğuk bir ter boşandı ve acı tüm vücuduma yayıldı.

"Siktir," diye bağırdım, gerildim ve başımı geriye attım. Her iki elim de sıkı yumruklar halinde sıkılmıştı, şu anda elementimi serbest bırakamayacağımı biliyordum. *Henüz değil.*

"Vazgeç, Blackwell," diye bağırdı Clarence, ardından karnımın alt kısmına bir darbe daha indirdi.

Öne doğru eğildim ve elim bileğimi saran zincire doğru çekildi. Boştaki elimle karnımı tuttum, derim kabarıyor, yanıyor ve çığ kalıyordu. Sadece durmasını istiyordum ama dayanmak zorundaydım. Parmaklarım göğsümde ve sıkışmış karın kaslarımda gezinirken gözlerim tekrar kapandı. Tekrar açıldıklarında kahverengi saçlarla dolu bir kafa gördüm. Flo, Winnifred'in arkadaşı, gözlerinde ateşle bana bakıyordu.

"Devam et Florence. Şimdi durma, neredeyse varmak üzere," diye emretti Clarence.

Çenemi gıcırdatarak başımı salladım, kendimi bir arada tutmak için her şeyi kullandım. "Bana dokunamazsın," diye homurdandım. Göğsüm kabardı ve kelepçeyi çekiştirdim. **"BANA DOKUNAMAZSIN!"**

Zinciri tekrar bana doğru kırdı ve ben de elementlerimizi hapsetmeye hazır olan Heathen çemberinin ortasındaki şişeye odaklandım. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum ama bu işkence beş elementimizi de aynı anda dışarı çıkarmanın tek yoluydu.

Zeph aniden kasıldı ve göğsünden yeşil bir aurora yayıldı - büyümlü hava elementinin en saf hali. Nefesini içine çekti, nöbeti geçtikten sonra hâlâ kontrol edebiliyordu, bunu bir düzine kez yapmıştı. Zephyr Goody büyümlü kontrol etme konusunda üçü arasında en iyisiydi ve ben de serbest kalan elinin, zincirlenmiş pozisyonundan sürahiyi chartreuse yeşili bir renk doldurana kadar şişeye yönlendirmesine odaklandım. Winnifred açıklığı tıkadı ve bir sonraki elementi bekledi. Kız Zephyr'in zincirlerini çözdü ve o da yere yığıldı.

"Julian," diye şarkı söyledi Flo, parmaklarını ıslak saçlarımla arasından geçirerek.

Başım acı içinde yüzüyor, bedenim tükeniyordu. Bakışlarımı Beck'e kaldırdım ve pes etmek üzere olduğunu anladım. Başımı yavaşça sallayarak devam etmesini söyledim. Bundan kurtulmanın tek yolu *içinden geçmekti*.

Beck gözlerini sıkıca kapadı, sonra bakışlarını bana çevirdi. Çenemi kaldırdım ve başımı salladım. Kendini bir kez daha yukarı çekmek için elini zincire doladı, o sırada bir *çatırtı daha!* havayı deldi ve yanımda Phoenix'in

Göğsü çöktü, boğazına takıldığını bildiğim feryadı bastırmaya çalışırken vücudu gerildi.

"Clarence, bu kadar yeter," diye tükürdüm. Clarence'ın tek cevabı, kızı onu tekrar tekrar kesmeye zorlamak oldu. Phoenix'in vücudu gevşedi ve bakışlarımı ondan ayırdım.

"Odaklan Julian," dedi Flo kulağıma, beni önümdekine geri çekerek. Oda dönüyordu ama dayanmak zorundaydım. "Bunu senden çıkarmak için ne yapmam gerekiyor, Heathen?"

Bakışlarım onunkilere yerleşene kadar başımı geriye doğru salladım. "Başka biri ol."

Flo'nun gülümsemesi düştü ve yüzüme vurdu. Başım Phoenix'in başını zorlukla yukarıda tutabildiği tarafa doğru savruldu, kız cephaneliğindeki her aleti onun üzerinde kullanıyordu. Başımı yana eğdiğimde Flo'nun orada durduğunu, nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını gördüm.

"Bana bir daha vur," diye emrettim. Ve ben yana doğru sallanıp enerjinin damarlarımda sıçradığını hissettiğimde bana daha sert vurdu. "TEKRAR!"

Flo zinciri bir kement gibi havada savurduktan sonra yan tarafıma çarptı. Acı iliklerime kadar işledi, iskeletim boyunca ilerledi. Bir saniyeliğine siyah gördüm ve Beck yükseldiğinde başımı kaldırmaya zorladım, mavi su elementi ışıltılı göğsünde dönüyordu. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu ve ben başımı salladım, tüm endişem şimdi onun üzerindeydi.

Rengi solmadan hemen önce Beck kendini toparladı ve elemanını Winnifred'in onu yakaladığı şişeye doğru yönlendirdi. Kız onun zincirlerini çözdü ve o da yere yığıldı, nefes alış veriş bardaktan boşanırcasına yağın yağmurla eşleşirken kollarını iki yanına açtı.

Bir Kâfir daha, sonra bırakabilirdim. Tüm kardeşlerimin işi bitene kadar ruh elementimi asla bırakmayacaktım, bir şeylerin ters gitmesi durumunda orada olmam gerekiyordu. Phoenix sonuncuydu ve artık kendini zor tutuyordu.

"İşim bitti," dedi alçak sesle, kelimeleri birbirine karışıyordu. Yaralarından sızan kan bronzlaşmış tenine akıyordu. Başını geriye attı. "Artık yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Geriye sadece sen ve ben kaldık, Nix," dedim ona. Geriye hep o ve ben kalmıştık çünkü o hepimizden daha fazla işkence görmüştü. Vücudunda bunu kanıtlayacak yara izleri vardı.

Phoenix sesimi takip ederek başını yana eğdi, altın rengi gözleri parlıyordu.

"Kanarsa acı çeker," dedim ve ona bir nesne olmadığını hatırlattım. Bu acı bizim erkek, savaşçı olduğumuzun ve her şeyin üstesinden gelebilecek güce, yüreğe ve iradeye sahip olduğumuzun kanıtıydı.

Phoenix'in ayak bileği zincirden sarkarken samanların üzerinde yuvarlandı. Sert bir nefes verdi ve diğer ayağını sert zeminle buluşana kadar yukarı çekti. Gözümün ucuyla Clarence kemeriyle Phoenix'in arkasından yaklaştı ve onu kamçılıyarak sırtına vurdu. Phoenix'in sırtı kamburlaştı ve öne doğru atıldı, ama zincir bileğine takıldı ve onu yerine geri çekti.

Birkaç dakika daha Phoenix'in iki taraftan da dayak yemesini izledikten sonra vücudu sarsıldı, yumruklarını öyle sert sıkı ki avuçlarından kan sızdı. Maskesinden, burnundan parlak sarı bir bulut çıkarken büyüsu onu ayak parmaklarının üzerine çekti.

"Kontrol et!" Onu kontrol etmesine izin vermesini izleyerek çılgılık attım. "Nix, kontrol et şunu!"

Phoenix bunun dışındaydı, burada olmayan bir bölgeye kilitlenmişti. Clarence, Phoenix'in ensesini kavradı ve ben de koptum.

Elim dışarı fırladı ve parmak uçlarımdan sihirli bir güç fışkırarak Clarence'ı ahırın duvarına yapışana kadar geriye doğru fırlattı. Odaklanarak onu orada tuttum ve gözlerimi ateş elementine diktim, diğerleriyle koyu yeşilimsi bir renge dönüşene kadar bakışlarımla onu ortadaki sürahiye yönlendirdim. Winnifred mantarı yerleştirdi ve gözlerini benimkilere dikti.

Phoenix'in önünde duran kıza "Bırak onu," dedim ve Clarence serbest kalana kadar onu bırakmayı reddettim.

Kız korkuyla adamın bileğindeki zincirleri hızla çözdü ve adamın bedeni bir *gümbürtüyle* yere yığıldı! Kız daha sonra dizlerinin üzerine çöktü ve adamın ayak bileklerini çözdü. Dikkatimi bütünü bu süre boyunca beni izleyen Flo'ya çevirdim. Ne yapması gerektiğini bildiğim için, "Beni dövmen gerekecek," diye homurdandım. Flo başını salladı. Onu korkutmuştum ve şimdi de devam ederse ona ne yapabileceğim konusunda endişeleniyordu.

"YAP ŞUNU!" Bunun hemen bitmesini istiyordum. Flo tekrar kırbaça uzanırken gözlerini kısmıştı.

"Nasıl isterseniz," diye fısıldadı, birkaç adım öne çıkarak.

Acıımıyormuş gibi davranma noktasını çoktan geçmişim. Diğerlerinin işi bittiği için daha fazla dayanmama gerek kalmamıştı.

"Hadi Clarence, ne bekliyorsun?" Alay ettim ve o da arkamdan güldü. Samanların arasından geçip yaklaştığını duydum ve

Sırtımı dikleştirdim, bunun için yalvardım.

Sonra kesikler iki taraftan, birbiri ardına geldi. Gözlerimi sıkıca kapatıp acıya odaklandım. Titreşimler damarlarımı bir kez daha sarstı ve yumruklarımı sıktım.

"DAHA SERT!"

Derimin kırıldığını hissettim, her seferinde bir öncekinden daha kötüydü. Flo yan tarafımı kesti ve birkaç çatlaktan sonra vücudum sarsıldı. Boğazımdan bir çığlık koptu. Göğsümden parlak gümüşi bir ışık, ruh elementi fışkırdı! Onunla birlikte, rengini kaybetmiş siyah bir bulut dönmeye başladı.

Kaslarımı esneterek kontrolü ele geçirdim. Şeffaf bulutun içinden Winnifred sürahiyle birlikte bekledi ve ben de ağır kolumu kullanarak sürahiyi ona doğru yönlendirdim. Renkler birbiriyle savaşıyordu, benimle savaşıyordu. Kolumdaki her damar derime doğru pompalandı ve bulut Winnifred'e ve şişenin içine doğru ilerledi. Deliğı tıkadı ve kolum yanıma düştü.

"Aferin Blackwell," dedi Flo şarkı söyler gibi bir sesle, parmaklarını yaralarımın üzerinde gezdirerek. Uzun zaman sonra, diğeryaralarım gibi iyileşecek, kararmış kırmızı ve beyaz çizgilere dönüşeceklerdi, ama önce ruhuma sızana kadar değil.

İç yaralar her zaman kanadığında asla iyileşmez.

Kalan azıcık gücümü kullanarak kendimi zincirlerden kurtardım.

Zephyr çoktan iyileşmiş, pantolonunu giymiş ve bana yardım ediyordu. Beck yerden kalktı. Yavaşça eğildim, kilitlendiğim zincirlerin yanından pantolonumu kaparken acıyla mücadele ettim.

Clarence Goody'ye son bir kez baktım. "Edwin'lerde bekleyeceğim," dedikten sonra Phoenix'in yattığı yere döndüm ve bacaklarımı pantolonumun içine sokarak onu yerden kaldırdım, ağırlığını destekledim.

"Bitti mi?" Phoenix gözlerini açamayarak sordu.

"Bu gecelik," dedim ona, belini kavrayarak. "Bir dahaki sefere kadar." Ve dördümüz birlikte soğuk fırtınanın içinde ahırdan çıktık.

Edwin'ler Norse Ormanı'nın karşı tarafında, benim evimle Goody çiftliğı arasında küçük bir kulübede yaşıyorlardı. Norse Woods Cadılar Meclisi'nin münzevi üyeleri ve Parish soyunun koruyucularıydılar. Diğeryinsanların unuttuğı şekilde yaşıyorlardı, kasabadan değil topraktan gelen kaynaklarla besleniyorlardı, elektrik yoktu, sadece kaynaktan gelen suyu kullanıyorlardı. Victor

Edwin iyi bir adamdı, oturduğum sandalye de dahil olmak üzere her şeyi sandalyenin etrafına inşa etmişti.

Oturma odasında bekledik, tek ısı kaynağı şöminede yanan ateşti. Zephyr kanepede, Phoenix ise yatak odasında uyuyordu. Bayan Edwin yaralarımızla ilgilendi. Aylar önceki ilk seferden sonra reddetmememiz gerektiğini çok iyi biliyorduk. Dördümüz için her zaman bir anne gibi olmuştu.

"Zavallı çocuklar," diye bağırdı Bayan Edwin, Beck'in yanına ıslak bir havlu bastırarak. Beck'in alçak sesle tıslamasını, gözlerindeki irkilmeyi yakaladım. Dokunulmaktan nefret ediyordu. "Bunu yaşadığınızı görmekten nefret ediyorum." Gözünün kenarından küçük bir damla yaş süzüldü. Gözlerimi kırıştırdım, görmemiş gibi yaptım.

"Josephine," dedim ona. "O bizim için önemli. Hepiniz bizim için önemlisiniz." "Ama bu yine de onu doğru yapmaz," diye fısıldadı merhem sürerken

Agatha'nın dükkânından Beck'in yarasının üzerine bir bant yapıştırıp kapattı. "Böyle olmamalıydı."

"Bizim işimiz bu," diye hatırlattı Beck ona, gözlerini yakalamak için başını eğerek. "Biz bu yüzden yaratıldık, sizin gibi insanlar için. Bayan Edwin, aileniz için bunu binlerce kez yaparım."

Bayan Edwin'in kızı Josephine, Clarence'ın sürahiyle gelmesini beklerken yatak odasının içinden öksürdü. Kendimi kanepeden ayağa kaldırdım. "Onu kontrol etmeye gidiyorum."

Bayan Edwin başını salladı. Yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı.

Karanlık koridorda yürürken yan tarafımı tuttum. Josephine'in kapısı aralıktı ve açmadan önce parmak eklemimle iki kez vurdum. Josephine sırt üstü yatıyordu, yüzü terden parlıyordu.

Bir sandalye çekip yanına oturdum. "Jojo, benim," dedim elini tutarak.

Gözlerini açmak için çok çaba harcamış gibi görünüyordu. Yüzü solgundu, uzun siyah saçları ıslaktı ve ensesine yapışmıştı. Küçük bir tebessüm ettiğinde göğsünden bir öksürük daha yükseldi. Bu kadar küçük birinin bu kadar acı verici bir ses çıkarabileceğine inanamıyordum.

Gözlerimi kapattım, elini tekrar sıktım. "Geliyor." "Julian?" diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Onu almak için ne yapman gerekiyordu?"

Zorla bir kahkaha attım, rol yapmaya çalışıyordum. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez, değil mi?"

Josephine on dört yaşındaydı, Jolie'den iki yaş küçüktü ve Bayan Edwin ona her şeyi anlatmama konusunda çok kararlıydı. Annesinin isteklerine saygı duydum. Hepimiz saygı duyduk.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi bana.

"Ben iyiyim."

Vücudu titriyordu ve alnına dokundum. En az yüz beş derece olmalıydı. Clarence hangi cehennemdeydi? Yan masadan bir bez alıp yatağın yanındaki küçük kovaya daldırdım ve sıktım.

"Bu ateşi düşürmeliyiz." Clarence gelmezse Josephine'in geceyi atlatabileceğinden şüpheliydim.

"O nasıl?" Beck kapı aralığından sordu.

Başımı sallayarak havluyu katladım ve alnına koydum. Bana Jolie'yi o kadar çok hatırlatıyordu ki, onu bu halde görmek çok zordu. Beck içeri girdi ve yatağın kenarına oturdu. Avucunu onun göğsüne dayadığında, başı benimkine doğru sarsıldı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Ateşinin düşmesi gerekiyor," diye fısıldadı, ateşinden bahsederken.

"Neler oluyor?" Josephine gözleri kapaklarının arkasında bir şey arıyormuş gibi ileri geri hareket ederek sordu. Beck elini vızıldayan başının üzerinde ileri geri hareket ettirdi.

"Bir şey yok. Uyu Jojo," diyerek onu susturdu ve bana baktı. "Onu pınara götürmeliyiz."

"Yapamayız. Zar zor yryebiliyoruz ve dışarıda fırtına var. Yarardan çok zarar getirebilir."

"O zaman baharı ona getireceğim," dedi sesine sinmiş panikle. "Az önce büyü kullandın. şu anda hiçbir şeyin yok."

"Bir şeyler yapmalıyız." "Bir

şeyler yaptık!"

Beck ayağa fırladı, yatağa doğru eğildi ve camı kırdı. "Hangi cehennemde-"

"Bay Goody," Bayan Edwin'in sesi oturma odasından yayıldı. "Acele edin, o burada."

Beck ve ben önce birbirimize, sonra da Bayan Edwin ve Clarence içeri girdiğinde kapıya baktık. Elinde sihrimizin bulunduğu sürahi, daha önce birkaç kez olduğu gibi yarı boyutuna inmiş gibiydi.

Eğildim ve şişeyi elinden kaptım. "Fark etmediğimi sanma," dedim ona, sonra Josephine'e döndüm. "abuk, biri

Bana biraz temiz su verin."

Bayan Edwin aceleyle odadan çıktı ve kısa süre sonra seramik bir sürahiyle döndü. İşe koyuldum, mantarı patlattım ve sürahiyi suyla doldurdum. Ben döndürdükçe sıvı renkten renge giriyor, buğuyu karıştırıyordu. Bakışlarım zar zor ayakta duran Josephine'e kaydı. Karıştıktan sonra orman yeşili sihirli sıvıyı bir fincana boşalttım.

"Beck, başının arkasını tut," diye talimat verdim.

Beck yatağa tırmandı ve Josephine'in yanına uzandı, sonra başını kaldırdı. "Jojo, artık uyanmalısın," diye fısıldadı, saçlarını yüzünden çekerek.

"Becks?"

"Evet, buradayım," dedi ve çenesinin altına dokundu. "Benim için aç."

Josephine'in vücudu kasılmaya başladı ve gözlerim vücudunun üzerinde gezindi,

Korku içimde birikiyordu. Bayan Edwin arkamızdan bağırdı.

"Beck, nöbet geçiriyor dostum. Onu yan yatır," dedim panik içinde.

Beck onu ters çevirmeye çalıştı ama işe yaramadı. Ayağa fırlayıp sürahiyi Beck'in göğsüne doğru ittiğimde büyü bardağın içinde şırıldadı. Beck onu aldı ve titremeleri şiddetlendi, bedeni ele geçirilmiş gibi tüm yatağı sarsmaya başladı. Yatak başlığı duvara çarptı ve Beck sırtı pencereye değene kadar geri çekildi.

Yan yatana kadar ittim, nöbet durana kadar elimden geldiğince dikkatli olmaya çalıştım.

"Bebeğim!" Bayan Edwin haykırdı ve ben alnımı koluma sürterek gözlerimi Beck'in çaresiz yüz ifadesine kaydırdım.

Sonra nöbetleri durdu. Nefes almıyordu. Onu sırt üstü yatırırken kalbim küt küt atıyordu.

"Hayır! Hadi Jojo!" Boynunun arkasını tuttum, nefes yolunu açmak için başını geriye yatırdım. Yanımda Beck kontrolü ele aldı. Umutsuzca maskesini çıkardı ve kalp masajı yapmaya başladı.

"Bayan Edwin'i buradan çıkarın!" Goody'ye seslendim, Bayan Edwin'in bir Kâfirin yüzünü görme ya da kızının ölümüne tanık olma riskiyle karşı karşıya kalmasını istemiyordum.

Beck'in onu hayata döndürmeye çalışırken gözlerinden düşen yaşları izlerken nefesim tutuldu ve kalbim bekledi, vücudu titriyordu.

Zalim sessizlik sürüp giderken Beck pes etmeyi reddetti.

Daha fazla izleyemedim ve tam arkamı döndüğümde Jojo'nun nefesi kesildi.

Başımı sese doğru çevirdim, vücudumdaki her kas rahatlamayla eridi. Beck bacaklarının üzerine oturdu, başını geriye attı ve bir çığlık atarken maskesiz yüzünü kapattı.

"Kendini topla, daha işimiz bitmedi!" Maskesini sabitlerken yüzünü görmemek için başımı eğerek ona hatırlattım.

Hâlâ elementleri vücuduna almamız gerekiyordu. Josephine'i uyandırmak için yanaklarına vurdum. Hareket etmiyordu! Nefes alıyordu ama bilinci yerinde değildi. Hızlı davranmazsak bir nöbet daha geçirebilirdi.

Josephine'in yanaklarına umutsuzca vurmaya devam ettim, onu incitmek istemiyordum. Çenesi kilitlenmişti ve bir elimle boynunun arkasını tuttum, diğer elimle çenesini açılana kadar sıktım. "Şimdi, Beck!"

Beck sürahinin fişini çekti ve sihri ağzına boşalttı, sıvı yüzünü, yastık kılıfını ve çarşafı ıslatırken beyaza döndü. Öğürerek tükürmeye çalıştı, ben de çenesini kapatarak onu yutkunmaya zorladım. Jojo'nun gözleri birden açıldı ve kolu yan tarafıma doğru savruldu. Acı vücuduma yayıldı ve onu sabit tutmak için boştaki elimle kollarını kavradığımda çenem sıkıştı.

Sıvıyı ağzında tuttu ve kollarını sabit tutmak için tüm ağırlığımı ona verdim, bir elimi çenesinde tuttum ve diğer elimle boğazına defalarca fiske vurdum.

"Yut, Jojo!" Gücüm tükenmişti ve ödünç enerji kullanıyorduk.

Sonunda boğazındaki yumru sallanmaya başladı ve ben de gözlerimi kapatıp nefes verdim. Josephine sakinleşti ve ben de onu bırakarak avuçlarımı yüzünün kenarlarında gezdirdim.

"Artık uyuyabilirsin," diye soludum, göğsüm kabarmıştı. Beck yatak başlığına yaslandı ve nefesini tutmaya çalışırken elini gözlerine götürdü.

Bacağını okşadım. "İyi iş çıkardın."

Başını iki yana salladı. "Bu çok yakındı," diye fısıldadı burnunun kenarını sıkarak.

"Bebeğim iyi mi?" Bayan Edwin'in sesi gözyaşları arasında kapı aralığından yükseldi.

Başımı eğerek ona dönmeden önce bir nefes aldım ve dimdik durdum. "O iyi olacak. Sadece şimdi biraz uyuması gerekiyor."

Bayan Edwin bana teŖekk r etti, ağladı, teŖekk r etti ve tekrar ağladı, sonra yanımdan geçip kızına doğru koŖtu, onu kucakladı. Odadan ıktım ama çıkarken Clarence'ın önünde durdum.

"Bir saniye daha geçseydi  lebilirdi. Neden bu kadar uzun sürdü?!" Bayan Edwin'in duymadığından emin olmak için arkama bakarak fısıldadım.

"Ŗimdi bunu tartıŖmanın zamanı değil."

"Eve gidiyorum," dedim ona. "Ama haklarımı geri almak için sabahın ilk ıŖıklarıyla Goody plantasyonunda olacağım. Beni sonsuza kadar bu ormanda kilitli tutamazsın, Goody. Ben sana ait değilim."

"Pruitt Balosu gecesine kadar buradan ayrılmayacaksın. O zamana kadar bu ormana bağlısın."

OceanofPDF.com

CHAPTER 41

OceanofPDF.com

FALLON

NEMLI VE DEVRILMIŞ TOPRAK KOKUSU SABAHI DOLDURUYORDU.

Derin bir nefes aldım ve Fable'ın kolunu üzerimden çekerek yorganın altından çıktım. Sehpa kitaplığa doğru itilmişti ve tüm kızlar oturma odasındaki halının üzerine dağılmış, her yerden uzuvları dışarı fırlamış, battaniyeler, yastıklar ve vücutlardan oluşan bir dağ gibi uyuyorlardı. Kitaplıkta siyah parti bardakları sıralanmıştı ve org kalbi şeklindeki likör şişesi yerde, kahverengi saç yığınının yanında boş duruyordu.

Uyuyamamıştım, gece boyunca dönüp durmuştum. Julian aynadaydı.

Gerçek, yerdeki bir elma kabuğundan şekillendirilmişti.

Onu özlemekten dolayı göğsümde oluşan ağrı asla geçmeyecekti.

Onu özlemek, kaçırdığım her şansı özlemek gibiydi. Tam önümde duruyordu ama çok uzaktaydı. Uzandım, uzandım ve o bir duman gibi, bir sis gibi kayıp gitti. Eskiden ruhumda kıpkırmızı, gece yarısı ve inci renkleriyle dolu bir bahçe vardı. Ama şimdi tüm çiçekler ölüyordu.

Ve onu özledim. İşte bu kadar. Onu özledim.

Gün doğumu da sanki gökyüzünü özlemiş gibi geldi. Okyanusun üzerine yerleşti, ufukta kendi bahçesinin renklerini sıçrattı, altın ve gül yaprakları dışarıya ve ötesine uzanıyordu - sabahın ruh bahçesi.

Kızlar huzur içinde uyurken, hafif nefesler ve horultulardan oluşan bir şarkı evi doldururken parmak uçlarımla mutfığa doğru ilerledim. Sanki hayatı kucaklayalı ve fırtınalı bir gecede sarhoş kahkahalarına ilk kez tanık olalı uzun zaman olmuş gibi evin etrafında doğal bir parıltı vardı. Toz parçacıkları uçuşuyordu

güneş ışınları mutfaktan içeri giriyordu. Ben hariç her şey parlak ve canlıydı.

Bir fincan kahve koydum, Julian'a gitmem gerekiyordu, Julian'a gitmeyi planlıyordum. Ona gitmemi istiyordu ve ben de gidecektim.

Nereye isterse oraya giderdim.

Kahve arkamda fokurduyor, havayı uyandırıcı aromasıyla dolduruyordu, pencereden dışarı baktığımda önümde yeni bir gün uzanıyordu, ama onunla birlikte olamayacağım başka bir gün değil. Kararlıydım.

Kahvemi arka tarafa götürdüm ve sallanan bir sandalyeye oturdum. Kırılmış ağaç dalları, yapraklar ve fırtınanın izleri büyükbabamın evi ile uçurumun kenarı arasındaki kısa mesafeyi kaplıyordu.

Büyükbabamın evi.

Ama büyükbabam artık burada değildi. Şimdi bu mülkle kim ilgilenecekti? Gitmek zorunda mıydım, gidecek yeni bir yer mi bulmalıydım? Bu konularla ilgili kime gidebilirdim ki?

"Günaydın," diye fısıldadı Pazartesi, arka kapıdan girip düşüncelerimi bölerek. Siyah göz makyajı gözlerinin etrafına bulaşmıştı ve kızıl saçları bir tarafa itilmiş ve karışmıştı. Yanımdaki sandalyeye oturmayı kendine görev edindi. Sandalyenin küçük gıcirtısı garip sessizliği bir anlığına doldurdu, sonra hevesli sesi geri döndü: "Buraya ilk geldiğinde Kane ve Maverick'e cenaze evinde benimle birlikte çalışacağını söyledim. Sadece seninle tanışacağım için heyecanlıydım... Seni bana karşı kullanacaklarını beklemiyordum."

Sözleri dikkatimi çekti ve başımı eğip ona baktım. "Bizi birbirimize karşı nasıl kullanabilirler?"

Pazartesi ayaklarını koltuğun tabanına çekti, dizlerini göğsüne bastırdı. Dışarıdaki hava sert ve rahatlatıcıydı. Gözlerinin ne kadar koyu yeşil olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Zephyr'inki gibi parlak ya da Adora'nınki gibi soluk değil, derin bir orman yeşiliydi.

Sonra sıcak bardağı nasıl sıkıca kavradığını fark ettim. Gözlerini aşağıya diktiğini fark ettim. Kısa nefes alışını fark ettim.

"Seni Sacred Sea'ye katılmaya ikna edebilirsem, bunun benim de biletim olacağını söylediler. Ama sonra senden hoşlanmaya başladım Fallon. Sanki gerçekten arkadaş olabilirmişiz gibi, anlıyor musun?" Başını iki yana salladı. "Tanıştığımızdan beri bu suçluluk duygusuna tutunuyorum. Sanki aramızda hep bir engel varmış gibi."

Gerçekten arkadaş olmak mı? Birbirlerini kurtarmak için uçurumdan atlayan arkadaşlar gibi mi? Birbirlerini kurtarmak için uçurumdan atlayan arkadaşlar gibi mi?

olmak istemediğimiz? Birbirimize yargılamadan her şeyi anlatabileceğimiz türden? Gerçek bir arkadaşın nasıl olduğunu merak ediyorum...

Ama sonra Julian'ı düşündüm. Bütün bunları o yapmıştı. Zihnim allak bullak oldu ve hayatımdaki tüm insanları sorgulamaya başladım. Fable ve Kioni, hatta Adora, herhangi bir suçluluk duygusu taşıyorlar mıydı? Arkadaşım olmak için art niyetleri var mıydı?

"Sadece katılmayı çok istiyordum," diye devam etti Pazartesi, "sonunda bir şeyin parçası olmak, ait olduğum bir yerde olmak istiyordum." Ailesi hakkında söylediklerini ve kendini onlardan ne kadar farklı hissettiğini hatırladım. Ben de reddedilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Kabul edilmemenin nasıl bir his olduğunu. "Sadece sana gerçeği söylemek istedim. Beni affetmeni beklemiyorum ama en azından nedenlerini bilmeni istedim, yaptıklarımı haklı çıkardığımdan değil." Derin bir nefes aldı ve başını geriye attı, sonra bana baktı. "Keşke her şeye yeniden başlayabilseydik."

Başımı salladım, sandalyede sallandım, kupadan içtim ve sonra başımı arkaya yasladım. "Sacred Sea'nin durumu nedir o zaman? Artık onlardan biri misin?"

"Henüz değil. İnisiyasyonla işim bitmedi ama bittikten sonra bitecek. Ama söz veriyorum, seni bir daha asla zorlamayacağım" dedi. "Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Kane'in Benny'ye olanlar yüzünden cezalandırıldığına eminim."

"Öyle mi?" Şaşıarak sordum.

Monday başını salladı. "O geceden beri Kane'i görmedim, yani kim bilir. Ama ne zaman bu kadar uzun süre ortadan kaybolursa, bunun nedeni hep yanlış bir şey yapmış olmasıdır. Ve eğer haklıysam, onu bir daha görmeniz için bir süre geçmesi gerekecek. Bay Pruitt aile işlerini şirket içinde halleder. Kane'e karşı kolay biri değildir."

Pazartesi ve diğer kızlar daha sonra ayrılmak üzere eşyalarını topladılar. Hepimiz sarıldık ve vedalaştık. Kioni bir an için geride durup burada tek başıma iyi olup olamayacağımı sordu. Ona yalnızlığın bildiğim tek şey olduğunu söyledim. Bunu acınacak ya da ilgi çekecek bir şekilde söylemek istememiştim. Ama doğruydum.

Yalnızlıktan ziyade *yalnızlığı* biliyordum ve en son kendimi kabul ettiğim gibi onu da kabul ettim. Burada, Weeping Hollow'da kendimi sevmeyi öğrendim ve bana ne olursa olsun kendi kemiklerimin içinde bir yuva buldum. Ve kalıcı ağrıyı da kabul ettim, her zaman orada olan ve sadece büyüyen ağrıyı. Çünkü bu bana her zaman

bir çift gümüş göz tarafından yutuldu ve Julian Jai Blackwell'i asla bırakmamam için bana metanet dolu bir yumruk attı.

Bu gece onun için derin ve karanlık ormana gidecektim, herkesin canavar dediği ama üçlü bir varoluşla yaşayan Hollow Heathen için: herkesi olduğuna inandırdığı *acımasız kötü adam* ve kasabanın onu olduğu gibi gösterdiği şey. Kimsenin göremediği *nazik kişi*, ruhunu bir deri gibi taşıyan narin bir varlık ve kenarlarının etrafında bir hale, şiddetle tutkulu, her şeyin daha fazlası için şiddetli bir susuzluk ve cüretkâr bir aşk iştahı. *Sonra* yalnız kaldığında kendi içine çekilen, suçluluk ve utançla damgalanan ve yalnızlık için karanlığa boyun eğen *zavallı yaratık* çünkü sadece var olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye dayanamıyordu.

Ona giderdim ve onu severdim. Her şeyini. Tekrar tekrar... tekrar tekrar. Çünkü onun sahip olduğu tüm bu şeylerin bende eksik olan parçalar olduğuna emindim.

"Fırtınayı atlattık, cadılar. Bugün kötü Çarşamba ve Samhain'e sadece üç gün kaldı. Söylentiler doğru! Pruitt Balosu'nda olacağım. Eğer beni tanıyabilirseniz, size bir sürprizim olacak. Ben Freddy, Çarşamba sabahı Hollow Manşetlerinizle Yas'tayım. Dışarıda güvende kalın cadılar ve unutmayın, gece 3'ten sonra kimse güvende değildir."

Freddy'nin duyurusu sabahın ilerleyen saatlerinde gelmişti. Sanki büyükbaba öldükten sonra kasabanın adımlarında bir sıçrama olmuş gibiydi. Sanki tüm dünya onun kaybından etkilenmiş gibiydi. Dünyanın bunu fark ettiğini bilmek göğsümü ısıttı.

Bulmacayı bitirdikten sonra ev telefonundan Jonah'ı aradım.

"Yas tutuyorsun," dedi bana. "Şehirde kalmayı tercih ederseniz Ruhlar Günü'nden sonra geri dönebilirsiniz."

Kalmayı seçtim. Weeping Hollow ait olduğum yerd, her zaman ait olduğum yerd.

Öğleden sonranın geri kalanını Morgan arazisini temizleyerek geçirirken Casper'ın pıt pıt seslerinin hayaleti de peşimden geliyordu. Birçok kez büyükbabamın kapalı yatak odasının kapısının önünden geçtim, sabahları yanında oturduğum, benim güldüğüm, onun ise hakaretler yağdırdığı ve çoğu zaman ne dediğini zorlukla anlayabildiğim yatağa geri dönemiyordum.

Uyumasını ve nefesini tutmasını izlemek için uykusuz geceler geçirdiğim yatağın başucuyla yüzleşemezdim. Doğru yaptığımı düşünmediğim için Mina Mae'yi ya da Dr. Morley'i aramak zorunda kaldığım ya da geceyi atlatıp atlatamayacağını düşündüğüm yerle aynı yerd. Duvardaki şapkalarla yüzleşemiyor, bir fıçının dibindeki yıllanmış viskinin son damlası gibi kokan farklı kokusunu içime çekemiyor ya da yastığında kalan başının izini göremiyordum. Henüz değil.

Kayıp Casper'ın içeride sıkışıp kalmadığını görmek için yatak odasının kapısını açtım ama içeride değildi. Sonra bir saatimi koridordaki kulübeden işaretleyicilerle el ilanları yapıp kasabanın dört bir yanına yapıştırmakla geçirdim.

Güneş batarken duş almış, siyah sütyenimi, şeffaf beyaz üstümü ve deri pantolonumu giymiş, ceset gibi değil de normal görünmem için ağır bir makyaj yapmış, büyük boy jean ceketimi ve siyah botlarımı giymiştim.

Boynumdan sarkan vazoyu parmaklarımla kavradım, dudaklarıma göturdüm ve soğuk metali öptüm. "Bana şans dile, büyükbaba."

Müstakil garajda, annemin çalışmayan scooter'ının başında oturuyordum. Her başarısız denemeden sonra gece rüzgârı uğulduyor, kararlılığımı sınıyordu. Beni durdurmasına izin vermeyecektim. Hiçbir şey beni ormana girmekten, Julian'a gitmekten alıkoyamazdı.

Scooter'dan atladım, garajı kapattım ve uzun yürüyüşe başladım.

Denizden ormana kadar olan mesafe, süt gibi bir ayın ve nemli bir bulut örtüsünün altında dört mil kadardı. Sıcaklık otuzlara düşmüştü ve yaklaşık bir mil geride burnum uyuşmuştu. Yolun yarısına geldiğimde, Whister Park'tan geçip Archer Avenue'dan geçerken yanlış ayakkabıları seçtiğimi fark ettim. İleriye doğru attığım her adım, ayaklarım bileklerimden kopmadan önce oraya varmak için bir duaya dönüştü. Aldığım her nefes ciğerlerimde buz sarkıtları oluşturdu.

Ve her adımda arkamda bir başkası yankılanıyordu. Durdum, başımı çevirdim.

Ama orada hiçbir şey yoktu.

Adımlarım hızlandı ve ilerlemeye devam ettim, artık hislerim canlanmıştı.

Arkamda bir anahtar uzaklığındaki kopyalama basamaklarının *tıkırtıları* da hızlandı.

Başımı arkaya doğru çevirdim, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. Gecenin içinde, siyah cübbeli bir figür karanlıktan çıkarak aramızdaki boşluğu sildi. Ürpertici bir esinti gözlerimi yaktı ve sinirlerim omurgamı kavradı. Kalbim göğsümde tıkırdarken, uzaktaki ormanın ana hatlarıyla birlikte koşmaya başladım!

Julian! Çığlık atmak istedim ama korku sesimi çaldı. Mezarlıkta uçarken mezar taşlarının arasından geçtim. Bir kuzgunun yüksek sesli çığlığı havayı deldi, uçmadan önce başımın üzerinde süzüldü ve arkamda kayboldu. Arkama bakmaya cesaret edemedim, çünkü bu beni yavaşlatabilirdi. Adımlarımla birlikte yapraklar hışırdadı, uçtu ve mezarlık tozunu karıştırdı.

Tam arkamdaydılar. Beni her zaman izleyen siyah figür. Hayalet değil, gerçek bir şey. *Hayalet değil*, diye düşündüm. O her kimse ya da her neyse gerçektir ve beni kovalıyordu! Daha hızlı koştum, nefesim kesildi ve bir yerlere savruldu. Daha hızlı ve daha hızlı, ormana ulaşana kadar koştum.

Keskin bir sağa döndükten sonra pişmanlıkla arkama baktım. *Julian!* Beni duyabilmesi için çığlık atmak istedim. Neden dudaklarım hareket etmiyordu? Neden hiçbir şey çalışmıyordu? Kalbim çok hızlı çarpıyordu ve bir köke takılıp düştüğümde hiç de öyle değildi.

Toprağı yumrukladım ve botlarımla çekiş gücü kazanmaya çalıştım ama toprak altımdan kaydı.

Her kimse, buradaydı.

Hissettim. Karıncalanma. Boynumun arkasındaki soğuk kavrama. Tam arkamdaydı.

Her neyse onunla yüzleşmek için sırt üstü döndüm ve aramıza daha fazla mesafe koymak için geriye doğru süründüm. Bornozun içi zifiri karanlıktı. Onlar yaklaştıkça başımı salladım.

"Julian!" Çığlık attım, sonra sırtım bir ağaca çarptı. "*JULIAN!*"

"Seni kurtaramaz," dedi şarkı söyleyen bir ses ve narin ve manikürlü eller her iki taraftan kalktı, kapüşonu çekti. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

Yüzü ortaya çıktı. Yüzü. Güzel, kusursuz yüzü ve bala batırılmış saçları. Gözleri mavi bir şimşek gibiydi; keskin ve hızlıydı ve beni delip geçiyordu.

"Carrie," diye fısıldadım ve mükemmel dudakları gülümsedi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum, o da başını eğdi. "Ne yapıyorsun?! Beni rahat bırak!"

Carrie Driscoll başını salladı. "Sonunda zamanı geldi."

"Zaman mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunun için ne kadar beklediğim hakkında bir fikriniz var mı? Aldığım önlemler hakkında?"

"O sendin," diye fısıldadım. Sesimi temizledim, düşüncelerimin bir araya gelmesini bekledim. "Beni buraya getirmek için mektubu sen gönderdin! Neden? Neden beni burada istedin? Ben sana ne yaptım ki?" Cevap vermesini beklemedim ve ormanı taradım. "JULIAN!"

"O gelmeyecek, ay kızı. Kâfir benim kontrolüm altında." "Julian kimsenin kontrolü altında değil!" Tükürdüm, adını tekrar bağırana kadar boğazım düğümlendi.

Siren gibi bir kahkaha attı, erkeklerin aşık olabileceği, uğruna diz çökebileceği türden bir kahkaha. Julian bir ağacın arkasından çıkıp öne doğru adım attığında ses rüzgârla birlikte dönmeye başladı. Kot pantolon giyiyordu. Botları. Siyah ceket. Siyah maskesi. Gözleri onun üzerindeydi, benim değil.

Ona bakıyordu, bana değil.

"Julian!" Ona doğru koşmak için ayağa fırlayarak bağırdım. Sonra kolu havaya kalktı ve aniden bir güç beni geriye doğru iterek bir ağaca yapıştırdı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Bedenim ağaca yapışıp dondu, tüm oksijen içimde bir yerlerde sıkışmış ve dışarı çıkmıyordu.

Gözlerim Carrie ve Julian arasında gidip geliyordu. Yutkundum ve "Julian, ne yapıyorsun?" diye fısıldamayı başardım.

Carrie'nin yanına geldi ve ben bunu anlayamadım. Parçaları bir araya getiremedim.

"Julian," diye bağırdım, göğsümdeki ağırlığı hissediyordum, onun gücü bir taraftan, ağaç diğer taraftan üzerime baskı yapıyordu. İki tuğla duvar arasında sıkışmış gibi hissediyordum!

Bakışlarım Carrie'den Julian'a kaydı, göğsüm baskıdan boğuluyordu. Bunu aşmaya, onun gücüne karşı koymaya çalıştım ama o çok güçlüydü. "Julian, o seni kontrol edemez!"

Julian başını eğdi. Bakışları uzun siyah kirpiklerinin altındaki soğuk akıntıdan başka bir şey değildi. Kalbim titredi.

"Öldür onu," diye emretti Carrie ve Julian'ın gözleri üzerimde donup kaldı, gözlerini kırpmadan bana yaklaştı ve yaklaştı...

Botlarının burnu benimkiyle buluştu ve başımı sallamaya, hareket etmeye, onu durdurmaya çalıştım ama sonra boğazımı kavradı. Ve boğazıma bir ilmik geçirmiş gibi hissettim.

Boynumu, kalbimi. Onu tamamen kontrol ediyordu. Carrie Driscoll onu kontrol ediyordu. Her şey çok hızlı olmuştu ama anlamıştım.

Bunca zamandır onu kontrol ediyordu!

"Öldür beni," dedim ona, çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakarak. Eli sıkılaştı ve sanki nefes borum ezilerek tüm hava akımını kesiyormuş gibi hissettim. Sonra beni daha yukarı kaldırdı ve sırtım ağaca sürtündü, kabuk etimi kesti!

Ayaklarım sallanıyordu. Adrenalin nabzımı hızlandırarak Julian'ın parmaklarına umutsuzca çarpmasına neden oldu. Bedenim bu ölüm tuzağına kilitlenmiş, felç olmuş bir haldeyken zaman akıp gidiyor, saniyeleri geri sayıyordum. Burada hiç ses yoktu, sadece kalp atışlarım kulaklarımın içinde *gümbürdüyordu!* Görüşüm bulanıklaştı, sadece iki gümüş kurşun beni hedef alıyordu.

Ve orada, askıya alınmış zamanımızda ne kadar süre donup kaldığımızı bilmiyordum. Bilmiyordum ama Julian'ın gözlerindeki değişimi izledim.

İki gümüş göz benimkiler arasında gidip geldi, kafası karışmıştı. Kaşları birbirine çarptı ve tutuşu gevşedi.

Ayak parmaklarımın uçları tekrar yere değdiğinde oksijen için nefes nefese kaldım. Julian'ın içinde bir şeyler değişiyordu ama onu burada tutmak, elini boynumda tutmak ve aramızdaki bağı koparmamak için bileğini kavradım. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama denemek zorundaydım!

"Hepsi yalancı," diye fısıldadım. "Ama biz değiliz. Bu bir yalan değil. Bu gerçek. Biz-" Elimi bana karşı kullandığı büyülü gücün içinden geçirdim, ensesinden tuttum ve alnını kendime çektim. Gözlerinin içine baktım. "*Biz gerçeğiz.*"

JULIAN

Aya aşık olma, dediler.

Yine de aşık oldum ve hepsi güldü. Onun güzelliğini göremediler. Ayın bana hayat üflediğini, burada, onun içinde kendimi yeniden bulduğumu söylesem kimse bana inanmazdı. Anlayamazlardı. Ve hiç kimse onu benim sevdiğim kadar derinden sevemezdi. Kimse bunun için yaratılmamıştı ve benim gibi olanlar da yeterince cesur değildi. Hiçbir sıradan varlık aya aşık olmak için yaratılmamıştı, sadece sapkınlar aşık olabilirdi. Tuhaf olan. Ayı tanıyamazsın, ona dokunamazsın, onu öpemezsin, onunla sevişemezsin dediler. Sadece dünyanın karanlık çukurlarından izleyebilir, uzaktan hayranlıkla seyredebilirmişsin.

Yine de, ben aya aşık oldum. Ve o da bana aşık oldu.

Başparmağım Fallon'un narin boynunu okşuyor, gerçekler ortaya çıktıkça nabzının çılgınca attığını hissediyordum.

Suçluluk duygusu omurgamdan yukarı tırmandı ve göğüs kafesimi sıktı. Göğsüm kabardı, kanım siyaha döndü ve artık gidecek bir yerim yoktu. Çünkü Fallon buradaydı ve beni bırakmayı reddediyordu.

Neredeyse parmaklarımın arasından kayıp giden bir fısıltı gibiydi. Neredeyse ne olduğunu fark ederek başım sallandı. Neler olabileceğini. Bana neler olduğunu.

"Öldürün onu!" Carrie arkamdan emretti. İrkildim. Kafam karıştı ama değil. Her şey anlam kazandıkça düşüncelerim dibe vurdu. Gölge kanımın efendisi olmanın bir yolunu bulmuştu ve öfke içime dolmuştu! Bunca zamandır beni manipüle ediyor, tüm bu insanları öldürüyordu! Peki ne için?

Fallon'dan uzaklaştım, ellerim titriyordu. Arayan Carrie'ydi ve bunu anlayamıyordum.

"Neden?!" diye bağırdım ve kendi sesimi tanıyamadım. Fallon'un yüzü düştü ve bana doğru uzandı ama ben Carrie'ye döndüm. "**BUNU BANA NEDEN YAPTIN?**" Göğsümü dolduran yanma nefes almamı ve düşünmemi zorlaştırıyordu. "Beni neden kullandın? Nasıl kullandın?" Çığlık yükseldi, çok ağır ve acı vericiydi.

Carrie bir adım geri çekilerek elini kaldırdı. "Bu senin hatan Blackwell. Senin hatalarını düzeltiyorum. Sen ve o *ucube* olmasaydınız bunların hiçbirisi olmazdı."

"*Fallon!*" "*ADI FALLON!*" diye bağırdım. Birinin arkamdan ceketimi çektiğini hissettiğimde ileri atıldım. Carrie Driscoll ellerimde olana kadar durmadım.

Fallon'un tatlı sesini, *kızın* -benim *kızımın*- beni arkamdan iterken, bırakmam için yalvaran çığlığını duydum. Ama duramadım. O anda bir şey beni ele geçirmişti. Benim karanlığım. Kimse tarafından kontrol edilmeyen, sadece içimden gelen tutkulu, vahşi bir şey.

Boğazımdan bir çığlık koptu ve neden olduğu rüzgâr Fallon'u birkaç metre öteye taşıdı.

Maskemi çıkarmadan önce Carrie'yi ayın altında tuttum -ama benim ayım değil-. Sonra Carrie'nin korkularının içine çekildim, on yıllar boyunca taşındım, farklı bir zaman tarafından tüketildim.

Ölümden önceki anlarda, tüm hayatınızın gözlerinizin önünde nasıl geçtiğini izleyebileceğinizi söylediler. Ben de Carrie'ninkini izledim.

Gerçi avucumda tuttuğum Carrie'nin ruhu değildi.

Clarice Danvers'ın ruhuydu.

HOLLOW HEATHENS'İN KÜRSELLEŞMESİ

"Yaşlı Heathen'lar İskandinav Ormanı'nı geçerken gökyüzü ağır bir griydi, yanan meşaleler taşıyorlardı, öfkeliydiler ve ormanın canavarına tehditler savuruyorlardı. 'Sirius!' diye seslendiler, meşalelerden çıkan alevler ateşböcekleri gibi hızla hareket ediyordu. Genelde orman sakin, kısırtısız ve beslenip büyüdükleri bir yerdi ama bu gece ölümler dirilecekti ve İskandinav Ormanı Meclisi'nin Heathen'ları öfke saçarak bir meclisi tehdit eden ay kızını arıyorlardı. Karanlık ruhlu beyaz saçlı cadıyı aradılar. Bellamy'yi iki Heathen'ı katletmesi için kışkırtan ama başarısız olan cadıyı.

"Bellamy Blackwell terden sıırıslıklam olmuş bir karyolaya bağlanmıştı. 'BIRAKIN BENİ!' diye bağırdı Bellamy ve çığlıkları fısıltıya dönüştü, 'Lütfen, ona zarar vermeyin! Bu tür bir acıyı, etrafını saran bu tür bir kötülüğü daha önce hiç yaşamamıştı. Sevgili Sirius'unun düşünceleri üst üste yığılmış, dört

Etrafındaki duvarlar onu kafesliyor ve tamamen tüketiyordu. "Lütfen," diye mırıldandı acı içinde. "Ona zarar vermeyin, bırakın ona gideyim.

"'En iyisi bu Bellamy,' diye mırıldandı annesi. 'Artık kendinde değilsin. Yaratık seni bir canavara dönüştürdü. Elindeki bezi kovaya daldırıp sıktıktan sonra Bellamy'nin alnını sıvazladı ve onu yatağa bağladı. Küçük kulübenin kapısının hemen dışında kaos hüküm sürüyordu. Bağırışlar ve ilahiler ormanla bütünleşti, ağaçların içine gömüldü.

"Yüzyıllar boyunca tekrar çalacak bir şarkı.

"Sınırın kenarında Bellamy'nin babası Horace ve diğer Dinsizler cadıyı yakaladılar. Horace'ın güçlü eli onun sefil beyaz saçlarına dolandı ve ağaçların arasında yürürken onu yaprakların, dalların ve çalılarının arasında sürükledi. Cadı bağırdıkça dallar etini kesiyor, kafatasından kopan saçlarının sesi kulaklarında yankılanıyordu.

"Sirius'un çamura bulanmış ve yırtılmış beyaz elbisesi, kanlı bedeninden sarkan paçavralara dönüştü. Onu ağaca bağladıktan sonra, Heathen'lar etrafını sardılar. Meşalelerden çıkan ateş mükemmel bir çember oluştururken, sicim etini sıkıyor ve sıkıştırıyordu. 'Onu seviyorum,' diye haykırdı çaresizce. "Hata yapıyorsunuz. Ona asla zarar vermem, onu seviyorum!

"Meclis birlikte çalışarak kırık ağaç dallarını topladı ve ayaklarının dibine bırakarak vücudunun üzerine yasladı. 'Bellamy!' diye haykırdı, gözlerinden dehşet dolu yaşlar dökülürken onu kurtarması için yalvardı, ama orman ve Heathens onun çığlıklarını yuttu.

"'Bellamy seni istemiyor,' diye tükürdü Horace. 'Sen sinir bozucu bir fahişeden başka bir şey değilsin!

"'Yalanlar!' diye bağırdı Siri, ağaçtan kurtulmaya çalışırken, etrafını saran dalların arasından parlayan yüzlerini gördü. Hiç bu kadar korkmamıştı. 'Hepiniz yalancısınız! Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz!

"Horace cebinden Bellamy'nin Siri'ye hediye ettiği kolyeyi çıkardı ve Siri'nin görebileceği şekilde dalın üzerine astı. 'Bellamy'yi burada görmüyorsun, değil mi? Sevgili Bellamy'n nerede?" Dönüp seslendi: "Ah, Bellamy. Tatlı Siri'n yakında ölecek, neredesin Bellamy? Kâfirin kahkahası gece havasında yankılandı. "Şuna bakın. Bellamy burada değil. Onun umurunda değil. Görünüşe göre Bellamy'nin akli başına gelmiş, o fahişenin gitmesini istiyor! Yaklaştı, dalların çatlaklarından nefes aldı. "Çünkü senin ölümünü ayarlayan oydu!

"Siri başını salladı, gözlerini etrafta gezdirdi, yeşile, maviye, altına, siyaha. İskandinav ormanlarının dinsizleri. Ona göre, gerçeği fark etti. Bellamy asla gelmeyecekti. 'Beni öldürürsen,' diye devam etti çaresizce, 'meclisin yanacak. Kadınlar senin cazibeli yüz hatlarını arzulamak yerine, bana gösterdiğin gibi en büyük korkularını senin yüzünde görecekler! Gökyüzüne baktı, onlar meşalelerini ayaklarının dibine bırakırken dudakları titriyordu. "Kimse seni sevmeyecek ve sevdiklerin de senden korkacak! Bellamy'nin onsuz bir canavara dönüşmekten bahsettiği geceyi hatırladı ve ateş ayaklarını kabarttı, acı dayanılmazdı. 'Hepiniz Bellamy'nin bir gün olacağını söylediği gibi canavarsınız! Günlerinizin geri kalanını karanlıkta geçirecek canavarlardan başka bir şey değilsiniz. Ruhlarınızı sevgisiz, merhametsiz, özgürlüksüz bir sonsuzluğa mahkûm ediyorum! Ancak o zaman böyle bir acıyı tadabilirsiniz!"

"Hiçbir şey bilmiyorsun! Horace karşılık olarak bağırdı, ateş yırtık pırtık elbisesini sarıyordu. 'Gecenin şeyleri böyle şeyleri bilemez ya da anlayamaz. Sen asla buraya ait olmadın!"

"Ateş etini eritirken dudaklarından iç parçalayıcı bir çığlık döküldü ama yine de ilahi söylemeye devam etti, yeni doğan kızının görüntüsünü tutunacak bir şey olarak aklında tuttu, bebeğinin, geride bıraktığı kanının sonsuza dek koruyucusunun ellerinde güvende olacağını biliyordu. 'Lanet, Heathens'ın damarlarından geçerek ilk doğan oğluna ulaşacak. Sefalet tekrar edecek. Tekrar ve tekrar ve tekrar,' diye haykırdı ateş onu ele geçirirken. 'Aşk bizi canavarların en karanlığına dönüştürdü..."

"Ve kara bir dalga İskandinav Ormanı'ndan geçerek tüm kasabaya yayıldı. Karanlık bir şey. Kötücül ve kehanet dolu bir şey.

Daha sonra "İçi Boş Kâfirlerin Laneti" olarak adlandırılacak bir şey.

...

CHAPTER 42

OceanofPDF.com

JULIAN

BAĞ KURABİLDİĞİM TEK BİR KİTAP VARDI. BİR TANE.

Defalarca okudum. Omurgası çatlamıştı. Sayfaların köşelerini katladım. Ağladığım tek gözyaşlarımla mürekkebi bulandırdım, onları kimsenin göremeyeceği cilt duvarlarının içine sakladım. Parmak uçlarımdaki yağ izleri kıvrılmış ve sararmış kenarlarını lekeledi. Kitap, huzursuz gecelerde ay sütümün altında, komodininin üstünde dururdu. Her kelimesini, satırını, paragrafını ve sayfasını ezberlemiştim. Sanki o hayatı kendim yaşamışım gibi, sanki başka bir hayatta yazmışım gibi ezbere okudum. Kimsenin ona dokunmasına izin vermedim, çünkü o benim en değerli varlığım olmuştu. Hikâyedeki hem yaratıcı hem de canavardım; işkence gören zihni yüzünden kendini dünyaya kapatan yaratıcı ve bir ismi asla hak etmeyen canavar.

Ve o anda *Frankenstein*'dan aklıma gelen bir cümle vardı: "İstirap ve umutsuzluk kalbimin derinliklerine işlemiştir; içimde hiçbir şeyin söndüremeyeceği bir cehennem taşıyordum." *Hiçbir şey.*

Clarice Danver'in hayatı beynimde bir Rolodex gibi dönüp duruyordu. Anılar çok hızlıydı ama her birini kavradım. En büyük korkusu *oğlunu* kurtaramamaktı.

En büyük korkusu Hollow Heathens'in lanetini bozamamaktı. Hepsi *oğlu için!*

Duygularım hayranlıktan öfkeye, umutsuzluktan çaresizliğe ve onun yaşadığı gibi yeniden öfkeye dönüştü. Hamileydi, cevapları bulmak için çaresizdi. Kitapları çalmış ve yakalanmıştı. Weeping Hollow'dan sürülmeden önce, Matteo Cantini kitaplara el koymadan önce cevapları Danvers kitabına yazmıştı.

Ayın işareti. Doğum lekesi. Ayın doğum lekesini taşıyan yaşamı keserek laneti yok etmek. Her şey buradaydı; gerçek, onun anılarıyla zihnimde parılıyordu.

Aylar sonra Clarice, lanetli Heathen'ını ormanda tek başına doğurmak zorunda kaldı. Her zaman Clarice ve gözleri simsiyah, saçları bembeyaz olan lanetli bebek vardı. Dipsiz ve şeytani. Ona Taş adını vermişti. Ona bir şeyler vaat etmişti, bir hayat. Normal bir hayat.

Onun gözlerinden Stone'un kasabanın dışındaki ormanda büyümesini izledim. Her şeyin nasıl geliştiğini nefesim kesilerek izledim. Clarice'in kara büyü öğrendiği bir cadıyla tanışmışlardı. Birlikte, Stone'u zamanda donduracak ve toprak elementini kullanarak Clarice'i daha fazla satın alacak ve onu lanetinden kurtarana kadar genç tutacak bir büyü yaptılar.

Hızlı bir şekilde ilerlediğimde, bir geminin kışındaki tabutta donmuş bir Taş ile Atlantik'te yelken açmasını izlemiştim. Tekne kasabanın dışına ulaştığında, bir adam onlara Bone Adası'nın kıyısına varana kadar daha küçük bir tekneye binmelerine yardım etti. Clarice ve Stone onlarca yıl boyunca orada kaldılar. Ancak Stone donmuştu ve Clarice yapayalnızdı, içinde barındırdığı öfke yıllar geçtikçe daha da artıyordu.

Kara büyü yapmaya devam etti, emirlerini yerine getirmesi için gölge kanını kontrol etmeyi öğrendi. Önce büyükbabamla, sonra babamla, sonra da babam öldüğünde benimle! Beni zorlamasını, kullanmasını, baştan çıkarmasını izledim. Önce Tom Gordon'la. Sonra sadakatimi test etmek için Jury Smith'i büyüledi. Beth Clayton, River Harrison... Clarice hep gölgelerdeydi. Karanlık oydu. Her zaman oydu, her denemede hedefine daha da yaklaşıyordu: Ayın işaretini taşıyan kızı öldürmek. Damarlarında lanet dolaşan kızı. Benim kızımı.

Ama onun hiç beklemediği şey, benim ay kızına karşı hissettiklerimdi.

"Şimdi anladın mı?" Clarice Danvers kollarımın arasında sordu. Başım döndü, şu ana geri döndüm. Tıpkı yüzyılı aşkın bir süredir hayatta kaldığı gibi, yüzümü görerek hayatta kalmıştı. Clarice fısıltıyla, "Ölmek zorunda," diye mırıldandı. "Onu iyileştirmenin tek yolu bu."

O. Taş.

Kafamı sallayarak sözlerini uzaklaştırdım. Sadece birkaç saniye önce tanık olduğum gerçek beni boğuyordu. Göğsümün içinde bir şey vardı. Atıyordu. Sertçe. Hızlı. Ellerim titriyordu. "Bunu yapmayacağım."

"Neden, Carrie?" Fallon arkamdan bağırdı, Clarice'in korkularına benim gibi tanık olmamıştı. Kaslarım gerildi. "Neden beni

Mektubu mu? Neden onu kontrol ediyorsun? Neden Julian'ın beni öldürmesini istedin? Bu hiç mantıklı değil!"

Çenem sıkıştı, gözlerim büyüdü. Fallon bilemezdi. Bilmek tehlikeliydi. Bir yükü. Fallon'un böyle bir şeyle yaşamasına izin veremezdim. O ölmeden, Heathen'lar hep bu şekilde yaşayacaktı. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Ne yapacağını bilmiyordum! Bana bir daha güvenir mi bilmiyordum. Ve daha da kötüsü, başka kimsenin bilmesine de izin veremezdim.

"SÖYLE BANA!" Fallon, sesi geceyi delip geçerek talep etti.

"Yapma," diye fısıldadım sanırım, başımı salladım ve bulanık bir görüşle gülümseyen Clarice'e baktım.

Fallon'un çaresiz yakarışları kulaklarımda yankılandı.

Clarice güldü ama tek kelime edemedi iki elimle başını kavradım ve boynunu *kırdım!*

"*HAYIR!*" Fallon arkamdan çığlık attı. Sesi bir ömür uzaktaydı. Bunun dışında. "Bunu neden yaptın?! Onu Tarikat'a getirebilirdik! Senin hayatına karşılık onun hayatı! Tüm o insanları o öldürdü, sen değil! Onu neden öldürdünüz? Onların dengeye ihtiyacı vardı, bizim de ona!" Fallon umutsuzca ağladı, tüm sözleri soğuk havaya ve etrafıma yayıldı. "O her şeyin cevabıydı Julian ve sen onu öldürdün! *Tanrım*, onu öldürdün! Neden öldürdün?"

Çünkü seni seviyorum, beynim ölümcül sözcükler dizisini heceledi, onları ani bir patlamayla havaya haykırmak istiyordu. Bu düşünce beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı ve kafamdan çok yabancı geldi. Buna inanacağımı hiç düşünmemiştim. Onu sevmemeliydim ama artık gerçeği inkâr edemezdim.

-Benim gerçeğim, bu canavarın en büyük kabusu.

Çünkü onu seviyordum - laneti bozmak için ölmesi gereken kızı - ve şimdi bildiğim her şeyi mezara götürebilirdim. Geride hiçbir şey bırakmayacaktım. Bir insan bile. *Onu öldürdüm. Onu öldürdüm. Onu öldürdüm.* Lanetli yüzümle ya da gölge kanımla değil, çıplak ellerimle. Titreyen ellerimle.

Geride hiçbir şey bırakmayın.

Clarice laneti nasıl bozacağını biliyorsa, Kemik Adası'nda donmuş ve mahsur kalmış olan Stone da laneti nasıl bozacağını biliyor olabilirdi. Onu buraya getiremezdim. Kimsenin onun varlığından haberdar olmadığından emin olmalıydım. Risk almak istemediğim için onu unutmaktan başka çarem yoktu.

Sonra uzaktan sesler duydum.

Beck, Phoenix ve Zephyr bu tarafa doğru geliyorlardı. Fallon'u buradan çıkarmak zorundaydım.

Ceset, içi boş bir *gümbürtüyle* ormanın zeminine düştü! Zihnim sise dönüştü. Clarice'in cesedinin altından sürünerek çıktım. Yüzüme uzanırken parmaklarım titriyordu. Maskem gitmişti. *Gitmişti!* Başımı eğdim, dört ayak üzerine düştüm ve kollarımı yerde gezdirerek maskeyi aradım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde çılgınca koşuşturdum. *Nerede bu?* Yumruklarım yaprakları kavırıyordu. Karanlıkta görebilmek için yaratılmıştım ama gözlerim yaşıyor, bulanıklaşıyordu.

"Fallon!" Çığlık attım, arıyordum. Diğerleri de geliyordu ve yakında diğer Dinsizler Fallon'un neden benimle birlikte olduğuna dair sorular soracaklardı. Onu uzaklaştırmak zorundaydım. Onu buradan çıkarmak için maskeme ihtiyacım vardı. "Fallon, maskem!"

Sonra onu hissettim, kızımı. Hilal doğum lekesi olan kız.

Donup kaldım ve başımı eğdim. Kaslarım derimin altında kasılıyordu. Göğsümü delip geçen kalbim beni terk etmeye çalışıyordu. Bedenimin geri kalanı ruhumdan kaçmak istese de hareket edemiyordum. Neden nefes alamıyordum?

Maskeyi kafama geçirdi. Kolları beni sardığında hava düzensiz bir şekilde dışarı çıkıyordu. Onların içinde döndüm. Onu kendi kollarıma aldım.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım, ayağa kalktım ve yüzünü göğsüme çektim. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim ..." Onun huzuru beni susturdu, tüketti, biraz daha rahat nefes almamı sağladı. "Başka seçeneğim yoktu."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı, ayak sesleri yaklaşıyordu. Fazla zamanımız yoktu.

"Hadi, seni buradan çıkarmalıyım." Elini tuttum ve koşmaya başladım. Birlikte ağaçların arasından kulübeme doğru ilerledik. Clarice'in anılarını tekrarlamaktan ve bir açık bulmaya çalışmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Fallon'u lanetimle ilişkilendirmeyecek bir şey. Yanlış yorumlanabilecek, hatalı olabilecek bir şey. Ama sayfaları onun gözlerinden okumuştum. Onun gördüğü kelimeleri ben de gördüm. Kitapta Fallon'un tenindeki işaretin aynısını gördüm.

Fallon bana ayak uydurdu, güvenmemesi gerekirken bana güvendi. Benim bildiklerimi bilseydi, güvenmezdi.

Kulübemin önüne geldik. "Burada bekle," dedim ona, sonra verandanın basamaklarını koşarak çıktım ve kulübeye girdim. Ön kapının yanındaki duvarın önünde durup el yordamıyla duvardan bir dizi anahtar aldım. Merdivenlerden geri inip siyah GS-R'ı işaret ettim. "Arabaya bin."

"Julian, beni korkutuyorsun," gözlerini merdivenlerin dibindeki karanlıkta gezdirirken vücudu titriyordu, "Bana neler olduğunu anlat, lütfen!"

"Seni geri götürüyorum-" Sonra donup kaldım. Durdum. Beni vurmuştu. Ertesi geceye kadar gidemezdin. Onu tabuttan kurtarmanın cezası olarak ormana hapsedilmiştim. "*Kahretsin!*" Çığlık attım, yumruğumu kaputun üzerine vurdum. Tüm vücudum yanıyordu. Burnumun kenarını sıktım, gözlerimi kapattım.

"Sorun ne?" diye sordu bana bakarak. Benden korkmuyordu. Benim için korkuyordu. "Julian!"

Ona doğru bir adım attım, ellerini tuttum ve anahtarları onlara verdim. "Buradan çıkmak zorundasın. Morgan arazisine geri dönmelisin. Ben ormana bağlıyım. Buradan ayrılamam."

"Bu hiç mantıklı değil! Neden olmasın?"

"Fallon, lütfen. Beni dinle. Burada kalamazsın, geri dönmelisin. Lütfen, bu konuda bana güven. Arabayı al ve git." Zeph'e ve onlara olanları anlatmam gerekiyordu ama Fallon'u bu işin dışında tutmalıydım yoksa soru sorarlardı. Onları bana yardım etmeye, Clarice'in cesedini Hasır Adam'a götürmeye ikna etmeliydim, böylece yaptığı yanlışlar için dengeyi yeniden kurabilecektim. Kasaba için.

"Ya sana bir şey olursa?"

"Ben iyiyim ama senin gitmen gerek," diyerek onu şoför mahalline sürükledim ve kapıyı açtım.

Fallon bindi. Açık kapı ile onun arasına eğildim ve parmaklarımı arabanın tavanında gezdirdim.

"Julian, eğer seni alırlarsa-" Siyah çizgiler yanaklarını, cam gibi gözlerinin etrafını boyadı. Ay siyah gözyaşları döktü. Kim bilebilirdi ki? Eğer aşk beni kesip açsaydı, ben de siyah kanar mıydım? "Yapamam, sensiz olmaz." Başını salladı, burnunu çekti. "Beni bırakma-" diye hıçkırdı "-beni. Seni almalarına izin verme."

Yüzüm düştü, yaptığım şeylerden sonra benim hakkımda böyle hissetmesini hâlâ anlayamıyordum. O her zaman yalnız olan bir ucubeydi ve o yaşayabilsin diye herkesin öldüğünü hiç bilmiyordu. Ben ise her zaman yalnız olan bir canavardım ve herkes yaşayabilsin diye ölmek istiyordum.

Farklıydık ama aynıydık, çok garip bir aşkla.
"Yarın gece," diye söz verdim, başımı onunkine yaklaştırarak.
"Balodan sonra seni bulacağım. Bana güvenmene ihtiyacım var." Fallon gözlerini kapadı, başımı salladı. "Şimdi git."
Kapıyı kapattım, kaputa vurdum.
Sonra onun uzaklaşmasını izledim.
Üç Heathen arazime ayak bastığında kırmızı stop lambaları söndü.
"Bize söylemek istediğin bir şey mi var Blackwell?" Zephyr öfkeden kudurdu, yeşil gözleri fırıl fırıl dönüyordu.
Beck ve Phoenix arkasındaki ağaçların arasından belirdi.
Omuzlarımı geriye attım ve bakışlarımı üçünün üzerinde gezdirdim.
"Konuşmamız gerek."

OceanofPDF.com

CHAPTER 43

OceanofPDF.com

FALLON

"SON DAKIKA HABERİ! WICKER MAN'DE YANGIN ÇIKTIĞI BİLDİRİLDİ. Bu sabah erken saatlerde Crescent Point'te. Wicker Man'in alevlerini on iki yılı aşkın bir süredir görmemiştik ve kaynaklarım bunun bir All Hallows Eve şakası olabileceğini söylüyor. Ancak şimdiden gizli bir kurbanın infaz edildiğine dair komplo teorileri havada uçuşuyor. Her ne ise, gerçek ortaya çıkacaktır. Weeping Hollow'da hiçbir şey sonsuza dek gömülü kalmaz." Freddy ciddi bir nefes aldı, "Ne olursa olsun, Pruitt Balosu bu gece için hâlâ devam ediyor. Yarın Samhain'in başlangıcı. Ben Yastaki Freddy ve bunlar da Cuma sabahı Hollow Manşetleriniz. Gece yarısı görüşürüz cadılar ve unutmayın, sabah üçten sonra kimse güvende değildir."

Manşetler boş rüyamın içinden akarak beni uyandırdı. Mutfak sandalyesinden fırladım, oturma odasını koşarak geçtim ve arka kapıya doğru ilerledim. Ayak parmaklarım uçurumun kenarına değene kadar adımlarım durmadı ve destek almak için arkama yaslandım.

Elimi kısık gözlerime götürdüğümde, uzakta, kasabanın en ucunda, Hasır Adam'ın durduğu yerde sabah gökyüzünü kaplayan bir duman tonu gördüm. Kalbim ürperdi ama Julian'a bir şey olduğuna kendimi inandıramadım.

Hayır, beni bulacağını söyledi. Bu gece. Belki de Freddy'nin dediği gibi bir şakaydı. Bir şaka... ya da Carrie Driscoll.

Carrie Driscoll öldü, beynim bana bunu hatırlattı. *Evet*, The Wicker Man'de Julian'ın Carrie'yi yakmasına Dinsizlerin yardım etmiş olma ihtimali vardı. Denge için. Julian denge için bir yol buldu. *Ona yaptırdığı şey yüzünden*.

Kalbim sakinleşti ve gergin bir nefes verdim ama yine de dn geceden kalan anıları silemedi.

Julian onun boynunu kırmıştı. Olaydan sonra. Garip bir nedenden ötürü, yüzü onu ldrmemişti ama yine de boynunu kırmış, ona hiçbir şey açıklama şansı vermemişti. Julian'ı ona bunca zaman yaptıklarından sonra bu kadar kızgın olduğu için suçlayamazdım, onu onca insanı öldürmeye zorlamıştı ama beni burada istemesinin, lmemi istemesinin bir nedeni vardı ve bir parçam artık bunu asla bilemeyeceğimi hissediyordu.

Carrie ölmüştü ve kafamın içinde anılar uçuşuyordu. Beni ormanda kovalamıştı. Beni öldürmek istemişti. *Neden öldürmek istemişti?* Kafam tüm bilinmeyen olasılıklarla çalkalanıyor, noktaları birleştirmeye çalışıyor ve noktaları birleştirmeye zorluyor, boş kafatasımda takımyıldızlar gibi adı olmayan düz kenarlı şekiller oluşturuyordu. Carrie Kutsal Deniz'deydi ve Kutsal Deniz geldiğimden beri onlara katılmam için beni zorluyordu.

Belki de başından beri onlardı. Ve şimdi asla emin olamayacaktım.

Bana cevapları bulma şansı vermediği için Julian'a kızmak istedim, ona kızmalıydım ama kızmadım. Onu hiç böyle görmemiştim.

... perişan, çok umutsuz. İlk defa onda korkunun zerresini görüyordum.

Kırılğan ama bir o kadar da karanlık bir şeydi. Büyüleyici. Mürekkep ve fildişinden oluşan bir oksimoron. Bir avuç çaresizliği olan, boğazında zaferi tutan vahşi bir şey. Ve dört ayak üzerinde, savaşın içinde sıkışmış bir halde bana baktığında, bunu ilk kez görmüştüm. Gümüş gözleri, ölümü kollarında tuttuktan hemen sonra aşkla dolmuştu. Ve belki de aşkın ona yaptığı buydu, onu dizlerinin üzerinde bırakan, omurgasını saran, nefes alamayana kadar ciğerlerini denizle dolduran ağır bir şey. Belki de insan yapımı bir canavara duyulan aşk, büyü ve yasla ağırlaşmıştı.

Ama bunu ona kasaba yaptı.

Herkes onu bir canavara dönüştürdü ama kontrol altına alınamadığında korktu.

Güneş okyanusa daldı, renklerini sulara akıttı. Soğuk rüzgâr savurdu ve ben kenardan bir adım geri çekilip içeriye döndüm. Gözlerim ağırlaşmıştı ama daha fazla uyuyabilmem mümkün değildi.

"Balodan sonra seni bulacağım," demişti Julian.

Yıllık Pruitt Balosu mu? Bu onun da gideceği anlamına mı geliyordu? Benim de gitmemi mi bekliyordu? Carrie günler önce evime gelip gitmem için ısrar etmişti. Bir şekilde bağlantılı olmalıydı, Julian'ın bana söylemediği bir şey Carrie Driscoll'la ilgiliydi.

Hızlı bir duş aldım, üzerime bir sweatshirt, kot pantolon ve bir çift siyah deri mokasen giydim. Zihnimi meşgul etmem gerekiyordu. Şu anda kontrolüm dışında olan şeyleri düşünemezdim. Carrie Driscoll, dün gece olanlar ve Julian'ın beni ormandan çıkarma konusundaki kararlılığı gibi şeyler. Bunun yerine Morgan mülkü gibi kontrol edebildiğim şeylere odaklandım. Weeping Hollow'da yaşayan son Grimaldi ve Morgan bendim ve evle ve burada yaşayan tüm tarihle ne yapmam gerektiğini bulmak bana bağlıydı.

Arazinin sonuna kadar yürüdüm ve posta kutusundan mektupları aldım, durakladığımda zarfları sırt çantama tıktırdım.

Sonra soluma, çakıllı araba yolunun olduğu yere baktım. Dün gece buraya gelmek için kullandığım Julian'ın siyah Integra'sı gitmişti. Anahtarlar evin içindeyken nasıl gitmişti?

Büyükbabamı Dr. Morley'e götürdüğümünden beri Mini Coop'u sürmemiştim. Nedense Weeping Hollow'da onu sürmek yanlış geliyordu. Artık benim gibi hissetmiyordum. Scooter'ın motorunda hâlâ bir sorun olduğu için, meşe ve ateş renginin kaldırımları ve sokakları kapladığı kasabaya doğru iki millik bir yürüyüş yaptım. Vitrinlerin köşelerini örümcek ağları süslüyor, çocuklar cadı kostümleri ve sivri şapkalarıyla kapıdan kapıya atlıyor, şeker dolu bez torbaları kollarından sallanıyordu.

Düz arazide yaşayanlar için Cadılar Bayramı çoktan başlamıştı ve bölge sakinleri sanki yılın en güzel ayıymış gibi birbirlerini selamlıyor, güneşin gülümsemesinin altında durup sıcaklığını hissediyorlardı. Weeping Hollow ilk kez canlı hissediyordu, kimse bir gece önce ormanda ne olduğunu bilmiyordu.

Ne de olsa Ekim ayıydı. Ekim başlı başına bir şiirdi, solan yaprakların çiçek olduğu ve soğğun bir sevgilinin ısırganlığı gibi etinizi kemirdiği.

Mina Mae'nin lokantasına girdiğimde zil çaldı. Onu uzak köşede, Weeping Hollow'daki en son haberleri ve dedikoduları bilen üç yaşlı kadından sipariş alırken gördüm. Eski şapkaları ve Paskalya yumurtası rengindeki elbiseleriyle her zaman çardağın önündeki bankta oturur, işaret eder, güler ve anılarını anlatırlardı. Onların Mina'ya

Düşmanla dostluk konusunda zor zamanlar geçirdi. Mina'nın reddettiği şurubun markasını değiştirmekle ilgili bir şeydi bu.

"Kırk yıldır aynı şurubu kullanıyorum, Gertie," diye güldü, "Sen kafayı yemişsin."

Oturdum, Mina bana doğru gelene kadar burnumu menüye gömerken büyükbabamın söylediği bir şeyin sesiyle göğsümün ısındığını hissettim. "Oh, Fallon, deah. Geldin demek." Mina gri saç telini gözlerinden uzaklaştırdı. "Balkabağı yeme yarışması için dışarıdaki sırayı gördün mü?"

"Evet, gördüm. İnanılmaz." Kioni'nin şişko balkabağını tanıyıp tanımadığımı görmek için pencereden dışarı baktım, "Kime oy veriyorsun?"

"Ah, iyi deneme, ama bunu sana söyleyemem. Buradaki insanlar bu işi ciddiye alıyorlar, bu yüzden dışarı çıkıp iki sent bile vermem. Zaten ortalıkta her şeyin hileli olduğuna dair dedikodular dolaşıyor ve bir geleneği bu kadar çok kaybedemeyiz... Ama oyunuzu vermeyi unutmayın," diye ekledi sözlerinin sonunda ve bana göz kırptı. "Neyin var, deah?"

"Aslında yemek yemeye gelmedim. Sana Benny'nin evini sormak istedim.

Bu konuda kiminle konuşmam gerektiğini biliyor musun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Onu ya da eşyaları ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onunla ne yapacaksın? Bu senin, deah. Hepsi senin. İçinin rahat etmesini istiyorsan Jonah'a sorabilirsin. Kasabadaki kayıtların çoğuyla o ilgileniyor. Bunu bildiğini sanıyordum. Vasiyetler onda. Bilirsin, dilekler. Babamın, annemin ve Benny'nin."

Göğsüm sıkıştı. "Gerçekten mi? Annemin vasiyeti mi?" Başımı salladım, "Bir vasiyeti olduğunu bilmiyordum."

"Herkesin bir tane olmalı," dedi başını eğerek ve ellerim masanın üzerinde kayarken kabinde arkama yaslandım. "Eğer istersen, bir gün evi temizlemene yardım edebilirim."

Başımı salladım, bakışlarım önümde, annemin vasiyetini görmenin istediğim bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Özel hayatın ihlali gibi görünüyordu. Onu kasabanın tanıdığı gibi tanıımıyordum. Beni sevip sevmediğini hep merak etmişimdir. Ta ki ben doğduğumda beni kucağına aldığı fotoğrafı görene kadar. Yüzü evet diyordu, ama sonra ben onun canını aldım. Bu yüzden mi beni hiç ziyaret etmemişti?

"Evet, Mina, gerçekten yardımına ihtiyacım var." Boğazımı temizledim, bakışlarımı tekrar ona çevirdim, "Neyi saklamam gerektiğini, neyin önemli olmadığını bilmiyorum."

önemli. Belki bahçe satışı gibi bir şey yapabiliriz."

"Evet, satış kulağa harika geliyor. Hallederiz, endişelenmene gerek yok," diyerek elimi okşadı, "Ama bir şey soracağım Fallon, gitmeyi düşünüyor musun? Sakın bizi bırakacağını söyleme..."

Bir gülümseme yanaklarımı süsledi ve başımı salladım. "Ne demişler? Kızı Ağlayan Kovuk'tan çıkarabilirsin ama Ağlayan Kovuk'u kızıdan çıkaramazsın." Güldüm. "Bunca yıldır, bu kasaba her zaman ait olduğum yerdi. Güvenle söyleyebilirim ki evimdeyim ve hiçbir yere gitmiyorum."

Mina gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Güzel, çünkü isterseniz bile gitmenize izin vermeyiz."

Kasaba Meydanı'ndan çıkarken oyumu kullandım. Balkabaklarını kimin oyduğuna dair bir isim yoktu ama tüm balkabakları kendilerine özgü sloganlarıyla çardağa dizilmişti. Ona yardım ettiğim için hangisinin Kioni'ye ait olduğunu hemen anlamıştım. Eklediği detaylar kusursuzdu. Balkabağında iki yüz vardı; biri yarı güzel, diğeri çarpık ve çirkindi. Altında da "*İnsan/canavar paradoksu*" yazan bir tabela vardı.

Girişten geçtikten sonra evin anahtarını ön kapının yanındaki tabağa bıraktım ve bir yığın postayı yanına yığdım, o sırada gözüme keskin bir fildişi zarf çarptı. Parmaklarım zarfı yığından ayırdı ve ön yüzüne baktım. Pruitt'lerden gelmişti. El yazısı narindi ve farklı bir zamana aitti.

Kutsal Deniz mührünü kırdım ve yıllık Pruitt Balosu davetiyesini aldım. Kenarlarındaki parşömen detayı, ışıktaki daha parlak bir tonda parıldayan yağlı bir lacivertti. Bu yılki tema, gece yarısı başlayacak bir maskeli baloydu. Kokteyl kıyafeti gerekiyordu.

Julian orada olacaktı. Gitmek zorundaydım.

Davetiye duvara dayalı uzun masanın üzerine bıraktım, çantamı astım ve oturma odasına geçip dedemin koltuğuna kıvrıldım ve rahatlık beni hızlı bir uykuya sürüklediğinde okumak için *Tommy Knockers*'i açtım.

Uyandığımda ev karanlıktı. Büyükbabamın saati çalıyordu ve biri kapıya vuruyordu. Büyükbabamın battaniyesini üzerime çektim ve girişe doğru giderken gözlerimi ovuşturdum. Kapıyı açtığımda unutulmaz şarkı kulaklarımda çınlıyordu.

"Lütfen bana gideceğini söyle," dedi Pazartesi, nefesini toplayarak. Bakışlarım onun silüetini takip etti. "Sana da merhaba."

Beni görmezden geldi, kollarında poşetler ve saçlarında bigudilerle yanımdan geçti. "Korkuyorum," diye sızlandı. "Kutsal Deniz'in yarı üyesi olarak ilk kez bir Pruitt Balosu'na gidiyorum ve sensiz gitmiyorum." Döndü, bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Sakin bana bunu tek başıma yapmamı istediğini söyleme. Fable kız kardeşleriyle gidiyor ve benim kimsem yok. Aman Tanrım, Augustine Pruitt'le konuşmam gerekecek. Hayır, Fallon, gitmelisin."

"Neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyorum ama ben de seninle geleceğim," dedim ve bazı çantaları taşımasına yardım ettim.

Yine de gidecektim ve kısmen onun burada olması beni rahatlatmıştı, böylece yalnız gitmek zorunda kalmayacaktım. Asla kin tutacak biri değildim. Pazartesi samimi davranmış, olayların bu şekilde gelişmesini asla beklememişti. Pazartesi'nin suçlu olduğu tek şey ısrarcı olmasıydı. Orada bile değilken büyükbabama olanlar için onu suçlayamazdım. Kaldığıma göre, belki de her şeye yeniden başlamak ve her şeyi sıfırdan inşa etmek bizim için iyi olacaktı. Bu sefer, dürüst niyetlerle.

"Hadi, yukarıda benim odamda hazırlanabiliriz. Makyajını da ben yaparım çünkü göz farın berbat."

Pazartesi başını arkaya attı ve rahatlamayla karışık bir inleme sesi çıkardı. "Teşekkür ederim," diye ekledi ve beni merdivenlerden yatak odama kadar takip etti.

Saat gece yarısından bir saat önceydi ve Pazartesi yatak odamdan benimle konuşurken banyoda durmuş makyaj yapıyordum. Saç aletlerinden gelen ısı banyoyu bir fırına çevirmiş, gevşekçe kıvrılmış saçlarımın enseme yapışmasına ve kalçalarımın sarkarken cildimi sarmasına neden olmuştu. Öne doğru eğilip kirpiklerimi boyadıktan sonra maskarayı kapattım ve köşedeki siyah lekeyi sildim.

"Kıyafetlerinin yarısının etiketi hâlâ üzerinde, 300 dolar!" Yatak odamdan haykırdı. "Fallon, neden 300 dolara bir kazak aldın ki?!"

"Dolabımdan çık," diye bağırdım çünkü anlamayacaktı.

Yıllar boyunca, uygun giyinmenin, uygun görünmenin bana arkadaş kazandıracağını düşündüm. Eğer bir ceset gibi görünmezsem, belki Teksas'taki insanlar beni ucube olarak görmezlerdi. Makyaj yapmayı öğrenirsem ve doğru şeyleri giyersem, beni ziyaret eden ruhların dışında da arkadaş edinebilirdim. Vardı

hiç işe yaramadı ve modaya olan tutkum daha da arttı. Hiçbir şey omuzlarıma bir kazak geçirdiğimde hissettiğim duyguyu ve açık ve savunmasızken kendimi nasıl korunduğumu hissettirdiğini tercüme edemezdi.

Ve Weeping Hollow'da sonunda bir iki arkadaşım oldu.

Pazartesi hala güvenimi geri kazanmaya çalışıyordu.

"Biliyorsun, Adora butik için tüm kıyafetleri yapıyor," diye devam etti Monday, "Gerçekten yetenekli ve bunu ya da istediğin herhangi bir şeyi kolayca yapabilir. Hem de çok daha ucuza... Fallon! Bak!"

Banyo kapısından dışarı baktığımda, Pazartesi yatak odamın ortasında durmuş, önünde bir elbise tutuyordu. "Bunu giymelisin!"

Göğsümde sıkışan nefesi serbest bırakarak hareketsiz durdum.

Elbise çok güzeldi. Beyaz malzemenin bir karışımı. Dantel, şifon ve ipek. Yakası derin bir V şeklindeydi ve neredeyse göbek deliğinin üstüne denk geliyordu.

Nefesim kesildi. "Bu senin mi?"

Pazartesi başını salladı. "Bunu dolabın en arkasında bulduğuma inanabiliyor musun?" Elbiseyi yüzüne doğru çevirdi, arkası da bir o kadar güzeldi. "Sence annenin miydi?" Ve bu yorum göğsüme çarparak ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Annemin. Ve aniden gözlerimin arkası yandı. Annemin bu odada kalabileceği, bu yatakta uyuyabileceği fikrini aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Ve şimdi Pazartesi'nin elinde tuttuğu elbiseyi giyebilirdi.

"Sen takmazsan ben takarım," diye devam etti Pazartesi, sessizliğimi doldurarak.

"Hayır," diye öne çıktım, kenarlarından tuttum ve önümde havalandırdım, "Giymek istiyorum. Sadece, bilemiyorum. Çok güzel ve benim hiç ona ait bir şeyim olmadı."

"Bunu söylemeni umuyordum... çünkü göğüslerimin o elbiseye sığmasının imkânı yok."

Gece yarısı, Pazartesi ve ben ön kapımın dışında durduk. Koca beyaz ay tam tepemizde asılı duruyordu ve karanlık her yerde süzülüyordu. Annemin elbisesi vücuduma ikinci bir deri gibi kusursuz bir şekilde otururken, Pazartesi'nin elbisesi ayaklarına kadar altın damlıyordu. Bir Yunan tanrıçasının giyeceği türden bir şeydi, alnında da ona uygun bir bant vardı.

"Tamam," dedi ellerini sallayarak. "İşte bu kadar."

"İşte bu," diye kabul ettim.

Sessizlik.

Bir baykuş öttü.

"Oraya yürüyerek mi gideceğiz? Yani... bu elbiselerle scooter'a binemeyiz." Pazartesi bana döndü.

"Bunu düşünmemiştim." *Yine sessizlik.* "Benim scooterım bozuldu. İkimiz de seninkine sığmak zorundayız."

Pazartesi güldü. "Evet, tamam... çünkü bu işe yarar." Bunu söyler söylemez aklıma bir fikir geldi. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım, verandanın merdivenlerinden garaja doğru uçarken onları elimde tuttum. "Nereye gidiyorsun?"

"Mini kümesimi alabiliriz ama önce kontrol etmek istediğim bir şey var."

Garajda, örtünün altında bir araba vardı. Çalışıp çalışmadığını görmek için daha önce zaman bulamamıştım ama kontrol etmeye değerdi. Parmaklarımı alt taraftaki kola doladım ve garaj kapısını yukarı çektim. Yuvarlanarak açıldı ve yankılanan bir *gürültüyle* üst tarafa çarptı!

"Bu düşündüğüm şey değil, değil mi?" Aracı açarken Pazartesi'nin sorduğunu duydum. "İmkânı yok. Hayır. Buna inanamıyorum." Beyaz örtünün altında siyah, eski model bir araba duruyordu. Tozlu örtüyü köşede bir yığın haline getirdim, ellerimi birbirine vurdum. "Gizemli otomobil."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Ne?"

Pazartesi arabaya yaklaşırken elini göğsünün üzerine koydu ve etrafında dolaştı. "Her Kış Gündönümünde bu araba geçit törenine katılır, şenlik ateşinden önce çocuklara maytap dağıtırdı. Yıllardır kimse görmedi. Tanrım, beş yıl falan olmuştur belki?" Hayretle başını salladı, "Başından beri Benny'ydi... İnanamıyorum. Huysuz Benny Gizemli-Mobil'deki adamdı."

Eski Phantom'a baktım. Aynı adamdan bahsediyor olamazdık. "Büyükbabam mı?"

"Bak bakalım hâlâ çalışıyor mu? Bunun ne kadar şaşırtıcı olduğunun farkında mısın? Pruitt Balosu'na Gizemli-Mobil'le gelmek mi? İkonik."

"Fazla umutlanma," diye uyardım onu, arabanın kapısını açarken. Sürücü koltuğuna oturdum, etrafta anahtar aradım, sonra vizörü indirirken bir tanesi kucağıma düştü. Monday yanıma bindi. Anahtarı kontağa sokmadan önce ona son bir kez baktım. Çevirdi.

Araba ayaklarımızın dibinde gümbürdedi ve Monday ciyakladı. "Oh, tüm bunlar tam Sindirella'ya göre."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 44

OceanofPDF.com

FALLON

PRUITT MALİKÂNESINE GIDEN DAİRESEL ARABA YOLUNDA ARABALAR SİRALANMIŞTI.

Yanaştığımızda seyirciler aval aval bakıp fısıldaştılar.

Tozlu Phantom'dan çıkarken Pazartesi gururlu bir gülümseme takındı ve bakışlarım soluk sarı konağı siyah gökyüzüne kadar takip etti. Beyaz Viktorya dönemi mimari unsurlarına sahip olan malikânenin kemikleri, hem kıyı cazibesini hem de bu zamana ait olmayan bir şeyi harmanlıyordu. Sanki bir kilise Maine'in uçurumundaki Weeping Hollow'a girmiş gibiydi. Bir şekilde işe yaramıştı.

Kapıda bizi uşak smokini giymiş, uzun boylu, zayıf bir adam karşıladı ve içeri girmeden önce isimlerimizi kontrol etti. Musallat olan müzik, bozulmamış parlak zeminlerde yankılanıyordu. Gözümün önüne kokteyl elbiseleri, siyah smokinler ve maskeli balo maskeleri geldi. Pazartesi elimi tuttu ve beni gökyüzüne baktığım büyük merdivenlerin arasına götürdü. Fuayedede kristal bir avize asılıydı ve müzik kulaklarımı dolduruyordu. Etrafımda insanlar gülüyor, gülümsüyor ve üzerinde Kutsal Deniz sembolü ve parşömenler bulunan pirinç ve kalaylı kadehlerden içiyorlardı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," Fable elini koluma koydu ve bana sarıldığında döndüm, "Fallon," diye nefes nefese kaldı. "Bu elbise muhteşem. Pazartesi de öyle. Vay canına, ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz."

Zümrüt yeşili elbisesine, benimki gibi tembelce omuzlarına dökülen açık kahverengi saçlarına hayranlıkla bakmak için geri çekildim. "Seninki de öyle."

"Fallon!" Adora çığlık atarak bana sarılırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onu çok uzun zamandır görmemiştim. Bana bakmak için beni çekti ve saç buklelerimden birini parmağına doladı. "Dans et benimle." Tamamen mavi

renkte gülümsedi. Cam yeşili gözleri süslü beyaz maskesinin ardından parlıyordu.

"Çoktan sarhoş oldu," diye fısıldadı Fable, beni uzaklaştırmak için koluma vurarak. "Yakında, Adora. Önce ona bir içki verelim." Sonra sesi alçaldı, "Bu unutmak *isteyeceğin* bir gece olacak."

Vücutlar, konuşmalar ve kahkahalar arasında yürürken gözlerim onu aradı, kalbim maskeli yüzler denizinin arasında burada olması için ona yalvardı. Erkekler etraflarını sarmış, onları izlerken güzel elbiseler içindeki kadınlar ana salonda dans ediyordu. Başım döndü ve durma noktasına geldiğimizde ayak parmaklarımın üzerinde durdum. Fable elime bir içki tutuşturdu ve gözlerimi önüme çevirdiğimde gümüş rengi gözlerle karşılaştım.

"Julian," diye fısıldadım, adı sis gibi dağılıyordu. O iyiydi.

Julian boğazını temizledi ve tekrar nefes alabileceğimi düşündüğüm anda bir nefes daha ciğerlerime hapsoldü. Hareketsizce durdum, gözlerim onun anlamlı gözlerine kilitlenirken kalbimin göğsümün içinde müziğin sesini dinledim. Siyah bir smokin giymişti, altında bembeyaz bir gömlek vardı ve yüzünü beyaz bir pandomim maskesi örtüyordu. Şimdiye kadar defalarca öptüğüm dudaklarını çok az kez görmüştüm. Karanlıkta bana tatlı sözler, duygular ve bir varmış bir yokmuş fısıldayan dudakları. Keskin kenarlı, kan rengine boyanmış ama tarçın ve bir tutam tatlı kötülük tadında narin dudaklar.

Sinirlerim omurgamdan enseme kadar tırmandı ve Julian'ın gözleri Fable'dan bana kaydı. Ağzım kurudu. Gözleri yarıklara dönüştü.

Julian sıkılmış çenesinin arasından, "Affedersiniz," diye homurdandı, sonra bir kez daha gözlerini kırptırdı ve içkilerle dolu bir servis tepsi taşıyarak dönüp uzaklaştı. Tepsiyi bir masanın üzerine bırakmasını izledim. Kalabalığın arasında kaybolmadan önce içkiler yere dökülürken konuklar ellerini havaya kaldırıp hakaret dolu sözler savurdular.

Fable bileğimi yakaladığında peşinden gitmek için bir adım attım. "Yapma." Bakışlarım ona yöneldi ve beni kavrayışı sıkılaştığında gözlerim yaşardı. "Eğer onu seviyorsan, bırak gitsin."

Gözlerim kısıldı. "Yapamam," diye fısıldadım ve Fable elini bıraktı.

Gözleri odanın diğer tarafına kaydı ve ben de bakışlarını takip ederek Phoenix'in barın arkasından onu izlediği yere gittim.

Gözlerini tekrar bana çevirdi. "O zaman bir Kâfire aşık olduğun için aptal bir kızsın ve artık günlerinin geri kalanını içi boş olmanın nasıl bir şey olduğunu bilerek geçireceksin." Gözlerim Fable ve Phoenix arasında gidip geldi,

ve Fable gözlerini kapattı. "Üzgünüm, bir saniyeye ihtiyacım var," diye fısıldadı ve odanın diğer ucuna gitti.

"Fable, bekle!" Peşinden giderek seslendim ama çoktan ortadan kaybolmuştu.

Phoenix'in olduğu yere baktım, barın kenarını tutuyordu, sanki üzerinden atlayıp ona koşmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi görünüyordu. Nefesini tuttu ve gözlerinde bir uyarıyla bana baktı.

Ve bir hamlede kendini toparladı, geri çekildi ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Her şey çok hızlı olmuştu ve bakışlarımı odanın içinde gezdirdim, kimse fark etmemişti. Neden daha önce fark etmemiştim?

Alkol bir yudumda kolayca boğazımdan aşağı süzüldü ve kadehi yanımdan geçen başka bir sunucunun taşıdığı tepsinin üzerine bıraktım. Aynı tepside bir kadeh daha aldım ve hava almak için balo salonundan dışarı adım attım.

Havaya ihtiyacım vardı. Julian'ı bulmam gerekiyordu. Burada olduğum için çok üzgün görünüyordu ve ben de istediği şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Beynim bulanıklaşıyordu, geçmişi düşünmeye çalışıyordum.

Ben koridora adımımı atamadan Adora belirdi ve müzik değiştiği anda kolunu benimkine doladı. "Bu şarkıya bayılıyorum," diye şarkı söyledi. "Kızlar, hadi dans edelim!"

Monday ve Ivy etrafımı sarıp beni balo salonunun ortasına sürüklediler; burada çalan enstrümantal müzik çok daha hızlı bir tempoya ulaşmıştı. Kızlar beni dans eden kadınlardan oluşan baş döndürücü bir kalabalığın içine çektiler ve biz dans edip dururken dünyam kendi ekseninde döndü. Sonra gözlerim ona takıldı.

Julian oradaydı, kalabalık balo salonunun köşesinde ellerini önünde kavuşturmuş duruyordu. Her dönüşte gözlerim onun sert çerçevesiyle buluşuyordu. İfadesi ne duraksıyor ne de değişiyordu, bakışları sanki bana dokunabilecek ve beni tutabilecekmiş gibi bana kilitlenmişti.

Kalbim, yırtık pırtık siyah kanatlarını açmış, ona doğru uçmayı arzuluyordu. Sert nefes alıp dans ediyordum ve onun gözlerinde o da benimle birlikte dans ediyordu. Adora elimi tuttu ve beni tekrar döndürdü. Ama insanlarla dolu bir odada gördüğüm tek şey oydu, onun beni gördüğü gibi. Yıldızlı gökyüzü, deniz ve güneş öldükten sonra ayın dokunduğu her mucize onun gözlerindeki bakışla boy ölçüşemezdi.

Adora kulağıma, "Yanılmıyorsam, sanırım bir Kâfirin gözü senin üzerinde," diye şarkı söyledi.

"Bunu da mı gördün?" Monday sordu. Kızlar kıkırdadı ve ben gergin bir şekilde odaya baktım.

Adora beni tekrar döndürdü. "Sanırım tüm yaratılış bu bakışa tanık oldu."

"Dikkatli ol Fallon. Beyaz saçlı bir bakireyi kurban etmek için kolları sıvamış olabilirler," diye katıldı Ivy.

Üç kız yüzünüzce gülümseyerek Julian'a baktı ve Julian başını yana eğip ensesini tuttu.

"Evet," diye güldü Ivy, "çünkü bu daha açık değil."

Kaç şarkı geçtiğini bilmiyordum. Her içişte boğazımdaki susuzluk ve ağzımdaki kuruluk daha da artıyor, yatıştırmak için koyu kehribar rengi sıvıya ihtiyaç duyuyordum ama her dolu kadehten sonra bu susuzluğu gidermek geçici oluyordu. Arada sırada gözlerim beni dengeleyecek Julian'ı buluyordu. Göğsümde yükselen paniği yatıştırmak için, bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum.

Dans pistinden ayrılmak için bir boşluk bulduğum anda müzik durdu ve oda sessizliğe gömüldü. Adora elimi tuttu ve tüm maskeli yüzler odanın köşesinde duran, beyaz bir Bauta maskesi takmış, süslemelerin etrafında altın girdaplar olan bir beyefendiye döndü. Konuşanın Bay Pruitt olduğunu anladım, herkese katıldıkları için teşekkür ediyordu.

Masasında üç adam ayağa kalkıp bize doğru yürüdü ve açık balo salonunda duran insanlar ortadan ikiye ayrıldı.

"Samhain yeni başlangıçlar ve uyanışlar getirir, bu yüzden iç ve iç ve dön ve şarkı söyle. Gece sakın, kadehler temiz akıyor. Çılgınlığı içine çek ve bedensel deliliğe yüksel..." Bir talip elimi tuttuğunda Bay Pruitt'in sözleri kesildi. Başım dönüyordu ve bakışlarımı herhangi bir somut şekle kilitleyemiyordum.

Adam altın, siyah ve kırmızı renklerde bir kedi maskesi takmıştı. Diğer ikisi çengel burunlu maskeler takıyordu. Burunlardan biri diğerinden daha uzundu. Üçü de siyah smokin giymişti ve bir an için her şey puslu bir rüya gibi göründü.

Ivy ve Adora diğer ikisiyle dallara ayrıldı ve kafam odanın içinde dans eden, içen ve vücutları birbirine yaklaşan çiftleri görmek için döndü. Müzik de değişti, önce eski bir müzik kutusunun sesi. Sonra kemanların ve piyano tuşlarının senfonisine dönüştü.

"Sorun yok. Dans et Fallon," diye fısıldadı talip etrafımdaki havaya. Beni dirseklerimden yakaladı ve geniş göğsüne doğru çekti.

Panik sadece ciğerlerimde yoğunlaştı ve nefes alamadım. Bana ne olduğundan emin olamadan Julian'ı bulmak için döndüm. Oda dönüyordu, başım dönüyordu. Elimde başka bir içki belirdi. Talibin parmakları kolumu okşuyordu.

Odanın içinde müzik ve kahkahalar yığılırken kulağıma "İç ve dans et," demeye devam etti.

Yüksek sesle "Hava almam lazım," dediğimi sandım ama ürpertici müzik sesimi bastırdı. Talip bir eliyle belimi kavrarken diğer eliyle içkiyi dudaklarıma götürüp geri devirdi. Başım titriyordu ve dans pisti topuklarımin altında su gibi dalgalanıyordu.

Sonra bir başkası kolumdan tutarak beni uzaklaştırmaya çalıştı ama olduğum yerde sıkıca tutulmuştum ve talip gitmeme izin vermiyordu. Çaresiz parmaklar etime daha derinden saplandı, beni uzaklaştırmaya, gerekirse kan akışını yeniden yönlendirmeye çalışırken, beni burada tutan taliple arama girdi.

Bir avuç içi talibimin göğsüne yaslandı ve Julian eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Onun şeklini her yerde tanıyabilirdim, boynunda patlayan damarı, sinirlendiğinde göğsünün kabarmasını. Julian artık ceketini giymiyordu ve kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı.

Parmaklarım gömleğine yapışmış, beni buradan götürmesini istiyordum. Başım dönüyordu ama başımı kaldırıp baktığımda Julian'ın yüzünde gördüğüm tek şey, gözlerinin etrafında siyah mürekkep olan ve altlarından gözyaşı damlayan Venedik tarzı tam yüz maskesinin profiliydi.

Talip beni bıraktı ve Julian beni birkaç adım öteye çekti, parmaklarını benimkilere dolayarak kaçmak için başını sağa sola çevirdi. Dans eden çiftler omuzlarımıza çarpıyor, transa geçmiş gibi kendi dünyalarında kayboluyorlardı. Zaman hızlı ve yavaş geçiyor gibiydi ama salona yaklaştıkça havalandırmadan gelen temiz, soğuk havanın mahrum kalmış ciğerlerimi rahatlattığını hissettim. Julian elimi sıktı ve biz balo salonundan çıkmadan hemen önce Augustine Pruitt etrafta bir tur attı.

Julian geri çekildi, döndü ve beni göğsüne çekti.

"Julian?" Ne olduğunu merak ederek fısıldadım.

Başımın arkasını tuttu ve kulağıma doğru eğildi. "Adımı söyleme," dedi bana, parmaklarını benimkilere geçirerek. Diğer parmağımy da

Elini boynuna doladı, sonra avuç içi sırtımın alt kısmına doğru kayd ve beni kendine çekti. "Sadece benimle dans et."

Boynundaki nabız parmaklarıma çarpıyordu ve kalçaları kalçalarıma çivilenmiş, yumuşak bir kayanın içinde benimkilere rehberlik ediyordu. Kulağımda nefesini duyarken, parmak uçlarının omurgamın dibindeki çıplak tenimi sıyırdığını hissederken tenim uğulduyordu. *Eternal Flame*'in bir cover'ı müzikal ipliğini etrafımıza sarmış, kalp atışlarımızı hızlandıran her vuruşta bizi birbirimize bağlıyordu.

"Fallon," dedi diğer elimi de tutup boynuna asarak. "Neden buraya geldin?"

"Düşündüm ki..." Göğsünün hareketine odaklandım, şimdi çok daha sakindi. Yavaş bir yükseliş, derin bir düşüş. Sığ nefesler ve panik gitmişti.

Julian başımı kaldırdı, bakışlarımı yeniden yönlendirdi. "Ne düşündün?" diye sordu, başımı salladım, kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyordum ama beynim sisliydi ve dağılıyordu. Julian iki elini başımın üstüne koydu, gözlerim onunkilerle buluşana kadar saçlarımı geriye itti. "Odaklan Fallon. Kendine gelmeni istiyorum. Bu aptal bir büyü. Gerçek değil, tamam mı?"

Başımı salladım, gözlerimi kıstım, bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Herhangi bir şey. "Yine de beni burada istedin."

"Ne?" Kafa karışıklığı sözlerinin içine işlemişti. "Seni neden Pruitt'in evinde isteyeyim ki? Bu çok saçma."

"Balodan sonra gelip beni bulacağını söylemiştin."

"Balodan sonra-" Julian durakladı, sesini alçaltmadan önce etrafına bakındı. "Balodan sonra. Baloda değil," diye vurguladı ve ellerini tekrar belime götürdü. Elleri yanlarımdan yukarı kayd ve başını benimkine yaklaştırdı.

Julian gözlerini kapadı, tekrar açmadan önce bir nefes aldı, bakışları derin yakamdan aşağıya düştü. Tekrar yukarı sıçradılar. "Çok güzelsin. Bunu sana hiç söyledim mi?" Başımı salladım. Julian gözlerini kırptırdı. "Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Bakışlarımı indirdim, başımı onunkine doğru salladım, geçmişimin saldırısını göğsümde hissettim. Sıcak avucunu karnımın üzerine, elbisemin dip kısmının bittiği yere koydu, sonra göğüslerimin arasından kalbime doğru sürükledi.

"Benim için güzelsin. Ve sadece bu gece değil. Her zaman güzelsin. Bunu sana uzun zaman önce söylemeliydim." Göğsüm çöktü ama elini çekmedi. Dokunuşu ve sözleri, hepsi ruhumu çözüyordu. "Kalbin gerçekten çok hızlı atıyor," dedi ve yavaşça elimi tutarken sesindeki gülümsemeyi duydum.

yerinde dans etti. Julian ellerini tekrar belime koydu, maskeyle örtülü alnını benimkinin üzerinde gezdirdi. "Şimdi nasıl hissediyorsun, daha iyi misin?"

Başımı salladım. "Çok fazla içmiş olmalıyım," diye itiraf ettim.

"Tamam, beni dinle," gözlerini arkama dikti, sonra tekrar benimkilere, "On saniye içinde şu koridorda arkamda şüpheli görünmeden rahatça yürüyeceğiz. İlgilenmem gereken bir şey var ve sen buradayken seni bırakamam. Beni duyuyorsan başını sallla." Başımı salladım ve Julian enseme kavrayıp gözlerini benimkilere dikti. "Bana soru sorma, sana yalan söylemek zorunda kalmak istemiyorum," diye uyardı.

Gözlerim onun ciddi gözleri arasında gidip geldi. "Sana güveniyorum." Gözleri yumuşadı, sonra sağa doğru kaydı. "Beş saniye Fallon."

Beş saniye içinde ne olacağını tam olarak bilmiyordum ama beklentim-"Şimdi."

OceanofPDF.com

CHAPTER 45

OceanofPDF.com

JULIAN

FALLON KOLUMUN İÇINE GIRMİŞ BİR ŞEKİLDE YÜRÜYÖRDÜ.

Koridordan banyoya doğru. Malikâneden yirmi dakika önce ayrılmayı planlamıştım ama Fallon'un burada olması her şeyi alt üst etti.

Bordo ve altın rengi vintage halılar koridorları kaplıyor ve ayak seslerimizi susturuyordu. Parti müdavimleri Sacred Sea'nin sıcak büyüü altında eşleşiyor, inlemeleri, fısıltıları ve kıkırdamaları koridorda yankılanıyordu. Fallon neye bulaştığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Augustine Pruitt'in bir sonraki yıla rehberlik etmesi için atalarını uyandırmak, güzelliği dizginlemek ve üyelerini hoşnut tutmak için her zaman cinsel tutkuyla dolu bir oda kullandığını bilmiyordu - telkinlere açık, kendisine ve sinsi girişimlerine itaatkâr.

Keskin bir sağa dönmeden önce, takip edilip edilmediğimizi ya da ana salondan ayrıldığımızı fark eden olup olmadığını görmek için arkama bir göz attım. Gözüm bar alanından koridora giren üç tanıdık sunucuya takıldı. Phoenix, Beck ve Zephyr. Arkasında kaybolduğumuzda duvar görüş alanımdan çıkmıştı. Sağ kanat boştu. Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu.

Fallon'un elini tuttum ve konağın planını ezberlediğim için ıssız koridorda hızla ilerledim. Jonah emlak kayıtlarından planları çıkarmıştı ve bütün öğleden sonrayı onları hafızama kazıyarak geçirmiştik. Kardeşlerim bu gecenin nasıl geçeceği konusunda farklı bilgilere sahipti. Hiçbir yerde olmadığımı fark ettiklerinde, haklı olarak, bensiz devam edeceklerini düşünmüştüm. Şimdiye kadar araziden gitmiş olmalıydım.

Fallon neredeyse yere kadar uzanan elbisesine takılıp düşüyordu ve alt kısmını elinde toplamak için geri çekildi. Tedirginliğimi bastırmaya çalıştım. Bu onun hatası değildi. Benim bir planım olabilirdi ama o bunu hiç planlamamıştı. O

hiç gelmemeliydi, ama onu Kutsal Deniz tarafından baştan çıkarılmaya ve kullanılmaya terk etmeyi reddettim.

Koridorun sonuna geldiğimizde banyo kapısını açtım ve arkamızdan kapatmadan önce bizi geçirdim, sonra da kilitledim. Fallon kapıya yaslanıp nefes almaya çalışırken ben de pantolonumun cebinden tornavidayı çıkarıp çamaşır oluğuna yaklaştım. Kiralık bir sunucudan çaldığım maskeyi çıkarıp çöpe attım, hâlâ önceden taktığım maskeyi takıyordum.

Cıvataları teker teker söktüm, basınç kanımı bulandırırken yere düşmelerine izin verdim. Fallon arkamda sessiz kaldı. Göğsümün içinde çarpan ihanetin gürültülü vuruşunu duymamasını umuyordum. Söz konusu o olduğunda asla bir seçenek yoktu, sadece tek bir cevap vardı. O.

Düşündüm ve tünel görüşüyle ilerledim.

Aşk ancak hikâyeye tersten bakarak anlaşılabilirdi. Ama artık nedenini anlamak gibi bir arzum yoktu, sadece öyle olduğunu biliyordum ve asla peşini bırakmayacaktım. Bu kadar tutkuyla nefret edebilen bir canavarın bu kadar derinden sevebileceğini düşünmek varlığımı derinden sarstı. Bildiğim her şeyi sorguladım ve olduğum her şey artık yoktu. Her zaman oydu. Her zaman.

Cantini'nin kitabı ve Danvers'in kitabında laneti nasıl bozacağıma dair cevaplar vardı ve eğer onlara diğer Dinsizlerden önce ulaşamazsam, onu öldüreceklerdi ve bir kez onu ele geçirdiklerinde, onları durduramazdım.

Çelik oluk plakası son vidadan sarkıyordu ve ben onu yana doğru tutarak Fallon'a yaklaşmasını işaret ettim. "Atlamak zorundasın," diye ısrar ettim. İnce parmakları önünde kıvrıldı. Bakışları benden karanlık deliğe sıçradı. "Hadi Fallon. Bunu yapabilirsin."

Kapı tokmağı sallandı ve Fallon yerinden sıçrayarak kapıdan uzaklaştı.

"Fallon, şimdi!" Panik içinde fısıldayarak bağırdım, onu kucağıma alıp oraya atma isteğime karşı koydum. *Bang! bang! bang!* ve onun gözleri de benimkilerle birlikte büyüdü. "Deliğe gir." Kelimeleri haykırmak istiyordum ama sabit bir fısıltıyı koruyabildim.

Fallon elbisesini yukarı kaldırdı ve bir bacağını içeri iterken omzumu tuttu. Sonra durakladı ve gözlerinde korkuyla bana baktı.

"Hemen arkadayım," diye söz verdim başımı sallayarak. Başını salladı, sürünerek içeri girdi ve delikten kayarak gözden kayboldu. Kapıya birkaç kez daha vurulduğunda başım Fallon'un kaybolduğu yerden kapı koluna doğru eğildi. Yollarını bulmaları uzun sürmeyecekti.

İçeriden. Torna vidayı cebime geri soktum, eğildim, bacağımı deliğe soktum, sonra diğerini içeri itmek için döndüm.

Sonra bıraktım.

Kaydırak mahzene neredeyse dümdüz iniyordu ve kısa sürede Fallon'un yanındaki kirli çamaşır yığınının içine düşmüştüm. Sessizliği beni öldürüyordu ama şu anda bunu düşünemezdim. Zamanımız tükenmek üzereyken olmazdı. Çamaşır arabasından çıktım, ayağa kalkmasına ve sağlam zemine geri dönmesine yardım ettim.

Aşağıda, duvarlar taştan yapılmıştı ve çok az ışık alıyordu. Sıcaklık en az on derece düşmüştü. Alçak tavanlar boyunca ahşap kirişler uzanıyordu. Önce sağa, sonra sola baktım. İşaret parmağım ve başparmağımla şakağımı çimdikledim. Etrafımda döndüm. Arkamızda, endüstriyel büyüklükte bir çamaşır makinesi ve kurutucu vızıldıyor, sinirlerimle flört ediyordu.

"Ne tarafa?" Fallon kollarını göğsünde kavuşturmuş, avuç içlerini ısıtmak için üst kollarına sürterek sordu. Beyaz elbisesi ve beyaz saçları dağınıktı ve gözlerinde hiçbirine cevap veremediğim milyonlarca soru vardı.

"Düşünüyorum." Ellerimi kalçalarımaya koyarak volta attım. Üstümdeki oluk hafif bir açı yapıyordu. Gözlerimi kapattım, planlardaki soluk mimari çizgileri hayal ettim. "Bu taraftan."

Ağlayan Kovuk'un altındaki pentagram şeklindeki yeraltı tünelleri kötü ruhları uzak tutuyor ve buraya ait olmayanların kaybolmasını sağlıyordu. Henüz içeride bile değilken yolumuzu şaşırmak çok kolaydı. Her meclisin yeraltında kendi mağarası vardı, sadece belirli giriş noktalarından erişilebilen daha küçük bir oda. Kutsal Deniz odasına giden tek yol Pruitt malikanesinden geçiyordu. İçeri girmenin tek yolu. Bu benim tek şansımdı.

Fallon hafif bir koşuyla birkaç adım geriden takip ediyordu, topukları fayanslara vuruyor, takırdıyor ve benim endişelerimi gıcırdatıyordu. "Bu ayakkabıları ne kadar seviyorsun?" Dikkatimi ileriye vererek ona sordum. Fallon burnundan hava üfledi. Gürültülüydü, sonra tıkırtı kesildi. Hâlâ arkamda olduğundan emin olmak için döndüm ve onu güzel elbisesi içinde, topuklu ayakkabıları elinde yürürken gördüm. Maskesi düşmüştü ve sahte bir gülümseme takınmıştı. "Üzgünüm ama o partiye hiç gitmemeliydin."

Sessiz kaldı. Her adımda hareket sensörlü bir ışığın yumuşak parıltısı yanıyor, sonra arkamızda kayboluyordu. Sessizlik sanki kafalarımız suya batmış gibi yoğundu. Heathen'lara ihanet etmenin baskısına ve a r a m ı z d a k i gerilime dayanamıyordum. Bu benim hatamdı çünkü ben

onu üst katta bırakamazdı. Bu onun hatasıydı çünkü evden hiç çıkmamalıydı. *Neden ona evden çıkmamasını söylemedim ki?*

Bir kez daha ona dönüp baktım. "Fallon, benimle konuşabilirsin."

"Biliyorum," dedi bana. "Şu anda çok kızgınım. İstemediğim bir şey söylemek istemiyorum."

"Ciddi olup olmaman umurumda değil, ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Fallon güldü. "Hayır, bilmiyorsun." "Evet, var."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye iç geçirdi, "Gerçeği mi?" Konuşmama fırsat vermeden devam etti: "Lanet Carrie'yi öldürdün!" diye arkamdan bağırdı. Ona baktım, gözlerimi kıstım ve o da sesini alçalttı. "Beni burada istedi ve şimdi nedenini bilmiyorum. Aynı zamanda, benim her zaman gördüğüm şeyi sonunda görebildiğin için çok rahatladım. O insanlara o şeyleri yapan asla sen değildin. Her zaman seni kontrol eden birileri vardı, ama senin yanında olmama izin vermek yerine - çünkü Julian, kabul edelim, berbat biriydin- beni ormandan çıkardın ve uzaklaştırdın. Buraya geldiğimden beri kimse bana bir şey söylemiyor. Herkes gizemli. Her şeyi benden saklıyorsun, ama işte buradayım, arkandan yürüyorum, sana güveniyorum ve sana bu kadar güvenmem beni kızdırıyor. Sanki ben zayıf ve aptal bir kızmışım gibi. Ve sen çok belirsiz ve ileri geri konuşuyorsun. *"Fallon, zaman yok, gitmeliyim."* gibi. *Fallon, senden ayrı kalamam. Biz birlikteyiz. Fallon, gitmelisin, bu çok tehlikeli. Fallon, sensiz yaşayamam,"* diye alay etti.

Gülümsüyor ve başımı sallıyordum. "Sesim öyle çıkmıyor."

"Evet," diye güldü, "sesin tam olarak böyle çıkıyor."

"Hıyar gibi konuşuyorum."

Koridorun sonuna ulaştık. Avuçlarımı gizli kapının olması gereken taşın üzerine koyarken Fallon birkaç adım geride durdu ve kulağımı soğuk duvara dayadım. Gözlerimi kapatıp boşluğu dinledim.

"İşte bu," diye fısıldadım omuzlarımı düzelterek. Kollarımın kollarını yukarı ittim, ellerimi silkeledim ve avuçlarımı taş duvara döndürdüm. Gözlerimi sıkarak kapattım ve uzun zamandır kullanmak zorunda kalmadığım bir unsuru öne çıkarmak için kafamı temizledim.

Kısa ilahi dudaklarımın arasından kayıp gitti. Kollarımdaki kaslar titredi, içimde bir yerlerden gelen güç kanıma karışarak parmak uçlarıma kadar ulaştı. Kısa bir an için başım dönmeye başladı.

Adrenalin patlamasıyla varlığımı güçlendiriyordum. Duvar geriye ve sola doğru eğilirken inledi. Başımı taşın üzerine düşürdüm, aniden sersemlemiş hissettim. Çok uzun zaman olmuştu. Ateş yakmak, rüzgâr fırtınası yaratmak, bir sürgünün kilidini açmak, suyu hareket ettirmek, hepsi kolaydı çünkü yirmi altı yıl boyunca kanalize olduğum Heathens vardı. Toprak elementini kendi başıma öğrenmek zorundaydım.

Fallon'un eli sırtıma uzandı. "İyi misin?"

Alnımı taşın üzerinde gezdirdim ve başımı eğerek onun bulutsuz mavi gözlerine baktım.

Bir şey varlığımı harekete geçirdi.

Gözleri. Gözlerinde her zaman bir şeyler vardı. "Evet," dedim nefes vererek. "Neredeyse vardık."

Gizli kapıyı zorlayarak açtım ve resmen tünellere girene kadar dar merdivenlerden aşağı indik. Etrafımıza karanlık çöktü ve Fallon elimi tuttu, ben nemli soğukta yol gösterirken arkamda daha yakın yürüdü. "Nereye gittiğini nereden biliyorsun?" diye sordu, küçük sesi burada çok daha büyük çıkıyordu.

"Gece görüş gözlüklerim var," diye şaka yaparak elini sıktım.

Fallon koluma vurdu. "Hayır, yapamazsın." Bu bir soru gibi geldi.

"Biraz var. Yerleşik olanlar. Karanlıkta görebiliyorum."

Yürürken sessizdi, istismarcı eli ön kolumu kavradı. "Yani, ne zaman biz-karanlıkta-sen-"

"Her şeyi gördüm," diye onayladım, sırtıtarak arkama baktım. Fallon başını eğdi ve kızardığını anladım. Elini tekrar sıktım ve diğer kolumu arkama uzatıp sırtını kendime yaklaştırdım. Daha önce hissettiğim gerginlik çoktan gitmişti ve şimdi bunu onsuz yapabileceğimi sanmıyordum. Sanki böyle olması gerekiyordu, o ve ben zamana, şehre, her şeye, herkese karşı.

Kısa bir yürüyüşten sonra bir bariyere ulaştık ve ben donakaldım. "Ne oldu?" Fallon arkamdan sordu.

"Bu kapı çelik." Kenarlarını yokladım, başımı salladım, "Burada olmaması gerekiyordu."

Sihirli bir şekilde açılacak bir kilit yoktu. İnsan yapımı, yoldan çekilecek doğal bir toprak elementi yok. Anka Kuşu'nun ısısının onu yakıp geçmesi gerekiyordu. Ateş yakmakla aynı şey değildi. Bunun için daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bunu beklemiyordum. Bunu onsuz yapamazdım.

En sağda, yanıp sönen mavi bir ışık vardı. Yanında da bir kart tarayıcı.

"Kahretsin," diye inledim. Elektrik panosunu kızartamaz ya da suyla yok edemezdim. Alarmin alması riskini göze alamazdım. Geebilmemiz için tek ihtiyaımız olan iki parmaklığın kaldırılmasıydı.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek Fallon'a döndüm. "Kulağa çok kötü gelecek ama beni ıkarmana ihtiyaım var."

Zifiri karanlıkta gözleri büyüdü. "Sen *ne*?"

"Ben ciddiylim. Böyle bir Şeyin üstesinden tek başıma gelebilmem için içimden saf sihir çıkarmam gerekiyor. Anka Kuşu'nu yakıp kl edecek gücüm yok, bu yüzden o seviyedeki sihri ortaya çıkarmak için zevk ya da acıya ihtiyaım var."

"Merak ediyorum. Ben burada olmasaydım ne yapardın?"

"Mastürbasyon yap," dedim ve Fallon gülümseyerek parmağını çenesine vurdu. "nmde duran ve bu arada çok daha iyi ve hızlı bir iş çıkaracak olan kız arkadaşıım varken bu çok saçma. Bu iş ciddi Fallon. Ölüm kalım meselesi kadar ciddi."

Gözlerini devirdi. "Oh, *tamam*. Eğer lm kalım meselesiyse."

"Bak, seni asla *benim kullanıldığım gibi kullanmam*," *kimse* benim *kullanıldığım gibi kullanılmamalı*, "bu yüzden *beni* kullanmana ihtiyaım var. Nasıl istersen."

Dudaklarından soluk soluğa bir nefes kaçtı. Kollarını kavuşturdu. Sonra çözdü. "ok fazla baskı var."

"Bu dünyada yanlış yapabileceğin hiçbir Şey yok, söz veriyorum. Gördün mü?" Kalkmış sikimi tuttum, "Sadece orada duruyorsun ve ben çoktan sertleştim. Tek yapman gereken... içine girmek. Sakin ol."

İnanılmaz gülümsemesinin etrafında yanakları kızardı. "Geri mi döndün?" "Ben yönlendiririm."

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Tamam, hayır. şu anda bunu gerçekten garipleştiriyorsun. Ve bu annemin elbisesi. Annemin elbisesiyle aklından geçen her neyse onu yapmayacağım."

Ensemi tutarak bir an ona baktım. Az önce ondan istediğim Şeye inanamıyordum. *Tekrar mı*? Başıımı geriye attım.

"Siktir, zr dilerim." şakaklarıma masaj yaptım, duvara yaslandım. "Haklısın. Ne düşündüğümü bile bilmiyorum." Umutsuzluğa kapılmıştım ama bu kapıdan geçmem gerekiyordu. O kitaplara ulaşmam gerekiyordu.

Başımı duvara yaslayıp ona baktım, o ise karanlıkta bakışlarının takılabileceği bir şey arıyordu. "Senin için neleri göze alabileceğimi bir anlayabilsen Fallon," dedim bir metre öteden onu izlerken. Fallon'un başı sesime doğru hareket etti ve gözlerimin içine bakmaya başladı. Neredeyse beni karanlıkta da görüp göremediğini merak edecektim.

Sessiz kaldı ve ben uzanıp ona dokunmak istedim. Sonra ağzım hareket etti. Durduramadım. "Benim için her şey yavaş yavaş ve sonra bir anda oldu, biliyorsun," diye ağzımdan kaçırdım, sırtım tünelin taş duvarına yaslandı. "Sana karşı hissettiklerim çok derin, duyulmamış kadar derin, mavi bir şey. O kadar mavi ki, siyah. Bir okyanusun altında başka bir okyanusun üstünde bir okyanus gibi. Hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunu bilmediğin bir yer. Sıgılık yok, dip yok. İşte bu kadar derin ve bazen beni korkutuyor. Ama sonra sen de oradasın ve o derin yerde birlikte yüzüyoruz. Ve orası huzurlu... sessiz." Kendimi onun gözlerinde kaybetmişim ve geri kalan kısmımın felç olduğunu fark etmemiştim. Boğazımı temizledim. "Birlikte olduğumuzda garip oluyor. Acıtacak kadar iyi bir gariplik."

Fallon, "Bizim amacımız da bu değil mi zaten?" diye fısıldadı. Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü ve onu bastırmak için alt dudağını ısırdı. "Julian, bir şeyi tetiklemek için başka birinin seni kışkırtması gerektiğini düşünmeye devam edersen, asla kendi başına bir şey yapamazsın." Ağzımı açtım, sonra devam edince kapattım, "Zaten içinde olan bir şeyin kilidini açmak için nasıl başka birine ihtiyaç duyabilirsin? Bu hiç mantıklı değil."

"Başka bir yol bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu hep böyle olmuştur."

"Ben saçmalık diyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Saçmalık mı?"

"Evet, neler yapabileceğini gördüm ama yine de herkesin seni kontrol etmesine izin veriyorsun." Öne doğru eğildi ve avuçlarını birbirine vurarak, "Dur. İzin vermeyi. Onlara. Kontrol. Seni."

Sırıttım. "Az önce beni tek alkışla mı heceledin?"

Bir kapı gıcırdayarak kapandı ve ikimizin de kafası sese doğru döndü. Onlar buradaydı. Zamanımız tükeniyordu.

"Julian," diye fısıldadı, karanlıkta elimi buldu. "O zaten senin içinde. O sensin. Kendini dışarı çekebilen sendin. Her seferinde karanlığa karşı savaştın. Kendini buraya sen getirdin. Tırmandın, tırmaladın ve kendine verdiğin değerden çok daha güçlüsün."

için. Kimseye ihtiyacın yok. Her zaman sendin. Sadece sen. Bunu yapabilirsin."

Ben *mi*? Onun bütün sözlerini düşündüm. *Ben*.

Başımı salladım. Duvara tekme attım. Derin bir nefes aldım. İki elimle çelik parmaklıklara sarıldım. Fallon'u yanımda hissettim. Uzaktan gelen ayak seslerini duydum. İkimizin de kalp atışları kulaklarımda çınılıyordu. Fallon'un sözleri zihnimde yankılandı. Ve bir şeyler doğru gelmiyordu.

Sonra mantıklı geldi. Ben değildim.

Yanılıyordu. Beni dışarı çıkaran ben değildim, oydu. Karanlığa karşı sadece onun sayesinde savaştım. Beni buraya o getirdi. İçimde tırmandı ve tırmaladı, beni inanmayı düşündüğümünden daha güçlü yaptı. Birine ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Her zaman o olmuştu. Sadece ona.

Bunu yapabiliriz. Birlikte.

Kolundan tutup önüme çektim ve kollarımın arasına hapsettim. Ayakkabıları yere düştü ve parmaklarını kendi parmaklarımla kapattım ve birlikte parmaklıkları kavradık.

Adımlar gittikçe yaklaşıyordu ve ben gözlerimi sıkıca kapattım. Onu kaybedebileceğimi fark etmenin verdiği ani acı kanıma hücum etti; kemiklerime çarpan azgın bir dalga gibi acı veriyordu. Yumruklarım onunkilerin etrafında sıkılaştı ve kamburlaştım, önüm sırtına yaslandı, başım onunkinin yanında, düşüncelerimi tek bir kalp atışı haline gelen iki kalp atışı üzerinde eğittim.

Sağlam bir vuruş.

Her vuruş içimi titretiyor ve içimde bir elektrik akımı gibi dalgalanıyordu. Ve sonra etrafımız gümüş bir ışıkla çevrildi. Her şey ağır çekimdeydi. O kadar yavaştı ki zaman durmuştu. Kalp atışı ağır, katı bir vuruştı, bir bas gibi uzuyordu. Etrafımızdaki bir baloncuk bizi bu durmuş zamana kilitledi.

Bir güç koptu ve diğer tarafa doğru ilerledik.

Fallon'un üzerinden yere yuvarlandım. Kendimi toparlamam bir anımı aldı. Homurdanarak sırt üstü yuvarlandım. Bacağım elektrikli bir spazmla sarsıldı. Düşüncelerim karmakarışıktı ve panik sıkı bir yumruk gibi etrafımı sarmıştı. *Fallon*.

Ayağa fırladım ve beyaz saçlarından bir örtüyü yüzünden ittim. "Fallon, hey. İyi misin?" Başımı yana eğdim, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Çelik kapı hâlâ sağlamdı ve biz diğer taraftaydık. Çelik parmaklıkların arasından geçtik. Hiç mantıklı gelmiyordu. "Fallon?!"

Nefes nefese kaldı ve kollarını altından çekip gözlerini kırıştıtararak açtı. Ayağa kalkmasına yardım ettim. "İyi misin?"

"Ne oldu?"

Güldüm, hâlâ şaşkındım. Çelik parmaklıkların arasından geçtik. "Hiçbir fikrim yok ama bunu anlamak için zamanımız yok. Gitmemiz gerek." Elbiseyle koşamayacağını bildiğim için onu kollarıma aldım ve Kutsal Deniz'in odasına giden yolun geri kalanını hızla yürüdüm.

Üçlü Kelt düğümü sembolü, birbirine bağlı üç yaprak, kemerli ahşap kapıya işlenmişti. Onu yere bıraktıktan sonra oymaya göz gezdirdim ve kapıyı açtım. Küçük odanın içine girdik.

Sağımda bütün bir duvar camdan oluşuyordu, camın diğer tarafında ise yasaklanmış yeraltı kaynakları vardı.

"Burası da neresi?" Fallon parmak uçlarını cam duvarda gezdirerek fısıldadı. Suların parıldayan mavi tonu solgun yüz hatlarını aydınlatıyordu.

"Kutsal Deniz'in odası," bakışlarımı ondan uzaklaştırmak zorunda kaldım, odayı tarayarak kitapları aradım, "Yeraltı kaynaklarının rengiyle ilgili eski bir masal var. Mağaraların Yasak Kızı," kitaplığa yaklaşıarak söylemeye başladım. "Yasaklı kız birinin karısı, diğerinin metresiydi. Babasının düşmanı olan sevgilisini görmek için gizlice gidip gelmek için bu tünelleri kullanıyordu. Hikayeye göre, onunla kaçmayı planlıyormuş. Ancak babası onun sadakatsizliğini öğrendiğinde, ihanetinden utanarak onu bu mağaralarda bir yere saklamış. Bazıları babasının onu bu sularda boğduğunu bile söylüyor. Ruhu tünellere ve pınarlara musallat olmuş, bugüne kadar sevgilisinin onu kurtarmasını beklemiş. O sular o zamandan beri bu renkte. Bazıları, sevgilisi ruhunu kurtarmak için tünellere geri döndüğünde, reenkarne olmuş ruhunun tekrar tamamlanacağını ve suyun berrak akacağını söylüyor."

"Bu... gerçekten üzücü. Adı neydi?"

Omuz silktim ve kitaplığın arkasına doğru ilerledim. "Kitaplar ona hiç isim vermedi. Ona sadece Yasak Kız diyorlardı. Bu kasaba birçok masalla yönetiliyor. Bazıları doğru, bazılarının bizi hizada tutmak için olduğuna inanıyorum. Bir cadı için," parmaklarım duvarda bir hata buldu, "tüm ruhumuzla yeniden dünyaya gelememek bizim cehennemimizdir."

Kitaplığı duvarın kenarına doğru iterek tutunacak bir yer ararken elbise ayakkabılarım kaygan ve sert zeminde kaydı. Ahşap kitaplık yolumdan çekilirken gıcırdadı ve inledi. Fallon arkamdan bana yaklaştı.

"Sanırım bu kadar." Duvardan gevşek taşları çıkarıp Fallon'a verdim. Duvarın cebinde kayıp üç kitap duruyordu. Göğsümde gergin bir duygu sarmalı hissederek nefesimi bıraktım. "Buna inanamıyorum."

Teker teker kitapları aldım ve kollarımın arasına yığdım.

Cantini'nin Kitabı. Danvers'ın Kitabı. Blackwell'in Kitabı.

Senden önceki her kâfir denedi ve her kâfir başarısız oldu, Goody'nin sözleri çınladı.

Gülümseyerek duvara yaslandım ve rahatlamış bir nefes aldım.

Fallon'la göz göze geldik. "Hadi buradan çıkalım."

OceanofPDF.com

CHAPTER 46

OceanofPDF.com

JULIAN

ORMANIN ÜZERINE BÜYÜK BİR SESSİZLİK ÇÖKMÜŞTÜ. KÖTÜCÜL BİR SESSİZLİK.

Ateş ayaklarımın dibinde alev alev yanarken, gecenin masalının teşvik ettiği baygın gölgeler etrafımda dönüyordu. Fallon içeride duş alıyor, üstünü değiştiriyordu. Bana bir kez bile Kutsal Deniz odalarına neden girdiğimizi ve odadaki kitapları neden çaldığımızı sormamıştı. Mezarlıktaki çıkışa giderken, tünellerde yürürken başka her şeyden bahsetmiştik, ikimiz de arkamızda bıraktığımız şeylerden kaçınıyorduk. İstedğini biliyordum ama ona asla söylemeyeceğimi de biliyordu.

Cantini Kitabı'nı elime aldım, gözüm yıllanmış papirüs kağıdına çizilmiş hilal şeklindeki doğum lekesine takılana kadar sayfaları çevirdim. Sayfaları yırttım, avucumun içinde ufaladım ve ateşe attım. Aynı şeyi Danvers'ın Kitabı'ndaki sayfalar için de yaptım. Clarice Danvers laneti nasıl bozacağını öğrendikten sonra bu günlükleri çalmış ve Matteo Cantini onlara el koymadan önce, yani onu Ağlayan Kovuk'tan kovmadan hemen önce cevapları Danver'in kitabına yazmıştı.

O an çok acı ve tatlıydı. Hollow Heathens neredeyse iki asır boyunca benim keşfettiğim gerçekleri arayıp durmuş, ancak Fallon'a olan aşkları uğruna hepsini bir kenara bırakmışlardı. Atalarımın benim hakkımda ne düşüneceklerini ve hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacaklarını merak ettim. Ruhumu sonsuza dek lanetleyip beni Yasak Kız gibi tamamen reenkarne olamayacağım bir cadı cehennemine atarlar mıydı?

Kardeşlerimin gerçeği, yaptığım şeyleri öğrendiklerinde ne düşüneceklerini merak ettim. Eğer bir gün bunu anlayabilirlerse... Ben, Julian

Blackwell, aşktan daha derin bir aşk bulmuştu ve sanki bildiğim tek şey buymuş gibi sevdim.

Ateş çıtırdadı ve Blackwell'in Kitabı'na uzandığımda uzaktan bir kuzgun bana seslendi. Ailemin kitabını hiç elime almamıştım ve gümüş varak, zifiri karanlık bir gökyüzünün altında ateşin alevlerine karşı parlıyordu. Uykulu bir dehşet ormanda, damarlarımda dolaştı.

Neden bu ana kadar her şey yolunda gitmişti? Blackwell kitabı en başta neden alınmıştı? Ailem de lanetin cevaplarını her zaman biliyor muydu?

Bu düşünce beni felç etti. Kendimi bunu yapmaya ikna edemedim. Kitabımın sayfalarını yok edemezdim. Daha değil.

Kuzgun tekrar seslendi ve bana ne anlatmaya çalıştığını anlamış gibi başımı salladım.

İçeri döndüğümde kitapları kanepenin minderinin altına sakladım. Ama Blackwell'in Kitabı'nı değil. Avucumun içinde çığlık atıyordu. Sırtımı dikleştirdim ve şömineye doğru yürüdüm, gevşek döşeme tahtasını aramak için ayağımı bastırdım. Tahta gıcırdadı ve çömelip kitabı dar alana sıkıştırmadan önce tahtayı kaldırdım. Tahta tekrar yerine kaydı ve Fallon'un durduğu yatak odama doğru yürüdüm. Saçları nemliydi. Benim gömlek ve pantolonlarımdan birini giyiyordu.

Fallon yatak odama daha önce sadece bir kez girmişti ve o da kısa sürmüştü. Üzgündü, muhtemelen etrafa iyice bakma fırsatı bulamamıştı, şimdi yaptığı gibi değil. Görececek pek bir şey yoktu.

Ay ışığının aramızda tek bir huzme oluşturduğu bir pencerenin altında, odanın köşesine itilmiş tam boy bir yatak. Eşikte bir fener duruyordu. Yatağın üzerindeki çarşaflar ve battaniyeler Bayan Edwin tarafından el yapımı olarak hazırlanmıştı. Phoenix'in yaptığı bir komodin, karşı duvardaki sandıkla birlikte duruyordu. Resim yoktu. Tek dekor Jolie'nin bana yaptığı, ahşap yatak başlığında asılı duran ve asla rüyaları yakalamayan rüya kaparı. Fenerden başka ışık yoktu. Çok sevdiğim *Frankenstein*'im komodininin üzerinde duruyordu. Gözlerinin romana kayışını izledim, sonra tekrar bana döndü.

Bana bakışıyla kalbim geceki olayların etkisiyle zırhından sıyrıldı. Yutkundum. Boğazımı temizledim.

"Kıyafetlerini çıkar," dedim ve kapıyı kapatmak için döndüm. Sonra sırtımı kapıya yasladım. "Hepsini."

Cadı saati çoktan geçmişti. Güneş yakında doğacaktı. Sabah öncesi karanlık sürerken, güneşin ayla birlikte olmayı arzuladığı gibi onunla birlikte olmalıydım.

Fallon onu soyarken beni izledi.

Utanç, suçluluk, korku, bunların hiçbiri burada bizimle yaşamıyordu. Sadece başka bir şey. Ölümsüz bir şey. Dilimin ucunda ölümsüz bir adanmışlık tadı bırakan vahşi bir şey.

Gömleğimi vücudundan sıyırdı ve bakışlarım nefes aldığı anda karnının hafifçe yükselişini takip etti. Sırada pantolonu vardı. Pantolonunu çıkarırken beyaz saçlarının omuzlarına dökülüşünü izledim. Omurgası dikleşti ve tekrar bana baktı. Gözlerim ağır çekimde kıvrımlarını, çukurlarını, vadilerini ve ağzımın gitmediği yerleri takip ederken ağzım maskemden ayrıldı.

Ona hediye ettiğim kolyenin altında, gözleri benimkilere kilitlendiğinde göğüsleri yükselip alçalıyordu. Bakışlarımı ayırdım ve vücudundan aşağı indirerek kalça kemiğinin dip kısmına yerleştirdim. Gözlerimi kapattım. Tekrar açtım. Görüşüm artık bulanıktı ama kalçasındaki yama hâlâ gözlerimi yakıyordu.

Ve arkasında yatan şey.

Gözlerimi kırıpıştırarak önüme baktım, bir adım öne çıktım ve önünde durdum. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Yamayı sıyırdığımda Fallon gerildi. Yamanın altında bir hilalin koyu şekli solgun tenini işaretliyordu.

Gerçek bir kez daha yüzüme çarptı ve bu gece yaptığım her şeyin onun için olduğunu hatırlattı. Ona asla söyleyemezdin. Kimseye söyleyemezdin.

Laneti kırmak önce gelmedi. Fallon önce gelirdi. Ve bildiklerimi öğrenirlerse yaptığım şey için beni öldürürlerdi. Tekrar ve tekrar, tekrar ve tekrar yapardım. Avucumdaki yarayı koparıp yerine yenisini koymak istedim. Asla iyileşmeyecek bir yara, böylece bu acıyı hep hissedecektim.

Böylece kendimi bir canavar gibi değil de bir erkek gibi hissetmemi sağladığını hatırlayabilirdim.

Fallon arkasına yaslanıp yatağın kenarına oturdu, başımı kucağına aldı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Doğum lekesini öptüm, hem nefret ediyor hem de seviyordum. Hem ondan kurtulmak istiyor hem de ona değer vermek istiyordum. Tuhaf bir duyguydu. Kaçınılmaz bir duyguydu. Bu kadar net görmemi sağlayan şey buydu. Her şeyi cehennem gibi acıtıyordu.

Düşüncelerim bana işkence ediyordu. Kelimeleri ağzımdan kaçırdım, hızlı ve yavaş hareket ettim. Zihnim her yerdeydi, Fallon'un solgun tenine parmaklarımı sokuyor, dişlerimi geçirmeden önce onu usulca öpüyordum. Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Ben kendimle savaşıırken o saçlarımı kavradı.

Fallon burada benimle olduğunu söyledi. Benim iyi olduğumla ilgili bir şeyler söyledi. Bana güveniyordu. Bana inanıyordu. Beni seviyordu. İkimiz de farklı nedenlerden dolayı aklımızı kaçırmıştık ve onun bundan haberi yoktu.

"Julian," diye fısıldadı, gömleğimin düğmelerini açarken sesi tenimi okşuyordu. Sonra ondan kurtuldum, bacaklarının arasına diz çöktüm ve ona baktım. Bakışlarım onunkiler arasında gidip geliyor, avuçlarım sırtına doğru kayıyordu. "Julian," diye ısrar etti Fallon, beni inceliyor, yatıştırıyordu. "Ben buradayım. Sorun ne--"

Boynunun arkasından tuttum ve gözleri kapanana kadar onu kendime çektim. Sonra maskemi kaldırdım ve dilimi ağzının içine soktum. Kaçma, çığlık atma ve bırakmanın birleşimi gibi hissettiren bir şeyin tadına baktım. Boğazımda bir inilti çınladı. Geri çekildim, başparmaklarım kapalı kirpiklerini okşarken ayırık dudaklarına hayranlıkla baktım. Dilim, ağzını tekrar doldurmadan önce onunkilerle buluşmak için narin şeyleri okşamak üzere dışarı fırladı. Onun tadıyla sikim pantolonumun içinde kabardı. Her şey açık bir yara gibi hassastı.

Ayağa kalkarak ona doğru eğildim. Düğmemi ve fermuarımı açtı ve pantolonumu kalçalarımından indirdi, ben de öyle yapmasını istedim. Parmakları yavaş yavaş iyileşmekte olan lezyonların üzerinde gezindi ve geri çekildi ama ben yüzünü tuttum.

"Sorun yok," diye fısıldadım, başımı sallayarak onu bu öpücüğün içinde tuttum. Fallon geri çekildi. "Hayır, Julian, sorun var. Bunu sana kim yaptı?" Başımı eğdim, nefes aldım. "Meclisimin bana ihtiyacı vardı."

"Bunu sana meclisin mi yaptı? Neden yaptı? Söyle bana, Julian. Söyle yoksa ben ... Sadece söyle!"

Mümkün olduğunca uzun süre kendimi tutmaya çalıştım. Bana ne yaptıklarını ona söylemek istemedim. Bana her zaman yaptıklarını. Bana ne yapmalarına izin verdiğimi. Fallon yaklaşmak için yataktan kalktı. Onu kendime doğru yaklaştırdım, aramızda hiç boşluk bırakmadan anlamasına yardımcı olacak doğru kelimeleri aradım.

"Çünkü on dört yaşında bir kız ölüyordu ve onu kurtarmak için bizim büyümüze ihtiyaçları vardı. Onu kurtarmak istediğimi anlamalısınız. Ben buyum işte. Büyü için bir ev sahibiyim."

"Hayır, Julian," diye başını salladı Fallon, parmakları eski yara izlerinin ve yeni yaraların üzerinde geziniyordu. "Sen bundan çok daha fazlasısın."

Onu susturarak arkamı döndüm ve sırtını göğsüme çiviledim. Boğazı avuçlarımın içinde kırılğan bir şeydi, köprücük kemiği oyulmuş ve narindi. Omzunu ve boynunu öptüm. Ellerimi bulmadan önce iki eli de çıplak kalçalarımı sıktı. Onları yönlendirdi, birini karnında, diğerini göğsünde gezdirdi. Artık beni istiyordu. Kollarını kaldırdı, boynuma doladı ve ona özgürce dokunabilmem için bana erişim sağladı.

Başı bana yaslandığında beyaz saçları görüş alanımı kapladı. Başımı eğdim ve ellerimin titreyen teninin üzerinde kayışını izledim. Öldürmek için kullandığım bu eller onu kollarımda bir arada tutabiliyordu. Ama o asla ben değildim. Bu bendim. Bu gerçektir.

Avuç içim göğüslerine doğru kayarak onları kavradı ve nazikçe sıktı. Diğer elim aşağıya inip seksini örttü ve bir parmağımı kızgın yarığında gezdirdim. Fallon hafifçe inledi. Alt dudağını dişlerinin arasına almasını izledim.

Bu küçük jest beş duyumu da harekete geçirmeye yetti. Bir heves hareketlerimi hızlandırdı. Nefesimi tuttum, eğildim ve sikimi içine soktum. Anlık ve elektriksel bağlantı neredeyse ayaklarımı yerden kesti ve sıkı, sıcak amcığı etrafımda kenetlenirken kelimelerimde boğuldum. "Fallon-ben-sikiyorum..."

Şimdi ayak parmaklarının ucundaydı ve kaldıraç olarak kullanmak için parmaklarını boynuma geçirmişti. Kolumu ön tarafına doladım ve amını avuçladım, sikimi daha derine soktum, çıkıntılarının ucumdan tabanına kadar her yeri kavradığını hissettim. Bunu tüm vücudumda hissettim. Fallon inledi, ben küfrettim ve bu bizdik.

Bağlandım, onu yakın tuttum, elimi göğsüne çaprazladım, diğer elimle klitorisini okşarken kendimi eziyette kaybettim. Sürtünme beni sersemletti, kendimden geçirdi. Beni delirtti, sakinleştirdi. Yanılıyor olmak çok doğru geliyordu. Tanrım, onun masalsı kokusu odayı dolduruyor, tenime işliyordu.

İnlemelerim kesildi. Onun iniltileri paramparça oldu. Ağzım onunkini ezene kadar başını eğdim ve ikimiz de yatağa düşmeden önce dilim tatlı dudaklarının arasında gezindi.

Ömürler on parmağa sığdı ve yeni hikâyemizi bedenlerimize yeniden yazdı.

Kendimizi çarşafılara dolanmış bulduk.

Kulağıma tatlı sözler fısıldadı. Gece bizi
avuclarının içine aldı.

Ağızlar canlı, avuçlar avuçlara bastırılmış, parmaklar örülmüş, göğüsler göğsüme doğru kayıyor ve onun orgazmı benimkini kavradığında ve benimki nabız atmaya başladığında onun derinliklerine dalmıştım. Titreşimler kemiklerimde başladı ve damarlarımdaki değişimi hissettim. Doğrudan kanıma karışan bir coşku enjeksiyonu, sonsuz ve kalıcı bir doruk noktası gibi hissettirdi.

Sonra büyüm etrafımıza bizi koruyan gümüş bir aurora yaydı. Daha önce hiç böyle olmamıştı, elimi gözlerine götürdüm ve aydınlanan odanın etrafına baktım. Sanki galaksi etrafımıza düşmüş gibiydi. Ya da dünya tersine dönmüştü ve biz yıldızlarla dolu bir gökyüzünde asılı duruyorduk. Kalbim sakindi ama bedenim bitkin, sarhoş ve dönüyordu.

"Bu gerçek olamaz," diye nefes aldım, ruhum sarhoş olmuştu. Başımı eğdim ve Fallon'un alt dudağını dişlerinin arasına almasını izledim. Sonra titreyen dudaklarını ayırdı, ben onu bir kez daha öpücüğümle doldurmadan önce, kendimizi yeniden kaybettik.

FALLON

Büyük tente penceresi yatağının üzerindeki duvar boyunca uzanıyordu. Perde yoktu. Panjur yoktu. Ormanın fonundan başka bir şey yoktu. Soğuk, taze sabah havası, biz uyumadan önce kırdığı için alttan açılan pencereden içeri süzülüyordu. Yatak odası çok soğuktu ama ben burada, onun sıcak çarşafı arasında çıplak yatarken kendimi evimde hissediyordum. Julian başını yastığın altına koyup sırtüstü yatmış, bir eli başının üstünde, diğeri de doğal bir şekilde kalçama uzanmış bir şekilde uyuyordu.

Julian her zaman sabah olmadan ortadan kaybolurdu ve onu güneş doğarken uyurken hiç görmemiştim. Göğsünün ve midesinin yatıştırıcı bir ritimle dolup boşalmasını izlemek büyüleyiciydi. İçindeki tüm bu şeyler çaba harcamadan birlikte çok güzel çalışıyordu.

Yatak başlığına yaslandım, battaniyeyi göğsüme kadar çektim ve çıplak odaya baktım. Komodinden bir kitap aldım. *Frankenstein*. Kapağında kupa halkaları vardı. Kitaba en sevdiği çocukluk battaniyesi ya da pelüş hayvanı gibi davranıyordu. Kitabı açtım ve sayfalarını çevirdim. Julian'ın el yazısı kenar boşluklarını dolduruyordu. Siyah mürekkeple cümlelerin altı çizilmişti ve sayfaların köşeleri kırışmıştı. Büyüleyiciydi.

Julian yanımda gerindi ve eli başının üzerinden kalktı. Göğsünü ovuşturdu, avucunu gövdesinden aşağı kaydırıp ve kendini tuttuğu battaniyenin altına girdi. Üzerimde yatan diğer eli de hareket etti ve parmakları tenimi bir harita gibi tarayarak gece boyunca gittiği her yeri tanıdı.

"Uyanık mısın?" diye sordu yastığın altından, kalçamı sıkarak. "Evet." Kitabı hızla kapattım ve göğsüme yaklaştırdım.

"Komodinimin çekmecesinde bir maske var. Bana bir tane verir misin?"

Çekmece yavaşça dışarı kaydıp ve içinde düz siyah maskeler vardı. Birini aldım ve arkama uzanarak göğsünün üzerine bıraktım. Yan yattım, yüzüm kapıya dönüktü, ayağa kalktığı anda yatağın kaydığını hissettim.

"Tamam," dedi ve ben de geri dönüp yatağın başlığına yaslandım.

Onu.

Julian parmaklarını saçlarının arasından geçirip gözlerine götürdü. Sonra bana baktı. Keşke aklından neler geçtiğini bilseydim.

düşünüyordu. Bana daha önce hiç benim gibi bir şey görmemiş gibi baktı. Her seferinde beni ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Daha önce okudunuz mu?" diye sordu.

Daha önce okudun mu? Julian'ın gözleri göğsümde tuttuğum şeye kaydı. "Ah," dedim, sonra kitabın kapağına baktım. "Hayır. Yani, hikâyeyi biliyorum ama kitabı hiç okumadım."

"O zaman hikayeyi nereden biliyorsun?"

Gülümsememi düz bir çizgi haline getirdim. "Frankenstein'in hikayesini herkes bilir."

Julian başını salladı. "Hikaye, kimden duyduğunuza bağlı olarak farklı olabilir. Film yapımcıları, eleştirmenler, kitabı okuyan insanlar, hepsi kendi versiyonlarını, hikayeyi algılayışlarını anlatır ama *kendi* hikayenizi bulmak için kitabı kendiniz okumalısınız."

Kaşlarımı kaldırdım. "Okumayı sevdiğini bilmiyordum."

Julian hafifçe güldü. "Aslında sevmiyorum. Sadece bir kitabı seviyorum. Onu ezberledim."

"Ezberlemişsin." Bu bir ifadeydi. İnanılmaz bir ifade. "Benden şüphe ediyorsun."

"Hayır, senden asla şüphe etmem."

"Bir sayfa numarası seç," diye meydan okudu ve ben de gülümsedim. "Hadi, şaka yapmıyorum."

Gülümsemem yüzümü yakıyordu ve Julian'ın gözlerini üzerimde hissederek kitabı çevirdim. Sonra yüzümü ona döndüm, böylece kelimeleri ya da hileyi göremeyecekti. "Sayfa kırk."

Julian bir an düşündü, sonra gözleri ciddileşti. Bana baktı ve gümüş gözleri bir duygu alanıyla doldu. "*Bilgi edinmenin ne kadar tehlikeli olduğunu ve doğasının izin verdiğiinden daha büyük olmayı arzulayan bir adamdan çok, doğduğu kasabanın dünya olduğuna inanan bir adamın ne kadar mutlu olduğunu benden, benim kurallarımla olmasa bile, en azından benim örneğimle öğren.*" Kelimeleri o kadar akıcı söylemişti ki. Gözlerinde gülümseme yoktu, sadece kaybettiği bir şeyin gülümsemesi vardı. Sonra ekledi: "Onu almanı istiyorum."

"Neye sahip olmak?"

Parmağını sayfanın üzerine vurdu. "Kitap. Onu almanı istiyorum."

"Julian, bu kitabı seviyorsun."

"Aynen öyle." Kitabı aldı ve kapatıp arkama koydu. Avuçlarını sırtıma dayadı ve beni göğsüne çekerek yorganın altına götürdü.

sabah serinliği. Bir tutam saçı parmağının etrafında döndürdü. "Çünkü ben _."

Kulübenin içinde bir ses yankılandı, duvarları sarstı. Sanki bir kapı çarpılarak açılmış gibiydi. Julian'ın dehşet içindeki gözlerini görünce gözlerim büyüdü.

"Buradalar," dedi, gözlerini kıstı ve kapattı. Zaman yavaşladı, çarpan kalbimin sayısıyla geçti. Nefesini içine çekti. Tuttu. Öne, üzerime doğru hamle yaptı, yerden bir gömlek kaptı, başımın üzerine itti. "Benim için bir şey yapmalısın," demeye başladı.

Kulübenin içinde ayak sesleri yankılanırken gözlerim etrafta geziniyordu. Yatak odasının kapısının hemen dışından belli belirsiz derin sesler geliyordu. Kalbim boğazıma düğümlendi, midem bulandı. Bir panik hali beni dondurdu. Julian hızlıydı, bir pantolon kaptı ve giymem için göğsüme fırlattı.

"Eğer bana bir şey olursa, hiçbir koşulda benim için savaşmayacaksın. Tarikata gitme. Ormana gitme. Kimseye hiçbir şeyden bahsetme. Fallon, sen çenenı kapalı tut. Beni almalarına izin vermelisin. Gitmeme izin vermelisin."

"Ne? Hayır! Hayır! Neden?" Kelimeler o kadar hızlı çıkmıştı ki, pantolonuma takılıp düşmüştüm. Julian çıplaktı, kendisi için endişelenmiyordu ama şimdi giyinmeme yardım ediyordu. Eşyaları parçalanırken *çarpma*, *patlama* ve *gümbürtüler* kulübeyi doldurdu. "Julian, beni korkutuyorsun!" diye bağırdım. "Bunun dün gece yaptığımız şeyle bir ilgisi var mı?" Gözlerim onun paniklemiş gözleri arasında gidip geliyordu. Sessiz kaldı, yataktan *Frankenstein*'ı aldı ve belime soktu.

"Çok üzgünüm, ama şunu bilin ki bana bir şey olursa, hepsini şunun için yaptım..."

"Çünkü ne?" Zihnim kaos içindeydi. Julian'ın gözleri vahşi ve çaresizdi. "Julian! Ne yaptın sen?!"

"Fallon, ben-" diye derin bir nefes aldı.

Ve yatak odasının kapısı kırıldı. Üç Heathen odaya daldı. Zephyr topuklu ayakkabılarımdan birini parmağına dolamıştı. Phoenix'in elinde saatler önce çaldığımız iki kitap vardı. Beck'in mavi gözleri beni bir kez taradıktan sonra Julian'la aramıza girdi ve beni dışarıda bıraktı.

Geriye, duvara doğru tökezledim.

Karşılıklı bir şey konuşulmadı.

Zephyr bacaklarının arkasına tekme atıp onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamadan önce Julian'ın gözlerinden milyonlarca duygu geçti! Julian son bir kez kesti

Phoenix kafasına bir çuval geçirirken özür dileyen bakışlarını bana çevirdi. Bileklerini birbirine bağladılar! Ama Julian dövüşmedi! Neden dövüşmüyordu?

"O hiçbir şey yapmadı!" Çığlık attım.

Julian'a ulaşmaya çalıştım ama Beck kayan bir tuğla duvar gibi kayarak geçmeme izin vermedi. Zephyr Julian'ın başının arkasını tuttu ve dizini yan tarafına çarptı! Odada bir *çatırtı* çınladı ve gözlerimden yaşlar süzüldü, sıcaklık beni sardı. Damarlarımda sıcak bir öfke dolaşıyordu. Beck'in üzerine atıldım, ona ulaşmaya çalışıyordum. Ona ulaşamadım.

"Hayır! *BIRAKIN ONU!*" Tekrar tekrar bağırdım ama kimse bana bakmadı.

Ben.

Kimse beni dikkate almadı. Kimse tek kelime etmedi. Julian kambur duruyordu.

dizlerinin üzerinde *çırılçıplak* duruyordu. Ve ben birinin durması için bağıırıyordum, herhangi birinin!

"Beck, lütfen," diye bağırdım ama arkasını dönmedi. "Bırak onu!"

Phoenix Julian'ın kollarından tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

Sonra onu odadan dışarı sürüklediler.

Beck geri çekildi, kolları arkasında kapının yanında durdu. Onu ne kadar itip kaksam ve dövsem de, yenilmez bir taş heykel gibi durdu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, çünkü ağlıyor, çığlık atıyor ve boğazım acıdan yanıyordu.

Sonunda Beck gitti ve beni koridorda bıraktı.

Yapayalnızdım ve Julian çoktan gitmişti.

CHAPTER 47

OceanofPDF.com

JULIAN

ONU SEVIYORDUM VE BELKİ DE BU NORMAL OLMAYAN BİR SEVGİYDİ.

Belki de aşkın onun gibi sessiz ve nazik bir şeyi harekete geçirmemesi gerekiyordu. Ya da belki de benim gibi acımasız ve alışılmadık bir şeyi harekete geçirmemesi gerekiyordu. Bizimki farklıydı, *garip* bir *aşk*. İkimizin karışımı. Sessiz ve zalim, kalbimize keskin bir bıçak saplamadan önce karanlığın derinliklerinden gizlice çıkan. Öldürülecek türden bir *aşk*.

Ahırın tahta levhaları arasından ince gün ışığı dilimleri parlıyordu. Başımı kaldırdığımda Phoenix, Zephyr ve Beck'in seslerinin kesildiğini gördüm. Kafatasım çatırdadı. Gözlerimi kısıtıp kapattım, sonra gözlerimi kısıtım. Güneşin konumu bana henüz öğlen olmadığını söylüyordu. Hâlâ Samhain'in ilk günüydü.

"O uyandı," dedi Phoenix. Üçü bana yaklaştı. Kendimi zincirlerimden kurtarmaya çalıştım ve Phoenix omzumu sıkınca donup kaldım. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Başımı geriye attım ve gözlerimi kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde karşımda duran Zephyr'e diktim. Bakışlarını ayaklarımın dibine yığılmış kitaplara dikti. "Bunları kulübede buldum. Nix'ten böyle bir şey beklerdim ama senden değil."

Phoenix homurdandı. Dişlerim maskemin arkasında birbirine çarpıyordu, söyleyecek her şeyim vardı ama hiçbir şeyim yoktu.

Zephyr başını salladı. "Sana daha yüce bir güç olduğunu düşündüren nedir? Hepimizden daha iyi olduğunu mu? Gerçekten kafam karıştı. Sadakatten bahsediyorsun,

Dürüstlük, meclis içindeki bu sözde değişim, ama sadakat nerede?" Zeph öne doğru bir adım attı ve yeminimin orta parmağımdan bileğime kadar yara izi bıraktığı avucuma bağlı bileğimi kavradı. Sonra gıcırdayan dişlerinin arasından kulağıma fısıldadı: "Cevapları senden alacağım, bunu yapmak için küçük ucubenle oynamak gerekse bile."

Beck arkasından, "Kıza dokunmayacaksın," dedi. "Clarence gelene kadar bekleyelim."

"Bu anlamsız." Phoenix bir sandığı tekmeledi ve sandık ahırın diğer tarafına uçtu. Bana doğru hışımla geldi, alnını benimkine çarptı. "Kayıp sayfalar nerede?!" diye bağırdı, tükürükler uçuştı, kafalarımız birbirine değdi. Phoenix Wildes, psychedelic altının küllerinden inşa edilen joker. Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu, tanıdığım aynı çaresizliği fark etmiştim ama şimdiye kadar bunu fark etmemiştim. Belki de sadece Aşk'ın gazabını bilenler bunu başkalarında görebilirdi. Phoenix Wildes'in de kaybedecek bir şeyleri vardı. *"ONLARA NE YAPTIN?"*

"Geri çekil, Wildes," Clarence'ın sert ama kararlı sesi ahırı doldurdu. Phoenix'in göğsü kabardı ve bir an sonra geri adım atarak itaat etti. "Cüretini takdir edebilirim Blackwell ama buna göz yummayacağım. Sen ve ben ikimiz de oyun oynamadığımız için aynıyız. Seni tehdit etmeyeceğim, sana baskı yapmayacağım ya da seni dövmeyeceğim. Seni Tarikat'a götürmeden önce laneti bozmakla ilgili bilmem gerekenleri bana anlatman için tek bir şansın var. Pruitt birisinin Kutsal Deniz odasına girdiğinin farkında," diyerek odanın etrafındaki Heathen'lara baktı, "Onu teslim etmekten başka çaremiz yok."

Beck şaşırarak başını eğdi. "Peki ya ruh elementi? Onu parçalara mı ayıracaksın?"

"Meclisin iyiliği için, evet. Pruitt haini istiyor ve Norse Woods'un bu işe karıştığını kabul edip hepimizi riske atamayız. Julian'ın tek başına hareket ettiğini söyleyebiliriz ki bu da gerçekten çok uzak değil. Denver'in soyu olmadan bu kadar uzun süre hayatta kaldık. Ve dürüst olmak gerekirse, Blackwell'lerden bıktım usandım. Meclisimiz için bir utanç kaynağı oldular. Ruh olmadan da hayatta kalabileceğimize eminim. En azından gölge kanları daha fazla can alamaz," diye tükürdü.

Beck ayağa kalktı. "O Carrie'ydi ve bunu biliyorsun. Bütün o şeyleri yapan asla Julian değildi. Cesedini The Wicker Man'de yaktığımızda dengeyi bulduk. Artık onu bu eylemlerinden dolayı kınayamazsınız."

Phoenix, "Onu Tarikat'a teslim ederseniz, cevapları asla alamayız," diye ekledi.

"Benim sorum Carrie'nin Blackwell'leri kullanmak için neden bu kadar uğraştığı? İçimden bir ses Julian'ın söylediklerinden daha fazlasını bildiğini ve ona güvenilemeyeceğini söylüyor." Goody ellerini önünde kavuşturdu. "Bize bildiklerini anlatmak için on saniyesi var. Eğer şimdi konuşmazsa, eminim mezara götürmeyi planladığı bir şeydir." Müthiş yeşil gözleri benimkilerin üzerine yerleşti. "İşte sana bir şans Julian. Eğer bana yardımcı olabilecek bir bilgi verirsen, bunu senin lehine kullanabilir ve suçlamalarını azaltabilirim. On saniyen şimdi başlıyor."

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapattım.

"Yani... sen... konuşmayan... bir koşucu... musun?" Topraktaki çukurun üzerinden atlarken Fallon arkamdan seslendi. Ormanın içinden kulübeme doğru koşarken beni takip ettiğinden emin olmak için arkamda sarsıldım.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Nefes darlığını fark ederek gülümseyerek karşılık verdim.

"Başlangıç olarak..." yanımda belirdi ve bir ritme girdik, "Özgür irade kadere karşı."

"Vay canına, tam karnına."

Bir dalın altına eğildim, tartışma kafama dank edince bir dönemece daldım. Akademide özgür iradeyi tartışmıştık. Bir profesör, özgür irademizin neden-sonuç ilişkisiyle ve tamamen kontrolümüz dışında gerçekleşen önceki olaylarla manipüle edilip edilmediği sorusunu ortaya atmıştı. Şu soruyu soruyordu: Şu anki hayatımla ilgili herhangi bir şeye karar vermiş miydim yoksa her şey yıllar ve yıllar süren koşullar ve kademeli yönlendirmeler tarafından mı bana dayatılmıştı? Ve eğer öyleyse, dış güçler her anımı ve kararımı etkilediyse, o zaman inancımızın belirttiği gibi başlangıçta gerçekten özgür iradeye sahip miydim? Herhangi birimizin var mıydı? Bu an bir isyanın sonucu muydu? Eğer lanetli bir canavara dönüştürülmemiş olsaydım, hâlâ burada Fallon'la birlikte ormanda koşuyor olur muydum?

"Özgür irade doğduğumuz andan itibaren bir yanılsamadır." "Nasıl yani?" Fallon elbisesinin içinde ayak uydurmaya çalışıyordu.

Daha hızlı koştum. Ona meydan okudum. Sınırlarını zorladım.

"Ailelerimiz, profesörlerimiz, cadılar meclisi, kasaba, hepsi bizi tüm perspektiflerden eğitmek ve kendimiz için düşünmemize izin vermek yerine tek bir yöne eğilmemiz için önyargılı bilgilerle besliyor." Ona doğru baktım.

Kitapları kolumun altında tutmaya devam ediyordum. "Bana cevap ver, Ağlayan Kovuk'a gelmek senin özgür iraden miydi?"

"Evet," diye cevap verdi keskin bir fısıltıyla.

Başımı eğip ona baktım. "Gerçekten mi?" İnanamayarak sordum. "Kendine yalan söylemeyi bırak. Manipüle edildin, değil mi? Baskı mı gördün? Dürüst ol, mektubu hiç almamış olsaydın, Ağlayan Kovuk'tan haberin olsa bile asla gelmezdin. Asla tanışmazdık. Tohum posta kutunuza ekildi. Kontrolünüz dışında gelişen bir durum varken bu nasıl özgür irade oluyor?"

Fallon'un yüz ifadesi düşünceli bir şekilde birbirine çarparken vücudu yanımda sallanıyordu ve omuz silkti. "Ben... yalvarırım... aynı fikirde değilim."

Güldüm. "Nasıl yani?"

"Herkes sana uzak durmanı söyledi ama sen durmadın. Tarikat'a karşı geldin. Ve yine de benim için geldin. Bu nasıl... özgür irade değil?"

"Çok şirin," dedim ona. "Benim herhangi bir gücüm olduğunu düşünüyorsun."

Gözleri benimle yolumuzun üzerindeki ağaçlar arasında gidip geliyordu. "Ne... söylüyorsun?"

"Sana gelince, irademin olmadığını söylüyorum. Benim üzerimde tam bir kontrolün var. Şirin olan şey, senin bundan habersiz olman."

Sessizlik etrafımıza çok rahat bir şekilde çöktü. Özgür irade kadere karşı, diye düşündüm ve Beck'le ateşin etrafında yaptığımız uzun tartışmalara geri döndüm. Beck'in zayıflığı geleceğin ne getireceğini bilmesiydi ve bu bir zayıflıktı çünkü bu yükü taşıyan tek kişi oydu. Bir keresinde bana kaderin değiştirilemeyeceğini söylemişti ama eğer önümde ne olduğunu bilseydim, hedefe giden yolculuk değişirdi ve bu da yarardan çok zarara yol açardı. Beck bana sadece bilmem gerekenleri, bilmem gerektiği zaman söylerdi. Zihni sürekli işkence içindeydi. Her iki durumda da kader beni bu hale getirmiş olabilir ama Fallon benim seçimimdi, benim özgür irademdi.

Aksine inanmayı reddettim.

Fallon düşüncelerimi bölerek, "Ee, kader," dedi.

Bir ağacın etrafından dolandım. "Bir gerekçe."

"Julian," diye inledi, "Özgür iradeye ya da kadere inanmıyor musun?"

"Öyle mi?" diye sordum ve sessizliği bakışlarımı çağırdı. Başımı geriye doğru eğdim. "Eğer kadere inanıyorsan Fallon, bana başına gelebilecek her şeyin önceden belirlendiğini ve değiştirilemeyeceğini söylüyorsun."

"Kafamı karıştırıyorsun."

Durup onunla yüzleşmek istedim ama neredeyse varmak üzereydik ve ona koşarken neden bu kadar özgür olduğumu gösterme isteğim hiç azalmadı. "Sana her iki taraftan da argümanlar sunuyorum, hak ettiğin de bu, değil mi? Hepimizin hak ettiği? Neye inandığına karar vermelisin."

"Neye inanıyorsun?"

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum." Geldiğini hissediyordum, bacaklarımdaki gerginlik, göğsümdeki ağrı. "Orada nasıl hissediyorsun?"

"Sanki... ben... ölüyorum," diye mırıldandı.

Gözlerimi ona çevirdim ve pamuk ipliğine bağlı olduğunu gördüm. "Güzel, çünkü geliyor."

"Ne geliyor?"

"Yaşayan kısmı." Onu ittim, daha hızlı koştum.

Bacaklarım neredeyse bükülene kadar koştum. Görüşüm bulanıklaşana kadar koştum. Ciğerlerimi kaldırabilecekleri kadar havayla doldurdum ve diğer tarafta ne olduğundan korkmadan acıyı geçip koştum. Fallon yanımda koştu - hem inatçı hem de acımasız kızım. Birkaç dakika sonra ikinci rüzgarımızı da hissettik. Yüzünde bir gülümseme belirdiğinde onun da bunu hissettiğini anladım.

"İnanmışım şey bu."

Goody ellerini çırpı. "Times up, Blackwell."

Yalınayak, çıplak göğüslü ve yırtık pırtık pantolonlu olarak Goody Plantation'dan tünellerden geçerek Odalara kadar iki mil boyunca bana eşlik edildi. Tek sıra halinde yürürken, Heathen'ların her adımı sağlam bir ritim içindeydi, yürüyüşlerinin kalp atışları nemli ve soğuk tünelde yankılanıyordu. Gözlerimi ileriye dikmiş, beni buraya getiren hatalarımı düşünüyordum. Belki de Fallon'a karşı *en* başından beri dürüst olabilir, onu sevdiğimi söyleyebilirdim, belki de onu sevdiğimi *daha* erken fark edebilirdim - her şeyi daha erken *çözebilirdim*.

Daha erken uyandım. Kendimi daha erken buldum. Bir sonraki hayatıma kadar beklemek istemedim. Bunu istedim. Bunu da hak etmiştik.

Clarence Goody yerine oturup Viola Cantini ve Agatha'ya katılırken Pruitt ellerini önünde sıkıca kavuşturarak, "Yine karşılaştık, hem de çok yakında," dedi.

masaya. "Clarence bana odama girerken tek başınıza hareket ettiğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

"Ben-" diye söze başlamıştım ki Clarence araya girdi, "Evet, Norse Woods onun planlarında yer almadı."

Gözlerimi ona diktim.

"Şimdi Goody, bırak da adam kendi adına konuşsun," diye ısrar etti Viola, devam etmemi işaret ederek.

Clarence boğazını temizledi ve Agatha'nın ifadesi metanetini korudu, gözleri kırışmadı. Bakışlarımı tekrar Pruitt'e çevirdim.

"Evet, kitapları ait olmadıkları bir yerden almak için tek başıma hareket ettim, çünkü onlar Oda'ya ait. Danvers ve Blackwell'in Kitabı ile ne yaptığınızı sorabilir miyim? Ailemin kitabıyla?" Pruitt'in gözleri büyüdü ve Viola Pruitt'e baktı. "Aile kitabım ne işinize yarıyor ve neden ona erişemiyorum?"

Viola, Pruitt'e fısıltıyla, "Bana sadece Cantini kitabı olduğu söylendi," diye sordu.

"İki Norse Woods kitabı ve seninkiydi," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bunun bir önemi yok. Odamıza izinsiz girdin," diye tersledi Pruitt.

Clarence, "Morgan'ın kızıyla," diye ekledi ve göğsüm gerildi.

Kafamı arkama çevirdiğimde Zephyr, Phoenix ve Beck'in uzak duvarın dibinde, sırtları dik ve gözleri soğuk bir şekilde durduklarını gördüm.

"Evet, Fallon Grimaldi benimle birlikteydi," bakışlarımı önüme çevirdim ve boğazımdaki kuruluğu yuttum. Fallon'un bu işe karışmasını istememiştim ama şimdi karışmıştı. "Onu bana katılmaya zorladım. Suçu üstlenecek birine ihtiyacım vardı. Görünüşe göre planım pek de iyi gitmedi."

"Hayır, kesinlikle öyle olmadı. Gerçek her zaman gün ışığına çıkar," dedi Clarence.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Biri hariç. Blackwell'in Kitabı ya da Danvers'in Kitabı ile ne yapmak istediğini hâlâ bilmiyorum."

"Pruitt?" Viola ona sordu, sırların koruyucusu, gerçeklerin talep edicisi.

Augustine Pruitt, "Onların lanet kitaplarını ben almadım" demeden önce dişlerini sıktı.

Agatha, "Birisi yaptı," diye işaret etti. "Odanıza erişimi olan biri, belki de bir ev misafiri? Sizinle kalan biri mi?"

"Carrie Driscoll'un sahaftan kitap çaldığını mı ima ediyorsunuz?" Pruitt sordu ama bu bir ifade olarak ortaya çıktı. "Carrie masum-"

"Carrie'yi sonra tartışırız," diye araya girdi Viola bilmiş bir tavırla. İlk kez Viola Cantini ile aynı fikirdeydim. Oda'da Carrie ve Fallon hakkındaki gerçeği bilen sadece ikimizdik ve benim ne kadar çok şey bildiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu toplantı seninle ilgili Julian Blackwell. Neden birkaç kitap için hayatını riske atıyorsun?"

"Hayatımı riske mi atayım? Kusura bakmayın ama gözünüzün önündeki şeyi küçümsemeyin. Bu çok açık, değil mi? Meclisimin katlandığı onca şeyden sonra, kaybettiğimiz hayatlar, Beck'in annesi, Phoenix'in ailesi, küçük Johnny, karın, Clarence! Bu şekilde devam edemeyiz! Bunun bize ne yaptığını bir anlayabilseydiniz, Kutsal Deniz'deki herhangi birinizin de aynı şeyi yapacağından hiç şüphem yok," dedim sakın bir ses tonuyla. "Meclisimizi kurtarmak için herhangi birimizin ne kadar ileri gitmeye istekli olduğuna şaşırmayın."

Clarence gözlerini başka tarafa çevirdi.

Pruitt, "Gerçekler olduğu gibi duruyor," dedi. "Artık haydut ve lanetli bir Kâfire güvenemeyiz. Sana bir fırsat verdim, seni evime kabul ettim ve sen sadece gerçek karakterini gösterdin. Bundan sonra ne yapacağını kim bilebilir?"

Clarence, "Norse Woods da ona güvenemez," diye mırıldandı. Viola başını salladı. "Katılıyorum."

Agatha'nın gözleri büyüdü, kaderimin gittiği yönden korkmuştu. "Ama ya laneti bozabilirse? Ya cevapları bulduysa? Eğer laneti bozabilirsek, kasaba artık onlardan korkarak yaşamayacak. Daha fazla hayat tehlikeye girmez." Her zamanki gibi köşede sessizce oturmuş, umutsuzca beni kurtarmak için son bir umut ışığı arayan Mina Mae'ye döndü, "Flatlandlılar güvende olur-"

"Agatha-" demeye çalıştım ama sözümü kesti.

"Hayır! Augustine, beni dinle. Bize biraz daha zaman ver. Julian bunu yapabilir. Yapabileceğini biliyorum-"

"Agatha!" Kendini aptal yerine koymasını engellemeye çalışarak tekrar emrettim.

Beni görmezden geldi, kararlıydı. "Herkes acı çekti, sadece Norse Ormanı değil. Kutsal Deniz insanlarını kaybetti. Flatlanders öldü. Bu lanet başından beri başımıza kara bir bulut gibi çöktü! Lütfen, daha fazlasına ihtiyacımız var.

_"

"ANNE!" diye bağırdım ve gözümünden bir damla yaş süzülürken onu susturdum.

Ve oda da sessizliğe gömüldü. Bakışlar değişti ve kendimi tutmak için bir an başımı çevirdim. Laneti bozacak tüm cevaplara sahip olsam da bunu yapmayacaktım. O sadece kaçınılmaz olanı uzatıyordu ve ben onu böyle umut dolu görmeye dayanamıyordum.

Pruitt boğazını temizleyerek odayı dolduran garip duyguları dağıttı. "Eğer Julian laneti bozarsa özgür olacak ama kasabada serbestçe dolaşmasına izin vermeyeceğiz."

Agatha titrek bir nefesle, "Hayır," diye fısıldadı, eli göğsüne uzanırken titriyordu ve Pruitte devam etti, "Julian Jai Blackwell'i yedi gün Wiccan Hücresi'nde kaldıktan sonra Wicker Man'e mahkûm ediyorum. Eğer önümüzdeki yedi gün içinde lanet bozulmazsa, Julian Blackwell yanacaktır."

"HAYIR!" Agatha, Pruitte tokmağını indirdiğinde göğsümü delen acı bir çığlık attı.

Odalardan çıkarken, Kâfirler uzak durdular, Tarikat'ın önünde itiraz etmemek için eğitilmiş canavarlar. Beni ihbar ettikleri için kardeşlerimi suçlamadım. Ne de olsa biz sefil Kâfirlerdik. Ve tüm sefil şeylerin bir yaratıcısı vardı. Lanet bizimdi - hepimizin içinde var olan tek gerçek canavar. Onların gözünde, son umudumuzu da yakıp kül etmiştim. Özgürlüğümüz artık huzur içindeydi, geceler boyu etrafında konuşup birlikte planlar yaptığımız ateş çukurumuzun dibinde yatıyordu.

Daha da kötüsü, yaptığım şey için hiç pişmanlık duymuyordum. Bu günün geleceğini biliyordum.

Hapishane hücresinde ne güneş, ne ay, ne yıldızlar, ne de gökyüzü vardı. Okyanus yoktu, orman yoktu. Sadece ben ve yalnızlığım vardı. Karanlık, korkunç bir yalnızlık. Bir bekleme oyunu. İlk bir saat boyunca, beni yüzyıllar uzakta gibi görünen eski bir hayattan ayıran demir parmaklıklardan oluşan duvar boyunca yürüdüm. Parmaklıklar, içinden geçemediğim bir büyü içeriyordu. Biliyordum çünkü denemiş ve bu süreçte etimin katmanlarını yakmıştım.

İkinci saatimi uyku arayarak geçirmiştim ama asla gelmeyecekti. Yedi gün böyle geçecekti. Yedi gün boyunca tatlı, ölüm gibi bir yalnızlık. Sırtım duvara çarptı ve yere düştüm.

Koşumuzdan sonra kutup ayının altına çöktüğümüzde göğüslerimiz kabardı, kulübe sadece birkaç adım ö t e d e y d i , çaldığımız kitaplar yanımdaydı. Bir süre için

Norse Ormanı'nın derinliklerinde, tüm vahşi şeylerin olduğu yerde yıldızlara baktım. Başımı Fallon'a çevirdim, göğsünün inip kalkmasını, midesinin inip kalkmasını, kirpiklerinin dalgalanmasını, ağzının açılmasını izledim.

"Sence onlara baktığımızı biliyorlar mıdır?" diye sordu bakışlarını gökyüzünden ayırmadan. "Bilirsin işte, yıldızlar?"

Bakışlarım aynı gökyüzüne kaydı, sonra tekrar ona döndü. Zihninde, çoğunun cevabını zaten bildiği bir evren dolusu soru vardı. Aynı anda hem sinir bozucu hem de nostaljikti, onun durmak bilmeyen inatçılığının benimkiyle konuşması. Daha iyi bilmesem, siyah, çürümüş kalbimi göğsümden söküp ona gösterdikten ve işe yaramaz bir şey olduğunu kanıtladıktan sonra bile önemini sorgulayacağını söyleyebilirdim.

"Sanırım yıldızlar da kendilerine aynı soruyu soruyordur," dedim parmaklarımı bileğine vurarak ve nabzının attığını hissederek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yıldızlara baktığına inanıyorsun, oysa gerçekte tüm galaksi sana bakıyor." Elini sıktım, neden onu sevdiğimi söyleyemediğimden emin değildim. Neden ona bu kadar gerçek ve doğru bir şey söyleyemiyordum. Hiçbir konuda iyi olmamıştım ama ona karşı kendimce, tuhaf bir şekilde hep iyi olmuştum. Fallon'un kızarması yanaklarından göğsüne doğru iniyordu. Görülmeye değer bir manzaraydı, özellikle de bu tür bir tepki verebilenin ben olduğumu bilmek. "Nasıl bir duyguydu Fallon?"

"Özgürleştirici." Yuvarlandı ve kendini üzerime attı, beni sardı. "O da neydi öyle?"

"İkinci bir rüzgar. Koşma sebebim. Vücudumuzun zihnimizin düşündüklerini reddettiği, yanlış olduğunu kanıtladığı nadir anlardan biri. Çok sık gerçekleşmeyen ve hiç beklemediğiniz bir anda gelen bir olgu. Kendiniz için deneyimlemeniz gereken o açıklanamaz duygulardan biri. İnandığımızdan çok daha güçlü olduğumuzun kanıtı."

CHAPTER 48

OceanofPDF.com

FALLON

EĞER GÖZYAŞLARI KONUŞABİLSEYDİ, HANGİ KELİMELERİ OLUŞTURACAKLARINI MERAK EDİYORDUM. BELKİ DE belli bir ismi koridorun zeminine heceleyeceklerdi.

Burada ne kadar zamandır yattığımı bilmiyordum. Bir noktada, gözyaşlarımı tutarak kalbimin kırıldığını anlamayacağını düşünerek kendimi ağlamamak için zorladım. Ama faydası olmadı. Güneş pencereden ormana doğru alçalırken göğsüme yakın tuttuğum kitapla ne yapacağımı şaşırmıştım.

Tatlı, tek tük uyku anlarında kısa bir huzur hissi beni yakalamıştı. Julian da oradaydı. Çünkü o her zaman her yerdeydi ve hiçbir yerde değildi... Ve bunun için ondan nefret ediyordum, bana yaptıkları için. Bize yaptıkları için! Daha fazla mücadele etmediğim için!

Onu nereye götürmüş olabilirler? Ona ne yapmış olabilirler? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve onu anlaması gereken üç kişi olan arkadaşlarının onu neden yatak odasında çırılçıplak dövdüklerini anlayamıyordum. Lanet olası kalbim kırılmıştı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu! Kendimi *delirmiş* bir halde çılgılık atarken, ağlarken, titrerken ve tamamen hareketsizken buldum. İnişler, çıkışlar ve çukurlar, tekrar tekrar, hepsi onun için. Hepsi benim onu sevdiğim gibi kendini sevmeyi öğrenemeyen bir insan içindi. Hiç karşılık veremeyen biri için.

Bana bıraktığı bu kitabın sırtındaki her sayfayı koparmamak için her *şeyimi* verdim ve bunun yerine onu kulübenin karşısındaki duvara fırlattım. Saçımı tuttum! Mücadele etmedi. Ve şimdi ikimize de yetecek kadar kendimle savaşmak zorunda kalmıştım. Tek yaptığı kitap çalmaktı, yine de onu bu şekilde almaya değer miydi? *Hayatını* alırlar mıydı?

O da mı? Bilinmeyenler beni yavaş yavaş öldürüyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Sonra bir başka çılgın büyü'nün ardından bir kez daha hareketsizliğe gömüldüm.

Zaman geçmişti ve kulübenin ön kapısı gıcırdayarak açıldı.

Bakmak için başımı kaldırmaya zahmet etmedim ama ayak sesleri yaklaştıkça yaklaştı. Bir el omzuma uzandı.

"Fallon, burada ne yapıyorsun?" Ses Julian'a ait değildi. Artık kime ait olduğu ya da bana ne yapacakları umurumda değildi. Her kimse beni çevreledi, çömeldi. Bakışlarım eskiden duvarın olduğu yerde felç olmuş gibi duruyordu. Artık sadece soluk bir kot rengi vardı. "Neden seni eve götürmeme izin vermiyorsun?"

"Peki orası neresi? Evinde mi?" Jonah olduğunu anlayarak fısıldadım. Uzun bir sessizlik oldu, havada büyük bir boşluk vardı. Eğer mümkünse, parke zeminin daha da derinlerine kıvrıldım. Jonah kolumu ovdu, ben de onu çektim. "Geri döndüğünde burada olmak istiyorum."

"Julian geri dönmeyecek," dedi ve sözleri içimi parçaladı. Gözlerimi sıkarak kapattım, gözyaşlarımı buna inanmamaya zorladım. Kalbimi sıktım, kalbimin bunu kabul etmesini reddettim. Zihnimi sıktım, unutmak istiyordum. "O hücrede. Tünellerde."

"O zaman sanırım ikimiz de bu acıya hapsolmuş durumdayız. Güzel. O bunu hak ediyor." Öyle demek istememiştim ama öfkemi de kontrol edemiyordum. Julian onlara karşı savaşabilirdi. En azından deneyebilirdi. Kendisi için değilse bile, en azından benim için.

"O zaman yedi gün içinde Hasır Adam'a mahkûm edileceğini bilmekten de memnun olursunuz. Eğer bu konuda gerçekten samimiysen, benimle gel ve seni eve götürmeme izin ver ki güvende olabilesin. Bugün Samhain'in ilk günü ve bu gece dolunay var. Düz topraklıların ne tür yaramazlıklar yapacağını asla bilemezsin." Durakladı, bir nefes aldı. "Zamanı geldiğinde kasabanın *canavarıyla* vedalaşabilirsin. Seni görmek isteyecektir." *Canavar*. Sanki hayranlığımı sınamak, beni kızdırmak istercesine, bunu hoşnutsuzlukla söylemişti.

Ve fısıldadım, "Bütün erkekler öyle ya da böyle birer canavardır." Bakışlarımı onunkilere çevirdim, gözlerimi kıstım. "Julian beni görmek istiyorsa ya o hücreden kaçacak ya da bana musallat olacak. Ve eğer dışarı çıkmazsa ve sen onu görürsen, ona bir orospudan başka bir şey olmadığını söylediğimi söyle." Bakışlarımı indirdim. "İki kez orospu demen gerekecek çünkü ekstra zayıf davranıyor."

Jonah uzunca bir süre bekledi ve benden bir hareket gelmeden derin bir iç çekti, avuçlarını kalçalarına vurdu ve ayağa kalktı. Benim

Bakışlarım ahşap duvardaki aynı noktaya döndü. Kalp atışlarım da normale dönmüş gibiydi, sanki Jonah gittiğine göre Julian hücrede değildi. Sadece bu kasabanın onu koyduğu gölgelerde bir yerlerde saklanıyordu - muhtemelen ormanda koşuyordu.

Kısa mesafede, bir döşeme tahtasının sürtünme sesini duydum. Sonra bir tıkırtı. Sonra ayak sesleri. Bir duraklama. Ve bir kapı açıldı. Sonra kapandı.

Dakikalar geçiyor ve rüzgâr yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce uyuduğumuz yatağın üzerindeki çatlak pencere kanadından uğuldayarak kulübenin içine, kalbime doğru ilerliyordu. Yumuşak bir çığlık, yaklaşan geceyle iç içe geçerek alçaldı ve aktı. Bana ait olmayan bir ağlama. Burnumu çektim, sesle yüzleşmek için bedenimi önce sırtüstü sonra yan tarafıma döndürdüm. Julian'ın çarşafı hâlâ bıraktığımız gibi darmadağınktı. Kanat hafifçe sallanırken pencerenin menteşesi inledi.

Çığlık devam etti ve kendimi ayağa kaldırıp dikkatle yürüdüm. Samhain günüydü, tüm yıl boyunca perdenin en ince olduğu tek zamandı. Dizlerim yatağın kenarına çarptı ve yatağın üzerinde sürünerek pencereden dışarı baktım, ormanın içinde ağaçlardan daha fazlasını görmeyi bekliyordum. Ama hepsi bu kadardı ve bir rüzgâr dallarını tırmıklayarak uçlarını büktü. Pencerenin contasını kavradım, bu noktaya hapsolmuş ruhani soğuğu hissettim. Elimi geri çektim, sinirlerim gerilmişti.

Ve çığlık tekrar geldi. Aşağıda.

Bakışlarımı indirdiğimde bembeyaz bir tüy yumağı gördüm. "*Casper*," diye fısıldadım. "Nerelerdeydin?"

Casper tekrar ağladı ve içimde bir parça yaşam kıvılcımı çaktı. "Dayan, geliyorum!" Yataktan kalktım, kapı çerçevesinin etrafındaki pervazı tuttum ve koridordan arka kapıya doğru ilerledim. Yolda durdum, Julian'ın bana bıraktığı açık kitaba baktım. Eğildim ve evin arkasındaki soğuğa doğru kaymadan önce onu aldım.

Bir yeşil göz ve bir mavi göz Julian'ın penceresinin altındaki yerden bana baktı. Bir an göz göze geldik ve sonra Casper kulübenin etrafından dolaşmaya başladı. Hâlâ Julian'ın tişörtünü ve ekose pijama pantolonunu giyiyordum, çıplak ayaklarım ormanda hızla ilerliyor, altlarını çamurluyordu. Casper güneye doğru gitti. Onun on beş metre kadar arkasındaydım ve ormanda ilerlerken yükselen rüzgârın ağaçların dalları arasından ısıklık çalarak geçtiğini duyabiliyordum.

Hava gittikçe soğudu ve gözlerim yerdeki köklerin ve çukurların üzerinden atlayan toz gibi beyaz forma takıldı kaldı. Casper'a seslendim ama yavaşlamadı. Bir görevi vardı. Muhtemelen bana bir şey söylemeye, beni bir yere götürmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra cenaze evine doğru gittiğimizi fark edene kadar aklıma gelmemişti. Uzakta, meşalelerden ve mumlardan çıkan alevlerin titreşimi mezarlığı kaplıyor, kasaba halkı bembeyaz giyinmiş, yumuşak sarı ay ışığında yıkanıyor. Etrafımdaki ağaçlar seyrelti ve gölgelikler gecenin kadifemsi karanlığına dönüştü. Bu gece tüm yıldızlar gökyüzünden düşmüş ve mezarlığın üzerinde dans ediyorlardı. Diğer tarafta kalmış sevdiklerinin hayatlarını kutlamak için buradaydılar, hatta belki de bu gece onları ziyaret edebileceklerdi. Sırf bu güzellik bile göğsümde bir ateş yaktı ve yarı koşu yarı yürüyüş şeklinde yavaşladım.

Casper önümde miyavlayarak beni karanlık ve boş olan binanın yanındaki köşeye yönlendirdi. Bir kayın ağacının önünde tek başına duran bir mezar taşının yanına oturmadan önce olduğu yerde dönüp durdu. Ağacın dalları üzerime doğru uzanıyordu ve bakışlarım üzerinde şu yazının bulunduğu oyma taş takıldı:

FREYA DELIA GRIMALDI MORGAN

"YALNIZ LUNA"

10 TEMMUZ 1968- 1 TEMMUZ 1996

SEVGİLİ ANNE, EŞ, ARKADAŞ

& ayım

"Ayım" sanki sonradan kazınmış gibiydi ve gözlerim parladı ama gözyaşlarımı silemedim. Orada, gözlerimin içinde dondular, mezar taşını bulanıklaştırdılar, kelimeleri bozdular. Üşüyordum ama titremiyordum. Uzaktan kasaba halkının kısık seslerini duyabiliyordum ama hiçbir şey anlaşılmıyor gibiydi. Burada, onun mezarı başında durmak yanlış geliyordu. O bana hayat verirken ölmüştü ve benim ona getirdiğim tek şey ölümdü.

"Seninle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum Fallon."

Ses tanıdıktı ve rüzgârdaki bir şarkı gibiydi. Başımı mezar taşından kaldırdım ve ağacın yanında daha önce gördüğüm bir resimdeki kadın duruyordu. Saçları bükülmüş beyaz kütleler halindeydi ve gözleri soluk safir gibiydi. Yüzünü bir şekilde tanıyor gibiydim, ama bir resimden değil, bir aynadan.

Küçük farklılıklar. Benim saçım düzdü, onunki dalgalı. Benim burnum daha küçük ve sivriydi. Dudaklarım aynıydı. Ama sanki onu daha önceden tanıyormuşum gibiydi, anlık hatırlama rüya gibi bir eğlence gibiydi. Gergindim, ama sinirlerim sanki başlarını nereye koyacaklarını hatırlamış gibi sakinleşti.

Annem buradaydı, karşımda duruyordu. Gözlerim kırıştı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken ılıktı.

"Bebeğim, lütfen ağlama."

Bebek dedi ve gözyaşlarım birbirini kovalarken başımı salladım. Yirmi dört yıl boyunca annemin *herhangi bir* isimle bana seslenişini duymayı arzulamıştım. Bunun nasıl bir ses olacağını hayal ettim. Kızdığında sesini yükselten, beni uyutmak için şarkı söyleyen, Marietta'nın yaptığı gibi hikayeler fısıldayan, gülüşünde müzikal bir melodi olan bir annem olsaydı. Ah, annesi olanları nasıl da kıskanırdım, kulak misafiri olurdum, cezalardan, aşırı korumacılıktan, kurallardan ve sokağa çıkma yasaklarından şikayet ederlerdi. Onlarla yer değiştirmeyi dileyerek kenarda dururdum! Beni cezalandıracak, koruyacak, bana *bağırarak* birini özlüyordum!

Onu öldürdüm ve o bana *bebeğim* diyordu.

Yerimde donup kalmasaydım, düşeceğimden korkuyordum. Ama o çenesini dik tuttu ve ikimizin de gözlerinde yaşlar olmasına rağmen bakışlarımı bırakmadı.

"Çok üzgünüm," diye bağırdım o yaklaşırken.

"Bu senin hatan değil Fallon. Bunların hiçbirisi senin suçun değil." "Benim yüzümden öldün."

Gülümsedi. "Her şeyi yanlış anladın. Sen yaşayabilesin diye ben öldüm."

"Anlamıyorum." Yüzümü bir başka gözyaşı dalgası kapladı ve gözlerimi silmek istemedim, onun görüntüsünü sileceğinden korkuyordum.

"Büyükbabam öldü ve hepsi benim hatamdı," dedim ona, belki bilmiyordur diye. "Ona yardım edemedim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Babam da öldü. Marietta öldü, sen öldün. Ve şimdi... Julian... ve ben onu seviyorum.

Onu o kadar çok seviyorum ki bu canımı acıtıyor... belki de benim yüzümdendir. Çünkü ölüm *beni* çevreliyor." "Ama ben bu yüzden

buradayım. Beni dinlemelisin Fallon. Doğum lekesi Cildindeki izler seni ay çocuklarının soyuna bağlıyor; bu soy, gücünü aşk ve acıdan alan bir cadı türü. Sihrimizi canlı tutmak artık senin görevin."

"Büyü mü? Benim sihrim yok," diye başımı salladım, aynı hikâyeyi dinliyordum ve hâlâ inanamıyordum, "Denediler. Babamın meclisi büyüü benden almaya çalıştı, beni kendilerinden biri olmaya zorlamaya çalıştı. Denediler! Zorbalığa uğradım, ihanete uğradım, yalan söylediler ve beni ne kadar zorlarlarsa zorlasınlar, hiçbir şey olmadı.

Onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok! Sihir yok! Hiçbir şey yapamam. Ben sadece bir kızım."

"Sen *sadece* bir kız değilsin. Ve eğer kimse bunu göremiyorsa, kendi sevgilin ol. Ay çocukları asla bir cadılar meclisinde olmak için yaratılmadılar çünkü biz kendi türümüzüz," dedi, "İnatçı, vahşi ve zincirsiz. Bana yanıldığımı söyle Fallon. Seni arayan ruhlara rehberlik etmekle ya da ayın evrelerinde dolaşmakla ilgilenmediğini söyle, oysa ben öyle olduğunu biliyorum. Bana güvensiz olmadığını ama yoğun bir şekilde sevdiğini söyle, çünkü sevdiğimizde bu nadirdir ve gerçektir. Ama senin kalbin başlı başına vahşi bir canavar. Çok şiddetli bir aşk ve çok çiğ bir nefret, bu senin lanetin, ay çocuğu. Sen sadece bir kız değilsin, ama eğer ayağa kalkıp onlara kim olduğunu söylemezsen, bunu senin için yapacaklar."

"Yalnız Luna," diye fısıldadım ona bakarak.

Benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Çok fazla sorum vardı ama her an gidebilirdi ve yeterli zamanım yoktu. Julian'ı özgür bırakmanın bir yolu olmalıydı ve belki de tüm cevaplar ondaydı.

Göğsümde yükselen basınçla öne doğru bir adım attım. "Julian'ı aldılar ve eğer bunu durdurmak için bir şey yapamazsam ölecek!"

Bir adım geri çekildi, ağaca tutundu. "Buraya sana söylemek için geldiğim başka bir şey var."

"O zaman söyle bana. Lütfen, Julian hakkındaysa bilmem gerek!"

"Hollow Heathens'ın laneti bizim soyumuzdan geçiyor. Biz yaşadığımız sürece onların laneti de devam edecek. Eğer çocuk sahibi olmadan önce sana bir şey olursa, bizim büyümüz de ölür. Hayatta kaldığınızdan emin olmak sizin sorumluluğunuzdadır. Kimseye güvenemezsin."

"Ona güvenebilirim," diye teminat verdim. "Beni seviyor, bunu biliyorum."

"Tabii ki öyle. Her seferinde," diye fısıldadı, ruhu titremeye, solmaya başlamıştı. Sözleri sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi anlamsızlaşıyordu. Gözleri benimkilere kaydı. "Zamanım yok ama unutma Fallon, seni seviyor olabilir ama asla seni seçmeyecek. Her zaman meclisi seçecektir, her seferinde de. Bırak gitsin, bebeğim. Sen kendini seçmelisin." Ağaç arkasında belirdi ve ruhu gece esintisiyle birlikte kaymaya başladı.

"Yanılıyorsun," dedim ona, içimdeki panik fokurduyordu.

"Doğru olanı yapacaksın, yapacağını biliyorum," sesi de bir fısıltıya dönüştü ve kollarımı ona sarmak, onu daha uzun süre tutmak, ikna etmek için ayaklarımı ileri doğru zorladım. "Seni seviyorum Fallon."

Sonra gitti, arkasından bıraktığı iz sis gibiydi, ben havaya tutunurken kollarım hiçbir şey tutmuyordu. Avuçlarım ağaca çarpıp düşüşümü engelleyene kadar tökezleyerek ilerledim. Başımı soluma, sağıma, arkama çevirip onu aradım. Ama o gitmişti ve geri gelmeyecekti.

Casper ağladı, omurgasını kamburlaştırdı ve bacağıma sürtünerek hâlâ burada olduğunu belli etti. Kollarımı belime doladım, Julian'ın kitabını içime soktum ve ziyaretinin bana sorulardan çok cevaplar vermesini diledim.

Freya, Julian'ı benim tanıdığım gibi tanıyamazdı. Teselli edici, destekleyici sözlerle ihtiyacım olduğunda, bana sadece onun hakkında duymak istemediğim her şeyi, kasabanın geri kalanının ona nasıl baktığını anlatmıştı! Düşüncelerim kafamda anlamsızca dönüp duruyordu. Lanetten ve bunun kan bağımıza nasıl bağlı olduğundan bahsetmişti. Hayatta kalmam gerektiğinden.

Carrie Driscoll bu yüzden mi ölmemi istiyordu? Soğuk ayaklarımı, kulaklarımı, burnumu yakıyor olsa da, içim bu hislere karşı uyuşmuştu. Julian bunu biliyor muydu? Başımı eğdim, mezarlıkta yürürken ayaklarımın geçtiği mezarlara baktım ve son birkaç günü tekrar ettim. Julian diğer Heathen'lar olmadan tek başına hareket etmiş, kitapları çalmış, yok etmişti! Tek olası sonuç, Julian'ın laneti nasıl bozacağını bildiği ve tüm bunları başka kimsenin bilmediğinden emin olmak için yaptığıydı.

Julian beni korumaya çalışıyordu.

Julian'ın evine mi yoksa dedemin evine mi döneceğimi bilemiyordum. Yön duygusu olmadan mezarlıkta bir banka rastladım ve başımı uzattım. Mumların ve meşalelerin yumuşak ışıkları uzakta yavaşça sallanıyordu, kasaba geceyi mezarlıkta geçirmek ve sevdiklerine kavuşmak için yer bulup battaniyeler seriyordu.

Julian Blackwell bir hücredeydi. Beni korumak için herkese karşı geldi.

"Oh, Fallon," tanıdık bir ses soğuk havayı doldurdu. "Titriyorsun," dedi. Tenimi okşayan bir el olduğunu biliyordum ama hareket etmek için hiçbir çaba göstermedim. "Bütün gece burada paltosuz kalırsan hasta olursun."

"O bir pislik," diye bağırdığımı sanıyorum ve tekrar ağladığımı sadece dudaklarımdaki tuzun tadını aldığım için biliyordum. Şimdi ayaklarımın üzerindeydim ve yumuşak kahverengi gözlere bakıyordum. "Ondan nefret ediyorum, Kioni! Bunun için onu kendim öldürmek istiyorum! Kim olduğunu sanıyor bu?! Bir çeşit kahraman olabileceğini mi sanıyor?" Hava

"Yani bu mudur?"-Başımı salladım, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum-"Ölebileceğini ve beni *böyle* bırakabileceğini düşünüyor. O bencil biri ve ben buna izin vermeyeceğim. Ve o yanılıyor, biliyorsun!" Gözlerimi, parmaklarıyla kolumu kavrayıp beni arabaya doğru çeken Kioni'ye çevirdim.

"Yanlış olan kim?"

Öfkelendim. "*Annem.*" Kioni'nin kaşları çatıldı. "Doğru, *Yalnız Luna*'yla konuştum. O da pek öyle olduğu söylenemez."

"Şu anda saçma sapan konuşuyorsun. Bunu kastetmiyorsun."

"Her kelimesinde ciddiylim." Döndüm ve havaya doğru çığlık attım.

"Bunu duydun mu?"

Anne mi? Sen hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Fallon, resmen aklını kaçırdın, şimdi arabaya bin." Kapıyı açtı ve beni yolcu koltuğuna itti. Sonra da kapıyı kapattı.

Sürücü kapısı açılana ve Kioni yanımdaki sürücü koltuğuna oturana kadar bu durgun sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Ellerini birbirine sürttü, avuçlarına sıcak hava üfledi. "Tamam, şimdi umalım da Benny'nin yerine giderken bizi öldürmeyeyim."

"Burada ne işin var senin?" Parmaklarımı kitabın içine sokup ön camdan dışarı bakarak sordum ama Julian'ın tünellerde kilitli ve yalnız olduğu görüntüler zihnimi tüketti.

"Çünkü ne yazık ki şu anda senin bakıcın benim ve aptalca bir şey yapmadığından emin olmak zorundayım."

Gülüşüm boştu. "*Tabii ki öylesin.*"

Yatak odamda karanlıkta uzanırken Kioni bana baktı. Yanımdan hiç ayrılmadı. Hatta beni banyoda onunla birlikte durmaya zorladı. Julian'ın kıyafetlerini değiştirmemiştım. Kitabı yere koymamıştım. Casper eve dönmüş ve ayaklarımın üzerindeki battaniyenin üzerinde top gibi kıvrılmıştı. Kioni'nin gözleri kapalıydı ama uyanık olduğunu biliyordum. "Lanetin bozulması için ölmem mi gerekiyor?" Yüksek sesle sordum. "Freya'nın bana söylediği buydu. Hollow Heathens için laneti bozmanın tek yolunun benim ölmem olduğunu."

Kioni gözlerini açmadan, "Bu doğru," diye fısıldadı. "Norse Woods öğrenirse seni öldürürler. Eğer Kutsal Deniz öğrenirse, bunu Norse Woods'a karşı kullanırlar. Baban, Marietta, Benny, ben... hepimiz eninde sonunda sana söyleyecektik... *eğer* hamile kalırsan. O zaman herkes

ölmeye başladı... Gerçeği bilmenin o zamandan önce tehlikeli olabilecek bir yanı var."

"Bir yük."

"Aynen öyle."

"Bebeğimin bunları yaşamasını istemem."

"Kesinlikle," dedi Kioni tekrar. "O zaman belki hamile kalmaktan ya da aşık olmaktan kaçınabilirdin. Ya da diğer taraftan, burada yaşayıp Norse Ormanı'na karşı bir nefret duyabilir ve sırrını Kutsal Deniz'e söyleyebilirdin. Her iki şekilde de işe yarayabilirdi ve ay kızının hamile kalana kadar bilmesi için hiçbir neden yoktu. Bu şekilde verdiğin her karar, onu vermek istediğin içindi. Lanet yüzünden değil."

"Julian'ın çaldığı kitaplar... Kutsal Deniz'in elindeydi. Bunca zamandır bildiklerini mi düşünüyorsun?"

Dudaklarından bir iç çekiş döküldü. "Hayır, kitaplar bile şifreli. Cantini'ler biliyor, evet, ama onlar sırların koruyucusu. Kutsal Deniz en başından beri kitaplara hiç sahip olmamalıydı ve Viola Cantini kimseye, hatta meclisine bile bir sırrı açıklamazdı. Onlar böyle biri değil."

"Yani, Julian bir hücrede çünkü en başta onlara hiç sahip olmaması gereken bir meclisten kitapları çaldı."

"Julian meclisine ihanet ettiği ve Kutsal Deniz odasına girdiği için hücrede. Bu iki meclis arasındaki barış anlaşmasının ihlali anlamına geliyor. Julian tüm dürüstlüğüne kaybetti. O lanetli bir Hollow Heathen ve Norse Woods'un güvenilirliğini koruması için Julian'ın kurban edilmesi gerekiyor."

"Haneye tecavüz karşılığında bir insan adil değil." Gözleri fal

taşı gibi açıldı. "Bu şehirde öyle."

Kioni'ye yaklaştım, gözlerimi onunkilerin arasına kaydardım. "Onu seviyorum," diye fısıldadım. "Bana gerçeği söyle. Söyle bana, onu nasıl kurtarabilirim?"

Kioni kelimelerini dikkatle seçmek istercesine bir an sessiz kaldı. Sonra, "Yapamazsın. Julian'ı kurtarmanın tek yolu bir tür mucize ve Ağlayan Kovuk'ta mucize olmaz."

Bakışlarım onun yuvarlak yüzünde gezindi. "Bir mucize, daha önce hiç yapılmamış bir şey," diye fısıldadım, göğsümün içinde titreyen boş kalbimle ona kilitlendim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Riskliydi ama kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

Kioni'nin gözleri ifşaatımı anlamış gibi sertleşti.

Ama kalbim kararını verdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 49

OceanofPDF.com

JULIAN

"GETİRDİN Mİ?" AYAĞA KALKIP YANIMA YAKLAŞARAK SORDUM

hapisane duvarı. Parmaklıkları kavrarken sabırsız bakışlarım Jonah'ta Blackwell'in Kitabı'nı aradı. Üzerlerini kaplayan büyü etimi cızırdattı. Parmaklıkları geri çektim, parmaklıklar derimden bir katman daha kopardı.

"*Ah kahretsin,*" diye tısladım, sonra dişlerimi dudağıma geçirdim. Avuç içlerime baktım, kabarcıklar oluşmaya başlamıştı bile.

"Bu sadece zehirli bir bitki. Adam ol," dedi Jonah, önündeki aile kitabımı yelpazeleyerek. "Tam da söylediğin yerdeydi." Kitabı parmaklıkların arasından bana uzattı. "Kulübenin içinde beklemediğim başka bir şey daha vardı."

Vücudum umut dolu bir tutuşla gerildi. "Fallon? Onu gördün mü? O iyi mi?"

Jonah'nın yüzü kasvetli bir hal aldı ve gözlerini kaçırdı. "O iyi olacak."

Duvara yaslandım ve yere yığıldım. Saatler boyunca içimdeki tüm sihri tüketmiş, yenilenmesini beklemiş ve ona geri dönmek için tekrar kullanmışım. Bacaklarım dizlerimi kıramıyordu. Başım kendi başına kalkamıyordu. Jonah geldiğinde ayakta durabildiğime bile şaşırmışım ama şimdi bedenim bana bunu hatırlatıyordu.

"Bana yalan söyleme. Onu da kendimi tanıdığım gibi tanıyorum. Gerçeği öğrenirse ne yapacağından korkuyorum. En azından ölüm beni alır, ya o? Onu tanıyorum Jonah. Benim yaptığım gibi aptalca ve çaresiz bir şey yapacaktır." Ellerimdeki kitaba baktım, onun yerine Fallon'u tutuyor olmayı diledim. "Onunla bir günüm daha var sanıyordum. *Tanrım*, bir gün daha için neler yapmazdım."

Jonah, "Senin bir orospu çocuğu olduğunu söylememi istedi," diye mırıldandı.

Başım duvara yaslandı, küçük bir kahkaha mutsuzluğumu bastırdı. "Orospu çocuğu mu?" Başımı salladım, Fallon'un nadiren küfrettiğini biliyordum. Eğer küfrediyorsa ya kızgın, ya sinirli ya da tamamen çaresizdir. "Bana karşı olduğun gibi ona karşı da koruyucu olmalısın. O bir Blackwell, Jonah. Kendimi adadığım kişi o, bu yüzden onu korumaktan başka çaren yok." Bakışlarımı gözlerimin hizasına kadar çömelmiş olan Jonah'a kaydırdım, aramızda büyüdü parmaklıklar vardı. "Eğer yapmazsan... ölümüm ikimizi de alır, bunu biliyorum. O zaman bütün bunlar bir hiç uğruna olacak."

"Ölmeye hazır mısın?"

Başımı salladım. "Hayır." Ve bu kelime göğsümdeki şeyi sarstı. Sonrasında bir daha istikrarlı bir nefes alamadım çünkü artık hepsi kırılmıştı. Her biri. Tek yapabildiğim başımı eğmekti, artık kaldırmaya çalışacak enerjim kalmamıştı. Boğazımda düğümlenen duygularla gözlerimi Jonah'a diktim. Gözlerinin içine bakamıyordum, bu yüzden bakışlarım dizinden sarkan parmağındaki yüzüğe takıldı. "Öyle olduğumu sanıyordum ama ölmeye hazır değilim. Yaşamak istiyorum. Ama bu sadece onunla yaşamak anlamına geliyorsa." Titrek bir nefes aldım, bedenimi dik tutmak için tüm gücümü kullandım. "Beni görmeye ne zaman gelecek?"

"O değil."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "O gelmiyor," diye tekrarladım ama sözcükler kayda geçmiyordu.

"Hayır, eğer onu görmek istiyorsan, ona gitmen gerektiğini söylüyor."

"Neden bu kadar inatçı?" Başımı salladım, bağırma isteğim yoktu. "Burada kilitli olduğumu biliyor mu? Bütün bunları onun için yapıyorum ve o bana veda edemiyor mu?" Jonah cevap vermedi. Sessizliğe gömüldü. Parmaklarım Blackwell'in Kitabı'na gömüldü. Söylemem gereken her şey zihnimde dönüp duruyordu. "Ona söylemedim bile-" Orada durdum, gözlerimi kıstım.

"O zaman sanırım ruhun bununla yaşamak zorunda kalacak-" durdu ve nefesini içine çekti. "Bak, Julian. Seni gerektiği gibi koruyamadığım için özür dilerim. Ailen için daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

"Dur. İyi iş çıkardın. Elinden gelen her şeyi yaptın. Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Bu konuda attığın her adımda sana karşı mücadele ederdim."

"Biliyorum. Ama yine de sana çılgın bir yolculuk olduğunu söylemek istedim. Beni kesinlikle diken üstünde tuttun. Başka bir Blackwell olmadan, bunun St. Christophers için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sonumun Ocean gibi olmasını istemiyorum." Gergin bir kahkaha attı.

Ona yan gözle baktım. "Bir kez olsun hayatını kendin için yaşa. Bir kız

bul."

"Bu kasabada bir kız mı?" İçini çekti, ayağa kalkmadan önce dizlerini sıvazladı. "Üç günün daha var Julian Jai. Bir sonraki nöbet bitiminde vedalaşmak için seni ziyaret edeceğim. Aile kitabını oku, ruhun için bir teselli bul." Birkaç vuruş daha geride durdu, söylenmemiş sözler aramızdaki havada asılı kaldı.

Sonra ayak sesleri tünellerin içinde yankılandı ve uzaklaşırken botlarını izledim, Jonah'a Stone Danvers hakkında bilgi vereceğime ve yakılmadan önce onu nerede bulabileceğine dair kendime söz verdim. Ben olmadan meclisin Stone'a ihtiyacı olacaktı. Tabii hâlâ hayattaysa.

Daha önce de işkence görmüştüm - sayısız kez - ama hiçbir şey beni son dört gündür yaşadıklarıma hazırlamamıştı. Akademideyken, denizde kolunu kaybeden bir adam hakkında bir şeyler okumuştum. Istakoz avlarken küp çözgüsüne takılmış ve kan dolaşımını uzun süre kesmişti. Kolunun kesilmesi gerekmişti. Kolu olmadan yıllar geçmesine rağmen hala kayıp uzvunun varlığını hissediyordu. Hatta bir zamanlar kolunun olduğu yerin acısını bile hissedebiliyordu. *Hayalet Uzuv Fenomeni*, bir başka açıklanamayan gizem.

Ve artık burada olmayan bir şeyi hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu şimdi anlıyordum. Vücudumun hatırladığı hisler, parçalarım eksik olsa da şimdi katlandığı acı. Belki de ondan önce de kaybolmuşlardı. Ve onun dokunuşunun hayaleti her zaman orada olacak, ruhuma musallat olacaktı.

Okumak için gözlerimi açık tutmaya zorlamam gerekti. Son günlerimi Blackwell'in Kitabı'nın içinde kendimi kaybederek geçirirken sayfalar parmaklarımın arasında dönüp durdu. Eski evlerinden yaptıkları yolculuğu okudum. Beş Heathen bir zamanlar cadılar meclisinin saygı duyduğu, sevdiği, örnek aldığı adamlardı. Onurlandırılmış. Bu beş kişi, güvenli bir yer bulunana kadar vazgeçmeyi, durmayı ya da pes etmeyi reddederek meclislerini sert kışlar boyunca taşımışlardı. Diğerleri yiyebilsin diye yiyeceklerini feda ettiler. Zayıf olanları taşıdılar, ölümler için karyola yaptılar, geride kimseyi bırakmadılar. Beşli, diğerlerinin iyiliği için duygularını bastırmak zorundaydı çünkü meclisin geri kalanı onlara güveniyor, güç için *onlara* bakıyordu.

Horace Blackwell'in gözünden, Ağlayan Kovuk olmadan önce bu toprakları nasıl keşfettiğini okumuştum. Tarikat hakkında ve yılın en soğuk gecesinde nasıl ortaya çıktığını yazmıştı. O

Weeping Hollow'un ilk bebeği doğduğunda ilk kez ağladığını yazmış. Bellamy Blackwell. Onun oğlu.

Her sayfada, her satırda, koşulsuz sevgiden başka bir şey okumadım ve oğlunun onu ve meclisi korumak için katlandığı uzunlukları okudum. Okumayı bırakmadım, meclisimizin eskiden nasıl olduğunu, her zaman olması gerektiğini hayal ettiğim vizyonu keşfettim.

Sonunda kitabın anlatısı Horace'tan Bellamy'ye geçti ve Bellamy bana kendimi hatırlattı. Meydan okuması, sadakati, yanlış anlaşılmış orman sevgisi. Sanki kendimi okuyordum ve duracak gücü kendimde bulamıyordum.

Bellamy ve Sirius'un hikâyesine ve ilişkilerinin nasıl geliştiğine kendimi kaptırdım. Gizlilik, başkaları tarafından karşılıksız kabul edilme, ama birbirlerinde buldukları şeyin ta kendisi. Gözlerim, yaptıkları hatalara, aptallıklarına, çaresizliklerine işaret ediyordu.

Ancak Sirius öldükten ve Bellamy Blackwell'in son günlük yazısına rastladıktan sonra her şey anlam kazandı. O zamana kadar her şey yerine oturmamıştı. Ne yapmam gerektiğini, ne yapmam gerektiğini, Bellamy'nin ne yapması gerektiğini bilmek için kitabın geri kalanını okumama gerek yoktu.

Vahiy beni bir fırtına gibi çarptı.

Kitabı kapattıktan sonra boş bir şaşkınlık içinde oturdum, her şeyi anlamaya çalışırken gözlerim ileri geri gidip geliyordu. Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu. Kaslarım derimin altında esniyor, koşmak, koşmak ve koşmak istiyordum. Çığlık atma ihtiyacı tüm boş yerlerime yerleşmişti - ciğerlerime, göğsüme, boğazıma, başıma.

Başından beri yanılmışım. Clarice Danvers hatalıydı. Herkes yanılıyordu.

Cevap bendeydi ve bunca zamandır burada, Blackwell'in Kitabı'ndaydı. Bellamy her zaman biliyordu ama hiç kimse bizimki gibi bir aşkı kendi başına yaşamadan bunu anlayamazdı-

"Julian!" Adım tünellerde yankılandı ve gözlerimi sese çevirdiğimde Kioni'nin hücreme doğru koştuğunu gördüm. Gözleri büyük, vahşi ve korkmuştu. "Julian!" Nefes nefese kalmış, yan tarafını tutuyordu.

Ayağa fırladığımda Blackwell'in Kitabı kucağımdan düştü. Bir muhafız onu kolundan tutup çekiştirmeye başladı. "Kioni, ne oldu?" Bağırđım, kanımdaki her hücre bir nabza dönüştü ve

bir cevap beklerken tenime çarpıyordu. *Lütfen, Fallon olmasın. "Kioni!"*

"Julian, lütfen, bu sabah uyandım ve o gitmişti! *Gitmiş, Julian! O biliyor! Her şeyi biliyor!* Onu hiçbir yerde bulamıyorum! Onu bulmak zorundasın!" diye haykırdı ve kurtulmak için gardiyanlara doğru hamle yaptı. "*JULIAN, ONU BULMALISIN... YOKSA O...*

LANET!" Çığlıkları boğuklaştı ve yakarışlarından biri daha tünel boyunca yankılandığında panik beni sardı. "*ACELE ET... FALLON ÖLECEK!"*

Ellerim zehirli parmaklıkları kavriyordu ama yanmayı hissetmiyordum. Kioni'nin kan donduran çığlıklarının her biri tüm bedenimi yakıyordu. Fallon biliyordu ve içimde bir gök gürültüsü koptu. Fallon her şeyi biliyordu! Ve bir çığlık tüneller boyunca sağır edici bir gelgit dalgası halinde yuvarlandı.

Fallon laneti kendi başına bozacaktı.

Göğsüm yandı ve çığlığımın gücü Kioni'yi ve muhafızı yere serdi, bayılttı! Sanki yıldırım çarpmış gibiydim ve yıldırım içimden gelmişti - göğsümden patlayan güçlendirilmiş bir güç!

Ve her şey çok hızlı oldu. İkinci rüzgarım gelmişti. Kimse güvende değildi.

Bedenim, yarattığım bu gümüş boşluğun içinde şiddetli bir uğultuyla titreşiyordu.

Bedenim bu durdurulmuş zamanın içinde kilitliyken, sıkılı yumruklarım parmaklıkların arasından geçti. Bedenim içeride, canlanmış milyonlarca yıpranmış tel gibi hissediyordu; gümüş bir ışık demeti en yoğun hislerle dönüp duruyor ve zıplıyordu. Ama dışarıdan bakıldığında, sanki ruhumu derim gibi giyiyordum ve her şeyin içinden geçebiliyordum.

İleriye doğru bir adım atarak parmaklıkların arasından geçtim, tüneller hâlâ kulak tırmalayan çığlığımınla titreşiyordu. Duyamıyordum ama etrafımdaki uğultuyu, içimdeki uzun süreli patlamayı hissediyordum.

Garip bir şekilde dünyanın geri kalanından farklı bir dalga boyunda hareket ettim.

Ve kızımın tam olarak nerede olduğunu ve ne yapmak üzere olduğunu bilerek koşmaya başladım.

Umarım ona zamanında ulaşabilirim.

JULIAN'IN DEVLETİ

Bellamy Blackwell Günlük Kaydı 1
Aralıkst 1821

Büyük bir aşk öldüğünde, milyarlarca kalp durur.

O kalplerin her birinin benim kalbimin içinde yaşıyor olması beni şaşırtıyor. Sanki her nabzımın içine sonsuz sayıda ömür sıkıştırılmış gibi hissediyorum. Onsuz geçen her saniye, dayanılmaz bir hatırlatma. Bazıları mutsuzluğumun melodramatik bir hal aldığını bile söyleyebilir. Ancak, bu sadece ve sadece benim mutsuzluğum. Biri bana acımın boyutunu söylemeye nasıl cüret eder? Devam etmek bana işkence gibi gelirken nasıl hissetmem ya da devam etmem gerektiğini. Siz sevdiğiniz için ne düşünürseniz düşünün, ben kendim için bin katını düşünürüm. Bana yanıldığımı söyleyin, ben de size kalbimi kemiklerimden ayırmanız için göğsümü sunayım ki görebilesiniz. Elindeyken, devam et ve onu kes, bana bu kalp ağrısının özgürlüğünü ver. Sana meydan okuyorum, ve sonra git

Hiçbir şey hissetmek istemediğim bir zamanda nasıl hissetmem gerektiğine dair kendini beğenmiş fikirleriniz.

Bir yanımda babama karşı nefretle doldu. Ona bakmaya zor dayanıyorum ve ne kadar denediysem de ayrılamıyorum. Diğer yarım ise gitti. Artık hiçbir şey yok. Tek yapabildiğim uykusuz gecelerimi, küllerinden başka bir şey kalmayan mezarına uzanarak geçirmek. Alacakaranlıktan şafağa kadar ayaktayım ve bir deli gibi ayla konuşuyorum. Ve günlerim, onun ölümünün beni dönüştürdüğü canavarın ta kendisiyim.

Ona olan sevgim koşulsuz ve karanlığın beni tamamen ele geçirmemesi için elimden geldiğince uzun süre ona tutunuyorum ama sanki kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Karanlığın, gölgelerin ve dünyanın en karanlık derinliklerinin rahatlığına doğru kayıyorum. Hiçbir şey beni ısıtamıyor, güneş bile. Yaşadığım pişmanlık, daha çok çabalamadığım, daha çok mücadele etmediğim için. Ah, zamanda geriye gidebilseydim, onu her şeye tercih ederdim! Zamanı tersine çevirebilseydim, aşkımızı başından beri olması gerektiği gibi bir sanatçının bakış açısından görürdüm.

Babam onun son sözlerinin bir lanet olduğunu söylüyor ve ben de diyorum ki, ben zaten lanetliyim! Ömrümün sonuna kadar lanetliyim çünkü ona ulaşmak için bütün zincirleri kırmalıyım! Onunla birlikte yanmalıyım! Onun bizden vazgeçtiğine ya da farklı bir yol seçtiğine inanarak öldüğünü bilmek beni kahrediyor ve bu hayattan sonra ve bundan sonraki her bir hayatta da kahretmeye devam edecek. Keşke bilseydi, tüm dünya sonsuzlukta benim bir günde sevebildiğim kadar sevemezdi.

Lanetin yaşadığı yer içimin derinliklerinde. Gölge kanımla birlikte dokunduğunu hissedebiliyorum. Orada yaşayacak ve her oğluma geçecek, eminim. Lanetimizden kurtulmanın tek yolu sevgiyi seçmektir, ama benim sevgim burada değilken bu nasıl olabilir? Sevgi size verilmemiştir, çünkü bu bir hak değildir! Sevgi bir ayrıcalıktır ve herhangi birimiz bunu hak etmek için ne yaptık? Umudum lanetin benim acım kadar gerçek olduğu ve bundan sonra her Kâfiri etkileyeceği ve kimsenin bundan kaçmamasını istediğimdir.

İkisi de müthiş güzelliktedir, aşk ve ölüm. İçlerinde ölümsüzlük yatar. Bu nedenle, lanetin tedavisi olmayacak, sevgisiz bir yaratığın görebileceği hiçbir şey olmayacak. Siyah gökyüzümdeki ayın tek başına öldüğünü ve tek yolun bir olarak var olmamız ya da birlikte ölmemiz olduğunu bilmiyorlar.

Cevabın benim içimde de yattığını bilmiyorlar.

CHAPTER 50

OceanofPDF.com

JULIAN

YIRMI METRE ÖTEDE, FALLON ORADA DURMUŞ, GÜNEŞİN DOĞUŞUNA BAKIYORDU. Uçurumun kenarına, onu uçuruma bakarken gördüğüm diğer tüm zamanlardan farklı bir şekilde bakıyordu. Ve güneş de bu sabah farklı doğuyordu. Soluk mor ve pembe tonları gökyüzüne yayılıyor ve bizi renkleriyle yıkıyordu.

Weeping Hollow'da hiçbir gün doğumu aynı değildi. İki günbatımı da. Ama bu sabah, aynı gökyüzünde üç gün doğumu varmış gibi görünüyordu. Önünde eflatun ve pembe bir tane, hemen altında da kalp atışları olan bir tane daha... Canlı, nefes alan ve ufukta kanayan, kasabayı kana bulayan bir tane daha. Gökyüzü o kadar büyüktü ve sürekli değişiyordu ki bazen gerçek olduğuna inanmak zor oluyordu. Bir resim olmadığına. O -üçüncü gündoğumum- bir resim değildi.

Arkasında, kenarda durmuş, onun gökyüzüne baktığı gibi ben de ona bakıyordum. Beyaz saçlar. İnci gibi bir ten. Toz pembe dudaklar. Gözlerinde kış mevsimi. Soğukkanlıydı, ama *tanrım*, o bir gece gökkuşağıydı.

Üstümüzde martılar daireler çizerek kırıntı arıyorlardı. Etrafımızda rüzgâr kulaklarımızda ılık çalıyordu. Dikkatimi ondan ayırmıyordum, boğazım korkudan düğümlenmişti ve kalbim saniyede milyonlarca mil hızla atıyordu.

Fallon öne doğru bir adım attı ve kaslarım derimin altında sarsıldı.

Ben de bir adım öne çıktım ve onu durdurmak için seslendim. "Kaltak mı?" Sinirlerimi dizginlemeye çalışarak sordum, bu davetsiz duygu göğsümde birikiyordu.

Fallon gözlerini kocaman açarak arkasını döndü. Ona doğru bir adım daha atmak istedim ama onu daha fazla zorlamak istemedim.

Aramızdaki yirmi metrelik mesafeyi koruyarak devam ettim: "Beni bununla mı bırakacaktın? Buraya gelmek için neler yaptığının farkında mısın? Meclisime karşı geldim, başka birinin odasına girdim, canavarlaştırıldım -insanlıktan çıkarılmadım- canavarlaştırıldım! Sonra altı gün boyunca bir hücrede kilitli kalmak zorunda kaldım ve senin bu işin peşini bırakamayacağını anladım, öyle değil mi? Çok inatçısın, bunu senin için yapmama izin veremezdin! Bunu da benden almak zorundasın, ha?"

Fallon uçurumun kenarında donmuş gibi duruyordu. Dalgaların dipteki kayaya çarpma sesiyle saniyeler uzayıp gidiyordu. Ona doğru koşmak istedim ama ne yapacağından çok korkuyordum.

Bunun yerine kollarımı iki yanıma kaldırdım. "İşin bu noktaya geleceğini bilseydim, yaşadığım onca saçmalıktan kaçınmak için sana her şeyi anlatırdım. Günler önce burada birlikte olabilirdik Fallon!" Şimdi çığlık atıyordum, onun benim için kendini feda etmeye hazır olduğu düşüncesi göğsümü ağrıtıyordu! Bir canavar!

Ve hala hareket etmemişti. Orada öylece durmuş, beyaz saçları etrafına savrulurken bana bakıyordu. Kollarımı indirdim, yanlarımı kavradım, nefesimi topladım. Tedirgin parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, doğru düşünemiyordum, patlamak üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Tüm duyularım yanıyordu ve ne kadarına dayanabileceğimi bilmiyordum.

Onu işaret ederek tereddütlü bir adım daha attım. "İyi olduğum tek şey sensin. Ve seni korumak, sana göstermek için yapabileceğim *tek* şeydi-" Durdum, kelimeler boğazımda düğümlendi. Onları söylemek bir elveda gibi hissettirdi. Asla veda etmek istemedim. Elim düştü, kolum şimdi yanımda sallanıyordu. Ona bakıyordum, dehşete kapılmıştım.

Bana bakıyordu, hâlâ burada olmama şaşırmıştı. "Bana neyi göstermek için?" diye sordu titrek bir fısıltıyla.

Bakışlarımız ileri geri savaştı, ta ki gözyaşları ortaya çıkana ve kendimizi ağlarken bulana kadar. "Seni *seçtiğimi* göstermek için. *Seni* sevdiğimi göstermek için!" Onun cam gibi gözlerine kilitlendiğimde bakışlarım bulanıklaştı. Göğsüm kabarıyor, sonun yaklaştığını, baskının ağırlaştığını hissediyordum. Diğer avucumla elimin arkasına vurdum. "*Tanrım*, Fallon, sana aşığım. Her zaman öyleydin! Ve eminim ki seni şimdi olduğu gibi daha önce de binlerce kez sevdim ve yine binlerce kez sevmeyi umuyorum. Bu kadar! Hepsi bu kadar." Ellerimi iki yana açarak bir adım daha attım. "Çünkü bizim amacımız bu, değil mi?!"

"Hayır, Julian, geride dur." Gözyaşlarına boğulmuş yüzü ileri geri sallandı.

Bir adım daha attım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Yolu bu değil."

"Evet, biliyorum," diye ağladı, başını salladı ve burnunu çekti. "Buna bir son vermeliyim. Ben! Seni yakacaklar! Ve seni yaksalar bile, eğer bu yeterli değilse, Dinsizler her zaman canavar olarak görülecek! Kasaba hep korku içinde yaşayacak! Bu asla bitmeyecek, Julian. Asla bitmeyecek! Bu konuda bir şey yapmazsam bitmeyecek ve sen gittikten sonra kaybedecek bir şeyim kalmadı. Bunu düzeltmeme izin ver! Bunu düzeltmek zorundayım!"

Gözyaşlarım durmak bilmiyordu ama onları silmekten çok korkuyordum. Gözümü kırptığım anda onun bensiz uçurumdan düşeceğini düşünmek. Daha yakın olmak için bir adım daha attım. "Eğer o uçurumdan atlarsan Fallon, ben de seninle birlikte atlarım."

Kasabanın erkekleri ve kadınları arkamdan yaklaşıp bana sesleniyor, ona zarar verirsem beni tehdit ediyorlardı. Onun benim için ne ifade ettiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bana küfrettiler, isimler taktılar ve beni *hemen* The Wicker Man'e götürmek istediler. Hepsini duydum ve Fallon'un dehşete kapılmış bakışları benden arkamda olup bitenlere kaydı. Başımı salladım, dikkatini çektim ve benimkiyle birlikte tuttum.

İkimizin de kendimizi açıklamaya ihtiyacı yoktu. Kimseye.

"Onları dinleme Fallon. Onların hepsi yalancı, ama biz değiliz," diye fısıldadım, ondan on beş metreden daha az uzaktayken.

Fallon'un ayak parmakları uçurumun kenarındaydı, açık kazağı sert esintiyle çekiliyordu. Kaslarım gerildi. Burada olmanın yeterli olacağını düşünmüştüm ama değildi. Başka ne yapacağımı bilmiyordum!

Fallon bana baktı ve ifadesindeki değişimi anında gördüm.

Kesinliği.

Sonra gözlerini benimkilerden ayırdı ve aşağıya baktı.

"Seni bulacağım," dedi ama kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken söylediklerine bir anlam veremiyordum.

"Fallon, hayır," diye avuçlarımı havaya kaldırdım ve o da tek bir adım geri attı. "Fallon, DUR!" Öne doğru hamle yaptı, dizlerini büktü. "*HAYIR!*"

O atlıyordu, ben de peşinden koşuyordum, altımda toprak kalmayınca ve her yerim havalanınca kadar durmadım. Sonra onu tutuyordum, sırtım okyanusun sert yüzeyine çarpana kadar kollarımda onunla birlikte dönüyordum. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Şiddetli bir soğuk beni şok etti, etimden iliklerime kadar anlık bir sızı beni dondurdu.

Her yerde, Atlantik'in suları beni tüketti. Ve Fallon kollarımda değildi.
Beynimden önce kollarım fark etti. Fallon kollarımda değildi!

OceanofPDF.com

FALLON

Kendimi sürüklenirken hissettim ve bu beni *ağırlıksız* hissettirdi.

Ağırlıksızdım ve üstüm hariç etrafım kapkaraydı. Yüzeyde, Julian güneşin altında olduğu yerde sıçırıyor ve dönüyordu, bacakları altından tekmeliyordu. Yüzeyde olduğu sürece.

Bu karanlık ve soğuk okyanus benim cenazemdi, son dinlenme yerimdi. Ve belki de lanet bozulacağı için Julian yaşayacaktı. Sürüklenirken, sürüklenirken, sürüklenirken tek istediğim buydu.

Güneşin suyun yüzeyinde parıltıyan çizgileri vardı. Buradan yıldızlar gibi görünüyordlardı. Herkesin okyanusun kendi gökyüzüne sahip olduğunu bilip bilmediğini merak ettim, Julian'ın olduğu bir gökyüzü. Kendi başına şiirsel olan bir gökyüzü. Yukarının aşağıdan daha sıcak olduğundan emindim, çünkü aşağıda soğuk beni çoktan dondurmuştu, ama bu sefer hazırlıklıydım. Ölümün beni almasını istediğimde soğukla savaşmadım.

Ve ölüm çok sessiz, soğuk ve acımasızdı, tıpkı Julian gibi.

Sonra Julian dönüp suyun altına daldı ve dibi ararken başı ileri geri hareket etti. İşte o zaman sakın kalbim sakın olmayı bıraktı. Vahşi ve panik dolu gözleri benimkilere kilitlendi ve kollarını suya doğru iterek bana doğru yüzmeye başladı. Başımı salladım, yüzeyi işaret ederek ona *durmasını* söylemeye çalıştım! Beni rahat bırakmasını!

Hareket etmeye, daha hızlı derinlere inmeye, aramıza daha fazla mesafe koymaya çalıştım. Julian giysilerimi yumrukladı, beni kollarına alana kadar kendine doğru çekti. Ona karşı mücadele ettim, ağzımdan su kabarcıkları patlıyordu. Deniz dudaklarımın arasından süzüldü, göğsümü, ciğerlerimi doldurdu. Ve kemiklerim, keskin kenarları etimi keserek içimde parçalanmış buz gibi hissettim.

Bana karşı savaşırken gözleri gergin ve çaresizdi, oksijeni tükenmeden önce beni derinliklerden çıkarmaya çabalıyordu. Parmakları beni kendisiyle bir tutmak için etime saplandı ama ben göğsüne doğru geri ittim.

Julian başımın arkasını kavradı ve çaresiz ve yenilmiş gözlerimiz buluştu. Gözleri o anda çok şey anlatıyordu. Ama onunla gitmeyeceğimi, yolun her saniyesinde onunla savaşacağımı anladığında gözleri sakinleşti. *Tamam*, dedi gözleri. *Seni bırakmıyorum.*

Öleceğiz. Birlikte.

Sonra dediler ki: *Seni seviyorum Fallon.*

Başımı salladım, beni bırakması ve kendini kurtarması için yalvardım. Bedenim hava almak için sarsılırken son bir çabayla bedenini benimkinden ayırmaya çalıştım. Julian bırakmayı reddetti. Beni sadece daha sıkı tuttu.

Sonra maskesini indirdi ve ağzını benimkine bastırarak son nefesindeki sıcak havanın tamamını içime üfledi.

Birlikte batıyorduk, batıyorduk, batıyorduk, tıpkı her öpüştüğümüzde olduğu gibi. Mücadele etmeyi hiç bırakmadı ve ben onu sevdim.

Tüm bunların düşüncesi içimde bir şeyleri değiştirdi.

Yavaşlamak yerine, sanki her şey tersine dönüyor, yükseliyor, hızlanıyor gibiydi. Kanım ay ışığı huzmeleri gibiydi. Damarlarımda bir buzul akıyordu. Etrafımda artık siyah bir uçurum değil, renkli denizi aydınlatan yumuşak beyaz bir parıltı vardı. Denizin dibi kıpırdadı ve okyanus tabanında bir kum fırtınası yarattı. Deniz kabukları, yosunlar ve kumlar yukarı doğru süzülüp suları bulandırdı. Julian'ın gözleri açıldı, etrafına bakındı. O değildi. Her şey benden geliyordu ve içimde şiddetli bir enerji uğulduyordu.

Bana bir şeyler oluyordu. Büyülü bir şey.

Julian'ı daha yakına çektim, avuçlarımı göğsüne dayadım ve sulardan yukarı fırlayıp yukarıdaki yüzeyi kırana kadar sahip olduğum tüm güçle onu ittim. Gölgesinin bulanıklığı gördüğüm son şeydi. Julian'ın boğuk çığlıkları bana başka bir dünyadan ulaştı. Yüzeyden.

İçimde büyü vardı ve bu onu kurtardı.

Laneti kıracaktım ve Julian yaşayacaktı. Bir değişiklik yap.

Gözlerimi kapatıp Ölüm'ün nazik kucağına teslim olduğumda kalbime rahatlama yerleşti.

JULIAN

Tuzlu su gözlerimi yaktı. Sonsuz dalgalar yüzüme çarptı! Kaslarım tükenmişti ama kalbim hâlâ güçlüydü. Tekrar aşağıya daldığımda hiçbir şey göremiyordum, sadece bir bariyere çarpmaya devam ediyordum. Ona doğru vurdum. Delip geçmeye çalıştım. Pleksiglas gibiydi. Geçilmezdi. Suyun altında çılgılık attım, göğsümde bir yangın vardı. Onu göremiyordum!

Ve sonra kum fırtınası duruldu.

Bariyer kırıldı.

Okyanusa karşı yüzmek çamurda yüzmek gibiydi. Alçaldıkça kulaklarımda basınç artıyordu. Tuz gözlerimi yaksa da zorla açtım ve onunla bağlantı kurmak için kollarımı salladım. Artık kalp atışlarını duyamıyordum. Düşünemiyordum. Burası karanlıktı ama karanlıkta görebiliyordum. Ve şimdi, onu görebiliyordum.

Fallon'un gözleri kapalıydı. Dudakları maviydi. Vücudu sanki denizin bir parçasıymış gibi denizle birlikte sallanıyordu. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim ağrıyor ve bana hiç oksijenim kalmadığını söylüyordu. Gevşek bedenini tuttum ve okyanus tabanını tekmeleyerek yüzeye çıktım.

Savaşmayı asla bırakmayacağım Fallon. Bizim amacımız buydu. Aşkımız derin, karanlık yerlere gömülmüş inatçı bir şeydi. Ve ben *asla* durmayacaktım.

Artık ikimiz de kıyıdaaydık. Zar zor yürüyebiliyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Bizi sahile nasıl götürebildiğimi bilmiyordum ama bir şekilde başarmıştım.

Fallon kollarımdaydı, gözlerimden yaşlar süzülürken nefes almıyordu. Ellerim titredi, beyaz saçları parmaklarıma dolandı.

"Hayır, hayır, hayır," onu kuma yatırdım ve kum etrafımda dolanırken vücudunun üzerinde süründüm. Kulağımı göğsüne dayadım ama hiçbir şey duymadım! "Hayır!"

Böyle olmaması gerekiyordu. Fallon'un başını geriye yatırdım, ciğerlerine hava bastım, göğsüne vurdum. *Seninle birlikte ölmem gerekiyordu. Benimle yaşamam gerekiyordu. Geri dön!*

"Fallon!" Avuçlarımı göğsüne bastırarak bağırdım. Kollarım kilitlenmişti. Ruhum, kalbim, çılgılıklarım, hepsi onun bana geri dönmesi için çaresizce çırpınıyordu. *"FALLON, GERİ DÖN!"* Başını geriye yatırdım, burnunu tuttum, havayı tekrar boğazından aşağı ittim. Sanki bedenimi terk etmişim, kendimi dışarıdan izliyordum, bu anı hatırlıyordum. Sanki buraya daha önce gelmiştik. *"FALLON!" Beni de yanında götür!*

İnsanlar beni uzaklaştırmaya çalışıyor, arkamdan ıslak giysilerimi yırtıyorlardı ve yumruğumu son bir kez göğsüne indirdiğimde nefes borumdan korkunç bir çığlık yükseldi!

Sonra Fallon'ın nefesi kesildi.

Kızımın *nefesi* kesildi ve kalp atışları kulaklarımda çınlarken aynı anda tek bir *patlama* sesi ruhlarımızı sarstı - bir yankı. Görünmez, şiddetli bir dalga göğsüme çarptı, beni havaya kaldırdı ve sırtım uçuşuma çarptı. Ağlayan Kovuk'tan sedefli parlak bir ışık huzmesi gibi geçti.

Kısa bir an için sanki kalplerimiz yeniden çalışmaya başlamış gibiydi.

Kumsalı bir sessizlik kapladı, çarpan dalgalar bile ses çıkarmıyordu. Çok sakin, çok huzurluydu.

Etrafıma baktığımda kasabanın panik içindeki gözleri etrafımı sarmış, nefesler toplanmıştı. Ama tek görmek, duymak, hissetmek istediğim Fallon'du. İçgüdülerim beni harekete geçirdi ve kumların arasından sürünerek geri döndüm ve onu yan yatırdım.

"Fallon, b-b-nefes al," dedim titreyen dudaklarımdan, kötü denizi kusarken avucumu omurgasına doğru ittim.

Fallon'un göğsü kabardı ve soğuk ve titreyen bedenini kollarıma aldığımda içimdeki her kas rahatlamayla çöktü. Başımı boynuna gömüp dizlerim kuma gömülürken yanan gözlerimi birbirine kenetledim.

Ve bir süre ona sarıldım, kalp atışlarının parmaklarıma vurduğunu, göğsünün benimkine çarptığını hissettim, onu asla bırakmak istemedim. O yaşıyordu. Ben de yaşıyordum. Şimdilik buradaydık, birlikteydik ve önemli olan tek şey buydu.

"Julian," diye fısıldadı, uzaklaştı ve başımı ellerinin arasına aldı. Fallon'un bakışları yüzümü taradıktan sonra gözleri tekrar benimkilere takıldı. Bana bakışı sanki *beni* bulmuş *gibiydi* ve bir daha kaybolmamıza gerek yoktu. "Julian, başardın!" diye haykırdı, başımın arkasını kavradı ve başımı avucunun içine alarak yüzüme dokundu. Yanaklarından yeni gözyaşları süzülüyordu ve gülümsemesi soluk ama gerçektir.

Başımı salladım, gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken fark ettim. Maskem gitmişti ve o bana bakıp gülümsüyordu.

Yanaklarıma, ağzıma dokundum. Elimi yüzümden aşağı ittim. "Hayır," diye fısıldadım, buna inanamıyordum.

Fallon gülümseyerek başını salladı. "Olamaz-
"

"Evet!" diye güldü ve içimde kontrol edemediğim yeni bir duygu dalgası kükredi. Yüzümü boynuna gömdüm ve ıslak kıyafetlerine tutunarak ağlarken yorgun bedenim sarsıldı.

Fallon yüzümü tuttu ve ağzlarımız çarpışana kadar beni yukarı çekti.

Dilim onunkine değdiği anda tüm varlığım gevşedi, iki yüzyılın ve sayısız ölümün ağırlığının üzerimden kayıp gittiğini hissettim.

"Lanet bozuldu!" diye bağırdı arkamdan biri ve Fallon'la birbirimize kendimizi kaptırdığımızda tüm kumsalda bir uğultu yükseldi. "Lanet bozuldu!"

"Başardın!"

"JULIAN!"

"Az önce ne oldu?"

"Hollow Heathens özgür!"

Kasaba etrafımızı sarmıştı ama tek gördüğüm oydu. Benim kızım.

Fallon alnımı, yanağımı, burnumu, dudaklarımı, boynumu öptü, ta ki yüzünü göğsüme bırakana kadar, o da kendini ağlarken bulduğunda omuzları titriyordu. Ona daha sıkı sarıldım, gülümsememin doğuşunu engelleyemedim.

Bellamy haklıydı. İkimizi de aldı. Asla pes etmememiz için mücadelemiz gerekti. Tereddütsüz ve bencil olmayan sevgimizi aldı.

Lanet bozuldu ve bunu birlikte başardık.

Bunun meclisimiz için ne anlama geldiğini bilmiyordum ama emin olduğum tek bir şey vardı: birlikteydik ve tek istediğim de buydu. Bu hayatımız ve bundan sonraki her bir hayatımız vardı.

Belki de doğruydu, canavarların kalplerinde ölüme meydan okuyan bir aşk olmadan dokunulamayacak soğuk noktalar vardı.

Böylece bir süre kumda birbirimize sarıldık, hikayemizin, aşkımızın, bu anı mümkün kılan geçmişlerimizin, etrafımızdaki tüm Weeping Hollow'un bağlılığıyla.

Ve sıcak güneş yüzümü ilk kez kucakladığında başım geriye doğru eğildi.

Sıcak bir yaz gecesi saat 03:03'te Fallon Grimaldi Morgan dolunayın altında doğdu. Dışarıda şiddetli bir fırtına uğulduyor, çarpıyor ve küçük kulübeyi sarsıyordu ve karanlık köşede, ahşap beşikten gelen yürek parçalayıcı bir ağlama odayı dolduruyordu. Ama bu çığlıklar Fallon'dan değil, başka birinden geliyordu. Annesi kızına kollarını uzatırken açık pencere kanadından içeri sıcak yağmur giriyordu. "Ağlamıyor," dedi Freya'nın sesi telaşla, gözleri panik içinde, "Neden ağlamıyor? O iyi mi?"

Marietta, Agatha Blackwell'in duyamayacağı şekilde, "O bir Ay Çocuğu," diye fısıldadı ve bebeği battaniyeye sarmadan önce doğum lekesine hayranlıkla baktı. Bebek Fallon Freya'nın yanına taşındı ve Marietta karyolanın yanına oturarak annenin alnına soğuk bir bez koydu. "Merak etme, kızın iyi. Ona bak, o mükemmel." Marietta eğildi, Freya'nın gözlerinin içine baktı ve fısıldadı, "Burada olduğum sürece onu koruyacağım. Şimdi

fazla zamanımız yok." Odanın köşesinden çığlıklar gelmeye devam etti ve Marietta'nın yüzü, bakışlarını bebek Julian Jai'nin yattığı gölgeye çevirdiğinde buruştu. "Agatha, lütfen onun için bir şeyler yap!"

"Yapamam," dedi Agatha yenilgiyle. "Çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyor. Çok üzgünüm. Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Freya son gücünü kullanarak Marietta'nın elini kavradı. "Bana söz ver, sen ve Tobias onu buradan çok uzaklara götüreceksiniz," diye fısıldadı bebeğini göğsüne bastırarak. "Ona hikâyeler anlatın ki her zaman kim olduğunu bilsin ama asla geri getirmeyin. Bana söz ver, sen benim koruyucumsun, şimdi de onun. Bunu benim için yapacaksın!"

"Cantini'ler kaçışımıza yardım etmeyi kabul ettiler. Şu anda Tobias'la birlikte arazide bekliyorlar. Üçümüz için, Freya. Söz veriyorum her şey yoluna girecek," diye güvence verdi Marietta. Agatha odanın bir köşesinden oğlunu sallıyordu ama hiçbir şey ağlamasını dindirmiyordu. Dışarıda fırtına daha da şiddetleniyor, rüzgâr kükrüyor, gök gürültüsü tepenin içindeki küçük kulübeyi sarsmaya devam ediyordu. Marietta Agatha'yı fotoğraf çektiirmek için yanına çağırdı, bunun Freya'yla son fotoğrafları olacağını bilmiyordu. Agatha, Freya'nın yanında belirmeden önce çığlık atan bebeği bir kez daha beşiğe yatırdı.

Kamera klik sesi çıkardı ve ardından Marietta, Freya'nın gözlerinin başının arkasına kaydığını fark etti.

"Neler oluyor?" Agatha sordu. Marietta onu duymazdan gelerek Freya'ya doğru koştu ve Freya'nın kalbi durmadan önce Bebek Fallon'u kucağına aldı. "Oh, Tanrım, hayır! Marietta, bir şeyler yap! Çabuk ol!" Agatha Freya'nın başını ellerinin arasına alarak haykırdı. Marietta aceleyle yeni doğmuş bebeği Julian'ın yanındaki beşiğe yerleştirdi, sonra da Freya'ya döndü.

Agatha kalp masajı yaparak en iyi arkadaşını geri getirmeye çalışırken yeni bir çığlık dalgası odayı doldurdu. Marietta karyolanın yanında ağlıyordu, zamanın geldiğini biliyordu ve bunu geri çevirmenin hiçbir yolu yoktu. Pencerenin dışında çakan şimşek gökyüzünü mora boyarken, yağmur cama çarpıyordu. Rüzgâr şiddetlendi, pencereyi iterek açtı ve duvara çarparak ileri geri savurdu. Odanın içinde kaos dönüyor gibiydi, ama tam olarak değil.

Tüm bu kargaşa sırasında, beşiğin durduğu odanın karanlık köşesinde Julian Jai, Ay Çocuğu'nun parlak gözlerine baktı.

Ve sonunda çığlıkları sustu.

TALES OF
WEeping HOLLOW
BONE ISLAND

• BOOK OF DANVERS •

n i c o l e f i o r i n a

*2021'in sonbahar/kışında geliyor
Bugün Goodreads TBR'ınıza ekleyin!*

[Buraya tıklayın](#)

OceanofPDF.com

A C f l N O V t k D C k M k N T S

Kızım, **Gracie**. *Grace-face*. *Gracie-kız*. Her zaman bir numaralı hayranım olduğun için teşekkür ederim. Her gün Hollow Heathens için duyduğun heyecan için teşekkür ederim. Mutfak tezgahının üzerinde oturup vanilyalı kola ve kök birası içtiğimiz, olay örgüsünün, karakterlerin, cadıların, hayaletlerin ve batıl inançların vs. üzerinden geçip kitabı bu hale getirdiğimiz geceler için teşekkür ederim. Geceleri yanıma kıvrılıp kitaptan bölümleri birbirimize okuduğumuz için teşekkür ederim. Bu kitabı sevdiğin ve senin için bu dünyayı kurmamda bana ilham verdiğin için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım bebeğim. Sana olan aşkım sonsuz bir gökyüzü, masmavi bir şey. Aya kadar ve tüm galaksileri geçerek!

Okurlara, bu kitaba bir şans verdikleri için teşekkür ederim, özellikle de bunu yapmak için konfor alanlarının ve türlerinin dışına çıkanlara. Size, zaman ayırdığınız ve bu sayfaların içinde kaybolduğunuz için her zaman minnettar olacağım. Eğer zamanınız olursa, lütfen benimle iletişime geçin. Sizden haber almayı ve ne düşündüğünüzü merak etmeyi her zaman seviyorum!

Sokak ekibine, **ARC ekibine** ve orijinal **LOVELIES**'e (ve gelecekteki #LMO kızlarına), keşke her birinize sarılabilseydim. Bir yılı aşkın süredir birlikteyiz. Buna inanabiliyor musunuz? Önce *Stay with Me*, şimdi de *Tales of Weeping Hollow*'un başlangıcı. Umarım hepiniz bir araya getirdiklerimi beğenmişsinizdir ve eğer stresli günlerimde beni gülümsetmeseydiniz, bunu bitiremezdim. Ben ciddiym. Hepiniz beni motive ediyor, ayağımı yere basıyor ve yayınlamaya devam etmem için ilham veriyorsunuz. Hepinizi seviyorum!

Kassy'ye, K. Dosal McLendon. Bana karşı her zaman gerçek olduğun için teşekkür ederim. Bu hikayedeki dürüstlüğün ve Julian'a aşık olduğun için teşekkür ederim. Teşekkür bölümümde sana üç aşk mektubu yazdım (LOL). Bu dördüncüsü olacak. Ve hala, desteğiniz ve dostluğunuz daha da güçlendi. Genç Yetişkinler konusundaki tüm bilgin ve bu kitabı kızım için dönüştürmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Artık benim kız kardeşimsin. Sen benim ailemsin. Seni seviyorum. Xoxo

Annie'ye, teşekkür ederim. İkinci yayınımdan beri benimlesin ama sanki ilk günden beri benimleymişsin gibi geliyor. Birbirimizi *anlıyoruz*. Seninleyken asla kendimi açıklamak zorunda kalmıyorum, her niyetimi zaten biliyorsun, her ayrıntıyı görüyorsun, yarattığım her satırı ve her sıra dışı fikri takdir ediyorsun. Beni mütevazı tuttuğun ve mükemmel olduğundan emin olmak için bu hikayeyi milyonlarca kez okuduğun için teşekkür ederim. Bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Teşekkürler, **Shaley**. Her zaman ne yapacağını ve ne zaman yapacağını biliyorsun ve HER ZAMAN işleri halletmeyi başarıyorsun. Sokak Ekibi'yle, gönderilerle ilgilenmeye devam ettiğin ve her zaman beni kontrol edip düzenli kalmamı sağlamaya *çalıştığın* için teşekkür ederim. (İkimiz de bunun benim için devam eden bir çalışma olduğunu biliyoruz, lol). Seni seviyorum, kızım xoxo

Giovanna, çalışmalarımı her zaman desteklediğin, teşvik ettiğin ve sevdiğin için teşekkür ederim. Bu karakterleri okumadan önce sevdiğin için teşekkür ederim. Bana gözü kapalı güveniyorsun ve sana minnettarım. Yaptığın tüm harika grafikler ve düzenlemeler için teşekkür ederim. Kalbimde her zaman bir yerin olacak!

Teşekkürler **Christy L.**, Beta bunu okuduğun ve bir şeyleri yakaladığın için! Zaman ayırdığınız ve *Hollow Heathens*'in bir parçası olduğunuz için çok minnettarım.

Nyla ve Lisa, Hollow Heathens'ı düzelttiğiniz için teşekkür ederim. Zor bir iş olduğunu biliyorum ve hem zamanınızı hem de sıkı çalışmanızı takdir ediyorum!

Bu kitabı resimlediğin ve bu hikayeye hayat verdiğin için teşekkürler

Surovi. Gelecekte seninle daha fazla çalışmak için sabırsızlanıyorum.
Benim için bir zevkti!

Michael ve Christian, kocam ve oğlum. Benimle ilgilendiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Şikâyetlerimi dinlediğiniz, boşluklarımı doldurduğunuz ve Hollow Heathens aracılığıyla endişelerimi anladığınız için.

Michael, bir Harry Potter hayranı olarak, umarım bunu okursun. Ve eğer okursan ve beğenmezsen, bana söyleme. Seni seviyorum. Xoxo.

Christian, umarım bu kitap sana okuma sevgisi verir. Olabilir mi? Sadece dene. Taze, buz gibi bir Red Bull için her zaman buzdolabına gidip geldiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum, dostum.

Teşekkür ederim **anne**. Bu yıl yaşadığımız onca şeyden sonra, kız kardeşlerimi ve beni her zaman kendinden önce tuttun. Sen tanıdığım en güçlü insansın ve her şeyin üstesinden gelebilirsin. Seni seviyorum ve yolun her adımında yanında olacağım. xoxo

Kardeşim **Amanda**, siparişlerle ve NFB mağazasıyla her zaman ilgilendiğin için teşekkür ederim. Envanteri karıştırdığım için üzgünüm ve bana halletmemi söylediğinde seni dinlemeliydim. Bir gün öğreneceğim. Bunca yıldır bana katlandığınız için teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Ciddiyim. Seni seviyorum xoxo

Beni her zaman desteklediğin ve kitaplarım hakkında sorular sorduğun için teşekkür ederim **Sherri Teyze**. Tanıdığım en cesur ve motive edici kadınlardan birisin ve hayatımda olduğun için sana minnettarım, daha da fazlası... Sana teyze diyebiliyorum. Ben şanslı bir kıyım. Seni seviyorum ve umarım bunu beğenmişsindir.

Bu hikâyenin en büyük ilham kaynakları olan Stephen King ve Mary Shelley'nin *Frankenstein*'ına teşekkür ederim.

King'in YouTube'daki motivasyon videolarını izleyerek sabahladığım pek çok gece oldu. Kendisi gerçekten ilham verici ve yazar olsun olmasın herkese onu izlemesini tavsiye ederim. Bay King, eğer bunu okuyorsanız, umarım bu hikayede sizin için yazdığım tüm küçük teşekkürleri (tam olarak 78 tanesini) bulmuşsunuzdur.

Ve *Frankenstein*, beni pek çok yönden etkileyen korku kitabı. Umarım bu kitabın hakkını vermişimdir, tanıdığım, takıntılı olduğum ve takdir ettiğim arkaik tarzı serpiştirmişimdir. İlham verdiğiniz için teşekkür ederim.

Dünyanın dört bir yanındaki aileme ve dostlarıma, Teşekkürler! Kaotik kalbimin en altından en üstüne kadar.

OceanofPDF.com

TOPLUMLAR & DISKULANMASI

1. Kitapta Julian Fallon'dan sadece Fallon Grimaldi olarak bahsediyor, Fallon Morgan olarak değil. Sizce onu herhangi bir şekilde Kutsal Deniz'le bağlantılı görmeyi reddediyor mu, yoksa tamamen başka bir şey yüzünden mi?
2. Fallon'un büyüü mezarlıktaki Kutsal Deniz inisiyasyon ritüeli sırasında hiç yükselmedi, ancak kendini Atlantik Okyanusu'nda kurban etme girişimi sırasında ortaya çıktı. Sence neden böyle oldu?
3. Agatha hararetli bir tartışma sırasında Julian'a *canavar* der. Julian'ın bir canavar olduğuna gerçekten inanıyor ve kocası ile oğlunun ölümündeki rolünden dolayı öfke mi duyuyor, yoksa bir kayıp daha yaşamaktan korkuyor ve bunun acısını Julian'dan mı çıkarıyor?
4. Zephyr, Phoenix ve Beck, Julian'ın Pruitt Balosu sırasında kitapları çalmak için onlar olmadan çalışmasının ardından Julian'ın evine zorla girmiş, onu dövmüş ve ahıra götürmüştür. Ayrı bir olayda Zephyr, Phoenix ve Beck, Clarice Danver'in cesedini Hasır Adam'a götürmüş ve Julian ormana bağlı olduğu için bunu yapamadığı için kasabaya denge getirmek amacıyla cesedini yakmıştır. Hollow Dinsizleri, önlerinde kimin durduğuna (Julian) bakmaksızın, meclisleri ve kasabaları için neyin doğru olduğuna göre mi karar verirler? Diğer üç Heathen'in Julian'ın kaybindan duygusal olarak etkileneceklerine inanıyor musunuz, yoksa yetiştirilme biçimleri sevme yeteneklerini etkiledi mi?

5. Hollow Heathens Bellamy ve Siri'nin hikâyesi ile günümüz arasında gidip geliyor. Bu yapı okumanızı ve çeşitli karakterlere bakış açınızı nasıl etkiledi? Zaman dilimleri arasında gidip gelmek size ne kazandırdı?

6. Fallon'un arkadaş, aşk ve yakınlık konusunda deneyimi yok ama öte yandan gerektiğinde kendini savunmaktan da geri kalmıyor. Eylemlerini içsel olarak sorgulamasına, güvensizlikleri ve kendinden şüphe duymasına rağmen, Fallon'u zayıf bir karakter olarak görüyor musunuz? Hikaye boyunca Fallon'un en çok nerede geliştiğini görüyorsunuz?

7. Birbiriyle bağlantılı serinin ilk kitabı bittiğine göre karakterlere ne olacağını düşünüyorsunuz? Sizce lanetin kırılması her birinin hayatını ve ilerideki ilişkilerini nasıl etkileyecek? Kasabayı nasıl etkileyecek?

8. Julian, Stone'un laneti nasıl bozacağını bilmesinden korktuğu için Stone Danvers hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğini belirtti. Şimdi lanet bozulduğuna göre, Julian'ın neredeyse iki yüzyıldır kayıp olan beşinci Hollow Heathen'ı bulmak için Kemik Adası'na gideceğini düşünüyor musunuz?

Kitap Kulübünüzü Geliştirin

- Temalı bir aylık okuma yapın ve buluşmalarınız için giyinin! Temalı kokteyller ve kitapla ilgili oyunlarla işleri eğlenceli hale getirin.
- Eğer çok korkmuyorsanız, ışıkları söndürün ve el fenerlerinizi (ya da ruh çağırma tahtalarınızı) çıkarın!

OceanofPDF.com

Her ay temalı bir aşk kitabı okumak ve harika bir hanımlar grubunun parçası olmak için bize katılmak isterseniz, sizi aramızda görmek isteriz!

Bizi [Facebook'ta](#) bulun

[OceanofPDF.com](#)

ALSOBYNICOLEFIORINA

Benimle Kal Serisi

Bu seri **şiiir severler**, hayalperestler, duygusal iniş çıkışları ve gerilimi sevenler **için**. Bu üçleme karanlık, kırık ve güzel temalarıyla göz yaşartıcı olarak bilinir. Üçleme tamamlanmıştır ve Amazon'un KindleUnlimited'ında ücretsiz olarak mevcuttur.

[İlk kitap Benimle Kal'ı burada bulabilirsiniz!](#)

Benimle Kal (birinci kitap) için tanıtım yazısı

On dokuz yaşındaki Mia'yı kendinden kurtarmak için umutsuz bir son girişimde bulunan Mia, İngiltere'de, özel kurumu kendi kişisel oyun alanları olarak gören dengesiz ve tehlikeli genç yetişkinleri barındıran bir ıslahevi olan Dolor Üniversitesi'ne transfer edilir. Mia'nın umurunda değildi. Umursamak için duygulara ihtiyacı vardı. Başını öne eğecek, herkesi görmezden gelecek ve önümüzdeki iki yılı zahmetsizce atlatacaktı.

Gerçi Mia, Ollie Masters'ı *hiç* beklemiyordu.

Yeşil gözleri, dövmeleri ve bir şairin sesiyle ona çabucak çekilir. Ancak sosyopat eğilimleri nedeniyle, bunun sadece iki yoldan biriyle bitebileceğini biliyor. Ya onu geçmişinden kurtaracak kişi o olacak ya da onu yok edecek kişi kendisi olacaktır.

[*Ben Gittiğimde Bile \(ikinci kitap\)*](#)

[*Şimdi Aç Gözlerini \(üçüncü kitap\)*](#)

Daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret

edin: www.nicolefiorina.com

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

ABOUT THE AUTHOR

Nicole Fiorina, Stay with Me serisinin bağımsız yazarıdır. Yazım tarzı, düğmeleri, kalpleri ve sınırları zorlamak için çabalayan, özür dilemeyen ve duygusaldır. Nicole'ün kitapları romantizm kategorisine giriyor, ancak ayak parmaklarını tüm alt türlere daldırmayı seviyor; fantezi, karanlık romantizm, gerilim ve daha fazlası (o

kendini sınırlamaktan hoşlanır, çünkü zihin güçlü bir yerdir).

Müzik, özellikle de klasik rock aşığı, Eminem şarkılarının çoğuna rap yapabilir, dans edebilir, piyanoyla uğraşabilir ve elektrikli aletler ve boya fırçası kullanmayı sever. Hindistan cevizi meyveli

Red Bull ve kahve bağımlısıdır ve annesini yatıştırmak için suyu zorla içtiğinden emin olur.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen çocuklarının futbol maçında, aile toplantılarında ya da uyuyordur. Büyük ihtimalle uyuyordur.

SENDEN HABER ALMAYI SEVİYORUM!

<https://facebook.com/nicolefiorinabooks>

<https://instagram.com/nicolefiorinabooks>

HABER BÜLTENİ İÇİN KAYDOLUN:

www.nicolefiorina.com

KİTAP KULÜBÜME KATILIN

<https://facebook.com/groups/littlemissobsessivebookclub>

nicole fiorina BOOKS
d a r k . b r o k e n . b e a u t i f u l .

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.